

Ebook Truyện.Vn

Tất Ebook Truyện Miễn Phí

ỒN ẦO

NHỎ!

TẤT KHÔNG KHÔNG

Editor: Manocanh

Ồn Ào Nhỏ

Tác giả: Tát Không Không
Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Edit: Manocanh

Poster: popcorntiger

Một vài chuyện tình đồ võ giữa nam và nữ. =))

Điểm nhấn: ông trời tác hợp nên.

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)

[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70: Đường Tống – Ngoại truyện 1](#)
[Chương 71: Đường Tống – Ngoại truyện 2](#)
[Chương 72: Đường Tống – Ngoại truyện 3](#)
[Chương 73: Đường Tống – Ngoại truyện 4](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78: Đại kết cục...](#)
[Chương 79: Ngoại truyện về Hòa Nhất...](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nửa tiếng trước khi bắt đầu đám cưới, trong phòng vệ sinh tôi nhận được hai cuộc điện thoại. Đầu tiên là của bạn thân Đàm Duy Nhất gọi từ nước Mỹ tư bản chủ nghĩa, thứ hai là Đàm Vĩ Vĩ từ thủ đô Bắc Kinh.

Câu mở đầu của Duy Nhất chính là:” Đại Khinh, cậu là muốn đi tìm cái chết.” Tiếng nói kia, đủ lạnh, đủ băng giá.

Tôi cười ha ha và nói:” Chị đây sống hơn hai mươi năm, khó khăn lắm mới kết hôn, dù thế nào cậu cũng nên nói lời dễ nghe một chút”.

Tình tình của đứa nhỏ này thẳng như là ruột ngựa, từ nhỏ đã như vậy, năm đó khi đi học đắc tội với không ít người, ban đầu nếu không phải tôi phát huy tinh thần Lôi Phong ngăn chặn giúp cô, gương mặt xinh xắn của đứa nhỏ này e cũng đã không còn rồi

Chỉ trực tiếp xì một tiếng khinh miệt, tiếp tục bóp nghẹn tôi:”Đại Khinh,

tớ nói cho cậu biết, đừng ép buộc chính mình, cậu không đau lòng, nhưng tớ thấy đau lòng”.

Tôi không hiểu, tôi chỉ là kết hôn, cũng không phải nhảy vào hồ lửa.

Bên kia rất ồn ào, tiếng còi xe ô tô bíp bíp, xem ra tình trạng giao thông bên Mỹ cũng không được khả quan, giọng nói của cô theo tiếng còi truyền đến, khiến lỗ tai tôi đau buốt:”Đại Khinh, nhanh chóng nghe tớ hủy bỏ hôn lễ”.

Tôi nói:”Bạn yêu à, chúng tớ cũng không phải người phương Tây, tuần trước tớ và anh ta đã cầm giấy chứng nhận rồi, bây giờ cho dù tớ có chạy cũng vô dụng”.

Bên kia chỉ im lặng, dĩ nhiên cũng không tính là hoàn toàn im lặng, bởi vì hai hàm răng nhỏ của cô gái kia đang nghiến, kéo kẹt kẹt kẹt.

Tôi không nói nhiều với cô nữa, chỉ nói:”Không sao đâu, thật đấy, dù sao tớ cũng không yêu anh ta”.

Bên kia tiếp tục im lặng, im lặng đến khi tôi bắt đầu xót xa tiền điện thoại thì cô gầm nhẹ một câu:” Đại Khinh, con mẹ nó, cậu sẽ phải hối hận đấy!”.

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Chưa được mấy phút, anh trai của Duy Nhất, Đàm Vĩ Vĩ lại gọi đến.

Thật sự bất đồng, người này thật lạ, gọi điện thoại nhưng lại không nói tiếng nào, chỉ nghe tiếng hít thở của anh ấy, hít thở hít thở hít thở, đợi đến khi tôi có chút mỗi mòn, anh ta mới mở miệng hỏi một câu:” Em đã quyết định?”.

Tôi cảm thấy phim truyền hình hiện nay hại người rất nặng, hoàn toàn không để ý đến tình hình trong nước Trung Quốc, khiến cho tất cả mọi người có thói quen cho là đối ý trước hôn lễ thì còn có tác dụng.

Thu hồi hàng mấy vạn bước, coi như đầu óc tôi bị kim ngư rút điện muốn thu dao phay chặt dây điện để hủy hôn, bây giờ có tung tăng chạy đến Etiopia cũng vô dụng, cục dân chính như cũ biểu thị tôi chính là phụ

nữ đã kết hôn.

Cho nên tôi chỉ có thể trả lời cho Đàm Vĩ Vĩ hai chữ: "Đúng vậy".

Đàm Vĩ Vĩ không cùng tôi nói nhảm nữa, trực tiếp ném điện thoại.

Vì tránh cho lại có người đến làm phiền, tôi trực tiếp tắt nguồn.

Trước khi ra khỏi phòng vệ sinh, nhìn người phụ nữ mặc áo cưới màu trắng, tranh điểm tinh tế trong gương, tôi nhỏ giọng nói: "Dù sao mình cũng không yêu hấn".

Công việc của cô dâu chú rể chính là đứng ở cửa khách sạn, cười khúc khích đối với mỗi vị khách, giống như tôi và người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông một thân âu phục thủ công H-Hunts-mans Anh Quốc, thoải mái dễ chịu, cả người lịch sự lãnh đạm tựa như mây trôi nhàn nhã, chỉ là không có "Chân rào Đông hái cúc vàng", thì lại càng không thể có "Quay nhìn rặng núi trời nam trùng trùng".

Thế thường, chỉ đơn độc đứng giữa lộ ra, trầm ổn và tin cậy.

Đây chính là người chồng vừa mới kết hôn một tuần của tôi, Đường Tổng.

Hôn lễ rất long trọng, bao trọn khách sạn năm sao tốt nhất thành phố, ngồi chật kín hơn 3000 bàn tiệc trên dưới hội trường hai tầng, Hummer, BMW 6 Series, Mercedes-Benz G-Class, Audi A8, Ferrari, Lamborghini, một loạt các xe hơi nổi tiếng, đỗ thành một hàng. Quả thật có cảm giác hoa lệ sa đọa của lửa mạnh nấu dầu, hoa tươi trên gấm

Thời tiết tháng ba, không khí hơi lạnh, gió lạnh vừa vãn thổi tới, trên vai tôi nổi lên một lớp da gà.

Đường Tổng cẩn thận, đôi mắt tinh tế đảo qua, thấp giọng bên tai tôi hỏi: "Khoác thêm áo vét đi".

Âm thanh Đường Tổng rất hay, hơi lười biếng, trầm tĩnh, bám vào bên tai tôi, cảm giác không tản đi.

Quả nhiên là quý ông, đúng là người đàn ông tốt.

Đáng tiếc, không phải là người đàn ông của tôi.

Khách mời ngồi vào chỗ của mình, trước khi hôn lễ bắt đầu đi vào phòng hóa trang trang điểm, cánh cửa chưa đóng, bị gió thổi đập cửa, không ngừng khép mở, biên độ tuy nhỏ, nhưng cảnh vật nhộn nhịp bên ngoài khi thì xuất hiện, khi thì đứng yên, nhìn một chút, có cảm giác chìm sâu trong cõi mộng.

Đang xoa, tán phấn, ngoài cửa truyền đến hai giọng nói thì thào.

“Ôi, Xem tình cảnh này thật là sợ, tiền bạc cứ thế ào ào đổ ra ngoài”.

“Cũng sẽ không bị thiệt, ông không thấy những người đến tặng quà à, chỉ cần một ít của chỗ này, cũng có thể thu lại vài lần”.

“Này, nhưng nhà chú rể có lai lịch lớn, bố anh ta là phó tư lệnh quân khu thành phố, cả gia đình mẹ anh ta đều từng làm bộ đội, gia thế vững chắc. Nhưng mà cô dâu cũng không kém, ông ngoại trước kia là phó bí thư thị ủy, lui về ở nhà nên cũng đã sắp xếp người khác ổn thỏa, hiện tại lời nói vẫn có trọng lượng, ba cô ta bây giờ là phó giáo sư chủ nhiệm, tuổi vẫn còn trẻ, về sau rất có tương lai”.

“Nhưng tôi nghe nói chú rể trước khi kết hôn đã có bạn gái, quan hệ hai người rất tốt, nhưng gia đình cô gái này bình thường, gia đình chú rể không đồng ý cô gái này làm dâu, kết quả sau cùng vẫn là chia tay”.

“Bọn họ là con cái nhà có thế, dĩ nhiên ở bên ngoài tùy ý vui đùa, nhưng khi kết hôn nhất định phải tìm nhà môn đăng hộ đối”.

Tin đồn là tin đồn, nhưng cũng không khác biệt hơn so với sự thật bao nhiêu, tôi chưa nói cái gì, chuyên gia trang điểm chịu không được, nhanh chóng đi ra đóng cửa lại.

Tuy nhiên, hôn lễ bắt đầu, tập luyện ròng rã ba ngày, đương nhiên tìm không ra sơ suất, tiếng nhạc vang lên, tôi đi lên giữa trung tâm sân khấu, trên đầu Đường Tống đầy trời hoa hồng trắng, hoa hạ hương.

Đẹp, thơ mộng, nhưng giả dối.

Hắn mỉm cười, bên môi có núm đồng tiền nhàn nhạt, nhưng trong mắt không có mấy may một tia hạnh phúc, có, là một ít gì đó tôi nhìn không rõ.

Hắn nắm tay tôi, lòng bàn tay hắn ấm áp, nhưng mang một cái găng tay, ấm áp kia cách một lớp vải, có chút mơ hồ.

Người chủ trì cao chót vót nói tình cảm mãnh liệt xong sau đó nói mấy câu chúc phúc, Đường Tổng đeo nhẫn Tiffany, 3 carat, kim cương hình tròn ở giữa lòng trong khung hình quả lê, ánh sáng lộng lẫy chói mắt.

Tiếp theo, chúng tôi cùng hướng về phía bố mẹ kính trà, đôi bên đều vui vẻ.

Khi đứng dậy, ánh sáng lạnh trên nhẫn chợt lóe lên, đôi mắt có phản nhói nhói.

Trên tiệc cưới rực rỡ náo nhiệt giống như cảnh vật theo nước mắt vút qua, yếu ớt sâu thẳm đã trôi qua rồi, đời tinh thần phục hồi thì đã ở phòng tân hôn. Dĩ nhiên, là ở cùng một chỗ với chủ sở hữu Đường Tổng.

Bố mẹ lo lắng chuyện phát sinh trước khi đám cưới cũng không xảy ra. Bởi vì có sáu người phù dâu đặc lực, về cơ bản cả buổi chiều tôi ở phòng nghỉ ngơi hoàn toàn không mệt mỏi, mặt khác, bởi vì sáu người phù rể đặc lực, về cơ bản Đường Tổng cũng không uống bao nhiêu rượu, tuyệt đối không có say, lại thêm phương diện nữa, tạm thời Đường Tổng không đổi ý, trong hôn lễ giống như đại thúc Thích Ca Mâu Ni đã tỉnh ngộ ngồi dưới gốc cây bồ đề ngộ đạo thành Phật, bỏ lại mọi người lập tức bay đến Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland để tìm đoạn tình yêu thời thiếu niên đang bắt đầu trở mầm mới.

Phòng tân hôn nằm ở biệt thự hai tầng loại nhỏ giữa sườn núi Bắc Sơn, đây là quà mừng kết hôn cha mẹ Đường Tổng tặng, gửi toàn bộ các đồ đạc dựa theo sở thích của chúng tôi. Bất quá, Đường Tổng không có hứng thú với trang hoàng nhà cửa, tôi liền nói chuyện về món ăn với ông ngoại tôi cũng không có hứng thú, cho nên đến cuối cùng, tất cả đều một mình tôi quyết định.

Ông ngoại đối với rau cải xào không có hứng thú vì cụ ghét ăn rau cải

trắng, mà Đường Tổng đối với lắp đặt thiết bị ở phòng này không có hứng thú là bởi vì hắn căn bản không coi nơi này là nhà của mình.

Đoán chừng cũng không coi tôi là vợ.

Trong phòng tôi thích nhất chính là bồn tắm cực lớn sang trọng hai người có thể tắm nước, mát xa. Nằm bên trong để mặc nước nóng vây quanh mình, toàn bộ đều là bong bóng, so với một mạch ăn ba con cua nên vẫn còn mạnh mẽ.

Tắm rửa, mặc quần áo xong xuôi tôi đem lỗ tai dán lên cửa, xác định bên ngoài không có người ---- Bọn bạn Đường Tổng cũng không đến nháo động phòng----coi như là chú rể ngàn vạn may mắn không gặp rắc rối.

Lỗ tai cũng đã lạnh, cũng không còn nghe thấy tiếng nói của Đường Ngôn nữa, có một chút thấm lạnh từ bên ngoài vào trong lòng, cũng không trì hoãn mở cửa hai bàn chân trần đi dép lê xông vào phòng ngủ, không ngờ nhìn thấy một hình ảnh---Đường Tổng ngồi trên bệ cửa sổ bằng đá cẩm thạch, chân trước hơi cong, chân sau đặt lên, sợi tóc lộn xộn, trong tay cầm một chai Whisky, chậm chậm uống, cứ như thể đưa đôi mắt nhỏ nhìn về phía bầu trời, thật sự rất sâu kín.

Ngày thứ hai, người chị em tốt Đàm Duy Nhất, từ nước Mỹ đi máy bay trở về, nghe chuyện tôi vừa kể, lúc này vỗ tay lên bàn thủy tinh, quát lên:” Tên Đường Tổng kia vì sao có thể làm như vậy hả, một người đàn ông đã có vợ vào đêm tân hôn lại còn xoắn cổ nhìn về phía nước Anh, hoàn toàn vứt cậu ra một xó, cậu đã ở trong hộ khẩu nhà anh ta vì sao không tiến lên đè anh ta lên giường tử hình ngay tại chỗ hả?”.

Tôi cứng họng đồng thời nhìn cô với một ánh mắt khinh bỉ, cậu nghĩ rằng tớ không nghĩ như cậu nói hả?

Chủ yếu là, có tặc tâm nhưng không dám làm ấy.

Ngay tình huống lúc đó là, tôi xem ra có phần ngốc, sau khi ngây người liền hướng về phía trước đi đến, một bước này thật sự không ôn, đôi dép lê mao tặc mao không giác ngộ, hai chân xò ra không kẹp chặt, đập bốp một tiếng trên sàn gỗ.

Âm thanh nhỏ như vậy vang lên kéo tâm trí Đường Tổng từ phía bắc

Great Britain vùng bắc Ai-len vương quốc Anh bỗng chốc quay trở lại.

Lúc này hắn định thần, lập tức dùng ánh mắt như thu thủy nhìn tó, ánh mắt, thật sự sâu sắc.

Đàm Duy Nhất lại chồm vào: "Đêm động phòng hoa chúc, thì lang sói thức tỉnh hả!"

"Đính chính Đường Tổng không phải lang sói". tôi cải chính.

Đàm Duy Nhất dùng ánh mắt mịt mù liếc tôi một cái: "Đại Khinh à, phải tự mình hiểu lấy đôi nhân xử thế, tó nói lang sói chính là cậu".

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi thừa nhận ánh mắt của Duy Nhất rất sắc bén, lúc đó con sói là tôi đây có một chút động tâm phạm tục, thiếu chút nữa là nước miếng chảy ra khỏi răng nanh rồi.

Đàm Duy Nhất cầm chai Heineken lên, ngửa đầu rót, uống một ngụm, bia vừa vào miệng cô yêu thích ngay cái nhãn hiệu này, vị thanh thuần, đã có lần cùng uống với tôi hơn 20 chai, cả hai đều say khướt, anh trai của cô, Đàm Vĩ Vĩ đưa hai chúng tôi về nhà.

Bên này đang suy nghĩ Đàm Vĩ Vĩ đang ở đâu, thì ở bên phòng bao K, Đàm Duy Nhất, em gái của anh hét lên một tiếng giống như sói mẹ rống đám con nhỏ: "Tất cả đều nhỏ tiếng lại hết cho tôi, không thấy tôi, chị của mấy người đang chỉ đạo hôn nhân cho cô này sao?"

Xem ra làm chị là lớn nhất, đám người kia đã giảm âm thanh lại, một đứa con trai nhỏ có cái đầu tóc như con nhím nhiều màu sắc không phải trào lưu giống "Vị pháp sư Khai Quang", vẻ mặt nhăn nhó, biểu tình đau khổ nhỏ giọng gào thét ca khúc thần thánh.

Tôi nhìn lên mặt trăng ở phía trên, ước mơ mình được hiên ngang bay

lượn tự do biết bao nhiêu.

Tôi toét miệng, lộ ra hàng răng cửa nhỏ bóng loáng hỏi Đàm Duy Nhất: “Cậu kiếm đâu ra một đám con nít như vậy?”

Đàm Duy Nhất phát tay một cái giải thích ngắn gọn: “Sinh nhật em gái tớ, tớ làm chị mời bạn của nó đến K hát, ai biết được nó kéo hết một đám bạn như vậy, 'Quả thật gia môn bất hạnh' mà.”

Lúc này, vị pháp sư Khai Quang nhí kia lại đem Microphone hát rống lên: “Lúc trước em muốn cách xa, xa thật xa, bây giờ lại muốn dùng tấm chân tình dụ dỗ tôi quay lại”. Hát rống đến “đứt ruột đứt gan”. Quả nhiên là một ca khúc thần thánh phiên bản 2.

Tôi và Đàm Duy Nhất ngồi không yên, trước khi tụi nó hát “Thấp thỏm” bèn chạy ra ngoài, hai lão già này không thể chịu nổi bọn nó, một nhóm hoa hòe hình thù kỳ quái tương lai của Tổ Quốc, chuồn êm ra khỏi khu vực ca hát đó, đi đến khu bên cạnh vào ngồi trong quán ăn Gia Sản, món ăn ở quán Gia Sản là nhãn hiệu lâu đời, có chi nhánh ở khắp nơi trên cả nước, chuyên kinh doanh các món ăn của Tứ Xuyên, mùi vị đó là độc quyền.

Gian phòng bên ngoài khu ca hát này mới mở, trang hoàng phong cách lịch sự tao nhã, như toát lên cảm giác cay cay rất ngon, vô hình kích thích sự thèm ăn trong dạ dày con người.

Đàm Duy Nhất và tôi cùng nhau ăn đồ ăn, một bàn đầy món ăn: Gà xào cay, thịt ức gà cắt nhỏ ướp với tương đậu, tương ớt, ớt khô, màu sắc bóng nhẫy, nổi bật với màu xanh mon mơn của rau, hương cay thật ngon miệng.

Tôm hùm xào chua cay: Tôm hùm thật tươi tắn trong tương ớt đặc chế, bề ngoài màu sắc hồng bóng, bên trong thịt trắng tươi, hương cay nồng đậm, đậu hủ Ma Bà, thạch đậu hủ láng mịn thơm ngát, phụ bếp lấy gừng, tỏi, hạt tiêu, thịt vụn thêm vào, không then với châm ngôn tám chữ: Cay, nóng, hương, giòn, mềm, tươi. Canh thịt ớt, canh màu đỏ, tươi và cay, nước canh nồng đậm, thịt non mềm. Cuối cùng là món canh gà hầm nấm hương, xanh xanh đỏ đỏ, vị canh đậm đà, mùi thơm ngát không ngán.

Tuy nhiên, miệng đang ăn nhưng Đàm Duy Nhất vẫn không quên nhiều

chuyện là quan trọng nhất: “Đại Khinh, cậu hãy nói rõ ràng, đêm tân hôn vui vẻ trôi qua như thế nào?”

Khẩu vị bị ngăn lại là không có đạo đức, tôi cũng không nói vòng vo, nói thẳng vào chuyện đêm hôm đó.

“Đêm đó, Đường Tổng dùng đôi mắt nhỏ, sâu nhìn tớ, phải nói là, tớ hơi có tâm viên*, như vậy còn chưa xong đâu, anh ta đứng dậy, đi nhanh thẳng đến chỗ tớ, lúc này tớ đã có ý mã* rồi.

Mặc kệ như thế nào, vẫn phải chịu đựng, vì vậy tớ cố giữ cái cổ thẳng, nhìn anh ta từng bước từng bước đi đến gần, từ khoảng cách xã giao là 2 thước rưỡi đến khoảng cách thân mật 1 thước rưỡi rồi đến khoảng cách 45 li. Tớ ngửi được mùi hương trên người anh ta rất rõ ràng, Versace 'gió thổi mây trôi'. Đàn ông lịch sự, điềm tĩnh, cao quý. Anh ta chính là loại người như vậy. Anh ta tiến lại gần, trong nháy mắt mùi ngô đồng của nước Mỹ thơm mát kết hợp mùi xạ hương trắng bí ẩn bao quanh tớ, khi tớ vừa “trôi lên mặt nước” thì cảm nhận được trên trán có một cái hôn nhẹ không có bất kỳ dục nào.

Môi Đường Tổng thật mềm mại, anh ta nói: “Đi ngủ sớm một chút thôi.”

•Tâm viên ý mã: là thành ngữ, ý nói khoái chí

“Kế tiếp sao nữa?” Đàm Duy Nhất hỏi.

“Kế tiếp, anh ta cầm âu phục lên đi ra cửa” Tôi tiếp tục vùi đầu tàn sát con tôm hùm. Quả thật, suốt đêm tân hôn đó Đường Tổng không có trở lại.

Một hồi lâu, nghe một tiếng cười lạnh của Đàm Duy Nhất ngồi đối diện: “Đại Khinh, từ nay về sau cậu sẽ còn chịu tội nhiều hơn nữa.”

“Đâu có sao” Tôi nhìn con tôm hùm sáng óng ánh trong cái chén kia, miệng nói: “Dù sao tớ cũng đâu có thương anh ta.”

Duy Nhất đang muốn khinh bỉ tôi, thì nghe bàn sát bên có tiếng đôi thoại.

“Này, trong đêm tân hôn thẳng nhóc Đường Tổng thật sự chạy ra ngoài.”

“Không hẳn vậy, uống một chút rượu, nhớ lại chuyện quá khứ, lái chiếc xe con chạy nhanh như bay đến sân thể dục thứ hai, ngồi ở đó.”

“Còn nghĩ đến Phạm Vận hả?”

“Mày còn hỏi những lời này, có khi nào mà nó quên đâu?”

“Vậy nó có làm âm ỉ không?”

“Không thấy có hành động gì, nghe nói rất bình tĩnh.”

“Thấy vợ của nó điềm đậm, ít nói, có lẽ là một người hiểu chuyện, tất cả đại gia, ai ai cũng ăn chơi, chỉ cần nước sông không phạm nước giếng là xong.”

“Mày thử nói xem, Phạm Vận có biết Đường Tổng kết hôn không?”

“Sao, mày định đi đến nước Anh, thừa dịp lúc người ta yếu đuối mà nhảy vào hả?”

“Nói bậy cái gì đó?”

“Dương Dương, đã nhiều năm như vậy, mày vẫn còn để ý đến Phạm Vận à, giấu được người khác không thể gạt được tao. Nghe tao khuyên một câu đi, tình cảm của Phạm Vận đối với Đường Tổng đã khắc sâu vào trong xương tủy, thậm chí cả đời sẽ không quên được, đừng vì một người phụ nữ mà làm đứt đoạn tình nghĩa anh em.”

Trong gian phòng này, giữa những phòng ăn sát nhau được ngăn cách bằng rèm thủy tinh, không thể thấy rõ diện mạo của nhau, nhưng tiếng nói của hai người có chút quen quen, lại nghe qua những lời nói kia, tôi có thể đại khái đoán ra, hai người này chính là hai người bạn thân thiết của ông xã bỏ trốn trong đêm tân hôn Đường Tổng. Hòa Nhất và Dương Dương, cả hai đều là con nhà giàu, gia đình là thương nhân, tôi cũng không có quen lắm.

Đàm Duy Nhất ngồi đối diện nhìn tôi, cười đến nỗi gọi là “cá Yên Nhiên giấu độc”, ý là, “ai biểu cậu không biết tự quý trọng mình, nhất định phải gả, bây giờ thì tốt rồi.”

Đường Tổng và Phạm Vận là bạn học thời trung học trường Nhị Ngoại, từ lớp 10 hai người đã học cùng ban, năm dài tháng rộng, liếc mắt đưa tình, ngay lúc đó đã hẹn hò rồi. Còn tôi và Đàm Duy Nhất ở một ban khác nói chuyện hăng say, trên căn bản không có qua lại với bọn họ.

Trường học quý tộc Nhị Ngoại, muốn bước vào sẽ có 2 loại, 1 là gia đình phải giàu có, phải thật nhiều tiền, 2 là người có thành tích xuất sắc.

Đường Tổng thuộc loại người thứ nhất, mà Phạm Vận thuộc loại người thứ hai, hai người đều là những nhân vật nổi bật. Đường Tổng thì không cần phải nói nhiều, mặc dù gia đình Phạm Vận bình thường, nhưng thành tích cấp bậc thiên tài, mặc dù không phải xinh đẹp quá mức nhưng suốt tháng quanh năm như có khí chất của gió, vào mùa hè tóc dài bay nhẹ, gió thổi qua làm cho làn váy trắng tung bay, chỉ như vậy vẫn có thể hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Mấy người bạn thân của Đường Tổng cũng thường hay tới trường học, vây quanh cô chơi đùa, giống như bắt chước khuynh hướng như phim “Lưu Tinh hoa viên”. (Là phim Con Nhà Giàu của Đài Loan ấy)

Lúc đó, mỗi ngày Đường Đạo Minh và Phạm Sam Thái cùng sánh vai đến sân thể dục trường tự học vào buổi tối, tuần nam mỹ nữ, đúng là cảnh đẹp.

Nhưng mà hôm nay nghe lén như vậy, loại người không ra gì như Dương Trạch cũng thâm mến Phạm Sam Thái, đúng là quan hệ rắc rối.

Bên này, tôi đang còn đắm chìm trong suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói của Hòa Nhất: “Ừa, chị dâu, chị cũng ăn cơm ở đây à?”

Lấy lại tinh thần, phát hiện không biết từ lúc nào Hòa Nhất đã đứng bên cạnh bàn của chúng tôi, khách khí, ân cần: “Sao không thông báo trước, còn muốn dùng thêm món gì nữa không? Amme, hãy nhớ đây là chị dâu của tôi, từ nay về sau cô ấy có đến thì không được tính tiền.”

Cùng lúc, vẫn không quên quay đầu lại khen tặng Đàm Duy Nhất: “Woa, đúng vật hợp theo loài, chị dâu và bạn chị cả hai đều là người đẹp, hân hạnh được gặp.”

Nhân tiện ca ngợi hai người, nghe thật làm cho người ta thoải mái.

Không thể không thừa nhận, anh ta đúng là một người tinh ý, rõ ràng biết được tôi vừa nghe trộm cuộc đối thoại vừa rồi của họ, mà sắc mặt vẫn bình thường, sóng yên gió lặng.

Đầu óc tôi quay vòng, bây giờ mới tỉnh ngộ, mẹ kiếp, thì ra quán ăn Gia Sản là do gia đình Hòa Nhất mở.

Sao có cảm giác tự mình chui đầu vào lưới.

Đến chỗ này tôi cảm thấy hối hận, cái người ngồi đối diện, Đàm Duy Nhất, không phải là người hiền lành, lập tức nói ngay: “Ồ, anh bạn này thật là khách khí quá, Đại Khinh nhà tôi là người vừa khờ, tâm tính lại hiền lành, sợ bị người ta lừa gạt, vì vậy ngàn vạn lần mong anh trông chừng giúp đỡ.”

Anh ta vừa vỗ ngực vừa bảo đảm: “Hừm, ai dám động đến chị dâu, không cần chờ Đường Tổng ra tay, bọn tôi là người đầu tiên giải quyết người đó”. Phong thái kia, dù là cách thở ra cũng giống như chúng ta đã từng quen biết nửa đời người, vô cùng quen thuộc.

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì cái con nhỏ không hiền lành bên cạnh, Đàm Duy Nhất, từ từ mở miệng nhẹ nhàng: “Tôi sợ anh Đường của mấy người vì cái Phạm Vận gì kia ức hiếp cô ấy.”

Hòa Nhất giả vờ ngu ngốc đúng là hạng nhất: “Phạm Vận? Là ai vậy? Chưa từng nghe qua.”

Được rồi, tôi thừa nhận nam đồng chí giai cấp tình cảm quả nhiên là do sắt thép luyện thành, tất cả anh em đều yểm trợ giúp anh ta, tôi thật hoài nghi có thể bọn họ là những liệt sĩ cách mạng đầu thai tập thể.

Biết điểm dừng là tốt rồi, truy cứu sâu vào cũng chẳng có ý nghĩa gì, Duy Nhất bắt đầu cúi xuống dọn dẹp con tôm hùm của mình.

Hòa Nhất thấy tình hình chuyển biến tốt lại ân cần lần nữa liền nói tạm biệt.

Mặc dù bàn cơm này được miễn phí, nhưng tôi và Đàm Duy Nhất ăn

sạch sẽ đến khi phục vụ tới don dẹp thì khõe miệng không tự chủ giật giật.

Dạ dày của tôi và Duy Nhất là nhờ ơn ông ngoại mới lớn như vậy, ông ngoại yêu thích thư pháp, là một thư pháp gia có tiếng trong nước, cha mẹ Duy Nhất và gia đình tôi có quan hệ tốt, lúc còn nhỏ thường đưa cô ấy đến nhà cùng luyện thư pháp với tôi.

Luyện tập cho đến trời tối, mà trời tối thì phải ăn cơm nha, cho nên thời gian Duy Nhất ở nhà chúng tôi ăn ké, còn ăn thật nhiều.

Ông ngoại có hai nguyên tắc, một là không lãng phí lương thực, hai là trẻ con mau lớn nên phải ăn nhiều. Cho nên đến mỗi bữa ăn, tôi và Duy Nhất sẽ ăn hết một chén cơm bị nén thật chặt, hơn nữa nhìn cái chén kia gọi nó là chén thật ngại vì không tôn trọng nó.

Phải gọi là chậu.

Chậu cơm.

Không ăn chắc chắn không được, lúc bé Duy Nhất vừa đến tính khí tiểu thư kiêu ngạo, chu mỏ đũa giỡn tùy hứng, kết quả mắt ông ngoại cũng không nhướng lên, mắt kiếng cũng không loang loáng, trực tiếp đem gia pháp cây mây của nhà tôi ra phục vụ, vừa đánh vào mông đít của Duy Nhất vừa cho tôi đứng bên cạnh đọc thuộc lòng: “Cánh đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày, ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.” câu thơ kinh điển để tẩy não của cô.

Duy Nhất và tôi rất giống nhau, ý tôi nói là khi bị đánh ba lần xác định sau này có thể bị đánh tiếp, nên cô liền ngoan ngoãn tự mình nuốt hết cơm.

Mặc dù lúc nhỏ ăn nhiều cơm như vậy nhưng tôi cùng Duy Nhất chỉ cao đến 1m6, thật xin lỗi chậu cơm rất nhiều.

Bất kể như thế nào với cái dạ dày đã được tập luyện, chỉ cần hai người hợp tác, bàn thức ăn ngày đó chắc chắn sẽ không dư lại.

Anh trai của cô ấy, Đàm Vĩ Vĩ đã từng đánh giá nói tướng ăn của hai

chúng tôi là một bước chậm tiến nhất của loài người.

Nghe đánh giá vậy Đàm Duy Nhất rất tức giận, cái miệng nhỏ nhắn “bô” ba ngày trước mặt anh trai cô, bắt quá tôi lại cảm thấy rất hả dạ.

Lời nói cá nhân lại có thể ảnh hưởng đến lịch sử, wao, đó là chuyện có chấp ăm ỉ đến cỡ nào.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cơm nước xong, tôi đi dạo với Đàm Duy Nhất cho tiêu thực, đi dạo đến khu bán sản phẩm điện tử, tôi chỉ vào hình quả táo cần thiếu một miếng, vui vẻ:

“Đây không phải là thương hiệu Đoạn Hựu Hồng yêu thích sao? Sao không đem từ nước Mỹ về cho hấn?”

Đàm Duy Nhất nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức thay đổi.

Đoạn Hựu Hồng là điểm yếu của Đàm Duy Nhất

Đoạn Hựu Hồng cũng là bạn học thời đi học của chúng tôi.

Đoạn Hựu Hồng thật là một tai họa.

Đoạn thiếu gia, thật xấu, thật giảo hoạt, bình thường đã xấu, từ bề ngoài đến trái tim đều rất đen, quanh đi quẩn lại thật nham hiểm, từ lúc còn nằm trong kén, cười một tiếng đã hoa đào đầy trời, môi mỏng, trời sinh bạc tình.

Thái độ của người này đối với phụ nữ là không chủ động, không cự tuyệt, không phụ trách.

Đối với người ngoài thật phân biệt, nhưng nói đến cái người chơi từ nhỏ đến lớn, lại rất cực đoan, người xô hấn phỏng chừng hấn sẽ không xô

người, nhưng đối với những người khác, không chọc hấn thì hấn lại
thình lình đâm một đao a.

Là một người tính tình cực độ phức tạp.

Đáng tiếc tính tình phức tạp cỡ nào, so ra vẫn không phức tạp bằng quan
hệ giữa hai người.

Duy Nhất và tôi trở thành bạn thân, bởi vì trong tính cách của hai chúng
tôi đều có một chữ “Tiện”, cô ấy là bề ngoài tiện, còn tôi thì bên trong
tiện.

Hàm nghĩa chữ “Tiện” chủ yếu là không có chuyện thì tự gây chuyện, có
chuyện thì nhảy vào, hận không thể gây cho thiên hạ đại loạn, gà trống
để trứng còn gây náo loạn, người đập tôi một cước, tôi trả lại người trọn
bộ “Thiên mã lưu tinh quyền” cộng thêm “Lư Sơn Thăng Long Phách”

(Lưu tinh quyền: một bộ quyền của Hoàng Phi Hồng; Lư Sơn: một ngọn
núi phía Nam Cửu Giang, Giang Tây; thăng long phách: một cước bay
lên giống như con rồng bay lên núi)

Lúc ấy trong trường có một nữ sinh, dáng dấp vô cùng xinh đẹp cũng vô
cùng kiêu ngạo, nhưng lòng dạ quá xấu, nhân cách cũng hư hỏng, cư
nhiên so tài cấp bậc với tôi và Duy Nhất, tưởng tượng xem như vậy có
thể đạt tới cảnh giới gì.

Duy Nhất là người thuộc môn phái hành động, lập tức xuất ra “tiện”
chiêu, dạy dỗ chỉnh đốn cô nàng rất tàn bạo.

Vừa khéo, lúc ấy bạn trai cô nàng lại chính là Đoạn Hựu Hồng, hai
người lập tức tranh tài cao thấp.

Từ đó về sau, như sấm sét đánh trái đất, như chó ngao Tây Tạng gặp gỡ
Báo nhanh nhẹn, như mèo gặp gỡ chó Dương Tiễn, hai người càng đấu
càng phấn khích, càng vô song, cả trường đều ủng hộ. Lại nói, Gia Cát
Lượng đấu với Chu Du cũng có thể ngang tài, huống chi Duy Nhất cùng
Đoạn Hựu Hồng này một trông một mái.

Ý của tôi là tại thời điểm toàn bộ nhân dân tỉnh ngộ, hai người này cũng
đã phát triển đến một loại quan hệ mới, tranh đến người chết ta sống, lại

chất chứa tình cảm mập mờ giữa nam và nữ.

Chuyện giữa hai người này người ngoài không hiểu rõ, giống như tình trong như đã mặt ngoài con e, tất cả đều chờ đôi phương mở miệng, nếu có người nào đối phó sẽ liên thủ nhau đối phó lại, những việc này đều tự nhiên xui khiến, không ai đối phó, thời gian rảnh rỗi luống cuống liền đối phó lẫn nhau.

Đàm Duy Nhất đã làm lỡ cuộc đời cho Đoạn Hựu Hồng, nên tôi sắp lập gia đình, thì cô ấy vẫn còn tuột phía sau.

Năm ngoái, Đoạn Hựu Hồng kia vẫn đang mập mờ tốt đẹp với Duy Nhất, bỗng nhiên đất bằng dậy sóng, không biết chỗ nào không đúng, lại kiếm một người phụ nữ trong góc nào đó ra đính hôn. Duy Nhất ở trước mặt người khác xem như không có chuyện gì, nhưng sau lưng tức đến xung huyết, không nhiều lời lập tức xin đi Mỹ làm nghiên cứu sinh, bay qua bên kia tự mình học tập.

Người với người chính là không giống nhau, nếu mà tôi gặp gỡ loại chuyện bực mình này, tuyệt đối sẽ là bay đi Hàn Quốc tu chỉnh sắc đẹp.

Cho nên, Duy Nhất nhất định là một người phụ nữ kiên cường, còn tôi sau khi tốt nghiệp đại học liền được người nhà sắp xếp vào Ban Giáo Dục làm một nhân viên nhỏ.

Mỗi lần tôi nói đến Đoạn Hựu Hồng thì Duy Nhất đều đổi chủ đề, lần này cũng không ngoại lệ.

Duy Nhất hỏi: Đại Khinh này, rốt cuộc cậu và Đường Tổng kia cấu kết với nhau hay sao?

Đứa nhỏ này đi bộ một vòng qua nước Mỹ xong lại nói đến đâu rồi, tôi bày tỏ kháng nghị, lập tức giải thích:

“Mình và Đường Tổng đó là do nam chưa cưới, nữ chưa gả, lấy tinh thần làm cho dân tộc hài hòa của nước Xã Hội Chủ Nghĩa, bình thường tiến hành xây dựng một mặt tích cực đó là kết hôn”.

“Thôi đi, không phải cũng là chỉ lợi dụng sự kết hôn của các cậu làm cho tăng lên lợi ích của tập đoàn sao?” - Duy Nhất nhướn mày lớn lối lên

tiếng phản đối.

Tôi cảm thấy âm thanh của đứa nhỏ Duy Nhất này, bắt đầu có khuynh hướng càng lúc càng cao, ngày nào đó rãnh rồi sẽ khuyển nhủ cô ấy, miễn cho đi theo địch làm ra cái chuyện bán nước.

Bất quá, cô ấy nói cũng không phải là không có lý.

Tôi và Đường Tổng là do người quen giới thiệu, giống như là đi xem mắt vậy. Ngày đó, gặp mặt có cha mẹ hai bên, người giới thiệu, công thêm hai người trong cuộc chúng tôi, rậm rạp, chằng chịt ngồi chung quanh một cái bàn lớn. Toàn người lớn nói chuyện, tôi và Đường Tổng chỉ là ngồi ở đó.

Ngày đó, Đường Tổng rất trầm tĩnh, gian phòng trang nhã, ánh sáng nhu hòa, trong mắt của hắn giống như là ngày hè đến biển trúc du ngoạn, lúc nhìn thấy hồ nước phản chiếu rừng trúc trong xanh, màu sắc quá sâu, lạc mất linh hồn.

Đều là một vòng tròn luân hồi, rất nhiều chuyện muốn gạt cũng không gạt được, ví dụ như nghe tin đồn bên ngoài rằng, tháng trước, cha của Đường Tổng, Đường Nhất Quân cùng con trai cãi vả một trận đến nỗi phải vào bệnh viện, sau khi xuất viện, nhà họ Đường liền đánh tiếng muốn nhờ mai mối giới thiệu một người con dâu thích hợp.

Đường Tổng rút cuộc cũng chấp nhận

Trên bàn toàn là người hiểu biết, mọi người cùng ăn với nhau một bữa cơm đều cảm thấy vui vẻ, nhìn qua, xem như rất thuận lợi.

Ngày thứ hai, người giới thiệu gọi điện thoại tới, nói là Đường Tổng rất là hài lòng tôi, muốn tiếp tục lui tới.

Mọi người đều biết, phải nói là cha mẹ Đường Tổng hài lòng tôi, nếu không phải là cha mẹ, thế giới sẽ hạnh phúc

Đề điện thoại xuống, cha tôi trầm tư:

"Đứa bé họ Đường kia, điều kiện thật là tốt, nhưng nhìn dáng vẻ giống như là bị cha mẹ ép buộc, Tiểu Khinh gả đi cũng sẽ không hạnh phúc, tôi

xem ngày mai chắc phải đi tìm người giới thiệu từ chối thôi”.

Mẹ đang gọt quả táo bằng mười ngón tay được bảo dưỡng thật tốt, nói:

“Chưa chắc tìm họ nói chuyện là tốt, họ Đường gia cảnh giàu có như vậy, giao thiệp lại rộng, về sau nhà chúng ta phải dựa vào bọn họ để khá hơn, hơn nữa, nhìn điều kiện, phải là nhà họ Đường chọn nhà chúng ta, chúng ta đây nói vậy, người ta tưởng là nhà chúng ta làm bộ làm tịch, về sau việc chọn lựa đối tượng cho Tiểu Lệ cũng bị ảnh hưởng”.

Cuối cùng mẹ đem quả táo đã gọt sạch vỏ đưa cho Tần Lệ - em gái tôi

Đúng rồi, bên ngoài còn có một tin đồn khác – nhà họ Tần có hai cô con gái xinh đẹp, mà mẹ Tần lại chỉ yêu thương cô con gái nhỏ.

“Mẹ, mẹ nói cái gì đấy?” - Tần Lệ nhú nhú mày; không có đồng ý, nhảy nhót nhót nhót, đi lên lầu

Quả táo mọng nước trắng nõn, lại bị đặt trên bàn, cuối cùng cũng không có đưa cho tôi

“Ý của con thế nào?” - Mẹ hỏi, thanh âm có chút lạnh nhạt, giống như hai mươi mấy năm qua, có chút lạnh lạnh như sương.

Tôi thu hồi ánh mắt vẫn còn đặt ở quả táo, khẽ mỉm cười:

“Nghe theo ý mẹ là được!”

Cứ như vậy, tôi và Đường Tống bắt đầu lui tới, cách ba ngày, lần thứ nhất hẹn nhau ăn cơm, xem chiếu bóng, hoặc là đi nghe đại nhạc hội, cũng giống như hai người bình thường quen nhau.

Hắn là một quân tử, ít nhất đối với tôi là như vậy – ba tháng tới lui, vậy mà tay cũng chưa nắm.

Tiếp tục như vậy, không mặn, không nhạt, nói chuyện một năm, cũng nên thương lượng chuyện kết hôn, mọi người đều cho là như vậy

Nhưng tới tháng thứ 4 thì bước ngoặt xuất hiện, hắn đề cho tôi cùng đi tham gia đám cưới của một người bạn, là một kiểu đám cưới phương

Tây, cử hành trên thảm cỏ, Mục sư đang dùng thanh âm nghiêm túc dẫn đạo cô dâu chú rể thề thốt, tôi ngồi dưới khán đài, lại để tinh thần đi hoang.

Chợt nhớ tới “cô dâu cương thi” ngày xưa đọc lời thề kết hôn:

“With this hand, I will lift your sorrows.

Your cup will never empty, for I will be your wine.

With this candle, I will light your way in darkness.

With this ring, I ask you to be mine”

Tạm dịch:

Với bàn tay này, tôi sẽ nâng nỗi buồn của bạn.

Cốc của bạn sẽ không bao giờ có thứ nào, vì tôi sẽ là rượu vang của bạn.

Với nến này, tôi sẽ là ánh sáng của bạn trong bóng tối.

Với chiếc nhẫn này, tôi yêu cầu bạn là của tôi.

Quay đầu, tôi nhìn khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của Đường Tổng bên cạnh, nhớ lại Emily nói với Duy Khắc Đa những câu nói kia, ...

Sau hôn lễ, mọi người bắt đầu cùng nhau uống rượu, ăn uống, mà tôi ăn tạm một miếng bánh ngọt, sau đó ngẩng đầu hướng đông tây nam bắc ngắm nghía, phát hiện, người mang mình tới đây đã không còn nhìn thấy rồi.

Đường Tổng, người này lúc rời đi nói là đi toilet, nhưng mà thời gian cũng đã quá dài đi, tôi lo lắng hắn bị cái toilet cắn nuốt, nên liền đi tìm hắn

Kết quả là Đường Tổng không có bị cái toilet kia cắn nuốt, mà là đứng ở nơi nào đó trong góc tường của tòa nhà, một mình yên lặng.

Cái bóng hình kia, quanh thân tản mát một hương khí lành lạnh, hắn

đứng ở đó, bóng dáng cao to, gò má anh tuấn, giống như là một bức tranh tuyệt thế, chỉ là trên mặt thần sắc rất kỳ quái.

Là một loại trầm tĩnh, cho dù thế sự xoay vần, bụi mờ lắng xuống, vẫn là trầm tĩnh

Tôi đi tới phá vỡ sự trầm tĩnh của hắn

Mà hắn cho tôi, là một cái ôm thật chặt, cùng với một cái hôn thật sâu

Đúng rồi, còn có một câu:

“Gả cho tôi”

Đó là cái hôn sâu kéo dài ba phút, trong đầu tôi một mảnh mơ màng

Ngày đó, khí trời cực tốt, ánh trăng thật rực rỡ, không khí ấm áp, chúng tôi ở tại nơi đó, bị sương làm cho ướt lạnh. Cơ thể của tôi, một nửa tắm trong ánh trăng, một nửa nằm trong ngực hắn, địa ngục nhân gian đều không màng tới

Ở nơi thời gian dường như không biến đổi ấy, tôi dừng lại, trả lời một chữ

“Được”

Cứ như vậy, chúng tôi định ra chuyện lớn cả đời

Chỉ là sau này tôi mới hiểu được, ngày đó, bạn hắn gọi điện tới, nói, Phạm Vận ở nước Anh đính hôn cùng một người đàn ông gốc Hoa.

Thì ra là như vậy

Nghe xong toàn bộ chuyện giữa tôi và Đường Tổng, Duy Nhất tổng kết:

“Đại Khinh, cậu chính là nữ nhà giàu trăm phương ngàn kế chia rẽ con trai nhà nhàu và con gái nhà bình dân trong mấy phim truyền hình Trung Quốc a”.

Tôi im lặng, không nói, hình như quả thật đúng là như vậy, không nghĩ

tới đến cuối cùng mình vẫn là bản chất như vậy

“Không sao, ly hôn đi, phụ nữ không ly hôn lần thứ nhất sao có thể hoàn chỉnh đây” - Duy Nhất giựt dây, một bộ dạng hân hạnh khắp nơi không loạn

Tôi không nói gì, chỉ cười cười

“Sao cũng được, tớ không thương hấn”

Vẫn là cùng một câu nói.

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đi mua sắm mấy giờ, Duy Nhất có việc, tôi cũng mệt mỏi, cả hai đều quay về nhà, đúng là phụ nữ.

Mở cửa, phát hiện Đường Tổng đang ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi, là tiết mục tài chính khô khan, mặc cái áo màu trắng rộng thùng thình, trong tay là chai nước suối của Pháp.

Không muốn quấy rầy hấn, nhẹ chân nhẹ tay xách mấy túi chiến lợi phẩm mới mua với Duy Nhất, chuẩn bị đi lên lầu, nhưng vừa bước được một bước, mắt thấy Đường Tổng đang tập trung xem tivi lại đột nhiên đứng dậy, đi tới nhận lấy mấy cái túi trong tay tôi.

Đường Tổng cúi đầu thì vài sợi tóc xẹt qua trán, cọ cọ, làm trong lòng tôi có hơi ngứa ngứa một chút

Không khí này, có vẻ giống như không khí bình thường của hai vợ chồng, làm cho người ta ít có cảm giác lúng túng, thật đúng là hài hòa

Tôi hiểu rõ, Đường Tổng áy náy với tôi, hấn thấy không thể cho tôi tình yêu, cho nên cho tôi rất nhiều rất nhiều thứ khác để bù đắp

“Đi dạo phố về rồi hả?” – Đường Tổng hỏi

Bình thường mà nói, người đứng trước mặt rất kiệm lời, giờ thì biết rõ còn cố hỏi

“Đúng vậy a, đi cùng với Duy Nhất, tối nay anh có ở nhà ăn cơm không?”

Thật ra thì tôi cũng thuận miệng hỏi như vậy thôi, Đường Tổng chưa từng ở nhà ăn cơm. Kết hôn lâu như vậy, cho tới nay, hắn luôn ở công ty làm thêm giờ, không thì tụ tập với bạn bè, rất ít khi về nhà.

Dĩ nhiên là, chúng tôi chia phòng để ngủ

Lý do của hắn là, sợ tối về nhà muộn sẽ ảnh hưởng đến tôi, nghe lý do như vậy, tôi chỉ khẽ mỉm cười,

“Được, làm như anh nói vậy”

Đường Tổng coi như là cho tôi chút mặt mũi, cần gì làm rõ khiến cho mọi người lúng túng.

Tôi chỉ thuận miệng hỏi như vậy, không nghĩ đến nhận được đáp án:

“Chúng ta ra ngoài ăn đi”

Tôi cố gắng đem cái miệng sắp há to như quả trứng, khép lại, hít hơi một cái, bình tĩnh nói:

“Được”

Vốn cho là buổi tối lãng mạn dưới ánh nến, kết quả, người này rất ư là thực tế, cư nhiên đem tôi đi ăn sinh nhật của bạn, còn là buổi tiệc sinh nhật của con gái a.

Tôi nghĩ chỉ là một người bạn nữ bình thường.

Đến nơi mới biết được, hôm nay nữ chính tên gọi là Vane, quan hệ với Đường Tổng rất tốt, loáng thoáng nghe nói cũng là bạn tốt của Phạm Vận.

Đi vào bên trong, phát hiện thật nhiều người quen, Dương Dương ngày đó ở sau lưng tôi nói chuyện huyên thuyên cũng ở đây.

Vừa mới gặp mặt, giống như chột dạ, Dương Dương có vẻ như tránh né ánh mắt của tôi.

Thật ra thì không cần thiết, trong lòng tôi nói thầm, thằng nhóc này, nói chuyện sau lưng mà thôi, ngày đó sau khi rời khỏi đây, tôi đã nói với Duy Nhất hẳn cũng là người giả tạo đó thôi, coi như là huề nhau.

Không biết là tôi quá nhạy cảm hay sự thật cũng là như vậy, ở buổi tiệc mọi người có chút cẩn trọng, bởi vì tôi ở đây mà không tự nhiên, có chuyện gì cũng không dám nói.

Thật ra cũng không khó hiểu, đoán chừng mấy năm trước, Đường Tổng đều mang theo bạn gái là Phạm Vận, mọi người đều biết rõ, chợt có một ngày đổi lại là tôi, tự nhiên có chút là lạ.

Thật ra nói không quen cũng là khách khí, a Vane vừa nhìn thấy tôi và Đường Tổng đi vào liền tỏ vẻ khó chịu, còn thỉnh thoảng khinh miệt, lại mang một chút thương hại nhìn tôi.

Tôi làm bộ như là không nhìn thấy, cúi đầu ăn.

Lúc mới tới, tôi nhỏ giọng hỏi Đường Tổng .

“Tại sao dẫn em theo”

Hắn trả lời:

“Tặng quà, nên dẫn em theo ăn cho lại vốn”

Nghe miệng hắn nói ra cái ý nghĩ như vậy, tôi có chút chịu không nổi, dựa vào tường nghỉ ngơi mất ba phút, mới đưa tâm tình phục hồi lại như cũ.

Bữa tiệc này ăn thật là khó khăn, ánh mắt mọi người cứ như có như không bắn phá trên đỉnh đầu, tóc tôi cứ như dựng thẳng đứng, giống như có lửa thiêu trên đầu.

Đáng tiếc, cả bữa tiệc tôi cứ cúi đầu ăn, cố tưởng tượng mọi việc sẽ diễn ra êm đẹp, lại không thể thành sự thật a, mới vừa ăn được phân nửa, mọi người bắt đầu thay phiên nhau mời rượu chúc mừng.

Trước mắt, mấy ly đầu mời, a Vane uống rất thoải mái, khi đến lượt tôi, cô ấy nhìn cũng không thèm liếc mắt đến, hai con ngươi cứ nhìn chăm chăm tôi, giống như bị giành ăn với chim ngói, hiện tượng máu lên não tăng vọt.

Đường Tổng trước rót cho tôi ly rượu, lại tự rót cho mình một ly, sau đó kéo tôi, cùng đứng lên mời rượu a Vane

A Vane liếc mắt nhìn, dùng đôi tay với mười móng tay sơn màu đen tuyên xưng lên ly rượu, dưới ánh đèn vô cùng xinh đẹp, chính là trong lòng xem ra rất lạnh lùng.

“Này này, chúng ta đã lâu không có uống cùng nhau, hơn nữa, hôm nay lại là sinh nhật tôi, không uống rượu quả thật không nể mặt nha” - A Vane nói.

“Cô ấy không uống được rượu, hay là vậy, tôi đây thay cô ấy uống ba chén” - Đường Tổng hòa giải.

“Anh là anh, cô ấy là cô ấy, chớ có hòa làm một” - A Vane chứa đầy ẩn ý nói

“Cô ấy không thể uống” – giọng nói Đường Tổng thật nhẹ, lại kiên trì.

A Vane ngừng ba giây, liếc tôi một cái, nhẹ nhàng nhả ra một câu nói, tôi vẫn còn nhớ:

“Lúc đầu Phạm Vận cũng không thể uống...., cuối cùng cũng luyện được đó thôi”.

Lời này vừa ra khỏi miệng, mọi người chung quanh thức thời cúi đầu cặm cùi ăn.

Bất chúc chị cô, thật là không phúc hậu.

Ngụ nữa cũng hiểu được, A Vane này đang là thay Phạm Vận bất bình,

cũng đúng, Đường Tống cưới tôi, trong mắt mọi người giống như là bị áp lực ép buộc, cũng không phù hợp với hình tượng của hắn, hoặc là mọi người cho rằng, tôi là đi câu dẫn Đường Tống cũng nên.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, tôi mặc dù cũng có tâm như vậy đi, bất quá không có động lực thúc đẩy, cái từ câu dẫn này cũng coi như là có chút coi trọng tôi đi.

Hiện trường im lặng nửa ngày, chợt phát hiện Đường Tống không có chút phản ứng, len lén nhìn, phát hiện đứa bé kia thật đang sững sờ a.

Đoán chừng là a Vane nói câu nói kia, nhớ lại mấy chuyện trước kia một chút mà thôi.

A Vane rất đặc ý, tưởng như mình nói đúng lắm, xem đi xem đi, đúng là lão hồ ly tinh a, chồng cô trong lòng nhớ nhất cũng không phải là cô đi.

Thế gian này, vương tử cũng như mây bay a, người cũng thành tro a, chân ngựa thần tượng cất vó cũng không thể trốn thoát.

Cũng là tự mình cứu mình thôi.

Đưa tay ra nhắc cái ly rượu mà a Vane đang cố đưa tới, cầm lên, tôi mỉm cười xin lỗi.

“Thật ngại, gần đây là có kế hoạch, không thích hợp uống rượu, xin lỗi, lần sau nhất định sẽ uống bổ sung”.

Uống xong, ngồi xuống, tôi tiếp tục vui đầu ăn cơm.

A Vane bị những lời này nghẹn ngang, hồi lâu cũng không lên tiếng, cảm giác này tôi hiểu rõ, giống như lúc tôi còn bé một hơi nuốt vào cả cái bánh bao.

Nghẹn xong rồi, chậm rãi, giống như a Vane nghĩ đến cái gì, muốn nói, lại bị người khác chặn lại

“Vì mầm non tương lai của đất nước, vì con trai đích tôn đời thứ nhất của nhà họ Đường chúng ta, rượu này chị dâu tuyệt không thể uống...tôi uống thay...”

Vừa nói vừa đứng lên, ngửa cổ, ừng ực ừng ực sùng sục uống ba chén xuống bụng, mắt cũng không nháy, không, có nháy một cái, mắt kia, dài dài nhỏ nhỏ, rất hấp dẫn, đặc biệt là nốt ruồi bên khóe mắt trái, dưới ánh đèn chột sáng lên.

Mặc dù biết anh ta cũng không phải thật lòng giúp tôi, nhưng dù sao cũng thay tôi giải vây, tôi quyết định, sau này có đi đến quán ăn Gia Sản để ăn quít sẽ không dẫn theo Duy Nhất.

Dạ dày Hòa Nhất bình thường có thể cũng sẽ không chịu nổi hai ly.

Bữa tiệc kinh động vô hiềm cuối cùng cũng ăn xong rồi, nhưng mọi người vẫn còn hưng phấn, không ngừng nghỉ, cơm xong lập tức kéo đến tụ điểm giải trí lớn nhất thành phố “Sắc màu” chơi tiếp.

Tụ điểm “Sắc màu” là nơi đám người Đường Tổng kia thường tụ tập, ông chủ rất thần bí, đến nay cũng chưa lộ mặt ra, xem chừng là đi đường tắt.

Tôi đương nhiên cũng đi, dù sao cũng dính phẩm màu, nửa đường cũng tắm không sạch sẽ, còn bị người lên án nói hẹp hòi, dứt khoát đi cho im chuyện.

Tụ điểm “Sắc màu” trang hoàng rất phô trương, là một nơi xa hoa trụy lạc, bên trong bất kỳ một vật nào cũng giá trị xa xỉ, khó trách sẽ hấp dẫn mấy tên nhà giàu cùng quan chức nhà nước đến chơi.

Quả nhiên, đầu năm nay, đùa giỡn cũng bị đau tim nha.

Vào trong phòng, sau khi ngồi xuống, Đường Tổng đưa cho tôi miếng trái cây, thuận tiện nhẹ giọng nói nhỏ vào tai tôi ba chữ:

“Thật xin lỗi”

Ánh đèn rất tối, thị giác tạm thời nghỉ ngơi, xúc giác ngược lại rất nhạy bén, mũi môi của hắn sát qua vành tai tôi.

“Không có sao” – tôi cười cười – “Thật”

Sau khi ngồi xuống, đám người Hòa Nhất mời rượu, mời rượu, k ca k ca, ồn ào ầm ĩ, tôi thì núp ở trong ghế salon ăn một đồng thứ.

Đường Tổng vẫn ngồi bên cạnh tôi, cho nên người khác cũng không có đến gần, đáng tiếc tôi không có tiền đồ, uống quá nhiều nước, bụng chứa không hết, nhà vệ sinh lại bị chiếm cứ, chỉ có thể ra cửa tìm nhà vệ sinh khác.

Kể từ người xưa phát minh câu “oan gia ngõ hẹp”, ông trời không ngừng nghĩ mà dùng thí dụ vô cùng chân thật, đối với chúng tôi chọn mẫu tiến hành, ý của tôi là, ở trong toilet nữ, phát hiện thấy a Vane, âm hồn bất tán.

“Đường Tổng không yêu cô” – cô ấy lạnh lùng, bình tĩnh nói ra sự thật

Mặt của tôi đỏ lên, không phải bởi vì xấu hổ, không phải bởi vì đau lòng, không phải bởi vì tức giận, chỉ là bởi vì.....mắc tiểu a...

A Vane, cô thật không khéo hiểu lòng người, người ta đang trong thời điểm gấp vội, cái gì yêu, cái gì hận, đều là vứt đi, chết cũng không tin cô sẽ bởi vì yêu một người mà ba ngày không xuyt xuyt.

Như vậy đủ chứng minh, tình yêu còn không bằng đi tiểu.

Cho nên, mặc dù tôi đỏ mặt, lại bình tĩnh đẩy cô ấy ra, lúc mắt của a Vane còn đang trong trạng thái kinh ngạc, tôi xông vào trong phòng kế bên.

“Cô!....”

Tôi rất xác định, câu nói kế tiếp của a Vane chắc hẳn chẳng tốt đẹp gì, chỉ tiếc câu nói kia bị sóng nước Hoàng Hà tôi đây đánh gãy mất, ngay cả âm thanh cũng không nghe.

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi “hoa lập lập” xong, tinh thần sảng khoái, hai gò má hồng hồng, hai mắt có hồn, eo chân chặt thẳng, từ phòng rửa tay đi ra, nhìn thấy a Vane vẫn còn đứng đó, hình như không có ý định rời đi.

Chúng tôi lại một lần trừng mắt ti hí, kéo dài đến nửa thời gian buồn đi tiêu a

Cuối cùng tôi nói “đi ra ngoài thôi, giăng co trong phòng vệ sinh rất là hao tổn tinh thần a, con gì với nhau, cần gì làm khi nhau, tôi nhận thua”

Nhưng a Vane vẫn không chịu, cứ ngăn tôi lại, theo như bình thường mà nói, nhà vệ sinh nữ là nơi đánh lộn đánh lạo, thậm chí là nơi tranh đấu võ tình a, như ngày đó Duy Nhất trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp, vừa có bạn nam thích, mà cũng bởi tính tình trẻ tuổi, bị bạn bè xấu lời kéo vậy bắt, thiếu chút nữa là bị đánh chết trong nhà vệ sinh, cũng may, ngay hôm trước tôi ăn nhiều kem quá, nên mai phục bàn trong nhà vệ sinh, nếu không, tính mệnh cô ấy khi bảo toàn a.

Tôi rõ ràng cũng không thể đi a, ôn tồn cởi mở nói với cô:

“Cô rốt cuộc là muốn gì?”

Cứ như vậy, tính tình a Vane ngược lại dịu xuống một chút, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nói:

“Cô hẳn là phải biết chuyện tình giữa Đường Tống và Phạm Vận đi”

Tôi gật đầu.

“Như vậy, tại sao còn tiếp tục ở một chỗ với anh ấy” – A Vane hỏi

“Cô cho là chúng tôi có thể lựa chọn đối tượng kết hôn sao?” – Tôi hỏi – “chúng tôi trong cái vòng hôn nhân này, bằng mặt mà không bằng lòng a, tôn trọng nhau như khách vậy là được rồi”

“Nhưng cô cũng không phải là cái hạng con gái đó” - a Vane nhìn tôi, dùng ánh mắt nhìn chăm chăm tôi.

“Cô đến tốt cùng là đang lo lắng cái gì?” Tôi nói “coi như không có tôi xuất hiện, sẽ có một người khác chẳng hạn Trần tiểu thư, Lý tiểu thư,

Đường Tổng chỉ là muốn một đối tượng để kết hôn thôi”

“Nhưng Trần tiểu thư hay Lý tiểu thư sẽ không có ý đồ như cô” – A Vane híp mắt lại

Tôi hạ mắt xuống, a, tôi có ý đồ?

Tóm lại, a Vane làm ra cái tổng kết:

“Đường Tổng và Phạm Vận đã ở chung với nhau nhiều năm như vậy, có nhiều rồi rắm, căn bản không quên được nhau, tốt nhất cô không nên có ý đồ gì, nếu không, tôi khuyên cô không nên nhảy vào hồ, miễn cho đau chân”

Sau khi nói xong, sinh nhật cũng là không vô nghĩa đi, đẩy tôi ra, mở cửa phòng kế bên ra, đi “xuyt xuyt”.

Nghe tiếng nước chảy kia, tôi nghĩ con nhỏ này chắc cũng nín không ít giờ rồi, thật đáng thương a

Không có thói quen nghe trộm người ta đi vệ sinh, tôi đi ra cửa, chuẩn bị trở lại trong phòng, ở khúc quanh bất chợt có cơ hội nghe trộm điện thoại riêng tư a

Tại khúc quanh, Đường Tổng cầm điện thoại di động đưa lưng về phía tôi, trong bóng tối, bóng dáng của hắn mang một chút ung dung

“Là anh, em ở nước Anh, tất cả đều tốt sao?” – Hắn một bên nhỏ giọng hỏi, một bên lấy tay trêu đùa trên sợi tơ hồng làm bằng tay. Sợi dây làm bằng tay cũng không tinh tế cho lắm, màu hồng kia cũng đã phai, nhưng Đường Tổng vẫn giữ nó.

Chỉ bởi vì đó là của Phạm Vận làm cho hắn.

Tôi không thể không nói, tình cảnh này nhìn qua, thật đúng là..... có chút phá hoại a

Chồng của mình cùng tình nhân cũ nói chuyện điện thoại, là một cô gái hiểu chuyện, dĩ nhiên là phải đi. Quả thật, tôi cũng làm như thế, nào có thể đoán được bộ ngựa quay đầu liền có thể gặp được con chim Hoàng

Tước a.

Con chim hoàng tước này tính tình cũng ôn hòa đi.

Tình cảnh này có chút lúng túng a, tiểu tử này là một người tinh tế, biểu tình trên mặt hẳn cho thấy, xác định hẳn đã nghe Đường Tống và Phạm Vận trò chuyện.

Tôi lập tức cảm thấy nên khéo léo nói chuyện khác a – nghĩ nói: Anh cũng tới xuyt xuyt a – không còn cách nào rồi.

Quay đầu lại, điện thoại chợt reo lên, là của Duy Nhất, thật là giúp tôi giải vây đi, bên đầu kia điện thoại, giọng Duy Nhất hơi hơi có chút men say, gì kia:

“Đại Khinh a, mình chờ cậu ở quán ăn Lâm Hải a, không gặp không về, hà... aaaa....!!”

“Quán ăn Lâm Hải? Ở chỗ nào?”

Tôi còn chưa có hỏi xong, bên kia đã vô cùng lo lắng cúp điện thoại.

“Lâm Hải tôi biết, chị dâu tôi dẫn chị đi, đi thôi” – còn rất là nhiệt tình a.

Mặc dù cảm thấy có chút tà khí, nhưng dù sao, ba lần bốn lượt, hẳn cũng coi như là giúp tôi, tạm thời không nhìn ra ác ý gì, lại nói thời gian này, bên ngoài tụ điểm đón taxi cũng có chút khó khăn, dứt khoát liền nhận ân tình này của hẳn.

Dọc đường đi, xe chạy tương đối chậm, thật ra tôi cũng rất khản trương, dù sao hẳn không phải thật quen thuộc, tôi cũng không phải người hay nói, nhốt ở một nơi không gian bịt kín, quả thật có chút gian nan.

Dĩ nhiên, tôi không phải sợ hẳn đem mình cái ấy ấy rồi, dù sao người ngoài nhìn vào, nên lo lắng bị cái ấy ấy hẳn là hẳn a

Bên này tôi quay đầu nhìn nhìn phong cảnh ngoài cửa, cùng lúc hẳn mở miệng:

“Thật ra thì, Đường Tống là một người đàn ông tốt”

A! nha! Tôi không ngờ, hần lâu như vậy lại thốt lên một câu nói như vậy, chỉ có thể dĩ bất biến ứng vạn biến (nghĩa là lời tới đâu ứng tới đó á – ta thấy nguyên văn dễ hay hơn)

“Chị dâu cũng là một cô gái tốt a” –lần nữa thốt ra một câu này a.

“Hahaha, nào có nào có” – dù thế nào đi nữa người ta cũng khen như vậy – tôi chỉ cười cười có lẽ tốt hơn

“Quán ăn Lâm Hải, thật ra là một quán ăn tên Lâm Giang, kinh doanh chủ yếu là hải sản, mùi vị thật không tồi” – lại thốt ra câu nói thứ ba như vậy

Từ Đường Tống là người đàn ông tốt, đến tôi là cô gái tốt, rồi đến quán ăn Lâm Hải là bán hải sản, tôi cảm thấy được, đứa nhỏ này khi còn bé ắt hẳn bắt chước rất là giải hoạt a, kia đầu nhỏ, lại toát ra tư duy quá cố chấp a.

Quán ăn Lâm Hải nói xa không xa, đi xe hơn mười phút là đến, tôi xuống xe, nhìn ngắm chung quanh, phát hiện ở giữa quán một cái bàn tròn nhỏ, Duy Nhất đang ngồi đấy mượn rượu giải sầu.

Người ta, Lưu Vân Chi, từ nhỏ liền lấy hiền lành để nổi danh, 13 có tài đàn dật, 14 học cắt may, 15 có thể đàn, 16 thuộc lòng thi thư. Còn Duy Nhất a, từ nhỏ như vậy lấy vạm vỡ làm nổi danh, 13 học bắt người, 14 học buôn chuyện, 15 đập quyền đạo, 16 không thủ đạo

Nói tóm lại, Duy Nhất là một con nhóc vạm vỡ, mà có thể đem cô ấy biến thành bộ dáng như hiện tại, cũng chỉ có một Đoạn Hựu Hồng, người hùng này thôi a.

“Thế nào, cậu lại bị Đoạn Hựu Hồng chinh cho àh?” – Tôi cùng Duy Nhất có thói quen nói chuyện trực tiếp, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Duy Nhất cầm chai bia lên, bắt đầu uống mãnh liệt, tôi nhớ lần trước xuất hiện tình huống này là lúc Đoạn Hựu Hồng tuyên bố đính hôn.

Xem chừng hôm nay tình trạng cũng không nhỏ a, tôi không bàng quang, chuẩn bị trường kỳ tác chiến, đang muốn đối với người chờ tới nói một

tiếng cảm ơn, người này giao cho tôi, không làm phiền đến anh, nào có thể đoán được, tôi không có cơ hội nói ra câu nói này, người kia trực tiếp đặt mông ngồi xuống, cầm thực đơn lên gọi món ăn.

Nghêu hấp cay, tôm hùm sốt chua cay, ốc xào tương, cá mực sốt mè cay, các món ăn này nghe qua làm cho đầu lưỡi người mềm mại.

Xem ra Hoa Nhất cũng là một tay ăn hàng a.

Khi một việc làm phiền mình mà lại không nghĩ ra phương pháp để giải quyết, cách tốt nhất là đem lực chú ý chuyển lên trên một việc khác ---- tôi buông tha Hoa Nhất --- chuyên tâm tấn công Duy Nhất.

“Đoạn Hựu Hồng lại làm gì cậu sao” – Tôi hỏi

“Hắn nói mình cùng cô gái đó là thật lòng, thật lòng con mẹ nó” - Duy Nhất nói tục.

Tôi khẽ chạm cô ấy để cô ấy bình tâm xuống, trên bàn còn có một trai đẹp, hy vọng có thể để lại một chút hình tượng thực nữ a, nhưng Duy Nhất đã uống đến say rồi, căn bản không thèm để ý, nắm lấy cánh tay tôi giống như nắm lấy cây mây của mấy cụ già. (cây mây: cái cây gậy ba chân chống thân của các cụ á)

“Đại Khinh, hắn làm sao không hiểu được, mình cùng hắn mới là thích hợp nhất đây?”

Lại nói, Duy Nhất đây là lần đầu tiên ở trước mặt người khác nhắc tới tình cảm của mình và Đoạn Hựu Hồng, xem ra tiểu thư kiêu ngạo này hôm nay uống quá nhiều rồi

Đếm một chút số bình trên bàn, một hai ba, cũng không nhiều a. Còn đang nghi hoặc, ông chủ bụng phần Tôm Hùm chua cay đặt lên bàn, buồn bã nói,

“Còn có năm bình, bị cô ấy cầm đập mấy tên côn đồ các kè không biết sống chết đến trêu ghẹo rồi”

Nhìn kỹ trên đất, có loang lổ vết máu cùng mảnh vụn thủy tinh, xem ra thảm án cách đây không lâu đi.

“Chẳng lẽ đời này cậu cùng Đoạn Hựu Hồng cứ như vậy à? – Tôi hỏi

Duy Nhất cố gắng nháy mắt, nói:

“Cậu còn không phải vậy sao? Cho là mình không biết à, cậu cuối cùng, còn không phải là vẫn muốn.....”

Duy Nhất còn chưa kịp dứt lời, dĩ nhiên cũng chưa có nói xong, bởi vì tôi dưới bàn nặng nề đá cô ấy một cước.

Làm bộ như vô tình nhìn Hoa Nhất một chút, phát hiện thằng nhóc kia cũng không có phản ứng gì, con người ngược sáng ngược lại có chút gian gian.

Lo lắng Duy Nhất bị say rượu, lại nói ra cái quỷ gì, tôi chỉ có thể đem bia của cô rót uống xuống. Nhưng lại sợ mình say rượu nói ra cái gì, cho nên thuận tiện cũng đem Hoa Nhất chuốt cho say.

Nhiệm vụ còn rất là gian nan a.

Tôi tự nhận tử lượng của mình cũng cỡ hai chai đi, trước mắt tấn công Hoa Nhất trước

“Đến đây, Hoa Nhất, cảm ơn anh đã mấy lần quan tâm tôi, trước kính anh một ly”

Xem tôi uống xong, Hoa Nhất dùng ánh mắt xinh xinh đẹp đẹp mà gian gian tà tà nhìn tôi nói:

“Chị dâu, chị không phải là đang có kế hoạch gì đó chứ?”

Kế hoạch không bằng thực tế, tôi cười cười, chỉ là trong lòng bắt đầu nhắc nhở mình, phải đề phòng thằng nhóc này rồi.

Gian, lặng lẽ gian a.

Chỉ là kế hoạch quả thật không bằng thực tế, tôi uống được một nửa, phát hiện Hoa Nhất mặt cũng không hồng a, quả thật là Tử Tiên chuyển thế, trong lòng giật mình, xem ra đúng là gặp đối thủ a. Lúc này cũng

không còn để ý đến lễ nghĩa liêm sỉ, lập tức xuất ra chiêu của phái nữ, đề nghị hắn uống một ly, tôi nửa ly.

Hoa Nhất toàn bộ nhận lấy, một ly lại một ly cùng tôi tận sức uống hết.

Khi trí nhớ lúc liên lúc đứt, tôi giật mình, chính mình gặp nạn a. Nhớ mang máng chỉ có hai chuyện:

Một: Đường Tổng hình như gọi điện thoại tới, hỏi tôi ở đâu?

Hai: ánh mắt của Hoa Nhất vẫn luôn là gian gian tà tà, nốt ruồi ở khóe mắt trái, lúc sáng lúc tối....

Người ta say rượu tỉnh lại đầu nhức như muốn nứt, còn tôi say rượu tỉnh lại, cảm thấy giống như rất nặng nề. Ngày thứ hai vừa mở mắt ra nhìn, nặng nề đến nỗi không nhận ra được đây là đâu a.

Tôi và Duy Nhất nằm ở trên giường lớn của khách sạn, xung quanh không có ai khác, quần áo lại rất chỉnh tề.

Suy luận ra, hai chúng tôi là do Hoa Nhất thuê cái phòng này cho ở a

Mơ màng chạy ra cửa, vừa mở cửa ra - sững sốt – đối diện cửa phòng đúng lúc mở ra, nhìn thấy Hoa Nhất đang ngồi trên băng ghế, mà một chân lại gác lên một cái băng ghế khác, hai tay khoanh lại nhìn tôi

Ánh mắt kia, so với tối hôm qua còn gian hơn.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dựa vào trực giác của phụ nữ, tôi cảm nhận được ánh mắt của anh ta hơi kỳ lạ, giống như là, như là..... dường như tên tiểu tử tinh ranh này phát hiện được bí mật gì.

Trong lòng lộp bộp một tiếng, chẳng lẽ tối hôm qua sau khi say rượu

mình đã nói chuyện gì không nên nói rồi sao?

Trong lòng dòi sông lấp bễ(*) hành hạ, nhưng trên mặt không dám biểu hiện ra, chỉ có thể giả vờ nói mơ hồ: “Không phải chúng ta đang ở KTV sao? Làm sao lại đến nơi này vậy?”

(*) : là một câu thành ngữ giống với câu loạn thất bát đảo, ý câu trên là trong lòng rối loạn, lo sợ

Chỗ tốt của việc say rượu là đường đường chính chính có thể quên hết mọi chuyện.

“Các cô rất say.” Một câu giải thích ngắn gọn

“Cảm ơn, để tôi gọi Duy Nhất dậy.”

“Cũng tốt, các cô đã tỉnh, nhiệm vụ hộ hoa(*) đã hoàn thành, tôi về nhà trước.” Bỏ chân từ trên ghế xuống, duỗi tay để xoa xoa chân, nhìn bộ dạng thì có thể hiểu anh ta đã giữ tư thế này trong khoảng thời gian không ngắn.

(*) : câu thành ngữ " Hộ hoa sứ giả" ý nghĩa: bảo vệ, hộ tống người đẹp.

Con người này đúng là một quân tử và có hành vi tao nhã, lễ nghĩa. Tôi thầm đánh giá trong lòng.

Sau khi khen ngợi xong tôi vừa xoay người, anh ta bỗng nhiên gọi tôi lại: “Tần Khinh”

Đây là lần đầu tiên anh ta không gọi tôi là chị dâu mà kêu tên thật của tôi. Mặc dù thấy nghi ngờ, nhưng trên mặt tôi cũng không biểu hiện gì, tôi làm ra vẻ không có chuyện gì lên tiếng: “Hả, sao vậy?”

Anh ta cũng không có nói chuyện ngay, mà dùng cặp mắt dò xét tôi, ánh mắt ấy mang theo một phần tư tìm tòi nghiên cứu, một phần tư hiếu kỳ, một phần tư đề phòng, cuối cùng một phần tư còn lại tôi nhìn không hiểu có ý gì trong đó.

Cuối cùng, anh ta làm như không có việc gì, cười nói: “ Không có gì, các cô nghỉ ngơi cho thật tốt nha.”

Không thể không nói đến, anh ta cười một tiếng, cặp mắt rất xinh đẹp, nhưng so với thuần khiết trong sáng thì không có liên quan một tí nào, chiếu theo khóe mắt nơi có nốt rùi lệ lóe lên một tia phức tạp.

Nhưng mà, không phải những điều phức tạp thường có trong cuộc sống tốt đẹp sao?

Sau khi sắp xếp tốt cho Duy Nhất, tôi trở về nhà, vừa mở điện thoại đi động lập tức có 1 cuộc gọi nhờ, là Đường Tống.

Tuy chỉ có một cuộc gọi, nhưng đối với quan hệ vợ chồng chúng tôi mà nói, thì anh ta làm như vậy cũng là hoàn thành trách nhiệm rồi.

Dù sao vẫn còn say rượu, đầu hơi choáng váng, sau khi về đến nhà cái gì cũng không làm, đi thẳng đến cái giường nằm luôn.

Lúc này, ngủ cũng không ngon, là nằm mơ, lại là giấc mơ quen thuộc đầy cảm giác hoang mang trong rừng cây dày đặc sương mù, tuy có ánh mặt trời nhưng không chiếu tới đáy, tôi đi về phía trước theo một bóng người, ngoan cường, không biết đúng sai.

Vẫn như cũ, chưa đi ra khỏi thì đã tỉnh lại, giấc mộng này đã bắt đầu theo tôi từ năm mười tuổi, chẳng biết lúc nào mới có kết quả.

Vừa mở mắt ra phát hiện bên giường có ly nước lọc và thuốc aspirin.

Chẳng quan tâm là ai đem tới, uống thuốc trước rồi tính sau, cảm thấy thuốc trong người có tác dụng, nên thấy thoải mái hơn nhiều.

Bước xuống lầu, thấy Đường Tống ngồi trên ghế salon dưới lầu đọc sách, chân tôi vừa bước trên bậc thang, anh ta phát giác ngay, lấy mắt kiếng từ trên sống mũi xuống, đồng thời nhẹ nhàng đặt quyển sách qua một bên, đứng lên nói: “Có cháo, có muốn ăn ngay bây giờ không?”

Cả ngày hôm nay, trong bụng ngoại trừ thuốc aspirin thì không có một cái gì vào bụng, dĩ nhiên là muốn ăn rồi.

Không bao lâu, cháo nóng được bung lên, cháo và hạt sen ngân nhĩ ăn vào cực kỳ mát mẻ, hương vị ngọt ngào.

“Là anh làm hả?” Tôi hỏi.

“Mua.” Bạn học Đường Tổng rất thành thật.

Anh ta ở một bên lặng lẽ đợi, chờ tôi ăn xong, vẫn không hỏi tôi hôm qua tôi đã đi đâu. Mà tôi cũng không muốn nói.

“Hôm nay, ba gọi điện thoại đến kêu chúng ta tối nay về nhà ăn cơm.” Đường Tổng nói.

“À.” Tôi đáp một tiếng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức hỏi: “Ba anh hay là ba tôi?”

Kết quả sau khi kết hôn thật phiền toái, ba mẹ đều tăng lên gấp đôi. Nếu cha mẹ hai bên chăm chỉ tái hôn ly hôn vài lần không chừng còn nhiều gấp ba bốn lần đấy.

“Trở về làm gì?” Tôi không nổi lên một chút hứng thú nào, có thể do rượu còn tối hôm qua vẫn còn trong người tôi.

“Sau khi kết hôn, lần đầu tiên về nhà mẹ đẻ cũng cần có lý do à?” Ý nghĩ của Đường Tổng với tôi không giống nhau.

Nhà mẹ? Tôi vừa múc một muống cháo hạt sen ngân nhĩ bỏ vào miệng vừa từ từ lặp lại hai chữ này.

Mặc kệ như thế nào, vẫn muốn tuân theo tục lệ cũ, lúc cơm tối Đường Tổng mang theo bao lớn bao nhỏ về nhà mẹ đẻ của tôi.

Tần Lệ ra mở cửa, nhìn thấy tôi và Đường Tổng, liền cười khanh khách, khanh khách, nhận lấy quà tặng, rồi đẩy chúng tôi vào trong nhà.

Tất cả quà tặng đều do Đường Tổng chuẩn bị, trong đó có bộ cờ vây được làm từ cẩm thạch và ngọc mực tàu.

Cha tôi vừa nhìn thấy Đường Tổng lập tức kéo anh ta qua hạ tượng (ý là chơi cờ), còn Tần Lệ thì kéo tôi lên gian phòng trên lầu nói nhỏ.

Sát vách phòng Tần Lệ chính là phòng của tôi trước khi gả đi, đưa tay

đẩy cửa chuẩn bị hoài niệm về thời gian trước đã qua, chợt phát hiện những đồ vật thuộc về tôi ở trong phòng không thấy nữa, ngược lại chỉ thấy chất đầy máy tập thể hình.

Tần Lệ nói nhỏ: “Mẹ nói em đã gả đi rồi, từ nay về sau sẽ không trở lại ở nữa, cho nên.....”

Tôi hiểu. Tôi chỉ mỉm cười.

Tôi nhanh chóng hiểu muốn một người xóa đi tính mạng mình là cảm giác gì, hai mươi mấy năm qua tôi đã hiểu rõ từ lâu.

Khi chúng tôi tới hình như đã muộn, chỉ mấy phút sau thì bắt đầu ăn cơm rồi.

Xuống cầu thang tôi nhìn thấy ở bậc thứ ba có một cái lỗ nhỏ cũ kỹ, chân trái chợt thấy ần ần đau. Vội vàng dời mắt đi, không dám nhìn nữa.

Chỉ là có rất nhiều chuyện, không phải vì mình trốn tránh mà nó không trở lại gây phiền não cho mình.

Mặc dù Đường Tổng không thích nói chuyện, nhưng từ nhỏ đã đi theo cha mẹ xã giao, ứng đối một cách thỏa đáng, có thể nhìn ra, người nhà của tôi hết sức hài lòng với anh.

Qua ba lần mời rượu, cha tôi dặn dò Đường Tổng: “con bé Tiểu Khinh này hay xấu hổ, mặc dù miệng lưỡi không ngọt nhưng tâm tính tốt lại hiểu thuận, từ nay về sau con nhường nó một chút, nếu nó có gì không đúng thì nói cho ba biết, ba sẽ tới phê bình nó.”

“Ba nói quá lời rồi, Có thể lấy được Tần Khinh đó là phúc của con.” Đường Tổng bắt đầu cho tôi mang mũ cao (ý nói đề cao bà lên đó).

Cha tôi nghe xong cười ha hả, nhìn qua mẹ tôi đang im lặng ngồi bên cạnh một cái, khẽ đẩy bà, nói: “Em cũng nói một vài câu đi, lần đầu tiên con gái về nhà mẹ đẻ đó.”

Lúc này, mẹ tôi đang lột vỏ con tôm, thịt tôm tươi mới cùng với bàn tay trắng nõn của bà hòa làm một, chấm thịt tôm với loại tương ngon bỏ vào trong chén của Tần Lệ, đầu cũng không ngẩng, nói: “Đường Tổng à,

xung quanh con có những thanh niên ưu tú nào không, lưu ý giúp tiểu Lệ nhà chúng ta với.”

“Bây giờ chúng ta đang nói là tiểu Khinh.” Cha tôi ho một tiếng.

“Bây giờ tôi đang nói, là tiểu Lệ còn lại.” giọng nói uyển chuyển nhưng lạnh lùng.

“Chung quanh con có một vài đứa con trai rất tốt, nhưng chỉ sợ tiểu Lệ nhìn không vừa mắt thôi ạ.” Chẳng biết từ lúc nào, Đường Tổng lột vỏ con tôm bỏ vào trong chén của tôi.

Cảm giác này không nói được là cảm giác gì, bởi vì từ lúc chào đời tới giờ đây là lần đầu tiên có người lột vỏ tôm giúp tôi.

Nghĩ như vậy, chợt hơi cảm thấy hương vị hiu quạnh.

Con bà nó, cả đời bà chị này đàn độn đến thế sao.

Con gái đã gả đi như tát nước ra ngoài, cơm nước xong nên tranh thủ thời gian rời đi là tốt hơn, tôi vội chạy như một làn khói nhảy lên chiếc Đại Chúng chói mắt của Đường Tổng.

“Làm gì giống như đang lẩn trốn vậy?” Trên đường, Đường Tổng hỏi.

“Bởi vì.....có quý.” Tôi cong cong khóe môi.

“Không sao, nhà của tụi mình không có quý.” Đường Tổng nói.

Dựa vào sự thông minh của Đường Tổng, tôi dám dùng mười đầu ngón chân Nha Nha để cược, nhất định anh ta đã cảm thấy xảy ra chuyện gì, nhưng không có hỏi.

Chỉ có những người có quan hệ thân mật nhất mới không chút kiêng kỵ thám thính bí mật của đối phương.

Quan hệ của tôi và anh ta cũng không phải là như vậy.

Về đến nhà cũng đã chín giờ, ngày mai còn phải đi làm, tôi cũng chuẩn bị tắm rửa lên giường đọc sách liền ngủ.

“Em ngủ trước đi, tôi xem TV một chút.” Như thường lệ, Đường Tổng không có ý định cùng với tôi ở chung một nhà, ngủ chung một giường, không, phải nói là không muốn.

Tại bậc thang cuối cùng, tôi xoay người nhìn Đường Tổng, ánh mắt bình tĩnh. Thật ra ý định ban đầu của tôi chính là muốn nói với Đường Tổng, “ Tổng à, anh thật sự không muốn biết chuyện trong nhà tôi trên dưới như thế nào sao?”

Dĩ nhiên, thời điểm cuối cùng tôi còn do dự, chỉ đứng ngây ngốc trên cầu thang.

Nhưng đúng là vợ chồng, Đường Tổng rất nhanh phát hiện tôi cường đại tiểu vũ trụ (*), nhướn mắt lên cười khế, hỏi tôi: “Sao vậy?”

(*) : sự bộc phát mạnh mẽ từ trong con người

Tần Đại khinh, tôi, quả thật không phải loại người dùng hai chữ hình tượng để miêu tả tâm lý , chính xác hơn là miêu tả tâm lý của tôi. Cho nên đến cuối cùng, mặc dù có rất nhiều lời muốn nói, nhưng tôi vẫn lại là hiền thê rất lương thiện dặn dò một câu: “ Anh cũng ngủ sớm một chút, đừng ngủ trễ quá.”

Tôn trọng nhau như khách, kính trọng nhưng lạnh lùng, những người ở hội cư ủy này, nếu bác gái không đem chuyện nhà của chúng tôi thành mái ấm hài hòa làm mẫu, tôi sẽ lập tức gấp gáp cùng mấy cô.

Tuy đã kết hôn nhưng tôi và Đường Tổng không có đi hưởng tuần trăng mật, dù sao hai vợ chồng mới cưới lại cứ ở trong phòng khách thì thật là căng tròn (tác giả sử dụng căng tròn chứ không căng thẳng nha pà kon, tui pó tay với bà này). Mặc dù vậy, đối với bên ngoài tuyên bố vẫn còn trong thời gian tuần trăng mật, cho nên để giả vờ trong đơn vị, tôi phải phát huy 12 vạn trí tưởng tượng ngay để ứng phó với một đám phụ nữ kia, so với tôi còn nhiều chuyện hơn.

Trăng mật à? Là đi Maldives.

Cảnh sắc ở đó à? Phải nói là đẹp, thật xinh đẹp.

Nước biển à? Là màu xanh da trời đó.

Có lãng mạn không à? Vậy thì không cần phải nói.

Thật vất vả đem chuyện xưa biên soạn xong rồi, tôi ngồi xem báo một chút uống trà tiêu chuẩn, chuẩn bị tan làm, ai ngờ chủ nhiệm Hồ gọi điện thoại tới: “Tiểu Tần à, cô hãy tới phòng làm việc của tôi, giáo ủy có một nhiệm vụ cần người phụ giúp một tay để hoàn thành.”

Lãnh đạo đã gọi thì ai dám chậm trễ, vội vàng hai chân bốn cẳng chạy nhanh tới xem, không xong, chủ nhiệm đang cười, và lại cười rất tươi rất rạng rỡ.

Khi Chủ nhiệm Hồ giao nhiệm vụ cho ai thì sẽ cười, mà cấp độ ông ấy cười so với độ khó của nhiệm vụ là kính trình chỉnh sửa.

Nhiệm vụ dễ dàng thì ông già ấy cười như đóa Daisy.

Nhiệm vụ không khó không dễ thì ông già ấy cười như đóa hàng bạch cúc.

Nhiệm vụ mà khó thì ông già ấy cười như đóa hoa tư cúc.

Mà bây giờ đóa hoa tư cúc đó đang ở trước mặt tôi đón gió Trương Dương, làm cho hai chân của tôi run lên cầm cập.

Xem ra những ngày nhàn nhã đã hết rồi.

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quả nhiên giao nhiệm vụ không đơn giản, gần đây, lần đầu tiên Giáo Hội muốn tổ chức hoạt động bán hàng từ thiện, toàn bộ tiền bán được dùng để ủng hộ người khuyết tật và học sinh nghèo, cần một người chủ trì và một điều hành, là hai người, dĩ nhiên, tôi chính là người chủ trì.

Thật ra, lúc mới vừa bắt đầu, Giáo Hội đã mời người chủ trì chuyên nghiệp hơn, nào có thể đoán được, người đó rõ ràng lên tiếng đồng ý, còn nói toàn là người nhà, tỏ ra rất thành ý, kết quả, cách hoạt động đầu chừng bốn ngày, dưới tình huống tôi được tiên cử.

Bốn ngày, muốn hiểu rõ quá trình, học thuộc lòng bản thảo, chỉnh sửa phát âm, tôi cảm thấy đây quả thực là nhiệm vụ khó hoàn thành.

Nhưng trên mặt chủ nhiệm Hồ tung bay một đóa hoa cúc Ba Tư thật lớn, lại vỗ vỗ bả vai của tôi:

“Tiểu Tần à, mặc dù nhiệm vụ rất khó khăn, nhưng Đảng hoàn toàn tin tưởng cô, tổ chức cũng hoàn toàn tin tưởng cô, tôi lại càng thêm hoàn toàn tin tưởng cô.”

Kéo ra Đảng và tổ chức, tôi dám nói không sao? Liên tục, không ngừng nhận lấy bản thảo

Thời gian đi làm đeo trên lưng, thời gian tan tầm cũng đeo trên lưng, lưng tôi có lúc cũng hồng a, tôi chính là thích ở trên giường dựng ngược, khiến máu toàn bộ tràn vào não, xưa giờ dùng cái này để kích thích một chút. Hôm nay cũng không ngoại lệ, đang lúc say mê chống lưng, cửa khép hờ bị đẩy ra, giọng Đường Tống truyền đến

“Tần quý, kiện hàng chuyển phát nhanh này là của cô....”

Không thể không nói, trường hợp này có chút xấu hổ, tôi mặc cái quần ngủ ngắn tới đùi, hiện tại lại đứng chống ngược, nháy mắt có mùi vị lộ ra cảnh xuân a.

Con người Đường Tống đúng là quân tử, lịch sự không nhìn, giọng nói áy náy, vội vàng xoay người chạy ra ngoài cửa chờ.

Tôi vội vàng đứng dậy, động tác cũng gấp gáp, đầu có chút choáng váng, lão đạo chạy ra, nhận lấy kiện hàng, đồ trong kiện hàng là mua ở gian hàng nghệ thuật Tiểu Nghệ.

“Cô dùng làm gì đấy?” – Đường Tống tò mò hỏi

Tôi đem bản thảo cùng nhiệm vụ của Đảng và tổ chức bàn giao sáng nay

thuận tiện một lượt nói rõ cho hẳn.

“Làm sao lại giao cho cô chứ?”

“Bởi vì giọng đọc tiếng Trung của tôi so với họ tốt hơn một chút” - tôi rất khiêm tốn nói

“Trước kia có học qua phát thanh à?”

“Không có, là khi còn nhỏ không ai chơi chung, cả ngày đều xem tivi, nghe một chút, thế là bắt đầu học”

“Khi còn nhỏ, không phải còn có Tần Lệ sao?”

“Tần Lệ đi theo ba mẹ, lúc tôi còn nhỏ nhờ ông bà ngoại nuôi. Tôi rũ mắt, mở tiệm hàng ra, ừ, thật không tệ, lần hàng này tốt hơn rồi, so với hàng lần trước giống miếng giẻ, dùng làm khăn lau còn không thấm nước, đã tốt hơn nhiều.

“Cô....”

Đường Tổng nghe xong như muốn nói thêm cái gì, nhưng ngừng một chút, cuối cùng lại nói ra một câu khác:

“Lần trước không phải nói mỗi lần mùa hè đến da rất dễ dị ứng sao? Bà nội tôi gửi cho cô gói thuốc trong túi xách, nghe nói trị bệnh này rất tốt.”

Bà nội Đường Tổng là một quý bà có chút của cải, sừng sỏ vòng ngọc không rời người, cũng không biết sao, tôi cùng bà lão rất hợp ý, gặp qua ba lần, lần nào cũng đều vui vẻ

“Được, đợi lát nữa tôi đi lấy” - mặc dù không thích vị đắng thuốc Bắc, nhưng dù sao cũng không thể phụ lòng bà nội Đường Tổng đã cho thuốc a.

“Mở ra gói giấy bao cẩn thận thuốc bên trong, một mùi vị quen thuộc xộc đến, giống như khi còn nhỏ - bà ngoại cũng chỉ dùng thuốc bắc, trên người luôn quanh quẩn một mùi thuốc nhàn nhạt.

Thanh nhĩ tử, địa da tử, sông cung, hoa hồng, bạch anh – trị phong, lưu

thông máu, trị bệnh, hết ngứa. (hix, ta ko biết mấy cái loại vị thuốc bắc --
- nếu có sai mí pạn chỉ giúp ta nhé)

Nhớ lúc trước, bị bệnh uống thuốc bắc, riết rồi quen, sau đó cũng không còn thấy khổ sở.

“Cô đi ngủ sớm đi, tôi đi ra ngoài gặp bạn một chút.” – bình thường, Đường Tống hay đi ra ngoài vào buổi tối.

“Được rồi” – tôi đem thuốc bắc để vào trong hộp, hơi khó chịu với mùi thuốc nháy mắt bay trong không khí. Ngáp một cái, bên chịu đựng mùi thuốc, bên đeo theo bản thảo.

Bốn ngày này bằng như sống một năm, mấy chữ trên bản thảo giống như là khối chì, cứng rắn nhồi nhét vào đầu tôi, đầu như muốn căng nứt ra. May mà hợp tác cùng anh chàng có vẻ như không tệ, hình như tên Chính Thái, họ Lý, tiếng Trung rõ ràng, nhỏ hơn tôi ba tháng, trực tiếp gọi chị Tần.

Không việc gì, tôi và mấy nữ đồng nghiệp cùng nhau đùa giỡn gọi hần là “Tiểu Lý Tử”

“Tiểu Lý Tử a, chị đây làm mai cho em nha!” – ban ngày luyện tập, lúc nghỉ giữa giờ, ta uống một hộp nước suối, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Chính Thái, nói như vậy.

Nghe xong, gương mặt Tiểu Lý Tử nháy mắt đỏ au như hoa loa kèn. Thật lâu, mới thẹn thùng nói: “Dạ được”

Tôi nói làm mai, cũng không phải nói giỡn, có một người bạn thời trung học đang làm cô giáo dạy Ngữ Văn ở trường Nhất Trung, dịu dàng hiền hậu, rất là không tệ, tôi xem cùng Tiểu Lý Tử rất xứng, lập tức có ý định hẹn hai người ra ngoài uống trà.

Tiểu Lý Tử cảm kích tôi vì đại sự cả đời của hần mà vất vả, rất vui vẻ, vội vàng chạy ra tiệm nước bên cạnh, mua 2 hộp kem, vừa ăn vừa nói chuyện.

Không biết thế nào, cuối cùng nói đến chuyện của tôi.

“Chị Tần, nghe nói chồng chị có công ty rất nổi tiếng nha, lần bán hàng từ thiện này có tới hay không?”

Một muống kem còn nghẹn trong cổ họng tôi, lạnh đến khó chịu.

Công ty nổi tiếng, nghe giống như sản xuất thức ăn gia súc cho heo hay sao?

“Anh ấy à, không nhất định” – Tôi khẩn cấp đem kem trong cổ họng làm cho tan ra, lúc này mới cảm thấy thoải mái.

Đường Tống à? Hắn làm sao sẽ quan tâm đến loại chuyện này?

“Chị Tần, nghe nói chồng chị với chị là môn đăng hộ đối, vừa đẹp trai, vừa có tiền, chị thật là có phúc nha” – Tiểu Lý Tử than thở tự đáy lòng

“Ha ha ha, đâu có đâu có” – ta cười

“Eh, không phải người đó là chồng chị chứ? Nãy đến giờ vẫn cứ nhìn chị” - Tiểu Lý Tử chột chí vào một người phía trước nói.

Tôi giật mình một cái, kem lần nữa nghẹn lại cổ họng, Đường Tống, chắc không phải đi, hắn làm gì mà nghĩ quẩn đến thăm tôi? Vội vàng lấy tay làm mái che hướng ánh nắng mặt trời chói chang, nhìn lại, vừa nhìn cũng không còn khẩn trương, kem trong nháy mắt lấp đầy cổ họng.

Vóc người cao, dáng người cứng rắn, nghiêm túc, mặt mày lạnh lùng, quanh thân vẫn phát ra lạnh nhạt như xưa giờ, nhìn xem ánh mắt nhỏ nhỏ lạnh lùng kia.

Không phải Đường Tống

Là anh của Đàm Duy Nhất, Đàm Vĩ Vĩ.

Tôi dùng sức nuốt nuốt cổ họng bị Đàm Vĩ Vĩ làm cho kem ứ đông đến lạnh, gò má cứng ngắc, nhảy xuống bàn, hai ba bước chạy về phía hắn, như không có chuyện gì xảy ra, thoải mái mà cười:

“Vĩ Vĩ, trở về rồi sao?”

Đàm Vĩ Vĩ là tiến sĩ phân tử Sinh vật học, đang làm việc ở Sở nghiên cứu, nửa năm trước đi thủ đô học tập nghiên cứu.

Đàm Vĩ Vĩ không nói lời nào, chỉ nhìn tôi, thấy vậy gương mặt tôi lạnh, tâm lạnh, dạ dày cũng lạnh.

“Sao không nghe Duy Nhất nói anh về?” – Anh không nói lời nào, chỉ đây tự mình nói vậy.

Đàm Vĩ Vĩ vẫn nhìn ta, mắt màu xanh sâu thẳm như biển rộng, mặt ngoài tôi bình tĩnh, nhưng trong lòng như bị kiến cắn.

Trước khi trái tim nhỏ sắp sửa đông thành khối băng lạnh, hắt lên tiếng:

“Anh vừa xuống máy bay, người trong nhà còn chưa biết anh đã trở về.”

Nói cách khác, người ta mới vừa xuống máy bay liền chạy tới gặp tôi, đối xử yêu thương ngần ấy thật là không chịu nổi a, giống như được ăn thịt vậy.

Dĩ nhiên, là thịt vịt a, không phải thịt tôi.

Lập tức làm chủ, mời Vĩ Vĩ đến Lý Ký nổi tiếng ở chợ đông ăn vịt nướng.

Vịt nướng Lý Ký ăn không tẻ, màu sắc vàng óng ánh kích thích người ta thèm muốn ăn, vỏ da vàng giòn, thịt dày tươi non, nước sốt thơm phức, bao lấy mặt da cùng gia vị phù hợp, một ngụm nuốt xuống, bánh rán dầu đầy đủ, nồi canh nước luộc thịt cùng rau dưa, mùi thơm thơm ngát cả phòng. (ò, đọc tới đây ta thèm nhỏ dãi – tối nay chắc rủ ai đó đi ăn quá)

Dù sao tôi cũng là người đã kết hôn, bị người ta nhìn thấy một mình cùng trai đẹp ở chung một chỗ ăn cơm, sẽ ảnh hưởng không tốt, vì thế chỉ lấy 1 gian trong phòng. (nghĩa là phòng có nhiều gian, ngăn bởi vách ngăn thấp, chỉ ấy lấy một gian á)

Con vịt rất nhanh được bung lên, ta cũng đói bụng, một bên chào hỏi, một bên cúi đầu ăn

“Nào, ăn đi nào, đừng khách khí.”

Vĩ Vĩ bên kia không ăn, ta cũng không có cách nào.

“Em cứ như vậy gả cho anh ta sao?” - Ăn được một nửa, Vĩ Vĩ cũng lên tiếng, giọng nói sâu như biển, ánh mặt trời có chói đi nữa, tự nhiên vẫn có chút lạnh.

“Mặc dù thời gian có chút vội vàng, nhưng sinh lễ cùng hình thức cũng thật lớn, yên tâm em thật sự không có thua thiệt, ly hôn, nhất định là có lời.” - Tôi cười.

“Nếu anh ở đây, nhất định em và anh ta không thể cưới.” – Vĩ Vĩ mắt xanh như ngọc yên lặng nhìn tôi.

Vĩ Vĩ và Duy Nhất là anh em cùng cha khác mẹ, mẹ Vĩ Vĩ là một phụ nữ người Anh, cùng cha Đàm bởi vì văn hóa khác biệt mà ly hôn. Tuy nói là con lai, nhưng trừ một đôi mắt xanh như ngọc cùng với vóc người có vẻ sâu sắc, tướng mạo Vĩ Vĩ vẫn thiên về Đông Phương.

Tôi chính là thừa dịp ‘lão nhân gia’ người không có ở đây mới vội vàng kết hôn a. Những lời này tôi không dám nói ra ngoài a, chỉ là nghĩ nghĩ trong lòng thôi a. (lão nhân gia: ông già)

Nhớ lần đầu tiên Duy Nhất dẫn tôi về nhà cô nàng chơi, cô nàng này không có ý tốt, chỉ chỉ vào anh trai mình, nói, “Đây là anh trai mình, gọi là Vĩ Vĩ, tên giống như con gái, chúng mình liền như ý nguyện của anh ấy, gọi là Vĩ tử đi”

Nghe vậy, Vĩ Vĩ mắt xanh, có chút nhàn nhạt chỉ uống nước trà.

Cho dù là bạn của Duy Nhất, cũng không thể theo cô nàng đùa giỡn anh trai, lúc này tôi gọi, giọng còn rất là dịu dàng, rất giống con gái văn vẻ, “Vĩ ca, xin chào”

Nghe vậy, Vĩ Vĩ mắt xanh như xác chết.

Tôi cảm thấy, mình và Vĩ Vĩ kết thù chính là lúc này đi, nhưng trời đất chứng giám, tôi rất trong sạch a, ý của tôi là, khi đó tôi rất trong sạch, cái câu “Vĩ ca” kia không hề chứa ý nghĩa gì đặc biệt nha.

“Đường Tổng nghe nói Phạm Vận đính hôn, mới cầu hôn với em” - dù sao cũng học khoa học, năng lực tư duy logic thật tốt, một cái liềm chỉ ra trọng điểm.

“Nếu xét ở thời điểm đó, quả thật là không sai đi.” - Tôi không thể không thừa nhận điểm này.

Vĩ Vĩ cuốn một cuộn thịt vịt, đưa cho tôi, tôi nói cảm ơn, mới vừa nhét vào trong miệng, hắn lại đặt tiếp một câu hỏi:

“Nếu như anh xuất hiện trước Đường Tổng, có phải hay không em cũng sẽ cho anh cơ hội?”

Thịt vịt có ngon hơn nữa, cũng không vào được dạ dày rồi.

Trong đầu xuất hiện trục thời gian:

Năm 16 tuổi, tôi gặp Đường Tổng.

Năm 17 tuổi, Vĩ Vĩ gặp tôi.

Năm 18 tuổi, Vĩ Vĩ nói cho tôi biết, có thể hấn thích tôi.

Năm 19 tuổi, tôi nói với Vĩ Vĩ, tôi yêu một người đã hơn ba năm, có lẽ dùng thêm thời gian ba năm nữa cũng không quên được hấn.

“Là Đường Tổng sao?” - Tôi nhớ được, ngay lúc đó, Vĩ Vĩ hỏi như thế.

“Đúng vậy.” - Cũng nhớ đến, lúc ấy, tôi rất thành thực trả lời.

“Anh chờ em, ba năm, có thể em sẽ quên hấn” - Vĩ Vĩ nói.

Nhưng là không có, 5 năm, tôi cũng chưa từng quên hấn.

Từ 16 đến 24, toàn bộ 8 năm, người ta kháng Nhật cũng kết thúc, tôi lại không dám đối với chồng mình nói một tiếng “em yêu anh”.

Đại Khinh tôi thật đúng là đáng sợ.

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đừng nhắc tới những việc này, ăn cơm quan trọng hơn, ta vội nói “Dân Dĩ Thực Vi Thiên” mà.

****Dân dĩ thực vi thiên:** người dân lúc ăn uống là trời

Để chuộc tội, tôi gói cuốn thịt vịt bỏ vào trong chén Vĩ Vĩ, nào có thể đoán được đưa tay ra dễ dàng, thu lại khó, Vĩ Vĩ cầm lấy cổ tay tôi.

Ban ngày ban mặt... ban ngày ban mặt, một cô gái đã kết hôn ở cùng một chàng trai xinh đẹp, hơn nữa động tác thật là mập mờ, hẳn là đủ có tin tức làm cho xã hội dè pha đi

Thấy tình trạng này, ta sợ hãi, sững sốt.

Sự tình thay đổi, lúc này, cửa phòng được mở ra, cô phục vụ bung một mâm thịt vịt nướng cắt miếng có tẩm một ít muối tiêu, nói tiếng phổ thông

“Đã để chờ lâu, quý khách gọi con vịt cắt miếng, đã tới đây”

Thấy tình trạng này, cô phục vụ như bị hù dọa, sững sốt.

Chuyện còn tệ hơn, đúng lúc này, tôi nhìn thấy cửa phòng mở rộng, có một người đứng ngoài cửa, toàn thân mang một chút tà khí, không phải là Hoa Nhất thì là ai?

(tà khí: hơi thở gian, tà, hung dữ)

Thấy tình này trạng, hẳn yên tĩnh, sững sốt, trong đôi mắt kia, mang theo một phần tư tìm tòi nghiên cứu, mang theo một phần tư mê hoặc, mang theo một phần tư suy đoán, mang theo một phần tư khôn khéo, còn mang theo một phần tư hứng thú.

Lập tức, trong óc tôi chỉ có hai ý nghĩ.

Một: Đại Khinh tôi, xác suất toán học là trúng lớn.

Hai: giang hồ, cái gì là giang hồ, khắp nơi đều là người quen, đó chính là giang hồ.

Một phần tư cứ như vậy nhìn tôi, không né cũng không tránh, hai tay khoanh trước ngực, rất an nhàn, cũng khó trách, dù sao gian phu, ở giữa mấy chữ này, con người một chút cũng không thể gặp may.

Thật may là cửa rất nhanh liền được người phục vụ đóng lại, giảm nhiều lúng túng cho tôi.

“Em biết người kia? Vĩ Vĩ hỏi.

“Bạn của Đường Tổng” - Tôi thành thật.

“Em cảm thấy hắn sẽ nói với Đường Tổng chuyện này?”

Nói thật, tôi không rõ lắm.

“Vậy em cảm thấy, sau khi Đường Tổng biết, sẽ quan tâm sao?”

Nếu như dùng vũ khí để hình dung Vĩ Vĩ, anh ấy nhất định là súng ngắn bắn xm109, tốc độ kia, vô cùng chính xác, hạng nhất trên thế giới đi, trực tiếp bắn trúng huyết của tôi.

Tôi không lên tiếng, hai người cứ thế vây quanh nồi nước đang nấu, miệng nhét vịt nướng.

Ăn thật lâu, Vĩ Vĩ lần nữa lên tiếng

“Ba năm, tiểu Khinh, anh đã chờ em ba năm.”

“Đáng giá không?” - Tôi ngẩng đầu nhìn hắn - “Nhiều người lui tới như vậy, tại sao nhất định phải chờ em.”

Vĩ Vĩ gương mặt kiên cường, viền môi có hình dáng giống như thần tình ái.

(Thần tình ái: là chú bé lưng đeo cung tên á – gặp hai người yêu nhau sẽ bắn tên nối kết hai trai tim của họ)

“Còn em thì sao? Người lui tới nhiều như vậy, tại sao nhất định phải chờ hấn?”

Tôi á khẩu.

Nếu xem Vĩ Vĩ và tôi là chơi một trò chơi, thì tôi và Đường Tống ngay cả trò chơi cũng không bằng —— hấn thậm chí còn không có tham gia, từ đầu đến cuối, chỉ có mình tôi.

Vĩnh viễn im lặng, vĩnh viễn nhốt tình cảm của mình.

Vĩ Vĩ không giống tôi là một người rời rãnh, ăn cơm xong lập tức trở về Sở nghiên cứu.

Tôi quay đầu lại, lập tức gọi điện thoại cho Duy Nhất thông báo chuyện này, nhưng bên đầu điện thoại Duy Nhất chỉ nghe chỉ chi - ô ô - rầm rì, rất không rõ ràng, giống như cho là đeo mũ xanh gì đó. (mũ xanh: ngoại tình)

Tôi suy nghĩ một hồi, lập tức xuất mồ hôi, có năng lực làm cho Duy Nhất, người từ nhỏ chỉ một tay bóp chết sâu róm trở nên giống như bị sâu róm bắt, chỉ có một, hồ ly Đoạn Hựu Hồng thôi.

Vội vàng phóng tới nhà Duy Nhất, cửa phòng khóa, không cần gấp gáp, lấy ra cái chìa khóa dự bị, mở cửa, vừa nhìn, hắc hồ ly Đoạn Hựu Hồng cùng hồng hồ ly Duy Nhất quả nhiên ở bên trong, nhìn đáng vẻ drap giường, cũng không biết đã lăn qua bao nhiêu lần rồi.

“Thế nào? Yêu đương vụng trộm sao? Còn là tình cũ không rũ cũng tới chứ?” - Tôi đặt mộng ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, đi thẳng vào vấn đề, nghiêm túc nói.

Duy Nhất không nói gì, mặc áo ngủ Lace màu đen khêu gợi, ngồi ở đó gặm gặm hạnh nhân, răng nanh trên châu sáng bóng va chạm nhau, phát ra tiếng vang cách cách.

Hắc hồ ly lên tiếng

“Chị Khanh, tôi có mang từ Pháp về cho cô đôi giày Christian Louboutin mà cô thích”.

Giọng tôi nhàn nhạt

“Cảm ơn, thích cũng không phải là muốn có. Hơn nữa, mang giày của người, người phàm tôi đây khó mà đứng vững”

“Nếu thích, sẽ phải muốn có, người ta sống cả đời, đừng gò bó mình, không phải là nhàm chán sao?” - Hắc hồ ly giống như tôi, lời nói chứa đầy hàm ý.

Duy Nhất cũng không ngu, cũng nghe rõ, không ngẩng đầu nhìn hai chúng tôi, trực tiếp cắn hạnh nhân, kiêu ngạo nói

“Tôi mệt, đều ra ngoài hết đi”

Cũng tốt, có lời này, tôi trực tiếp lôi kéo Đoạn Hựu Hồng ra ngoài.

“Chị Khanh, chúng tôi không sao, cô đừng lo lắng” - Đoạn Hựu Hồng cười ha ha, cười một tiếng, sáng rõ nổi bật, hút hết đèn tối, nếu hấn muốn hướng người nào phát điện, đoán chừng rất ít cô có thể cản được.

Có một ít đàn ông mặc dù không đẹp trai, nhưng lại có sức hấp dẫn vô cùng, giống như Đoạn Hựu Hồng này vậy.

“Vị hôn thê của cậu biết chuyện ngày hôm nay không?” - Tôi hỏi, có chút mùi vị ‘khua núi dọa hổ’

Đáng tiếc không dọa được hổ, Đoạn Hựu Hồng nhẹ nhàng cười một tiếng

"Chị Khanh, chuyện nam nữ, điều thú vị nhất không phải là người tình ta nguyện sao, tôi chưa bao giờ cưỡng bách bất kỳ ai, cô nên biết”

Một câu ‘người tình ta nguyện’ liên hoàn toàn đè bẹp tôi.

“Duy Nhất cam tâm tình nguyện, tôi cũng không có tư cách bàn đến. Nhưng có một số lời, tôi không thể không nói, tính tình Duy Nhất không

được tốt lắm, lại tùy hứng, tính cách lại khô khan, nhưng ít ra, cô ấy là thật lòng thích cậu. Thật ra tình cảm của chính tôi cũng chưa xử lý tốt, cho nên không có tư cách nói các cậu. Nhưng có một chuyện, nếu như cậu cùng cô gái khác kết hôn, không nên liên lạc lại với Duy Nhất, cậu không thể lại hại cô ấy”

Trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên tôi nói với Đoạn Hựu Hồng nhiều lời như vậy.

“Chị Khinh, tôi chỉ biết hại kẻ thù, không động vào người phụ nữ của mình”

Đoạn Hựu Hồng bề ngoài giống như người Anh nho nhã, bên trong lại là cướp biển Tây Ban Nha.

Đều là người ngay thẳng, nhiều lời cũng vậy mà thôi, chuyện Duy Nhất đến đây chấm dứt.

Vốn nghĩ là mình sẽ đón xe trở về, nhưng Đoạn Hựu Hồng không cho, một mực đòi đưa tôi về, Vì vậy tôi liền làm phiền hắn đưa tôi đến tiệm bánh ngọt.

Lúc xuống xe, Đoạn Hựu Hồng thay tôi mở cửa xe, đem túi giày cao gót nhét vào tay tôi, cuối cùng còn ôm một cái mới rời đi.

Cùng hắc hồ ly nói chuyện giống như là mất đi hết sức lực vậy, tôi thở dài, đang chuẩn bị đi vào bên trong tiệm bánh mua cái bánh da lợn, nhìn lên, phát hiện ‘Tiểu Tà’ đứng đó.

Hắn tựa vào bên cạnh xe, áo sơ mi đen, nốt ruồi đen ở khóe mắt, nhìn kỹ, hắn có chút giống Vampire, mảnh khảnh, gian tà, trắng bạch, sang trọng.

(Vampire: ma cà rồng chuyên hút máu người)

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc háo sắc a, người này đến chắc là có ý không tốt.

Trong vòng một ngày, hai lần liên tiếp bắt gặp, không cần sử dụng chữ “khéo” để giải thích đi.

Trực tiếp đi vào trong tiệm bánh ngọt, mua đồ, vừa ăn vừa chờ hấn đi vào.

Người theo dõi là Hoa Nhất, nên giải thích cũng là hấn đi.

Đúng như dự đoán, lúc tôi múc muỗng thứ ba bánh da lợn thì hấn cũng vừa vào đến, và lại còn ngồi xuống đối diện với tôi.

Câu đầu tiên thế nào cũng không tới phiên tôi nói đi.

Vì vậy cúi xuống cái bánh da lợn tiếp tục phân đấu.

“Cô không cần hỏi tôi vì sao lại theo dõi cô sao?” – Hoa Nhất là tiểu tử thông minh, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Anh sẽ đem chuyện ngày hôm nay nói cho Đường Tống sao?” - Tôi không trả lời hấn, mà là hỏi một vấn đề khác.

“Cô hy vọng thế nào, tôi sẽ làm như thế đó” – Hoa Nhất vừa nhìn, chính là tướng mạo sang trọng, khuôn mặt trắng nõn, ngồi trước cái bánh da lợn của tôi thật là nổi bật, mà cũng rất là hài hòa.

“Tôi hy vọng anh——”

Hy vọng như thế nào, sẽ làm như thế đó – Lời nói cũng bị nghẹn lại, một hồi lâu mà cũng không nói ra được.

Bánh da lợn còn lại một miếng nhỏ, tôi rất nhanh cũng đã ăn xong, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, trên miếng thủy tinh bóng loáng in bóng dáng nhàn nhạt của tôi và Hoa Nhất.

“Anh sợ tôi sẽ làm ra chuyện gì gây thương tổn cho Đường Tống sao?” - Tôi nhìn bóng dáng Hoa Nhất hỏi.

“Sẽ không, ý của tôi là, cô không phải người phụ nữ có thể làm cho hấn bị thương” – Hoa Nhất giọng bình tĩnh, hấn cũng không phải là muốn thương tổn tôi, mà chỉ nói sự thật.

Trên thực tế, đàn ông chỉ bị chính người phụ nữ mình yêu làm tổn thương, và lại, đối với Đường Tống mà nói, người phụ nữ đó chỉ có một.

Phạm Vận, chứ không phải là Tần Khinh.

“Đã như vậy, anh lo lắng cái gì?” - Tôi dùng muỗng nhẹ nhàng cạo cạo đĩa sứ trắng bên cạnh, cái muỗng từ từ tụ tập lại một tầng bột béo trắng.

“Tôi cũng không có lo lắng, chẳng qua chỉ cảm thấy cuộc sống gần đây rất nhàm chán” – Hoa Nhất đỏ má, hai mắt chớp chớp, có một loại tà ma lạnh lạnh.

“Cho nên đem tôi làm gia vị?” - Tôi rất ngạc nhiên. Này anh chàng đẹp trai, phương diện này quá mức phong phú đi, làm cho tinh thần quá mức hao tổn, điên cuồng hơn, chuyện này chỉ là phán đoán, còn nói gì là theo dõi tâm hồn a?

“Tôi chỉ cảm thấy tò mò” – Hoa Nhất nói.

“Tò mò cái gì?” - Tôi hỏi.

“Tò mò. Khi có một người ưu tú hơn cạnh tranh, người phụ nữ có thể hay không vẫn kiên trì như lúc ban đầu phần cảm tình kia của mình.”

Lời Hoa Nhất giống như cái chùy nhỏ, đột nhiên giã vào trái tim tôi, cùn cùn, lạnh lạnh.

Hắn, nhất định là biết cái gì, buổi tối hôm đó, chính là buổi tối tôi say rượu, tôi nhất định là... đã thổ lộ bí mật gì.

Chẳng qua, nếu hắn không nói, tôi cũng không tự mình nói ra.

Hai người cứ như vậy, bên cửa kính thủy tinh, ngồi đối diện, nhìn nhau, trong lòng mỗi người một suy nghĩ.

Ngày này, Đoạn Hựu Hồng đem tôi từ nhà Duy Nhất đưa đến tiệm bánh ngọt, mà Hoa Nhất lại từ tiệm bánh ngọt đưa tôi về nhà, dọc theo đường đi, tôi và hắn cũng không nói lời nào.

Tôi, là không thèm nói, mà hắn, là bắt chước mèo bắt chuột, không phải là ăn, mà là quá trình bắt, chuyện về sau, còn rất nhiều.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bất kể có hỗn loạn thế nào, công việc vẫn tiếp tục, hoạt động cử hành vào ngày thứ sáu, sáng sớm tôi liền chạy tới địa điểm đã định trước, hóa trang, làm tóc, thay quần áo.

Sau khi hóa trang xong, nhìn vào trong gương, tôi sợ tới mức trong lòng run rẩy, mặt kia, má quá hồng, mặt trắng bệch, mí mắt một màu phấn xanh biếc, lông mi giả căn cứ rõ ràng, tôi mà cứ như vậy đi ra ngoài, sống có thể hù dọa thành chết, cha có thể hù dọa thành mẹ luôn a.

Quay đầu nhìn lại Tiểu Lý Tử, trong lòng cảm thấy công bằng một chút, Tiểu Chính Thái hiển nhiên được hóa trang thành một tiểu thái giám, cái môi kia, giống như mới vừa uống máu người.

Chủ nhiệm Hồ nhìn hai chúng tôi trang điểm xong, hoa cúc trên mặt giống như bón phân hơi nhiều một chút, rục rờ kinh người, nhưng trong miệng lại nói

“Rất tốt, thể hiện được tư thái cùng tinh thần tuổi trẻ ngành giáo dục của chúng ta”

Trong lòng tôi âm thầm hoài nghi, chủ nhiệm Hồ kiên quyết mang chúng tôi tới tiệm này hóa trang, nhất định là cùng. bà chủ mập kia có gì lém phếng đi, Tiểu Lý Tử khẳng định là chủ nhiệm Hồ đúng là ông chủ gầy teo, cùng bà chủ mập mạp, vô cùng xứng đôi, nháy mắt tôi cảm thấy mình cũng thật là thông minh đi.

Mặc kệ hóa trang ở đâu đi nữa, cuối cùng cũng giống như con vịt bị đẩy lên sân khấu

Tôi và Tiểu Lý Tử hít sâu một cái, ổn định thanh âm bắt đầu dẫn chương trình.

Tất cả đều rất thuận lợi, cho đến lúc bắt đầu quá trình quyền tiền, bởi vì

quyên tiền là tiến hành tại hiện trường, lúc trước không biết những công ty, đơn vị quyên tặng với số tiền nhiều hay ít, cho nên làm hình thức là ghi lên tờ giấy nhỏ, sau đó đưa tới tay người dẫn chương trình.

Lúc đứng ở trên sân khấu, đọc đến tên Hoa Nhất thì tim run lên một cái, đọc tiếp đến tên Vĩ Vĩ, trong lòng lại thích xuống một cái, cuối cùng đọc đến tên Đường Tổng thì trái tim nhỏ bé của tôi đã không chịu nổi.

Thật vất vả mới bình tĩnh đi xuống sân khấu, hướng nhìn một vòng, ánh mắt trời rực rỡ, có ánh mắt tiểu gian tà Hoa Nhất kia, có tròng mắt xanh thẳm của Vĩ Vĩ kia, chỉ riêng không có Đường Tổng.

Duy chỉ muốn gặp một người, người kia lại không có đến, chuyện này giống như là ...đi vệ sinh xong thì phát hiện bên cạnh không có giấy vệ sinh, chỉ có dùng nước để rửa sạch. (ta bó tay kiểu so sánh....dịch ko nổi ah)

Sau khi chương trình xong, Vĩ Vĩ trực tiếp rời đi, hấn chờ đợi cũng giống như tròng mắt của hấn, biển cả trầm tĩnh, sẽ không cho ai gây ra bất kỳ ồn ào, huyên náo, cùng phiền nhiễu.

Là phụ nữ, tôi rất may mắn, bởi vì có một người như hấn chờ đợi.

Đồng thời cũng hiểu rõ, là phụ nữ, tôi rất bi ai, bởi vì thân thể không cách nào phản bội lại lòng mình, vĩnh viễn cần là người yêu một đời, và lại, duy nhất chỉ là người kia.

Vĩ Vĩ trêu đùa, Hoa Nhất khó trị, sau khi hoạt động xong, người dẫn chương trình, lãnh đạo cùng mấy công ty quyên tiền tương đối lớn, tất cả đều đi qua Lâm Viên bên cạnh ăn cơm.

Không biết là cố ý hay là ý trời, Hoa Nhất lại là ngồi bên cạnh tôi.

Trên loại bàn tiệc này, mọi người nói đều chuyện quan trường, tôi một người bình dân, chỉ lo cúi đầu ăn.

Ăn ăn, đề tài lại không biết làm sao tới đến trên đầu tôi.

Một vị lãnh đạo mở đầu, bảo: “hôm nay hai vị dẫn chương trình biểu hiện rất tốt”

Một vị lãnh đạo khác nói tiếp “điều đó là đương nhiên, vị này là Đại Thiên kim nhà Tần Phó Chủ Nhiệm, ‘hỗ phụ vô khuyến nữ’ mà.

***’hỗ phụ vô khuyến nữ: cha hỗ sinh con gái không phải là chó a ((haha: thật ra câu này đồng nghĩa với: hỗ phụ sinh hỗ tử: cha hỗ sinh con cũng là hỗ: cha giỏi sinh con giỏi))

Có một vị lãnh đạo còn khoa trương hơn, nhìn mặt của tôi, nhìn một hồi lâu, cuối cùng ép mình nói:

“Tiểu Tần ‘chất lượng tốt, hình ảnh đẹp’, không hỗ là con gái Tần Phó Chủ Nhiệm”

Vừa nói như thế, chúng lãnh đạo không thể không có phản ứng, chỉ nhìn cái mặt hỗn hợp màu trắng đỏ của tôi, cũng ép mình nói

“Đúng vậy, ‘chất lượng tốt, hình ảnh đẹp’, ‘chất lượng tốt, hình ảnh đẹp’”

Tôi cầu nguyện, đem mấy cái từ ‘chất lượng tốt, hình ảnh đẹp’ này hoàn toàn hủy diệt.

Đang cầu nguyện, lại nghe thấy Hoa Nhất ngồi kế bên cười khẽ, như thế nào đi nữa tôi cũng là con gái nha, không phải nam nhi, không dễ dàng tha thứ đàn ông đối với dung mạo mình có ý kiến, liền nhỏ giọng giải thích

“Chỉ là trang điểm thôi mà, anh cũng biết đúng không”

“Đâu có gì, trang điểm như vậy, rất ấn tượng” – Hoa Nhất tiếp tục cười khẽ.

Xong rồi, ấn tượng, từ này cũng bị Hoa Nhất làm hại.

Tuy nói văn hóa Trung Quốc nền móng vững chắc, từ ngữ mệnh mông như biển, nhưng cũng không chịu nổi bị chà đạp như vậy, tôi suy nghĩ cho đại cục, quyết định tạm ngừng bàn luận cùng Hoa Nhất.

Nhưng hòa cùng chí hướng giác ngộ Đảng, chỉ có tôi đây hoàn toàn

không đủ, thừa dịp mọi người không chú ý, bên tai tôi vang lên giọng nói âm u:

“Đàm Vĩ Vĩ và cô, rốt cục là quan hệ gì?”

Mới mấy ngày, đã đem lý lịch Vĩ Vĩ nắm rõ, Hoa Nhất này thật đúng là yêu tinh

“Lời của tôi nói, anh sẽ tin sao?” - Ta hỏi ngược lại.

Hắn không trực tiếp trả lời, tiếp tục hỏi – “Cô giống như không thích hắn”

“Thích, nhưng, là một loại thích khác” - Tôi nói.

“Tối nay có rảnh không?” – Hoa Nhất chuyển đề tài, tốc độ thật nhanh.

“Có rảnh, nhưng về nhà và đọc sách” – Tôi nói thật.

“Chờ Đường Tống? Tối nay nếu không có bất ngờ xảy ra, hắn sẽ không trở về” – Hoa Nhất cũng là nói thật.

Thấy tôi nửa ngày không có phản ứng, Hoa Nhất cảm nhận ra có vẻ gì đó

“Cô. biết nguyên nhân sao ...”.

Tôi ngừng một hồi lâu, cuối cùng gật đầu.

Hoa Nhất nhìn tôi một hồi lâu, cuối cùng cũng không nói gì.

Bữa cơm, đến khi kết thúc thì trời đã tối hẳn, Hoa Nhất nhận một cuộc điện thoại, đi ra ngoài.

Uống rượu cũng nhiều, các vị lãnh đạo đều muốn rút lui, tôi dĩ nhiên là đi theo đường của tổ chức, nhưng không cẩn thận, bị Hoa Nhất chặn ở cửa, chiếc Jaguar ngăn lại trước mặt tôi, vừa mở cửa xe, liền ra lệnh

“Lên xe”

(Jaguar: xe có logo hình con báo đốm, của Mỹ, nhãn hiệu nổi tiếng của

Sawllow Sidecar)

“Không dám làm phiền” - Mặc dù không phải ban ngày ban mặt, nhưng dù sao cũng là cô nam quả nữ, bị người khác nhìn thấy thật là không tốt, vì vậy tôi cự tuyệt.

Nhưng vẻ mặt Hoa Nhất rất nghiêm túc, hiếm thấy nghiêm túc.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện, Đường Tổng. . . . bị tai nạn xe cộ”

Tôi ngồi lên xe Hoa Nhất, đầu óc trống không, trong lòng giống như là xuất hiện rất nhiều lỗ nhỏ, từng chút từng chút rơi xuống.

Hai người cũng không nói chuyện, chỉ còn lại ánh đèn nê ông tràn đầy trong mắt.

Quá yên tĩnh, Hoa Nhất mở radio, radio đang phát một ca khúc rất xưa, thanh âm lã lướt, nhẹ nhàng ngâm nga :

Nếu như không gặp em

Anh sẽ ở nơi nào

Những ngày sau này sẽ ra sao

Cuộc sống có được quý trọng hay không

Có lẽ chỉ một người biết

Cuộc sống thật bình thường

Không biết có hay không

Một tình yêu như mật

Mặc thời gian trôi mau

Anh chỉ quan tâm em

Cam tâm tình nguyện vì em cảm hóa

Cuộc sống bao nhiêu

Có thể có được tri kỷ

Mất đi sinh mạng cũng không tiếc

Cho nên anh van cầu em

Đừng rời khỏi anh

Trừ em ra

Anh không thể cảm thấy

Một tia tình ý

Có lẽ có một ngày

Em nói sẽ phải rời đi

Anh sẽ bị lạc phương hướng

Đi vào biển người vô biên

Không cần lời hứa

Chỉ cần ngày ngày được ở cùng một chỗ

Anh không thể chỉ dựa vào

Từng mảnh ký ức để sống

Mặc cho thời gian trôi mau

Anh chỉ quan tâm em

Cam tâm tình nguyện vì em cảm hóa

Cuộc sống bao nhiêu

Có thể có được tri kỷ

Mất đi sinh mạng cũng không tiếc

Cho nên anh van cầu em

Đừng rời khỏi anh

Trừ em ra

Anh không thể cảm thấy

Một tia tình ý

Thật sự là, ca khúc xưa.

Đến bệnh viện mới biết, tôi và Hoa Nhất tới muộn, Dương Dương, a Vane và cả đám bạn tốt đã chờ ở đây rất lâu.

Thấy tôi cùng Hoa Nhất đồng thời xuất hiện, trong mắt a Vane thoáng hiện một vẻ hoài nghi, nhưng tình trạng đặc biệt, trường hợp đặc thù, cũng không có thời gian để cho cô ta suy nghĩ nhiều.

“Hiện tượng da đầu rách, xương sườn đứt một đốt, lòng ngực khó thở, không giải phẫu, chỉ tịnh dưỡng thân thể” - Dương Dương lời ít mà ý nhiều, không cho chúng tôi một chút đa tình tự phán đoán. Cuối cùng, bổ sung một câu:

“Bác sĩ chỉ cho phép thân nhân vào thăm, cái đó. Chị dâu vào đi”

Lúc này cũng không khách khí, tôi gật đầu một cái, đẩy cửa trực tiếp đi vào.

Vào cửa, nghe thấy thanh âm ghen ngào của mẹ Đường Tổng,

“Con. Quên cô ta đi”

Cái từ “cô ta” này, tự nhiên không phải là chỉ tôi.

Thấy tôi vào, bà lập tức dừng lại, nặn ra nụ cười tươi tắn,

“Tiểu Khinh tới sao?”

“Mẹ,” - tôi đặc biệt dịu dàng, đặc biệt hiền thực mà kêu một tiếng, ánh mắt lại không nhịn được vượt lên trước đi nhìn Đường Tổng, hắn nằm ở trên giường bệnh, trên trán đeo băng trắng nhuộm ít máu, một miếng băng thạch cao cố định trước ngực. Sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng vẫn duy trì cái loại lịch sự đậm tĩnh cùng khí chất cao quý.

Nhìn thấy tôi, hắn cười có vẻ suy yếu – “Lúc lái xe không lưu ý, đụng vào bồn hoa ven đường, không có chuyện gì lớn, đừng lo lắng”

Hắn như vậy an ủi tôi.

Tôi cắn cắn môi, cũng không nói gì.

“Kết hôn, sang năm cũng muốn có con, còn để xảy ra chuyện này, thiệt là..” Mẹ chồng làm bộ như bình thường giận trách, trong giọng nói cũng có điều ngụ ý.

“Ngã một lần khôn hơn một chút, lần sau anh ấy sẽ chú ý hơn rồi” - Tôi thay Đường Tổng nói.

“Nhìn đi, cũng là con dâu tự mình đau lòng thay con” – Mẹ chồng bên giũu cột tôi, vừa nhìn Đường Tổng, nói - “Con nha, cưới một cô dâu tốt như vậy, nên thời thời khắc khắc nghĩ tới, đừng tưởng rằng mình bây giờ còn là một người, không chịu đem thân thể mình quý trọng”

Từ đầu đến cuối, Đường Tổng đều mỉm cười nhìn chúng tôi.

Mẹ chồng kéo qua tay tôi, vỗ vỗ, cười nói, “hiện tại, cha chồng con mỗi lần gọi điện thoại về, đều hỏi trình trạng bụng của con có hay là không a, mẹ liền cười, sao lại nhanh như vậy”

Được rồi, ngài cười, tôi cũng vậy, chỉ có thể cười, vì vậy, tôi ha ha bắt đầu cười khúc khích.

“Chỉ là, tiểu Khinh a, thừa dịp hiện giờ còn trẻ, nên sinh con đi, vóc người cái gì, cũng dễ dàng khôi phục mà, đối với con cái cũng tốt” – Mẹ

chồng chụp tay tôi, tần số tuy chậm, nhưng sức lực cũng không nhẹ nha.

Điều này rõ ràng là ám chỉ để cho tôi mau mau có thai a, thật ra thì tôi không phản đối sanh con, nhưng phiền toái là, khối ruộng đất tôi đây, tiểu tử Đường Tổng căn bản không canh tác, lão nhân gia ông ta truyền bá chính là không khí, tôi nào có khả năng kéo ra bắp non a.

Cho nên, chỉ có thể cười gượng.

Người ta nói, muốn làm cũng cần phải là hai người cùng hợp tác a, cũng không thể cưỡng ép

Lần này đến phiên Đường Tổng giúp tôi giải vây: “Mẹ, tiểu Khinh hôm nay bận rộn cả ngày, ngày mai còn phải báo cáo cấp trên, trước hết để cho cô ấy trở về nghỉ ngơi đã”

“Đúng, cũng đừng để mệt nhọc, tiểu Khinh, con về trước đi”

Đoán chừng Đường Tổng và mẹ chồng còn có lời muốn nói, tôi cũng thức thời rời đi.

Ra cửa, chỉ nghe thấy giọng a Vane than trách “Đã quên hôm nay là sinh nhật Phạm Vận? Mấy người các người ‘hồ bằng cầu hữu’, ngày trước thường tụ tập ăn mừng, cố tình hôm nay mọi người đều có chuyện, không ai coi chừng cậu ấy! Nếu cậu ấy uống thêm nữa, liền trực tiếp lái đến Trường Giang, thậm chí ngâm mình trong nước, xem mấy người về sau tìm ai uống rượu!”

Năm trước hần và Phạm Vận chia tay, dần dà, cũng sơ sót. Một câu "hồ bằng cầu hữu" vì mình giải thích.

***hồ bằng cầu hữu: bạn bè như chó

“Chuyện cũng đã xảy ra, Nói những lời này có ích gì?” Giọng Hoa Nhất tỉnh táo

Tiếp xúc mấy lần, tôi cũng quan sát được, trong đám người này hần có một chút lực tác dụng, thường thường một câu nói liền có thể đem không khí cứng ngắc trở nên tích cực hoặc là đem cảm xúc gấp gáp làm cho ổn định.

Không muốn gặp bọn họ, tôi không đi thang máy, trực tiếp đi cầu thang bộ, xuống lầu chặn một chiếc taxi.

Trên đường về nhà, tôi nói tài xế dừng lại ở cửa hàng bánh ngọt, mua một cái bánh sinh nhật nhỏ cùng với một hộp thuốc lá.

Thật ra, sáng sớm cũng biết Đường Tống tối nay sẽ không về nhà, sáng sớm cũng biết hôm nay là sinh nhật Phạm Vận. Hắn sẽ đi trường trung học, sẽ đi nhà ăn, sẽ đi những nơi hai người từng đến, để ôn lại kỷ niệm, tóm lại, hắn sẽ không về nhà.

Về đến nhà, tôi cũng không có cầm dao cắt bánh, trực tiếp sử dụng cái muỗng múc ăn, ăn chán, chùi miệng, đốt thuốc lá, đồ chơi này tôi và Duy Nhất cũng đã từng chơi, nhưng chỉ khi buồn bực mới dùng đến, giống như hiện tại.

Tôi nghĩ tôi sai rồi, trên thế giới này, chuyện kìm nén nhất, không phải đi vệ sinh xong thì phát hiện bên cạnh không có giấy vệ sinh mà chỉ có thể rửa bằng nước - không phải duy chỉ muốn gặp được một người, mà người kia lại không có tới - mà là ...sinh nhật của mình cùng tình địch là cùng một ngày.

Thật ra thì, hôm nay cũng là sinh nhật của tôi.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ăn xong uống xong lên giường ngủ còn muốn gì hơn nữa chứ?, Tôi đã biết rõ ràng, mình bạch sự tồn tại của Phạm Vận trước khi kết hôn như khắc sâu vào trong xương tủy, không ai lừa dối tôi, không ai ức hiếp tôi, tất cả đều là tự nguyện, tội gì làm ra bộ dạng con dâu nuôi từ bé buồn bã chứ? Con đường là do mình chọn, khóc thút thít thì còn gì gọi là anh hùng hảo hán nữa.

Vì vậy, khi tỉnh dậy ánh mặt trời vẫn rực rỡ như cũ, xin cá tiểu giả, ở nhà

nấu canh cá chuối, đem đến bệnh viện, nước canh trong vắt, thịt cá thật tươi, hỗ trợ xương cốt rất tốt.

Đường Tổng có một đặc điểm, cho dù có nghèo khó đi nữa thì trên người luôn có một luồng khí quý tộc, rất ung dung, thư thả giống như bất cứ cái gì cũng không thể làm cho anh hốt hoảng, đối với bất cứ cái gì cũng bao dung. Chẳng hạn như hiện tại, cho dù anh lười nhác nằm trên giường bệnh, râu ria xồm xoàm vậy mà hơi thở không gặp một chút khó khăn nào, thật đúng là hiếm thấy.

Bởi vì không đủ độ thân mật nên động tác đúc cho anh ăn bị hệ thống tạm thời nghiêm cấm tiến hành, cho nên tôi đưa cây ống hút cho anh tự giải quyết.

Mẹ chồng tôi canh giữ cả đêm không chịu đựng nổi đã về nghỉ ngơi nhưng vẫn không yên tâm cho mẹ Trần, là bà vú trong nhà ở lại phụ trách việc chăm sóc Đường Tổng.

Thấy tôi tới, mẹ Trần biết điều lập tức đi ra ngoài, dành trọn thời gian và không gian cho hai chúng tôi.

“Cám ơn, mùi vị rất ngon.” Đường Tổng uống canh đến chổng ngược đáy chén lên trời.

Kỳ thật thì từ trước đến giờ Đường Tổng không thích món canh này, thường ngày trên bàn cơm ít khi động đũa đến, nhưng mà hôm nay vì nề mặt tôi hoặc là vì áy náy của mình nên đền bù cho tôi.

Thằng nhóc này, áy náy cái gì á? Tôi đâu phải bị người ta kẻ dao ép gả, thiệt là.

Nhưng nếu, tôi còn đứng lì ở đây như vậy, không chừng Đường Tổng không được tự nhiên, tôi dọn dẹp đồ đạc xong, chuẩn bị về nhà, thì không ngờ gặp được bác sĩ tới kiểm tra phòng.

“Ôi, canh thơm quá! Ông Đường có lộc ăn không ít nha.” Tôi không nhìn kỹ vị bác sĩ kia, chỉ cảm thấy rất trẻ tuổi, còn có giọng nói rất thanh, nghe vào không có cảm giác mưu mô gì.

“Là vợ của tôi nấu cho tôi.” Đường Tổng cười cười nhìn tôi nói: “Đại

Khinh, em về nghỉ ngơi trước đi.”

Tôi cười đáp lại, đang chuẩn bị đồ đạc bước ra khỏi phòng bệnh, thì giọng nói thanh thanh không chút mưu mô nào đó gọi lại: “Tần Khinh? Đúng không? Cô là Tần Khinh phải không?”

Cẩn thận quan sát anh ta một hồi, trong đầu vẫn trống rỗng, trong lòng tôi ‘bịch’ một tiếng, miệng luôn nói ‘thảm rồi’, chưa già đã yếu, chưa già đã yếu, một chút ấn tượng như thế nào cũng không có?

Nhưng vị bác sĩ kia lại không để ý, chỉ vào mặt của mình nói: “Tôi là Tô Gia Minh nè, có nhớ không? Tô Gia Minh, người mà lúc trước cô thường gọi là Gia Thâu(kẻ thua cuộc). Đúng rồi, năm đó cô bao nhiêu tuổi nhỉ,... 12 tuổi đúng không, đúng, đúng rồi, tiểu học năm lớp 6, cô té từ trên cầu thang xuống, chân trái bị gãy xương, nằm ở bệnh viện của ba tôi hai tháng, lúc tôi rảnh rồi thì đến tìm cô chơi, nhớ không?”

Gật đầu một cái, nhớ lại, có một đứa trai có cái đầu dê đuôi sam, lúc nào cũng mang giày trượt băng loanh quanh, lăn quăn ở bên cạnh giường bệnh của tôi, chính là đồ tiểu tử thời này, nhưng mà tôi không có ấn tượng với vẻ ngoài của nó.

“Ây da, dáng dấp của cô không khác gì hồi còn bé, tôi vừa nhìn thấy cô đã cảm thấy quen mắt rồi, cái người này, sao còn trẻ vậy đã vội kết hôn rồi?”

“Đúng vậy a.” Tôi nhìn thời gian trên điện thoại di động, lẳng lặng nói: “Tôi còn có chút việc, đi trước nha, lần sau gặp lại nói tiếp.”

Nói xong bước nhanh ra ngoài, tôi nghĩ là mọi người có thể nhận ra tôi đang trốn tránh cái gì đó.

Dựa vào vách tường ngoài phòng bệnh, tôi nhắm mắt lại, dường như nghe thấy được âm thanh của một thằng nhóc có cái đầu dê đuôi sam nhỏ giọng hỏi: “Tần Khinh, cậu không phải là con ruột của mẹ cậu hả?”

“Cậu mới không phải là con ruột của mẹ cậu.” Lúc đó, tôi cảm thấy nó rất phiền, nên nói chuyện cũng tức giận.

“Vậy...” nó nhẹ nhàng lại gần lỗ tai tôi nói nhỏ: “Tại sao mẹ của cậu lại

xô cậu xuống cầu thang?”

Trên hành lang người hộ sĩ đẩy giường giải phẫu đi ngang qua, tiếng bánh xe lăn trên nền đá cẩm thạch cùng với tiếng máy móc lạnh như băng xuyên thấu truyền vào trong cơ thể tôi, kích thích một trận run rẩy, lôi kéo tôi từ hồi ức trở về.

Lúc này mới giật mình, sống lưng tràn đầy mồ hôi lạnh.

Nếu không chịu nổi thì không cần nhớ lại, tôi thu hồi suy nghĩ, giọng nói của Đường Tổng bên trong phòng truyền ra chui vào lỗ tai tôi: “Bác sĩ Tô, có phải anh vừa mới nói hồi còn nhỏ vợ tôi bị té gãy xương chân trái? Anh có thể nói cho tôi biết là chuyện gì xảy ra không?”

“Cô ấy không có kẻ với anh à, là như vậy, lúc trước còn nhỏ tôi thường ý vào ba mình là viện trưởng, chạy khắp nơi trong khoa nhi của bệnh viện để tìm người chơi, lúc đó là mùa hè năm lớp 5 vừa lúc tôi gặp được Tần Khinh, cô ấy té từ trên cầu thang nhà mình xuống, vị gãy xương chân trái, nên nằm ở bệnh viện rất lâu, tôi rãnh rỗi thì đi trêu chọc cô ấy, nhưng mà cô ấy không thèm để ý đến tôi..... Hắc hắc, những việc này không cần phải nói rồi. Chỉ là, chắc, anh có biết chuyện gì giữa cô ấy và mẹ của cô ấy không?”

Đường Tổng bày tỏ không biết.

“Là như vậy, lúc đưa cô ấy đến bệnh viện của ba tôi rất thần bí, nhà cô ấy che giấu hết tất cả người ngoài. Sau này, tôi nghe được mẹ tôi nói sau lưng, thì ra là, cô ấy té cầu thang là do.....”

“Ai da, có phải chìa khóa của tôi để quên ở trong này không?” Tôi vọt vào phòng bệnh, cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ. Chuyện cho tới nước này chỉ có thể xông vào, nếu không nhất định cái tên Tô Gia Minh lảm chuyện kia còn muốn thả ra cái tin tức gì nữa đó.

Quay lại biểu diễn kỹ đế, cúi đầu nhìn xung quanh trên mặt đất, cuối cùng mở ra balô trên vai mình, cười cười: “Haiz, thật là mơ hồ, rõ ràng là ở đây, còn hại tôi quay lại tìm một vòng.”

Đường Tổng nhìn tôi, yên lặng, tôi biết anh ta biết toàn bộ những việc làm của tôi.

“Đúng rồi, bác sĩ Tô, anh đi ra ngoài tôi muốn nói chuyện với anh”.
Chẳng quan tâm đường đột hay không đường đột, tôi kéo cái tên con trai Tô Gia Minh miệng rộng này đi ra ngoài.

“Nè nè nè, “nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi cô là người phụ nữ đã kết hôn rồi, phải chú ý hình tượng chút.” Tô Gia Minh cười híp mắt nói giỡn.

Tôi cũng cười híp mắt kêu tên hiệu trước đây của anh ta: “Gia Thâu, có một việc nếu như chưa có sự đồng ý của đương sự thì không thể nói, hiểu chưa?”

“Anh ta không phải là chồng của cô sao? Giữa vợ chồng với nhau có chuyện gì không thể nói?” Tô Gia Minh cãi lại tôi.

Nghe cái kiểu trả lời này, tôi chỉ chỉ vào hai mắt của mình: “Thấy gì không?”

Tô Gia Minh nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: “Sát khí.”

“Biết là tốt rồi.” Tôi cười cười: “Nếu như anh nói ra chuyện gì mà tôi không muốn cho người khác biết thì đừng trách tôi lòng dạ độc ác, ra tay độc thủ đó.”

Trong ấn tượng tôi còn nhớ cái tên Tô Gia Minh này rất sợ tôi, bây giờ nghĩ lại, lúc đó anh ta không có chuyện gì làm thường chạy lại giường bệnh của tôi, còn bị tôi châm chọc.

“Không nói cũng được, nhưng cô phải đồng ý mời tôi một bữa cơm.” Tô Gia Minh trưởng thành học được cách uy hiếp của tôi rồi.

Chỉ là ăn cơm thôi mà, tôi gật đầu. :

“Hôm nay, tôi có ca phẫu thuật sợ là không đi được, ngày mai đi ở nhà Thẩm Dịch, tôi đi đặt chỗ trước.” Tô Gia Minh tiếp tục cười, khoe răng nhỏ trắng bóng.

Tôi đồng ý, nhìn thời gian cũng không còn sớm, lên tiếng nói tạm biệt anh ta chuẩn bị rời đi.

Vừa đi chưa được mấy bước Tô Gia Minh kêu tôi lại: “Tần Khinh! Cô nhất định phải tới nha.”

“Ừ.” Tôi vẫy vẫy tay chào: “Hẹn Gặp lại.”

Đi ra khỏi bệnh viện, tâm tôi buông lỏng xuống, xác định Tô Gia Minh sẽ không nói những chuyện không nên nói..... Dù sao, anh ta cũng đưa ra điều kiện để uy hiếp tôi, làm sao để điều kiện mất hiệu lực được.

Con đường về nhà phía trước đi ngang qua khu mua sắm, phát hiện có nhiều styer mới, lập tức đi vào dạo một vòng, mua một cái váy và một đôi giày, cuối cùng lấy ra tấm thẻ lúc kết hôn Đường Tổng cho, tiếp tục quẹt thẻ, coi như là anh ta mua quà sinh nhật cho mình.

Đang muốn dạo thêm một chút, lại nghe tiếng nói quen thuộc gọi lại: “Ê, Vân Mi, đây chẳng phải Tiểu Khinh nhà bà sao?”

Hôm nay là ngày Hoàng Lịch, kỵ xuất hành, tôi không chịu nghe lời của lão tổ tông, nên mới gặp một đám phụ nhân này.

Tất cả đều là những bà bốn mươi, năm mươi tuổi, do được chăm sóc tốt nên tất cả đều ung dung, cao quý, đẹp đẽ, đứng đầu chính là mẹ tôi.

“Mẹ, Dì Trần, Dì Lý, Dì Đỗ.” Tôi chào hỏi lần lượt.

“Đã lâu không gặp, càng lớn càng xinh đẹp.” Mẹ kiếp lão khuê mật họ Đỗ kéo tay của tôi, cười nói: “Vân Mi, bà hay nói tiểu Lệ lớn lên giống bà, nhưng tôi thấy tiểu Khinh càng giống bà lúc còn trẻ..... À, đúng rồi tiểu Khinh, dì loáng thoáng nghe được chú của cháu nói, Đường Tổng nhà cháu vào bệnh viện, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là lúc lái xe không cẩn thận, va quẹt thôi, đang ở bệnh viện để dưỡng thương.” Tôi hỏi hột đồi đề tài: “Các dì đi mua cái gì à?”

“Ai!, không có gì, tháng sau không phải là sinh nhật của em cháu sao? Mẹ cháu đặt trước cho nó một cái túi xách, hôm nay đến cửa hàng xem thử, chúng tôi cùng đi chung.”

Tôi nhìn thấy trên tay mẹ tôi là cái túi xách lớn kia, không sai, từ nhỏ

Tần Lệ đã ưa thích cái nhãn hiệu đó.

“Tiểu Khinh, khi nào thì đến sinh nhật cháu? Cháu xem, trí nhớ của dì tự nhiên lại quên.”

“Còn sớm, còn sớm. Đợi đến lúc đó, cháu nhất định đến chỗ dì Đỗ đòi quà.” Tôi pha trò.

Quả thật còn sớm, còn tới 364 ngày a.

“Tháng sau là sinh nhật của em con, nhớ về nhà đó.” Xem ra mẹ không ưa nhìn tôi và dì Đỗ hát đôi (kẻ hát người hò), bắt đầu lên tiếng.

“Dạ, con nhớ rồi.” Tôi mỉm cười.

Sinh nhật tiểu Lệ, mỗi năm đều được tổ chức.

Hơn nữa nói chuyện này giờ, hình như vẻ mặt của mẹ không còn kiên nhẫn, tôi cũng thức thời chào tạm biệt.

Trước cửa khu mua sắm có một tiệm kem, tôi đi vào, kêu một phần kem rượu Rum, cho một muỗng vào, mùi rượu lan tỏa, mềm mại, vị rất phong phú, yêu hận lẫn lộn thấm vào xương tủy.

Có thể là do trong kem có rượu, hoặc cũng có thể là do vừa mới gặp những người kia, trong đầu thoáng hiện lên một đoạn ngắn âm thanh.

“Mẹ chỉ quan tâm Tần Lệ, mẹ chưa bao giờ xem con là con của mẹ.”

“Mày học hành cái gì? Ai có thể chấp thuận cho con cái gào thét với cha mẹ không?”

“Cha, mẹ, được, vậy mẹ nói cho con biết cha con ở đâu?”

“Cha của tiểu Lệ sẽ là cha của mày.”

“Cha ruột con ở đâu? Nếu như mẹ không cần con thì hãy nói địa chỉ của cha con ở đâu, con sẽ đi tìm cha, con sẽ không để cho mẹ phải gặp lại con nữa.”

“Mày nghĩ cha mày sẽ gặp mày, ông ta là một người đàn ông hèn hạ nhất trong thiên hạ.”

“Không cho mẹ nói xấu cha con.”

“Nghe cho rõ, cha của mày là một người nghèo rớt mồng tơi, máu chảy trong thân thể ông ấy là loại hạ đẳng.”

“Mẹ hận cha, hận luôn con, mẹ cho là..... máu chảy trong người con cũng là loại hạ đẳng như vậy chứ gì?”

“..... Đúng vậy.”

Mắt thấy hơi chua xót, chà chà lỗ tai, cắt đứt chuỗi âm thanh kia.

Con người có khuynh hướng tự ngược đãi mình, chuyện gì càng làm mình khó chịu thì mình càng nhớ tới.

Mua một vài nguyên liệu nấu ăn, tôi đi về nhà, trên đường nhận được điện thoại của vài người.

Người thứ nhất là Duy Nhất, vừa mở miệng chính là: “Minh biết ngày sinh nhật cậu, cậu không muốn ai làm phiền, cho nên ngay cả tin nhắn mình cũng không dám gửi, nhưng quà sinh nhật chắc chắn là cậu muốn có rồi, hãy suy nghĩ đi khi nào nghĩ ra thì gọi điện cho chị đây. Còn nữa, mình đại biểu cho Trung Quốc cảm phần nước Mỹ tiến hành hoạt động ăn mòn, tạm thời không trở về được, muốn uống rượu hay ăn mừng gì gì thì bay đến Mỹ kiếm mình.”

Người thứ hai chính là anh cô ấy: Chúc mừng sinh nhật trước, quà tặng sẽ đến ngay sau. Ngoài ra chính là, anh ta tạm thời trở lại để đo một chuyến, xử lý vấn đề kỹ thuật ở đó, để tôi có việc gì thì có thể tìm anh ta.

Người thứ ba chính là em gái tôi, Tần Lệ, cái miệng nhỏ nhắn kia nói chuyện rất lưu loát, người khác còn chưa có lấy hơi lên nó đã nói hai câu: “Chị à, em là tiểu Lệ, biết người kia bỏ thói quen không có tổ chức sinh nhật cho chị, cho nên ngày hôm qua không dám làm phiền chị. Hôm nay chắc chắn là rảnh rồi, buổi tối đi ra ngoài, em lái xe tới đón chị, chúng ta dạo mát một vòng cho tốt, quyết định như vậy nha.”

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thật vất vả gọi cho em gái nhà mình, dù sao cũng sẽ điện, sau khi đem cho Đường Tống canh hầm, tôi thay quần áo, trang điểm, chuẩn bị xong nhìn mình cũng ra trò.

Mới nhìn một chút, điện thoại của Tần Lệ gọi đến thúc giục như đoạt mệnh, tôi vội vàng xuống lầu mở cửa.

Vừa nhìn, thật khiếp, chiếc Jaguar xk quen thuộc

“Chị mau lên đi” - Tần Lệ lộ cái đầu nhỏ từ cửa sổ kế chỗ phụ lái, kêu lên

Đều đến cục diện này rồi, tôi còn nữa đường bỏ cuộc sao? Không còn cách nào, nhắm mắt lên xe.

Vừa ngồi vào xe, ánh mắt của Tiểu tà ác Hoa Nhất và tôi chạm nhau trong kính chiếu hậu.

Quả thật không đơn giản, mới có mấy ngày hần liền quán lấy Tần Lệ rồi.

“Chị, chị chắc quen với Hoa Nhất đi, anh ấy là bạn của anh rể” - Tần Lệ chỉ vào Hoa Nhất nói - “Người ta thật tốt, cố ý bỏ xuống mọi chuyện, cùng em đi đón chị”

Em gái đúng thật đơn thuần, em bị người ta bán mà còn thôi tiền lại à? Tôi lắc đầu một cái

“Đại Khinh, hôm qua cô ngủ không ngon sao?” – Ánh mắt đen tối, Hoa Nhất hỏi.

Tôi móc gương ra, vừa nhìn, gì? Không có văn hóa, rõ ràng là trời nóng, hai giờ trước tôi đã trang điểm quần thắm dưới mắt rồi mà.

“Tôi còn tưởng cô vì Đường Tống mà thức đêm đây” – Hoa Nhất chăm chú lái xe, tôi cũng không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng từ giọng nói nghe như là ý cười châm biếm.

“Đúng rồi, nghe ba nói anh rể bị tai nạn xe cộ, em đang suy nghĩ đi thăm một chút, nhưng lại sợ phiền. Chị, sinh nhật chị hôm qua, chắc cũng trôi qua không an lành rồi”

“Sinh nhật?” – Hoa Nhất từ trong gương chiếu hậu nhìn tôi một cái.

“Đúng vậy nha, hôm qua là sinh nhật của chị” - Tần Lệ đưa nhả này hận không đem được cả người và quần lót ck bán chung một lượt a.

“Thật khéo trùng hợp, đều sinh cùng một ngày” – Phía trước là đèn đỏ, Hoa Nhất thắng xe lại.

“Hôm qua còn là sinh nhật của ai sao?” - Tần Lệ tò mò.

“Hỏi chị cô đi” – Hoa Nhất như dự đoán, không có ý tốt cười cười.

“Một người bạn cũ” - Ta ngắn gọn giải thích.

Hoa Nhất vừa nghe, cũng không nói gì, đèn xanh sáng lên, hướng một đường, mang theo chúng tôi chạy băng băng.

Lần này là đi đến một quán bar mới khai trương, tên gọi theGarden of Eden.

Vườn địa đàng, tên rất hay, thuần khiết, nhưng bên trong lại che giấu nhiều dục vọng tà niệm..

Ngoài cửa đứng một hàng dài, hai người đàn ông da đen sừng sững đứng tại cửa, có thiệp mời mới được vào.

Đi theo Hoa Nhất quả thật có điểm đặc biệt, hai người da đen cung kính hô một tiếng ‘Hoa Nhất tiên sinh’, cũng để chúng tôi đi vào.

Đi vào, vừa nhìn, quả thật mở rộng tầm mắt, cái gọi là nhục dục lan tràn, cái gọi là mập mờ xa hoa lãng phí.

Bên trong có 2 tầng, tất cả đều là màu hồng đậm, trang trí theo phong cách Nam Á, khắp nơi toàn che màn lụa mỏng, người phục vụ toàn bộ y phục nước ngoài, trên mặt mang cái khăn che mỏng.

Trên sân khấu tầng một, một người phụ nữ vóc dáng nổi bật, theo âm nhạc uốn éo thân thể, một đôi mắt phượng câu hồng nhiếp phách, mỗi một tác da thịt lóe ra hấp dẫn, sáng bóng, từng động tác giống như cổ trùng, chui vào trong cơ thể đàn ông, trêu chọc nội tâm ngựa ngái, khó nhin.

Tầng thứ hai là khu khách VIP, cửa cầu thang có người canh chừng, đi lên trên, nhìn đến, không có cái bàn nào, tất cả đều là giường mềm mại, thấp lùn, mỗi cái giường đều có màn che ngăn cách, mập mờ bí ẩn, hai bên còn có cô gái xinh đẹp tuyệt diệu, cầm cây quạt lông vũ quạt hầu.

Tôi bắt đầu hận mình không phải là đàn ông, nếu không hàng đêm sênh ca như thế, cuộc sống tuyệt không còn gì để hối tiếc.

“Chị, đây là lần đầu tới nơi này đi, nói cho chị biết nha, nơi đây, quả thật chính là Thế Ngoại Đào Nguyên nha” - Tần Lệ ghé vào lỗ tai tôi nói nhỏ, giải thích cho tôi sản phẩm nơi đây – “Nơi này chỉ có dùng thẻ VIP mới có thể dẫn người vào, sau khi vào đây, mình muốn thứ gì bọn họ cũng đều chuẩn bị cho mình”

“Không nên đụng đụng đụng a” – Tôi giận tái mặt, cảnh cáo Tần Lệ - “Chỗ này sợ nhất chính là những đứa nhỏ không lo học, chỉ lo hít thuốc phiện”

“Yên tâm đi chị, em đang là cô gái thanh xuân như hoa còn chưa cưới, lại không thất tình, không thất thân, đi đâu lại chơi mấy loại này” – Tần Lệ coi như là có đầu óc, hiểu biết

“Em đã tới mấy lần rồi?” - Tôi hỏi.

“Đây là lần thứ hai” - Ở trước mặt tôi, bình thường Tần Lệ không nói láo.

“Tại sao lại quen biết Hoa Nhất?” - Tôi hỏi.

“Lần trước không phải mẹ muốn anh rể giới thiệu cho em đối tượng

sao?”

“Cho nên Đường Tổng giới thiệu Hoa Nhất cho em?” - Tôi cau mày, Đường Tổng không cần nổi chữ, không phải mẹ tôi dùng tôi gieo họa cho hần, hần liền lập tức dùng Hoa Nhất gieo họa em gái tôi sao, lòng dạ thật quá nhỏ mọn đi.

“Ai da, chị, nghe em nói hết đi, anh sẽ giới thiệu cho em chính là một ông ba phải, trình độ học vấn rất cao, thân thể cũng tốt, tương lai cũng là một người chồng tốt, đáng tiếc em chị không có phúc, cố tình không thích, lại đi coi trọng người khác”

Quả thật nha, giống như người kia vậy, văn nghệ lời nói tinh thông, cũng là rất tốt rất tốt, nhưng mà tôi không thích, Tần Lệ giống tôi, thích tự làm khổ mình.

“Chẳng lẽ, em coi trọng Hoa Nhất” – Lòng tôi sợ hãi, nếu đúng như vậy, thằng nhãi Hoa Nhất này không đem xương cốt Tần Lệ cầu xé đi

Tần Lệ lập tức phủ nhận, tôi thoáng yên tâm.

“Em xem trọng là hần” – Tần Lệ đem ngón tay út hướng dưới lầu một chỉ. Tôi vừa nhìn, thiếu chút nữa ngất xỉu đi – Tần Lệ lúc này đúng thật gặp họa.

Dương Dương, lại là Dương Dương. Tôi nói hai chị em tôi, đời trước là tạo nghiệt gì a, người đàn ông mình thích, trong lòng đều chứa Phạm Vận.

“Hần đối với em có cảm giác gì không?” – Lấy lại tinh thần, tôi hỏi.

“Hiện tại không có cảm giác, nhưng mà về sau thì có” – đứa nhỏ Tần Lệ này, nhìn lại biểu tình trên mặt không có bị đả thương, nghe con không sợ cọp.

Còn nhận thức người chị tôi đây, lại để cho hần ta.

Tại sao.

Trong lòng hần có người khác.

Đó là trước kia.

Hiện tại cũng như vậy.

Về sau cũng chỉ có tôi.

Tôi muốn nghĩ, thật sự là không nghĩ ra lý do ngăn trở, phụ nữ sợ nhất cắm đầu vào không phải hố bùn, không phải núi lửa, mà là tình cảm, khi đó người tôn nghiêm đến mấy phù hợp như thủ tướng cũng không kéo cô ta trở về được.

Trong lòng ngược lại lo lắng, chỉ có thể tạm thời không đề cập tới chuyện này.

“Chị, em xuống dưới nói chuyện với hấn” - Tần Lệ nói xong cũng chạy xuống lầu rồi.

Trong mắt tôi, bóng dáng thon thả nhỏ nhỏ của cô nàng tựa như một người chuẩn bị đi mổ đẻ con.

Lúc nhìn xuất thần, một ly rượu dính vào trên gò má tôi, lạnh băng, trên thủy tinh tất cả đều là tỏa ra khí lạnh Thủy Châu.

“Hai người các cô đời trước nhất định là đào gia tổ mộ phần Phạm Vận rồi” – chỗ tốt duy nhất của Hoa Nhất chính là lúc nào cũng nổi đường ray với suy nghĩ của tôi.

Tôi nhận lấy rượu, uống một hớp, lạnh lẽo rót xuống cổ họng, đem rắc rồi việc đời cho đóng băng xuống.

Lầu dưới truyền đến âm nhạc lả lướt, rót vào trong lỗ tai, giống như là thuốc mê.

Đừng than thở sắc là không sắc

Biến sắc hay không biến sắc

Cuối thời Ma Đăng Già bất khả sắc

***Ma Đăng Già: Đức Thích Già là vị tổ sáng lập ra Phật giáo

Con mẹ nó cái gì đều là không sắc, hôm nay có rượu hôm nay say, tôi một hóp, đem rượu toàn bộ uống hết.

“Rượu này tác dụng chậm nhưng rất mạnh” – Hoa Nhất cười, nói một tiếng, giọng nói của hắn cùng nhạc đòi trụy kia, nghe vào khiến lỗ tai ngứa một chút.

“Anh có phải thích tôi hay không?” - Tôi nhìn Hoa Nhất, hỏi.

Giờ phút này, hai chúng tôi nằm trên giường lớn màu tím nhung tơ, hai bên là người phục vụ người Mông, êm ái phe phẩy quạt lông vũ nhẹ nhàng, đem không khí dục niệm cổ động.

Hoa Nhất như cũ đang cười, đôi mắt đen hẹp dài, mập mờ dưới ánh đèn, ánh mắt sắc như thoáng lướt qua nước mùa thu, nhìn như dịu dàng lại vô cùng vô tình.

Tôi bằng trực giác, cảm thụ được, yêu người đàn ông như vậy, sẽ chết không có chỗ chôn.

Thế mà việc đòi lại không như thế - vật càng nguy hiểm, người ta càng muốn chạm vào, giống như anh túc; càng là thức ăn làm người ta khó chịu, người ta càng muốn thưởng thức, giống như hạt tiêu; càng là đàn ông không thể yêu, phụ nữ càng muốn yêu, giống như Hoa Nhất.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, không biết sẽ có bao nhiêu thiếu nữ vì hắn mà vỡ vụn tim mình

“Không sai, tôi thích cô, nhưng cách yêu, vẫn còn rất xa” – Hoa Nhất nói với tôi, cũng không che giấu, nốt ruồi lệ nơi khóe mắt trái của hắn như say, ở trước mắt tôi đung đưa.

Yêu người này, giống như mua bao bạch kim, đồng hồ Patek Philippe, xe Rolls Royce đắt giá, người cả đời, mấy khi mua nổi. Tôi cười, đường cong có chút lớn, Hoa Nhất nói không sai, rượu này tác dụng chậm nhưng mạnh.

“Cũng may, cô không nói đòi này chỉ yêu một lần” – Hoa Nhất tựa hồ

nhích tới gần một chút, ở giường lớn mềm mại có độ cong chính giữa, tôi cùng Hoa Nhất giống như lâm vào cát lún, không tránh khỏi đụng chạm.

“Nếu không, không phải đôi với tôi không công bằng sao?” – Hấn tiếp tục nói, cũng đưa tay phát nhẹ hai gò má của tôi một chút.

“Anh chỉ là thích, sẽ không yêu tôi” - Tôi nhắc nhở hấn.

“Nhưng tôi cũng không phản đối cô yêu tôi” – Hoa Nhất cũng nhắc nhở tôi.

Thật là một người đàn ông ích kỷ đáng yêu. Tôi nghĩ.

“Có lúc tôi suy nghĩ, cô đến cùng có phải thật yêu Đường Tống hay không, nếu như yêu, tại sao lại không ghen tỵ” – Hoa Nhất hỏi.

“Bởi vì tôi không có tư cách ghen tỵ” - tôi nói.

Rượu là rượu tốt, vừa quát nhiều, tôi liền thở ra, trở nên không giống bình thường. Tôi nói - “Tôi là người ngoài cuộc”

“Hợp thời thời ghen tỵ cũng tốt . Có một lần như vậy, tôi cũng muốn nhìn xem biểu tình Đường Tống một chút” – Hoa Nhất mỉm cười, nụ cười kia quá tà ác, tự nhiên tinh luyện ra tinh khiết.

Hấn ghé sát hai má của tôi, hô hấp nở rộ ở trên da thịt của tôi, tôi không say, nhưng lại mặc cho hấn hôn tôi.

Đường Tống là người đàn ông thứ nhất hôn tôi, thời gian là giữa trưa, cũng là lúc cầu hôn với tôi, trong ký ức, môi của hấn lạnh lạnh, giống như người tuyệt vọng bắt được một khối bèo gỗ, hấn cũng không muốn cầu sinh, hấn đối với mình sống chết đã không còn quan tâm, hấn chỉ là muốn lên bờ để thân nhân nhìn, hấn vẫn còn sống, như bọn họ kỳ vọng.

Mà tôi, chỉ là khối bèo gỗ kia.

Mà Hoa Nhất hôn, là nóng rực, giống như mới vừa uống xong ly rượu lạnh kia, người tưởng tượng không đủ lạnh nhưng cũng khiến nó kết xuất hạt tiểu Băng châu, cũng có thể làm cho máu cả người dần dần thiêu đốt

sôi trào.

Dưới lầu, mỹ âm như lụa mỏng, quần quanh hai chúng tôi

Mạc Hồ Lạc Già Mạc Hồ Lạc Già Yết Đế Ma Ha

Mạc Hồ Lạc Già Mạc Hồ Lạc Già Yết Đế Ma Ha

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Môi Hoa Nhât lạnh lạnh, nhưng hôn rất nóng bỏng, hân giống như ngọn lửa lạ kỳ, từ từ đốt cháy thân thể của tôi.

Môi cùng môi, lưỡi cùng lưỡi, cấu kết với nhau làm chuyện xấu, hân chủ động leo lên miệng của tôi, hết sức câu dẫn, lăn lộn, trêu đùa, đụng chạm, mùi cồn của rượu trộn lẫn trong miệng, tàn sát bừa bãi, mê hoặc những tế bào thanh tĩnh và bỏ qua thế tục.

Tay của hân ở cổ của tôi, vỗ về chơi đùa, cũng không có tiếp tục đi xuống ----- cái hân muốn không phải là $O(\cap \cap)O$ dục vọng.

Hân là một người đàn ông có kinh nghiệm, ngón tay mỗi một lần cũng có thể chạm được chỗ mẫn cảm của tôi, nhạy cảm thông qua động mạch truyền tới trái tim, dọc đường nhảy lên màu tím sẫm.

Hân khẽ cắn môi dưới của tôi, cách thức tán tỉnh làm cho cả khoang miệng của tôi tê dại, giống như lạc trên cao nguyên, hô hấp cũng thành khó khăn.

Từ đầu đến cuối, tôi cũng không có động tác kháng cự, hưởng thụ rung động giữa nam và nữ, hai cổ thân thể va chạm, giống như ở trên cao nguyên, thiếu dưỡng khí, khó thở.

Chẳng qua, toàn bộ quá trình hai mắt đều nhắm chặt.

Tôi đang suy nghĩ, rượu cồn đầu độc cùng xung quanh chuyển động, yêu hận sân si, mê luyến, điên cuồng vây bọc, tôi mất phương hướng, suy nghĩ bay đi tận phương nào.

Mùi hương hoa hồng âm u lạnh lạnh, một nửa tâm mắt ở trong ánh mắt trời, một nửa trong bóng ma, làm cho người ta trầm mê trong hơi thở đàn ông.

With this hand,I will lift your sorrows.

Your cup will never empty, for I will be your wine.

With this candle, I will light your way in darkness.

With this ring, I ask you to be mine.

Trong 《 cương thi tân nương 》 , Emily nói với Duy Khắc Đa , ta yêu người, nhưng là người cũng không thuộc về ta.

Lúc đó, ta nhìn người đàn ông kia, khuôn mặt anh tuấn, ở trong lòng nói ra một câu khác – “anh cũng không thuộc về em, nhưng mà em lại yêu anh”

Cho nên ở thời điểm kế tiếp, tôi đáp ứng lời cầu hôn của hắn

Cho dù biết rõ ràng, trong lòng hắn là đang khắc sâu hình bóng của một người phụ nữ khác.

Gả cho hắn, ý niệm bắt đầu nảy sinh từ một khắc chính mình biết là đã yêu người đàn ông kia, kiên định từ một khắc cùng người đàn ông đó xem mắt.

Lúc xem mắt, tôi không cũng không biết trước tên họ của đối phương, chỉ thuận theo lệnh của cha mẹ. Ngày đó, trời mưa, đường bùn lầy, sau khi tan việc, tôi chạy tới quán ăn đã được hẹn trước, không muốn chân dính đầy bùn đất, tôi liền lui vào một góc, cúi người lau chùi, lúc ngẩng đầu lên, liếc cửa ra vào, thấy một người đàn ông đi vào, trời mưa xối xả, lại yên tĩnh, ưu nhã, tinh tế, lịch sự, quen thuộc đến mức, khiến thẹn trên hai gò má tôi thành thịch thịch thịch nhẩy lên

Một khắc kia, tôi biết, đời này trốn không thoát.

Môi đột nhiên lạnh, xung quanh điệu nhạc truyền vào tai tôi ----Hoa Nhất vừa buông tôi ra.

Mở mắt ra, tôi nhìn thấy, hắn nằm nghiêng trên giường

“Cô ở đây nhưng lại tơ tưởng đến một người khác” – hắn chỉ trích, mỉm cười chỉ trích

“Bởi vì anh ở đây hôn vợ của người khác” – tôi cũng không xấu hổ hoặc là một cảm xúc khác

“Hắn không chịu hôn cô, cho nên cô cho tôi hôn cô, nghĩ tôi thành hắn đúng không? Tư tưởng thật độc ác” – mặc dù ánh đèn vẫn mờ nhạt, nhưng Hoa Nhất cười, lại còn suy đoán nói.

“Chủ động, cũng không phải là tôi” – Tôi nhìn hắn, cũng không có ý thức được ánh mắt mình rất lạnh lùng.

“Muốn đem hắn từ trong lòng cô nhổ đi, phải cần thời gian bao lâu?” – Hoa Nhất hỏi

“Chưa thử qua” – Tôi rất thành thật, từ lúc bắt đầu yêu, trong lòng tôi hắn chưa từng mất đi

“Tôi muốn thử nhìn một chút” – Hoa Nhất vừa nói, nốt ruồi lệ nơi khóe mắt giống kim châm, có thể hung ác ghim vào lòng người khác.

Tôi không trả lời, cũng không kịp trả lời, vì ở đại sảnh lầu dưới truyền đến một hồi tiếng ồn ào huyên náo, tôi nghe thấy trong đó có tiếng la hét chói tai của Tần Lệ

Nghe tiếng, lòng tôi giống như từ trong miệng nhảy ra, vội vàng đứng dậy, lại bởi vì hơi say mà không thể như ý nguyện, lần nữa ngã nhào lên trên giường.

Vẫn là Hoa Nhất nâng tôi dậy, hai người nhanh chóng xuống lầu

Thanh âm ầu ả phát ra từ phía bên trong góc phải, lúc chúng tôi đi đến,

mấy người mặc áo đen đã khổng chế được tình hình, đi tới, vừa nhìn, thấy trên đầu Dương Dương đầy máu, còn Tần Lệ che cánh tay của mình nhúu nhúu mảy.

Tôi đi qua, cẩn thận xem xét, vừa nâng cánh tay của cô ấy, lòng bàn tay liền truyền đến cảm giác ẩm ướt ---- cánh tay Tần Lệ bị dao đâm thủng một lỗ lớn, máu tươi ào ạt chảy ra, ống tay áo ướt đầm

Hoa Nhất hướng chủ quán đặc biệt dặn dò vài câu, vội vàng giúp tôi đem hai người bị thương chạy đến bệnh viện.

Đúng lúc, bệnh viện lớn kia là nơi Đường Tổng đang nằm, giờ phút này cũng không cần để ý nhiều, trước tiên đem hai người giải quyết tốt rồi nói sau.

Trên đường đi, nhận được một cuộc điện thoại, mẹ gọi tới, tôi rất kỳ lạ tại sao bà lại gọi điện cho tôi, trong ấn tượng, hai chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện qua điện thoại.

Vừa gọi đến liền hỏi – “Tần Lệ đâu?”

Sau đó mới biết, trong lúc đánh nhau, Tần Lệ đánh rơi điện thoại, mẹ chỉ có thể gọi điện thoại di động cho tôi hỏi thăm.

Lừa gạt cũng không thể gạt được, tôi chỉ có thể nói ra sự thật, bên kia không đợi tôi nói xong liền cúp điện thoại

Vội vàng chạy đi đăng ký phòng bệnh, đóng tiền viện phí, xong hết cũng đã qua một giờ. Trên đường Hoa Nhất nhận một cuộc điện thoại, sắc mặt không biểu tình. Chờ thương thế hai người ổn định, hắn muốn chạy đi xử lý sự việc, hỏi tôi có thể một mình ở đây chăm sóc cho hai người được hay không.

Chăm sóc em gái mình, cùng với người trong lòng của em gái, có cái gì ma không được, tôi nói hắn cứ an tâm mà đi xử lý.

May mắn hai người cũng không ảnh hưởng nghiêm trọng, cũng không biết Tần Lệ có bỏ tiền ra hối lộ bác sĩ hay không, cứ nhiên đem hai người cho ở chung một phòng bệnh.

Đang lúc chăm sóc hai người, cửa phòng lại có một bệnh nhân khác yên lặng đi vào -----Đường Tống

“Anh sao lại biết?” – Tôi có chút hoảng hốt, cảm giác Đường Tống giống như con trai thứ 2 của Hồ Lô thần – nhị oa - Thiên Lý Nhân, Thuận Phong nhĩ kia.

“Nghe hộ lý nói, nhìn thấy cô và Hoa Nhất cùng đỡ 2 người cả người toàn máu đi vào, tôi đoán có chuyện xảy ra, liền tới xem một chút” – nhị oa giải thích

“Anh còn đang bị gãy xương, bác sĩ không cho anh xuống giường cử động” – Tôi nhắc nhở

“Róc cuộc đã xảy ra chuyện gì?” – Đường Tống hỏi

“Hỏi Dương Dương đi” - tôi cũng muốn nghe một chút

“Nhóm người kia mượn cơ hội xảy ra cãi vã, chưa nói mấy câu liền lấy dao chém về phía tôi, cũng may tôi có chuẩn bị, Đường Tống, chúng tôi là người bị hại” – bởi vì mất máu quá nhiều, tiểu tử Dương Dương kia mặt tái nhợt, trắng bệch, giọng nói cũng có chút suy yếu.

“Những người đó cũng lấy dao chém về em sao?” – Tôi quay đầu hỏi Tần Lệ, đôi môi nhỏ trắng phếu, cũng khó trách, lượng máu mất kia, cũng đủ “đại di mục” của tôi đến mười lần đi

“Tần Lệ là thay tôi đỡ một dao” – Dương Dương giúp cô ấy trả lời, lúc nói chuyện, mắt hạ xuống.

À, mỹ nữ cứu anh hùng, tôi sâu sắc nhìn Tần Lệ một cái – nếu nhát dao kia không có mắt, đâm vào trong ngực, đi đời nhà ma rồi, Dương Dương cho dù vì cô cả đời không cưới, đáng yêu không phải là cô sao.

Tần Lệ hiểu được ánh mắt của tôi, cũng cúi đầu, cắn môi, không nói lời nào, một hồi lâu, lại ngẩng đầu, nhìn tôi. Đôi mắt nhỏ kiên định liền biểu lộ một câu:

“Chị, em đây là tự nguyện, nếu tình huống có quay ngược lại, em cũng sẽ giúp anh cạy cửa, em không thể nhìn người mình yêu ngã xuống”

Con gái Tần gia, thật là mỗi một đứa đều ngu. Tôi là trả giá bằng hôn nhân của mình, còn Tần Lệ dùng mạng của mình.

Đang than thở, nhị oa Hồ Lô mở miệng: “Tiểu Khinh, chúng ta ra ngoài đi, để cho bọn họ nghỉ ngơi”

Phụ nữ nghe chồng của mình nói lời này, là phụ nữ tốt phải nghe theo, tôi theo Đường Tổng ra khỏi phòng bệnh, thật khéo, đúng lúc chạm mặt mẹ tôi đang vội vã chạy tới.

“Mẹ...” – tôi chỉ kêu nửa tiếng, bởi vì bà không có phản ứng, giống như chẳng hề nhìn thấy tôi, vọt vào bên trong phòng bệnh xem Tần Lệ rồi.

Tôi nhìn Đường Tổng cười cười, có một chút ngượng ngùng.

“Tần Lệ xem ra rất thích Dương Dương” - Đường Tổng giả vờ không để ý, đổi chủ đề, để cho tôi khỏi lúng túng.

“Nhìn đáng vẻ, không chỉ là thích” – Tôi lắc đầu một cái

“Dương Dương là người tốt, Tần Lệ cũng là cô gái tốt, nếu như bọn họ có duyên với nhau, đó cũng là điều tốt” – Đường Tổng nói.

“Chuyện tình cảm, đáng sợ nhất là lúc nó phát triển mình không thể khống chế, đồng thời, đây cũng là thời khắc tươi đẹp nhất” – Tôi nói

“Giờ phút này, nó có thể nở ra rực rỡ diễm lệ, một khắc sau, nó có thể khô héo vùi lấp trong bùn lầy”

Đường Tổng không nói gì, giống như đang trầm ngâm.

Giữa chúng tôi xuất hiện một khắc trầm mặc, hình như giữa tôi và hắn, là lần đầu tiên nói về vấn đề tình cảm.

“Tôi đi mua chút thức uống” - Đường Tổng đánh vỡ trầm mặc.

“Tôi đi cho” - tôi nói – “Anh nghỉ ngơi đi”

“Đi vài bước, chắc cũng không có chuyện gì” - Đường Tổng kiên trì.

Tôi đưa mắt nhìn hấn rồi đi, cười khò, anh chàng này thường mua thức uống tôi không thích..., bởi vì hấn chưa từng hỏi tôi thích uống loại nào.

Hấn cũng không phải trời sinh tính không sẵn sóc, chỉ là. Không quan tâm mà thôi.

Đang mơ mộng, chợt nghe thanh âm bén nhọn của giày cao gót đi tới, cuối cùng tôi phản ứng chậm, "Pằng" một tiếng, bị xáng một bạt tai nặng nề, má phải tê dại, lỗ tai ong ong.

Kinh ngạc, quay đầu lại, nhìn thấy mẹ đang giận dữ, bà kích động đang nói cái gì, thế nhưng bạt tai quá nặng, bên tai tất cả đều là tiếng ong ong, không nghe rõ.

Qua một hồi lâu, thính lực mới từ từ khôi phục, tôi sờ sờ gương mặt, bắt đầu đau.

“Tôi biết ngay cô có dụng ý, muốn hại chết tiểu Lệ! Nó và cô đi ra ngoài một mình cùng nhau là có chuyện! Khi còn bé thiếu chút nữa làm cho nó đi lạc, lần này lại thiếu chút nữa bị người khác chém chết! Tuổi còn trẻ, cư nhiên lại ác độc như vậy, tôi lúc đầu thật không nên đem cô sinh ra!” - Vốn là giận đến mức tận cùng, thế nhưng mẹ giảm đi rất nhiều, bà nhìn ta, mắt giống như bốc lửa.

“Mẹ, mẹ làm gì đây ! Sao mẹ có thể đánh chị?!” - Ngay sau đó là tiếng thét chói tai của Tần Lệ, cô ấy xông lại ngăn ở giữa tôi và mẹ, lớn tiếng nói – “Là tự con gây chuyện, không có liên quan đến chị?”

“Nó không phải chị con, nó là khắc tinh!” - Những lời này giống như là từ trong cổ họng chạy ra.

“Tần Lệ, chị về trước đây, ngày mai trở lại thăm em” - Chợt tôi thấy thật mệt mỏi, không muốn cùng bọn họ nói chuyện, tôi xoay người bước nhanh rồi đi.

Vốn nghĩ rằng mình có thể chống đỡ về đến nhà, lại không ngờ tự đánh giá mình quá cao, ở trong vườn hoa khu nội trú, tôi liền chịu không nổi, sức lực cả người giống như bị rút hết, đặt mông ngồi lên băng ghế, toàn thân khẽ run lên.

Mệt mỏi, xưa nay chưa từng mệt mỏi.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Má phải đau rát, giống như làn nào đó ăn lẩu, bị dầu bắn vào gây ra vết thương đỏ ửng, đau rát, sờ sờ, chắc là đã sưng lên rồi.

Móc ra một điều thuốc trong túi xách, rút ra, hai tay kẹp lấy điều thuốc, đốt lửa, dựa lưng vào băng ghế, hướng về phía xa, nhả ra làn khói.

Tôi nghĩ bộ dáng tôi bây giờ rất thất bại, bởi vì vừa có một cậu bé bệnh nhân đi đến phía sau vườn hoa, sau khi nhìn thấy tôi, kêu to: “mẹ ơi con gặp nữ lưu manh”, sau đó, rút hai chân mập mập bỏ chạy.

Có khi tôi nghĩ, tôi cùng Tần Lệ thật sự tương khắc, khi còn nhỏ, cô ấy cùng tôi đi ra ngoài, cô ấy xem chút bị bọn buôn người lừa bán, đây là tôi khắc cô ấy. Sau khi về nhà, bởi vì chuyện này mà mẹ một tay đẩy tôi xuống cầu thang, đây là cô ấy khắc tôi. Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim, thế giới này chính là món cá thập cẩm khắc nhau.

Đang ngồi ngắm những vì sao, xem trăng sáng, suy tư cuộc sống triết học, một người đến bên cạnh tôi ngồi xuống.

Nhị oa Hồ lô đến.

Không biến sắc, dập tắt thuốc lá, hành động này làm cho tôi hiểu, mình quả nhiên là thương hấn —— tôi sợ hấn ghét bỏ mình là Nữ Lưu Manh, giống như tiểu bệnh nhi, dạng chân mập mập nhanh nhanh chạy đi.

“Không sao chứ” - Đường Tổng hỏi.

Tôi hiểu được, hấn nhất định biết vừa rồi xảy ra sự kiện dữ dội, lặng kè móc kẹo cao su ra, nhét vào trong miệng thanh trừ mùi thuốc lá, động tác

này làm cho tôi càng thêm ý thức được tình cảm mình đối với hấn, hoặc là cảm giác – tồn tại

Ở vào thời khắc này, còn muốn chú trọng hình tượng.

“Cô có biết quá trình chế tạo cát vò thành không?” – Hấn đột nhiên hỏi đến vấn đề này. Làm cho tôi có cảm giác giống như là Harry Potter nhảy đến Transformer làm khách mời một phen.

“Cát vò thành là một quá trình cần mười vị Lạt Ma nghiêm chỉnh huấn luyện tôn giáo nghệ thuật mới có thể hoàn thành, cả quá trình, sử dụng màu nhuộm thành là sáu loại màu: đỏ, lam, vàng, lục, trắng, đen, sau khi làm xong, vò thành tinh xảo, nhưng nó đặc biệt là ở bước cuối cùng----- hủy diệt. Lạt Ma đem lấy quá trình chính mình khổ cực mới hoàn thành biến trở về hư không. Hủy diệt phải vô cùng tinh tế, thể hiện sắc tức là không. Thật ra thì, quá trình này cũng như hình ảnh thu nhỏ của đời người, hoàn thành, tồn tại, phá hoại, hư không” – Đường Tổng chậm rãi hướng tôi tự thuật, ánh trăng trên người hấn mạ một tầng quang ảnh tĩnh mịch.

“Bất kể chúng ta sống là tràn đầy niềm vui hay là ngấm ngấm chịu đựng, tất cả yêu hận tình thù cuối cùng cũng hóa thành cát vụn, là ý này sao?” – Tôi hỏi. Tôi nghĩ là hấn đang an ủi tôi.

“Không có cách nào không chế người khác, chỉ có thể học khắc chế tim mình” – Hấn nói

Tôi an tĩnh nhìn gò má hấn, hình dáng Đường Tổng là một loại nhu hòa tươi sáng, tính tình hấn, như thế đậm tĩnh, đậm tĩnh đến lạnh nhạt, là bởi vì trái tim đã chết sao?

Cát vò thành của hấn, mấy thập niên sau, thành tro tàn, tôi trong ý nghĩ của hấn bất quá cũng chỉ là một hạt cát.

Cát vò thành của tôi, mấy thập niên sau, thành tro tàn, hấn trong tôi có thể là toàn bộ.

Hướng nhìn về một bên mặt của hấn, trong lòng tôi nhẹ nhàng nói ra – Đường Tổng, anh có biết, cũng có người yêu anh hay không.

Ở bệnh viện đợi một đêm, sáng ngày kế tiếp, sau khi tan việc, tôi không chịu được nữa, cơm cũng không ăn, trực tiếp nằm trên giường nghỉ ngơi. Đang ngủ mơ màng, nhật nguyệt vô quang, Nam mô a di Đà Phật, Tiểu thánh Maria, lại có người gọi di động tới như đoạt mệnh.

Là một số lạ, tôi bắt máy, bên này còn chưa có lên tiếng, bên kia đã truyền tới giọng nói của Tô Gia Minh: “Tần Khinh, cô lại dám ‘thả chim bồ câu’ tôi à”

****thả chim bồ câu: đại khái là sai hẹn hoặc là hứa lèo á

Đúng rồi, mới đáp ứng cùng hần ăn cơm kia mà, là tôi thất ước. Nhưng đang ngủ thoải mái, sao có khả năng rời chỗ đây? Vì vậy liền ôn tồn cùng hần thương lượng hôm khác.

Nhưng Tô Gia Minh cũng hung tợn trong điện thoại, uy hiếp nói, hần không quản được miệng mình, nếu là hôm nào đó, nói không chừng liền ‘Không cần thận’ tiết lộ điều gì đó mà tôi không muốn cho ai đó biết.

Cho nên phương pháp xử lý trung lập chính là hần tới nhà của tôi, thuận tiện mang theo một ít đồ ăn mua bên ngoài.

Cúp điện thoại tôi lại ngủ, hấp lại cảm giác, trong mơ mơ màng màng nghe chuông cửa vang, còn buồn ngủ chạy đi mở cửa.

Tô Gia Minh vừa thấy tôi, liền kêu mở cửa ra:

“Tần Khinh, nhân phẩm của cô thật là có vấn đề nghiêm trọng, thân thể tôi là đại bác sĩ vô cùng hiền hách, cũng có thể đem công việc bỏ xuống để đến nơi hẹn, cô ngược lại sâu gạo quốc gia lại dám ‘thả chim bồ câu’ tôi”

“Ai nói tôi là sâu gạo, trách nhiệm giáo dục mầm non tương lai của quốc gia nặng nề liền đè ở trên người tôi đấy” - Tôi phản bác.

Cẩn thận tính ra tôi cùng Tô Gia Minh cũng coi như biết nhau hơn mười năm, không cần phải khách sáo. Tôi để cho hần tùy tiện ngồi trên ghế sofa, đem đồ ăn mua ngoài xếp lên mâm, từ trong tủ lạnh lấy ra rượu bia ướp lạnh, một người một chai, mở tivi, ăn.

Tô Gia Minh mang tới là bún xào, bánh chảo rán, nem rán, miến chua cay, cánh gà nướng, bánh trứng, cũng không biết là ở đâu, nhưng mùi vị đúng là tuyệt đỉnh.

Đang ăn đến sung sướng, Tô Gia Minh chợt toát ra một câu – “Tần Khinh, cô gả cho Đường Tống là bị mẹ ép à?”

Ngôn ngữ Trung Quốc thật là ‘Bác Đại Tình Thâm’, tôi thiếu chút nữa nghe thành hấn đang nói thô tục rồi.

“Người nào bị mẹ ép? Là tôi thích” Tôi nói.

Ngôn ngữ Trung Quốc thật là ‘bác đại tình thâm’, tôi thiếu chút nữa nghe thành mình nói thô tục rồi

“Vậy sao cô gả cho hấn?” - Tô Gia Minh hỏi.

“Hấn điểm nào không xứng với tôi sao? Hay là tôi có điểm nào không xứng với hấn?” - Trong miệng tôi nhai nem rán, ừ, thật đúng là có hương vị.

“Vấn đề không phải là xứng hay không, tôi là nói, các người không có tình cảm, làm sao có thể kết hôn?” - Tô Gia Minh miệng cắn cánh gà mật ong, dầu vừng kéo ken kết liền chảy ra.

“Làm sao cậu biết chúng tôi không có tình cảm?” - Tôi liếc nhìn hấn một cái.

“Tôi nghe bạn hấn nói” - Tô Gia Minh để xuống xương gà đã gặm rất sạch sẽ, bổ sung thêm một câu – “nghe lén”

“Bệnh viên kia của mấy người, từ hộ sinh đến bác sĩ toàn bộ đều thích Bát Quái sao” – tôi hồng hộc hút bún xào.

“Dân chúng hứng thú với Bát Quái biểu hiện là xã hội có một bước tiến bộ quan trọng” – Tô Gia Minh bắt đầu cho tôi đạo lý méo mó – “Tần Khinh, cô cũng không giống người phụ nữ hiền thực cam nguyện vườn không nhà trống chờ đức ông chồng từ nhà tình nhân trở về đi”

“Vậy tôi giống cái gì?” - Tôi tò mò.

“Cô trong lòng tôi, chính là người phụ nữ lòng dạ ác độc, trái tim tàn nhẫn, địch không đánh ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tru di cử tộc người a” – Tô Gia Minh nói

“Chẳng lẽ ta trở thành cái gì hoa thược được Lý Mạc Sầu sao?” – bất quá cẩn thận ngẫm lại, hai ngự tà kia đều là loại hình tôi thích.

“Nghe cái cô gọi là A Vane nói, lần này là Đường Tổng vì đến bờ sông thường hẹn hò với người bạn gái trước kia mà xảy ra tai nạn xe cộ, nhìn qua đẹp vô cùng, cũng rất tình thâm ý trọng, nếu thật không may có chuyện xảy ra, thật đúng là chết vì tình rồi” – nhiều năm không gặp, trình độ độc miệng của Tô Gia Minh có chút gia tăng.

“Chuyện tình nhà người ta, cậu trông nom làm gì” – Tôi giáo dục hắn một chút, thuận tiện đem đồ ăn còn lại cho hắn ăn sạch.

“Tần Khinh, nhân phẩm cô thật sự có vấn đề” – Tô Gia Minh rất nghiêm túc - “Tôi còn tưởng rằng cô đối với ai cũng thờ ơ, hờ hững, lãnh đạm, nguyên lai cô giống như một quả hồng bị bóp mềm, chồng cô đối với cô như vậy, còn không nói tiếng nào, có bản lãnh cô cũng lấy mấy chiêu chinh tôi lúc trước ra chinh hắn đi”

“Tôi chinh cậu như thế nào?” – không phải giả ngu, mà chuyện cách nhiều năm như vậy, thật có chút quên mất.

“Cô cầm cây kim tiêm nước biển ghim tôi, cầm sách ném tôi, còn gạt tôi ăn hộp thức ăn quá hạn, hại tôi bị đau bụng ba ngày, mọi người cũng mệt lả!” – nhắc tới chuyện cũ, trên mặt Tô Gia Minh, vẻ mặt giống như là xúc động phần nộ.

Nhớ ra rồi, tôi xác nhận đã làm những chuyện này, nhưng điều kiện tiên quyết là tiểu yêu tinh này lúc ấy không mời mà tới phòng bệnh của tôi, ăn trộm đồ ăn vặt, kéo đuôi tóc của tôi, còn cười nhạo tôi không dứt. Chán ghét đứa nhỏ như vậy, không chinh sẽ làm thất vọng lương tâm của mình nha.

Thì ra, Tô Gia Minh này tới tìm tôi hưng sư vấn tội đi, ngó ngó cũng đã qua chừng mười năm, hắn còn chưa chịu quên, đo lường, so với bộ ngực chén của Duy Nhất kia coi bộ còn nhỏ hơn đấy.

Tô Gia Minh cũng không chịu thừa nhận điểm này, cứng rắn nói mình có lòng tốt.

Tôi nhìn Tô Gia Minh, trong ấn tượng, đứa nhỏ này so với tôi nhỏ hơn một tuổi, nhưng bây giờ lại cao hơn tôi nửa cái đầu, mắt to mày rậm, anh khí bức người, trong đôi mắt cũng thấy đơn thuần, không có tâm kế.

“Vì sao năm đó ra viện cô cũng không nói một tiếng? Sách của tôi còn ở chỗ của cô đây” – Tô Gia Minh lại bắt đầu lật nợ cũ.

“Hết, tự nhiên muốn xuất viện, hơn nữa, cuốn sách Tiểu Vương Tử tôi cũng đặt lại trên giường bệnh, không có mang đi”

“Nếu lúc đó cô mang đi luôn có phải hay hơn không” – Tô Gia Minh nhìn tôi một cái, xem tivi một chút, nói, “Tôi đến, thì quyển sách kia để lại trên giường, giường bệnh trống rỗng, cô như vậy biến mất, không có ở đó, cảm giác.....Ai, nói không ra được có cảm giác gì...”

“Nói nhiều như vậy, xem như tôi đối với cậu trước đây không đúng, sau này muốn ăn thức ăn ngon gì, gọi điện thoại cho tôi, tháp tùng theo cậu, được chưa” – Duy Nhất không ở đây, có thể có người bạn để ăn hàng, ít nhất cũng an ủi dạ dày cô đơn.

Tô Gia Minh tựa hồ đối với đề nghị này rất hài lòng. Đang thời khắc khách chủ đều vui vẻ, chuông cửa bình thường không thấy bận rộn, lại vang lên.

Tôi nghi hoặc, mở cửa, vừa nhìn, tiểu thánh Maria, hừm, thẳng nhai Hoa Nhất này tìm tới cửa.

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phản ứng đầu tiên của tôi lúc ấy, tình huống có một chút phức tạp nhỏ, nếu cái tên Tô Gia Minh miệng rộng ngày mai đến bệnh viện nói chút gì,

danh hoa một đời của tôi có thể bị phá hủy

Vì vậy tôi tim lặng, ngăn cản động tác Hoa Nhất đang nghĩ muốn đi vào.

Hoa Nhất lúc ấy phản ứng đầu tiên là, hơi có chút nghi ngờ, ngay sau đó, giống như xem được trò chơi có độ khó gia tăng, cao thủ lộ ra hứng thú đặc biệt

Người này về điểm này thật đúng là đáng ghét, làm ra vẻ cuộc sống hạnh phúc, bất quá rất thích náo loạn, cho mình cho người thêm phiền toái, tôi đánh giá, thằng nhóc này kiếp sau đầu thai nhất định lựa chọn hình thức Hell, sinh ở Ethiopia, Tô Đan, Congo, Zaire... mấy hình thức khó khăn này, Trung Quốc chúng ta không thỏa mãn được hẳn.

Mà lúc đó, bên thứ ba Tô Gia Minh xuất hiện, phản ứng đầu tiên là, có chút kinh ngạc, ngay sau đó, hẳn chợt ý thức điểm gì đó, vội vàng quay đầu, đem bánh treo cuối cùng để trên bàn một ngụm nuốt vào bụng.

Động tác bảo vệ thức ăn cũng đủ hung hãn đi, đoán chừng là xem Hoa Nhất tới để ăn chực sao.

“Sao anh lại tới đây?” – Tôi hỏi

“Tới thăm cô một chút” – Hoa tiên sinh đáp.

Nhìn bộ dạng khí định thần nhân cũng biết hẳn nhất thời sẽ không đi, tôi chỉ có thể nhường đường để hắn đi vào.

Dù sao tối nay, hai người khách này đều phức tạp, không thích hợp lễ thường, tự nhiên không thể dùng lễ thường đối đãi, tôi rõ ràng cũng không giới thiệu, an vị xem tivi.

Trên tivi chiếu “Chiến tranh và sắc đẹp”, xem rất hay

Hai người kia duy trì một hồi, Tô Gia Minh mở miệng trước giới thiệu mình – “Xin chào, tôi là bạn của Tần Khinh”

“Thật khéo, tôi cũng là bạn Tần Khinh” – cái người Hoa Nhất này a, một câu nói bình thường, từ trong miệng hắn lại có thể làm cho người ta cảm thấy được hương vị khác.

Xong, hai người sau đó không hề nói chuyện với nhau nữa, cùng tôi ngồi xem tivi. Trờ mới biết bọn họ có nhìn vào hay không đi.

Thừa dịp tôi đi đến phòng bếp lấy thêm bia, Tô Gia Minh chuồn êm đến một bên, trực tiếp hỏi: “Tần Khinh, nói thật đi, người nọ là tình nhân của cô sao?”

Tôi lắc đầu, tôi là thích người có hình thức easy đi, tìm Hoa Nhất làm nhân tình, khó khăn quá cao.

“Vậy làm sao hấn lại tới nhà cô?” – Tô Gia Minh vẫn còn hoài nghi

“Vậy sao cậu cũng đến nhà tôi?” – Tôi hỏi ngược lại

“Tôi và hấn tình huống không giống” – Tô Gia Minh vì mình biện hộ -
“Tôi chính là quang minh chính đại mà tới”

“Người ta cũng đâu có lén lén lút lút, trèo tường đi vào” – Tôi cười

“Hấn không có trèo tường đi vào, chỉ sợ cô hồng hạnh xuất tường thôi” – Tô Gia Minh hừ nặng một tiếng. Bất quá bộ dáng kia thật giống tính trẻ con. Thường nói đàn ông thích mềm mại, thật ra thì phụ nữ cũng không kháng cự được đoan chính. Đàn ông mang tính trẻ con, đang làm nũng cũng làm cho người ta yêu thích.

“Thời gian đã trễ thế này, mau đi cho hấn đi thôi” - Tô Gia Minh đề nghị.

“Được, nhiệm vụ này giao cho cậu” - Tôi nói.

Nên đi là hai người bọn họ, khó trách người ta nói, trước cửa quả phụ nhiều thị phi, Đường Tổng còn chưa biết thế nào, hai người này buổi tối còn tới tham gia náo nhiệt, nếu như bị hàng xóm của tôi yêu Bất Quái, an ninh bắt gặp, tôi như thế nào giải thích rõ.

Tô Gia Minh cũng dứt khoát, trực tiếp đi về phía Hoa Nhất nói mấy câu, hai người liền cùng nhau ra về.

Chẳng qua tôi cảm thấy chuyện cũng chưa có xong, Hoa Nhất là ai,

không có việc gì sẽ làm một vòng? Quả nhiên, hơn 10 phút sau, lão nhân gia ông ta lại quay trở lại.

“Ô Gia Minh đâu? “ - Tôi hỏi.

“Đưa hấn trở về bệnh viện, chẳng lẽ cô sợ tôi đem hấn phân thân vứt bỏ nơi hoang dã sao” – Hoa Nhất cười nhạt.

Thật ra tôi sợ chính là Lão Nhân Gia người hướng về phía hấn quá mức cảm thú a. Những lời này tôi chỉ để trong lòng nói. Tôi thật nói với Hoa Nhất chính là:

“Anh phải hoàn thành chuyện gì mới bằng lòng đi?”

Hoa Nhất nhìn tôi, trong lòng tôi chợt lạnh, ánh mắt kia tôi rất quen thuộc, chơi đùa, vô hạn chà quét, mỗi lần chà quét nhất định nổ ra 3000 kim, nhỏ giọt nhỏ giọt quái đản như vậy.

“Tôi nghĩ, muốn xem giường các người” – Hoa Nhất nói, bước đến ôm ngang người tôi, hai ba bước hướng cầu thang mà đi, hướng giường o(∩_∩)o, không, đi lên lầu.

Lại nói, tôi lần đầu tiên bị người đàn ông ôm ngang lên, cảm giác....không tốt lắm, giống như tùy thời có thể ngã xuống đất, không có cảm giác an toàn.

Người tôi, quả nhiên không thích hợp chống lại sức hút vận động của trái đất.

Hoa nhất nói giữ lời, một đường hộ tống tôi đến trên giường phòng ngủ, còn thuận tiện đem mình như món hàng, cũng lên giường.

Hấn dùng thân thể đè ép tôi, một tay đem tay tôi giam cầm trên đỉnh đầu, tư thế này, rất ám muội, nhưng hấn làm, cũng không có vẻ thô tục.

“Cô đoán, kế tiếp tôi muốn làm gì?” – Hấn nhìn tôi, trông mắt ánh sáng nhỏ dài chợt lóe.

“Chà đập tôi” – Gần đây tình hình Thái Lan tôi cũng thấy nhiều, chỉ có thể nghĩ đến hai chữ này.

“Cô cũng không căng thẳng” – Hoa Nhất bình luận.

“Thì ra lão nhân gia ông ta nửa đêm chạy tới ôm ta lên giường, cái này gọi là căng thẳng” – Tôi hơi nhú mày

Trên người tôi một hồi căng thẳng, người đàn ông bỗng nhiên thò tay, vỗ về chơi đùa mềm mại trước ngực, động tác này làm tôi vội vàng không kịp chuẩn bị, cả người nổi lên một hồi run rẩy.

Hắn đem mặt chôn sâu ở cổ của tôi, chậm rãi, bên tai tôi nói lên một câu nói dịu dàng “Tần Khinh, cô vẫn còn là xử nữ”

Hoa nhất quả nhiên là nhân tài, cách y phục mà cũng có thể nhận ra.

“Trên người cô, có mùi thơm đặc thù, hơn nữa, thân thể của cô, đối mặt với đàn ông, cảm thấy xa lạ cùng sợ hãi” – Hoa Nhất vừa chậm chậm nói ra lý do suy đoán của hắn, giọng nói kia, giống như bọc một tầng nhục dục, mềm mại nhu hòa huyền ảo, câu hồn.

“Người cũng không phải muốn dùng sức mạnh? Nếu như là vậy, tôi phản kháng, cẩn thận công cụ gây án của anh bị tổn thương” – Tôi nhắc nhở

“Tôi là muốn đối với cô dùng sức, nữ sinh $O(\cap_ \cap)O$ giống như cô tám trăm năm trước đã tiết chủng rồi” – Hoa Nhất cười cười một tiếng

Nói xong, hắn không có đề tôi thêm nữa, lật người nằm xuống bên cạnh tôi – “Tần Khinh, thời gian dài như vậy, Đường Tổng cũng không đụng đến cô?”

Thật ra hợp lý mà nói, tôi cảm thấy được lời này hắn nên hỏi --- “Tần Khinh, thời gian dài như vậy, cô không có đụng đến Đường Tổng?”

“Hai chúng tôi là theo hình thức hôn nhân minh bạch, theo đuổi tâm hồn, bài xích nhục dục” – Tôi nói

“Đường Tổng mười chín tuổi đã không còn là trai tân, cùng chung Phạm Vận” – Hoa Nhất lại nói ra một câu như vậy.

Gian phòng trầm tĩnh, rất yên tĩnh, trước cửa có chiếc xe chạy ngang

qua, ánh đèn đầu xe chiếu rọi đến trần nhà, đủ kỳ quái.

“Đau lòng?” - Cách một hồi lâu, Hoa Nhất hỏi.

Cách thật lâu, tôi mới nói “Hoa Nhất, anh thật nhàm chán”

“Tần Khinh, cô có thể hay không lo lắng cho mình là Scarlett, mà Đường Tống là Ashley? Theo đuổi gần nửa đời, đến cuối cùng mới phát hiện, cô cũng không thương hẳn” – Hoa Nhất bỗng nhiên cùng tôi nói đến những tên của tác phẩm nổi tiếng.

“Vậy còn anh? Chẳng lẽ là thuyền trưởng Butler?” - Tôi cười.

“Tôi và hắn, số tuổi mà nói không chừng có thể có cùng sức hấp dẫn, cũng rất tự tin, hơn nữa sự tự tin cũng làm mọi người tin phục”

“Tôi không nghĩ nhiều như vậy, tôi chỉ biết, tôi là vợ Đường Tống, chỉ đơn giản như vậy” – Tôi nói

“Vợ bạn không thể chậm, vậy cô nói, tôi không phải rất là khôn khiếp?” – Hoa Nhất khòe miệng cong lên, có chút bóng ma.

“Vấn đề này, trong lòng anh không phải đã có đáp án sao” - Tôi nói.

Hoa Nhất mỉm cười - “Đáp án của tôi chính là, tôi không khôn kiếp, bởi vì tôi không có khi dễ người yêu của bạn mình”

Nghe được câu này, tôi rớt cuộc hiểu rõ ý nghĩa bóng ma nơi khòe miệng hắn —— tôi chỉ là vợ Đường Tống, không phải người yêu của hắn.

“Đường Tống có thể không yêu tôi, đây là tôi không may mắn, nhưng anh yêu tôi, là bất hạnh của anh” – giờ phút này khòe miệng tôi cũng có một đạo bóng ma.

“Cô cảm thấy tôi yêu cô sao?” – Hoa Nhất nghiêng thân mình, tay gãi lên đầu thật đẹp mắt, nháy mắt nhìn tôi.

Tôi gạt đầu, nhờ hắn lấy ra điều thuốc từ tủ đầu giường.

Hoa Nhất nghe theo, còn thay tôi đốt thuốc, chính miệng mình hút trước,

sau mới đưa cho tôi – “Tại sao cô cho rằng tôi yêu cô” – Hấn hỏi

Bởi vì tình cảm con người đều là bại hoại như vậy, người mình yêu thường thường sẽ không yêu mình, còn người yêu mình, mình sẽ không yêu. Tôi đối với tình cảm kiếp sống 20 năm của mình làm ra tổng kết

“Có thể còn mặt khác, sở dĩ cô yêu người kia, cũng chỉ bởi vì hấn không thương cô, cô sở dĩ không yêu người kia, có thể chỉ vì hấn yêu cô, phá hoại tình cảm, là bản tính người sao?” – Hoa Nhất đối tôi, khắc ra một ngụm khói thuốc, vị bạc hà, thật thơm.

Cuối cùng tôi có cảm giác, ngay lúc bắt đầu Hoa Nhất chất vấn tình cảm của tôi đối với Đường Tống. Giấu không được, tôi đem lấy nghi vấn lòng mình nói cho hấn.

Không sai, hấn trả lời thuyết phục, vì sao thương hấn, như thế nào yêu? Biết rõ bên cạnh hấn có người khác, vẫn là trước sau như một yêu? Tôi không thể lý giải, cho nên nghi ngờ.

Bác học Hegel không phải đã nói, phàm là tồn tại, đều là hợp lý, Tôi hút thuốc, chậm rãi nhả khói hướng lên không trung.

“Anh chừng nào thì đi?” - Tôi hỏi.

“Chờ lúc tôi muốn đi, dĩ nhiên sẽ đi” – Đây là câu trả lời của Hoa Nhất

“Vậy cũng tốt, tôi mệt mỏi, muốn ngủ trước, anh tự nhiên đi” – Tôi nói được làm được, dập tắt thuốc, kéo chăn đắp lên đầu, đi gặp Chu Công.

Nói thật, dù sao trên giường có một người đàn ông lạ, buồn ngủ cũng bay mất. Thời điểm mất ngủ, tôi thích nhớ lại một ít chuyện cũ, lần này, nhớ lại chính là chuyện tình lúc học năm hai trung cấp.

Như thế nào mà yêu Đường Tống? Công bình có thể nói thì không phải là yêu. Lúc bắt đầu chú ý tới hấn, là ngày thứ nhất lúc khai giảng, chậm tiêu vào nhầm lớp, vội vội vàng vàng, cũng không biết nên hỏi người nào, chỉ là tự nhủ, “ban 10 rốt cuộc là ở đâu nha?” Khi đó, một giọng nam nhẹ nhàng nói “còn phải lên thêm một tầng bên trên đây”. Quay đầu, người nọ mặc áo sơ mi trắng, dáng người Masatoshi, lại cúi đầu, căn bản không nhắc lên.

Mặc dù không nói thêm nữa, nhưng cũng âm thầm nhớ bóng dáng của hắn, gặp lại là lúc trên sân khấu hội nghị, hắn thay mặt tân sinh viên phát biểu, trước mặt nhiều người như vậy, hình dáng phóng khoáng không câu nệ, lại không thấy dấu hiệu sỗ sàng, giống như một chút sung mãn mà lại dịu dàng như Erya Bạch. Cũng là lần, tôi nghe thấy hắn nói tên mình ----- Đường Tổng

Một cái tên, cùng hắn rất tương xứng

Sau đó, cũng không có ý định gì khác, cả ngày chỉ lo học, manga, phim truyền hình, nếu không thì cùng Duy Nhất đùa giỡn. Mặt trắng kia, thỉnh thoảng hiện lên trong lòng.

Đó chính là yêu? Bất quá chỉ là thời kỳ thiếu nữ mơ màng sắc hồng mà thôi.

Kết thúc cuối kỳ lớp mười, trường tham gia diễn xuất phòng cháy, yêu cầu tiếng báo động vang lên, tốc độ chạy xuống cầu thang. Nữ sinh phần lớn không quan tâm, cũng chậm rãi mà đi, nhưng mấy nam sinh hay sinh sự cố ý truy đuổi. Tôi không may mắn, bị đụng vào, mắt thấy sẽ phải té xuống cầu thang, một người kéo tôi lại, miễn đi một tai họa cho tôi.

Người nọ xem như không có chuyện gì xảy ra, cũng không đợi tôi nói tiếng cảm ơn, đầu cũng không quay lại, tiếp tục đi xuống lầu.

Chưa kịp tỉnh hồn, sau lại nhìn kỹ, người kia vừa khéo là mặt trắng.

Phản ứng đầu tiên của tôi lúc ấy, tình huống có một chút phức tạp nhỏ, nếu cái tên Tô Gia Minh miệng rộng ngày mai đến bệnh viện nói chút gì, danh hoa một đời của tôi có thể bị phá hủy

Vì vậy tôi tim lặng, ngăn cản động tác Hoa Nhất đang nghĩ muốn đi vào.

Hoa Nhất lúc ấy phản ứng đầu tiên là, hơi có chút nghi ngờ, ngay sau đó, giống như xem được trò chơi có độ khó gia tăng, cao thủ lộ ra hứng thú đặc biệt

Người này về điểm này thật đúng là đáng ghét, làm ra vẻ cuộc sống hạnh phúc, bất quá rất thích náo loạn, cho mình cho người thêm phiền toái, tôi

đánh giá, thằng nhóc này kiếp sau đầu thai nhất định lựa chọn hình thức Hell, sinh ở Ethiopia, Tô Đan, Congo, Zaire... mấy hình thức khó khăn này, Trung Quốc chúng ta không thỏa mãn được hẳn.

Mà lúc đó, bên thứ ba Tô Gia Minh xuất hiện, phản ứng đầu tiên là, có chút kinh ngạc, ngay sau đó, hắn chợt ý thức điểm gì đó, vội vàng quay đầu, đem bánh treo cuối cùng để trên bàn một ngụm nuốt vào bụng.

Động tác bảo vệ thức ăn cũng đủ hung hãn đi, đoán chừng là xem Hoa Nhất tới để ăn chực sao.

“Sao anh lại tới đây?” – Tôi hỏi

“Tới thăm cô một chút” – Hoa tiên sinh đáp.

Nhìn bộ dạng khí định thần nhân cũng biết hắn nhất thời sẽ không đi, tôi chỉ có thể nhường đường để hắn đi vào.

Dù sao tối nay, hai người khách này đều phức tạp, không thích hợp lễ thường, tự nhiên không thể dùng lễ thường đối đãi, tôi rõ ràng cũng không giới thiệu, an vị xem tivi.

Trên tivi chiếu “Chiến tranh và sắc đẹp”, xem rất hay

Hai người kia duy trì một hồi, Tô Gia Minh mở miệng trước giới thiệu mình – “Xin chào, tôi là bạn của Tần Khinh”

“Thật khéo, tôi cũng là bạn Tần Khinh” – cái người Hoa Nhất này a, một câu nói bình thường, từ trong miệng hắn lại có thể làm cho người ta cảm thấy được hương vị khác.

Xong, hai người sau đó không hề nói chuyện với nhau nữa, cùng tôi ngồi xem tivi. Trời mới biết bọn họ có nhìn vào hay không đi.

Thừa dịp tôi đi đến phòng bếp lấy thêm bia, Tô Gia Minh chuồn êm đến một bên, trực tiếp hỏi: “Tần Khinh, nói thật đi, người nọ là tình nhân của cô sao?”

Tôi lắc đầu, tôi là thích người có hình thức easy đi, tìm Hoa Nhất làm nhân tình, khó khăn quá cao.

“Vậy làm sao hấn lại tới nhà cô?” – Tô Gia Minh vẫn còn hoài nghi

“Vậy sao cậu cũng đến nhà tôi?” – Tôi hỏi ngược lại

“Tôi và hấn tình huống không giống” – Tô Gia Minh vì mình biện hộ -
“Tôi chính là quang minh chính đại mà tới”

“Người ta cũng đâu có lén lén lút lút, trèo tường đi vào” – Tôi cười

“Hấn không có trèo tường đi vào, chỉ sợ cô hồng hạnh xuất tường thôi” – Tô Gia Minh hừ nặng một tiếng. Bất quá bộ dáng kia thật giống tính trẻ con. Thường nói đàn ông thích mềm mại, thật ra thì phụ nữ cũng không kháng cự được đoan chính. Đàn ông mang tính trẻ con, đang làm nũng cũng làm cho người ta yêu thích.

“Thời gian đã trễ thế này, mau đi cho hấn đi thôi” - Tô Gia Minh đề nghị.

“Được, nhiệm vụ này giao cho cậu” - Tôi nói.

Nên đi là hai người bọn họ, khó trách người ta nói, trước cửa quả phụ nhiều thị phi, Đường Tổng còn chưa biết thế nào, hai người này buổi tối còn tới tham gia náo nhiệt, nếu như bị hàng xóm của tôi yêu Bát Quái, an ninh bắt gặp, tôi như thế nào giải thích rõ.

Tô Gia Minh cũng dứt khoát, trực tiếp đi về phía Hoa Nhất nói mấy câu, hai người liền cùng nhau ra về.

Chẳng qua tôi cảm thấy chuyện cũng chưa có xong, Hoa Nhất là ai, không có việc gì sẽ làm một vòng? Quả nhiên, hơn 10 phút sau, lão nhân gia ông ta lại quay trở lại.

“Tô Gia Minh đâu? “ - Tôi hỏi.

“Đưa hấn trở về bệnh viện, chẳng lẽ cô sợ tôi đem hấn phân thân vứt bỏ nơi hoang dã sao” – Hoa Nhất cười nhạt.

Thật ra tôi sợ chính là Lão Nhân Gia người hướng về phía hấn quá mức cảm thú a. Những lời này tôi chỉ để trong lòng nói. Tôi thật nói với Hoa

Nhất chính là:

“Anh phải hoàn thành chuyện gì mới bằng lòng đi?”

Hoa Nhất nhìn tôi, trong lòng tôi chợt lạnh, ánh mắt kia tôi rất quen thuộc, chơi đùa, vô hạn chà quết, mỗi lần chà quết nhất định nổ ra 3000 kim, nhỏ giọt nhỏ giọt quái đản như vậy.

“Tôi nghĩ, muốn xem giường các người” – Hoa Nhất nói, bước đến ôm ngang người tôi, hai ba bước hướng cầu thang mà đi, hướng giường o(∩_∩)o, không, đi lên lầu.

Lại nói, tôi lần đầu tiên bị người đàn ông ôm ngang lên, cảm giác....không tốt lắm, giống như tùy thời có thể ngã xuống đất, không có cảm giác an toàn.

Người tôi, quả nhiên không thích hợp chống lại sức hút vận động của trái đất.

Hoa nhất nói giữ lời, một đường hộ tống tôi đến trên giường phòng ngủ, còn thuận tiện đem mình như món hàng, cũng lên giường.

Hắn dùng thân thể đè ép tôi, một tay đem tay tôi giam cầm trên đỉnh đầu, tư thế này, rất ám muội, nhưng hắn làm, cũng không có vẻ thô tục.

“Cô đoán, kế tiếp tôi muốn làm gì?” – Hắn nhìn tôi, tròng mắt ánh sáng nhỏ dài chợt lóe.

“Chà đập tôi” – Gần đây tình hình Thái Lan tôi cũng thấy nhiều, chỉ có thể nghĩ đến hai chữ này.

“Cô cũng không căng thẳng” – Hoa Nhất bình luận.

“Thì ra lão nhân gia ông ta nửa đêm chạy tới ôm ta lên giường, cái này gọi là căng thẳng” – Ta hơi nhúu mày

Trên người tôi một hồi căng thẳng, người đàn ông bỗng nhiên thò tay, vỗ về chơi đùa mềm mại trước ngực, động tác này làm tôi vội vàng không kịp chuẩn bị, cả người nổi lên một hồi run rẩy.

Hắn đem mặt chôn sâu ở cổ của tôi, chậm rãi, bên tai tôi nói lên một câu nói dịu dàng “Tần Khinh, cô vẫn còn là xử nữ”

Hoa nhất quả nhiên là nhân tài, cách y phục mà cũng có thể nhận ra.

“Trên người cô, có mùi thơm đặc thù, hơn nữa, thân thể của cô, đối mặt với đàn ông, cảm thấy xa lạ cùng sợ hãi” – Hoa Nhất vừa chậm chậm nói ra lý do suy đoán của hắn, giọng nói kia, giống như bọc một tầng nhục dục, mềm mại nhu hòa huyền ảo, câu hồn.

“Người cũng không phải muốn dùng sức mạnh? Nếu như là vậy, tôi phản kháng, cẩn thận công cụ gây án của anh bị tổn thương” – Tôi nhắc nhở

“Tôi là muốn đối với cô dùng sức, nữ sinh O(∩_∩)O giống như cô tám trăm năm trước đã tiết chủng rồi” – Hoa Nhất cười cười một tiếng

Nói xong, hắn không có đề tôi thêm nữa, lật người nằm xuống bên cạnh tôi – “Tần Khinh, thời gian dài như vậy, Đường Tổng cũng không đụng đến cô?”

Thật ra hợp lý mà nói, tôi cảm thấy được lời này hắn nên hỏi --- “Tần Khinh, thời gian dài như vậy, cô không có đụng Đường Tổng?”

“Hai chúng tôi là theo hình thức hôn nhân minh bạch, theo đuổi tâm hồn, bài xích nhục dục” – Tôi nói

“Đường Tổng mười chín tuổi đã không còn là trai tân, cùng chung Phạm Vận” – Hoa Nhất lại nói ra một câu như vậy.

Gian phòng trầm tĩnh, rất yên tĩnh, trước cửa có chiếc xe chạy ngang qua, ánh đèn đầu xe chiếu rọi đến trần nhà, đủ kỳ quái.

“Đau lòng?” - Cách một hồi lâu, Hoa Nhất hỏi.

Cách thật lâu, tôi mới nói “Hoa Nhất, anh thật nhàm chán”

“Tần Khinh, cô có thể hay không lo lắng cho mình là Scarlett, mà Đường Tổng là Ashley? Theo đuổi gần nửa đời, đến cuối cùng mới phát hiện, cô cũng không thương hắn” – Hoa Nhất bỗng nhiên cùng ta nói đến những tên của một tác phẩm nổi tiếng.

“VẬY còn anh? Chẳng lẽ là thuyền trưởng Butler?” - Tôi cười.

“Tôi và hấn, số tuổi mà nói không chừng có thể có cùng sức hấp dẫn, cũng rất tự tin, hơn nữa sự tự tin cũng làm mọi người tin phục”

“Tôi không nghĩ nhiều như vậy, tôi chỉ biết, tôi là vợ Đường Tổng, chỉ đơn giản như vậy” – Tôi nói

“Vợ bạn không thể chậm, vậy cô nói, tôi không phải rất là khôn khiếp?” – Hoa Nhất khoe miệng cong lên, có chút bóng ma.

“Vấn đề này, trong lòng anh không phải đã có đáp án sao” - Tôi nói.

Hoa Nhất mỉm cười - “Đáp án của tôi chính là, tôi không khôn khiếp, bởi vì tôi không có khi dễ người yêu của bạn mình”

Nghe được câu này, tôi rút cuộc hiểu rõ ý nghĩa bóng ma nơi khoe miệng hấn —— tôi chỉ là vợ Đường Tổng, không phải người yêu của hấn.

“Đường Tổng có thể không yêu tôi, đây là tôi không may mắn, nhưng anh yêu tôi, là bất hạnh của anh” – giờ phút này khoe miệng tôi cũng có một đạo bóng ma.

“Cô cảm thấy tôi yêu cô sao?” – Hoa Nhất nghiêng thân mình, tay gói lên đầu thật đẹp mắt, nháy mắt nhìn ta.

Tôi gạt đầu, nhờ hấn lấy ra điều thuốc từ tủ đầu giường.

Hoa Nhất nghe theo, còn thay ta đốt thuốc, chính miệng mình hút trước, sau mới đưa cho tôi – “Tại sao cô cho rằng tôi yêu cô” – Hấn hỏi

Bởi vì tình cảm con người đều là bại hoại như vậy, người mình yêu thường thường sẽ không yêu mình, còn người yêu mình, mình sẽ không yêu. Tôi đối với tình cảm kiếp sống 20 năm của mình làm ra tổng kết

“Có thể có mặt khác, sở dĩ cô yêu người kia, cũng chỉ bởi vì hấn không thương cô, cô sở dĩ không yêu người kia, có thể chỉ vì hấn yêu cô, phá hoại tình cảm, là bản tính người sao?” – Hoa Nhất đối tôi, khạc ra một ngụm khói thuốc, vị bạc hà, thật thơm.

Cuối cùng tôi có cảm giác, ngay lúc bắt đầu Hoa Nhất chất vẫn tình cảm của tôi đối với Đường Tống. Giấu không được, tôi đem lấy nghi vấn lòng mình nói cho hắn.

Không sai, hắn trả lời thuyết phục, vì sao thương hắn, như thế nào yêu ? Biết rõ bên cạnh hắn có người khác, vẫn là trước sau như một yêu? Tôi không thể lý giải, cho nên nghi ngờ.

Bác học Hegel không phải đã nói, phàm là tồn tại, đều là hợp lý, Tôi hút thuốc, chậm rãi nhả khói hương lên không trung.

“Anh chừng nào thì đi?” - Tôi hỏi.

“Chờ lúc tôi muốn đi, dĩ nhiên sẽ đi” – Đây là câu trả lời của Hoa Nhất

“Vây cũng tốt, ta mệt mỏi, muốn ngủ trước, anh tự nhiên đi” – Tôi nói được làm được, dập tắt thuốc, kéo chăn đắp lên đầu, đi gặp Chu Công.

Nói thật, dù sao trên giường có một người đàn ông lạ, buồn ngủ cũng bay mất. Thời điểm mất ngủ, tôi thích nhớ lại một ít chuyện cũ, lần này, nhớ lại chính là chuyện tình lúc học năm hai trung cấp.

Như thế nào mà yêu Đường Tống? Công bình có thể nói thì không phải là yêu. Lúc bắt đầu chú ý tới hắn, là ngày thứ nhất lúc khai giảng, chậm tiêu vào nhầm lớp, vội vội vàng vàng, cũng không biết nên hỏi người nào, chỉ là tự nhủ, “ban 10 rốt cuộc là ở đâu nha?” Khi đó, một giọng nam nhẹ nhàng nói “còn phải lên thêm một tầng bên trên đây”. Quay đầu, người nọ mặc áo sơ mi trắng, dáng người Masatoshi, lại cúi đầu, căn bản không nhắc lên.

Mặc dù không nói thêm nữa, nhưng cũng âm thầm nhớ bóng dáng của hắn, gặp lại là lúc trên sân khấu hội nghị, hắn thay mặt tân sinh viên phát biểu, trước mặt nhiều người như vậy, hình dáng phóng khoáng không câu nệ, lại không thấy dấu hiệu sỗ sàng, giống như một chút sung mãn mà lại dịu dàng như Erya Bạch. Cũng là lần, tôi nghe thấy hắn nói tên mình ----- Đường Tống

Một cái tên, cùng hắn rất tương xứng

Sau đó, cũng không có ý định gì khác, cả ngày chỉ lo học, manga, phim truyền hình, nếu không thì cùng Duy Nhất đùa giỡn. Mặt trắng kia, thỉnh thoảng hiện lên trong lòng.

Đó chính là yêu? Bất quá chỉ là thời kỳ thiếu nữ mơ màng sắc hồng mà thôi.

Kết thúc cuối kỳ lớp mười, trường tham gia diễn xuất phòng cháy, yêu cầu tiếng báo động vang lên, tốc độ chạy xuống cầu thang. Nữ sinh phần lớn không quan tâm, cũng chậm rãi mà đi, nhưng mấy nam sinh hay sinh sự cố ý truy đuổi. Tôi không may mắn, bị đụng vào, mắt thấy sẽ phải té xuống cầu thang, một người kéo tôi lại, miễn đi một tai họa cho tôi.

Người nọ xem như không có chuyện gì xảy ra, cũng không đợi tôi nói tiếng cảm ơn, đầu cũng không quay lại, tiếp tục đi xuống lầu.

Chưa kịp tỉnh hồn, sau lại nhìn kỹ, người kia vừa khéo là mặt trắng.

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Duy Nhất vẫn hay trêu ghẹo tôi là tôi thích Đường Tống vì anh ta làm anh hùng cứu mỹ nhân. Tuy sau sự kiện được cứu đó, tình cảm của tôi đối với anh ta không có quá nhiều nồng đậm, nhưng mà có để lại ảnh hưởng đó là dù vô tình hay cố ý thấy anh ta, tôi chỉ muốn nhìn lâu hơn một chút.

Khi đó tôi ngồi ở bên cửa sổ, lớp bọn họ có giờ thể dục thì cái đầu chứa tất cả yêu thương chuyển sang bài tập, muốn tô đậm lại cái màu trắng sắp phai nhạt kia.

Chưa từng nghĩ tới, trí nhớ cũng có thể ám lên, lần thứ nhất, lần thứ hai, lại lần thứ ba, màu trắng đó từ từ rõ ràng trong đầu. Nhưng chuyện sau đó cách bao lâu? Tôi đã quên mất.

Học kỳ sau của năm lớp mười, mấy học sinh nam chơi bóng rổ thi đấu

hữu nghị. Đường Tổng là đội trưởng của lớp anh ta, đứng ở đó oai phong một cõi, tiếng reo hò làm cả sân tập muốn nổ tung. Anh ta không có chú ý trong đám người vây xem có một người là tôi, hoặc nói, anh ta không có chú ý bất kỳ người nào, tại thời điểm đó chưa từng nghe anh ta có bạn gái.

Sau khi kết thúc trận đấu, tôi thấy ví tiền của anh bị rơi xuống, lập tức chạy lại nhặt lên. Lúc đó, Đường Tổng cách tôi hơn mười mét, tôi định mở miệng kêu tên của anh, nhưng tôi do dự, nếu kêu là bạn học thì đúng hơn vì căn bản tôi và anh ta không có quen thân lắm, kêu tên thì đi quá giới hạn. Đang lúc tôi do dự có một cô gái chạy tới, trắng trẻo, gầy gầy mảnh khảnh, cột tóc đuôi ngựa thật dài, dáng người rất dịu dàng, cô ta chỉ chỉ ví tiền trong tay tôi nói: “Cái này hình như là của bạn học Đường Tổng phải không?”

“Đúng vậy, tôi đang định trả lại cho bạn ấy.” Tôi giải thích.

“Không sao đâu, tôi cầm cho.” Con bé đó cười cười: “Cảm ơn bạn học nha.”

Nói xong cô ấy lấy đi ví tiền từ trong tay của tôi, tôi nhìn cô ấy đuôi theo Đường Tổng.

Nữ sinh đó chính là Phạm Vận.

Ngay sau đó, tôi nghe được tin bọn họ bắt đầu làm quen.

Thật lâu sau, tôi nghe một nhỏ nhiều chuyện, biết được chuyện tình của hai người bắt đầu từ một ví tiền. ‘cô ta nói: Đường Tổng, ví tiền của bạn nè. Anh nói: Cảm ơn. Cô ta nói: Bạn kêu tên của mình, mình sẽ trả lại cho bạn. Anh nói: Phạm Vận. Cô ta nói: Mình thấy bạn suốt ngày cứ trầm trầm lặng lặng nghĩ rằng bạn không biết mình đó. Anh cười, cô ta cũng cười.

Về sau, tôi luôn nghĩ, nếu như lúc ấy, tôi không đưa ví tiền kia cho Phạm Vận, mà do chính tay mình giao trả cho Đường Tổng, có phải câu chuyện có bước phát triển cũng giống như họ không.

Lúc đó, khoảng cách chỉ có mười mét.

Nhưng ước mơ tốt đẹp lúc đó vĩnh viễn sẽ không thành sự thật, cho nên Đường Tống và Phạm Vận mới thành một đôi, mà Tần Khinh cũng chỉ là Tần Khinh thôi.

Ý thức được cái thân thể này thật sự mệt mỏi, thần trí bắt đầu mơ hồ, từ từ rơi vào mộng đẹp.

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi cảm giác dường như người bên cạnh đứng dậy, tiếp theo, có tiếng lật mở trang giấy sột soạt rất nhỏ, tôi muốn mở miệng nói cho anh ta biết tiền, băng vệ sinh hay gì gì đó ở gần kéo tủ đầu giường, muốn lấy cứ việc tự nhiên, tiếc là tôi buồn ngủ quá không thể mở miệng được, ngủ say đi vào mộng đẹp.

Lại là giấc mơ cảnh đẹp quen thuộc đó, trong rừng cây rậm rạp, khắp nơi đều là sương mù dày đặc, ánh mặt trời càng rực rỡ thì càng mơ màng. Người kia đang đứng trước mặt tôi nhưng bóng lưng ấy cũng rất mơ hồ, tôi gọi người đó, người đó không đáp lại, tôi lôi kéo nhưng người đó cũng không quay đầu lại, tôi thấy mệt mỏi nhưng vẫn đi theo người đó, bởi vì người đó là hy vọng duy nhất. Từng bước, từng bước, chân và tim đều mệt mỏi.

Giấc mơ này có tên gọi là “không bệnh mà mất” vì mỗi lần giữa lúc mệt mỏi tôi đều tỉnh lại.

Thở dài, xoa xoa cái đầu đau nhức, phát hiện Hòa Nhất không biết đã đi từ lúc nào.

Nhớ tới lúc trước khi ngủ có tiếng lật giấy sột soạt, bỗng nhiên tôi ý thức được cái gì, vội vàng chạy đến tủ sách, lấy quyển nhật ký được viết từ lúc còn nhỏ ra xem xét, tìm nhói lên_ quyển nhật ký bị người lật mở qua.

Bên trong ghi chép nhiều nhất chính là tình cảm của tôi đối với Đường Tống.

Lần này vua nhiều chuyện Hòa Nhất có chuyện để trêu chọc, tôi nghĩ đã thấy hối hận rồi.

Vậy mà thật kỳ quái, kể từ sau đêm đó, Hòa Nhất không có tới tìm tôi nữa, thậm chí khi đến thăm Đường Tống cũng chọn những lúc mà tôi không có mặt. Một người đang nhiệt liệt bỗng dưng làm lạnh nhanh quá

thật khiến tôi thấy không quen. Nhưng nghĩ lại, đây là kết quả tốt nhất rồi trước khi có người bị thương, toàn bộ sự việc được chấm dứt. Đó là điều may mắn.

Đường Tổng nghỉ ngơi được hai tháng, xác định không còn gì đáng lo ngại tức xuất viện ngay, vốn mẹ chồng tôi muốn đưa người qua đây phụ chăm sóc anh, nhưng Đường Tổng đã từ chối khéo léo.

Tôi hỏi tại sao, anh nói vết thương đã hồi phục rồi, vả lại biết tôi thích yên tĩnh nên không muốn có người quấy rầy.

Anh càng chăm sóc, tôi càng vui sướng có được bị thương. Đường Tổng luôn luôn cảm thấy thiếu nợ tôi cho nên muốn bù đắp, chỉ có thể quan tâm, lo lắng cho tôi, nhưng không cách nào dành tình cảm cho tôi. Anh là một người như vậy đó.

Khi Đường Tổng nằm viện, căn bản mỗi ngày tôi đều hầm canh cho anh uống, không phải ra vẻ mà là tôi muốn làm như vậy, mặt khác có thể giúp anh giảm bớt cảm giác tội lỗi với tôi. Trong lòng anh hiểu rõ, sau khi kết hôn mà vẫn còn hoài niệm về quá khứ thì đối với tôi không có trách nhiệm. Lần này cũng vì nhớ đến người xưa nên mới bị thương khiến tôi thêm bận rộn càng cảm thấy không có trách nhiệm.

Thật ra, Đường Tổng là một người đàn ông tốt, chỉ là..... anh không có yêu tôi thôi. Việc này làm sao trách anh được.

Đường Tổng không hề biết rằng, tôi vẫn luôn luôn chờ anh, chờ cho đến khi con tim của tôi chết đi, nhưng hiện tại, xem ra trái tim của tôi vẫn còn nhảy nhịp, tuổi thọ của tôi còn dài.

Xuất viện được vài ngày, Đường Tổng đưa tôi xem xe (xem: là windows shopping nha mấy bồ). Trước khi kết hôn, số lần hẹn hò của chúng tôi không nhiều lắm, sau khi kết hôn, thời gian chúng tôi đi chơi riêng càng ít đến thảm thương, cuối cùng đưa đến kết quả bây giờ ngồi vào ghế phụ bên cạnh tay lái tôi hơi căng thẳng một chút.

“Đừng căng thẳng như vậy, tai nạn xe lần trước là do ngoài ý muốn, hơn nữa có em ngồi bên cạnh, tôi tuyệt đối lái xe cẩn thận.” Đường Tổng hiểu lầm tôi căng thẳng là do nghi ngờ kỹ thuật lái xe của anh và lo lắng an toàn cho sinh mạng của mình.

“Không có tôi bên cạnh, anh cũng phải lái xe cẩn thận, không vì..... Tóm lại, vì sự quan tâm của người thân và bạn bè, anh phải chú ý an toàn cho mình.” Tôi nói.

“Sẽ không có chuyện như vậy nữa.” Đường Tổng bảo đảm với tôi.

Tôi ít có hứng thú đối với xe cộ nên khi đến cửa hàng 4S, tôi vào chỗ ngồi, ngồi xuống lấy điện thoại ra chơi game ngay. Mặc cho Đường Tổng đi coi xe cùng với người quản lý cửa hàng.

Đang chơi thì bất chợt nghe thấy một tên nhiều chuyện nói ở Dubai có một hoàng thân (người có dòng máu của vua) trẻ tuổi, anh Tuấn yêu một cô gái nước ngoài đang học năm đầu của trung học, còn kèm theo hình ảnh, tôi mở ra xem hình, ngón chân lập tức co lại, cô gái đó giống Duy Nhất quá_ từ dáng người đến khuôn mặt, còn có sợi dây chuyền trên cổ, chính là quà sinh nhật của tôi tặng cho cô ấy lúc hai mươi một tuổi, sợi dây đó đã tốn hết mấy vạn đại dương (đơn vị tiền của TQ) của tôi.

Con nhỏ này không kêu thì thôi kêu một tiếng là đến Dubai à, ngón tay run rẩy vội vàng bấm số điện thoại của Duy Nhất.

Duy Nhất thừa nhận nhanh chóng, cô gái trong hình kia chính là cô ấy, Vương gia Dubai là bạn học của cô, quan hệ của hai người chỉ là bạn bè bình thường thôi.

Tôi hỏi cô ấy có phải định bỏ Đoạn Hựu Hồng để đi làm tiểu Vương Phi của Dubai không. Duy Nhất ở đầu bên kia cười lớn một tiếng: “Nếu tên Đoạn Hựu Hồng kia muốn đính hôn, thì tớ cũng sẽ đính hôn.”

Vừa nghe lời này, trong lòng tôi đã xác định, Duy Nhất đã hết cứu chữa. Trước khi áp đảo được Đoạn Hựu Hồng, thì cho dù là quốc vương của Dubai đến cô ấy cũng sẽ không động lòng.

Nhìn xem, nhìn xem, cuộc sống của người con gái này trải qua thật là đủ Hoạt Sắc Sinh Hương (cuộc sống đầy đủ hương vị và màu sắc: ý nói cuộc sống phong phú, đa dạng).

Trong đầu tôi đang suy nghĩ chuyện của Duy Nhất hơi ngán ngợ, nên không chú ý tới chuyện Đường Tổng đang nói với tôi, anh hỏi gì tôi

cũng gật đầu. Đến khi tôi khôi phục lại tinh thần, thì phát hiện anh đã mua một chiếc Mercedes_Ben G55. Nhìn kỹ một chút thì thấy đúng là rất đỉnh (đẳng cấp) rất phong cách.

Ánh mắt của ông Đường thật tốt, bề ngoài xe này đơn giản nhưng tính năng thì vượt trội , đặc biệt thích hợp cho loại người thành công và trí thức chạy.

Câu tiếp theo của Đường Tổng ngoài dự đoán , trấn áp tôi và người quản lý: “Xe này là mua cho vợ tôi chạy.”

Quản lý không hô danh là quản lý, thu hồi kinh ngạc nhanh chóng, bắt đầu nịnh nọt tôi: “Bà Đường thật có mắt thẩm mỹ, chiếc xe này đã có không ít phụ nữ có cá tính chạy rồi, hiện tại đang thịnh hành nhưng người phụ nữ không thua đáng mảy râu.”

“Tôi không muốn có xe. Tôi chưa có bằng lái.” Tôi quơ quơ tay với Đường Tổng.

“Học là có thôi.” Đường Tổng trả lời rất nhẹ nhàng. “Mới vừa rồi không phải em nói thích chiếc này sao?”

Bởi vậy mới nói, thất thần là không nên việc, ai biết vừa rồi anh ta nói cái gì. Tôi đánh giá trái, phải, trước, sau cái vật khổng lồ màu đen có tính năng vượt trội này, lại quay qua nhìn nhìn Đường Tổng hỏi: “Anh cũng cảm thấy chiếc xe này thích hợp với tôi hả?”

Đường Tổng gật đầu: “Không hợp với dáng của em(editor: xin lỗi, vì có mặt người ngoài nên tôi thay đổi cách xưng hô) nhưng rất hợp với nội tâm của em.”

Nghe xong lời này, lệ tôi rơi đầy mặt, thì ra ở trong lòng Đường Tổng, tôi chỉ đơn thuần là một người đàn ông.

Mua xong Đường Tổng chở tôi về nhà, nhắm tính ngón tay, hôm nay là ngày tụ hợp Khai Kim, cảm thấy vui vẻ một chút, chuẩn bị về nhà đánh ma thú, mua trang thiết bị cực phẩm, nhưng Đường Tổng chạy vượt qua khỏi nhà chúng tôi càng ngày càng xa.

Tôi nhận thấy có chỗ không đúng, lập tức hỏi anh muốn làm gì. Đường

Tổng trả lời lại là: dạy tôi lái xe.

Tôi ổn định tinh thần xong nói cho anh biết, cách làm chính xác là phải kéo tôi đến trường dạy lái xe để ghi danh, chúng ta phải tiến hành từng bước.

“Trước tiên luyện tay lái một chút, lúc trước tôi cũng chưa có bằng lái xe thì đã mò mẫm, tìm tòi chiếc xe rồi.” Anh nói.

Tuy trong lòng không yên, nhưng gả cho Đường Tổng là vì cái lông gì? Chính là vì có thể bị người ta gọi là Bà Đường, là vì có thể danh chính ngôn thuận cùng ngủ chung phòng với anh, ngồi chung xe với anh, sinh em bé cho anh, cho nên tôi chấp nhận cố gắng.

Không thể không nói, Đường Tổng đúng là một thầy giáo giỏi, dạy bảo nhỏ nhẹ, tràn đầy kiên nhẫn. Nếu lúc trước tôi có thầy giáo như vậy, thì Bắc Đại nhà Thanh có là gì, Thường Thanh Đằng minh giáo cũng mặc cho tôi chọn.

Anh từ từ dạy cho tôi biết tên những bộ phận (components) bên trong xe, công dụng, phương pháp sử dụng, cách khởi động, cách đạp thắng, treo hồ sơ..... Giọng nói dịu dàng, tôi thừa nhận, rất nhiều bộ phận tôi không nghe vào, vì toàn bộ lực chú ý của tôi rơi trên người của anh.

Dạy lái xe sẽ không tránh khỏi tiếp xúc thân thể, có lúc anh nắm nhẹ tay tôi, có lúc tóc ngắn của anh mơn trớn gương mặt tôi, nội tâm của tôi từ đàn ông thuần chủng quay lại thành người phụ nữ, đối mặt với người con trai mà mình thích khó tránh tâm hồn phơi phới. Đặc biệt có suy nghĩ muốn nhào vào Đường Tổng ngay trong xe làm cái gì cái gì kia. Nhưng mà lý trí nói cho tôi biết Đường Tổng là một con thỏ, chạy loạn gặp người muốn bắt, nếu như nhào tới bắt không được sẽ làm cho con thỏ nhảy đi mất không thấy bóng dáng.

Dù sao thì cũng đã chờ nhiều năm rồi, còn có cái gì không chờ được. Nghĩ như vậy tôi bình tĩnh lại, tiếp tục tâm hồn phơi phới.

Tôi đang ở ranh giới của sự phơi phới thì cảm thấy, kể từ sau khi xuất viện, khi tôi và Đường Tổng ở gần nhau tôi cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, không giống như trước đây cố ý xa cách nữa, mà là gần gũi hơn một chút. Như là, lúc tôi đang ở trong phòng đọc sách, anh sẽ gõ cửa

hỏi tôi có muốn dùng trà không. Trước kia hai chúng tôi cũng ở chung một phòng dưới một mái hiên, nếu như có thể không tiếp xúc với tôi anh sẽ cố gắng hết sức không tiếp xúc với tôi. Lần này do sự cố cái đầu bị va chạm hay là do mười mấy chén canh của tôi có Mê Hồn Dược? Tôi không thể hiểu nổi.

Nhưng kết quả này đối với tôi thì rất tốt, nó đang trên đà phát triển, nếu là như vậy thì không cần suy nghĩ quá nhiều.

Nghĩ nhiều quá sẽ sống không nổi.

Tôi quyết định cứ hưởng thụ biến chuyển của Đường Tông, mặc kệ thời gian có phải là tạm thời hay không, bất kể nguyên nhân có phải là do anh ấy náy hay không, không lo người khác nghĩ như thế nào.

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiểm tra sát hạch cuối cùng cũng vượt qua, trên cơ bản mỗi ngày tôi phải đi đến trường dạy lái xe dạo một vòng để học lái xe. Cuộc sống trôi qua cũng phong phú. Mỗi ngày về nhà, đọc sách chơi game, xong rồi thì lên giường ngủ sớm.

Hôm nay, đang ngáp định lên giường thì Đường Tông gõ cửa, nói đêm nay là sinh của Dương Dương, mọi người đến Nhan Sắc phường chỗ cũ chơi, cho tôi đi chung.

Sinh nhật của A Vane tôi đã đi rồi, nếu lần này không đi thì có vẻ như bên nặng bên khinh, vì vậy tôi lại đáp ứng.

Vừa bước phòng bao lớn của Nhan Sắc phường thì phát hiện những người nên đến hay không nên đến đều đã có mặt đủ: A Vane, Dương Dương, Tần Lệ, mấy Phú nhị gia nhìn quen quen cùng với những cô bạn gái trẻ mà mỗi tháng họ đổi một lần. Thật ra, đáng nhắc tới hơn hết chính là Hòa Nhất cũng có mặt.

Hai tháng gần ngủi không gặp mà tôi đã cảm thấy mờ nhạt. Cảnh tượng gặp anh ta lần sau cùng là lúc hai người nằm chung trên một chiếc giường đối với tôi như chỉ là một giấc mơ.

Hiển nhiên, trước lúc chúng tôi đến Hòa Nhất đã uống rất nhiều rượu. Mặc dù chưa đến nổi say mềm nhưng đã đến tình trạng hưng phấn. Vừa thấy hai chúng tôi, anh ta bước đến, cười thật đặc biệt điên cuồng: “Rốt cuộc, vợ chồng son đã đến rồi, lại đây, lại đây. Hôm nay là sinh nhật của Dương Dương, nên kính rượu cho chủ nhân bữa tiệc một ly đi.” Vừa nói, anh ta vừa đẩy ly rượu vào trong tay tôi. Do anh ta mạnh tay đẩy hoặc là do tôi lùi lại một bước đã làm cho rượu đổ lên người của tôi.

Lúc đó chỗ ba người chúng tôi rối loạn một chút, nhưng không khí ở trong phòng bao ánh sáng mờ ảo nhá nhem nhanh chóng bị tiêu diệt: “Không có việc gì đâu. Tôi vào toilet giặt rửa một chút.” Tôi nói.

Tôi không có đi vào toilet của phòng ba ngay mà là bước ra ngoài hành lang _ nhìn thấy Hòa Nhất như vậy, tôi có cảm giác bất an, mà có cảm giác bất an thì tôi lại muốn hút thuốc.

Khói thuốc là thứ tốt nhất có thể giúp cho tôi bình tĩnh lại. Sau khi hút hết một điếu tôi đã tỉnh táo hơn. Hồng khô quần áo, tôi mở cửa ra ngoài.

Động tác quá nhanh sẽ làm cho người ta hoa mắt. Tôi vừa bước ra cửa lập tức bị một lực kéo mạnh mẽ vào trong góc, sau đó môi bị một đôi môi khác chặn lại.

Số lần hôn môi quá ít cũng là một may mắn trong bất hạnh, vì tôi có thể nhận ra người đang hôn tôi là ai.

Mà kết quả tôi phân biệt được: người đó chính là Hòa Nhất.

Nụ hôn của anh ta cũng giống như nụ cười lúc nãy của anh ta vậy: rất thật , rất điên cuồng.

“Mùi thuốc là của cô rất đặc biệt” Sau khi kết thúc nụ hôn, Hòa Nhất đã nói như vậy, rồi anh ta chuẩn bị tránh ra.

“Hòa Nhất.” Tôi gọi anh ta lại, nói: “Đừng như vậy nữa, không có ý nghĩa gì đâu, anh tìm người khác đi.”

Anh ta là một người thông minh nên sẽ hiểu tôi nói cái gì. Chỉ là một trò chơi, ai cũng có thể chơi chung với anh ta, nhưng tôi không phải là một người bạn chơi tốt.

Nói chuyện quan trọng nhất là nói đến điểm dừng, tôi bước chân muốn quay lại phòng bao, mới vừa đi được vài bước, ở phía sau có tiếng bước chân đuổi theo. Hòa Nhất kéo mạnh tôi lại, đẩy tôi ngã lên tường.

Mặc dù tường cách âm rất mềm nhưng đột nhiên đập vào vẫn cảm thấy đau.

Hòa Nhất nhìn tôi, trong nháy mắt, ánh mắt đó thật độc ác, giống như một con dã thú bị trêu đùa đang giận dữ còn có bị trêu đùa đến nổi xấu hổ. Nếu như tôi đoán không sai, giờ phút này mỗi một cái răng đang ngứa ngáy của anh ta chỉ muốn gặm hết thịt của tôi.

Nhưng anh ta tỉnh táo lại rất nhanh, không có thêm hành động quá kích nào.

Anh ta chỉ từ từ đưa môi đến gần lỗ tai tôi nói nhẹ một câu: “Tần Khinh, nói cho cô nghe một bí mật.”

Miệng anh ta thở ra khí nóng giống như có bàn tay trêu chọc chui vào lỗ tai của tôi.

“Tôi yêu cô.” Anh ta nói.

Sau đó, đôi môi kia đặt lên cổ của tôi, cắn mút mạnh mẽ.

Yêu (= thương), đúng là đau thật (đau=thương), tôi cảm thấy hôm nay Hòa Nhất không bình thường. Thường ngày, anh ta luôn có thái độ muốn trêu tức tôi, nhưng trong nội tâm thì rất đơn giản, ở trước mặt mọi người chưa từng khác lạ như ngày hôm nay .

Môi của anh ta không có lưu lại quá lâu nhưng tôi cảm giác được trên cổ chắc chắn đã có vết tích màu hồng rồi.

“Tần Khinh, tôi sẽ nói cho cô biết một bí mật.” anh hơi cười: “Đường Tổng muốn cô trở thành vợ..... Cậu ấy nói với A Vane, không muốn cô

ấy làm khó dễ cô nữa. Tất cả đều là cậu ấy nợ cô, cô không có lỗi gì, cậu ấy muốn quên Phạm Vận, chuẩn bị bắt đầu với cô.”

Đột nhiên đôi mắt tôi nảy giật, hành động rất nhỏ này cũng bị Hòa Nhất phát hiện được. Hơi thở của anh ta khiến cho người ta muốn say: “Mừng lắm phải không? Chịu đựng nhiều năm qua, cuối cùng cũng đợi được ngày hôm nay, Tàn Khinh à, tôi nên nói một tiếng chúc mừng với cô. Là thật, tôi thật sự muốn nói tiếng chúc mừng. Hôm nay, trước khi đến đây định là sẽ làm như vậy, nhưng bây giờ tôi mới phát hiện, không được, tôi làm không được.”

“Đừng nói nữa Hòa Nhất.” tôi ngăn anh ta lại: “Anh không phải tình thánh, nếu như anh là loại người gánh trách nhiệm về mình thì anh luôn cảm thấy xấu hổ, anh cảm giác rằng anh yêu tôi nhưng thật ra không phải chỉ vì tôi không yêu anh.”

Lý do từ chối này không phải chỉ để thuyết phục Hòa Nhất, mà còn để thuyết phục bản thân tôi: Tôi tình nguyện tin tưởng chuyện đó là sự thật.

Tôi và Hòa Nhất là hai người hời hợt, chỉ là vui đùa một chút nhưng không ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc chơi, nhưng đến đây đã đủ rồi, thật sự chuyện đó đối với chúng ta không phải là chuyện tốt. Những lời này tôi đều dùng ánh mắt để truyền đạt cho Hòa Nhất, anh ta nên hiểu được ý tứ của tôi.

Hòa Nhất không làm tôi thất vọng, anh ta đã hiểu, hiểu hết tất cả. Anh ta im lặng nhìn tôi, cái loại yên tĩnh đó chưa bao giờ anh thể hiện qua, thế giới đều yên lặng. Anh ta nói: “Tàn Khinh, cô biết không, cái đêm cô và Đàm Duy Nhất say rượu đó, đêm đó, cô vừa khóc vừa nói một câu, nói rất mơ hồ, không rõ ràng, tôi phải nghe cẩn thận một lúc lâu mới hiểu được, cô nói là: Đường Tổng, con mẹ nó, tôi đã thích chết anh.”

Từ đó tôi bắt đầu cảm thấy có hứng thú với cô, tôi không tin trên đời này lại có một cô gái ngốc như vậy, biết rõ yêu một người chỉ xem mình như một công cụ, vậy mà vẫn hy sinh cả đời gả cho người đó. Tôi nghĩ cô chỉ là đứa con gái nhà giàu kiêu ngạo, cha mẹ có thể cho cô mọi thứ, vì vậy dễ dàng có được những gì cô muốn _ giống như tôi vậy. Tôi nghĩ cô thích chinh phục những cuộc tình khó khăn, tôi nghĩ cô chỉ xem Đường Tổng như là một nhiệm vụ khó khăn bậc nhất. Cho nên tôi tiếp cận cô, tôi quyết tâm muốn vạch trần cô, nhưng khi càng tiếp cận được sự thật,

tôi càng cảm thấy không đúng. Đúng vậy, tôi đã xem nhật ký của cô. Tôi không nghĩ tới cô lại hăm sâu vào trong cái hố có tên Đường Tổng đến như vậy, tựa như _ tôi chưa từng nghĩ đến mình sẽ hăm sâu vào cái hố của người này như vậy.”

Rất nhiều đáp án dần dần hé mở, là do sau khi Hòa Nhất xem hết quyển nhật ký của tôi, đây là nguyên nhân khiến anh ta tránh né tôi hai tháng gần đây.

Anh ta không tìm được sự thật mà mình mong muốn, ngược lại còn “biến khéo thành vụn” phát hiện ra một sự thật khác.

Tôi không hiểu rõ là cuối cùng anh ta có chấp nhận tình cảm của tôi đối với Đường Tổng không, hoặc từ bỏ được tình cảm của anh ta đối với tôi không, tôi chỉ biết một việc, tôi nên tránh xa Hòa Nhất, phải trốn ở nhưng nơi anh ta xuất hiện.

Nhìn vẻ mặt can đảm của Hòa Nhất, tôi nghĩ sự việc hiện tại sẽ không bị bắt gặp, nhưng mà việc đời luôn khiêu chiến cực hạn của con người. Khi tôi quay đầu lại phát hiện Đường Tổng đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn chúng tôi.

Nhìn thấy vợ trên danh nghĩa của mình cùng với bạn tốt nhiều năm dựa vào tường với tư thế mờ ám.

Tôi nghĩ, kết cuộc của tôi sẽ rất thảm thiết, Đường Tổng muốn bắt đầu lại với tôi, nguyện vọng vừa mới nảy mầm, lập tức bị hành vi ái muội của tôi và Hòa Nhất như đổ acid H_2SO_4 lên nó chết cháy rồi.

Tự gây nghiệt không thể sống, đây là tổng kết của nhiều năm kinh nghiệm sống của tôi.

Hòa Nhất theo ánh nhìn của tôi cũng thấy được Đường Tổng, anh ta không có vẻ mặt gì đặc biệt, chỉ kéo tay tôi, lôi tôi đến chỗ của Đường Tổng.

Tôi không biết anh ta muốn làm gì, giờ phút này tôi chỉ có thể nghĩ, một lát _ mặc kệ sẽ phát sinh chuyện gì, tự mình chịu đựng là tốt rồi.

Hòa Nhất kéo tôi đến trước mặt Đường Tổng đang bình tĩnh, ba người

đối diện nhau, dường như đứng yên thật lâu, kỳ thật cũng chỉ bằng thời gian của câu ca từ. Hòa Nhất cười một tiếng, rồi nụ cười nhạt dần, anh ta đưa tay tôi cho Đường Tống rồi nói nhẹ nhàng một câu: “Đây, trả lại cho cậu.” Sauk hi nói xong cũng không quay đầu lại, đi thẳng vào phòng bao.

Tay của tôi nằm trong tay Đường Tống, thật thấy không quen, chúng tôi ít khi nào thân mật như vậy, càng làm cho người ta khó chịu chính là: đang ở tình huống vô cùng thân thiết này. Vì vậy, tôi rút tay mình ra, siết chặt, thả lỏng, hít thở, ngược mắt lên nhìn Đường Tống hỏi: “Anh muốn biết cái gì, tôi có thể nói toàn bộ cho anh biết.”

Đường Tống lắc đầu: “Tần Khinh, không phải như em nghĩ đâu.”

Vừa nghe xong lời này, tôi cảm thấy mông lung, lời Đường tiên sinh này giống lời kịch của tôi.

“Cô thích Hòa Nhất à?” Đường Tống hỏi.

“Nếu như tôi nói đúng mà tôi và Hòa Nhất sẽ không có kết hôn, anh có thể tiếp tục làm vợ chồng với tôi không, có tán thành cho chúng tôi không?” Tôi hỏi. Tôi không hiểu mình vào lúc này vì cái gì mà suy nghĩ như vậy, tôi chỉ muốn hỏi nên hỏi ngay thôi. Đêm nay tất cả mọi người không bình thường, kể cả Hòa Nhất, kể cả tôi. Ngày thường, tôi chắc chắn sẽ không như vậy ở trước mặt Đường Tống..... nói trắng ra gần như là làm càn.

Có lẽ tôi đang đánh cược, nếu như anh trả lời dứt khoát ‘được’, như vậy đã nói với tôi rõ ràng là không có một chút tình cảm nào đối với tôi, nếu như anh d dự, có thể tôi còn có một tia hy vọng. Nhưng chỉ có bản thân hiểu rõ, cho dù câu trả lời của anh như thế nào thì cuối cùng tôi cũng sẽ không từ bỏ.

Tâm trạng của tôi vào giờ phút này rất khó nói, quá phức tạp, đưa đến kết quả tôi buông tha văn chương để miêu tả.

Đường Tống cúi đầu, giọng nói êm tai, mang theo mùi ngô đồng thơm mát của nước Mỹ hòa với mùi Bạch Xạ Hương thần bí: “Tần Khinh, trước khi trả lời vấn đề của cô, tôi hy vọng cô có thể trả lời tôi một chuyện.”

“Anh nói đi.” Tôi đồng ý với anh. Đối với Đường Tổng, tôi không bao giờ cự tuyệt anh chuyện gì.

“Nếu như” anh nói: “Nếu như tất cả vẫn chưa muộn, tôi muốn bắt đầu lại với cô.... Thật sự bắt đầu. Bây giờ có còn kịp không?”

Đường Tổng vĩnh viễn sẽ không biết, tôi đã đợi những lời nói này tám năm rồi.

Tôi nói rồi, đối với Đường Tổng, tôi không cự tuyệt anh ấy chuyện gì.

‘Ám dạ phù hương trung’Che dấu nở hoa trong lòng, tôi nắm tay anh.

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đường Tổng đúng là người theo phái hành động, vừa mới nói rõ đã lập tức bắt đầu, không đến hai ngày anh đã dành ra ngày nghỉ, cùng tôi đi đến một thắng cảnh nghỉ mát ở Giao Huyện để chơi.

Là nơi có một bên là bê tông cốt thép thành thị với nhiệt độ 40 °C , còn một bên toàn là màu xanh biếc của núi rừng của một thị trấn nhỏ với nhiệt độ là 20°C.

Lúc trước chúng tôi, người đi trước kẻ đến sau.

Từ thành phố lái xe đến đó mất khoảng bốn giờ đồng hồ, nói cách khác tôi và Đường Tổng đã có một cuộc nói chuyện dài mà từ trước đến giờ chưa từng có. Lúc đầu, tôi lo lắng sẽ không đủ đề tài nói chuyện làm cho không khí nặng nề dẫn đến tình cảm của hai người chết máy. Sau đó mới phát hiện, có rất nhiều đề tài _____ bởi vì anh không biết gì về tôi lắm.

“Em và tôi học chung một trường à?”

“Không có ấn tượng sao? Đã gặp vài lần rồi mà.”

“Lúc ấy tôi biết mình rất xuất sắc, bình thường chẳng chú ý đến chung quanh. Nhưng, thật sự chúng ta có học chung với nhau ba năm ở trường cấp ba hả?”

“Hai chúng ta học hai lớp khác nhau không chung một tầng lầu, thời gian gặp nhau tương đối ít, chắc là do nguyên nhân này, nên anh không có ấn tượng với tôi.”

“Ý của em là, em có.... ấn tượng với tôi?”

“Lúc ấy, anh thường đứng trên đài chủ tịch nói chuyện, dáng vẻ anh tuấn đối lập hoàn toàn với lão hiệu trưởng, cho nên tất cả mọi người đều chỉ nhìn anh chăm chăm. Do đó dễ dàng để lại ấn tượng.”

“Vậy....lúc chúng ta hẹn hò, tại sao em chưa từng nhắc với tôi chuyện này?”

“Bởi vì, quá khứ đã đi qua.”

Nếu tiếp tục nói về thời kỳ trung học thì không thể không liên tưởng đến Phạm Vận, tôi lập tức chuyển đề tài.

“Lúc nhỏ, hầu như thời gian tôi đều sống với ông bà ngoại, ở dưới quê một thời gian. Chỗ của ông có một cái chuồng gà, mấy đứa con nít tụi tôi thường hay tranh nhau mò những quả trứng tròn, nhưng lần nào tôi cũng là người chậm hơn nên tôi vô cùng tức giận. Sau đó, đến lần thứ tư, tôi canh giữ ở chỗ đó, vừa nghe tiếng con gà mái lớn nhất kêu lên, tôi vội vàng chạy đến đưa tay moi trứng, kết quả cả tay đều ướt nhẹp, rút ra thì thấy trên tay toàn là phân gà.”

Đường Tổng kiểm chế không nổi, bật cười thành tiếng.

Dựa vào những chuyện lý thú lúc nhỏ nên bốn tiếng đồng hồ ngồi trên xe trôi qua rất nhanh.

Địa điểm nghỉ mát nằm ở trên đỉnh núi của một thị trấn nhỏ, tất cả những nhà ở đây đều không có quạt, điều này làm cho một người mỗi lần đến mùa hè đều không thể tách khỏi máy điều hòa như tôi không thể nào chấp nhận được. Nhưng khi hạ cửa kính xe xuống, luồng gió mát thổi tới làm cho người ta thoải mái.

Xe chạy vào trấn nhỏ, người dân ở đây nhón nha nhón nháo, cảnh tượng nhóm bếp lửa thật náo nhiệt. Ánh nắng gay gắt, bầu trời tươi đẹp như Thất Nguyệt Lưu Hỏa, nhưng lại thổi đến không khí mát mẻ vô cùng.

Đường Tổng kéo tôi đến một khu biệt thự bên cạnh cái trấn nhỏ này, nơi đây có tiếng chim hót, có hương hoa thơm, khắp nơi có trồng nhiều cây phong, nhìn thấy thật tao nhã, tịch mịch. Chúng tôi đến một căn biệt thự ba tầng thì dừng lại.

“Cái này là của anh mua hay anh mượn của bạn bè vậy?” Tôi hỏi.

“Biệt thự này là do một thương nhân hào phóng mua.” Đường Tổng đem toàn bộ đồ của tôi vào trong phòng.

“Thương nhân hào phóng đó là bạn của anh à?” Tôi chỉ tiện miệng hỏi, dù sao cũng không có việc gì.

Nào có thể đoán được Đường Tổng thân nhiên nói một câu: “Người thương nhân hào phóng đó là tôi.”

Tôi cảm thấy đôi khi Đường đại thiếu gia thật là bình tĩnh.

“Phải nói là, nơi này là thùng tiền đầu tiên của tôi. Lúc đó, chỗ này chưa được khai mở. Đất đai ở đây rẻ cực kỳ, tôi chỉ tiện mua thôi, thiết kế thành khu biệt thự. Mới đầu không có ai mua, nhưng kéo dài nửa năm, tiếng tăm khu này là nơi nghỉ mát vang khắp nơi, khách du lịch giàu có muốn nghỉ mát ngày càng nhiều, không lâu sau hầu như toàn bộ khu biệt thự đều đã bán ra ngoài.”

Đường Tổng nói xong thì nhìn tôi.

Sau này tôi mới hiểu được, dù sao Đường Tổng cũng là một thương nhân, mà thương nhân thì thích người khác dùng ánh mắt tán thưởng để nhìn mình là một thương nhân nhạy bén đúng chuẩn, cho nên lúc ấy chắc là anh đang chờ sự tán thưởng của tôi.

Cực kỳ đáng tiếc, tính giác ngộ của tôi quá kém.

Cho nên lúc ấy, tôi dùng ánh mắt hàm ý kỳ vọng, hỏi anh một vấn đề:

“Nếu như tôi giới thiệu bạn bè đến mua, anh có thể trích phần trăm cho tôi không?”

Sau này tôi nghĩ lại, ở thời khắc đó, nhất định là Đường Tổng thấy hối hận

khi đã cưới tôi.

Sau khi dọn dẹp xong thì đã đến giữa trưa, bụng đói kêu inh ỏi, hai người đi ô tô đến trấn ăn những món ăn vật đặc sản, tôi cầm cái bánh Thổ Gia Tương ăn thật ngon miệng. Ánh mặt trời ở cái trấn nhỏ này thật tươi đẹp, kiến trúc cao nhất ở đây chỉ có ba tầng, bầu trời xanh trong vắt, những người đi trên đường một nửa là cư dân ở đây một nửa là du khách, tất cả đều có bộ dạng an nhàn, hoàn toàn không thấy bóng dáng vội vã bận rộn của cái thành phố lớn. Tại nơi này, lòng người mới có thể dừng lại những bước chân vội vàng, có những khoảnh khắc để nghỉ ngơi.

Phía trên trấn có một cái hồ lớn, thuyền nhẹ lướt trên mặt hồ, cảnh tượng rất đẹp. Tôi và Đường Tổng mượn một con thuyền, trôi lênh đênh trên mặt hồ.

Trên hồ mặt nước khẽ lay gợn sóng, ánh mặt trời rọi xuống những tia nắng vàng óng ánh, hoa lệ quá, làm tôi hípcả mắt.

“Em có cảm thấy chúng ta hưởng thụ cuộc sống an nhàn thịnh hành nhất ở thập niên tám mươi không?” Đường Tổng cười hỏi.

“Thời thượng đó, vài thập niên tiến hành hồi phục cái gì đó, công viên du thuyền các loại, không lâu sau đã trở thành trào lưu mới.” Tay tôi vịn vào mái che nhìn về phía xa.

“Em biết không? Bây giờ, trong đầu tôi đang nghĩ đến bài hát nổi tiếng “để cho chúng ta tạo nên đôi mái chèo”.” Đường Tổng là người phụ trách mái chèo, trong đầu nhớ đến bài hát này thì đúng là bình thường, nếu anh mà nghĩ đến bài hát: “Thư Khắc cùng Betta” kia mới là có vấn đề.

“Kỳ thật, sau khi tôi lớn lên tôi vẫn cảm thấy bài hát này không có hài hòa.” Tôi nói.

Đường Tổng mời tôi giải thích ra.

“Anh thử nghĩ đi, trong lời bài hát viết cái gì, chúng ta tạo nên đôi mái chèo, chiếc thuyền con rẽ ra sóng lớn, cái gì chiếc thuyền con nhẹ nhàng, bồng bềnh trên mặt nước. Chiếc thuyền con kia chẳng phải là phái nam gì kia sao, còn sóng lớn con nước cũng không phải là phái nữ gì kia sao, hợp chung một chỗ không phải là ấy ấy chứ là gì. Đúng rồi còn có bài hát “mùa xuân ở nơi nào” cũng không hài hòa. Nói cái gì mùa xuân kia ở trong rừng núi, nơi này có hoa hồng, nơi này có màu xanh của hoa cỏ, còn có chim hoàng anh Tiểu Hoàng ca hát nữa. Mùa xuân chẳng phải là ngụ ý thôi sao, núi rừng chẳng phải nói là phụ nữ thôi sao, còn có hoa hồng, màu xanh hoa cỏ, còn có Tiểu Hoàng ca hát, thậm chí còn nói mùa xuân kia là một người bạn nhỏ trong ánh mắt, quả thật là ô uế nên văn học mà.” Đại Khinh tôi đây có một cái tật xấu rất lớn đó là một khi nói chuyện kích động thì sẽ không thể ngừng được. Sau khi tôi phát biểu hết những sai lệch, mới phát giác Đường Tổng ngây ngốc.

Lúc này, tôi mới kịp phản ứng quả thực mình đã tự hủy đi hình tượng của mình, vì vậy lập tức khắc phục: “Chuyện này, thật ra lời nói vừa rồi của anh, tôi không phải là không có nghe thấy hoàn toàn, nhưng chúng ta có thể bỏ qua đoạn này được không.”

Đường Tổng ngơ ngẩn nhìn tôi đến vài chục giây, rốt cục cũng mở miệng vàng: “Tôi vốn nghĩ cô là một cô gái mới lớn, không ngờ cô lại là một nữ lưu manh.” (lưu manh = tính phúc hắc)

Lời này vừa phát ra, nước mắt tôi rơi lã chã: Đại Khinh ơi... là Đại Khinh, mà đúng là một lần sảy chân để hận nghìn thu, đây là thói đời gì, có một người đàn ông nào chấp nhận thích một nữ lưu manh a? Vẫn là để cho đạn bay loạn lạc, anh Phát có câu nói rất đúng: Mà, đúng là trẻ người non dạ.

Nhìn xem, nhìn xem, tôi là một thiếu nữ trẻ tuổi, là một thiếu phụ trẻ tuổi, đầu óc vẫn chưa đủ tốt để dùng.

Ôm lời ai oán, tôi đi theo Đường Tổng lên bờ, chính lúc đang bàn bạc kế tiếp sẽ đi chơi như thế nào, thì thấy một người đàn ông chào hỏi Đường Tổng: “Đường Tổng!”

Tiếp theo thấy người đàn ông kia ôm lấy Đường Tổng chào hỏi, hai

người ôm lấy, bắt tay nhau, thể hiện anh em thâm tình một lúc, bỏ quên tôi bị phơi nắng trở thành mực nát rồi. Sau khi quần quýt xong, Đường Tổng giới thiệu cho tôi làm quen: “Đây là anh Phạm, Phạm Kiên Cường.”

Tôi vừa nghe chỉ muốn cười, cái tên này tuyệt quá, nếu đảo lại mà đọc thì đó là Cường Gian Phạm (^_^) (cường gian phạm: thủ phạm cường hiếp)

Thường làm những chuyện xấu hay gặp báo ứng, bên này tôi còn đang cười nhạo cái tên của anh Phạm, thì anh ta nhìn tôi, cười hì hì nói: “Giới thiệu cái gì, ba năm trước chúng ta đã gặp mặt, đây chẳng phải là Phạm Vận sao, hôô, lúc ấy anh có nói chúng ta là người một nhà, muốn nhận em dâu nữa mà.”

Trong cuộc sống chuyện khó xử nhất cùng lắm là chuyện như thế này thôi _ bị bạn thân nhìn bạn gái hiện tại nhầm thành bạn gái lúc trước.

Phạm đại ca, xem như anh lợi hại.

Lời của anh lập tức tạo nên hậu quả là Đường Tổng vừa xấu hổ vừa trầm lặng.

Thôi, lúc trước, tôi đã tuyên thệ trước mặt Mục Sư và Thượng Đế, vô luận là tật xấu, giàu nghèo, khỏe mạnh hay bệnh tật, tôi đều yêu và còn phải tôn trọng, kính trọng Đường Tổng, cho nên vấn đề nhỏ này tự mình giải quyết thôi. Vì vậy, tôi đưa tay về phía anh Phạm, mỉm cười nói: “Xin chào Anh Phạm, tôi đổi tên rồi, hiện tại tôi tên là Tần Khinh.”

Lần này đến phiên anh Phạm há hốc mồm, nhưng không lâu, anh ta lại cười lên, nói: “Em dâu này thật thẳng thắn, anh thích lắm.”

Xấu hổ đến đây được hóa giải.

Anh Phạm cũng là một thương nhân, là người cực kỳ sảng khoái, dễ gần. Lần này lên núi nghỉ mát dẫn theo bà xã đã mang thai sáu tháng. Suốt buổi chiều, chúng tôi cùng anh Phạm và vợ anh đi trong rừng núi đi một chút nghỉ một chút, nói chuyện phiếm, đi chung thật vui vẻ.

Ăn xong bữa cơm chiều, anh Phạm đưa vợ mình về khách sạn, rồi theo

chúng tôi tiếp tục đi dạo trong trấn nhỏ. Trời chiều đã tắt nắng, mặc áo ngắn tay cảm thấy hơi lạnh. Đường Tổng và anh Phạm nói chuyện về việc buôn bán làm ăn, tôi cũng có đáp một vài câu, nghe một vài câu. Nói chuyện một hồi, đột nhiên anh Phạm hỏi Đường Tổng: “Gần đây cậu của cậu có gặp A Cửu không?”

Đường Tổng lắc đầu: “Năm ngoái có gặp, khi đó cô ấy thấy tôi, không chào hỏi lập tức bỏ đi, tôi cảm thấy lạ, sau này mới nghe được hai người chia tay.”

Anh Phạm thở dài: “Là tôi có lỗi với cô ấy.”

Đường Tổng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy, chuyện của hai người bắt đầu lúc học đại học, nhìn thấy tình cảm cũng tốt lắm, anh cũng không phải là một người làm càn, như thế nào, nói chia tay lập tức chia tay liền.”

Anh Phạm cười chua xót: “Người anh em, trước kia anh đã từng nói cậu, anh là người từ nông thôn đi ra, trong nhà nghèo khó. Khi lên đại học thì ba anh cho anh tổng cộng 100 đồng. Song, tất cả những học phí và sinh hoạt phí đều tự mình đi làm để trả. Người quen biết chỉ có A Cửu, lúc đó, gia đình cô ấy cho sinh hoạt phí là 600 đồng, đưa cho anh 400, còn 200 thì tự cô ấy giữ lại. Suốt quá trình học đại học, cô ấy không mua một bộ quần áo nào, chỉ toàn mặc quần áo thời trung học. Lúc đó, anh nghĩ, đời này người anh muốn cưới nhất định là cô ấy, ngoài cô ấy ra ai cũng không thể. Sau khi tốt nghiệp đại học, tình trạng kinh tế của anh cũng không được tốt, cũng là cô ấy nuôi anh. Anh vừa yêu vừa cảm kích cô ấy. Nhưng tính nết cô ấy mạnh mẽ, thẳng thắn, không hợp tính mẹ của anh, thậm chí hai người còn động tay động chân với nhau nữa. Tình trạng như vậy kéo dài một năm, hai người làm cho anh hao tổn hết nước miếng nhưng chẳng có tiến triển gì tốt đẹp. Sau khi tình trạng kinh tế của anh tốt hơn được một chút, anh muốn kết hôn với cô ấy, nhưng mẹ anh nói với thẳng với anh nếu như anh dám làm như vậy bà lập tức nhảy sông tự vẫn. Thật sự anh bị hai bên làm khó, không ngờ mẹ anh lại chạy đi nhảy sông tự vẫn thật, may mắn có người cứu vớt. Đêm hôm đó, anh uống hết một chai Bạch Can, ngày hôm sau nói lời chia tay với A Cửu. A Cửu khóc đến mắt sưng như quả đào nhưng không có nín kéo nữa. Anh đem bán cái xưởng nhỏ, được vài chục vạn đưa hết cho cô ấy ngoài ra còn có căn nhà cũng cho cô ấy luôn, trên người anh không còn đến một phân tiền. Mọi người nói anh yêu đến nỗi đầu óc mê muội rồi, nhưng

không một ai biết, anh thiếu A Cửu, cho dù bán luôn anh cũng không trả nổi.”

Nói xong, anh Phạm, một người đàn ông cao lớn, vạm vỡ trong mắt lại có làn nước mắt.

Hóa ra, trong lòng mỗi người đều ngự trị một bức tường tổn thương.

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Làm sao anh lại quen biết được chị dâu?” – Đường Tổng hỏi

“Chị dâu em là do bà nội giới thiệu, anh chị quen nhau ba tháng thì kết hôn, sau đó liền có con, anh đối với cô ấy không có nhiều tình cảm, đây cũng là tạo nghiệt. Chị dâu em cũng không có trình độ cao, công việc cũng không có, nên anh để cho cô ấy ở nhà, nuôi dưỡng cô ấy. Tính tình cô ấy rất tốt, cho dù là mang thai rất đau khổ, nhưng vẫn không nói với anh một tiếng. Nhưng anh biết, cô ấy không hạnh phúc, bởi vì những người phụ nữ khác đều được chồng yêu thương, mà chồng của cô ấy, không thể cho cô ấy tình yêu. Cho nên anh nghĩ dùng vật chất để thỏa mãn cô ấy, cô ấy muốn cái gì, chỉ cần nhìn một cái, anh liền mua cho cô ấy. Có lúc anh cảm thấy, bản thân mình đã làm khổ hai người phụ nữ.....Nghe nói, a Cửu cũng sống không được tốt lắm. Đường Tổng, em giúp anh thăm hỏi, nếu a Cửu có gì khó khăn, lập tức nói cho anh biết.”

Đường Tổng đáp ứng, đề tài này tạm thời kết thúc.

Trên đường trở về biệt thự, tôi có chút trầm mặc, anh Phạm cùng a Cửu, Đường Tổng cùng Phạm Vận, chuyện xưa của bọn họ, cơ bản đều giống nhau. Đều là bởi vì áp lực của gia đình mà chia tay, tìm một người phụ nữ không yêu mà kết hôn. khác biệt duy nhất giữa tôi và chị dâu chính là, chị dâu trầm mặc, thấy đủ, còn tôi, vĩnh viễn vẫn thấy không đủ.

Thật ra thì a Vane nói rất đúng, cô ấy sợ tôi có ý đồ, mà tôi quả thật có ý đồ.

Ý đồ của tôi chính là đem mình xâm nhập vào trong lòng Đường Tổng, thậm chí là đem Phạm Vận rút ra khỏi lòng của anh.

Nhưng mà tôi vẫn không dám hướng đến người khác, thậm chí là chính bản thân mình thừa nhận mình có ý đồ.

Hôm nay, chuyện xưa của anh Phạm để cho tôi hiểu được một chút --- a Cửu sẽ ở trong lòng anh ấy - cả đời.

Tựa như, Phạm Vận cũng sẽ cả đời nằm trong lòng Đường Tổng.

Người ngoài nhìn vào, anh Phạm đối với chị dâu thật tốt, trên đường còn cố ý mua trái mận tươi về cho cô ấy thưởng thức. Nhưng đó chẳng qua là áy náy, là trách nhiệm, điều đó không phải là yêu.

Đột nhiên, tôi cảm thấy mệt mỏi.

“Không sao chứ?” - Đường Tổng hỏi “Sao nhìn sắc mặt không tốt lắm”.

Tôi lắc đầu một cái, tỉnh lại đi – “Không sao, chỉ là đói bụng thôi”

“Chúng ta vừa mới ăn cơm cách đây một giờ” - Đường Tổng bình tĩnh chỉ ra sự thật này.

“Nhà tôi đem tôi gả cho anh là bởi vì anh có tiền, có thể nuôi nổi cái dạ dày to lớn của tôi nha” – Tôi cảm thấy mình và Đường Tổng có vẻ quen thuộc, nên có thể nói giỡn.

“Tôi thật vinh hạnh” – Đường Tổng cười, đem xe dừng trước cửa siêu thị, dẫn tôi vào chọn một ít đồ ăn vặt.

Lúc cầm đồ ăn vặt, tôi cảm thấy mình thật hạnh phúc, trên thế giới này, cái gì cũng có thể bạc đãi, nhưng mình không thể tự bạc đãi cái miệng của mình.

Về đến nhà, tôi vui người ở phòng khách, vừa ăn đồ ăn vặt, vừa cùng Đường Tổng xem phim, lựa chọn bộ phim mà tôi thích nhất 《The Shawshank Redemption》; lúc nhìn thấy nam chính đi ra từ dòng nước, khắp người đều là nước đen, toàn thân nhếch nhác, nhưng tư thế lại

giống như cánh chim giương ra, làm cho tim tôi rung động ---- có rất ít bộ phim có thể làm rung động trái tim sắt đá của tôi.

Thích nhất chính là câu nói của Andy – anh nói: nhớ kỹ, hy vọng là điều tốt, thậm chí là sự hoàn thiện của con người. Sự việc tốt đẹp vĩnh viễn không bị đánh mất.

Hy vọng, thật sự là một chuyện rất tốt rất tốt.

Cho nên, tôi vĩnh viễn lưu giữ trong nội tâm của mình một chút hy vọng, một chút kiên trì, không tới thời điểm cuối cùng, vĩnh viễn không buông tay.

Xem phim xong, thời gian cũng không còn sớm, mọi người có thể tắm rồi đi ngủ, mặc dù là còn trong thời kỳ trăng mật, nhưng cũng giống như ở nhà, không có gì khác biệt, tôi và Đường Tống ai về phòng này, mỗi người một nơi.

Nơi này không hề là nóng như Thánh Địa, trong thành phố nóng đến chó ngao Tây Tạng nhảy lều, bò sữa đột tử, nhiệt độ mặt đất cao gần 50 độ C, nhưng buổi tối ở đây, ngủ vẫn muốn đắp chăn bông, quả thật bức hiếp trâu bò. Nhưng thời tiết lúc này mát mẻ, giường mềm mại, tôi lại mất ngủ

Lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, chỉ đành phải lặng lẽ rời giường đến phòng khách lầu dưới --- may mắn là, phòng khách có một quầy rượu, bên trong có không ít rượu. Tôi lấy chai champagne, tự rót uống.

Rượu, thuốc lá, trà, toàn bộ dính, người phụ nữ như tôi đây xem ra là hết thuốc chữa.

Thật ra thì, chuyện tình anh Phạm còn cho tôi cảm xúc rất lớn. Tình yêu, như vậy, tình bạc bẽo mới có thể dài lâu hay sao? Có người đã từng nói, sao lại ngốc như vậy, yêu một người rồi kết hôn cùng một người. Tôi nghĩ, tôi chính là kẻ ngốc như vậy. Một người đại ngốc. Nhưng, bất kỳ một đoạn tình cảm nào, cũng đều không bình đẳng, lúc yêu có người yêu sâu hơn một chút, trên thế giới này, cũng cần người ngốc như tôi đây.

Càng nghĩ càng nhức đầu, càng nhức đầu càng uống nhiều rượu hơn, càng say lại càng nghĩ nhiều, đây là chuyện tuần hoàn.

Lúc tôi đang nửa tỉnh nửa say, một đôi tay chột nhẹ nhàng đoạt đi ly rượu của tôi, tôi say đến nỗi mắt mở không ra, nhưng tôi biết rõ người đến là ai. Coi như tôi nhắm mắt lại cũng biết đó là người nào --- khi yêu một người tận 8 năm, tóc của anh chỉ cần bay trong không khí cũng có thể cảm giác được.

“Đừng nghĩ nhiều, mỗi người một chuyện, đều không giống nhau” – giọng nói Đường Tổng lúc tôi có men say êm tai đến cực kỳ mộng ảo

Thì ra là anh biết, anh biết tôi lo lắng.

Tôi xoay người, lần đầu tiên chủ động ôm lấy anh, anh đứng thẳng, tôi ngồi chỗ của mình, cho nên đôi tay của tôi vây ngang hông của anh, tham lam hít lấy hơi thở đặc thù trên người của anh, Đường Tổng, Đường Tổng của tôi, tôi đã quá mức đau khổ mà yêu Đường Tổng

Nếu như tôi là Ưu Bà Di, như vậy người đàn ông Đường Tổng này, chính là Phật của tôi. Tôi nghĩ muốn, nhưng nhớ, theo đuổi, tin tưởng, chỉ có anh, chỉ có anh.

Thời gian dài vẫn không rửa sạch được nhưng nhớ cố chấp của tôi, tôi lo lắng hy vọng trong lòng mình vẫn kiên trì cho tới hôm nay, Người ta nói “biển khổ vô biên, quay đầu là bờ”. Tôi không phải là không quay đầu, mà là bên kia biển khổ, so với quay đầu, người kia càng hấp dẫn tôi hơn, cho dù là vô căn cứ, cho dù là hoa trong gương trăng trong nước, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Tôi cảm thấy mình bị một đôi bàn tay ôm lấy, giống như nằm trên một chiếc thuyền nhỏ, ở trên mặt biển lững lờ, sóng lớn hơi rung chuyển thân thể nhỏ nhỏ của tôi.

Tôi không mở mắt, chỉ cảm thấy trôi buộc trên người từ từ được buông ra, giống như là đứa trẻ mới sinh, thân không mảnh vải, cũng không vì vậy mà trần tục.

Giờ phút này, chính là hạnh phúc.

Người đàn ông là một nửa vòng tròn, phụ nữ là một nửa vòng tròn khác, hai nửa vòng tròn hợp lại một thể, chính là hạnh phúc.

Tôi cùng với Đường Tống, đang tiến hành loại hạnh phúc này.

Tay là tâm, tâm vốn là tay, tôi hoàn toàn nhào vào thân anh, có mười ngón tay, trơn da thịt bóng loáng, cơ bắp rắn chắc, ngũ quan hình dáng rõ nét, còn có nơi nam tính mà tôi cảm thấy xa lạ.

Trong lòng tôi, là của anh nóng rực, là của anh bành trướng, là của anh cứng rắn.

Giường lớn màu trắng mềm mại là bể khổ vô biên, hai người chúng tôi ở trong bể khổ lẫn lộn, đầu tiên là cuộn sóng rất nhỏ lay động chúng tôi, tay cùng tim bắt đầu nóng lên, sóng gió bắt đầu đánh tới, chúng tôi lẫn qua lộn lại, chúng tôi ôm chặt lẫn nhau, anh hôn tay của tôi, mắt của tôi, tim của tôi. Tôi như một đứa trẻ sơ sinh, đem tất cả thuần khiết dâng hiến cho anh. Mà anh như đức Phật thiêng liêng, tiếp nhận cống phẩm tôi đây.

Trong nội tâm của tôi trống rỗng, gọi tên Đường Tống, tôi nghe thấy nội tâm mình hô hào cùng hét chói tai, hấp dẫn tới cuồng phong bạo vũ, sóng lớn ngập trời, tôi khát vọng, anh bổ sung.

Anh dùng nửa vòng tròn của mình, cùng tôi hợp lại, hai vòng tròn tương hợp trong nháy mắt, bể khổ phía trên, tràn ra một tia máu tươi thuần khiết, đây là vì vượt qua bể khổ hy sinh, đó là đạt tới dâng hiến toàn vẹn.

Hai nửa vòng tròn hợp lại, gian khổ, hạnh phúc, đều có đau khổ. Sóng gió trên biển, trải qua tàn phá, cuối cùng, dần dần bình ổn, dần dần trở thành cuộn sóng nhỏ bé rung chuyển.

Tôi ở giữa đau đớn, mệt mỏi cùng men say, mà ngủ.

Tôi vừa làm cái việc mãi mãi không có kết cục, mơ màng, sương mù dày đặc, tôi nhìn thấy người kia, tôi cách anh rất gần, lần này anh không có bước đi, chỉ đưa lưng về phía tôi, tôi muốn đưa tay, lại chân chừ không dám, tôi không biết mình sợ hãi chuyện gì, cái loại sợ hãi đó thậm chí ép tới tôi từ trong mộng tỉnh lại.

Mở mắt ra, trời mới vừa tờ mờ sáng, Đường Tống vẫn nằm bên cạnh tôi, hai chúng tôi đều lả thê ^_^, tối hôm qua tôi cũng không có say đến bất tỉnh nhân sự, tôi vẫn nhớ rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, tất cả mọi chuyện

xảy ra đều dựa theo ý nguyện của tôi. Nhưng khi mở mắt ra, nhìn thấy tất cả, tâm tư như vẫn còn trong mộng, sợ hãi. Giấc mộng kia, lan tràn, cảm xúc giống như trong hiện thực, tôi hít sâu một cái, nhảy xuống giường, mặc quần áo tử tế, trực tiếp chạy ra khỏi cửa.

Giờ khắc này tôi không biết mình đang làm cái gì, tôi không cảm thấy hối hận đối với chuyện xảy ra tới qua, tôi chỉ cảm thấy một hồi sợ hãi, sợ hãi đó khiến cho tôi rời khỏi Đường Tống.

Tôi chạy đến thị trấn, vậy một chiếc xe, thảo luận giá xong, nói xe đưa tôi trở về thành phố.

Từ trong kính chiếu hậu phía sau xe, tôi phát hiện mình nhếch nhác đường nào, giống như con thỏ bị kinh hãi, tóc tai rối bời, ánh mắt kinh hoàng, căn bản sẽ không phải là Đại Khinh.

Tôi co rúc ở trên ghế sau, không ngừng run rẩy, lẳng lặng chờ đợi tài xế đưa tôi về đến nơi quen thuộc.

Xe dừng lại ở trung tâm thành phố, trên điện thoại di động của tôi đã có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Đường Tống, tôi cũng không phải là cố ý không nhận, tôi chỉ không biết nói với anh nguyên nhân vì sao tôi rời đi.

Nguyên nhân, chính mình cũng không biết .

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đứng dưới ánh mặt trời gay gắt, trên trán tôi lấm tấm một tầng mồ hôi mỏng, nhưng vẫn không cảm thấy nóng, xương cốt bên trong còn lạnh, đây là tình huống xuất hiện lần đầu tiên trong đời tôi, khi còn bé, bướng bỉnh đem bức danh họa trân quý nhất của ông ngoại xé nát cũng không có sợ hãi qua như vậy.

Tôi không tìm người nói chuyện, sẽ hỏng mất, bí mật phòng the lúc này

không nói, đợi đến khi nào, tôi cầm điện thoại lên, gọi đến nước Mỹ.

Quanh co lòng vòng không phải sở trường của tôi, chờ bên kia điện thoại vừa thông, tôi liền nói thẳng:

“Mình đã trải qua lần đầu tiên rồi, cùng Đường Tổng, vụ án xảy ra vào tối hôm qua, không, là sáng hôm nay”

Bên kia xuất hiện mấy giây trầm mặc, sau đó một giọng nam đen tối vang lên

“Đại Khinh tỷ tỷ, chúc mừng, mai một tôi sẽ giúp cô mở party ăn mừng”

Lúc này tôi mới biết được, điện thoại rủi ro bị thằng nhóc Đoạn Hựu Hồng nhận, thằng nhãi này đuổi đến nước Mỹ, dám cùng hoàng thân Dubai giành nữ nhân, có chí khí.

Duy Nhất ở bên kia đoạt lấy điện thoại, nói, “Đại Khinh, chuyện gì”

Tôi đem chuyện xảy ra không biết là tối hôm qua hay là sáng hôm nay, toàn bộ đều kể hết cho cô ấy, Duy Nhất trầm ngâm chốc lát, nói:

“Đại Khinh, cậu nhất định đem người mình dâng cho anh ấy đến hải cẩu cũng không còn mới cam tâm phải không?”

“Mình cũng không biết tại sao lại muốn chạy” – Tôi không đề ý Duy Nhất đang nguyên rủa.

“Còn hỏi vì sao, không phải là cậu sợ sao” – Duy Nhất ngáp một cái, đoán chừng là tối hôm qua cùng Đoạn Hựu Hồng lăn lộn trên giường đến thể xác và tinh thần đều lộn xộn.

“Mình có cái gì phải sợ?” – Tôi mạnh miệng.

“Cậu sợ, Đại Khinh, làm sao cậu không sợ, tâm lý phụ nữ thông qua trạng thái âm dương mà nói, xương cốt đầu lâu, tim cậu đã sớm tám trăm năm đều đặt ở Đường Tổng, dựa vào một chút tự chủ mà giả bộ bình tĩnh, hiện cậu có tốt không, lòng của cậu sớm đã hòa tan cùng máu và thịt của Đường Tổng, tớ xem cậu còn dùng cái gì ở trước mặt anh giả bộ không đau thương”

Duy Nhất lời nói toàn tập đem tôi giã đập đầm đầm đìa đìa.

Tôi thở dài, Tần Đại Khinh, mày liền giả bộ ngu đi, nếu không chính là giống như lời Duy Nhất nói sao? Mày ở đây sợ, sợ là tự mình không giả bộ được bình tĩnh nữa, hay sợ mình sẽ ghen tỵ, giống như con ruồi sinh sôi nảy nở tăng trưởng vào mùa hè. Lòng của con người là không thể thỏa mãn, vốn nghĩ như thế nào, muốn xa xa nhìn anh, nhìn quen, lại muốn gần cho anh, gần gần coi chừng anh, giữ xong rồi, lại muốn gần thêm một bước nữa, da thịt thân thiết, sau đó thì sao? Muốn thân thể của anh, kế tiếp chính là muốn tim của anh, đầu tiên là một chút, thêm một chút, lại muốn thêm một chút, lại thêm một chút, gần một nửa cũng không thể thỏa mãn được, được một nửa, cuối cùng hơn phân nửa, trong mắt cũng là không trọn vẹn, phải được toàn bộ. Được voi đòi tiên chính là phát minh đặc biệt của nhân loại.

Thế nhưng, người ta không cho được toàn bộ, lại bắt đầu thương tâm, khổ sở, oán trời, trách đất.

Tôi tự nói với mình – Tần Đại Khinh, mày đã đến ngày tận thế.

Nhưng mà trước khi đến ngày tận thế, người cũ còn chưa có chết, sinh mạng mới cũng chỉ có thể lơ lửng ở không trung ----- tôi nhớ tới hôm qua hình như không có sử dụng biện pháp an toàn, vội vàng đi tìm nhà thuốc, khẩn cấp mua thuốc tránh thai là chủ yếu, dù sao, cao thượng mà nói, tôi không thể để cho con của tôi được sinh ra trong tình trạng cha mẹ không yêu thương nhau, ích kỷ mà nói, tôi không muốn dưới tình huống Đường Tổng không yêu thương tôi mà sinh con cho anh.

Mua loại thuốc này cũng cần có dũng khí, bởi vì vừa nói tên thuốc, ánh mắt của nhân viên bán hàng nhìn tôi, lóe lên tia khác thường.

Đủ để chứng minh, loại chuyện tình này, ở Trung Quốc vẫn còn là che giấu mới phù hợp tình hình trong nước.

Đang chờ nhân viên bán hàng tìm thuốc, trên bả vai chợt bị người vỗ một cái, giọng nói Tô Gia Minh còn mang theo hưng phấn – “Tần Khinh!”

Tôi giả bộ không nghe thấy, cuối đầu nhìn thuốc, ho khan

Nhưng mà Tô Gia Minh không đạt được mục đích thế không bỏ qua, dứt khoát ngồi xổm xuống, nhìn mặt của tôi nói – “Cô tránh cái gì à?”

Nhân viên bán hàng đúng lúc xuất hiện, đem thuốc đưa cho tôi. Tô Gia Minh không mù, tự nhiên nhìn thấy chữ ghi phía trên, đáp án được giải thích rõ.

Tôi lấy thuốc, trả tiền xong, lướt qua Tô Gia Minh, đi thẳng.

Nhưng Tô Gia Minh lại đuổi theo, trực tiếp lôi kéo tay tôi, không thả.

“Cậu làm gì đó?” – Tôi cau mày. Cậu ta không nói, ở trên đường, lăm lét nhìn trái nhìn phải một phen, nhìn thấy một quán cà phê, trực tiếp kéo tôi đi vào.

Cũng tốt, tìm một chỗ uống thuốc – “Cho tôi một ly cà phê” - đem viên thuốc nuốt xuống.

Tô Gia Minh ở đối diện nhìn tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn sắc bén, âm tình bất định. Hồi lâu, mới hỏi – “Tại sao lại uống cái này?”

“Vì thực hiện kế hoạch hoá gia đình, chẳng lẽ là trị mụn trứng cá?” - Tôi hỏi ngược lại.

“Cô không phải đã kết hôn rồi sao? Là anh ta ép cô dừng sinh con sao?” – Tô Gia Minh có chút căm phẫn hỏi

“Đừng có nghĩ anh ấy hư hỏng như vậy” – Tôi giải thích – “Là tự mình tôi muốn thôi”

Tô Gia Minh uống miếng nước đá, đoán chừng là muốn đem lửa giận làm giảm đi, nhưng vẫn không thành công, lại không nhịn được, nói, “Tần Khinh, tôi thật thất vọng đối với cô”

“Tại sao?” - Tôi mờ mịt, là thật, tôi còn không biết cậu ta đang ký thác trên người mình cái hy vọng gì.

Tô Gia Minh bộ dáng bất cứ giá nào, nói:

“Tôi không sợ xấu hổ, nói thật với cô, khi còn bé, cô ở trong lòng tôi chính là một Ultraman... nữ anh hùng, vốn cho là trưởng thành có thể càng kiêu ngạo hơn, nhưng bây giờ lại giống như những người phụ nữ tầm thường khác, không có tình yêu, vì môn đăng hộ đối mà kết hôn, huống chi anh ta còn đối với cô hờ hững, cô cũng nhịn, tôi thật đúng là sùng bái sai lầm người rồi!”

“Xã hội hài hòa làm con người bớt sùng bái” - Tôi cải chính.

“Cô đừng lãng tránh nữa” - Tô Gia Minh nghiêm túc nói.

Tôi nghe lời cậu ta, cũng không lãng tránh nữa, mà là nghiêm túc hỏi “Tô Gia Minh, cậu cảm thấy tôi bây giờ rất khổ sao?”

“Khổ” - Tô Gia Minh cau mày, vẻ mặt giống như là ngậm bồ hòn làm ngọt. “Hôn nhân của cô không có tình yêu, hơn nữa trong lòng chồng mình còn có người phụ nữ khác, quan trọng hơn là, người theo đuổi còn là cái người lần trước tôi đến nhà nhìn thấy, cái người có đôi mắt nhỏ lại kém cỏi như vậy, làm sao không khổ?”

Theo lời cậu ta nói cái người theo đuổi có đôi mắt nhỏ, đoán chừng là Hoa Nhất đi, thằng nhóc Hoa Nhất này, thực xui xẻo, đứng năm tôi đều muốn chém.

“Nhưng mà....” – Tôi lại hỏi – “Cậu cảm thấy tôi bây giờ với khi còn bé, ai vui vẻ hơn?”

“Này, cái này không thể so sánh được, khi đó cô bị thương, dĩ nhiên sẽ không thể vui vẻ được”

Tôi thừa nhận, Tô Gia Minh không muốn thừa nhận sự thật này.

“Tôi bây giờ, cũng rất vui vẻ, so với khi còn bé, vui vẻ hơn nhiều, mặc dù có những lúc trong mắt mọi người trông rất thảm, nhưng thỉnh thoảng, chỉ có mình mới có thể chiêm nghiệm hạnh phúc. Gia đình, chính là bản chất con người”

Không phải là không nghĩ tới, nếu như gả cho một người khác, Vĩ Vĩ, thậm chí là Hoa Nhất, gả cho bọn họ, tôi sẽ hạnh phúc sao? Tôi cẩn thận cân nhắc, nếu không có Đường Tổng, tôi sẽ hạnh phúc, nhưng vì có

Đường Tống, trong lòng đã lấp đầy, rốt cục không thể chứa đựng thêm ai khác.

Từ nhỏ, về mặt vật chất, ông ngoại và bà ngoại cố gắng thỏa mãn tôi, nhưng mà về mặt tinh thần, tôi cần cỗi, thiếu hụt, ít nhất là tình thương của mẹ, tôi đã từng cố gắng giành lấy, nhưng thất bại. Mà tình yêu, tương lai cũng chưa biết, không đến cuối cùng, tôi vẫn không chết tâm.

Tôi rất cố chấp, giày vò chịu khổ, cũng là tự tìm.

Cho dù sợ hãi, chưa tới cuối đường, cũng phải đi xuống, tôi hiện tại, giống như đứng trên sườn núi, phía dưới là vực thẳm, quay đầu lại, hoàn toàn không muốn, vậy thì chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, cho dù vẫn sợ hãi, cũng phải đi.

Không tới bước cuối cùng, tôi sẽ không buông tha.

Nhìn một chút trên điện thoại di động, mười cuộc gọi nhỡ, tôi nghĩ cũng đến lúc nên đứng dậy rồi.

“Cô định đi đâu?” – Tô Gia Minh hỏi

“Tiếp tục sự nghiệp uống thuốc” – Tôi trả lời

“Cô thật không tệ nhì” – Tô Gia Minh lắc đầu một cái, nói tiếp, “Tôi khuyên cô, nên mang bao đi”

“Như vậy tương đối tệ nhì?” – Tôi buông tay

Chỉ là lười phải nói với cậu ta, trực tiếp ra cửa, gọi xe, về nhà.

Mở cửa ra, tôi quyết định giả bộ bệnh, trở về phòng, thoát đi một cuộc hỏi thăm, ở trên cầu thang thì nghe phòng bếp có động tĩnh, nhẹ nhẹ quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Đường Tống đang cầm cái muỗng khuấy trong nồi đang đun, mũi ngửi ngửi, phát hiện là món ức bò hầm khoai tây, món ăn tôi yêu thích.

“Đã về à” – Đường Tống cũng không quay đầu lại, mà là tiếp tục khuấy nồi canh cá.

Bóng lưng của anh, cao lớn trang nhã, vẫn một màu trắng như trong ký ức của tôi, xuất chúng, không tranh sự đời.

“Tôi sợ cô đói, trước nấu mấy món, lập tức sẽ tốt rồi”

Tôi dùng cái muỗng múc một miếng thịt bò nạm, tươi ngon, non mềm, cũng không có dầu mỡ, nhai nhai, bỗng nhiên tôi hỏi

“Anh không muốn biết vì sao tôi lại rời đi sao?”

“Tôi, có chút hiểu rõ, hình như có điểm mê hoặc” – miệng Đường Tổng chân thật mà nói – “Tần Khinh, chúng ta thử một chút, chúng ta hãy thử bắt đầu quan hệ thân mật hơn một chút đi”

Còn hơn lời giải thích? Tôi từ sau vòng ôm chắc hông của anh, mặt dán chặt vào đường cong nơi sống lưng anh.

Hai người, bắt đầu thân mật hơn một chút.

Cực kỳ lâu sau, tôi mới phát giác, tôi và Đường Tổng bắt đầu quan hệ chân chính, bắt đầu tại giờ phút này.

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Theo tôi tính toán chính là, chúng tôi muốn giống như hai vợ chồng bình thường, củi gạo, dầu, muối, tương, giấm, trà, tràn đầy hơi thở khói lửa nhân gian. Đầu tiên chính là đi siêu thị mua thức ăn, hai người đi đến siêu thị mới mở gần đó, dạo quanh. Đầu tiên là xác định thực đơn, hai người, ba món ăn, một món canh, như vậy là đầy đủ. Nhưng món ăn, món ăn như thế nào, canh là muốn ăn canh gì, điều này còn phải động não một phen.

“Đậu hũ dồn, cải trắng giấm đường, thịt kho tàu, canh chân gà nấm hương” - Trải qua ba giây tự hỏi, tôi nói ra thực đơn như vậy.

“Thật hài lòng, rất rõ ràng, tuyệt không dài dòng dây dưa” – Đường Tổng cười

“Dài dòng dây dưa là xi măng nha” - tôi nói một câu hài hước.

Đường Tổng nhìn tôi, ánh mắt không có động tĩnh gì, chuyện cười này không đủ lực, tôi quyết định không ngừng cố gắng, nhìn đậu hủ trong chảo:

“Anh biết trong ngục giam, nữ phạm nhân ghét nhất món nào không? a/ đậu hủ dồn, b/ thịt luộc c/ cari cá viên, d/ dưa chuột cắt miếng. Đáp án chính là d”

Đường Tổng nhìn tôi, ánh mắt có chút không bình tĩnh.

Tôi rất đặc ý, tiếp tục nói, gà trống đi công tác một tháng, sau khi trở lại nghe nói chim cút không có chuyện gì tìm đến gà mái trên đồi! Gà trống liền bắt đầu hoài nghi, nhắc gà mái lên xem. Quả nhiên, không quá hai ngày, gà mái sẽ sinh một cái trứng cút! Gà trống giận dữ! Gà mái cuống quýt giải thích: "Cặp cặp, là sinh non á!"

Đường Tổng nhìn tôi, ánh mắt có chút không nhịn được rồi, tôi còn muốn tiếp tục, anh vội vã ngăn tôi lại:

“Ở đây nhiều người, chúng ta nhanh đi trả tiền thôi”

Nói xong, trực tiếp kéo tôi đến quầy thu tiền, không cho tôi cơ hội tiếp tục nói chuyện cười.

Tôi buồn bã, không lấy tình cảm làm điều kiện tiên quyết gắn kết hôn nhân quả nhiên hôn nhân không thể tốt, chuyện cười cũng không bình tĩnh mà nghe.

Bởi vì là chủ nhật, trước quầy thu tiền, quả nhiên xếp một hàng dài, tôi đang chuẩn bị hướng Đường Tổng tiếp tục kể chuyện cười, liếc mắt một cái, trông thấy quầy chuyên các biện pháp kế hoạch hóa gia đình.

Durex, Jissbon, Dulux, Okamoto, cao bang, cảm giác thứ sáu, loại thông thường, mỏng, hạt, xoắn ốc, quả thật bao hàm toàn bộ, cái gì cần đều có.

Tôi dùng cánh tay, thọc Đường Tổng - “Đi lấy cái đó”

“Kẹo cao su” – Đường Tổng không biết cố ý hay cố tình.

“Cái đó!” - Tôi sử dụng ánh mắt ra hiệu.

“Thịt bò hiệu cây gậy?”

Được rồi, đây tuyệt đối là cố ý.

“Là biện pháp” - Tôi hạ thấp giọng làm rõ.

“À, biện pháp, em đi chọn cái em thích đi”

Tôi, một người đàn bà con gái, không lẽ không biết xấu hổ? Trước mặt mọi người, Đại Khinh tôi vẫn có chút sợ nha.

“Thật ra thì không cần cái đó, anh cũng không cần” - Đường Tổng khòe miệng hơi cong.

“Anh rốt cuộc có đi hay không” - Tôi trừng anh.

“Bà xã, em không phải tự xưng là Nữ Lưu Manh sao? Thì ra là cũng sẽ xấu hổ?”

Tôi đây phát hiện, thì ra là Đường Tổng trong xương cũng là rất xấu .

Sau đó, tôi tố cáo việc này cho Duy Nhất - thì dùng một câu như vậy —— là anh xuất chiêu trước, không thể trách lòng mình ngoan độc rồi.

Lúc ấy, tôi hắng giọng, dùng giọng nói trong bán kính một mét đều có thể nghe được, nói, “Jissbon số nhỏ nhất anh mang có chút lỏng, hay là dùng Durex đi, tổng thể nhỏ, đặc biệt thích hợp với anh”

Lời này vừa nói ra, lão bà trả tiền trước mặt, người mẹ phía sau ôm đứa con, còn có phía trước nhất, nhân viên thu tiền chăm chỉ làm việc, toàn bộ dùng con mắt tiếc hận nhìn nhìn gương mặt của Đường Tổng, dùng con mắt càng tiếc hận hơn nhìn nhìn anh □.

Còn một đám đàn ông trung niên hỏi đầu đứng bên cạnh, toàn bộ dùng

ánh mắt thẳng lợi ngó ngó lại mình, mà dùng ánh mắt quần lâm thiên hạ nhìn nhìn Đường Tổng.

Tôi nhớ được, lúc ấy mặt Đường Tổng có chút trắng nhợt, tôi còn nhớ, mình khẽ nói với anh một câu.

“Ông xã nói đúng, em chính là Nữ Lưu Manh đấy”

Chỉ bởi vì một vật, làm cho hai chúng tôi một cuộc ác đấu, thật không chịu nổi, tôi và Đường Tổng đều là người thông minh, quyết định tạm thời dừng lại tranh đấu.

Chỉ là ‘biện pháp’ nhất định phải mua, còn là hàng du lịch cao cấp, giết người cướp của, mua một tặng một, hộp hai cái.

Mua ‘biện pháp’ ở siêu thị thật sự cần dũng khí, dù sao người đến người đi, quá nhiều tai mắt, nếu truyền đến tai bà nội Đường Tổng, như vậy chúng tôi liền phạm vào tội lớn, mưu sát nội tôn (*). Trải qua thương lượng tập thể cùng nhất trí quyết định – đi tiệm thuốc mua.

*** Nội tôn: cháu nội đích tôn

Tôi cố ý khiến cho Đường Tổng lái xe đến một tiệm thuốc vắng vẻ hẻo lánh, dùng cái chiêu dê tiện vừa rồi uy hiếp anh.

Đường Tổng bị buộc xuống xe, nhưng tôi lại có chút không yên tâm, gọi anh lại,

“Biết mua loại nào không?”

“Biết, hình đinh ốc” - Đường Tổng nói lời này, có chút cắn răng nghiêng lợi.

Hàng này không phải là cho người nha, hàng này quá độc ác đi, tôi dù sao vết thương cũ cũng chưa lành nha, lại muốn dùng nhục hình đối đãi sao.

Vì thân mình mà nghĩ, tôi quyết định mang kính mát lớn, đi cùng anh.

Bây giờ tiệm thuốc làm ăn cạnh tranh, nhân viên chào hàng vừa thấy

khách hàng vào, lập tức giống như khuấy máu gà nghênh đón, vô cùng nhiệt tình hỏi muốn cái gì.

“Vui lòng lấy hai hộp Durex, cao cấp siêu mỏng” - Đường Tổng không nhãn nhó, trực tiếp nói. Tự nhiên giống như hai ngày trước anh đi Pizza Hut, nói, lấy hai cái pizza hải sản cao cấp.

Nhân viên chào hàng dùng ánh mắt mập mờ nhìn tôi một cái, lại dùng khoe miệng mập mờ cười cười, tiếp đó dùng khẩu âm mập mờ nói “vui lòng chờ một chút” Đợi 1 phút mập mờ, cô lão nhân gia cầm đồ nện bước, mập mờ bước đến, tới trước giao vào trong tay chúng tôi.

Trả tiền mới phát hiện, Đường Tổng và tôi, tiền mặt đều dùng hết sạch, ở đây cũng không cho cà thẻ, ngân hàng gần nhất cũng ngoài ba cây số. Chợt nhớ mình có đem theo phiếu chữa bệnh (NHL: ta nghĩ là thẻ chuyên dùng thanh toán tiền thuốc), bởi vì là nữ Kim Cương, tôi rất ít sinh bệnh, phiếu chữa bệnh chứa không ít tiền, thật vất vả mới có cơ hội dùng, lập tức móc ra chuẩn bị trả.

Nhưng trời cũng không đoán được hướng gió, nhân viên thu ngân trong tiệm dùng thanh âm đến toàn tiệm đều có thể nghe được, nói:

“Quy định của tiệm chúng tôi là ‘áo mưa’ không thể dùng phiếu chữa bệnh thanh toán, phải dùng tiền mặt”

Lời này vừa nói ra, trong tiệm, mấy người khách cùng nhân viên chào hàng, toàn bộ dùng một loại ánh mắt mập mờ nhìn tôi và Đường Tổng.

Tôi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, căn cứ vào đạo lý bảo hộ quyền lợi của mình mà nói:

“Tiệm mấy người thịt bò khô hay kẹo cao su cũng có thể dùng phiếu chữa bệnh thanh toán, tại sao loại đồ dùng y học vì phòng ngừa sự kiện mà sử dụng này ngược lại không thể thanh toán?”

“Bởi vì đây là đồ dùng đặc thù” – nhân viên thu ngân dùng giọng rất mập mờ nhìn trên bàn tìm cách nói.

Đường Tổng và tôi thương lượng trở về lấy tiền, đi một tiệm khác mua, khi đã bị nhiều ánh mắt mập mờ như vậy nhìn, ở lại sẽ rất mệt. Vì vậy tôi

bình tĩnh, nghiêm nghị, chính khí mà nói:

“Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, căn cứ chính sách quốc gia, hoàn toàn chấp hành kết hôn muộn, sinh đẻ muộn, kết hôn tốt, nuôi dạy tốt, làm ơn dùng ánh mắt trong sạch lành mạnh mà cư xử đối với hành động chúng tôi tìm mua ‘biện pháp’. Nếu như hôm nay bởi vì quy định không hợp lý của tiệm mấy người làm cho chúng tôi không thể thi hành chính sách quốc gia, vậy các người chính là không đạo đức, chính là phản lại xã hội, các người sẽ bị nghiêm nghị khiển trách đấy!”

Sau khi nói xong, tôi đứng sừng sững, bất động, cho đến khi phục hồi lại tinh thần, nhân viên thu ngân lặng lẽ đem phiếu chữa bệnh của tôi mà cà, đem ‘biện pháp’ đưa cho chúng tôi.

Ra khỏi tiệm, lên xe, tôi gỡ mắt kính xuống, hỏi Đường Tổng

“Em không phải là rất mất mặt chứ?”

Đường Tổng đã có thể thật bình tĩnh mà đối diện tất cả,

“Bà xã là Nữ Lưu Manh mà, anh hiểu”

Cá nhân tôi cảm thấy, ngày hôm nay, bản tính Nữ Lưu Manh tôi đây ở trước mặt Đường Tổng bại lộ không thể nghi ngờ, chỉ là, đây cũng là chuyện tốt, nguyên lý biểu hiện tình cảm thăng hoa đó là, có thể ở trước mặt đối phương tự nhiên phóng túng.

Mặt khác, Đường Tổng ở trước mặt tôi cũng triển hiện một mặt khác, không còn là mặt lạnh nhỏ, quần áo trắng nhẹ nhàng, mà là thú vị hơn một chút.

Tôi cảm thấy gian khổ hai vạn năm nghìn dặm trường chinh bước ra bước đầu tiên.

Đáng giá ăn mừng, tôi quyết định tối nay ăn nhiều hơn một chén cơm.

Sau khi cơm nước no nê, hai chúng tôi nằm trên ghế sa lon xem phim mỹ, là phim tôi thích nhất 《dục vọng đô thị》, từ lúc bắt đầu đại học, cũng đã xem qua ba lần, xem mãi không chán, lúc này đang phát ra hình ảnh nữ chính cùng với Mr. Big đang không ngừng dây dưa. (hix – ta

chưa xem cái phim này nên hok biết đoạn này nha)

“Em thích nhất người nào?” - Đường Tổng hỏi.

“Trừ nữ chính, ai cũng thích”

Tôi lại nói:

“Một người đàn ông, là Big hay là Eden? Trong cuộc đời mỗi người con gái sẽ có một Mr.Big và một Eden, người trước là cô yêu mà không được yêu, cho cô thống khổ cùng biết yêu, trợ giúp cô trưởng thành, tựa như đại di mục lại tới, máu tanh, nhưng là dấu hiệu cô trở thành thiếu nữ. Người sau yêu cô, cho cô vô hạn bảo vệ cùng thương yêu. Nói như vậy, phụ nữ thông minh sẽ lựa chọn Eden, bởi vì các cô hiểu được phương thức yêu của mình chính là để cho mình hưởng thụ trong tình yêu. Mà phụ nữ cố chấp sẽ chọn Mr.Big, các nàng nhận định, yêu chính là yêu, cả đời đáng giá một lần, nếu như buông tha, sẽ hối tiếc”

“Nếu như là em, sẽ chọn Big hay Eden?”

Không chút do dự lựa chọn - “Big”

“Nói như vậy, em là người phụ nữ cố chấp?” - Đường Tổng nhìn tôi, ánh mắt có vẻ như nghiêm túc.

“Không phải cố chấp, mà bởi vì em là Nữ Lưu Manh”

Giải thích:

“Hai chữ cái đầu tiên trong Eden là ED - là viết tắt ‘rối loạn khả năng tình dục’, giữa Big cùng ED, dĩ nhiên chọn Big” - tôi không do dự nghiêng về phía trước. Tôi cảm thấy Nữ Lưu Manh này lấy có thật là tuyệt, mang tội giết người phóng hỏa đều có thể chạy được.

“Vậy, anh là người trước hay là người sau?” - Đường Tổng hỏi.

“Anh là muốn hỏi mình là Big hay là Eden, hay là hỏi nơi đó của mình là Big hay là ED?” – Ánh mắt của tôi lóe ý cười xấu xa.

“Anh muốn hỏi chính là... ý phía trước” - Đường Tổng đón nhận ý cười

xấu xa của tôi.

“Ý đằng trước, em không thể nói cho anh biết, vấn đề phía sau, em phải thử một chút mới có thể nói cho anh biết nha” - Tôi từ tấm kiếng trên hồ cá phòng khách, phát hiện mình hiện tại đặc biệt giống như con mèo, thân thể co rúc, ánh mắt lười biếng, và lại thật hư hỏng.

Đối mặt sự khiêu khích của tôi, Đường Tống chỉ nói mấy chữ —— sự thật thẳng hùng biện.

Sau đó, ở trên ghế sofa, anh dùng tôi làm thí nghiệm, sử dụng công cụ vừa dùng phiếu chữa bệnh trắng xanh mới mua - ‘biện pháp’.

Kết quả chứng minh, là người trước.

Vô luận từ sinh lý, hay là tâm lý, anh đều là Mr.Big của tôi.

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kể từ sau khi quan hệ vợ chồng thực sự, Đường Tống đối với tôi tốt lắm. Thật ra mà nói anh đối với tôi vẫn luôn không tệ, không cãi vã, vẫn luôn nể sắc mặt của tôi, ở trước mặt người ngoài luôn luôn cho tôi chút mặt mũi.

Lần trước, ở bữa tiệc, có mấy phu nhân ngồi cùng tôi, đoán chừng là tôi quan hệ quá tốt, bà này tay đồng hồ Patek Philippe, bà kia tay vòng bạch kim platinum, bà nọ chiếc nhẫn kim cương 3 carat, khoe, cái này chồng cô tốn rất là nhiều Mao gia (ý chỉ tiền Trung Quốc) để mua, cái kia chồng cô tốn rất là nhiều bảng Anh để mua, cái nọ là tốn bao nhiêu đồng Euro mới mua. Cuối cùng còn hỏi tôi một câu, “chồng cô có tiền như vậy, mua gì cho cô?”

Tôi lắc đầu một cái - “Tạm thời không nhớ được cái gì” - lại nghĩ nghĩ – “Đúng rồi, mấy hôm trước có mua cho tôi mấy quyển sách dạy nấu ăn, món cay Tứ Xuyên, món điểm tâm ngọt”

Vị phu nhân kia vừa nghe, quệt quệt miệng, ngậm trứng bò câu, tay chậm rãi lột tôm, hỏn hỏn đưa lên miệng hút một cái, khẽ cười nói, “Ai nha, cô phải cẩn thận, không chừng anh ta đem tiền cho tiểu yêu tinh bên ngoài đó”

Nói xong, vừa quay đầu lại, phát hiện Đường Tống đứng phía sau, mặt cũng không tỏ vẻ gì, rất bình thường, tôi cũng không đem chuyện này để trong lòng.

Kết quả, cách hai ngày sau, buổi tối, anh về nhà, đưa cho tôi một hộp nữ trang, nhẹ nhàng băng quơ nói:

“Tạm không nói tới nội tâm, phu nhân bề ngoài phải tươi sáng, anh nhìn ngọc này thích hợp với em, thử mang một chút”

Bên trong hộp trang sức chứa một cái vòng tay, khối ngọc hiếm có, tinh chất, mịn nhẵn, sạch sẽ, không hề có tạp chất, màu sắc rất đa dạng, vòng ngoài xanh ngọc, đoạn trang chính khí, ở giữa mang theo mềm mại đáng yêu. Bà ngoại thích ngọc, một rương lớn của hồi môn toàn là ngọc, vả lại toàn là hàng cao cấp thượng hạng, tôi nhìn từ nhỏ, không có cái nào tốt giống như cái vòng ngọc mà Đường Tống đưa cho tôi.

Nhất định là giá trị xa xỉ, mà theo lời nói băng quơ của Đường Tống, tựa như tùy tiện mua món hàng từ vỉa hè.

Ngày thứ hai, từ trên báo, tôi biết được, vòng ngọc hôm trước là ở hội triển lãm, vòng xuyên Phỉ Thúy được người thân bí trả đến 7 con số mua đi, cẩn thận nhìn một chút, phát hiện hình chụp vòng ngọc kia cùng cái trên tay tôi giống nhau như đúc.

Từ đó có thể biết, Đường Tống của gái đúng thật là không tiếc vốn ban đầu.

Trừ lần đó ra, anh bắt đầu chú ý đồ tôi yêu thích, thỉnh thoảng trong lúc vô tình khen cái nào đẹp mắt, không quá ba ngày, anh sẽ đem mấy thứ đó mang về. Hoặc là muốn ăn cái gì, anh sẽ lập tức lái xe chở tôi đi.

Tôi cảm thấy rất thỏa mãn, nhưng đúng lúc này, Duy Nhất lại quay về đả kích tôi.

Con nhóc này quả thật là bức người, đang học nghiên cứu lại quay trở lại đi du lịch, thỉnh thoảng quay về một chuyến, này nha, mới đi Mỹ không đến mấy tháng, bởi vì tham gia hôn lễ của chị họ, lại một vòng trở lại nghỉ ngơi. Không có chuyện gì làm, sẽ tới nhà tôi làm khách, nằm trên giường tôi, nhai khoai tây chiên, còn một bên vừa ăn vừa cảnh cáo tôi,

“Đại Khinh, cậu rất đặc ý?”

“Có cái gì tốt mà đặc ý?” - Tôi nói.

“Sao không đặc ý? Cậu xem Đường Tổng nhà cậu, mua cho cậu cực phẩm Phỉ Thúy, còn dẫn cậu đi ăn cơm, hết ngày liền trở về với cậu, thương cậu thật nhiều nha, như thế nào không đặc ý chứ?”

Tôi nghe ra câu nói Duy Nhất lại có hàm ý khác, nhưng không muốn tra xét.

“Đại Khinh, tớ thật không rõ, cậu phí sức nhiều như vậy, tốn nhiều thời gian như vậy, nỗ lực đến mất nửa cái mạng, chỉ vì có thể được Đường Tổng làm cho cậu những việc như vậy? Nếu cậu thích Phỉ Thúy, muốn có người dẫn cậu đi ra ngoài ăn, có người khẳng định so với Đường Tổng phục vụ tốt hơn gấp trăm lần, sao cậu không chịu lấy? Nói thật, những nỗ lực này, không người đàn ông nào sẽ không thể làm? Chỉ cần nói rõ, là được, cũng không cần hao tổn tâm tư, cậu còn đặc ý cái gì?”

“Tớ không có đặc ý” – Tôi nhắc lại lần nữa

“Tớ nhìn cậu rất thỏa mãn” – Duy Nhất kia mặt trắng, răng nanh, cắn miếng khoai tây chiên rắc rắc rắc rắc

“Ăn nhiều coi chừng ung thư” – Tôi đe dọa cô ấy.

“Tớ tình nguyện bị ung thư cũng nhất định buộc Đoạn Hựu Hồng tặng một thứ cho tớ” – Duy Nhất bộ mặt hơi hơi dữ tợn

“Thứ gì” – Tôi biết rõ còn hỏi. Nhưng biết rõ còn hỏi cũng đâu có đáng tội.

“Tim của anh ấy, còn có một mình tớ” – Duy Nhất cười đến giống như

phiên bản của Võ Tắc Thiên – “Đại Khinh, cậu cũng nên giống như tớ đây, không phải là hưởng thứ tình cảm cạnh cạnh thịt thừa, mà cậu phải giống như ăn đại tiệc.”

“Chịu hay không chịu cũng đã kết hôn, còn muốn như thế nào?” – Tôi nằm lên trên bàn máy vi tính, chiến đấu hăng say.

“Tớ xem cậu a, trong lòng thì khôn khéo, nhưng bề ngoài thì giả như hồ đồ, không sợ giả hồ đồ mệt mỏi sao?” – Duy Nhất cười lạnh.

“Nghe không hiểu” – Tôi giả bộ hồ đồ

“Hai chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, còn có thể không hiểu cậu, cậu nha, thật ra trong lòng rất tốt, không dám nói ra, Đường Tổng tặng cho cậu những thứ này, căn bản không thể thỏa mãn được cậu. Đại Khinh, về mặt tình cảm, cậu còn tham lam hơn cả tớ, không chỉ là lòng của Đường Tổng, Đường Tổng còn phải thật lòng chỉ với một mình cậu, nhưng cậu còn muốn nhiều hơn. Đại Khinh, tớ thật sự lo lắng, tớ sợ sau khi hy vọng tan biến, cậu sẽ sụp đổ.”

“Không phải cậu đối với Đoạn Hựu Hồng cũng như vậy sao?” – Tôi còn cố nói

“Như vậy cũng còn cãi” - Duy Nhất lập tức biến thành một cây súng RPK, đem tôi bắn cho cả người toàn là vết đạn – “Làm sao mà giống? Coi như Đoạn Hựu Hồng không yêu tớ, nhưng anh ấy cũng không có yêu người nào khác, coi như anh ấy sinh lý dơ bẩn rồi tinh rồi mù, nhưng về mặt tình cảm còn là một trang giấy trắng, có đầy đủ không gian cho tớ tiêu xài, sẽ không lúc ôm tớ mà đi nhớ đến người con gái khác. Đường Tổng thì sao? Giống vậy sao? Không chừng anh ta về sau còn đem con gái của cậu gọi là Đường Tư Vận, hành hạ cậu cả đời!

Tôi không dám đáp lại. Quả thật, người đàn ông có bạn gái trước, đó chính là tử huyệt, lập tức giá trị hấp dẫn giảm xuống 20%, huống chi Đường Tổng có Phạm Vận, tình cảm này không phải tự nhiên tan biến, mà là bị mẹ ép chia tay, huyệt kia tự chết, cũng đốt thành tro rồi.

“Đại Khinh, về mặt tình cảm, có theo đuổi là chuyện tốt, nhưng cần phải xem là theo đuổi cái gì, cậu theo đuổi không phải hy vọng mà là thất vọng. Vấn đề không phải là Phạm Vận có ưu tú hay không, mà là bọn họ

tự nhiên lại chia tay như vậy, kết quả là tạo ra trong tim anh ta một nốt ruồi son vĩnh viễn không nhạt, cậu cởi ra một lớp, nốt ruồi son liền lập tức nhảy đi ra, cậu sẽ hoảng sợ luống cuống. Hiện tại Đường tiên sinh cho cậu một chút hạnh phúc, đó chỉ là ảo ảnh, không thể nắm bắt (câu chính của nó là: hoa trong gương trắng trong nước) vừa nhắc tới Phạm Vận, nhất định sẽ vỡ ra.”

Haiz, lại dập tắt hy vọng, tôi cũng không để ý đến cô ấy, mắt vẫn nhìn chằm chằm Computer. Hôm nay vận khí không tốt, gây thù chuốc oán với đồ ăn, tôi bên này bị một Bạo Phong Tuyết, kỳ quái trực tiếp hướng tôi đánh tới.

Duy Nhất cũng không còn tức, lại tiếp tục nói – “Đại Khinh, tớ biết rõ cậu vẫn đang nghe, tớ hỏi cậu, nếu cậu và Phạm Vận cùng rơi xuống nước, cậu đoán xem Đường Tổng sẽ cứu ai?”

“Tớ khi không lại cùng Phạm Vận đi bờ sông làm gì?” – Tôi hỏi ngược lại.

“Cậu không muốn nói, tớ giúp cậu nói. Cậu mà cùng Phạm Vận rơi xuống nước, Đường Tổng khẳng định cứu cậu, cứu xong rồi, tự mình nhảy xuống sông, đi theo Phạm Vận chết vì tình”

“Vậy nếu cậu và vị hôn thê của Đoạn Hựu Hồng rơi xuống nước, cậu đoán Đoạn tiên sinh sẽ cứu ai trước?” – Tôi hỏi ngược lại.

“Tớ xem biểu hiện của Đoạn Hựu Hồng, nếu anh ấy cứu tớ trước, thì không vấn đề gì, nếu mà anh ấy dám cứu tiểu yêu tinh kia trước, tớ trực tiếp để cho cá sấu cắn chết bọn họ” – Duy Nhất cắn răng nghiêng lợi nói.

Nhỏ này, thật sự là quá đằm máu, quá bạo lực rồi, để cá sấu cái gì chứ, để Thực Nhân Ngư tốt hơn, so cute. (ta đoán Thực Nhân Ngư là người cá chuyên ăn thịt)

Hai đứa con gái chúng tôi đang ở trong phòng nói chuyện, Đường Tổng trở về, thấy Duy Nhất ở đây, liền hỏi thăm cô ấy thích ăn quán ăn nào, buổi tối sẽ đặt bàn thật tốt.

“Chồng của cậu quá khách sáo đi, tùy tiện cho tớ một chén cơm là được rồi.” – Duy Nhất nói chuyện hơi chút kỳ quái.

“Cô là khách quý của bà xã tôi, nhất định phải chiêu đãi thật tốt” – Đường Tổng vẫn dùng lễ đối đãi.

“Ai da, cũng là gọi một tiếng bà xã? Tôi đây ở tận nước Mỹ xa xôi không biết tin tức, thật lạc hậu” – Duy Nhất vẫn còn rắc rắc rắc rắc nhai khoai tây chiên.

Tôi cũng không biết cô ấy làm như thế nào, bọc khoai tây chiên ăn hơn một giờ.

“Như vậy đi, qua bên cái chỗ mà tiểu suất ca mở tiệm ăn món cay Tứ Xuyên đi, chính là quán ăn Gia Sản đó, Đại Khinh, cậu có lần dẫn tớ đi đấy, mùi vị thật không tệ”

Ở Mỹ ăn ở bạc đãi Duy Nhất hay sao ấy, cho nên quay về, đứa nhỏ này lại nổi cơn thèm ăn, giống như Smecta đến Trung Quốc thấy thịt vậy.

***hắc hắc: hình như Smecta là thuốc tiêu chảy mà ta

Vừa nghe cô ấy nhắc tới Hòa Nhất, tôi có chút sững sờ, Hòa Nhất gần đây cũng được đãi ngộ giống như Phạm Vận ----- đối thoại giữa tôi và Đường Tổng rất ít nói đến. Thật ra thì cẩn thận suy nghĩ một chút, từ lần trước ở Sắc Màu thấy chuyện xảy ra như vậy, Đường Tổng không dẫn tôi đi gặp đám bạn bè kia nữa.

“Ôi ôi, hai người các cậu sững sờ cái gì” – Duy Nhất cau mày

“Quán đó cũng không đặc biệt ngon lắm, chúng ta đi quán khác đi” – Tôi đề nghị, cũng nháy mắt với Duy Nhất, ý bảo ‘chờ mở bình thì không ai biết trong bình có gì’

Mà tôi vẫn còn quá hiền lành đi, quên là Duy Nhất, đứa nhỏ này chỉ sợ thiên hạ không loạn, ngay từ đầu cô ấy ồn ào không cho tôi và Đường Tổng có chút không khí thay đổi, hình như tựa hồ có chút hiểu ra chuyện gì. Kia hai con mắt còn đảo đảo, chuyển một cái, tiếp tục nói:

“Tại sao không đi, lần trước tiểu suất ca đối với chúng ta không phải rất nhiệt tình sao? Đại Khinh, đặc biệt là đối với cậu nha, không phải còn dặn dò nhân viên sau này nếu là thấy cậu đến thì nhất định phải trả tiền

sao?”

Tôi lập tức muốn đem cái cổ tiểu yêu tinh Duy Nhất này biến thành cái cổ vịt gặm cắn.

Duy Nhất chuyển động muốn hồng con mắt, còn muốn nói gì, Đường Tổng lại nói một câu ngăn lại – “Chúng ta đến quán của Hòa Nhất vậy”

Lời này vừa nói ra, tôi muốn nghỉ ăn cơm, mà Duy Nhất nhất định khẩu vị gia tăng.

Sau khi bàn bạc xong, Đường Tổng ra khỏi phòng, điện thoại đặt bàn, Duy Nhất cười xấu xa, hỏi thăm tôi --- “Đại Khinh, Hòa Nhất như thế nào dính dáng đến hai người các cậu vậy?”

“Giống như một con thỏ, hai chân sau nảy lên, liền nhảy vào chứ sao” - Tôi nói.

“Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Hòa Nhất quyền rũ cậu, còn cậu thì quyền rũ Đường Tổng à?” – Duy Nhất ánh mắt Bát Quái sáng lấp lánh

“Cậu cảm thấy thế nào?” – Tôi có chút buồn cười

“Nhìn hấn ta một bộ dáng dĩ nhõ, hai người các cậu cũng bị câu dẫn à”

Hòa Nhất bị Tô Gia Minh vu tội có một đôi mắt nhỏ, bây giờ lại bị Duy Nhất đả kích thành đồ dĩ nhõ.

Duy Nhất còn muốn ép hỏi tôi, nhưng Đường Tổng đi vào, cũng không thể hỏi nữa, chỉ đến thế thôi.

Trước khi đi, tôi thầm xây dựng ý tưởng kiên cố trong lòng, không thể a, Hòa gia mở quán ăn nhiều như vậy, Hòa Nhất nhất định sẽ không đi trùng quán ăn đó, hơn nữa, hấn ta cả ngày chơi bời lêu lổng, xem chừng cũng không chú ý buôn bán. Cho nên hôm nay tỷ lệ đụng độ chỉ cỡ 10%.

Nhưng đáng tiếc chính là, có thể xem nước nhâm thành thuốc trừ sâu DDVP mà uống vào. Ý của tôi là, khi chúng tôi một hàng ba người rời nhà đến quán ăn Gia Sản, sau khi ngồi xuống không lâu, liền được phục vụ mời vào một cái phòng khác.

Phục vụ nói là: “Đường Tiên sinh, ông chủ chúng tôi cho mời mọi người đi qua dùng cơm cùng”

Vừa tiến vào phòng kia, quả thật chính là Hoàn Châu cách cách đoàn viên cùng Hạ Tuế Phiến, Hoa Nhất, Tần Lệ, Dương Dương, A Vane, còn có thượng vàng hạ cám người, đều đến đông đủ.

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đã như vậy, chuyện sẽ không thể nào tệ hơn nữa, tôi đây tự an ủi mình -- ----- bắt quá nhớ lần trước ở trên đường bị một con Vượng Tài cản, kết quả vừa an ủi mình xong, xoay người liền dẫm lên cái đuôi đang quẫy của con Vượng Tài.

Đường Tổng kéo tôi ngồi xuống, kế bên là Duy Nhất, còn đối diện là Hòa Nhất, hiện tại hai người này kết hợp, làm tôi nhức cả đầu.

Hòa Nhất cuối đầu dùng bữa, thật bình tĩnh, hoàn toàn không giống như lần trước mất khống chế, tôi hy vọng tình cảm đó chẳng qua chỉ là do anh ta ảo giác.

Duy Nhất còn lại là bất động thanh sắc, lăm lét nhìn trái nhìn phải, trong mắt hưng phấn lóe ra ánh sáng Bát Quái.

Tần Lệ ngồi bên cạnh Dương Dương, nhìn thấy tôi, lập tức nói – “Chị, vì sao gần đây không về nhà? Gọi điện thoại chị cũng không bắt máy”

Tần Lệ nói cũng đúng, sau sự kiện lần đó, tôi tận lực giảm bớt tiếp xúc cùng em ấy, coi như là khiến cho mẹ an tâm đi, có thể, tôi thật sự khắc Tần Lệ.

Duy Nhất không chuyện gì, lại đi giúp tôi trả lời – “Chị em gần đây vội vàng cùng anh rể em bồi dưỡng tình cảm, hai người hận không được ngày ngày bên nhau, làm gì có thời gian quan tâm đến chuyện khác, hôm

nay nếu không phải chị đây làm mất dây, chạy qua nhà em, hai người không biết còn ở trong phòng ờ í e bao lâu nữa”

Duy Nhất là cố ý, cố ý hướng về phía Hòa Nhất nói.

Lời này vừa nói ra, những người còn lại tất cả đều ồn ào lên, trừ bỏ một người cười lạnh – a Vane và một người việc dường như không liên quan đến mình cao cao tại thượng – Hòa Nhất.

“Nếu như là vậy, em liền tha thứ chị, tranh thủ sang năm sinh ra cho em một đứa cháu chơi đi” – Tần Lệ vỗ tay cười đến rất vui mừng, mắt cong cong, giống như Nguyệt Nha (trăng non), lông mi dày đặc, ai đã gặp qua hai chúng tôi, đều nói, chị em hai người cũng không giống nhau, nhưng duy có ánh mắt lại giống nhau vô cùng.

Thật ra khi còn bé, tôi đã từng hận Tần Lệ, nhưng bất kể có đối với cô ấy hung dữ như thế nào, đứa nhỏ này vẫn thích dính vào tôi, từ từ, tôi cũng tiêu tan ----- mặc dù thiếu đi rất nhiều tình cảm của người bình thường, nhưng ít ra tôi cũng còn có một người em gái.

Thay vì cả ngày lo nghĩ xem mình có lấy được thứ này thứ nọ, không bằng cứ xem mình có được cái gì, sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Bên này đang tiến hàng nghi thức tâm linh cháo gà, một giọng nữ lạnh lùng cứng rắn xuyên qua không khí ồn ào náo nhiệt truyền đến - “Vẫn là cha mẹ nhà gái may mắn, sinh hạ đứa nhỏ nhất định biết là có một nửa huyết thống, nhà trai có thể sẽ thảm”

Tôi hướng mắt nhìn xem, tiếp xúc đến ánh mắt lạnh như băng của a Vane, có lẽ, cô ấy đã biết cái gì.

Toàn trường bị lời nói này đông lạnh lại, a Vane từ trước đến giờ không cho ai mặt mũi, lời nói kế tiếp của cô, nói rõ ràng hơn – “Tôi hôm nay đem lời này nói ra đây, có vài người đừng nên quá đáng, đừng nghĩ mình là thần tiên trên trời. Tay trái câu dẫn một người, tay phải kéo một người. Không có mệnh Cleopatra, cũng đừng bắt chước bệnh của Cloepatra”

Người đang ngồi, trừ đứa nhỏ Tần Lệ không hiểu ra sao, nghe hiểu được A Vane là hướng tôi nói.

Thật ra thì ở chuyện tình giữa hai người, chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng nhất, tôi cũng vậy, không có gì muốn giải thích với A Vane, giải thích không xong, cũng không thể giải thích được

A Vane thất tôi không phản ứng, há mồm còn muốn tiếp tục, lại bị Duy Nhất cắt đứt.

“Thức ăn hôm nay có phải cho quá nhiều muối hay không?” – Duy Nhất mắt nhìn chung quanh một vòng.

“Không có mà! Em ăn rất tốt” – để xác định, Tần Lê nể nể lần nữa.

“Nhất định là cho quá nhiều muối, xem một chút, rõ ràng là đem giọng nói cô gái này nể thành giọng vịt đực kia” – Duy Nhất chỉ vào A Vane mặt tức hện.

Giọng nói A Vane từ trước đến giờ cứng rắn, mới nghe quả thật có chút giống như giọng vịt đực. Duy Nhất vừa nói lời này ra, đoàn người cũng cười đến nghẹn.

“Cô là ai?” – nửa đường nhảy ra cái Trình Giáo Kim, A Vane rất tức giận, giận giận trừng mắt nhìn Duy Nhất.

“Tôi là em gái Đại Khinh, là chị Tần Lê, em vợ Đường Tổng, cô gái, cô là ai?” – Duy Nhất nhẹ giọng dịu dàng hỏi. Tôi đối với cô ấy quá rõ, đứa nhỏ này đối với người nào hung dữ, nghĩa là xem người đó là bạn bè, đối với người nào dịu dàng, vậy thì người đó đi chết lênh bà lênh bênh đi.

“Tôi là bạn của Đường Tổng” – A Vane dứt khoát để đưa xuống, khoanh tay ôm ngực, liếc xéo Duy Nhất.

“À, thì ra chỉ là bạn bè, tôi còn tưởng rằng người nào đó là mẹ anh ấy đây? Hay còn tưởng là chú cảnh sát giao thông đây? Trông nom đến tám khoang đường xe chạy rộng như vậy” – Duy Nhất mỉm cười nói những lời này, đôi mắt đen lay láy, mới nhìn, lại thấy thật ngọt ngào, giống như quả nho, nhưng mà là quả nho nhuộm chất độc.

A Vane chơi cùng với nhóm Đường Tổng cũng ít nữ tính, tính tình thẳng thắn, thường ngày mọi người đều nhường nhịn cô, không cùng cô đòi co, hôm nay Duy Nhất lại áp chế A Vane, đúng là chuyện mới mẻ. Hơn

nữa, nói thật, bọn người này không có người nào tốt, cho nên hiện tại đều như đang xem kịch vui mà cười đến nghẹn.

A Vane mặc dù tính tình thẳng thắn, nhưng tài ăn nói tuyệt đối so với Duy Nhất không thể hơn được, nhất thời còn muốn nói cái gì để phản bác, kìm nén đến mặt đỏ bừng, đỏ một hồi lâu, chợt đứng dậy, chĩa vào người của tôi nói – “Tần Khinh, tôi cảnh cáo cô, cô đừng.....”

Tốc độ Duy Nhất cũng mau, một Lăng Ba Vi Bộ liền vọt tới bên người cô, một tay ấn cô xuống, nói “Này này, chị gái, bạn bè là gì, chính là không có chuyện thì cùng ăn, cùng vui, cùng đùa, xảy ra chuyện liền giúp bạn không tiếc mạng sống của mình. Bạn bè cái gì cũng có thể trông nom, nhưng mà cuộc sống tình cảm riêng tư thì không thể trông nom, lời nói thật không dễ nghe, cha mẹ người ta còn không quản được, cô tính toán cái gì, ồn ào chuyện gì? Trông nom quá rộng đi, nếu không phải là thời gian quá rỗi rãi, bằng không thì.....không lẽ trong lòng cô có tư tưởng ám muội gì sao? Hả? Chị gái, cô nói xem?”

**** “Lăng ba vi bộ” là thuật khinh công có một không hai trên đời, mới nghe qua ai cũng ngỡ đó là sản phẩm của trí tưởng tượng siêu phàm của Kim Dung tiên sinh. Nhưng, thật sự đã có môn “Lăng ba vi bộ” vào thời xa xưa của võ lâm Trung Hoa. Nhân vật học bộ võ thuật này là Đoàn Dự trong truyện “Thiên Long Bát bộ”

Nghe câu nói sau cùng, sắc mặt A Vane chợt tái đi, giống như là bị cái gì đâm, rốt cuộc không nói lời nào.

Duy Nhất từ nhỏ là một cao thủ tạo không khí, thấy đã giải quyết A Vane, lập tức cầm rượu kính một vòng, nói chút lời dí dỏm, khiến trong phòng lần nữa lại náo nhiệt lên.

Chờ Duy Nhất ngồi trở lại bên cạnh tôi, thì tôi lặng lẽ lấy ly rượu kính cô một ly - “Cảm ơn giúp đỡ”

Cô ấy uống một hơi cạn sạch, hướng về phía tôi nháy mắt một cái – “Đại Khinh, Phạm Vận có tư mật, cậu cũng có, chúng ta không thể để người rồi hơi khi dễ đi”

Tôi hơi run, không nhịn cười được, đưa nhỏ Duy Nhất này, từ nhỏ đầu rất thông minh, cái gì mới nhìn đã hiểu.

Ngày đó, A Vane đến khi tan cuộc cũng không nói một câu, trong lòng tôi mơ hồ hiểu ra chuyện gì, trong lòng mỗi người đều ẩn chứa bí mật.

Mà cho đến khi tan cuộc, Hòa Nhất cũng không còn liếc lấy tôi một lần, không nói với tôi một câu.

Cái vòng lẩn quẩn của nhóm người này, cái gì loạn cũng đều gặp qua, xảy ra chuyện ngày hôm nay, căn bản cũng không coi ra gì. Nhóm người chơi rất hưng phấn, còn hẹn hôm sau đi lên núi chơi bắn súng. Tôi vốn không có hứng thú gì, nhưng Duy Nhất lại đòi nhất định phải đi. Lý do là chưa từng chơi đùa, mới mẻ.

Chỉ có tôi hiểu rõ lời này là xạo sự, đứa nhỏ này gì mà chưa từng chơi? Cậu của nhỏ là sư trưởng, trước kia thường dẫn chúng tôi sờ súng sờ pháo đại gì đó, một cái súng nhỏ làm gì có khả năng hấp dẫn cô?

Quả nhiên, âm thầm, cô nàng nói với tôi lời nói thật - “Ai nha, Đại Khinh, đám người kia chơi quá tốt, ai cũng đều có bí mật, một câu nói có thể làm cho người này mặt hồng, người kia mặt trắng, người nọ mặt xanh. Quá nhiều Bát Quái đi, ngày mai tớ tiếp tục đi đào thêm”

Tôi nghiêm trọng hoài nghi, đứa nhỏ Duy Nhất này kiếp trước chắc là đào đất đạo.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi tự lái xe lên núi, lưng chừng núi có một Câu Lạc Bộ bắn súng tư nhân, bên trong có một khu rừng rậm rạp lớn dùng để làm sân bắn, toàn bộ được bố trí giống như chiến trường, đến nơi mới nghe nói nơi này là Hòa Nhất mở, buôn bán thật sôi động, hôm nay bởi vì chúng tôi tới chơi mà ngưng kinh doanh.

Nghỉ ngơi chốc lát, đoàn người liền mặc vào đồng phục, đeo kính bảo hộ cùng khẩu trang, chuẩn bị bắt đầu trò chơi, vốn cho là dùng thuốc màu bắn, kết quả là Hòa Nhất đưa chúng tôi vào một gian phòng, bên trong toàn bộ đều là súng giả mà quốc gia rõ ràng là đã cấm tiêu thụ, người trong nghề gọi là chó, thả bb bắn ra, lực sát thương cực kỳ mạnh, cho dù có các biện pháp bảo hộ, nhưng trúng vào người, tuyệt đối máu sẽ ứ đọng đến vài ngày

Xem ra người này đúng là muốn đùa thật, tôi cũng không quá kinh ngạc,

nói thật, bọn họ muốn lấy súng thật cũng là có thể luôn đi.

“Súng và đạn tùy ý lấy” - Hòa Nhất nói

Tôi đi vào, nhìn một chút, muốn cầm lấy súng lục G17, lại bị Duy Nhất chặn lại – “Đồ ngốc, lấy cái lớn hơn”

“Vì sao?”- Tôi không hiểu

Duy Nhất đầu nghiêng nghiêng bên phải hướng 3 giờ, tôi nhìn theo, phát hiện A Vane đang cầm trong tay một cây súng tiểu liên MP5, còn giả bộ đem họng súng nhắm ngay hướng chúng tôi.

Quên đi, hiện tại cũng không nên giữ hình tượng thực nữ, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, tôi vội vàng cầm cây PDW tự vệ

(hak hak: ta mù về mấy cái vụ súng này nha các nàng – thứ tội : - cúi đầu)

Sau khi trang bị xong, đoàn người bắt đầu chia tổ, chia thành hai đội, đội xanh, đội đỏ, Hòa Nhất và Đường Tống theo thứ tự là đội trưởng, oản tù tì lựa chọn người trong đội

Tôi, Đường Tống, Duy Nhất, Dương Dương, Tần Lệ, cùng với hồ bằng cầu hữu ABC em gái non nớt một tổ. Hòa Nhất, A Vane, cùng với hồ bằng cầu hữu DEF em gái non nghề một tổ.

**hồ bằng cầu hữu: cáo và chó cùng là bạn

Hai bên trước lách mặt nhau, chờ tiếng còi vừa huýt lên, liền bắt đầu chạy vào rừng cây, tiến hành trận tiêu diệt nhau.

Đội chúng tôi quyết định phái Dương Dương đi ra đánh tiên phong, những người còn lại che chở cho Dương Dương, quả nhiên không phụ kỳ vọng, vừa ra ngoài liền quật ngã được hai người bên phía đối phương, tình thế quân ta chuyển mạnh. Đường Tống tiếp tục chỉ huy, giữ mấy mỹ nữ non kém ở lại, những người còn lại theo anh cùng xông vào nội địa quân đối phương

Duy Nhất hưng phấn cực kỳ, đứa nhỏ này kỹ thuật bắn súng phải nói là

vô cùng chuẩn xác, trước kia mấy đứa con nít chơi trò bắn cung đều nhắm mấy con chim trên cây mà bắn, cô lão nhân gia này thì nhắm vào tiểu *** của con chim mà bắn, luyện hơn mười năm, công lực cũng được gọi là xuất thần nhập hóa (ý nói tuyệt đỉnh á). Nhưng hôm nay con nhỏ này không biết gân cốt cơ bắp như thế nào, cứ hướng về phía mấy đứa em gái non nớt của đối phương mà bắn, muốn bắn thì bắn đi, còn phải nhắm vào bộ ngực người ta mà bắn.

“Đừng bắn vào ngực người ta” – Tôi khuyên nhỏ

“Vì sao đừng, cậu xem mấy con nhỏ đó xem, tới bắn súng gì mà toàn mặc đồ bảo hộ nhũ (ngực á)? Cúp D rất giỏi à? Mới vừa rồi có con tiểu yêu tinh kia còn cố ý dùng bộ ngực đụng khuỷu tay Đường Tổng nhà cậu kia, tớ đây là đang giúp cậu báo thù nha Đại Khinh”

“Ý của tớ là, vốn chúng ta là cúp B cũng không phải là đối thủ của mấy đứa nó, cậu còn bắn vào ngực, bắn súng lên rồi thăng cấp thành cúp E, cho cậu khóc chết luôn” – Tôi giải thích

Duy Nhất suy nghĩ một chút, thấy cũng có lý, vì vậy liền bắt đầu hướng đến bắp chân của mấy cô em gái non nớt kia mà bắn, sau đó mới biết, trong số đó có một em tiểu yêu thừa dịp cô nàng không có ở đây mà câu dẫn Đoạn Hựu Hồng, từ đó cô nàng hề thấy em gái non nớt kia thì tức càn hông.

Tôi vẫn đi theo bên cạnh Đường Tổng, nhìn anh lấy tay chỉ huy đội viên. Cũng kỳ quái, ngày thường nhìn anh áo trắng nhẹ nhàng, không nghĩ tới mặc mê phục lại mang cỗ lực hoang dã, làm máu người ta sôi trào.

Đang nhìn đến xuất thần, Đường Tổng hướng về phía tôi làm dấu ----- ngón tay tách ra thành hình cái bát, lòng bàn tay hướng bộ ngực của mình, sau đó lại chỉ vào chính mình, lòng bàn tay ở hai bên gò mà làm động tác lau lau.

Tôi suy tư một hồi, rốt cuộc cũng hiểu. Sau khi hiểu, lại có chút xấu hổ, vội vàng che mặt, oán giận nói: “ai nha, cởi quần áo ở đây, muỗi thật là nhiều nha”

“Cởi quần áo làm gì?” – Đường Tổng cau mày.

“Anh không phải muốn chơi tiểu dã chiến với em à?” – Tôi tiếp tục che mặt, hoàn hảo trong bốp có mang theo Durex. (hahaha – chết với em ĐK này mất)

Đường Tổng đứng hình một hồi lâu, sau đó hít sâu một cái, nhắm mắt nghỉ ngơi một phút, mới nói “Bà xả, em nghĩ đi đâu, ý của anh là, anh đối phó đàn ông, em đối phó với phụ nữ”

Sự thật chứng minh, Đại Khinh tôi tư tưởng thật không trong sáng a.

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại Khinh tôi có một ưu điểm, mặc dù bị đả kích, yên tĩnh một lúc, sẽ phục hồi như cũ.

Là tiên phong đội chúng tôi, Dương Dương xem như lập được chiến công hiển hách, liều mạng xung phong, liên tiếp tiêu diệt không ít thủ lĩnh quân địch, mắt nhìn thấy chiến thắng, thằng nhóc này vẫn còn ở phía trước, chợt một khối đạn vô tình bắn tới, thằng tấp bắn vào bắp đùi Dương Dương, tiên phong Dương ngã xuống đất, chúng tôi chuẩn bị tiến lên cứu, Đường Tổng lại ngăn cản chúng tôi ----- “cánh rừng phía trước mai phục ít nhất 2 tay súng bắn tỉa, chờ chúng ta xuất hiện, sẽ một lưới bắt trọn”

Tôi bỏ qua, tựa vào bao cát phía sau cây thập tự giá. Trong lòng mặc niệm nói, Dương Dương đồng chí, lên đường bình an.

“Đường Tổng mau ra đây” - giọng Hòa Nhất truyền tới. – “Nếu không ra, thủ hạ của ngươi sẽ phải chịu hành hạ”

Xem ra phát súng vừa bắn Dương Dương kia chính là của Hòa Nhất, hàng này không phải là người, hàng này là **oss (hix hix – ta chịu – bó tay khúc ni nha mấy bồ)

Bên phái chúng tôi không dám động, chỉ thấy Hòa Nhất bỗng nhiên nổ

súng, hướng bấp đui của Dương Dương bắn một phát.

Mặc dù là giả, nhưng mà đau đến Dương Dương nhe răng, nhếch miệng, hét lớn – “mẹ nó, Hòa Nhất, con mẹ nó, cậu quá ác độc!”

“Trên chiến trường, là anh em cũng sẽ trở mặt” – Hòa Nhất mặt không đổi sắc nói, xong, tiếp tục đối với Đường Tổng hô to – “Đường Tổng, người muốn hy sinh đầu lĩnh đã làm việc cho mình sao?”

Đường Tổng dùng thủ thế ý bảo chúng tôi chớ có lên tiếng - “hiện tại phải gắng giữ bình tĩnh, nếu không đối phương biết được vị trí của chúng ta, đạn tuyệt đối sẽ giống như ngựa hoang thoát cương bắn tới, chúng ta tất cả sẽ đều Game over”

Đang lúc chúng tôi giữ im lặng, Hòa Nhất tiếp tục bắn vài phát lên người Dương Dương, đau đến Dương Dương chửi má nó không ngừng.

Chúng tôi yên lặng, lại bỏ quên một liệt nữ bên cạnh, chỉ không biết Tần Lệ từ đâu nhô ra, trên tay cầm một khối lựu đạn nhắc chân chạy ra, còn hô to – “Tôi cùng mấy người liều mạng!!!”

Lựu đạn dĩ nhiên cũng là mô phỏng, kíp nổ có rất nhiều hướng bốn phương tám hướng bắn ra, uy lực không nhỏ. Tần Lệ vốn là nghĩ đối phương uy hiếp, cuối cùng cũng không chịu được, quá ngốc, quá ngây thơ, Hòa Nhất không chút thương hương tiếc ngọc, một viên đạn bắn vào bấp chân cô, Tần Lệ ngã xuống đất, Hòa Nhất nhân cơ hội đoạt lấy lựu đạn, lui về an toàn, kéo kíp nổ, đem đặt giữa hai người.

Sau một cuộc mưa đạn, đồng chí Tần Lệ và Dương Dương lừng lẩy hy sinh, Hòa Nhất quả thực quá hung tàn rồi.

Làm đội trưởng tiếp tế tiếp viện, tôi quyết định, đợi lát nữa buổi trưa sẽ cho hai liệt sĩ này mấy miếng xúc xích nướng coi như quốc dân đảng bồi thường.

Tiên phong hy sinh, Đường Tổng ra lệnh cho chúng tôi những người còn lại toàn bộ di tản, ẩn nấp, giữ sức.

Tôi cúi người tránh ở trong chỗ rừng rậm rạp, đang chuẩn bị ngồi xuống nghỉ một chút, chợt cảm thấy một cỗ sát khí, trực giác lật người né tránh.

Chỉ nghe bùm bùm loạn một trận, một loạt đạn bắn vào thân cây bên cạnh. A o i a, vỏ cây nát bấy, nếu bắn trên người tôi, nhất định nội thương a. Có thể có thâm thù đại hận với tôi như vậy, cũng chỉ có A Vane thôi.

“Đàn bà ác độc nổi dậy. Thật là đều gặp thần sát thần, gặp Phật diệt Phật” - tôi nói đúng là A Vane đi. Cô nàng thấy một kích chưa bắn trúng, liền lập tức giương khẩu tiểu liên MP5 nhắm ngay tôi.

Em gái, cứ nhiên đùa thật – tôi vội vàng chạy trốn, giống như con chuột chạy qua đường, chật vật. Không sợ sao? tuyệt đối tước da không chừa một mảnh a.

Vì vậy lăn một vòng, cô ta còn theo sát không ngừng, trong đó một viên đạn thật là bắn trúng gót chân tôi, thật đau, lần đầu tiên có một cuộc chiến đấu chung cùng Đường Tống.

Cũng là lần đầu tiên vì soái ca mà bị thương, còn có gì mà tính toán sao?

Mất thấy A Vane còn muốn tiếp tục, tôi cũng nổi giận, chuyện gì làm nhiều cũng sẽ quá đáng đi, tôi đối với cô ta coi như cũng hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Lập tức, tôi nằm rạp tên đất, nhắm thẳng, bóp cò, nhắm về đầu gối A Vane mà bắn. Tôi nói rồi, lúc còn bé thường xuyên cùng cậu của Duy Nhất đi sờ súng, sờ đại pháo, cũng không tệ lắm. Tôi còn nói qua, đàn bà ác độc nổi lên thì Thần Phật đều diệt. Vì vậy, khi A Vane vì đầu gối trúng đạn mà té xuống đất, tôi cũng không bỏ qua cho cô, tiếp tục giơ súng nhắm ngay lưng của cô ta bắn ---- kiên quyết không bắn vào ngực, không thể để cho cô ta vì họa mà được phúc! (đáng đời bà A Vane – ghét)

A Vane bị bắn ngã trên mặt đất, đạn nhiều như vậy, đau đến nghẹt thở, tôi thuận thế cầm cây MP5 của cô ta, người này, quá trâu bò đi.

Vẫn bắn đến viên đạn cuối cùng, A Vane cũng không cầu xin tôi một tiếng tha mạng, chỉ là theo quy định, con nhỏ này đã chết không dưới 10 lần đi, tuyệt đối không thể phản kích. Tôi thu tay lại, chuẩn bị rời đi, tiếp tục tiêu diệt kẻ địch, nhưng A Vane lại gọi tôi lại “Chờ đã!”

“Có chuyện gì cứ nói, một lần nói cho rõ ràng đi” – Tôi cảm thấy hôm nay đúng thật là cơ hội tốt.

“Cô tại sao muốn câu dẫn Hòa Nhất?” – A Vane trực tiếp hỏi.

“Cô biết Hòa Nhất là dạng người gì, cô so với tôi có lẽ rõ ràng hơn, dùng hai từ ‘câu dẫn’ này, có phải là hạ thấp tiêu chuẩn của anh ta không?” – Tôi nói thật.

“Muốn câu dẫn, cô cứ đi ra ngoài câu dẫn, không cần đảo loạn một vòng nhóm của chúng tôi”. Nhìn cử chỉ của A Vane muốn đứng lên, nhưng cô gắng một hồi, bởi vì quá đau, liền thôi luôn, nằm trên mặt đất thở phì phò.

“Tôi không biết cô nghe nói chuyện gì, nhưng có rất nhiều chuyện, chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng” – Tôi chỉ có thể nói như vậy cho cô ấy biết.

“Cô căn bản cũng không xứng với Đường Tổng, chỉ có Phạm Vận mới xứng với anh ấy”

“Cô căn bản cũng không xứng bình luận mấy cái vấn đề này” – Tôi nói – “Xứng hay không, không phải do người ngoài nói”

“Cô cho rằng Đường Tổng sẽ yêu cô? Anh ấy bắt đầu hòa giải với cô, ý muốn cùng cô làm một đôi vợ chồng bình thường, dĩ nhiên sẽ đối tốt với cô, sẽ cùng cô sinh con, sẽ làm cô trở thành một quý phu nhân được mọi người hâm mộ, nhưng đó là vì anh ấy thương hại cô, bởi vì anh ấy cảm kích cô, có rất nhiều nguyên nhân, nhưng tuyệt đối không phải là yêu, trong lòng anh ấy, vĩnh viễn đều chỉ có Phạm Vận. Anh ấy cùng Phạm Vận trải qua nhiều năm như vậy, cô vĩnh viễn cũng không thể đuổi kịp. Cô không phải vợ Đường Tổng, cô chỉ là con dâu họ Đường” – A Vane nhẹ nhàng, lạnh lùng khạc ra những lời này.

“Bất kỳ một người phụ nữ nào cũng không đạt tới địa vị Phạm Vận trong lòng anh ấy” – Tôi nói. A Vane cho là tôi sẽ bị những lời này đánh ngã, nhưng mà tôi lại không có.

“Cô hiểu là tốt rồi, đừng phí công nữa” – A Vane đứng lên, chân còn đau, hai chân khẽ co giật, nhưng cương nghị không thể hiện ra chút

nhếch nhác nào trước mặt tôi.

“Cô chính là bởi vì hiểu làm thế nào cũng so ra kém với địa vị Phạm Vận trong suy nghĩ của Đường Tổng, nên mới buông tha Đường Tổng sao?”
– Tôi hỏi

Cũng giống như ngày hôm qua, A Vane giống như bị cây kim nhỏ đâm rách bí mật ẩn núp sâu nhất trong lòng, trên mặt nổi lên một màu đỏ.

Trước kia, tôi chỉ mơ hồ cảm thấy, A Vane đối với tôi chán ghét, đối với Phạm Vận ủng hộ khác thường, trải qua Duy Nhất nhắc nhở, rốt cuộc hiểu rõ chuyện gì xảy ra. A Vane cũng yêu Đường Tổng, có thể là trước Phạm Vận, cũng có thể là sau Phạm Vận, tóm lại cô ấy yêu Đường Tổng. Nhưng mà cô thì tinh táo, hiểu trong lòng Đường Tổng tràn đầy hình ảnh Phạm Vận, cho nên anh ấy cùng ai, cũng không đi can thiệp. Sau này lại quyết định, có lẽ đã trải qua bao đêm lý trí cùng tình cảm đối kháng, cuối cùng, lý trí chiến thắng. Cô lựa chọn làm bạn với Đường Tổng vĩnh viễn, làm một người đứng xem. Nhưng không lâu, tôi giống như hóa thân tình cảm của cô, như thiêu thân lao đầu chạy về phía Đường Tổng. Cho nên cô căm ghét tôi, giống như căm ghét chính mình không cách nào khống chế tình cảm bản thân.

Cô nói với tôi tất cả những lời đó, những ác ý đó, cũng không phải là hướng về phía tôi, mà là đối với bản thân mình.

“Trí tướng tượng của cô thật phong phú” – Cho dù sắc mặt trắng bệch, A Vane cũng không thừa nhận, đó là phương pháp bảo vệ duy nhất của cô, tôi cũng không muốn vạch trần.

“A Vane” – tôi nhìn cô, tôi nghĩ, ánh mắt của tôi rất an tĩnh, giống như giọng nói của tôi – “A Vane, Phạm Vận là tồn tại như thế nào trong lòng Đường Tổng, khi tôi đáp ứng cùng anh ấy kết hôn, không, là lúc đáp ứng cùng anh ấy lui tới tôi đã biết rõ, thậm chí so với cô còn hiểu rõ hơn. Vào lúc đó, tôi tự nói với mình, bất kể anh ấy đối với tôi như thế nào, đều là tôi tự trông, quả khổ là quả ngọt, tôi đều nguyện ý ăn vào. Không có bất kỳ một việc nào đạt được mà không cần nỗ lực. Cô bởi vì sợ bị thương mà buông tay, nhất định sẽ không đạt được cái gì. Mà tôi, bởi vì một chút tổn thương này mà thu hoạch cơ hội có thể thắng, mong manh sao? Không cần gấp gáp, tôi có rất nhiều thời gian để đánh cược, để liều mạng. Tôi có can đảm như vậy, còn cô thì sao? Cô có cái gì? Cho nên tôi

nói, cô căn bản không có bất kỳ tư cách gì tới phán xét chuyện tình giữa tôi và Đường Tổng. Tôi mời cô về sau không cần nói tới chuyện này. Bởi vì cô sợ sệt, cô mất đi tư cách bình luận vấn đề này” (yeah yeah – Đại Khinh tử thật tuyệt)

A Vane kinh ngạc nhìn tôi, ánh mắt giống như đang nhìn một người xa lạ. Im lặng một hồi lâu, cuối cùng cô cũng không còn gì để nói, di chuyển hai chân, khập khiễng tránh ra – cô phải rời sân.

Đợi A Vane đi xa, tôi hướng sau lưng nói, “Đi ra đi, Hòa Nhất”

Giác quan thứ sáu của tôi rất tốt, Hòa Nhất lúc tôi đang ra sức bắn A Vane, đã đứng một bên quan sát rồi.

Quả nhiên, Hòa Nhất xuất hiện, boot, trang phục bảo hộ, tay khoanh lại, dựa vào cây, rất mê người.

Hôm nay là ngày tốt, thích hợp mở đại hội xưng tội, giải quyết xong vụ án A Vane, ý định của tôi thuận tiện đem sự việc của Hòa Nhất giải quyết nốt.

“Không nghĩ tới tài ăn nói của cô rất tốt” - Hòa Nhất mỉm cười, bên phải khóe miệng nhếch lên, cái loại tà khí đó lại một lần xuất hiện, anh ta bây giờ, hiển nhiên giống như là một thủ lĩnh phản quân.

Ý định của tôi là đi thẳng vào vấn đề - “Hòa Nhất, giữa chúng ta hiện tại là tình trạng gì?”

Hòa Nhất giương súng lên, nhắm ngay tôi, tay gác lên cò súng – “Tình trạng gì? Bây giờ tình trạng là không phải cô cùng Đường Tổng chim cá tình thâm sao?”

“Chúng ta kìa?” - Tôi hỏi. Đáng thương tôi tay trái một thanh MP5, tay phải một thanh PDW, lại không có đất dụng võ, như cũ bị người ta dùng súng uy hiếp.

“Tôi rất tốt, cô rất tốt, nhưng chúng ta ở chung một chỗ rất không tốt” – Hòa Nhất cầm súng chậm rãi hướng tới gần tôi.

“Nếu như vậy, chúng ta có thể ra sức giảm bớt chuyện ở cùng một chỗ” –

Tôi muốn lui về phía sau, nhưng Hòa Nhất hướng cạnh chân tôi nả một phát súng uy hiếp.

“Ý anh là gì?” – Tôi không đi được, dứt khoát cũng không cần đi - “Hòa Nhất, hai chúng ta lúc bắt đầu đã biết đối phương cần chính là gì”

Không sai, tôi cần chính là một chút an ủi, mà cái anh ta cần chính là mới lạ cùng kích thích, những thứ này cùng tình cảm không liên quan.

“Tôi thích làm trái quy tắc của trò chơi, như vậy càng kích thích không phải sao?” – Hòa Nhất hướng hai tay tôi bắn, kết quả chính là MP5 và PDW tất cả đều rớt trên mặt đất, và lại đôi tay đau đến lưng cũng phát run lên.

Có lúc tôi cảm thấy, đời trước mình nhất định là đào mộ phần người ta hoặc là gõ cửa nhà quả phụ, nếu không làm sao mà biết Hòa Nhất đây.

Hiện tại nhìn lại, quanh thân không hề có vũ khí, cứ như vậy đối mặt với họng súng đen ngòm của Hòa Nhất.

Tác giả có lời muốn nói: đây là biến đổi thứ hai, biến đổi thứ ba còn đang tìm cương ngựa, nếu muốn tối nay có, các cô nương, ta đi ra ngoài ăn một bữa cơm ~~~ thanh tỉnh đầu óc, trở lại sẽ viết ha....~~~

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Anh cho tôi cảm giác thoải mái” – Tần Khinh tôi sợ nhất là bị giày vò.

“Tại sao nhất định là Đường Tống?” – Anh ta hỏi

“Bởi vì vừa bắt đầu cũng là anh ấy, không có người khác” – Tôi đáp

“Tôi không nghĩ tới, cô cứ nhiên bỏ ra nhiều như vậy” – Hòa Nhất từ từ hướng đến gần tôi, tôi chỉ có thể lùi về phía sau.

“Tôi biết, thì sao? Anh cảm thấy khó khăn càng gia tăng, càng hung phần hơn sao?” - Tôi phát giác lúc này mình không còn đường để lui, sau lưng đang chống đỡ là cây khô, trên thân còn có vết đạn bắn phá, xuyên thấu qua trang phục bảo hộ thổi mạnh lên lưng tôi.

“Tần Khinh, cô phải nghe lời nói thật sao?” – Hòa Nhất sử dụng cây súng của anh ta chống lên cổ của tôi .

“Tôi cho là chúng ta vẫn luôn nói thật” – Mặc dù trên tay anh ta có súng, cũng không phải là thật, nhưng được chế tạo nén khí, không thua kém một thanh súng thật.

“Tốt lắm, tôi cho cô biết” – Anh ta chợt sát lại gần tôi, nhìn tôi, mắt cách tôi rất gần, lông mi khép lại, quét nhìn vào ánh mắt tôi, nhột mà đau, đâm vào tôi chảy nước mắt. Cảm giác khó chịu làm cho tôi quay đầu đi, nhưng Hòa Nhất lại không đồng ý. Anh ra một tay nắm chặt mặt tôi, khiến tôi đối mặt với anh – “Tôi cho cô biết, Đại Khinh” – Anh ta nói – “Tôi muốn thay đổi quy tắc trò chơi, tôi nghiêm túc”

“Tôi cùng Đường Tổng đã kết hôn rồi” – Tôi nhắm mắt lại, nước mắt, có thể là do lông mi vừa rời kích thích, chảy xuống.

“Thì như thế nào?” – Hòa Nhất cười một tiếng rất lạnh – “Thời điểm chúng ta quen biết, cô cũng đã kết hôn”

“Cái trò chơi này, tôi không muốn cùng anh chơi tiếp” – Tôi lấy tay không tình cảm lau đi nước mắt, cũng muốn đẩy anh ta ra, nhưng Hòa Nhất vẫn không nhúc nhích.

“Đại Khinh, trò chơi đã bắt đầu, cô không thể rời khỏi” – trên mặt Hòa Nhất lại xuất hiện biểu hiện giống như ở Sắc Màu hôm đó, rất thật, làm cho xương cốt người ta rét run. Anh ta vuốt gương mặt của tôi, dùng giọng điệu chậm rãi nói – “Đại Khinh, chúng ta sẽ nhìn xem, đám người kia, cuối cùng ai có thể thành đôi, người nào cùng người nào sẽ phân li”

Đến bây giờ tôi mới biết, người làm chuyện gì cũng có hậu quả, cũng đến giờ mới biết, tôi trông cái quả này quá không dễ dàng tiêu hóa.

“Cho dù không thể rời khỏi, tôi cũng sẽ không theo yêu cầu của anh, tôi chấm dứt, tôi dừng lại, trò chơi làm sao có thể tiếp tục?” – Nước mắt đã

dùng tay lau khô, tôi dùng đôi mắt sáng rõ nhìn anh ta.

“Đại Khinh, cô không rõ, trò chơi không phải là của cô. Giống như cô không thể tự kiềm chế mình yêu Đường Tổng, giống như tôi không thể tự kiềm chế yêu cô, cô cũng sẽ không thể kiềm chế mà sa lầy vào trò chơi này” – giọng nói Hòa Nhất nhẹ mà chậm, từ tính mười phần, giống như là ngâm nga giai điệu nước ngoài, thần bí mang theo lời tiên đoán tôn giáo.

“Nói xong rồi sao?”- Tôi hỏi

“Xong rồi”

“Xong rồi xin mời buông tôi ra”

Môi của anh ta vẫn ghé vào tai của tôi hà khí, khí nóng giống như là cổ trùng, từng cái, giãy dụa, thân thể yêu ma quỷ quái, tiến vào bên trong cơ thể của tôi. Anh ta mở miệng nói – “Tôi chỉ là nói xong rồi, nhưng là muốn làm, còn chưa bắt đầu”

Một giây kế tiếp, tôi cảm thấy chân của mình nặng nề bị nhấc lên, trọng tâm không vững, trời đất quay cuồng, té ngã trên đất, ngay sau đó, Hòa Nhất đè lên trên người tôi.

“Anh còn như vậy, tôi sẽ la lên” – Tôi uy hiếp, nhưng cũng cảm thấy lực uy hiếp của mình thật sự quá nhỏ, dù sao, đối mặt tôi là Hòa Nhất.

“Scandal hai chúng ta truyền ra ngoài, bọn họ coi như nhìn thấy, cũng sẽ không cho rằng cô hoàn toàn vô tội. Quan trọng hơn là, cô không dám mạo hiểm cho Đường Tổng nhìn thấy một màn này, đúng không?” – Trong bụi cỏ, Hòa Nhất đang nhìn tựa như một con rắn, màu sắc càng tươi đẹp, độc tính càng mạnh.

“Chuyện của chúng ta là anh truyền đi sao?” – Tôi hỏi

“Đại Khinh, trong Vườn Địa Đàng, bar Màu Sắc, khắp nơi đều là người, cái vòng lân quản này, không giấu được bí mật.

Những lời của Hòa Nhất khiến cho tôi suy nghĩ lại, nói như vậy, trừ ở Sắc Màu lần đó, Đường Tổng đối với những chuyện tình còn lại đều có

nghe thấy, nhưng anh chưa bao giờ hỏi tôi chuyện gì.

“Cô ở đây nghĩ, Đường Tống tại sao không hỏi thăm chuyện giữa hai chúng ta, đúng không?”

Tôi nói rồi, Hòa Nhất là con rắn, một cái liên chui vào tư tưởng của tôi xả độc.

“Đại Khinh, nếu như anh ta thật sự có một chút xíu thích cô, anh ta nhất định sẽ ghen, nhưng anh ta không có” – Hòa Nhất dùng một chút âm điệu nhẹ nhàng đầu độc tư tưởng của tôi.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ anh ấy yêu tôi, về phần thích, cũng có rất nhiều loại, ít nhất khi ở cùng một chỗ với tôi, lúc đó anh ấy sẽ đặc biệt cười, chuyện đó không phải đã tốt lắm sao?” – Ý chí của tôi không yếu ớt như vậy.

Hòa Nhất dùng đôi con ngươi hoa đào dài hẹp nhìn gương mặt tôi như muốn chặt ra từng mảnh, nhẹ nhàng nói, “Đại Khinh, tôi chưa từng gặp qua người phụ nữ nào ngu hơn cô”

Tôi đang nghĩ cãi lại, nhưng đã không có cơ hội ----- Hòa Nhất cúi đầu, chặn lại miệng của tôi, sử dụng môi của anh ta.

Lần này không giống với trước đây là thưởng thức nụ hôn, mà là đang chiếm đoạt, tư thế của anh ta, là thô bạo, trọng lực ép lên trên môi tôi đến gắt gao, thậm chí muốn vì vậy mà nổ tung. Tay và chân đều bị thân thể của anh ta ngăn chặn, không thể động đậy, loại cảm giác này, làm cho người ta không thể chịu nổi. Tay của anh lướt qua trước ngực của tôi, tiến quân thần tốc, đi thẳng tới nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể của tôi. Dây lưng của quần áo bảo hộ bị tháo ra ----- tư thế Hòa Nhất rất thuần thực, không có cản trở, không có đình trệ, tay kia liên tục tiếp tiến vào thủ phủ của tôi.

Dị vật xâm lấn để cho tôi sợ hãi kêu ra tiếng, Hòa Nhất lấy lưỡi và tay cùng đối xử ----- tiến vào

Tiến vào một thế giới mới tinh.

Hòa Nhất là một tay chơi sành điệu, anh ta có thể khiến phụ nữ vui vẻ,

đáng tiếc hiện nay tôi không cảm thấy vui vẻ, trong tầm mắt, là bầu trời bao la xanh thẳm đến kinh người, chấn nghiêng trên ngọn cây, rực rỡ ánh mặt trời chói mắt.

Anh ta không phải muốn cùng tôi phát tiết ***, anh ta chỉ muốn ở trên người tôi lưu lại một dấu vết, lấy tay cùng lưỡi, lưu lại dấu vết của anh ta.

Con người thâm thúy tôi sầm, tôi nhìn thấy mình giãy dụa đến mệt mỏi, trên trán rịn mồ hôi, tóc đen dính vào gò má, lộ ra màu đỏ.

“Cô bây giờ, đẹp vô cùng” – Hòa Nhất đúng lúc cho tôi một lời khen ngợi, anh ta dùng lời khen ngợi kia há miệng nút lên cái cổ của tôi.

Tôi cố gắng giãy dụa, không muốn để cho anh ta được như ý, đêm đó ở Sắc Màu, anh ta lưu lại vết hôn trên cổ tôi đến mấy ngày mới tiêu tan, làm hại tôi mỗi lần đối mặt với Đường Tống phải dùng đến nửa hũ kem che khuyết điểm để bôi lên.

Lúc tôi phản kháng giãy dụa bị Hòa Nhất một câu làm cho yên lặng -----
-“xuýt, có người tới”

Vốn tôi cho là anh ta làm tôi sợ, nhưng cẩn thận vểnh tai nghe, quả thật phát hiện có tiếng bước chân hướng tôi bên này đi tới.

Thấy tình trạng này, đầu óc tôi nhanh chóng vận chuyển, nếu là cầu cứu, bây giờ là cơ hội, chỉ cần phát ra âm thanh, lôi kéo bọn họ chạy tới, ép Hòa Nhất bỏ chạy, coi như tôi bị rắn làm cho sợ....lấy cớ này giải thích, căn bản không truyền ra xì căn đàn gì.

Đang lúc tôi đang muốn làm như vậy thì trước ngực bỗng nhiên cảm giác mát mẻ ----- Hòa Nhất cư nhiên trong thời gian ngắn như thế mà đem nút áo bảo hộ của tôi mở ra.

Tốc độ xử lý của thằng nhãi này tuyệt đối có thể ghi nhận kỷ lục Guinness thế giới đi.

Mưu kế Hòa Nhất rất đơn giản, anh ta muốn khiến cho sự tính vốn không có gì lớn đem trở thành việc hệ trọng. Hấp thấp đầu, dùng môi tiến thành trêu chọc tôi.

Tôi không dám phản kháng, bởi vì sợ phản kháng, thanh âm sẽ lôi kéo người tới. Vì vậy cắn môi, nhẫn nại.

Nếu như tiến vào là động tác thứ nhất của Hòa Nhất, như vậy dùng lưỡi liếm chính là động tác thứ hai.

Liếm láp, da thịt ươn ướt, lạnh như băng, ánh mặt trời, cỏ xanh, trái tim bởi vì khấn trương mà nhảy lên, phát ra tiếng trầm đục thật lớn, lớn đến làm tôi muốn hoa mắt.

May mắn trong bất hạnh, tôi cùng Hòa Nhất núp ở đồng rơm cao cỡ nửa người, trước mặt còn có một chướng ngại vật, bọn họ không đến quá gần, sẽ còn an toàn.

Từ khe hở bụi cỏ rậm rạp tôi nhìn qua, người đến là hồ bằng cầu hữu A với bạn gái nhỏ, hai người đang ****

Trong lúc chiến tranh còn muốn nữ tình trường, khó trách đội chúng tôi thảm bại.

Tình thế bây giờ đang tiến triển, Hòa Nhất đang trêu chọc tôi, người đàn bà nào trên người cũng sẽ có tình ^_^ dục, muốn khống chế một nút, Hòa Nhất sẽ hết sức kích thích những cái nút khác ----- anh ta nghĩ muốn thưởng thức tôi đến không thể kiềm chế.

Tôi biết rõ mình bây giờ đang lưu lạc đến mức trở thành một người phụ nữ nhu nhược, chỉ có thể cắn môi, vận dụng hơi sức toàn thân tiến hành tự kiềm chế.

Thân thể của tôi như một tòa thành, hiện nay tòa thành gặp phải ngoại xâm xâm lược hòa với chuyện tình nội tại ^_^, đánh thẳng vào người, loạn trong giấc ngoài, lão đạo muốn ngã.

Ngôn ngữ cùng thanh âm là cảm xúc nhân loại dùng miệng biểu lộ, bên cạnh đôi tình nhân kia đang tiến hành, bởi vì sợ hành tung bại lộ mà tôi phải cắn chặt hàm răng, nhẫn nại đến đầu đầy mồ hôi.

Đây là một tràng so với việc đi vào địa ngục còn đau khổ hơn, khi kết thúc ý thức tôi có chút mê ly.

Đội đôi tình nhân kia đi xa, Hòa Nhất mới từ trên người tôi sửa sang lại quần áo

Tôi nằm trên đất nghỉ ngơi, từng ngum từng ngum thở hồn hển, rốt cuộc hiểu rõ chết đi sống lại là tự vị gì.

Hòa Nhất ngồi chồm hồm, giúp tôi phúi phúi tóc đen dính vào gò má, mỉm cười nói “Đại Khinh, cô là một người lính giỏi, cũng là phụ nữ rất tuyệt”. Sau đó anh ta đứng dậy, ngược sáng, chợt giống như thiên thần, thiên thần có ý chí ma quỷ

“Đại Khinh” – anh ta vừa nói vừa dùng súng chĩa vào người của tôi, thanh âm mang theo nụ cười như trước - “Giữa chúng ta chấm dứt sao? Thế nào cũng không chấm dứt được”

Tôi không nói gì ----- hơi sức mất hết. Hôm nay tiến hành trò chơi này, là anh ta thắng. Hòa Nhất nói đúng, trò chơi bắt đầu hay không, đã không vì ý chí của tôi mà chấm dứt. Giữa tôi và anh ta, còn có rất nhiều chuyện sẽ xảy ra.

Nói xong, anh ta chợt bóp cò, hướng về phía tôi bắn ra một phát, rất chính xác, liền bắn vào trái tim tôi, đạn kia nếu là thật, tôi hôm nay coi như hồng nhan bạc mệnh đi.

Đau, đây chính là đau thật lòng, trái tim bị thương. Đau đến trong lòng tôi ân cần thăm hỏi tổ tông nhà Hòa Nhất vạn lần

Sau khi đau xong, tôi nghĩ đến sự việc ———— đạn này bắn vào trên ngực trái, đội lát nữa ngực trái sưng lên, ngực phải thì không, bất bình thường nha. Vì vậy, trong lòng tôi lại thăm hỏi tổ tông nhà Hòa Nhất thêm vạn lần ———— nếu bắn hai bên phải tốt hơn không, không phải là đều sao.

Hòa Nhất không biết tôi thăm hỏi tổ tông nhà anh ta, trực tiếp bước đi, phát tay một cái, cũng không mang theo một đám mây đen. Còn sót lại tôi nằm trong bụi cỏ cho muỗi đốt chơi.

Trò chơi này kết thúc thì phía Hòa Nhất chiến thắng, vào lúc cuối cùng, anh ta một phát bắn trúng Đường Tổng, cũng là vị trí trái tim

Rất lâu sau đó, Hòa Nhất mới nói cho tôi biết, ngày đó sau khi diệt hai chúng tôi xong, trong lòng anh ta xuất hiện os là: phải chính tay giết chết hai cái người Gian Phu Dâm Phụ.

Lúc đó tôi mới biết, thằng nhóc này thế giới quan và nhân sinh quan của hắn có vấn đề rất lớn.

Sau khi kết thúc trò chơi, vốn còn muốn tụ họp, nhưng A Vane lại nói thân thể mình không thoải mái, nhất định muốn quay về, còn có hai bạn gái non nớt bị Duy Nhất đuổi bắn kia cũng về mặt đưa đám muốn trở về đi khám bác sĩ, những người còn lại cũng mất hứng, đoàn người tất cả đều trở về, ai về nhà nấy.

Tuy nói trò chơi không có lực sát thương, nhưng bởi vì cùng Hòa Nhất xảy ra ít chuyện, tôi thật sự mệt mỏi, lên xe liền nằm chỗ kế bên tài xế chợp mắt.

Đường xuống núi không được tốt lắm, rất lắc lư, khi đi ngang qua một cái hồ to, đầu của tôi chợt đụng vào kiếng xe, phát ra một tiếng ‘Đông’, cơ hồ có thể xủng là một tiếng nổ lớn. Đường Tống liền lái xe qua một bên dừng lại, đưa tay vuốt ve vết thương của tôi.

“Cẩn thận một chút, muốn ngủ thì dựa vào vai anh mà ngủ” – Đường Tống giọng nói rất nhẹ nhàng, dịu dàng làm tôi nửa mê nửa tỉnh mơ hồ đến rơi lệ, mơ hồ bất chấp tất cả, đem câu ‘em yêu anh’ ba chữ nói ra. Ngay tại lúc đó, trong nháy mắt, tôi nhìn thấy trên cổ tay Đường Tống sợi dây tơ hồng, anh ấy vẫn còn đeo sợi dây tơ hồng kia. Sắc đỏ trong ống tay áo, càng đỏ đến khắc sâu rồi, chưa bao giờ có ý muốn tháo ra. Trong phút chốc, tôi bình tĩnh lại. Muốn nói cái gì, đều không muốn nhớ.

Xe vẫn tiếp tục lắc lư, tôi vẫn tiếp tục nhắm mắt, thời điểm không vui thì đi ngủ, tỉnh lại sẽ không nhớ chuyện gì nữa, ít nhất cũng vượt qua được mấy giờ không bị tổn thương.

Giấc ngủ này cũng không an tĩnh, cảm thấy rõ ràng được động tĩnh chung quanh, cổ tình vẫn không chịu tỉnh lại. Đường Tống cúi đầu gọi tôi một tiếng, tôi muốn há mồm, nhưng quá mệt mỏi. Anh ấy không tiếp tục gọi nữa, mà ôm tôi lên. Cánh tay của anh rất mạnh mẽ, tôi cảm thấy rất an toàn, từng bước từng bước, tôi bị ôm vào nhà, ôm lên lầu, ôm đến

trên giường.

Giường rất mềm, tôi giống như lạc vào sương mờ, còn có hơi thở của mặt trời, tôi nghĩ khoe miệng của mình lộ ra dấu vết mỉm cười. Một đôi môi, lại gần bên tai tôi – anh nói “Anh giúp em tắm, xong rồi ngủ có được không?” - Tôi gạt đầu, nước nóng cũng rất tốt.

Đôi tay có lực kia ôm lấy tôi, vào phòng tắm, tiếng nước vang lên, y phục của tôi từng món một được cởi ra. Giống như côn trùng lột da, nghĩ đến cái ví dụ này tôi bỗng nhiên cười. Nháy mắt lúc tôi đang cười, tôi bị bỏ vào trong bồn tắm pha nước nóng. Thật thoải mái, tôi thở dài một hơi, không dễ dàng nha, không uổng công chị đây hôm nay một ngày bị lãng ^_^ nhục ở trong bụi cỏ như vậy.

Đường Tổng giúp tôi bôi sữa tắm, tay của anh mơn trớn da thịt toàn thân của tôi, nhưng không có một tia tình ^_^ - anh chỉ là muốn giúp tôi tắm sạch thân thể.

Bỗng nhiên, trong lúc đó, tôi mở mắt ----- tôi không thích anh bình tĩnh.

Tôi cởi sạch y phục, nhưng anh cũng không có một chút phản ứng, điều này đối với bất kỳ người phụ nữ nào mà nói, đều là nhục nhã, huống chi, lại là tôi.

Hai chúng tôi nhìn nhau, khí nóng quần quanh, mùi thơm bốn phía, tôi xích ^_^ lỏm, anh quần áo trắng trong. Im lặng kéo dài thật lâu, anh mới mở miệng – “Đại Khinh, em đến tột cùng là muốn điều gì?”

“Em muốn gì, anh cũng sẽ cho sao?” - Tôi hỏi.

Trong phòng tắm sương mù mờ mịt, nhưng tôi nghĩ, giờ phút này đôi mắt của tôi so bất cứ lúc nào đều rất rõ ràng.

“Chỉ cần anh có thể cho, anh đều sẽ cho em” - Đường Tổng nói.

Vật em muốn, anh có, chỉ là đã cho người khác. Trong lòng tôi chê cười như vậy.

“Không cần không vui vẻ được không? Anh muốn em vui vẻ” - Đường Tổng lo âu nhìn tôi.

“Em hiểu” – Đường Tống muốn tôi vui vẻ, giống như theo lời A Vane nói, anh sẽ làm tôi trở thành một Đường phu nhân được mọi người hâm mộ. Tôi yêu Đường Tống, bởi vì yêu, tôi không muốn bởi vì tôi mà anh không vui vẻ.

Vòng tay lên cổ Đường Tống, nước thấm vào áo của anh, thân ướt thật hấp dẫn. Tôi từng bước kéo anh đến gần mình, trong mắt nụ cười từ từ mở rộng.

“Hiện tại” – Tôi nói với anh – “Em chỉ muốn anh”

Phịch một tiếng, anh bị tôi kéo vào bồn tắm, hoàn hảo bồn tắm đủ lớn có thể chứa hai người chúng tôi. Hiện tại áo của anh ướt đầm, sáng bóng dính vào trên người. Tôi đẩy anh đến cạnh bồn tắm, đôi tay đang cầm gương mặt của anh, lại lặp lại lần nữa “Em chỉ muốn anh”

Trong nước lật người rất dễ, không cần phí sức, tôi liền nằm trên người anh. Tóc dài tán loạn, trôi trên mặt nước, giống như nữ quý. Nếu quả thật là nữ quý, như vậy Đường Tống chính là thư sinh.

Nữ quý chọn lựa chủ động, hôn hít anh, tôi hôn trán anh, trán trơn bóng đầy đặn; tôi hôn sống mũi anh, sống mũi anh cao thẳng; tôi hôn gò má của anh, anh hơi gầy, còn có một ít râu ria; tôi hôn môi anh, môi anh lạnh như băng.

Tôi kéo anh vào trong nước, không có dưỡng khí thế giới càng yên tĩnh hơn, yên tĩnh đến có thể nghe lòng của nhau nhảy loạn, để cho chúng tôi càng đến gần nhau. Chúng tôi đưa tay cho nhau, bao quanh nhau, vào thời khắc này, toàn bộ thế giới giống như chỉ có chúng tôi. Cho dù biết rõ tình trạng này thuần túy chỉ có trong nháy mắt, tôi vẫn vui vẻ. Việc này, giống như ảo tưởng.

Nước nóng, cũng không bù được nhiệt độ của chúng tôi, thiêu đốt đến hai người lẫn lộn trong nước, dây dưa, tôi dùng sức yêu cầu, giống như một con báo săn bắt, cực đói rồi, đánh mất lí trí. Tiếp tục thiếu dưỡng khí, cho dù sắc nước, tôi cũng vững vàng đem Đường Tống nhốt vào trong nước. Anh là nơi thiêng liêng mà tôi ảo tưởng, anh không thể đi.

Tôi cầm tay anh, lưng anh, nắm tất cả những nơi có thể nắm, lại quá

dùng sức, làm đau anh – trong nước xuất hiện vết máu.

Ở trong cuồng loạn, anh tiến vào tôi, tôi an tĩnh trong chớp mắt, ngay sau đó, lấy tư thế điên cuồng tiến hành đòi hỏi.

Đây là lúc vền vền tôi có can đảm, tôi chỉ có thể dùng ngôn ngữ thân thể hướng về phía anh mà nói ba chữ kia

Em, yêu, anh.

Đường Tống, Em, yêu, anh. Thân thể của tôi, dùng sức gào thét, cho đến kết thúc trận dây dưa này.

Trận hoan ái này kết quả chính là ngày hôm sau tôi một giấc ngủ đến gần tối, còn là Duy Nhất lay tôi tỉnh dậy.

Vén chăn lên, Duy Nhất ơ một tiếng “Đại Khinh, không nhìn ra Đường Tống nhà cậu nhìn bộ dạng vắn vắn nhược nhược (ý chỉ thư sinh á), ở trên giường lại giống một con báo lớn a, nhìn trên người cậu xem, quả thực là thương tích đầy mình”

“Cậu nên đi xem trên người Đường Tống một chút, so với tớ còn thảm hơn” – Tôi duỗi người một cái, bắt đầu mặc quần áo.

“Hai người các cậu đang liều mạng à?” – Duy Nhất chép chép miệng.

“Nếu như ngay cả làm ^ ^ còn không có gắng, thì nói gì đến quốc gia hưng thịnh?” – Tôi khi dễ

“Cẩn thận đừng quá mức quyết liệt, công cụ gây án gãy nha” – Duy Nhất nguyên rủa

Cô cô này nhất định là ghen tị, nhất định ghen tị, tôi một bên mặc quần áo, một bên nói thầm.

“Này, đúng rồi, cậu cùng Hòa Nhất đó đến cùng là quan hệ như thế nào? Tình nhân sao?”

“Bạn bè không hơn không kém” – Tôi nói

“Cậu không nói thì thôi, dù sao tớ từ từ quan sát, tự mình phát hiện sẽ hay hơn, Này, đúng rồi, về sau các cậu có nhóm họp, nhớ dẫn theo tớ”

“Bà cô người cũng đừng nên làm loạn thêm được không?” – Tôi bắt đầu mặc áo lót. (hix hix...hai chị này ghê thiệt, có thể lỏa thể trước mặt nhau sao?)

“Cái này mà kêu là loạn à? Loạn hơn cậu còn chưa biết đấy” – Duy Nhất ngồi trên giường tôi, cười như kẻ trộm.

“Chuyện gì?” - Tôi hỏi.

“Đàm Vĩ Vĩ, anh trai tớ, cái người theo đuổi cậu nhiều năm kia, ngày mai trở lại”

Nghe vậy, lạch cạch một tiếng, áo lót tôi bắn trên thớt tôi, đau đến nhe răng.

“Còn nữa....., người ta chỉ vì cậu, cự tuyệt lời mời ở sở nghiên cứu thủ đô lương rất cao, định ở đây với chúng ta lâu dài”

Lại lạch cạch một tiếng, từ trong lòng tôi phát ra ----- lại một nhân vật phiền toái muốn tới nữa.

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đoạn Hựu Hồng nhà các người đâu? Gần đây sao không gặp anh ta?” Tôi thay đổi đề tài.

“Không biết đang ở cùng với con yêu tinh nào sung sướng rồi.” Duy Nhất hừ lạnh khinh bỉ.

Tôi không có quyền phán xét chuyện tình cảm của Duy Nhất, cho dù Đoạn Hựu Hồng trong mắt người ngoài không có gì đáng để cô ấy yêu, nhưng mà cô ấy yêu anh ta, đối với cô ấy mà nói đầu trí đầu dũng với

anh ta đều đáng giá, ai có thể nói chuyện này là sai?

“Nghe nói ba của anh ta lại thu mua thêm một công ty nữa hả? Tôi rảnh rồi cũng thích nhiều chuyện: “Cứ tiếp tục như vậy Đoạn Hựu Hồng nhà cô sẽ được xưng là người giàu nhất nước rồi.”

“Tớ nhìn trúng người đàn ông cao cấp đó, thì đương nhiên là không kém ai rồi.” Tiểu Duy Nhất đắc ý. Đắc ý xong vẫn không quên tiếp tục quan tâm tôi: “Đại Khinh, sao cậu không mở điện thoại của Đường Tổng chẳng hạn, xem thử anh ta có còn liên lạc với Phạm Vận nữa hay không?”

“Có thời gian rảnh rồi như vậy sao không kiêm luôn chức thám tử tư luôn đi.” Tôi nói.

“Tớ thấy không phải cậu không muốn, mà là sợ hãi, sợ tìm được cái gì sẽ làm cho cậu chịu không nổi thôi.” Người hiểu tôi chính là Duy Nhất.

Đã đến nước này, tôi cũng thoải mái thừa nhận: “Không sai, cho nên tớ mới giả bộ hồ đồ, ngơ ngáo, không phát hiện xem như mối quan hệ của bọn họ không tồn tại.”

“Phụ nữ sẽ không kìm được lòng hiếu kỳ.” Duy Nhất nói như lời tiên đoán.

Những lời này như một câu bùa chú, ngày hôm sau, khi tôi đi làm, những câu nói đó cứ vang lên mãi bên tai tôi, ngay cả khi họp, người lãnh đạo trực tiếp của tôi là Hồ chủ nhiệm nói gì tôi cũng không có nghe, mãi đến khi lão nhân gia cười tít mắt lặp lại lời nói: “Tiểu Tàn, Mễ Tây Mễ Tây cô nghe rõ ràng chưa?”

Trên thực tế, tôi không có nghe vô một chữ, nhưng ở trên giang hồ kiếm ăn, nào có ai thành thật như vậy, tôi vội vàng gật đầu: “Ừm, nghe rõ rồi, nghe rõ hoàn toàn.”

Tôi vừa nhìn thấy trên mặt chủ nhiệm Hồ hiện lên một đóa tiểu cúc, trong lòng an tâm, ừm, không sao, nhiệm vụ không khó.

Nhiệm vụ đúng là không khó, đó là gần đây giáo ủy muốn triển lãm một cuộc khoa học kỹ thuật, muốn triển lãm một cuộc khoa học kỹ thuật

cũng không khó, chính là đi theo để bố trí, an bài một vài cảnh hiện trường, bố trí an bài hiện trường cũng không khó, chỉ cần một vài nhân viên của sở nghiên cứu giúp đỡ.

Không biết là ý trời hay ý người, Đàm Vĩ Vĩ là một trong những nhân viên giúp đỡ ở sở nghiên cứu.

Cuộc triển lãm này diễn ra liên tục đến một tháng, tức là nói, trong vòng một tháng này, cơ hội tôi và Vĩ Vĩ gặp nhau rất lớn.

Buổi sáng ngày hôm đó, Tiểu Lý Tử và tôi cùng đi đến hiện trường hoàn thành nhiệm vụ này, thấy Đàm Vĩ Vĩ lập tức nói: “Tần tỷ, thì ra chồng chị một người mà kiêm vài chức nha, vừa là thương nhân vừa là khoa học gia.

Chồng của cậu mới là khoa học gia đó. Lần trước không kịp giải thích, lần này tôi vội vàng giải thích với Tiểu Lý Tử, tránh việc anh ta nói ra những chuyện làm cho mọi người chịu không nổi: “Đây là bạn từ nhỏ của tôi.”

“Thanh mai trúc mã? Lam nhan* tri kỷ” trí tưởng tượng của Tiểu Lý Tử phải nói là rất phong phú.

- Lam nhan tri kỷ giống với câu hồng nhan tri kỷ, hồng nhan là nói về con gái, còn lam nhan ý nói người con trai.

Tôi không có thời gian trả lời anh ta bởi vì đang trong lúc nói chuyện Vĩ Vĩ đã đến gần rồi.

“Đã về rồi à.” Tôi cố nặn ra nụ cười, không thể phủ nhận, tôi ở trước mặt Vĩ Vĩ luôn thấy căng thẳng, cảm giác bị đè nén.

“Ừm.” Anh ta lạnh nhạt gật đầu. Vĩ Vĩ không thích người qua đường nhìn vào cặp mắt như biển cả, tròng mắt màu xanh thẳm, cho nên khi đi ra ngoài anh thường đeo kính đen. Thoạt nhìn, không giống một nghiên cứu viên mà giống diễn viên, một diễn viên nổi trội. Hiện tại, anh ta đang nhìn chằm chằm Tiểu Lý Tử qua cặp kính kia. Thở cốt Tiểu Lý Tử yếu, chịu không nổi, mượn cơ vội vàng bỏ chạy.

Chỉ còn lại hai người chúng tôi, nhưng Vĩ Vĩ vẫn không hài lòng, nói:

“Trên lầu còn một vài thiết bị, em và anh lên đó xem xét đi.”

Ở trước mặt Vĩ Vĩ ít có người nào dám nói tiếng không. Tôi theo anh đi lên lầu, ban ngày ban mặt, Vĩ Vĩ cũng không thể làm được chuyện gì.

Trên lầu, trong phòng triển lãm chưa có sắp xếp hoàn chỉnh, trong phòng to như vậy chỉ có hai người chúng tôi. Vĩ Vĩ đi thẳng đến cửa sổ, bên ngoài cửa sổ có một thân cây, trên cành cây những đóa hoa muốn bức phá vào phòng, loại cây có hoa màu trắng phong cách cổ, ánh lên trong mắt màu lam của Vĩ Vĩ, vậy mà không có một chút cảm giác xa lạ.

“Hôm qua, em nghe Duy Nhất nói anh mới về.” Tôi mở lời phá bầu không khí im lặng.

“Đã về hai ngày rồi,” Vĩ Vĩ trả lời, từ giọng nói, gương mặt đến hình dáng của anh đều là một dạng lạnh lẽo vô tình: “Thật ra anh nghĩ là sẽ thông báo cho em biết, nhưng nghĩ lại, anh đoán chắc rằng sau khi em biết sẽ lập tức tránh anh, nên dứt khoát không nói ra.”

Tôi không phủ nhận, vì lời Vĩ Vĩ nói đúng là sự thật. Nếu tôi biết trước chắc chắn sẽ trốn anh.

“Dạo này em sống có tốt không?” Vĩ Vĩ hỏi.

“Không tệ.” Tôi đáp.

“Đừng có ý mình mạnh mẽ.”

“Em không có.”

“Anh ta đối xử với em có tốt không?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Đối xử với em có giống với mong đợi của em không?”

“Em thật sự không có mong đợi gì, hiện tại anh ấy đối xử với em rất tốt, thật đó.”

“Anh lại hy vọng, anh ta mau chóng làm cho em đau thấu tim. Như vậy,

em mới thanh tỉnh sớm một chút.”

“Nghe kiểu nói chuyện này của anh, dường như dự liệu một ngày nào đó anh ấy sẽ làm cho em đau thấu tim.”

“Đại Khinh, ngoại trừ em ra, ai cũng biết ngày đó cuối cùng cũng đến để em đổi mặt.”

“Đừng xem nhẹ sức chịu đựng của em như vậy.” Tôi cười, nhưng không biết vì sao, khóe miệng không được tự nhiên.

“Là em tự đánh giá cao năng lực chịu đựng của mình thôi.” Vĩ Vĩ sửa lại cho đúng.

Tôi cắn nhẹ môi dưới, không nói lời nào.

“Đại Khinh, anh hiểu em rất rõ, em không có ngốc nghếch đến có thể không để ý gì, không thông minh đến nổi hồ đồ, cho nên nhất định em sẽ đau đến thấu tim.”

“Trái tim em có năng lực mạnh mẽ tự hồi phục như cũ, nếu có vết thương, chỉ đơn giản băng bó lại, không đến hai ngày sẽ hồi phục như cũ.” Tôi tự mình nói ra những lời này cảm thấy mình dốc sức để có hứng thú.

“Anh sẽ để em ngốc một lần, đường đường chính chính mà ngốc triệt để, em mới có thể hiểu rõ.” Chẳng biết từ lúc nào, Vĩ Vĩ đứng ở sau lưng tôi, đôi tay đặt trên huyết thái dương của tôi, hơi mạnh tay, giống như muốn ép đẩy thứ gì đó trong đầu tôi ra ngoài.

Tựa như: Đại Khinh, em phải nhớ kỹ, trong vòng ba năm này, anh đều đợi chờ em.

Tôi chớp chớp mắt, cảm thấy mình như một con cừu con lạc đường, mà Vĩ Vĩ còn hô lớn là sẽ tin tưởng ta như tin tưởng Jesus bất hủ. Nhưng thật đáng tiếc, tôi là fan của Phật Tổ, phen này, dạy bảo không có tác dụng đặc biệt gì.

Hợp tác làm việc với Vĩ Vĩ đúng là một loại đau khổ, mặc dù trước mặt mọi người anh ta quan tâm thanh danh của tôi sẽ không nói chuyện với

tôi, nhưng không chú ý quan tâm lại làm cho tôi cảm thấy bất an cực kỳ. Thật sự tôi không muốn thiếu anh quá nhiều, giả như thiếu nhiều tiền bạc thì có thể trả sạch nợ, nhưng tình cảm lại là chuyện khác, nhiều ít gì căn bản mình không thể trả được. Cho nên trong phim truyền hình vai nam chính nữ chính luôn nói với vai nữ phụ, nam phụ cuồng si là: cả đời này tôi nợ cô ấy/anh ấy, tôi không làm được, hẹn kiếp sau báo đáp! Tôi cảm thấy vấn đề này cũng còn nguy hiểm, lỡ như kiếp sau hai người đều đầu thai thành những người có cùng giới tính, vậy chẳng phải rõ ràng lôi kéo người ta làm Lace sao?

Làm việc cho đến buổi trưa, cuối cùng hội trường cũng đã được bài trí đâu ra đó, cả đoàn người đều mệt lả, mọi người tùm năm tùm ba hẹn nhau đi ăn cơm. Theo những người quản lý, Tiểu Lý Tử thường cùng đi ăn chung với tôi. Anh ta đang vui vẻ hấp tấp nhảy tới đây như một chú sóc nhỏ, nhưng vì ánh mắt lạnh lẽo của Vĩ Vĩ lờm nên anh ta thiu thiu quay về.

Đứa nhỏ đáng thương quá!!!

“Gần đây có quán nướng Thiết Bản, anh nhớ em thích ăn đồ nướng, đi thôi, chúng ta cùng đi.” Vĩ Vĩ mời mọc.

“Được, nhưng do em mời khách.” Trước đó, tôi cũng đã nói. Ăn không của Duy Nhất thì được, ăn không của Vĩ Vĩ tuyệt đối không được. Lúc sáng cũng đã nghĩ qua, nợ tình cảm đã không thể trả được, làm sao dám thêm khoản nợ này?

Nhà hàng đồ nướng Thiết Bản kia cách hội trường không xa, chúng tôi hẹn nhau cùng đi. Vĩ Vĩ luôn là người đi phía ngoài, cái thói quen này là do lúc trước tạo thành, như vậy, cho dù có xe tốc hành chạy tới, có anh ở bên ngoài bảo vệ, tôi sẽ không bị kinh sợ. Trên lối đi bộ, rất nhiều lá cây rơi lặng lẽ tới, cũng sắp vào thu rồi.

Nhớ lúc, tôi và Vĩ Vĩ biết nhau cũng vào mùa thu. Khi đó, tôi đến nhà Duy Nhất chơi, lại vô tình thấy một anh chàng đẹp trai. Vừa nhìn mặt, đến 30% là mùi vị ngoại quốc rồi, ngồi trên ghế sofa, thái độ lạnh lùng. Duy Nhất nói đó là anh trai cô ấy, mới từ nước ngoài – quê hương của mẹ trở về, chắc là sẽ ở đây lâu dài. Giới thiệu xong hết, Duy Nhất bắt Vĩ Vĩ phải mời chúng tôi ra ngoài ăn cơm. Vĩ Vĩ đồng ý – bằng cách gạt đầu. Ngày đó, ba người chúng tôi cũng đi trên đường có lá rụng như vậy.

Duy Nhất ở bên trái tôi, Vĩ Vĩ ở bên phải tôi, che chở cho chúng tôi.

Khi đó tôi suy nghĩ làm thế nào để có một hộ sĩ như vậy lâu dài đây?

Sau khi biết nhau, bởi vì có quan hệ với Duy Nhất, cho nên tôi và Vĩ Vĩ gặp gỡ dần dần nhiều hơn. Cũng không biết từ lúc nào, tôi phát hiện ánh mắt của anh nhìn tôi có gì đó rất lạ. Phụ nữ đối với những chuyện như vậy rất nhạy cảm, bạn chắc chắn có thể nhận biết được một người con trai thích bạn. Mà từ khi biết được điều ấy, tôi bắt đầu tránh mặt anh – vì khi đó trong lòng tôi đã có Đường Tổng. Dường như Vĩ Vĩ cũng nhận thấy tôi tránh mặt anh, vì vậy vào cái ngày tôi say rượu đến loạn choạng, anh nói thẳng cho tôi biết rằng anh thích tôi. Tôi không có đồng ý, nguyên nhân tôi đã nói rồi _ trong lòng tôi đã có người khác. Anh bình tĩnh tiếp nhận, nói là không muốn miễn cưỡng tôi, nhưng bắt tôi phải đáp ứng từ nay về sau sẽ là bạn tốt. Việc này thì có thể, vì vậy tôi đã đồng ý. Tôi và Vĩ Vĩ làm bạn tốt với nhau được một năm, tôi lại phát hiện, anh đối với tôi rất tốt, rất quan tâm tôi, nếu nói là mối quan hệ bạn bè mà đối xử như vậy không đúng, dường như anh còn ôm một hy vọng nào đó. Vì thế, vào một buổi tối chạng vạng, tôi đã ăn no thỏa mãn, song tôi nói rõ ràng với anh rằng tôi đã yêu một người ba năm rồi, hơn nữa dùng ba năm cũng không thể quên được anh ta. Tôi hy vọng Vĩ Vĩ hoàn toàn hết hy vọng.

Buông tha một người mà mình không yêu, đó mới là báo đáp người đó.

Nhưng Vĩ Vĩ trả lời là: Anh phải chờ tôi. Khi đó, tôi muốn mắng anh rất ngốc, nhưng lại thấy mình không có tư cách này _ vì lúc đó, chẳng phải tôi cũng đang si ngốc một người khác sao?

Có lúc tôi suy nghĩ, thế giới là vật chất, vật chất là vận động, vận động có quy luật. A chờ B, B chờ C, mà C dạo quanh một vòng vẫn là chờ A. Nếu như người người đều yêu người yêu mình thì thiên hạ sẽ thái bình.

Tôi đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe chuông điện thoại vang lên _ một dãy số xa lạ. Sợ là nhân viên công tác làm hội trường gọi, lập tức nghe máy.

Vậy mà âm thanh đầu bên kia tựa như con dao đâm vào lòng tôi một nhát. Không lẽ, hôm nay mình bắt đầu cái trò chơi ấy?

Là Hòa Nhất .

Một cuộc điện thoại rất nhàm chán. Tôi chuẩn bị cúp, Hòa Nhất ở bên kia ngăn tôi lại: “Nếu như em dám cúp máy, nhất định sẽ hối hận.”

Tôi không có nghe Hòa Nhất nói, cúp điện thoại di động.

“Ai gọi tới vậy?” Vĩ Vĩ hỏi

“Một trò đùa dai nhàm chán.” Tôi trả lời nhẹ nhàng băng quơ. Nhìn thái độ của Vĩ Vĩ là không tin ngay từ đầu, một người quá thông minh không khỏi lo lắng.

Tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên nghe thấy phía sau tiếng gió rít của một chiếc xe lao tới. Vĩ Vĩ cảnh giác, vội vàng bảo vệ tôi sát vào phía trong lối đi bộ. Tốc độ của chiếc xe kia quá nhanh, cảm thấy như có một trận cuồng phong thổi qua mình, tiếng động kia có thể làm cho người ta sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Sau khi đã ổn định tinh thần, tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, mới biết đó là chiếc xe của Hòa Nhất. Anh ta đậu ở đó, đợi tôi ngẩng đầu lên nhìn mới giẫm chân ga nghênh ngang rời khỏi.

Khiêu khích, đây vẻ khiêu khích

May mắn Vĩ Vĩ không bị thương, rất may mắn.

Đại Khinh tôi, trong lòng không nhin được chuyện của người nào đó, buổi chiều, thừa dịp người ta không chú ý chuồn ra khỏi hội trường, gọi điện thoại cho Hòa Nhất, hẹn gặp mặt anh ta. Anh ta lên mặt, đề xuất ra một chỗ hẹn tôi ở đó. Ở đó là một quán rượu kiêm khách sạn ngay trung tâm thành phố, đến chỗ 15-5, cửa mở sẵn, tôi dễ dàng đẩy cửa đi vào.

Nội thất trong gian phòng lấy tông màu đen, trắng, xám làm chủ, trào lưu đơn giản, không gian trong phòng 100 thước vuông toàn bộ thông suốt, không có bức tường nào ngăn cách, nhìn cực kỳ rộng. Chính giữa là một cái giường lớn mềm mại, chăn mền màu đen tựa như lông chim màu đen phủ đầy trên đó. Trong phòng, không gian đóng chặt cửa duy nhất là phòng tắm có kính mờ ngăn cách, nằm kế bên là ban công. Bên trong có bóng dáng màu da đang tắm, tiếng nước chảy, hơi nước bốc lên.

Cho dù anh ta cởi hết quần áo tôi cũng nhận ra, đó là Hòa Nhất. Không có thời gian để khách sáo, tôi đi thẳng về phía trước, đẩy ra cánh cửa kính mờ. Cảnh tượng bên trong cực kỳ mê người, toàn thân Hòa Nhất không một mảnh vải, dòng nước chảy trên thân thể cường tráng, uồn lượn từ trên cổ trượt xuống, mặt anh đang đón lấy những giọt nước phun ra, hai gò má ửng hồng hơi nước.

Anh ta nghe thấy tiếng động, nhưng cơ thể không có phản ứng gì, chỉ mở miệng nói: “Em đã đến rồi à.”

“Trò chơi của hai chúng ta không nên liên lụy đến những người còn lại.” Tôi nói.

“Là do em liên lụy anh ta vào cuộc trước, tôi đã nhắc nhở qua, nếu em cúp điện thoại sẽ hối hận, chỉ là em không tin, khư khư cố chấp.” Tắm rửa xong, Hòa Nhất tắt nước, cầm khăn lông trắng lau khô mặt. Anh ta đối với việc anh ta đang lỏa thể trước mặt tôi không có bất kỳ ngượng ngùng nào. Bất quá tôi cũng là một cực phẩm, nhìn thấy địa phương không nên nhìn cũng chẳng thấy lúng túng, có thể tổ chức công ty đại diện bình tĩnh là tổ hai người này rồi.

“Làm chuyện nguy hiểm đả thương người khác, sẽ làm tôi cảm thấy anh cực kỳ ấu trĩ.” Thấy anh ta thật bình tĩnh, lời nói của tôi đã bắt đầu nặng.

“Đường Tổng là anh em của tôi, tôi sẽ không làm gì cậu ấy, nhưng cái người họ Đàm kia, tôi không dám lấy gì bảo đảm. Ý tôi nói là, nếu như em vẫn tiếp xúc qua lại với anh ta.” Rốt cuộc, Hòa Nhất cũng dùng khăn lông quấn người lại.

“Tôi tiếp xúc với ai, không thuộc phạm vi quản lý của anh.”

“Như vậy, tôi muốn đả thương người nào, cũng không thuộc phạm vi quản lý của em.”

Hiện tại, tôi và Hòa Nhất như là đối thủ một mất một còn.

“Nếu như em không muốn chuyện dẫn đến tồi tệ hơn, tốt nhất nên giữ khoảng cách với anh ta.” Đường như, Hòa Nhất đề ra tối hậu thư.

“Tôi sẽ giữ khoảng cách với anh ta.” Khi tôi nói những lời này, Hòa Nhất thả lỏng khóe miệng nhưng ngay sau đó, câu nói tiếp theo của tôi làm cho xương quai hàm của anh ta giật giật: “Tôi nói anh ta, Hòa Nhất, đồng thời tôi cũng sẽ giữ khoảng cách với anh.”

“Em cảm thấy, tôi và anh ta cùng một loại người?” Hòa Nhất vừa hỏi, toàn bộ tóc của anh còn ẩm ướt, sợi tóc dính lên cổ, những giọt nước trượt xuống.

“Đương nhiên là không giống, tôi đối với anh ta có cảm tình, so với anh sâu hơn, đối với anh ta, tôi cảm thấy áy náy, còn đối với anh tôi cảm thấy chán ghét, mười phần chán ghét đủ mười phần.” Nói ra xong những lời này, tôi mới hiểu được, một người lại có một trái tim ngoan độc như vậy. Bất quá, tôi chỉ dựa vào chuyện Hòa Nhất thích tôi để tôn thương anh.

Tôi thật đúng là ngoan độc, hung ác.

Hòa Nhất cười khẽ, cúi đầu xuống dùng khăn lau tóc, động tác này làm cho tôi không cách nào có thể thấy được vẻ mặt của anh ta, chỉ nghe anh ta nói: “Đại Khinh, khi chúng ta gặp nhau lần đầu tại nhà hàng của tôi, tôi khuyên Dương Dương những lời như vậy, tin chắc rằng cô và Đàm Duy Nhất cũng có nghe rõ. Tôi khuyên cậu ấy đừng động lòng với Phạm Vận, chẳng phải bọn ta là bạn thân sao, dự định đánh nhau với bạn bè vì con gái thì con gì là đàn ông nữa.”

Không sai, lần trước quả thật anh ta khuyên Dương Dương những lời như vậy. Tôi thoáng cảm thấy, dường như Hòa Nhất đang chuẩn bị cái loại vũ khí hạng nặng gì đây.

“Như vậy, vì cái gì mà tôi theo đuổi em ,em có nghĩ qua chưa?” Hòa Nhất tiếp tục lau tóc, khăn lông tính năng hút nước thật tốt, những giọt nước dường như không thấy tăm hơi.

Tôi biết chính mình không cần trả lời, Hòa Nhất sẽ tự mình cho đáp án.

“Đương nhiên, không phải do em đẹp, tôi đã thấy qua rất nhiều mỹ nữ, Đại Khinh, ngay từ đầu tôi biết em chẳng có điểm gì tốt. Nhưng Đại Khinh, tôi yêu em. Tôi không có yêu đến nỗi phản bội lại anh em mình. Sở dĩ tôi theo đuổi em, bởi vì, em không phải là Phạm Vận, em không phải là người trong lòng của Đường Tổng. Ngay từ đầu, chúng tôi đã

không thừa nhận em là người phụ nữ của Đường Tổng. Cho nên, tôi theo đuổi em, cũng không có phạm vào quy tắc của bản thân mình.” Hòa Nhất ngẩng đầu lên, trong đôi mắt dài hẹp dường như có cánh hoa đào lơ lửng, có thể là động nước, nhưng lạnh khiến cho người ta cảm thấy thấu xương.

Tôi đã nói qua, Hòa Nhất và tôi là cùng một loại người, anh ta cũng ngoan độc, cũng ác lắm, chúng tôi có thể tìm đúng đối tượng để uy hiếp, để đâm sâu vào lòng nhau.

Tôi không trách anh ta, bởi vì tôi ra đao trước, thật đau, đúng là tài nghệ không bằng người ta, đáng đời.

Tôi từ chỗ Hòa Nhất đi ra, cả người cứ mơ mơ hồ hồ, ở hội trường tinh thần cũng không phản chấn lại, khó khăn lắm mới tan tầm. Trong lúc đang nấu cơm, nhận được điện thoại của Đường Tổng, nói là buổi tối có xã giao không về được. Vừa nghe xong lời này, tôi đang cắt thịt cắt luôn vào ngón tay mình, máu tươi chảy ra, vội vã đi băng lại _ mỗi tháng liên tục phải đổ máu đã đủ xui xẻo rồi, làm sao chịu nổi chảy máu nữa.

Cơm cũng chẳng muốn ăn, mờ tivi, nhưng không nghe rõ một câu nào trong lời thoại, mở kênh kinh dị mà tiểu yêu quái đều tiêu diệt hết, thi thể chạy nữa giờ. Chuyện gì cũng không xong, rõ ràng nên đi ngủ. Suy nghĩ về giấc chiêm bao ba bốn năm nay, không ngờ ngủ đến bất tỉnh.

Đang mơ mơ màng màng, cảm giác Đường Tổng về, thấy tôi nằm đó, nhẹ chân nhẹ tay đi vào phòng tắm rửa mặt.

Tôi đứng dậy, lặng lẽ mở cửa phòng tắm, Đường Tổng đang rửa mặt, nước đang chảy róc rách xuôi dòng, tôi như mất ý thức bước vào. Chuyển ánh mắt lên trên bồn rửa mặt, thấy cái vòng tay thật chói mắt. Khi Đường Tổng tắm, nhất định là sợ chất hóa học ảnh hưởng đến vòng tay nên mới tháo nó xuống.

Ma xui quỷ khiến hay sao, tôi vươn tay ra, giống như người bị ma nhập, đến lúc phục hồi lại tinh thần, tôi mới ý thức được mình vừa làm ra chuyện gì _ vòng tay đã bị ném vào trong thùng rác.

Hòa Nhất là một con quỷ, những lời nói buổi chiều của anh ta làm loạn tâm trí của tôi, làm cho những ý chí đáng sợ xuất hiện, tôi đã biến thành

loại người mình không mong muốn nhất.

Tôi trở về giường tiếp tục nằm, trái tim tôi đập giống như sấm nổ.

Trong phòng tắm, tiếng nước đã dừng lại, nhưng Đường Tổng không có đi ra, bên trong vang lên âm thanh lâm nhảm, ban đầu là rất nhỏ tựa như sợ làm tôi sợ hãi tỉnh dậy, sau đó âm thanh từ từ tăng lên lộ rõ vẻ luống cuống.

Mỗi một âm thanh đều đánh vào trong lòng tôi.

Tiếp theo, bên trong trở nên yên lặng, như một loại tuyệt vọng, tôi cắn mạnh dần vào môi dưới.

Đường Tổng ra khỏi phòng tắm, đứng trước giường, thật lâu thật lâu, không khí trong phòng ngủ bắt đầu mỏng manh, tôi cảm giác mình sắp không thở nổi.

“Tần Khinh, vòng tay tư hồng kia của anh em cầm sao?” Cuối cùng Đường Tổng cũng mở miệng.

Tôi nghĩ là tránh không khỏi, hít thở sâu, rồi lên tiếng, cố gắng hết sức để giữ tỉnh táo: “Em không biết.” Tôi nói.

Tôi không hiểu mình vì sao lại nói những lời này, người nào cũng biết tôi nói dối.

Đường Tổng không chịu buông tha cho tôi, anh vẫn đứng ở chỗ cũ, tôi đưa lưng về phía anh, nháy mắt cảm thấy giữa hai người có khoảng cách rất xa, như thiên trường địa cửu xa xôi vậy.

“Trả lại cho anh, được không?” Anh không hề lớn tiếng, âm thanh cực kỳ mềm mỏng, nhẹ nhàng.

“Vật đó đối với anh rất quan trọng sao?” Tôi hỏi.

Anh im lặng thật lâu, sự chờ đợi này giống như sợi chỉ thắt vào tim tôi, từng vòng từng vòng một, rốt cuộc anh nói: “Đúng vậy, vật đó đối với anh rất quan trọng.”

Phán quyết đã đưa ra, sợi chỉ nhỏ thi hành tử hình, cắt vỡ trái tim tôi.

Người đến lúc sắp chết cũng nói lời lương thiện, tôi nói cho anh biết vòng tay ở đâu, anh lập tức chạy đi tìm.

Tôi đứng trước cửa sổ lầu hai, nhìn Đường Tổng lục tìm vật đổi với anh quan trọng trong thùng rác trước cửa, anh lục lợi bao lâu tôi nhìn bấy lâu, như đang tự ngược đãi bản thân mình.

Đêm đó, cuối cùng anh cũng tìm được vòng tay tơ hồng mà Phạm Vận trao cho anh, nhưng không có đeo lên nữa, tôi không biết là đặt ở nơi nào, nhưng nhất định anh đã bảo quản ở chỗ rất tốt.

Sau ngày hôm ấy, chúng tôi không nhắc đến chuyện vòng tay nữa, ngoài mặt xem ra rất bình thường, nhưng thật chất chỉ có đương sự mới biết rõ, một chút nhiệt tình vừa tạo nên đã bị tiêu diệt.

Note: mong quý dzị thông cảm, tuần rùi mình có chiện bunn, đến nôi không edit được.

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tình trường không như ý, tôi chỉ có thể đem toàn bộ nhiệt tình chuyên dòi đến công việc, sẽ không bỏ bê công việc như quân nhân đào ngũ. Gặp mặt Vĩ Vĩ dĩ nhiên là không thiếu được, mỗi ngày buổi trưa sẽ cùng anh ăn cơm, tôi thật sự là gánh không được áp lực này, liền liêu mạng lôi kéo Tiểu Lý Tử ăn cùng. Nhưng khả năng không cho phép, Tiểu Lý Tử cũng giống như tôi, bunn nhão không xây được tường, bị Vĩ Vĩ trợn mắt nhìn mấy lần, mỗi lần ăn trưa đều than đau bụng, không đợi tôi gọi liền như làn khói chạy mất tăm. Lực sát thương của Vĩ Vĩ quá lớn, không còn cách nào, tôi chỉ có thể mời một tên còn lại để ngăn cản ----- địa điểm làm việc cách đây không xa --- Tô Gia Minh.

Tô Gia Minh tuyệt đối là một tên tham ăn, vừa nghe tôi mời cơm, bỏ ra tiền xe đi lại, mỗi ngày đều đúng giờ trình diện. Quan trọng hơn là, thẳng

nhóc này khả năng kháng lực đặc biệt mạnh, Vĩ Vĩ đeo kính đen trùng hắc một hồi lâu, hắc làm như không. Vĩ Vĩ lấy mắt kiếng xuống, dùng cặp mắt uy lực có thể so với vũ khí sát thương còn lớn hơn, lạnh lùng nhìn hắc, đứa nhỏ này nhìn thẳng vào mắt đối phương một lúc lâu, cuối cùng hỏi một câu:

“Anh chàng đẹp trai, kính sát trùng rất đẹp, rất tự nhiên. Thuộc nhãn hiệu nào vậy? Hôm nào tôi cũng đi mua một cái để đeo”

Tự nhiên chuyển đến mắt màu lam xinh đẹp chẳng liên quan gì, Vĩ Vĩ có chút mất mát, bèn chẳng thèm để ý đến Tô Gia Minh nữa.

Nhưng thần kinh Tô Gia Minh tựa như hệ thống cung cấp nước, không ý thức được là Vĩ Vĩ đối với hắc không hoan nghênh, ăn uống với dáng vẻ vô cùng vui mừng.

Dựa vào người này, tôi tránh đơn độc một chỗ với Vĩ Vĩ, vô cùng tốt.

Nói đến Đường Tổng, người này hình như ý thức được sợi dây tơ hồng đối với tình cảm chúng tôi có chút ảnh hưởng, sau đêm hôm đó, bắt đầu không ngừng mua quà cho tôi.

Ngày thứ nhất, nói là dẫn tôi đi dạo, kết quả chạy tới ngoại ô, mua một biệt thự nho nhỏ, để tôi đứng tên, nói về sau muốn hội gộp bạn bè, nếu ghét trong nhà ồn ào, có thể đến nơi này chơi.

Không cách đến hai ngày, lại mang về ba chiếc vòng bạch kim, nói không biết tôi thích cái gì, nhờ người ta chọn dùm ba cái màu sắc bình thường cho tôi.

Lại không đến hai ngày, mang tôi đi Hong Kong quơ quét hàng hoá, mua sắm không ít.

Những tiểu thư bán hàng kia, tất cả ánh mắt đều hâm mộ đến ghen ghét - ---- hâm mộ ghen ghét Tiểu Tam tôi đây có thể được một kim chủ trẻ tuổi tuần tú bao nuôi.

Tôi rất muốn nói với Đường Tổng, tôi thật sự không trách anh, không cần phải làm như vậy để lấy lòng tôi, nhưng vẫn quyết định thôi đi, cứ để cho anh ấy mua, nếu không trong lòng đứa nhỏ này sẽ không dễ chịu.

Về phần Hòa Nhất, hai tuần không gặp qua, tôi và hấn đều bức tức đối phương, tạm thời không thích hợp gặp lại

Quyết định ngày ngày hỗn hỗn độn độn trôi qua, thì lại nhận được điện thoại của bà ngoại, nói ông ngoại thân thể khó chịu, nói tôi bớt chút thời gian ghé qua thăm hỏi.

Ông ngoại từ sau khi về hưu, liền cùng bà ngoại đến ngoại ô mua một mảnh đất nho nhỏ, cả ngày trồng rau, làm vườn, sống thanh thản an nhàn, không quan tâm chuyện thế sự. Sau khi nhận được điện thoại, tôi lập tức xin nghỉ phép, muốn chạy xe trở về, Vĩ Vĩ không rõ vì sao lại biết, nhất định muốn đưa tôi đi. Tôi không cho đi, anh cũng có tuyệt chiêu, nói vậy cũng được, anh giúp tôi gọi xe, nhưng anh cũng lái xe chạy theo, tôi hết cách.

Không có cách nào, tôi chỉ có thể ngồi lên xe của anh, để anh chở đi, cùng Vĩ Vĩ cứng đầu, nhất định là thua.

Nhà ông bà ngoại cách thành phố 2 giờ chạy xe, khi đến nơi trời cũng muốn tối. Hai ông bà hiện tại ở tại một ngôi nhà ba tầng bên cạnh một bờ hồ, giữa hè nên hoa sen hồng nở rộ, đẹp đến rục rĩ. Mà trong vườn, trồng toàn hoa hồng bà ngoại thích nhất, bà nói, hoa hồng cũng bởi vì thật đẹp mà trở nên tầm thường, nhưng tầm thường cũng là một loại đẹp, hoa hồng xinh đẹp đến tầm thường, tầm thường mà nhiệt tình. Lão nhân gia không thích hoa lan, nói hoa lan tính tình lạnh lùng, nuôi dưỡng lâu ngày tính tình con người cũng muốn trở nên lạnh nhạt.

Trong nhà thuê hai người làm, thường ngày giúp bà ngoại trông nom việc nhà, thấy tôi lập tức nói - “Nữ Nữ mới tới”

Nữ Nữ là biệt danh của tôi, do ông ngoại đặt.

Trên ban công lầu hai, bà ngoại mặc một bộ sườn xám ngồi trên ghế mây, tay phải cầm một điều thuốc lá, bà ngoại đưa cái đầu ra, nhìn tôi và Vĩ Vĩ, cười híp mắt nói - “nha đầu, con cũng biết lập tức đến à”

Bà ngoại trước kia là con gái nhà giàu, cha là giáo sư đại học, Lưu Quá Dương, học được giáo dục Tây hóa, bà ngoại từ nhỏ đã học thuật cười ngửa, uống trà buổi trưa, học và tham gia trong trường kịch nói, lúc ấy

cũng một người một cõi. Lão bà hơn sáu mươi rồi, vẫn như cũ một thân sườn xám, đồ trang sức phối hợp, so với tôi còn chú trọng hơn.

“Ông ngoại bị sao vậy?” – Tôi hỏi

“Chỉ là bệnh cũ, huyết áp cao, đầu choáng váng, hôm nay đỡ hơn một chút, có thể xuống giường, mới vừa ăn cơm, còn đang đọc sách, con đi xem một chút đi, Vĩ Vĩ ở lại, trò chuyện với bà” – Bà ngoại thích nhất Vĩ Vĩ, nhiều lần đều muốn tác hợp hai đứa, hỏi bà nguyên nhân, bà nói Vĩ Vĩ lớn lên giống mỗi tình đầu của bà, một lưu học sinh người Anh.

Vĩ Vĩ trước mặt bà ngoại rất cung kính, tôi rất yên tâm, muốn đi gặp ông ngoại.

Gõ cửa ba cái, ông ngoại cho phép, mới đi vào. Ông ngoại nhìn thấy tôi, thật vui vẻ, cũng không cười, ông cụ chưa bao giờ cười qua, rất nghiêm túc, mà tôi biết, chỉ cần không cau mày, nghĩa là vui vẻ.

“Đã về à” – ông ngoại không nói chuyện gì nhiều với tôi, tự nhiên giống như tôi thường ngày đều trở về, còn ôm bản kinh dịch ra nghiên cứu.

“Ông ngoại, coi cho con một quẻ đi” – tôi cầm một cái ghế đầu nhỏ ngồi kế bên chân ông.

“Mệnh không thể tùy tiện xem” – ông ngoại đầy đầy mắt kính – “Mệnh của mình, chính mình phải tự kiểm soát”

Ông ngoại nói chuyện luôn là lời ít mà ý nhiều, cũng chưa thấy ông phần nộ, từ trước tới giờ, duy nhất có một lần phần nộ là lúc biết được mẹ tôi đẩy tôi từ trên cầu thang té xuống, cho dù là khi đó, ông cũng không mắng, chỉ nói với mẹ một câu – “Nữ Nữ về sau sẽ ở cùng chúng tôi. Năm năm sau, cũng không còn nói với mẹ một câu”

Tôi hiểu rõ, ông bà đối với tôi tốt nhất, cho nên cũng không dám làm gì để bọn họ đau lòng. Muốn tôi làm gì, tôi đều làm như vậy.

“Kết hôn xong, đã quen chưa?” – ông ngoại nhìn kinh dịch một hồi lâu, lại mở miệng hỏi.

“Vô cùng tốt” – tôi đáp lại những lời này

“Con gái, con phải nhớ kỹ, có một số việc, là thiên mệnh, con người không thể thay đổi, mình có thể làm bao nhiêu, chính là làm bao nhiêu, nên buông tay thì phải buông tay, chớ để mình khổ” – ông ngoại là một trong số ít người biết rõ tình cảm của tôi đối với Đường Tổng.

Trước khi kết hôn, bà ngoại đến tìm tôi, chuyện tình Phạm Vận và Đường Tổng, bọn họ cũng biết một ít, bà ngoại khuyên tôi suy tính một chút. Lúc ấy, tôi nói với bà ngoại rằng – “kết hôn với Đường Tổng, có thể con sẽ hối hận một chút, nhưng nếu không kết hôn cùng anh ấy, con sẽ hối hận cả đời”

Lúc ấy, bà ngoại chỉ lắc đầu, nói tính khí của tôi cùng mẹ giống nhau một dạng - bướng bỉnh.

“Yên tâm đi, ông ngoại” – tôi nói – “Con nghe lời ông, con có thể đi bao xa, sẽ đi bao xa, nếu phía trước là vách đá, không có đường đi, con chắc chắn sẽ không nhảy xuống, tuyệt đối sẽ quay đầu lại”

“Vậy thì tốt” – ông ngoại lật một trang sách, nói – “đi ăn cơm đi, nghỉ ngơi thật tốt chút”

Tôi biết ông ngoại không thích người khác quấy rầy lúc đọc sách, liền ý vị rút lui. Đến phòng ăn, phát hiện trên bàn đã bày mấy món ăn, ngửi thật thơm. Mà Vĩ Vĩ và bà ngoại đã sớm ngồi vào bàn rồi.

“Con gái, mau tới” – bà ngoại hướng tôi ngoắc ngoắc tay - “Vĩ Vĩ chờ con cùng nhau ăn cơm” – nói xong còn hướng tôi nháy mắt mấy cái, mà Vĩ Vĩ con người màu xanh cũng nhìn về phía tôi, rất sâu.

Hai người này cộng lại, tôi có chút không đỡ được, giả bộ bạn bè thân thiết, vỗ vỗ bả vai Vĩ Vĩ, nói – “hai chúng ta đâu còn xa lạ, về sau không cần chờ, ăn trước đi”

Con người màu xanh của Vĩ Vĩ tiếp tục sâu – “Anh muốn chờ, sẽ nhất định chờ”

Đứa nhỏ này nói đến cái gì chứ, nói lên một ý nghĩa khác rồi. Tôi không muốn nói tiếp, chỉ có thể ngồi xuống, vui đầu ăn.

Món ăn đều vô cùng bình thường, ớt xanh thịt băm, rau xanh xào, khổ qua xào trứng, canh cà chua trứng gà, lâu lâu ăn lại hương vị thật ngọt ngào.

“Thịt ở đây, đều là những hộ nông dân xung quanh nuôi, tuyệt đối không dùng thực phẩm gia súc, còn rau quả, đều là xanh biếc không ô nhiễm, đương nhiên là ăn ngon” – bà ngoại phe phẩy cây quạt, rất đắc ý.

Quả thật, rất ít khi được ăn thức ăn nguyên chất như vậy, tôi và Vĩ Vĩ đồng tâm hiệp lực, đem thức ăn trên bàn ăn hết.

Sau khi ăn xong, hai chúng tôi tám chuyện nhà với bà ngoại, đang trò chuyện, điện thoại di động reo một tiếng, hết pin tắt nguồn, tôi cầm điện thoại di động hết pin tắt nguồn nhìn một hồi lâu.

“Thế nào, sợ có người điện thoại đến không nghe được” – bà ngoại hỏi.

“Con quên nói với Đường Tổng tôi nay không về” – tôi có chút gấp, nhà hai ông bà không có điện thoại di động, là nhà riêng, làm sao tìm một nơi sạc pin điện thoại đây?

“Nói hay không không quan trọng, đàn ông nếu không quan tâm con, con có đi ba ngày không về hẳn cũng không biết, nếu quan tâm đến con, con có đi đến chân trời góc biển cũng biết mà đi tìm” – bà ngoại nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt, đầu hướng Vĩ Vĩ – “Con nói xem đúng không?”

Vĩ Vĩ gật đầu – “Đúng vậy”

“Quan trọng không phải là anh ấy quan tâm hay không, mà vấn đề là đạo đức” – tôi giải thích.

“Đạo đức phụ nữ, không chú trọng việc vật vãn” – bà ngoại nhấp ngụm hồng trà, đầu hướng Vĩ Vĩ một chút lại nói – “con nói xem”

Vĩ Vĩ lại gật đầu – “Đúng vậy”

Một già, một trẻ, gài tôi sao? Tôi có chút đỡ không được, chỉ có thể tạm thời buông tha, suy nghĩ điện thoại di động không có pin, giải quyết cái vấn đề này như thế nào.

Bà ngoại với chúng tôi lái nhải trò chuyện một hồi, 9 giờ kém liền đi ngủ, còn lại tôi và Vĩ Vĩ, không có chuyện gì làm.

Nhà hai ông bà cũng không có computer, Tivi bị hai người làm chiếm, đang xem cái gì 《cùng xem mưa sao rơi》. Tôi và Vĩ Vĩ sợ bị xét đánh, nhất trí quyết định đi ra ngoại đạo một chút.

Không khí ngoại ô quả thật không tệ, mát mẻ vị bùn đất, mà mùi bùn đất là mùi nguyên thủy nhất, mùi của nhân loại sinh sôi.

Hai người ở chung một chỗ, luôn luôn tìm một ít chuyện tán gẫu, dĩ nhiên, nói chuyện chủ yếu là tôi, tôi từ trăng sao sáng hàn huyên tới trăng sao tối, từ thi ca phú hàn huyên tới triết học cuộc sống, cuối cùng hàn huyên tới Duy Nhất.

“Đúng rồi, Đoạn Hựu Hồng anh gặp qua chưa?”

“Chưa”

“Anh yên tâm Duy Nhất đang cùng anh ta ở chung một chỗ”

“Nếu Duy Nhất phạm tội hít thuốc phiện không lo học, anh nhất định sẽ quản, nhưng nó yêu người nào, anh xác thực không thể quản được” – Vĩ Vĩ là một người anh văn minh.

“Có lúc tưởng tượng, bọn họ đúng là trời sinh một đôi” – Tôi nói. Giờ phút này, chúng tôi đang đi trên cây cầu đá, thủy tinh trong lành, ánh trăng trong sáng, vô cùng xinh đẹp.

“Chuyện chưa đến cuối cùng, không thể biết, ai cùng ai sẽ là một đôi?” – dưới ánh trăng, Vĩ Vĩ nhìn tôi, mắt màu xanh như biển, yên tĩnh lạnh lùng nhưng nhiệt tình như biển.

“Em cũng tự nói với mình như vậy” – tôi nói. Tôi tự nói với mình, không tới cuối cùng, làm sao biết được ai sẽ cùng Đường Tổng một đôi?

Tôi cố ý nói như vậy, thật không muốn Vĩ Vĩ đối với tôi có những ý tưởng khác, tôi đã thiếu anh ba năm, không thể thiếu thêm ba năm nữa.

“Em muốn đợi đến cuối cùng, anh sẽ cùng em đợi đến cuối cùng” – ý nghĩ Vĩ Vĩ hình như chưa bao giờ thay đổi.

Mặc dù khí trời có chút mát mẻ, nhưng muối cũng nhiều, bắp chân tôi bị xâm phạm nghiêm trọng, ngứa đến tôi lòng phiền, ý loạn.

“Vĩ Vĩ” – tôi nói – “Em suy nghĩ cẩn thận rồi, nếu như anh tiếp tục ôm ý nghĩ như vậy, chúng ta vẫn là không cần gặp mặt”

Dưới ánh trăng, hình dáng Vĩ Vĩ như đao, bắt đầu có chút sắc bén.

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói: bình luận lâu dài sẽ đưa ra phân tích, nhưng là phân tích thế nào hờ các đồng chí? Công kích làm sao? Thỉnh giáo

~~~~ps, hôm nay xong, ngày mai tiếp tục ~~~~

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Vì sao?” – Cách một đoạn ánh trăng dài, Vĩ Vĩ mới mở miệng hỏi.

“Bởi vì anh là anh trai Duy Nhất, em không muốn làm tổn thương anh. Em bây giờ đã là vợ Đường Tổng, không thể nào ở chung một chỗ cùng anh nữa” – Tôi giải thích.

“Em cho rằng anh sẽ quan tâm em đã kết hôn?” Vĩ Vĩ lắc đầu – “Ellie và Taylor bảy lần kết hôn, đối với mị lực hấp dẫn của cô ấy cũng không vấn đề gì”

“Không, em là nói, em và anh không thể ở cùng nhau, vì em không thương anh? – che che giấu giấu thật sự không phải là chuyện tôi làm, dứt khoát nói rõ ràng.

“Ngày này năm sau, em sẽ mặc y phục màu gì, sẽ mang cái túi xách gì, em có thể biết trước sao?” – Vĩ Vĩ chợt biến thành nhà triết học giảng

đạo lý – “Em cũng không biết trước ngày này năm sau mình đến tột cùng sẽ yêu người nào, mỗi một ngày, mỗi người đều lớn lên, đều sẽ thay đổi”

“Ý của anh là, em bây giờ rất ngây thơ?” – Tôi có thể ở thời điểm này mà bật cười.

“Tiêu chuẩn trưởng thành là hiểu được trên thế gian này có những chuyện bản thân mình không thể làm được, có những người mình không thể giữ được, hơn nữa có thể bình tĩnh mà tiếp nhận” – Vĩ Vĩ nói.

Tôi hiểu ý của Vĩ Vĩ, Đường Tổng chính là người mà tôi không giữ được, khiến cho Đường Tổng hồi tâm chuyên ý là chuyện tôi không thể làm được.

“Như vậy, anh không phải là chưa trưởng thành sao?” – tôi hỏi ngược lại.

“Mỗi khi chúng ta yêu một người thì luôn là ngây thơ” - Vĩ Vĩ thừa nhận.

“Vĩ Vĩ, nếu như anh yêu em, nếu như anh muốn em vui vẻ, không cần tới gần bên em, không nên nói chuyện với em, không nên gặp mặt em. Bởi vì nhìn thấy anh, em sẽ đau lòng, em sợ mình trong lúc vô tình sẽ cho anh hi vọng, không cần thiết cả hai cùng chờ đợi” - Đây là lần đầu tiên trong đời tôi thỉnh cầu Vĩ Vĩ.

“Em không phải là cũng yêu Đường Tổng, vậy tại sao còn tới gần bên hắn, thậm chí còn gả cho hắn, em cho rằng hắn sẽ không đau lòng đối với em sao?” – Vĩ Vĩ nói ra vấn đề mà tôi không cách nào trả lời.

Không sai, Tần Khinh tôi chính là loại người bàn đến một vấn đề, kết quả là không thèm trông nom để ý đến suy nghĩ của người khác.

Tôi yêu Đường Tổng, tôi cũng muốn anh ấy vui vẻ, nhưng tôi càng muốn mình vui vẻ, trở thành vợ anh ấy là chuyện có thể làm cho tôi vui sướng, cho nên tôi làm. Nhìn đi, tình yêu chưa bao giờ là không vụ lợi, hy sinh thân mình đi lấy lòng người mình yêu, mình không muốn được hồi đáp, nhưng mà lúc xuất phát bản thân mình cũng hi vọng người đó chú ý đến.

Tình yêu cho tới bây giờ đều là ích kỷ.

Đang lúc tôi suy nghĩ hỗn loạn thì Vĩ Vĩ bỗng nhiên đưa tay chạm lên gương mặt của tôi. Thứ nhất, tôi thật sự mất hồn; thứ hai, tôi thật sự không ngờ tới Vĩ Vĩ sẽ đưa tay làm như vậy —— đây không phải là kỹ xảo của Hòa Nhất sao? Mới mấy ngày mà toàn thế giới đều học được rồi à?

Nói tóm lại, tôi cả người rất không bình tĩnh, chấn động , và lại đồng thời lui về sau.

Người ta nói, trong tình yêu, lùi một bước vườn không nhà trống, ở trên cầu đá dưới hồ nước, tôi lùi một bước nghĩa là trực tiếp rơi vào trong nước đi.

Mặc dù tôi biết bơi, nhưng bất ngờ rơi xuống, dưới sự kinh sợ, tôi sặc vài miếng nước bắn, chân còn muốn tham gia náo nhiệt, dường như bị chuột rút, một cái mạng nhỏ nhất thời muốn hướng Diêm Vương điện chạy đến. Đúng lúc này, chợt nghe liên tiếp hai tiếng “bùm, bùm”, thanh âm nhảy xuống nước.

Bởi vì sinh mạng đang trong lúc nguy kịch, không có thời gian suy nghĩ, trừ Vĩ Vĩ thì còn có ai nhảy xuống nước, chỉ lo bốn chân đạp loạn. Thật may là lúc thở không được, Vĩ Vĩ bắt được tôi, đem tôi kéo khỏi mặt nước, kéo lên bờ.

Lên bờ thì trên đầu tôi vẫn còn đắp một phiến lá sen lớn, trên người còn có con ếch đang nghỉ ngơi, thật sự là vô cùng nhếch nhác. Nhưng lượng về cái mạng nhỏ, so với cái gì cũng quan trọng hơn, tôi từng ngệm, từng ngệm, thở hỗn hển, buồn bã nói – “Vĩ Vĩ a, Vĩ Vĩ, anh nói thì nói, bỗng nhiên anh đưa tay ra chọc ghẹo em làm chi a? Hôm nay hoàn hảo em không sao, nếu có việc không hay xảy ra, người ta tuyệt đối sẽ nói anh cầu tình không được liền sát hại tính mệnh người ta nha.

Sau khi nói xong, tôi bắt đầu ngồi chồm hổm trên đất quang quác quang quác khạc nước ra, nước này thật bắn, nhiều động vật côn trùng sinh sôi bài tiết gì đều làm ở trong đó. Phun một hồi lâu, cũng không thấy Vĩ Vĩ phản ứng, ngẩng đầu tôi cẩn thận nhìn, lập tức cũng không có phản ứng - ----- bên cạnh có hai người đàn ông toàn thân ướt đẫm, một người cứu tôi không được vẫn còn cách xa tôi một chút, Vĩ Vĩ, người còn lại mới vừa ra sức cứu vớt tôi lên bờ lại bị nhận nhầm thành Vĩ Vĩ, Đường

Tổng. Tôi bắt đầu hối hận vì sao lúc lên bờ mình không có ngắt đi, nếu không cũng sẽ không giống hiện tại lúng túng như vậy.

Chúng tôi ba người toàn thân ướt đẫm, cứ như vậy đứng bên bờ hồ, phong cảnh tối đen, nếu ở ốc đảo, tuyệt đối giống như hình mấy con ngựa đang phi trong tác phẩm kinh điển.

Đáng tiếc không phải ốc đảo, cho nên ba người chúng tôi cứ như vậy nhìn nhau.

Nhìn một hồi lâu, tôi hắng giọng, - “Vĩ Vĩ, đây là chồng em, Đường Tổng. Đường Tổng, đây là anh Duy Nhất, Đàm Vĩ Vĩ”

Không có cách khác, Vĩ Vĩ và Đường Tổng đều không tỏ vẻ gì, chỉ có tôi làm mẫu trước thôi. Đáng tiếc, hiệu quả quá nhỏ, hai người không giống như tôi dự đoán đưa tay bắt nhau, nói chuyện, mà là tiếp tục bất động. Không khí quá lạnh, tôi nhẫn nhịn không được hắt hơi một cái.

Đường Tổng cởi áo khoác xuống, phủ thêm cho tôi, nhẹ giọng nói – “Trước về thay quần áo khô đã, tránh bị cảm”

Là một ý kiến hay, tránh cho ta tiếp tục bị lúng túng. Vì vậy, toàn thân ướt đẫm không hài hòa, một tổ ba người quay về nhà, còn đánh thức hai ông bà.

Thật may là còn nhiều phòng, ba người đi rửa mặt, tắm rửa, lúc tôi đang xi xi xao xao thì bà ngoại đi vào, cách tắm nhựa mỏng nói – “nhóc con, bà xem con điểm phúc không cạn nha, đứa bé Đường Tổng kia đáng đáp cũng rất tuần tú”

“Lúc con kết hôn, không phải bà đã thấy qua sao?” – tôi ngâm một miếng bọt kem đánh răng, không ngừng đánh răng, nói chuyện cũng hàm hàm hồ hồ không nghe rõ.

“Ngày đó nhiều người như vậy, không có nhìn kỹ” – bà ngoại ngồi trên bồn cầu, tay phải cầm điều thuốc, hít một hơi, nhả một hớp, nói “hình dáng rất giống một người bạn học lúc trước bà theo đuổi”

“Bà ngoại bà đến cùng có bao nhiêu thiên tình sử vậy?” - Tôi khạc ra nước, súc miệng.

“Con đừng nói, lúc ấy bà rất thích hẳn, kết quả là bởi vì gia đình hẳn thuộc thành phần không tốt, là nhà tư bản, cũng không dám tiến thêm một bước” - Lão thái thái lại bắt đầu kể chuyện ngày xưa.

“VẬY bây giờ con kết hôn với Đường Tống, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của bà năm đó” - Tôi bên trái soàn soạt soàn soạt, bên phải soàn soạt soàn soạt, chà xát chà xát tằm một cái.

“Haiz, nếu có thể đem hai người này đều bắt cho con luôn thật tốt” – bà ngoại đối với chế độ một vợ một chồng bắt đầu xuất hiện cảm xúc bất mãn.

“Con không có lòng tham như vậy, một là đủ rồi, hai người con ngại quá nhiều đi”- Tôi cười tắt nước, lau khô người, thay quần áo sạch.

“Haiz, chuyện tình cảm, không nói chính xác được, ban đầu bà chán ghét ông ngoại con còn hơn gì nữa, kết quả cuối cùng, hai người không phải cùng nhau sống đến già như vậy sao” – bà ngoại bắt đầu giúp tôi chải tóc.

“Đúng vậy” – tôi nói. Dù sao nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, cuối cùng tôi đẩy xe lăn cùng Đường Tống đi tản bộ, tôi cũng không tin khi đó anh ta còn có tâm địa gì khác, đoán chừng già nua mất trí đến nỗi ngay cả tên tuổi Phạm Vận là ai cũng không còn nhớ, thật tốt.

Tôi một bên biên soạn cái cảnh tượng tốt đẹp, một bên sửa sang lại quần áo, lúc ra tới cửa, phát hiện Vĩ Vĩ mười phút trước đã lái xe đi rồi. Cũng tốt, tránh cho ba người một chỗ lúng túng.

Đường Tống mặc đường trang của ông ngoại bước ra, nhìn qua rất phóng khoáng, tăng thêm một phong cách cổ điển, vóc người hoàn hảo ưu tú.

“Tốt lắm, hai vợ chồng nhỏ trở về phòng nghỉ ngơi đi, có chuyện gì sáng mai hãy nói” – bà ngoại đẩy chúng tôi vào phòng khách, đóng cửa, đi mất.

“Sao anh lại tới đây?” - Tôi ngồi lên ghế mây ở ban công vừa lau tóc vừa hỏi.

“Gọi điện thoại, em tắt máy, anh hỏi đồng nghiệp, nói thân thể ông ngoại khó chịu, gọi em trở về thăm, anh sợ có chuyện gì, em một người phụ nữ không giải quyết được, nên mới tới xem một chút” – Đường Tổng giải thích.

Tôi vừa muốn nói thêm, anh chợt cầm lấy khăn lông, đứng bên cạnh tôi, giúp tôi lau tóc.

Tôi có chút tê tê, nói thật, hạnh phúc tới quá đột ngột, có chút không thể tiếp nhận, ở trong lòng tung tung, cái này cũng giống như một dạng nổi đẹn. (là bị nổi đẹn trong miệng á)

“Thật ngại, để cho anh lo lắng” – tôi hướng Đường Tổng nói xin lỗi, rõ ràng đây là vấn đề đạo nghĩa giang hồ, là vợ chồng, nhất định có nghĩa vụ thông báo đối phương tối nay có về nhà hay không?

“Đừng nói như vậy, xin lỗi, là anh mới đúng” - tay Đường Tổng rất nhẹ nhàng, trong tay anh, tóc của tôi như trân bảo, được đối xử trân trọng.

Tôi cũng không hỏi nữa, nếu hỏi đến cái gì không tốt, Tần Khinh tôi không chịu nổi. Thời điểm nên hò dô sẽ hò dô, anh nói không nên ngại ngừng, liền giống như vậy không ngại ngừng thôi.

Tôi ngồi trên ghế mây, mà Đường Tổng thì đứng phía sau, gió từ cửa sổ thổi vào, mát mẻ.

“Người đó, là thích em sao?” – Đường Tổng chợt mở miệng, tôi hiểu rõ anh là nói Vĩ Vĩ.

“Em rất cảm kích Vĩ Vĩ” – Tôi không trực tiếp trả lời vấn đề của Đường Tổng, nhưng tôi nghĩ anh hiểu được ý tôi muốn nói.

“Tần Khinh, tại sao em lại gả cho anh?” – Đường Tổng hỏi.

“Bởi vì anh lớn lên rất đẹp trai” - Tôi nhắm mắt, hưởng thụ anh phục vụ.

“Em không hẳn chỉ là nhìn vẻ bề ngoài” – Đường Tổng biết là tôi hù dọa anh.

“Em đương nhiên là thấy vậy rồi, tâm hồn có thể tích cóp, nhưng bề

ngoài tự nhiên xinh đẹp, không phải ai cũng có” – Tôi nói – “Nhìn bề ngoài có cái gì không thể, đây là đối với một loại xinh đẹp mà theo đuôi, còn có, đàn ông xấu xí nhất định cũng không có tâm hồn đi”

“Tại sao muốn gả cho anh?” - Đường Tổng tiếp tục hỏi.

Tôi cũng cứ tiếp tục tán dóc với anh – “Bởi vì anh có tiền, gả cho anh không lo ăn mặc, vô cùng sướng. Có tiền mà không đẹp trai, so với anh đẹp trai lại có tiền, em không chọn anh còn có thể chọn người nào nha?”

“Tại sao muốn gả cho anh?” - Đường Tổng hỏi vấn đề này lần thứ ba.

Tôi trợn mắt, ánh trăng ngoài cửa sổ trong vắt, sạch có chút lạnh.

Tại sao muốn gả cho anh, bởi vì em yêu anh, nhưng mà tôi không thể nói, không tới một khắc cuối cùng, tôi không thể nói, tôi sợ nhìn thấy ánh mắt áy náy của Đường Tổng.

“Đường Tổng” - Tôi đưa tay, bắt lại cánh tay anh, nhẹ giọng nói - “Nếu thời điểm chúng ta rất già rất già, cũng không có tách ra, liền tới nơi đây ở đi, được không?”

Đôi tay kia dừng lại, tựa hồ như đang suy tư, lòng tôi cũng dừng ở giữa không trung, cho đến một đôi tay vòng ôm chặt bả vai tôi, gương mặt anh dán lên tôi – “Được” – anh nói – “Chỉ cần em vui vẻ”

Mỗi người đều có nguyện vọng, nguyện vọng của tôi, chính là khi sống đến đầu bạc có thể cùng Đường Tổng đi dạo bên bờ hồ, người có nguyện vọng, sẽ rất vui vẻ.

Sau sự kiện sơi tơ hồng lần trước, tôi và Đường Tổng không có tiếp xúc thân mật, nhưng hôm nay, tôi cùng anh nằm trên một cái giường, sau khi tắt đèn, bên trong nhà một khoảng không đen kịt, hai chúng tôi cùng yên giấc.

Mười lăm phút sau.

“Đường Tổng”

“Hử?”

“Ông Ngoại và Bà Ngoại đang ngủ sát vách”

“Vậy thì sao?”

“Cho nên tay của anh chớ giở trò”

“Thật xin lỗi, vậy chúng ta ngủ đi”

Mười lăm phút sau nữa.

“Bà xã”

“Hử?”

“Ông bà đang ngủ sát vách”

“Vậy thì sao?”

“Cho nên tay của em chớ giở trò”

“Thật xin lỗi, tay của em tối nay hình như không nghe em không chế”

“Vậy. cùng nhau giở trò thôi”

Ngay đêm đó, tôi và Đường Tổng ở trong phòng khách nhà nhị lão gia, rất không ngoan, một lần.

-----oOo-----

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau một đêm vô cùng hài hòa qua đi, sáng sớm tôi và Đường Tổng cố ý, vừa đúng bắt kịp ăn buổi sáng cùng ông bà ngoại.

Bữa ăn sáng rất đơn giản, sữa đậu nành, bánh quây, trứng luộc, cháo, mùi vị thật thơm.

Quy củ của ông ngoại chính là lúc ăn không nói chuyện, quá trình ăn sáng của chúng tôi có thể hình dung là hoàn toàn yên tĩnh. Sau khi ăn sáng xong, tôi và Đường Tổng bồi hai ông bà đi tản bộ.

Không khí sáng sớm cực kỳ mát mẻ, hơi lạnh đọng đầy khí quản, ông ngoại mới vừa lành bệnh, còn chống gậy, bà ngoại dìu lấy, chậm chạp vừa đi vừa ngắm cảnh, tôi và Đường Tổng lấy cùng một tốc độ đi theo phía sau.

“Các con người trẻ tuổi bận công việc, ăn cơm trưa xong thì hãy trở về đi làm đi” – ông ngoại đi ở phía trước đầu không quay lại, nói.

“Dạ được” – tôi đáp ứng, ông ngoại nói sao thì nghe vậy.

“Còn nữa....., mẹ con tính tình không được tốt, còn chưa hiểu rõ chuyện của con, cũng đừng so đo với bà ấy” – ông ngoại dặn dò.

“Sẽ không” – tôi mỉm cười.

“Hai người ở chung một chỗ không dễ dàng, nên quý trọng nhiều hơn” – từ đầu đến cuối, ông ngoại đều quay lưng về phía chúng tôi.

Lão nhân gia không nói nhiều, cũng không thích ở chung với chúng tôi, bèn đuổi chúng tôi đi nơi khác dạo. Tôi và Đường Tổng cũng không có việc gì, đến ngay chân núi. Trong thành phố mặc dù cũng có cây xanh, thế nhưng màu xanh đều là cũ, giống như là bê tông cốt thép, còn màu xanh ở nông thôn là một loại màu xanh biếc mang sức sống, nhìn khiến cho người ta vui thích.

“Em bỗng nhiên nhớ tới lúc học huấn luyện quân sự ở đại học, huấn luyện viên dùng bình nước suối làm mìn, thả tụi em lên núi tìm những mảnh tương tự như vậy, người nào tìm nhiều nhất là thắng. Lúc đầu còn hăng hái, cảm giác vinh dự còn mạnh mẽ, không để ý ánh mặt trời chói chang, trực tiếp nằm phơi trên đất tìm, thời gian không phụ lòng người, cuối cùng tìm được ba bình nước suối giả làm mìn gì đó ---- với một đồng phân chó”.

Nói xong chuyện này, Đường Tổng cười đến ngật nghèo, tôi cảm thấy ông chồng mình có chút kỳ quái, mỗi lần tôi nhắc đến phân đều cười

thành ra như vậy, không lẽ cái đó có cái gì ẩn tượng?

Luôn luôn là tôi nói cũng không thích ý, tôi bắt đầu phỏng vấn Đường Tổng “Anh thì sao? Lúc huấn luyện quân sự ẩn tượng khắc sâu nhất chính là cái gì?”

“Trước kia, hàng năm vào ngày nghỉ, ba anh sẽ đón bọn anh đến trại lính của ông, để anh huấn luyện sinh tồn, ẩn tượng sâu nhất chính là đứng 39—o C vác một vật nặng 40 cân leo núi, ở trong rừng vòng qua núi lớn, nước và thức ăn tự mình tìm” – giọng Đường Tổng trước sau như một đều đều, giống như nói về một chuyến du lịch.

Tôi thật sự không nghĩ tới đứa bé này cư nhiên cũng trải qua năm tháng màu đỏ cao chót vót này, nhất thời có chút không kịp phản ứng, quá nhiều vấn đề hướng về tim, há miệng một hồi lâu, cuối cùng hỏi ra chuyện muốn biết nhất – “Vậy, anh như thế nào mà trắng như vậy?”

Tôi biết là vấn đề này hỏi không được tốt cho lắm, nếu trong truyện tranh, trên đỉnh đầu Đường Tổng sẽ xuất hiện ba đường vạch đen, nhưng mà không nhận được tò mò. Những lính ca ca kia da đều đen nhẻm, Đường Tổng hàng năm đều đi tập huấn, kết quả còn trắng nõn trắng nõn như vậy, tuyệt đối là có bí kíp, tôi hoài nghi anh là trộm nước cơ tình của Tuyết bà bà đem thoa lên toàn thân.

Đường Tổng trả lời là anh cũng chưa dùng, mỗi lần phơi nắng đen sẽ bị lột da, lột một lớp da so với trước đó còn trắng hơn.

Tôi cảm thấy khả năng đặc biệt này được đặt trên người anh thật là phí của giờ, cho tôi thật tốt, đây tuyệt đối có thể được xếp hàng thứ hai trong các khả năng mà tôi mong muốn ----- khả năng mong muốn thứ nhất là diệt được kẻ thù Bạo Phong Tuyết. (bệnh dị ứng đó các bạn—cô nàng này bị dị ứng kinh niên)

“Khi đó ăn uống thế nào?” – tôi hỏi - “Chẳng lẽ là giấu trộm chocolate ăn sao?”

“Ăn chocolate không được gọi là nấu cơm dã ngoại để huấn luyện khả năng sinh tồn” – Đường Tổng cười – “Lúc đó, khát thì uống nước suối trong khe, đói thì ăn cỏ dại hoặc nấm.

“Côn trùng thì sao?” – Tôi hỏi

“Có lúc sẽ lấy bọn chúng để bổ sung protein” – Đường Tổng đáp.

Sau khi nói xong, im lặng một hồi, tôi vỗ vỗ bờ vai của anh, nói, “chúc mừng, anh đã thắng”

Nhảy qua chủ đề côn trùng, tiếp tục tấn công chuyện khác, tôi lại hỏi -
“Cỏ dại và nấm làm sao phân biệt được có độc hay không?”

“Đại khái là màu sắc càng sặc sỡ, khả năng có độc càng lớn” – Đường Tổng giải thích.

“Giống như mình sao” - Tôi nhỏ giọng trầm ngâm.

Sau khi nói xong, im lặng hồi lâu, Đường Tổng vỗ vỗ bả vai của tôi, nói -
“chúc mừng, em hòa một ván” (bó tay 2 vợ chồng này)

Lần này đến phiên đỉnh đầu tôi hiện ba cái vạch đen.

Sau khi nghỉ ngơi lấy sức, tôi hỏi Đường Tổng – “Cha chồng đối với anh có phải rất nghiêm khắc hay không?”

Đường Tổng gật đầu – “Không sai, anh là con trai duy nhất, hơn nữa ông ở trong quân lính lâu như vậy, tính tình kiên nhẫn, từ nhỏ đối với anh yêu cầu rất nghiêm khắc. Cảm giác lúc còn nhỏ, bất luận anh làm như thế nào, ông cũng không hài lòng. Sau khi trưởng thành, mới chậm rãi hiểu một ít chuyện, bất luận như thế nào, cha mẹ cũng là người yêu thương mình nhất, bọn họ xuất phát, chính là vì tốt cho chúng ta, có điều phương pháp thể hiện không thích đáng, tạo nên vách ngăn chính giữa. Cha anh càng ngày càng lớn tuổi, tim không tốt, cho nên hiện tại anh vô cùng cố gắng tránh làm cho ông tức giận”

Chắc là bởi vì lo lắng sức khỏe cha chồng, Đường Tổng mới có thể nhẫn nhịn chia tay với Phạm Vận mà thôi - tôi nghĩ.

“Em thì sao?” – Đường Tổng đột nhiên hỏi – “Em cùng mẹ nhìn qua hình như có hiểu làm gì?”

“Cũng không phải là hiểu lắm” – tôi ngồi chồm hổm bứt một cọng cỏ, cỏ

nhỏ nhưng mềm, quần trên ngón tay tôi có chút đau. Tôi nói – “Thật ra có lúc em nghĩ, giữa em và bà, duyên phận mẹ con quá mong manh”

“Thái độ của mẹ em đối với em và Tần Lệ không giống nhau” – Đường Tổng nói.

“Ai nấy đều thấy được” – Tôi mỉm cười.

“Có thể nói cho anh biết chuyện tình xảy ra như thế nào không?” – Đường Tổng hỏi.

“Tại sao bỗng nhiên anh lại quan tâm đến chuyện này?” – Tôi quay đầu cười nhìn anh.

“Bởi vì...” – Đường Tổng ngồi chồm hỏm kế bên tôi – “Anh muốn hiểu thêm về em” – Anh nói.

Tôi cười, hướng về phía cổ trên tay cười. Sau đó chột nghiêng thân, chủ động hôn anh.

Tôi nghĩ tôi thật thích Đường Tổng – cũng không ghét bỏ anh từng ăn qua côn trùng.

Sau cơm trưa, tôi và Đường Tổng rời khỏi nhà ông bà ngoại. Trước khi đi, bà ngoại kêu tôi vào phòng, cho tôi chi phiếu và một hộp trang sức.

“Bà tính làm gì nha?” – Tôi hỏi.

“Trong thẻ ngân hàng có 150 vạn tiền mặt, những thứ đồ trang sức này đều là vật gia truyền, nếu thời điểm cấp bách có thể đổi được không ít tiền.”

“Đồ cưới của con năm đó toàn là của ông bà không thôi” – Tôi kiên quyết không nhận. Lúc kết hôn, mẹ không quan tâm, đồ cưới của tôi đều là ông bà ngoại chuẩn bị, tôi thiểu cũng móc của bọn họ hơn nửa tài sản. Nghĩ đến thật xin lỗi ông bà, nhưng bà ngoại lại muốn làm như vậy, bà cho rằng bạc nhà Đường Tổng, cũng là của bọn hắn. Hơn nữa, đồ cưới mà ít, cũng không ra gì, gả đi sợ bị nhà chồng khi dễ.

“Cầm đi, hai ông bà già chúng ta còn có thể xài bao nhiêu? Giữ lại

không phải đều là của con sao? Trước cho con, chính là sợ có lúc đột ngột rời đi, mẹ con.....không nghĩ là sẽ chăm sóc con. Tuy nói, tiền không mua được tình cảm, nhưng con một thân con gái cầm tiền này, cũng có thể phòng thân” – bà ngoại nhét vào trong lòng tôi, thở dài – “nhiều con cháu như vậy, không yên lòng nhất chính là con, tuy nói vật chất không thiếu thốn, nhưng sinh ra đã không gặp qua cha ruột, mẹ ruột thì lại..... Thôi, con gái, con cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, ông trời làm khổ con, sẽ nhất định đền bù cho con. Đừng quá hận mẹ con, bà cũng không dễ dàng gì”

“Yên tâm đi bà ngoại, con thật sự không hận bà ấy” – tôi nói lời thật lòng. Sau khi lớn lên, tôi cũng chưa từng hận qua bà, chỉ là có chút khó chịu.

Đưa tiền bên trong gian phòng xong, chúng tôi rời khỏi phòng nhỏ.

“Chúng ta đến nhà ông ngoại bà ngoại thật đúng là vừa được ăn không, ở không còn có thêm đồ cầm về nha” – Đường Tổng giữu cột cầm lấy đồng đồ lớn trong tay bà ngoại.

“Bà ngoại nói anh không phải người lương thiện, nên cho em những thứ đồ này, để em phòng thân” – Tôi trêu ghẹo anh.

“Bà ngoại quá lo lắng, bà xã có nhiều Hộ Hoa Sứ Giả như vậy, anh nào dám khi dễ bà xã đây?” - Đường Tổng cười.

“Anh, đây là đang ghen?” - Tôi cắn môi nén cười.

Đường Tổng cười, liếc tôi một cái, tiếp tục lái xe.

Không có ý nghĩa, cũng không chịu làm bộ ăn dấm. Tôi có chút ảo não, trừng phạt anh bằng cách cả lộ trình đều ngủ, không nói chuyện với anh.

Hai giờ đường xe cũng thật nhanh, tôi ngủ một giấc tỉnh lại, phát hiện con đường Đường Tổng đi không đúng, không giống như là lái xe về nhà chúng tôi. Đường Tổng giải thích nói, lúc tôi vừa mới ngủ, nhận được điện thoại Tần Lệ gọi tới, nói cô ấy hôm nay đưa Dương Dương về nhà ăn cơm, nói chúng tôi cũng về nhà đi, hơn nữa, thề son sắt nói, đây là ý của mẹ.

“Em không có đáp ứng đi nha. Em không thích bị bắt cóc như vậy”

“Người một nhà, cũng phải đôi mắt” - Đường Tổng nói – “Hơn nữa, thật sự là mẹ kêu em trở về”

Sau sự kiện bắt tai lần đó, tôi cùng mẹ chưa từng gặp lại nhau. Lần này chủ động gọi tôi đến, cũng coi như hòa giải. Tôi nhớ đã đáp ứng ông ngoại bà ngoại, cuối cùng cũng đồng ý cùng Đường Tổng về nhà.

Thời điểm đến nơi, mẹ và thím giúp việc đều đang ở trong bếp làm đồ ăn, Tần Lệ và Dương Dương ngồi trên ghế sofa.

“Thật đúng dịp, cậu cũng tới gặp cha mẹ vợ à?” - Đường Tổng trêu ghẹo Dương Dương.

“Mình không phải.....” – Dương Dương tính nói cái gì đó, nhưng ngại Tần Lệ kể bên, nên không nói thêm gì.

Rất nhanh liền ăn cơm, món ăn thật ngon. Trứng cua lòng đỏ, màu cam hòa lẫn với thịt cua trắng nõn, trong veo mịn màng, gà xé phay, nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng, màu sắc hấp dẫn, tôm xiên nướng, mùi vị đủ tươi, nồng đậm kích thích, ngó sen xào, mát lạnh tươi mới, màu sắc rực rỡ, canh tôm khô củ cải, cự kỳ thanh đạm, thanh lọc dạ dày.

Tôi vốn định cuối đầu không nói, nhanh nhanh ăn cơm, đáng tiếc trong buổi tiệc xảy ra hai sự kiện quan trọng.

Sự kiện thứ nhất, xưa nay chưa từng, mẹ gắp cho tôi một con tôm, tôi có chút thụ sủng nhược kinh, nội tâm run run.

Sự kiện thứ hai là, Tần Lệ ngay trước mặt mọi người nói – “Mẹ, con và Dương Dương dự tính kết hôn”

Lời này vừa nói ra, Dương Dương bị nghẹn miếng gà xé, ho đến mắt đỏ rần, đoán chừng đứa nhỏ này cũng mới vừa biết chuyện này đi.

Tôi dự định sau khi về nhà sẽ cùng Đường Tổng tìm hiểu rõ sự tình, hai người này đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Mẹ coi như là bình tĩnh, chưa nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý,

chỉ nói một câu – “Những chuyện quan trọng như vậy nên từ từ thương lượng, tiếp tục ăn cơm đi”

Cơm ăn xong rồi, tôi đang định về nhà, lại bị mẹ gọi vào phòng trên lầu, nói thật, lúc đi lên tôi có chút ít thấp thỏm, lòng bàn tay chảy một ít mồ hôi

“Lần trước đánh con, là mẹ không đúng” – mẹ vừa đi lên vừa nói xin lỗi với tôi – “Lúc đó là mẹ nóng lòng, nếu đổi lại là con nằm, mẹ cũng sẽ nóng lòng như vậy”

“Không sao” – tôi thật sự không nghĩ ra được gì để nói, đôi mắt ánh mắt dịu dàng của bà, tay chân tôi có chút luống cuống.

“Tiểu Khinh, còn đừng tức giận mẹ” – thái độ của mẹ hôm nay chuyển biến thật lớn.

“Con thật sự không có” – tôi gật đầu, giọng nói lớn hơn.

“Như vậy...” - mẹ khẽ mỉm cười, nụ cười nhàn nhạt – “Con cũng không cần kết hợp người ngoài tới hại tiểu Lệ”

~~~Tác giả có lời muốn nói: hôm nay có điểm hơi muộn, xin lỗi các cô nương ~~~

-----oOo-----

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong nháy mắt, trong đầu tôi lơ mơ như hiểu ra việc gì, người đang ở trước mặt này được tôi gọi là mẹ, bà đang cười. Thời điểm bà cười, một bên khóe miệng nhếch lên cao chút, ở trên mặt hiện lên một nét mờ mờ, không rõ ràng lắm, giống như là cái gương máng chứa đựng Băng Thiên Tuyết Địa.

“Ý của mẹ là gì?” Cuối cùng, xem ra tôi đã hiểu rõ, hôm nay, mẹ tôi so với ngày thường không giống nhau.

Tôi phải nói xin lỗi với bản thân mình, Tần Khinh à, thật xin lỗi, ta không có mắt nhìn người hại mi phải chịu uất ức.

“Cô biết rõ trong lòng Dương Dương có người, vậy mà còn tác hợp anh ta cho Tiểu Lệ, để cho Tiểu Lệ lọt vào lưới tình? Chính chồng của cô cũng yêu người phụ nữ kia, trong lòng cô cảm thấy không công bằng, vì vậy muốn cho cái người tên Dương Dương kia cũng yêu người phụ nữ đó đến hành hạ em gái cô. Cô không biết tâm lý của cô có vấn đề sao?” Âm thanh của mẹ rất nhẹ, bà nói chuyện với tôi nhỏ nhẹ mềm mỏng, nhưng cặp mắt đã di truyền cho tôi và Tần Lệ kia biểu hiện ra sự ghét bỏ nhìn tôi.

“Mẹ cảm thấy đây là một loại hành hạ ư?” Lời nói của tôi cũng nhẹ nhàng, tôi nói với mẹ: “Mẹ, chẳng lẽ mẹ không cảm nhận được, khi mẹ thật sự yêu một người đàn ông, cho dù trong lòng người đó không có mẹ, nhưng có thể cùng với người đó sớm chiều gặp gỡ, có thể nhìn thấy hình dáng của người đó ở khoảng cách gần nhất, nghe được giọng nói của người đó, đây chẳng phải cũng là một loại hạnh phúc sao?”

“Cho đến chết, tôi cũng không đồng ý với cách nghĩ của loại người biến thái như cô.” Mẹ tôi dời mắt đi, tựa như..... Nhìn tôi lâu thêm một chút cũng là một loại đau khổ.

“Nếu như mẹ thấy đây là một loại hành hạ, vậy tại sao lúc trước mẹ đồng ý gả con cho Đường Tống?” Biết rõ đáp án sẽ làm mình tổn thương, nhưng tôi vẫn muốn hỏi, Đại Khinh tôi chính là người không đòi hỏi sự vui vẻ, thật sự không đòi hỏi vui vẻ.

“Là do cô tự mình đồng ý.” Cuối cùng mẹ tôi cũng đã quay lại nhìn tôi, lạnh lùng nói ra những lời như vậy.

“Tiểu Lệ cũng tự mình đồng ý.” Tôi cười.

“Cô và Tiểu Lệ khác nhau.” Ánh mắt của bà lạnh lẽo, rét buốt, bà nói tiếp: “Tiểu Lệ không thể xảy ra chuyện gì được.”

“Vậy con có thể tùy tiện bị hy sinh sao?” Tôi vẫn còn cười, nói.

“Cô muốn nghĩ như thế nào, thì cứ việc nghĩ như thế đó.” Gương mặt

của mẹ tôi lãnh đạm.

“Mẹ muốn nghe suy nghĩ của con sao?” Tôi cười đến nỗi khoe miệng đã mỏi, nhưng không thể tắt được: “Thứ nhất, con gả cho Đường Tổng bởi vì con thật sự không có một chút cảm giác bị hành hạ, thật có lỗi đã làm cho mẹ thất vọng. Thứ hai, chuyện tình cảm của Tần Lệ cùng với Dương Dương, thật sự con không có biết rõ ràng lắm, mẹ nghĩ con biến thành người có siêu năng lực chắc, không ai có thể bắt buộc một người bình thường yêu một người khác, con không có năng lực này. Thứ ba, mẹ đối xử với con không có gì êm thấm hết, cho nên từ nay về sau không có việc gì thì tốt nhất nên ít gặp nhau một chút, miễn cho cả hai không thấy vui vẻ.”

Nói xong, xoay người rời đi mới là thượng sách. Quả thật, tôi đã làm như vậy, lôi kéo Đường Tổng ra khỏi cửa, anh thấy vẻ mặt tôi không vui, nên không có hỏi gì, để mặc cho tôi lôi kéo.

“Chúng ta đi dạo mát cho thoải mái chút được không?” Sau khi ngồi trên xe, tôi nói với Đường Tổng mang một chút vẻ cầu xin.

Tất nhiên là Đường Tổng đồng ý, sau khi vào siêu thị mua một đồng hồ ăn uống, anh lái xe chở tôi lên núi. Trong thành phố, cuối mùa hạ rồi nhưng cái nóng vẫn còn vương vấn. Ngược lại, trên đỉnh núi, trời đã bước vào đầu thu. Cúi đầu nhìn về phía dưới, tất cả ánh sáng của thành thị như những ánh sao ngọc ngà, ánh sáng phù du, đẹp đến ngây người. Khi đang ở trong đó thì chúng ta luôn chê bai chỗ đó toàn là cốt thép, xi măng, ngại khắp nơi ở đó đều là tiếng người ồn ào, nhưng khi rời xa nó mới cảm thấy chính bản thân mình không thể tách rời chỗ đó được.

Mọi người là như thế đó, không biết quý trọng tình cảm của chính bản thân mình và người bảo vệ mình.

Tôi và Đường Tổng ngồi ở phía trước xe, mở những món ăn do anh mua trong siêu thị ra, vừa nhìn thấy tôi lập tức vui vẻ, bia, thuốc lá tất cả là những nhãn hiệu mà tôi thích, còn có những món ăn vặt cũng là loại tôi thích ăn.

Đứa nhỏ Đường Tổng này, càng ngày càng có tiến triển tốt.

Rút một điều thuốc ra, uống chút bia, nhắm nháp một ít thức ăn vặt,

thường thức cảnh đẹp, cuộc sống tạm bợ này không cần ràng buộc quá.

Đường Tổng cùng sa đọa với tôi, tôi không ngờ anh cũng hút thuốc, mà tư thế vẫn khí khái đẹp trai như vậy, quả thật tôi giả không làm người. Đang nhìn mê mẩn anh nhả khói thuốc, bỗng nhiên đứa nhỏ này đặt câu hỏi: “Có thể nói cho anh biết, trong lúc em và mẹ nói chuyện rồi cuộc đã xảy chuyện gì không?”

Đây là lần thứ hai, trong vòng một ngày, Đường Tổng đặt ra vấn đề này, bây giờ không phải lúc dùng một nụ hôn để đánh lạc hướng nghi hoặc của anh _ tôi quyết định áp dụng xe chẵn.

Đang lo lắng vấn đề vị trí thân thể, nhưng Đường Tổng đặt tay lên tay tôi.

Tuy không nói lời gì, nhưng độ ấm của bàn tay anh đã đánh tan sự cự tuyệt của tôi.

Hằng giọng, tôi quyết định nói cho anh biết một sự việc.

“Em và Tần Lệ là chị em cùng mẹ khác cha, ba bây giờ của em chỉ là cha dượng. Khi nào thì em biết chuyện này? Hẳn là từ khi hiểu chuyện. Cha dượng đối xử với em không tốt? Không, ông đối với em rất rất tốt, đủ tư cách của một người cha dượng. Khi ông đi công tác mang theo quà về, thì quà của em và Tần Lệ giống nhau, không muốn để cho em cảm thấy bị ghét bỏ. Còn cha ruột của em đâu? Em không biết, tên tuổi của ông, hình dáng của ông, công việc của ông, thân thể của ông, tất cả em đều không biết. Tại sao? Là tại vì chuyện này đối với nhà em là một đại bí mật, đại bí mật có chứa sự nhơ nhuốt, không ai mong muốn nhắc đến chuyện đó. Em đã hỏi ông bà ngoại chưa? Dĩ nhiên là đã hỏi, nhưng hỏi hai ba lần rồi, lần nào hỏi, ông ngoại thì né tránh, bà ngoại thì than thở. Em không muốn làm cho ông bà không vui nên dứt khoát không hỏi nữa. Chuyện tình cảm của ba mẹ đại khái là như thế nào? Việc này em không có rõ ràng, nhưng có đôi lúc mẹ em đem sự thù hận của bà đối với ba em trút lên người em. Trong lúc đó, bà sẽ vô tình mắng ra vài câu liên quan đến oán hận của hai người. Theo như em đoán, có lẽ lúc mẹ trẻ người non dạ đã yêu phải người nghèo là ba em, nhưng trong nhà phản đối. Mẹ em đã bỏ trốn theo ông, đáng tiếc cuộc sống quá nghèo khổ, nên bà mang cái thai sáu tháng quay về nhà. Đáng tiếc, khi đó em đã thành hình, không thể phá bỏ được. Ban đầu, bà nói là sau khi sinh em ra sẽ vứt bỏ

em vào cô nhi viện, nhưng nhờ có ông ngoại và cha dưỡng đã thuyết phục mẹ, cuối cùng bà quyết định giữ lại em, em trở thành đứa con gái đầu lòng của họ. Mẹ đối xử với em không tốt? Chuyện đó là đương nhiên, em nghĩ ngay từ lúc bắt đầu bà đã không muốn sinh ra em, em là một đứa trẻ kiên cường mà bà không muốn có, làm sao có thể thích em được. Có hận mẹ đã sinh ra em không? Không, không, em chưa từng có quan điểm này, được sinh ra trở thành một người, hơn nữa là một người khỏe mạnh, tham ăn nhiều món ngon như vậy. có thể đi đây đó tham quan nhiều cảnh sắc thiên nhiên, thật tốt, em phải cảm kích mẹ đã sinh ra em.”

“Những lời này là lời thật lòng, em chỉ hận mẹ quá keo kiệt không cho em tình thương của người mẹ, em hận mẹ đã đẩy em từ trên cầu thang xuống, em hận bà đã đối xử không bằng giữa em và Tần Lệ, nhưng chưa bao giờ hận bà đã sinh ra em.”

“Cả đời này em rất sung sướng, ngoại trừ thạch tín Hạc Đình Hồng cái gì nên ăn cũng đã ăn, ngoại trừ hít thuốc phiện, ngoài ra chuyện chơi đùa gì cũng đã chơi, lại còn có được người đàn ông mình yêu nữa, như vậy còn gì đáng giá hơn.”

Một lần nói nhiều như vậy cảm thấy hơi khát nước, tôi cầm bia uống một hơi hết nửa chai, ánh mắt vô tình liếc qua Đường Tổng thấy anh đang nhìn tôi, đôi mắt nhỏ nhưng đông đầy tình cảm.

“ Anh đừng nhìn em như vậy, em sẽ sợ.” Tôi nuốt hết một miệng đầy bia.

Đường Tổng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm mang vẻ phong phú cấp bậc chuẩn xem xét tôi, xem xét đến nỗi trong lòng tôi lông dài, bàng quang chướng bụng, da mặt căng rớt cuống nhin không nổi muốn hỏi anh là bị quỷ nhập sao, từ “ anh” vừa ra khỏi miệng đã bị Đường Tổng chặn lại _ dĩ nhiên là dùng môi.

Đây rõ ràng hôn trộm công khai, Tần Khinh tôi cũng không chịu thua, lúc này tiến hành trả thù cuồng phong bạo vũ, một tay ôm lấy đầu của Đường Tổng, hôn thật sâu. Nụ hôn này bắt chước từ cách hôn của Tử Vi và Nhĩ Khang triền miên, sau đó theo cách thức của Mã giáo chủ gào rít làm hao phí nhiều năng lượng Táp Lộ Lý. Mà Đường Tổng trong mắt tôi như mì ăn liền của Khang sư phụ, ăn ngon thấy rõ, tôi muốn dùng nhưng

không thể dừng được, và anh cũng thế. Hai chúng tôi trốn vào trong xe, mặt đối mặt, thân thể kề sát thân thể, mỗi một lúc càng tiến vào nơi sâu nhất.

Đến phút chót tiến vào, đầu óc tôi đang sung sướng đến trống rỗng, bỗng nhiên tôi có suy nghĩ: tuy Đường Tổng không yêu tôi nhưng có khả năng anh thích ở trên người tôi.

Thực tiễn đã chứng minh, ở trong ví tiền của anh lúc nào cũng có biện pháp phòng ngừa, bởi vì chúng tôi có thể phát thú tính mọi lúc mọi nơi.

Nhưng vào một ngày nào đó, tôi nhìn trên tạp chí thấy tỷ lệ thành công ngừa thai an toàn của áo mưa chỉ có 98%, tôi cảm thấy lo sợ, theo cái tỷ lệ này, tôi và Đường Tổng dự trữ khoảng chừng hai trăm cái, vậy có khả năng có bốn lần mang thai mà nếu trong đó có một lần sinh đôi thì sẽ thành lập một đội bóng rổ rồi.

Chi áo mưa lừa gạt, tôi quyết định mua thuốc tránh thai, tuy sẽ gây hại cho thân thể một chút nhưng ít nhất là được an toàn.

Khi đến tiệm thuốc, tôi đang khẽ hỏi nhân viên bán hàng, vậy mà tên Tô Gia Minh, âm hồn bất tán xuất hiện, chỉ vào một hiệu thuốc nói: “loại này là loại tốt nè, đối với thân thể chỉ có tác dụng phụ nhỏ thôi, tỷ lệ thành công cao, cho dù ăn bao lâu, cô có muốn sinh em bé cũng không thể sinh được.”

Đây là nguyên rửa trắng thừng, tôi híp mắt trừng anh ta, nhưng cuối cùng vẫn muốn anh ta chỉ dẫn hiệu thuốc đó là hiệu thuốc nào.

Ra khỏi tiệm thuốc, Tô Gia Minh nhất định bắt tôi mời anh ta ăn cơm, nói là báo đáp công ơn anh ta đã chỉ dẫn cho tôi mua thuốc, suy nghĩ một lúc, quyết định kéo anh ta đi ăn tiệc đứng bên cạnh. Cái này chắc hợp với khẩu vị của Tô Gia Minh, nên vừa nghe, thằng nhóc này đã vui mừng lôi kéo tôi đi như bay. Tuy giá tiền đắt chút nhưng đồ ăn có thể xem là không tệ. Một sảnh lớn như vậy đầy thức ăn ngon: Đu đủ hầm sò tuyệt, tỏi dung con hào, bò hầm tiêu, tôm muối tiêu, cua đồng, ốc sên Pháp, cá mặn, còn có các thức uống, hoa quả, bánh ngọt, đối với người không kiêng ăn như hai đứa chúng tôi thì không có nơi nào tốt hơn nơi này.

“Buổi sáng vừa hoàn thành xong một ca phẫu thuật, mệt chết đi được,

cũng may có thức ăn ngon, nếu không chắc tôi đi tự sát.” Tô Gia Minh miệng vừa nhai thịt bò hầm vừa ai oán nghiệp thấy thuốc vất vả.

“Đạo này, việc tự sát không tiện tiến hành đâu, nhảy sông tự vẫn sẽ làm ô nhiễm nguồn nước, nhảy lầu dễ dàng va vào người khác, chết trong nhà thì căn nhà đó sẽ không có người mua, bị xe tông sẽ ảnh hưởng đến tâm lý người khác, làm cho người ta lo sợ.” Tôi nói.

“Cô đang khuyên tôi không nên tự sát sao?” Tô Gia Minh hỏi.

“Không phải.” Tôi lắc đầu, nói tiếp: “Tôi nói là, anh phải nghĩ ra kế hoạch tự sát không làm liên lụy đến một ai, nếu không chính anh sẽ lại để lại tiếng xấu muôn đời, lúc đó tôi không có cách nào giúp được anh.”

Tiểu Gia Minh nổi giận: “Tần Khinh, cô khi dễ tôi.” Hạ ánh mắt xuống, rồi, thẳng nhóc này bắt đầu trả thù rồi, anh ta hỏi thẳng tôi: “ À đúng rồi, tình địch của cô đạo này có khỏe không?”

Trong đời tôi thất sách nhất chính là chuyện mấy ngày trước lôi kéo cậu ta cùng Vĩ Vĩ ăn trưa, Tô Gia Minh này bát quái so với khứu giác chó còn mạnh hơn, tôi và Vĩ Vĩ không cẩn thận lộ ra vài câu nói, với cậu ta siêng năng hỏi thăm vài chuyện, đại khái cũng biết chuyện tình giữa tôi – Đường Tống và Phạm Vận.

“Tôi không biết, người ta ở tận Vương quốc Anh, liên hợp quốc Bắc Ireland, quá xa, quan tâm không tới” – tôi vừa nói vừa tiếp tục ăn, tiệt đứng tình túy chính là người đến người đi, nếu không nắm bắt đến trước, chính là cầm chắc đến sau.

“Chẳng lẽ cô không hận cô ấy” – Tô Gia Minh hỏi

“Hận cũng không hẳn hận, chỉ là bạn gái trước và bạn gái sau cạnh tranh, so tài xem ai chết thảm hại hơn, cho nên nói chúng tôi không thể trở thành bạn bè” - tôi ăn cá nướng vàng, mùi vị ngon vô cùng.

Nhìn thấy tôi sắm vai chị gái bình tĩnh, Tô Gia Minh rất thất vọng, suy nghĩ một chút, lại bắt đầu nổi máu bác sĩ tâm lý, nói – “Đại Khinh, tôi cảm thấy, cô nhất định là rất thích Đường Tống”

Lời này vừa nói ra, lực sát thương thật lớn, tim tôi thót một cái, bởi vì

mọi người không ngừng chất vấn tôi vì sao cố tình cứ dán vào người Đường Tổng, chỉ có Tô Gia Minh có lý luận khác, tôi quyết định tạm thời nghe thử.

Tô Gia Minh kiêu ngạo cố gắng tiêu diệt món cá hồi trong bàn, nói, “thật ra đây là một loại bệnh tâm thần”

“Cậu mới bệnh tâm thần” - Tôi phỉ nhổ hần.

“Wei wei, cô nghe tôi nói hết đã, thật ra thì, đây là một loại bệnh lý, cô xem đi, cô từ nhỏ thiếu hụt tình thương của mẹ, nên khao khát có được tình cảm, tạo thành quán tính trong lòng mình, giống như không có được tình cảm nên mình càng khao khát. Sau khi lớn lên, người theo đuổi cô không ít, Đường Tổng cũng không tính là ưu tú nhất đi, tại sao lại thích anh ta, bởi vì sâu trong lòng cô biết mình không chiếm được anh ta, cái này cùng với lúc còn nhỏ thiếu sót tình cảm trùng hợp tương đồng, không thể khống chế tâm trí cùng tư tưởng của mình, kết quả là, cô liền không phải là Đường Tổng thì không lấy chồng.

“Ý của cậu là, trong tiềm thức của tôi, đem Đường Tổng nghĩ thành mẹ mà yêu?” – Tôi phiên dịch lại lời của Tô Gia Minh.

“Có thể nói như vậy” – Tô Gia Minh lại bắt đầu tiêu diệt sò Bắc Cực

Trong nháy mắt tôi cảm thấy, đứa nhỏ Tô Gia Minh này so với Vĩ Vĩ, Duy Nhất.....ác hơn nhiều, người ta nhiều nhất chỉ nói tôi suy nghĩ cố chấp,.....hắn tự nhiên đem chuyện tôi yêu Đường Tổng làm thành một loại bệnh lý.

Cuối cùng, lúc rời đi, đứa nhỏ này còn chướng bụng, bổ sung thêm một câu – “Tần Khinh, đây là bệnh, cô phải mau chóng trị”

Tôi bị nội thương.

Nội thương xong, quyết định tiếp tục làm việc, thừa dịp còn thời gian, quyết định cùng Tần Lệ nói một chút chuyện tình của cô ấy và Dương Dương.

Gọi điện thoại, vừa hỏi, đứa nhỏ này lại ở trong Vườn Địa Đàng, tôi lo lắng sẽ gặp Hòa Nhất, liền nói cô ấy ra ngoài, ở quán café gần đó chờ tôi

đến.

Tần Lệ coi như nghe lời tôi, lúc tôi đến đã gặp cô đang chờ, hai chị em đều thông suốt lòng nhau, không đợi tôi ngồi vào chỗ, Tần Lệ trực tiếp hỏi – “Chị, có phải chị muốn hỏi về chuyện của em và Dương Dương hay không?”

Tôi gật đầu – “Tần Lệ, chị nhớ em cũng biết trong lòng Dương Dương có người khác”

“Phạm Vận đúng không?” - Tần Lệ gật đầu – “Em cũng sớm biết rồi”

“Chị không phản đối hai người kết hôn” – tôi tỏ rõ quan điểm – “Nhưng Tần Lệ, em phải hiểu được mình sẽ đối mặt với cái gì. Rất có thể em lao tâm lao lực đi yêu cậu ta, quan tâm cậu ấy, quay đầu lại, tim của cậu ta vẫn như cũ không tại nơi này, dưới tình huống như vậy, em có thể cố gắng sao? Rất có thể em sinh con dưỡng cái cho cậu ta, vẫn như cũ phát hiện cậu ta lạnh lẽo nhìn hình ảnh người xưa, dưới tình huống đó, em có thể chịu đựng sao? Rất có thể tại lúc em toàn tâm toàn ý thương yêu cậu ấy, cậu ta lại nói với bạn mình rằng, chỉ là cảm kích đối với em, dưới tình huống như vậy, em có thể chịu đựng sao?”

Gả cho một người không thương yêu mình, đồng nghĩa với tương lai sẽ có rất nhiều chuyện tình xảy ra đau đến thấu tim, tôi không hy vọng Tần Lệ bị thương.

Tần Lệ vuốt ve ly cà phê, một hồi lâu, mới giương mắt nhìn tôi. - “Chị, trước khi kết hôn, chị cũng nghĩ như vậy sao?”

Tôi có chút sửng sốt, không ngờ Tần Lệ cũng hiểu rõ chuyện này.

“Chị, chúng ta là chị em, chị yêu người nào, không gạt được em, ánh mắt Tần Lệ thật trong sáng, nhưng không phải trống rỗng.

Đôi tay tôi che ly cà phê, cà phê vừa pha, có hơi nóng, nhưng mà che lại, có một cảm giác khác thường, che đầy cảm xúc.

“Tần Lệ, bởi vì chị biết khổ như thế, cho nên mới không muốn em cũng nếm trải”

“Chị, trước khi kết hôn với anh rể, chị cũng suy nghĩ chuyện sẽ bị thương đến thấu tim này sao?” – Tần Lệ hỏi.

Tôi gật đầu – “Đúng vậy, suy nghĩ rất nhiều chuyện, chỉ là tưởng rằng rất đau khổ, cũng không biết hiện thực quá ác liệt như vậy”

“Nếu như....” – Tần Lệ nhìn tôi, thậm chí là nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt của cô ấy không cho phép tôi nói dối – “Chị, nếu như cho chị thêm một cơ hội, chị có gả cho anh rể không?”

Tôi nhớ tới trước khi kết hôn, đối với bà ngoại nói một câu -----gả cho Đường Tổng có thể sẽ hối hận một chút, nếu không gả cho anh ấy có lẽ con sẽ hối hận cả đời.

Tôi giữ im lặng, nhưng nét mặt của tôi không nói dối được, nó báo cho Tần Lệ biết lời nói trong lòng mình.

“Chị..” – Tần Lệ cầm tay tôi, thật chặt, nét mặt của cô ấy để cho tôi nhìn thấy được một loại kiên nhẫn quen thuộc – “Chị, em nhất định sẽ làm Dương Dương yêu em, chị xem, lúc mới bắt đầu, anh ấy cũng không thèm để ý em, nhưng bây giờ, em cũng đã là bạn gái của anh ấy, coi như trong lòng anh ấy có người khác thì thế nào? Em cũng không tin mình kém hơn người đó”

“Nhưng có nhiều chuyện, không phải cố gắng sẽ có kết quả” – Tôi cảnh cáo Tần Lệ - “Em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt”

“Em hiểu rõ” – Tần Lệ gật mạnh đầu – “Mặc dù nói không phải cố gắng sẽ có kết quả, nhưng mà nếu không cố gắng, làm sao biết không có kết quả?”

Việc đã như vậy, tôi còn có thể nói gì nữa, người hiểu Tần Lệ nhất, phải là tôi mới đúng.

Sau khi nói chuyện xong, Tần Lệ quay về Vườn Địa Đàng tìm Dương Dương, tôi cũng chuẩn bị đón xe về nhà, đang đón xe thì trước mặt xuất hiện một bó hoa hồng to, ánh lên mắt tôi một mảng màu đỏ.

Lui về sau một bước, tôi phát hiện một đôi mắt đào hoa tà ác.

Người đã lâu không gặp – Hòa Nhất.

Từ lần trước cãi nhau, cũng chưa từng gặp qua, hôm nay bất chợt gặp lại, có chút lúng túng.

“Đây không phải là tỏ tình, chỉ là xin lỗi” – Hòa Nhất nói – “Đại Khinh, tôi thật sự sai rồi, em đừng không để ý đến tôi được không”

Hòa Nhất tự nhiên ở trên đường lớn giọng nói mang một chút nũng nịu nói ra lời này với tôi, đừng nói, đàn ông bộ dạng xinh đẹp mà nũng nịu không làm người ta cảm thấy khó chịu, ngược lại còn kích thích tính nhân từ của phụ nữ, vả lại là kích thích rất lớn.

“Anh về sau đừng xúc động như vậy là được” – tôi bày tỏ tha thứ đối với anh, nhưng đứa nhỏ này còn chưa chịu tha cho tôi.

“Em đi đâu, tôi đưa em đi” – Hòa Nhất nói.

“Về nhà, cùng Đường Tổng lăn trên giường” – thật ra thì tôi cũng không phải giận anh ta, chỉ muốn nói cho anh ta biết sự tồn tại quan hệ giữa tôi và Đường Tổng.

“Tôi cũng có thể cùng em lăn” – Hòa Nhất cười một tiếng, nụ cười đặc biệt tinh khiết, tinh khiết đến tối.

“Tôi chỉ muốn cùng Đường Tổng lăn” - Tôi nói rõ.

“Vậy tôi sẽ đưa em về cùng cậu ta lăn” – Hòa Nhất tiếp tục cười.

Tôi sợ thảm nụ cười này của anh ta, mỗi lần anh ta cười như vậy cũng biết sẽ có chuyện xảy ra, lại nói, tôi cũng không bị thiếu não, dĩ nhiên biết ngồi lên xe anh ta, khẳng định không có quả ngon để ăn.

“Nếu như có chuyện gì cần thiết, nói ở đây đi” – tôi nói.

Hòa Nhất lấy hoa nhét vào trong tay tôi, bó hoa thật lớn, trực tiếp sát lên lỗ mũi tôi, còn có mùi hương khác, không giống mùi hoa hồng, tôi hoài nghi là xịt thêm nước hoa.

“Theo tôi lên xe đi” – Hòa Nhất tiếp tục thuyết phục.

“Không được” - giọng tôi kiên quyết, cũng không biết thế nào, ý thức dần dần bắt đầu mơ hồ, chung quanh chiếc xe giọng nói vừa rồi cũng từ từ yên lặng, mùi hương của hoa trong tay tôi vẫn tiếp tục bay tới.

Tôi dùng sức dụi mắt, phát hiện Hòa Nhất trước mắt, cặp mắt đào hoa kia nhìn chăm chăm tôi, lạnh đến dọa người.

Mẹ nó, thuốc mê?! Tôi bỗng nhiên nhận thức điểm này, trong lòng cả kinh, nhưng mà cũng không kịp nữa, một giây kế tiếp tôi liền mất đi ý thức, chuyện gì xảy ra cũng không biết.

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi tổng cộng ngủ hai ngày, đây cũng là sau này tôi mới biết. Khi tỉnh lại tôi phát hiện mình nằm trên giường lớn mềm mại, kiểu dáng cổ điển Châu Âu, màn che vàng nhạt rủ xuống, trang trí trong phòng đều là vật dụng cổ điển, chợt có chút cảm giác xuyên không. Hồng rồi, trước kia thấy lưu hành xuyên không toàn là đến các triều đại lịch sử Trung Quốc, không ngờ mình lại xuyên không đến ngoại quốc.

Đầu vẫn còn chút choáng váng, nhất thời không rõ đã xảy ra chuyện gì, cho đến khi nhìn thấy Hòa Nhất ngồi trên ghế gỗ phong bên cạnh, trí nhớ mới giống như nước chảy vào trong đầu.

“Anh bắt cóc tôi?” – tôi hỏi Hòa Nhất

Hòa Nhất không phủ nhận, hai chân anh ta bắt chéo, con mắt hẹp dài nhìn tôi, trong mắt không có một chút cảm xúc, quả thực có chút tố chất của bọn buôn người.

“Tại sao muốn làm như vậy?” - Tôi hỏi.

“Muốn làm liền làm thôi” – Hòa Nhất trả lời rất là đáng đánh.

“Anh nghĩ có thể giam tôi cả đời?” - Tôi cảm thấy chuyện này không có khả năng

“Tôi chỉ nghĩ giữ em một lúc”

“Một lúc, có thể làm được cái gì?”

“Cái gì có thể làm”

“Anh không phải muốn ** tôi?”

“Hơn thế, nếu chỉ cần chuyện đó, đại khái có thể lúc em hôn mê đã làm rồi”

“Chẳng lẽ anh không sợ, làm như thế có thể sẽ rước lấy phiền toái lớn?”

“Mỗi một chuyện đều có cái giá của nó, chỉ cần em cảm thấy đáng giá, đều có thể làm”

“Cùng với tôi đơn độc chung đụng một lúc, so với mất đi bạn tốt, cái nào quan trọng hơn?”

“Nếu như tôi nói phải, em sẽ cảm thấy vui vẻ sao?”

“Tôi không biết”

“Mất đi bạn tốt, đó cũng là chuyện của tôi, em không cần lo lắng”

“Nơi này là nơi nào?”

“Ngoại ô nước Anh”

“Anh có nghĩ Đường Tống có thể đã điều tra ra, hơn nữa có thể đã chạy tới?”

“Căn cứ vào việc tôi đánh lạc hướng, hai tuần lễ, bọn họ không thể tìm được nơi này. Cho nên chúng ta có đủ thời gian ở chung, để hiểu rõ lẫn nhau”

Tôi cảm thấy Hòa Nhất đã không còn là người mà tôi biết, mặc dù lúc

đầu anh ta hơi chút ngỗ nghịch, nhưng cũng là một người rất tự chủ, mà bây giờ anh ta cho tôi cảm giác, là một người bất cần, mà bất kỳ cái gì bất cần, đều rất đáng sợ.

“Còn có cái gì muốn hỏi nữa không?” – Hòa Nhất buông lỏng tay.

Tôi nhìn anh ta, hỏi một câu, giờ phút này mà nói là vấn đề quan trọng nhất ----- “nhà vệ sinh ở đâu?”

Ăn uống, vệ sinh, đây là chuyện tục khí chân thật nhất trong hoạt động sinh lý của con người, sau khi vệ sinh xong, tôi bắt đầu đến phòng ăn.

Nhân tiện xem xét một chút, tôi phát hiện nơi này quả thật như lời Hòa Nhất nói, là một biệt thự ở ngoại ô, hai tầng lầu, 18 phòng ngủ, ngoài trước là bãi cỏ bằng phẳng, dưới ánh mặt trời, xanh biếc sáng ngời, bên cạnh bãi cỏ là lùm cây um tùm, đầy đủ những giai điệu lạ kỳ, biệt thự với hồ bơi và sân tennis, rất thích hợp giải trí và du lịch. Tôi cảm thấy nơi này dùng làm nơi giam giữ con tin thật là phí của trời

Quản gia, đầu bếp, người giúp việc tất cả đều là người Anh, vì vậy bung lên món ăn tất cả đều là kiểu Anh.

Thịt bò nướng với bánh pudding Yorkshire, thịt bò nướng vừa chín, bánh pudding mềm, cộng thêm gia vị nước thịt, quả thật không tệ, không hổ là món ăn nước Anh.

Lẩu Lancashire, thịt cừu, hành tây cùng với khoai tây, một món hảo hảo, thịt cừu hương vị thật tuyệt, mềm mại và ngon ngọt.

Ngoài ra còn có cá hồi hun khói, kem hoàng gia, đậu phụ, lòng cừu v.v...

Tuy nói món ăn Anh được đánh giá thứ hai trên toàn thế giới đếm ngược, ngay cả Smecta cầm tiêu cũng có chút tận tình khinh bỉ, cũng may hôm nay khẩu vị của tôi không tệ, đoán chừng là do bụng đói hai ngày, nên ăn được không ít.

Chờ bụng đại khái no được bảy phần, thì tôi bắt đầu tán gẫu với Hòa Nhất.

“Hỏi này chút, tôi muốn từ nơi này mà chạy trốn, sẽ gặp được tình huống

như thế nào?” – tôi một bên uống rượu đỏ, một bên hỏi.

“Bốn phía đều có vệ sĩ canh chừng 24h, còn có chó săn, chỉ cần phát hiện động tĩnh, trước tiên sẽ nhào tới cắn xé” – Hòa Nhất tri vô bất ngôn, rất thích ý mà cho tôi đáp án. (tri vô bất ngôn: biết sẽ nói cho nghe)

Tuy nói Tần Khinh tôi không sợ chó, nhưng mà bị chó cắn xé một miếng thịt trên bắp chân thật không thể tưởng tượng, tôi tạm thời buông tha kế hoạch chạy trốn, dù sao, Hòa Nhất bắt cóc tôi thì nhất định đã đem nơi này nghiêm phong cẩn thận, làm khó trí thông minh của mình, tôi đây không muốn.

Hôm nay chỉ có thể hy vọng Đường Tổng mau mau tìm được nơi này.

Tuy nói tôi là trạch nữ (trạch nữ: người luôn chui rút trong nhà), trạch nữ chỉ dùng Computer, mà nay Hòa Nhất tịch thu toàn bộ mọi thứ có thể liên lạc với bên ngoài, tôi chỉ có thể dựa vào việc xem tiểu thuyết sống qua ngày, mà còn là tiểu thuyết nguyên bản Anh, quá ư là thử thách trình độ tiếng Anh của tôi, tôi đặc biệt muốn hướng Hòa Nhất xin một cuốn từ điển.....để tra từ, nhưng hơi do dự, cảm thấy quá mất mặt, nên quên đi.

Tôi đang ngồi trên ghế salon đọc tiểu thuyết, Hòa Nhất ngồi xuống đối diện với tôi, cầm sâm banh nhấp nháp, ở giữa là lò sưởi âm tường, không khí này, có thể nói, thật là lãng mạn --- ý tôi là, nếu như ánh mắt Hòa Nhất không giống tiểu Dã Lang phát ra ánh sáng xanh nhìn chằm chằm vào tôi.

Tần Khinh tôi từ trước đến nay nội tâm rất mạnh mẽ, mặt đối mặt với cặp mắt lang sói kia, coi như đó là một cái bóng đèn huỳnh quang nhỏ, tiếp tục đọc sách.

Tôi bất động, nhưng dịch không chịu muốn động, đưa nhỏ Hòa Nhất này uống xong một chai sâm banh, để cái ly xuống, liền đi tới bên cạnh tôi ngồi xuống.

Đọc sách, đọc sách, trong lòng tôi mặc niệm, nhưng Hòa Nhất đã từ từ đến gần, dùng cái mũi ngửi tóc tôi.

“Anh lên chức chó nhỏ sao?” – ánh mắt tôi không rời trang sách, tạm

thời giả bộ bình tĩnh.

“Tóc thật thơm” – Hòa Nhất tiếp tục ngửi.

“Đừng dựa gần tôi quá, tôi không quen” – nói xong tôi dịch mông nhích qua một bên.

Cái mông Hòa Nhất cũng hoạt động theo tôi, còn để tay lên trên chỗ dựa cái ghế sau lưng tôi, càng thân mật hơn.

“Nóng quá” – tôi đứng dậy muốn chạy qua chỗ ngồi đối diện.

Nếu mà Hòa Nhất bỏ qua, hẳn cũng không gọi là Hòa Nhất, đứa bé này da mặt dày đến trình độ nhất định, cứ nhiên kéo tôi vừa mới chuẩn bị đứng dậy về chỗ cũ, vả lại lật người một cái, đem tôi vây lại.

“Nếu anh dùng sức mạnh, tuyệt đối có thể thành công, nhưng đồng thời trên người sẽ thiếu đi một số món” – tôi uy hiếp.

Hòa Nhất mỉm cười, môi thật mỏng, sáng bóng, trong miệng mùi thơm sâm banh vừa mới uống – “Đại Khinh, có thể vì em mà thiếu mất một cái linh kiện, tôi rất cam tâm, rất tình nguyện”

“Anh có thể đừng làm mấy cái chuyện làm cho tôi chán ghét như vậy hay không?” – tôi cau mày.

“Vậy làm sao mới không để em chán ghét tôi?” – Hòa Nhất hỏi ngược lại.

“Thả tôi về, đừng kiên quyết quán tôi bắt tôi chơi cái trò chơi biến thái này với anh nữa, tôi sẽ không ghét anh” – tôi nói

Hòa Nhất nhàn nhạt cười một tiếng, xinh đẹp đến đòi mạng – “Đại Khinh, nếu như vậy không bằng em cứ chán ghét tôi đi”

Đứa nhỏ này đúng là không thuốc chữa. Tôi tốn hơi thừa lời, muốn giống như đám chó săn ở bãi cỏ kia tùy lúc có thể cắn bắt chân tôi nếu muốn chạy trốn cũng muốn cắn “vật nhỏ” của Hòa Nhất một cái.

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, nấu cơm không bằng mua đồ ăn

bên ngoài, đứa nhỏ này cứ nhiên trước khi tôi kịp thời phản ứng liền giống như gà con mổ thóc mà hôn tôi, tôi đang cảm thấy người này làm thế nào mà chờ tôi hôn mê hai ngày thì trở thành người lịch sự như vậy, lại thấy môi xuất hiện đau cùng với mùi tanh thì tôi cảm thấy ý nghĩ của mình quá lương thiện, cái gì mà gà con mổ thóc, rõ ràng là ác lang giành ăn ----- hẳn căn bản không phải muốn hôn tôi mà là cắn tôi.

Hòa Nhất quả thực quá cảm thú, tường rách khi dễ, tôi nhìn chăm chăm anh ta, sử dụng ánh mắt biểu đạt ngôn ngữ trong lòng mình.

Hòa Nhất mỉm cười, cười đến rất vui vẻ - “Tần Khinh, nhớ lấy, đời này, có một người đàn ông lấy đi một miếng thịt của em”

“Tôi nhớ không nổi” – tôi không muốn anh ta đắc ý.

“Em phải nhớ” – Hòa Nhất vươn một ngón tay, lau môi tôi, tôi nhìn thấy nhàn nhạt vết máu dính trên ngón tay anh ta, đích xác là của tôi. Anh ta đưa ngón tay bỏ vào trong miệng, thưởng thức mùi vị ngai ngái, cười thêm một tiếng, đi ra khỏi phòng đọc sách.

Nhìn bóng lưng anh ta, tôi trầm mặc một hồi lâu.

Đứa nhỏ này, mắt hẹp dài, không cần cười, chỉ cần híp cũng không nhìn thấy rồi.

Ăn cơm tôi xong, tiếp tục đọc sách, cho đến khi hai mắt bắt đầu đánh nhau, tôi trở lại phòng ngủ, chuẩn bị tắm một cái rồi ngủ, nhưng nhìn lại, Hòa Nhất cũng đang nằm trên giường, mà còn mặc áo choàng tắm, xem ra ai đó chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ trên giường.

Tôi xoay người, muốn đi ra ngoài, tìm mười bảy phòng ngủ còn lại, nhưng Hòa Nhất thông thả nói cho tôi biết, tôi ngủ phòng nào anh ta cũng sẽ đi theo.

“Vậy tôi không ngủ giường, ngủ trên sofa đi”

Hòa Nhất nói – vậy cũng được, hai người chen trên một cái sofa càng thân mật, dễ dàng lau súng cướp cò hơn.

Suy nghĩ một chút, thân thể đàn ông cấu tạo phức tạp, không có chuyện

gì không nên một chỗ, tránh đưa tới hành vi phạm tội. Hơn nữa, nơi này là địa bàn của anh ta, tôi chính là tránh đây hồ bơi cũng chạy không thoát, dứt khoát liền như ý nguyện của anh ta, nằm trên giường tốt hơn.

Sau khi nghỉ kỹ, tôi vào phòng tắm rửa mặt, đi vào mới phát hiện, ý tưởng quả nhiên đủ lãng mạn, trong bồn tắm đã chuẩn bị sẵn nước nóng, còn lấy được thảo Lavender bỏ vào bồn tắm, chung quanh toàn là nến, mùi hương trong phòng ấm áp. Cởi quần áo, nằm vào bên trong, nước ấm vừa vịn thích hợp, thoải mái, tôi thở dài.

Nhắm mắt lại, cũng là nghĩ đến Đường Tổng, lúc này anh có đang đi tìm tôi? Không nghĩ ra, tình cảm mới vừa tiến triển thì lại xảy ra chuyện như vậy, vẫn là làm việc tốt thường khó khăn? Có thể nhất định không thể ở chung một chỗ? Người sống trên đời, thật sự quá nhiều phiền não.

Nghĩ tới anh, suy nghĩ không ngừng lại được, nhớ tới thời gian cuối lớp 12, lúc chụp hình tốt nghiệp trên sân thể dục trước lớp của anh, chúng tôi chụp hình xong, tôi cũng không có rời đi, mà là xa xa nhìn anh. Màu áo T-shirt trắng, nhẹ nhàng, kiểu tóc khoan khoái, hình dáng anh tuấn. Lại nhớ tới hai năm trước trên hành lang anh kéo tay tôi một cái, chớp mắt, ký ức hãy còn mới mẻ. Thêm nữa, có lẽ đó là thời gian cuối cùng học chung. Lúc đó, mặc dù biết anh muốn dự thi đại học, nhưng cũng không có ghi danh, bởi vì đó là nơi anh cùng Phạm Vận hẹn ước, không có vị trí cho tôi. Bất kể có phải là tôi yêu trước hay không, tóm lại, thời gian bọn họ ở chung với nhau, tôi không có tư cách chen vào ^ _ ^.

Cũng không cố ý chờ đợi, chỉ là không gặp mặt nữa có thể làm cho tôi quên Đường Tổng, vì vậy cứ tiếp tục yêu như vậy, cho đến nhiều năm sau, trời cao an bài anh một lần nữa xuất hiện trong sinh mạng của tôi. Nhiều năm trước bởi vì tôi do dự mà bỏ lỡ anh, tựa như Hòa Nhất nói, bất cứ chuyện gì cũng đều có giá cao, tôi mất đi cái giá cao chính là trong lòng anh đã lưu lại một bóng hình xinh đẹp không phai.

Trí nhớ lạnh dần, nước cũng lạnh, tôi lau khô thân mình, rửa mặt, chải đầu xong ra khỏi phòng tắm.

Hòa Nhất vẫn còn chờ ở đó, tôi trước sau vén chăn lên đưa lưng về phía anh ta ngủ, nhưng trong lòng rõ ràng biết, thử thách chỉ mới bắt đầu.

Quả nhiên, chưa tới bao lâu, tay của anh ta từ dưới chăn mò đến, vòng

qua eo tôi, người ta nói muốn vòng qua thì vòng đi, tay kia còn không
đàng hoàng, tùy lúc còn có khuynh hướng tấn công.

“Đàng hoàng ngủ được không?” - Tôi hỏi.

“Không được” – Hòa Nhất đáp lại, thật ra cũng rất thành thật.

Tôi không nói gì, cùng Hòa Nhất nói chuyện sẽ tức mà chết.

Tôi không nói lời nào, hình như người ta cũng không thể không nói, Hòa
Nhất sát lại gáy tôi, nhẹ giọng hỏi – “Nói cho tôi biết, tại sao lại yêu
Đường Tống?”

“Giống như đại đa số loài chim, mắt nhìn thấy động vật đầu tiên sẽ xem
là mẹ của mình, liền sinh sống theo, mà người đầu tiên tôi nhìn thấy
chính là Đường Tống, cũng sẽ sinh ra yêu anh ấy, đây là một loại hành vi
ấn ký” – nói xong lời nói này, trong nháy mắt tôi cảm giác mình bị lây
nhiễm tư tưởng của Tô Gia Minh.

“Nhưng mà em là người” – Hòa Nhất không hài lòng đáp án này.

“Như vậy tôi hỏi anh, vì sao yêu tôi? – tôi hỏi ngược lại.

“Bởi vì em đặc biệt” – Hòa Nhất đáp.

“Đừng nói vậy, tôi nhiều lắm chỉ là có điểm mới mẻ” – tôi nói. Thật ra
Tần Khinh tôi vẫn tự hiểu rõ bản thân mình.

Không khí trầm mặc ba giây, Hòa Nhất chủ động đem mấy câu này đi
chọn lọc.

“Phụ nữ đặc biệt rất nhiều, tại sao là tôi?” - Tôi tiếp tục hỏi.

“Bởi vì, em là Tần khinh” – Hòa Nhất nói ra câu nói rất giống lời thoại
trong phim.

“Bởi vì, anh ấy là Đường Tống” - Tôi gậy ông đập lưng ông.

“Nhưng em quên, tôi là Hòa Nhất” – Hòa Nhất nói xong, đôi tay kia lại
bắt đầu không đứng đắn, bắt đầu đối với tôi chân chính giở trò.

“Cặn bã” – Tôi vừa phản kháng vừa mắng.

“Em bây giờ mới phát giác điểm này?” – Theo những lời này mà đoán, Hòa Nhất đối với chính mình nhận thức cũng rất là chân thật.

Hòa Nhất tiếp tục tiến hành hành động của mình, tôi cũng tiếp tục vận động bạo lực không hợp tác. Trong quá trình này cùng Hòa Nhất tiêu hao một số calori, có thể liệt kê như sau:

1/ cởi quần áo khi tôi chưa đồng ý, tiêu hao 180 ca-lo-ri.

2/ vuốt ve bạo lực, tiêu hao 60 ca-lo-ri.

3/ sử dụng lưỡi hôn sâu, tiêu hao 65 ca-lo-ri.

4/ động dục thân thể phát ra tiếng, tiêu hao 38 ca-lo-ri.

5/ tiểu đê đê hùng vĩ đứng vững, tiêu hao 6 ca-lo-ri.

6/ giở trò trước mục tiêu, tiêu hao 8 ca-lo-ri.

Mà ca-lo-ri của tôi, lúc toàn bộ phản kháng cùng với bị trấn áp rồi phản kháng rồi bị trấn áp, hoạt động tiêu hao càng nhiều ca-lo-ri hơn.

Hiện tại nhìn lại, cả người tôi giống như con tôm bị lột da, trơn bóng mà nằm trên giường, không phải là tôi không cố gắng phản kháng, chỉ là lực lượng nam nữ quá mức cách xa, đặc biệt là đối mặt với Hòa Nhất.

Đàn ông mà biến thái như thế vả lại thú tính đại phát thì tôi bị chế ngự đến nhếch nhác

“Anh phải hiểu rõ...” – tôi cảnh cáo Hòa Nhất – “Tôi mặc dù không ngăn cản được anh, nhưng nếu anh làm chuyện mà tôi không mong muốn như vậy, cả đời này tôi cũng không tha thứ cho anh, Đường Tổng cũng sẽ như vậy”

“Nếu như tôi sợ các người không tha thứ, em cũng sẽ không bị trói tới nơi này” – Hòa Nhất chột cười nhẹ, ánh đèn trong phòng nhu hòa, nhưng mặt mũi của anh ta lại nhàn nhạt bên trong bóng tối.

Việc đã đến nước này, tôi đành chấp nhận, chỉ có thể cắn răng, nhắm mắt, nhẫn nại, coi như là bị chó săn cắn một cái, thôi, thú tính người quá ác, dứt khoát coi như bị con vẹt nhỏ trong khách sạn phục vụ một phen, còn được miễn phí.

Lúc tôi đang tiến hành hoạt động an ủi cuộc sống lịch sử mạnh mẽ của mình, Hòa Nhất lại tiếp tục nằm trên người tôi, nhưng kỳ quái là, tôi phát giác hắn cũng không tiến hành bất kỳ tổn thương nào với tôi ----- Hòa Nhất một tay giữ tôi, mà một tay kia thì cùng với tiêu đệ đệ của mình có tiết tấu, có quy luật, vận động từ chậm dần đến nhanh chóng.

Tôi có chút sững sốt, tạm thời quên phản kháng.

Ở trên người tôi, Hòa Nhất từ từ tăng nhanh động tác, hơi thở dần dần nóng rực, tiếng thở dốc rõ ràng có thể thấy được, trên mặt đẹp dễ xuất hiện một loại thần sắc vui vẻ pha lẫn thống khổ.

Vì tránh để cho mình bị cái gì gì...Tôi bây giờ chỉ có thể cùng Hòa Nhất đứng trên một trận tuyến, lòng tràn đầy mong đợi hàng vạn con cháu của hắn vội vàng lao ra.

Rốt cuộc, tại lúc vận động kịch liệt, thân thể hắn cứng ngắc, theo trên bụng tôi có thêm một cổ lạnh ẩm ướt, anh ta xụi lơ, té xuống trước ngực tôi, nặng nề thở.

Tôi vẫn không dám nhúc nhích, bởi vì sợ đứa nhỏ này Thiên Phú Di Bẩm, Kim Thương Bất Khuất, sợ hắn chỉ là mới vận động nóng người, kế tiếp lấy tôi khai đao, hành động thật.

May mắn Hòa Nhất là người đàn ông bình thường nghiêm túc, lúc trạng thái không còn kích thích, tiểu Hòa Nhất từ từ mềm nhũn xuống. (NLH: haiz haiz....thật là...haiz haiz)

Tôi chỉ có thể là cảm ơn trời đất.

~~~~~end 30~~~~~

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đội Hòa Nhất làm xong vận động ý nghĩa piston không chính thức, quả thật tôi còn mệt hơn anh ta. Anh ta mệt thân thể còn tôi mệt mỗi tinh thần, từ sợ đến sợ.

Sau khi nghỉ ngơi xong, anh ta lật từ trên người tôi xuống, điều chỉnh lại hô hấp, bỗng nhiên nói: “Đại Khinh, hãy nhìn xem tôi yêu em nhiều như vậy, vì em mà tôi bắn máy bay.”

Tôi bị sặc, ý của câu nói kia là: Làm đàn ông giống như kim cương vậy, đứng trên đỉnh cao nhất, nhưng vì người con gái mình yêu mà bắn máy bay.

Cái tên Hòa Nhất này, làm một con người toàn diện không muốn, lại đi làm tinh tinh.

Anh ta tiếp tục ôm lấy tôi, nhắm mắt lại, nói: “Ngủ đi, đêm nay tôi bỏ qua cho em.”

Tôi cực kỳ tức giận, tức không phải vì lời nói của anh ta là sau đêm hôn nay sẽ có ý đồ gì gì kia với tôi, cũng không phải tức vì vừa rồi anh ta coi tôi như hình ảnh phim A, mà là tức vì anh ta không chịu trách nhiệm _ anh nói với hàng vạn con cháu của anh đi.

Chất lỏng kia vẫn còn lạnh buốt nằm trên bụng của tôi, lão ngài không thèm quan tâm trực tiếp nằm ngủ, khi dễ người quá đáng rồi.

Nghe nói, mục đích của Hòa Nhất muốn bắt cóc tôi là muốn đơn độc ở chung với tôi, mà quả nhiên anh ta đã làm như vậy. Từ khi tôi tỉnh lại ở Anh quốc, suốt ngày thẳng nhóc này đều bám sát tôi. Ăn cơm cũng ăn chung, đi ngủ cũng ngủ chung một chỗ, đọc sách cũng ở chung một chỗ, đi bộ cũng đi theo, có lúc tôi nghĩ chắc là anh ta ở ngoài cửa canh chừng suốt.

Nhưng Tần Khinh tôi có năng lực thích ứng rất tốt, tại anh ta thôi, muốn giám sát thì cứ việc, dù sao tiện nghi lớn nhất anh ta cũng đã chiếm rồi.

Rốt cuộc đến ngày thứ tư, Hòa Nhất hỏi tôi: “Đại Khinh, tại sao mỗi ngày tôi đi theo em như vậy, em không cảm thấy phiền hoặc là bực phát nổi giận?”

“Tôi thật sự thích anh mỗi ngày theo giám sát tôi như vậy.” Tôi ôm cuốn sách “gặm”, mắt cũng không thèm nhìn tới anh ta.

“Tại sao?” Hòa Nhất hỏi.

“Bởi vì, nhìn lâu vẻ đẹp sẽ bị suy yếu, anh sẽ không cảm thấy tôi đẹp nữa.” Tôi đáp.

Im lặng ba giây, Hòa Nhất mỉm cười: “Đại Khinh, em lo lắng quá nhiều rồi, tôi không phải yêu em vì hình dáng của em.”

Tôi không trả lời.

Hòa Nhất tiếp tục cười: “Đại Khinh à, có tức giận thì bực phát ra, đừng cố nén lại, nhìn em đi, ghen đến đỏ mặt lên rồi.”

Tôi âm thầm nghiền răng: “làm sao mà không tức giận, lão tử khó mà có được nét thanh xuân, là nét thanh xuân đó!” Căn bản Hòa Nhất không biết ý nghĩ này.

“Tôi cũng không có nói dáng người của em xấu xí, tôi chỉ nói là kiểu người như em không đủ làm cho người ta kinh diễm.” Hòa Nhất sợ làm tổn thương tôi chưa đủ nên bắn một phát sung: “Em cũng biết đó, cái vòng lẩn quẩn này của chúng ta có rất nhiều mỹ nữ muốn nhào vô vớt lấy đó.”

“Tôi rất vui vì mình thu hút anh không phải nhờ gương mặt để thoáng qua rồi biến mất hoặc là bộ ngực cup D mềm mại ngon miệng nhưng dễ rũ xuống, mà là vì nội tâm và tư tưởng nên được lâu dài.” Tôi nói.

“Thật ra nội tâm của em cũng không có lương thiện gì mấy đâu, tư tưởng cũng không có chiều sâu.” Hòa Nhất nói.

Xem ra, ở trước mặt đứa con nít này, tôi không có ưu điểm gì rồi. “Vậy rốt cuộc anh coi trọng tôi ở điểm nào? Tôi hỏi.

“Có thể là do em đối với Đường Tổng tình sâu nghĩa nặng, cảm thấy hiếm có người phụ nữ nào ngốc nghếch như em.” Hòa Nhất nói.

“Vậy anh có từng nghĩ qua, nếu như tôi vì anh mà bỏ rơi Đường Tổng , loại thâm tình này không tồn tại nữa, lực hấp dẫn của tôi đối với anh biến mất, đây là một mâu thuẫn.” Tôi chỉ ra vấn đề.

“Đúng vậy, đây là mâu thuẫn.” Hòa Nhất nhìn tôi, gương mặt mang một chút vẻ lố mắng pha lẫn bất đắc dĩ.

Nói lý lẽ với anh ta không thông, rõ ràng là không nên nói, tôi tiếp tục đọc sách.

“Đúng rồi, em có muốn biết chuyện tình lúc trước của Đường Tổng và Phạm Vận hay không.” Hòa Nhất đột nhiên hỏi.

Tôi bắt đầu cảnh giác trở lại, quả nhiên tiêu tà khí này không phải là một cái danh xưng kêu đại, thẳng nhóc lại muốn tổn thương trái tim tôi.

Không muốn cho anh ta có cơ hội nói, tôi lập tức nói: “không muốn.”

Nhưng làm sao có thể ngăn chặn được cái miệng của anh ta chứ? Căn bản Hòa Nhất không quan tâm tới lời nói của tôi, anh ta bắt đầu lăm bằm lăm bằm.

“Hai người họ nhờ một cái bóp tiền mà quen nhau, trong nhật ký của em cũng viết như vậy, lúc đầu Đường Tổng cũng không có quan tâm tới Phạm Vận, nhưng vì cô ấy trả lại bóp tiền cho cậu ấy nên hai người mới có cuộc gặp gỡ đầu tiên ấn tượng. Việc này chính miệng Đường Tổng nói cho tôi biết, Đại Khinh có thấy rất tức giận không? Nếu như lúc đó, em lấy hết dũng khí, nói không chừng mối tình đầu của Đường Tổng chính là em.”

“Đàn ông đều cần phải trải qua nhiều yêu đương, ai lại đi yêu một xử nam đây?” Tôi mạnh miệng nói, song cười lớn.

Hòa Nhất không để ý đến tôi, tiếp tục câu chuyện: “Thời điểm đó, tôi và Dương Dương thường đến trường của tụi em tìm Đường Tổng chơi, bỗng nhiên có một ngày, cậu ấy dẫn Phạm Vận lại giới thiệu với chúng

tôi, nói rằng đây là bạn gái của cậu ấy. Nói thật, Phạm Vận là kiểu người có vẻ ngoài khiến cho đàn ông chúng tôi rơi vào vòng lẩn quẩn mê muội. Ngoại hình của cô ấy khá, tính tình tốt, đặc biệt có khí chất, quan trọng nhất là hoàn cảnh gia đình của cô ấy không tốt, cha của cô ấy ốm đau quanh năm, nằm suốt trên giường, chỉ dựa dẫm vào một người mẹ đi làm công nuôi dưỡng cô ấy. Đường Tổng đã từng nói với chúng tôi, từ nhỏ Phạm Vận đều mặc lại quần áo của người chị họ, khi lần đầu cậu ấy dẫn cô ấy đi mua quần áo, cô ấy nhẹ nhàng nói: đây là lần đầu tiên cô ấy mặc quần áo mới. Chuyện cơm no áo ấm đối với con trai như túi tôi mà nói cực kỳ dễ dàng có trong tay. Muốn chăm sóc cho cô ấy cả đời, Đường Tổng rơi vào con đường này, cả Dương Dương cũng lặng lẽ rơi vào.”

“Hai người kết giao thuận lời, cùng học tập, cùng tiến bộ, đoán chừng, đánh vỡ não Đường Tổng cũng không biết phía sau có em nhìn theo cậu ấy.”

“Từ lúc bắt đầu ba mẹ của Đường Tổng không có ngăn cản chuyện của bọn họ, bởi vì nghĩ hai người còn nhỏ, kết quả là việc sau này. Lại nói, phạm vi của chúng tôi, có thể tùy tiện yêu đương, chỉ cần không đề cập đến chuyện kết hôn thì ba mẹ sẽ không can thiệp.”

“Cứ như vậy, hai người tự do nói chuyện qua lại với nhau vài năm, đến năm thứ ba đại học, ba mẹ Đường Tổng bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng. Cẩn thận điều tra gia thế Phạm Vận, rồi nói chuyện với Đường Tổng một lần, tỏ thái độ kiên quyết nói với cậu ấy, có thể tiếp tục qua lại với Phạm Vận, thậm chí có thể để cô ấy làm bạn gái, nhưng còn vợ của cậu ấy, nhất định phải là người mà ba mẹ cậu ấy chọn. Đêm đó, Đường Tổng cãi nhau một trận âm ỉ với ba mẹ cậu ấy, hẹn chúng tôi ra uống rượu. Tất nhiên, tôi khuyên cậu ấy rời khỏi Phạm Vận, nói xong luận điểm duy tâm, nhưng đây là cái vòng lẩn quẩn của con trai. Việc này không trách được người nào, con cái nhà người ta phải thức đêm đọc sách chèn nát đầu học tập để thi đại học chỉ vì mấy ngàn một tháng tiền lương sống dở chết dở, còn chúng tôi dựa vào quan hệ của cha mẹ, hoặc dựa vào tổ tông phù hộ mười tám tuổi đã có thể bước đi thật xa. Vì vậy, nếu còn tự mình lựa chọn vợ thì thần tiên sẽ nhìn không thuận mắt.”

“Nhưng Đường Tổng không nghĩ như vậy, Cậu ấy cảm thấy nhất định phải tự mình có trách nhiệm với Phạm Vận. Cứ vậy, trong nhà không ngừng có cuộc cãi vã. Thậm chí, gia đình Đường Tổng tìm đến Phạm Vận buộc cô ấy bỏ đi. Tính cách của Phạm Vận kiên cường, chết cũng

phải có tự trọng, bắt đầu cùng Đường Tổng đấu tranh. Đoạn thời gian đó, thật sự tâm trí và khí lực của Đường Tổng đều lao lực quá độ. Sau này, bởi vì thành tích ưu tú nên Phạm Vận đạt được học bổng ở nước Anh, cô ấy không nghe Đường Tổng khuyên nhủ, bỏ đi. Khoảng cách của hai người xa thật xa, tự nhiên sẽ sinh ra khe hở, tình cảm đến giai đoạn này lại âm ỉ lên, hoặc chia tay hoặc kết hôn. Đương nhiên, Đường Tổng chọn về sau, mua nhẫn đến nước Anh cầu hôn với Phạm Vận, Phạm Vận đã đồng ý. Sau đó, Đường Tổng thừa lại với ba mẹ tiên trăm hậu tấu, vào đêm đó ba cậu ấy phát bệnh tim phải vào bệnh viện, bác sĩ báo cho biết bệnh tình của ông đã nguy kịch. Đường Tổng phải thề trước mặt ba cậu ấy rằng tuyệt đối không kết hôn với Phạm Vận, lúc này bệnh tình của ông mới tạm ổn.”

“Sau đó, cậu ấy nói chuyện với Phạm Vận, tuy hai người không buông tha tất cả, nhưng phàm là người sống không thể chỉ biết bản thân mình, chỉ biết nhìn đau thương mà rời bỏ nhau. Sau khi chia tay, đoạn thời gian đó tinh thần của Đường Tổng sa sút trầm trọng, phải nói có thể xác nhưng không có linh hồn. Trong nhà bắt đầu thu xếp đối tượng cho cậu ấy, cái duyên phận phân chó, đối tượng đầu tiên là em. Đối với Đường Tổng lúc đó mà nói, người phụ nữ nào cũng được, vì vậy mà hai người mới có kết quả.”

Tôi nghĩ, hẳn là lời nói của Hòa Nhất là thật, anh ta nói rõ lúc đó chuyện tình cảm của Đường Tổng và Phạm Vận có khe hở, không có cố ý sửa đổi để làm cho tôi chết tâm.

“Tôi nói xong rồi, nghe xong những chuyện này, em không có biểu đạt gì sao?” Hòa Nhất hỏi.

Tôi lắc đầu, chỉ nói một câu: “duyên phận này chết tiệt, chuyện tình này chết tiệt.”

Minh minh chi trung, thật sự không biết người nào nắm giữ tình cảm của người nào, nếu thật có sợi dây tơ hồng, vậy tôi, Hòa Nhất, Vĩ Vĩ, Duy Nhất, Đoạn Hựu Hồng, Tần Lệ, Dương Dương, Đường Tổng, Phạm Vận ở trong mối tơ hồng, chắc là rối loạn, âm ỉ lắm.

Quả thật trong khoảng thời gian không tới một cái chớp mắt kia, trong lòng mình nghĩ không biết bao nhiêu người.

“Đàn ông sẽ không quên mối tình đầu của mình.” Hòa Nhất nói: “Đường Tổng không có khả năng quên Phạm Vận.”

“Vậy mối tình đầu của anh thì sao?” Tôi tò mò.

“Mối tình đầu của tôi là em.” Hòa Nhất vừa nhìn tôi vừa cười, tôi cứ nghĩ là anh ta đang nói đùa nhưng trong nụ cười của anh lại rất nghiêm túc.

“Đối với tôi, định nghĩa mối tình đầu là, lần đầu tiên tôi yêu người phụ nữ chứ không phải lần đầu tiên tôi ở trên người phụ nữ.” Hòa Nhất giải thích xong. “Cho nên mối tình đầu của tôi chính là em.”

Tôi im lặng.

“Nghe xong lời này, có cảm giác gì?” Hòa Nhất hỏi.

Tôi rất muốn, rất muốn phun ra bốn chữ.

Cảm giác kinh sợ.

Xem vẻ mặt của Hòa Nhất, làm tôi biết mình cuối cùng thắng được một ván.

Mặc dù nói Hòa Nhất không có dùng sức mạnh đối với tôi, nhưng đầu hủ bị chiếm không ít, lúc ngủ thì không cần phải nói, giờ trò coi như là nhẹ. Có khi tôi ngồi trên ghế sofa, anh ta cảm thấy không có việc gì làm liền qua đây xoa bóp. Tôi phản kháng anh ta làm càng mãnh liệt, có nhiều lần tôi hoàn toàn cảm giác được tiểu Hòa Nhất ngẩng đầu ưỡn ngực giương cung bạt kiếm, sợ hãi bị gì gì kia, sau cùng tôi chỉ có thể chịu nhục sống tạm bợ, mặc cho anh ta sờ soạng.

Cuộc sống tạm bợ này thật quá ngọt ngào, chỉ có thể đem toàn bộ hy vọng của mình ký thác lên người ông xã nhà mình, hy vọng anh tới đây nhanh một chút, làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng mà chờ đợi mòn mỏi vẫn không thấy bóng dáng Đường Tổng đâu, chờ không nổi nữa, cầu người không bằng tự cầu mình, vào một ngày kia, tôi thấy điện thoại di động của Hòa Nhất, liền nghĩ ra cái ý nghĩ này.

Vì đề phòng tôi, trong căn nhà này vật duy nhất có thể liên kết thông tin với bên ngoài chỉ có duy nhất cái điện thoại của anh ta, để lấy được nó không phải dễ dàng gì. Vì khi chúng tôi ngủ, Hòa Nhất đưa điện thoại di động cho người quản gia, chính vì muốn phòng ngừa tôi gọi điện thoại vào lúc nửa đêm. Cho nên đến nay, tôi chưa xuống tay được.

Vừa khéo, chiều hôm đó, tôi ngâm nước trong hồ bơi nhiệt độ ổn định, Hòa Nhất ở một bên nhìn, ánh mặt trời ôn hòa, không bao lâu làm anh ta chói mắt. Càng vừa đúng lúc nữa, điện thoại di động của anh ta để trên bàn nhỏ.

Dùng động tác nhẹ nhàng, bước từng bước đến gần anh ta, lẳng lặng đưa tay lấy được điện thoại di động, nhanh chóng bấm số điện thoại Đường Tổng.

Nói thật, tâm trạng rất kích động, tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, màng nhĩ cũng bị chấn rung đến đau rất.

-----oOo-----

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc đó điện thoại vừa vang lên một tiếng, bỗng nhiên da đầu tôi tê dại, chưa kịp ngẩng đầu lên, điện thoại đã bị rút xuống đất, giương mắt nhìn liền thấy vẻ mặt u ám của Hòa Nhất

Không có thời gian so đo với anh ta, tay cùng chân tôi đều sử dụng, hướng hai tay Hòa Nhất đánh tới, rồi bò đến cái điện thoại bên hồ bơi.

Người trong lúc nguy cấp thì tiềm lực bị kích thích, tôi giống như con lươn – “hự” một tiếng liền trơn trượt, nắm chặt điện thoại di động, bắt đầu tiếp tục gọi số Đường Tổng. Vậy mà chuyện xảy ra quá nhanh, Hòa Nhất đuổi theo, muốn cướp điện thoại di động, tôi dĩ nhiên không cho, trong lúc tranh đoạt, khủy tay của anh ta không biết vô tình hay cố ý, va vào người tôi, người mất đi thăng bằng, đầu trực tiếp đập vào gạch men bên hồ bơi.

Bắt đầu chỉ cảm thấy một cỗ **, đợi từ từ nâng thân thể lên, cứ nhiên nhìn thấy trước mắt là một mảng màu đỏ ---- trong quá trình tranh đoạt điện thoại, Tần Khinh vinh quang bị thương.

Đưa tay hướng lên trán sờ sờ, đầu tay cổ tất cả đều là màu máu đỏ tươi, quả thật nhìn thấy mà ghê, so với đại di mục lần đầu tiên còn đáng sợ hơn.

Hòa Nhất vội vàng chạy đến ôm lấy tôi, thay tôi kiểm tra, an ủi – “không sao, không sao, chúng ta lập tức gọi bác sĩ”

“Anh có phải đàn ông hay không? cứ nhiên đem phụ nữ làm cho chảy máu!!” – tôi khóc ra máu lên án Hòa Nhất bạo lực.

“Thứ nhất, tôi không có ý đụng phải em, bất kỳ trò thể thao nào cũng có thương tích. Thứ hai, Đại Khinh, nếu em ngoan ngoãn cũng không xảy ra chuyện không may này!” – Hòa Nhất ôm ngang tôi, bước nhanh.

“Trở về phòng ngủ, kêu quản gia gọi bác sĩ gia đình đến.

“Nếu như tôi chết nhất định kéo theo anh làm đệm lưng, nếu như gương mặt tôi bị hủy, nhất định sẽ lấy dao làm mặt anh hư theo” – uy hiếp của tôi quả có chút không còn hơi sức, bởi vì ra máu quá nhiều, đầu tôi có chút choáng váng.

“Yên tâm, hai chúng ta đời này đối chọi nhau, ai cũng không thể thoát” – Hòa Nhất đặt tôi lên trên giường, dùng khăn lông sạch sẽ đè lại cái trán tôi.

Tôi nằm trên giường, mất máu quá nhiều, trời đất quay cuồng, thật may là có bác sĩ gia đình, nhanh chóng chạy tới cầm máu cho tôi, trong nhà một phen rối ren. Tâm lý Tần Khinh tôi quả thật tốt, không đợi bọn họ làm xong, liền trực tiếp ngất đi.

Khi tỉnh lại trời cũng tối, mà tôi đang nằm trên ghế dựa, nói chính xác là trong ngực Hòa Nhất.

“Mặt tôi có bị hủy dung chưa?” – dù sao cũng là phụ nữ, đây là vấn đề quan tâm nhất.

“Yên tâm đi, chỉ khâu mấy mũi” – Hòa Nhất dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi, giọng nói rất nhẹ nhàng.

Ghế lông ngỗng mềm mại nằm đưa mặt ra ngoài cửa sổ, bầu trời đầy sao. Bên trong phòng không mở đèn, cùng anh ta nằm như vậy không biết bao lâu.

Tôi mặc cho anh ta ôm, bởi vì không còn hơi sức đi chống cự, Tần Khinh tôi chính là một cô gái bé nhỏ, coi như yên lặng làm con tin hai ngày đi.

Yên tĩnh thật thoải mái, hai mí mắt tôi bắt đầu đánh nhau, đang chuẩn bị muốn ngủ, thì Hòa Nhất đem tôi thức tỉnh – “Tại sao lại muốn trốn?” – Hòa Nhất hỏi, thanh âm rất nhẹ, hơn nữa không biết có phải là ở trong bóng đêm hay không mà giọng nói của anh ta giống như một đứa trẻ, mang một chút mơ màng.

Tôi sờ sờ cái trán, phía trên bao băng gạc thật dày, không khỏi thở dài, nói, “Tại sao không thể trốn? nơi này vốn không phải là nơi tôi muốn ở”

“Vậy nơi nào là nơi em muốn ở?” – Hòa Nhất hỏi.

“Thật ra mỗi người đều đi tìm kiếm đáp án của vấn đề này, bắt quá hiện tại, Đường Tống ở đâu, nơi đó chính là nhà tôi” – thanh âm tôi cũng rất nhẹ, bởi vì bóng đêm, cũng bởi vì suy yếu.

Hòa Nhất thở dài, giọng nhẹ như sương mù – “Vì sao không có người phụ nữ nào yêu tôi như vậy?”

“Tính tình anh và tôi rất giống nhau, chỉ chú ý đến người mình yêu, người nào khác có yêu, cũng chỉ uống công” – tôi coi như một phen kiểm điểm mình.

Hòa Nhất không nói gì, im lặng đại biểu không biết hay còn là ý gì khác.

“Hòa Nhất, thả tôi đi” – tôi lại thử yếu ớt cầu xin – “Anh nhốt tôi như vậy, cũng chỉ muốn lấy được lòng tôi. Nhưng mà Hòa Nhất, nếu như tôi có thể không chế tâm tình mình, tôi đã sớm cho anh rồi, không cần phải chịu nhiều uất ức như vậy. Mà chính là tôi không thể không chế được nó, tôi làm sao có thể cho anh đây?”

Thế gian này khó có được nhất, chính là lòng người.

Cách một lúc lâu, Hòa Nhất mới nói một câu – “Đại Khinh, tôi cũng là như vậy, nếu có thể buông tay, đã sớm buông”

Trong lòng tôi nhất thời có chút ưu tư, tôi xem như rộng rãi, anh ta nhìn cũng không kém, trong trường hợp này chỉ có thể nói, hai chúng tôi là hai cá thể có cầu mà không được, thật đáng thương.

“Đại Khinh, thật ra tôi chỉ muốn dẫn em đến đây, cũng không có suy nghĩ rốt cuộc muốn làm cái gì, chỉ là nhìn em trốn tránh tôi, trong lòng lộn xộn, chỉ nghĩ em càng muốn tránh, tôi càng muốn đem em cột chung một chỗ. Thật ra, tôi không phải như em tưởng tượng đáng sợ như vậy, chẳng qua cảm thấy, ở chung một chỗ với em rất vui vẻ” – Hòa Nhất lời nói thật lòng.

Tôi thật sự cảm thấy Hòa Nhất nguy hiểm và không đứng đắn, đứa trẻ này tùy hứng mà kiên nhẫn, cái gì làm cho anh vui vẻ nhất định phải nắm ở trong tay.

Hòa Nhất giống như muốn cùng tôi tại nơi này trong bóng tối, tiến hành tự thuật - “Trước kia, không hiểu Dương Dương vì sao đối với Phạm Vận nhớ mãi không quên, tôi còn hoài nghi hẳn không đủ mạnh mẽ, thì ra chuyện không xảy ra với mình thì không biết, đối với em, tôi muốn ngừng mà không thể”

Tôi không lên tiếng, cảm thấy nói gì cũng đều dư thừa, loại tâm tình này tôi hiểu, muốn ngừng mà không được, đối với Đường Tống, tôi cũng không phải vậy sao?

“Em biết vì sao tôi lại đưa em đến đây không?” – Hòa Nhất đặt câu hỏi.

“Anh tự nhiên có lý do của anh” – tôi không muốn biết.

“Bởi vì đây là nước Anh” – Hòa Nhất tiết lộ một chút kế hoạch của mình.

“Tôi không có hứng thú biết” – tôi nói.

“Nhưng em đã đoán được ----- nơi này có em, và Phạm Vận” – Hòa Nhất giống như một đứa bé bắt đầu lộ ra ý đồ - “Cho nên, Đại Khinh, em cảm thấy, Đường Tổng tới đây, trước tiên sẽ tìm người nào? Là em, vợ hắn, hay là bạn gái trước, Phạm Vận?”

“Có thể trước tiên sẽ đi gặp Phạm Vận, ôn lại một chút chuyện, dù sao tôi ở trên tay anh cũng không nguy hiểm đến tính mạng” – tôi đáp thật thoải mái.

“Em thật sự nghĩ như vậy?” – Hòa Nhất mỉm cười, mặt mũi dài nhỏ, xinh đẹp mà nguy hiểm.

“Thật” - Tôi cố gắng gật đầu.

“Thật mạnh miệng” – Hòa Nhất đưa tay, nắm môi tôi, khí lực hơi lớn.

Trước đây có xem một quyển tiểu thuyết, nội dung nữ chính sau khi nam phụ chết, đối với nam phụ vừa khóc vừa nói, đời này người thiếu nợ ta, đã trả xong, đời này ta nợ người, cũng đã trả xong rồi. Cho nên tôi mở miệng, hỏi Hòa Nhất – “Anh cảm thấy đời này là anh nợ tôi, hay là tôi nợ anh”

Nhưng đứa nhỏ này không nể mặt, nói thẳng – “không cho thiếu nợ, đời này nên trả phải trả, nếu em không trả xong, anh sẽ đến trước mặt Diêm Vương kiện em”

Như thế thật tốt, tôi bị bắt cóc không nói, đầu khâu mấy mũi không nói, còn khi không đi công một khoản nợ, thật sự là oan uổng.

Hòa Nhất dùng ngón tay của mình khuấy khuấy tóc tôi, nhẹ giọng nói – “biết không Đại Khinh, gặp được em, giống như gặp hạn”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” – tôi cũng có chút khó chịu, nói – “Hòa Nhất, tôi thật sự không muốn sự tình đi đến bước này”

~~~~~Tác giả nói lên suy nghĩ: hôm nay hình như có chút thiếu thiếu~~~~~

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hòa Nhất không để ý đến lời nói của tôi...., anh ta tiếp tục nói: “Vừa này, lúc em còn ngủ mê man, bọn người Đường Tổng gọi điện thoại tới tìm anh, anh không có nghe máy, nhưng như vậy thông qua cuộc gọi đó của em, rất nhanh cậu ấy sẽ tra ra được nơi này.”

Trong lòng tôi âm thầm chấn kinh, Đường Tổng sẽ tìm đến đây?

Bất ngờ, Hòa Nhất ôm tôi thật chặt, chặt tựa như bị con rắn quấn lấy, ôm siết lấy tôi vững chắc: “Đừng có lộ ra vẻ vui mừng như vậy.” anh ta nói: “Em cũng chưa biết, bản thân em sẽ gặp phải tình huống như thế nào.”

“Ý anh là gì?” Tôi hỏi.

“Chúng ta đánh cuộc đi.” Tôi nhìn không thấy vẻ mặt của Hòa Nhất, nhưng nhận thấy thân thể anh ta từ từ lạnh lẽo, vì vậy có thể tưởng tượng được vẻ mặt anh, khóe miệng anh cười cũng mang vẻ băng lãnh.

“Nếu như Đường Tổng tới tìm em trước tiên, như vậy anh sẽ để em quay về, Châu về hợp phố. Nếu như cậu ấy tìm Phạm Vận trước....”

“Nếu như anh ấy tìm đến Phạm Vận trước thì sẽ thế nào?” Tôi nói: “Tôi cũng sẽ không đồng ý với anh chuyện gì đâu.”

“Yên tâm ,anh cũng không đòi hỏi em đáp ứng anh việc gì. Nói cho em biết một việc, anh đã mời thám tử, bắt đầu từ giờ phút này theo dõi từng hành động cử chỉ của Phạm Vận. Nếu Đường Tổng và cô ấy có bất cứ hành động gì với nhau, anh đều có chứng cứ. Lúc đó, anh nhất định rộng rãi hào phóng tặng những chứng cứ đó cho em.” Hòa Nhất là một con rắn lạnh lùng.

Tôi hít không khí rét buốt vào, khí quản giống như bị đóng băng: “Nếu như bọn họ có gặp lại nhau thì sẽ như thế nào chứ?”Tôi nói: “Đường Tổng và tôi vẫn cứ là vợ chồng.”

“Em đã quên một việc rồi Đại Khinh à, trái tim em sẽ chết, chỉ cần trái

tim chết thì bóng hình trong lòng của em cũng sẽ chết.” Hòa Nhất đúng là một con rắn lạnh lùng độc ác. Anh ta nói: “Cho dù lần này em chưa có từ bỏ thì còn lần sau, hoặc lần sau nữa, cuối cùng chắc chắn em sẽ chết tâm.”

“Một người đến cả trái tim cũng bị khô héo, vậy anh còn muốn có người đó nữa sao?” Tôi hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Hòa Nhất chạm tay vào trán của tôi, nói khẽ: “Đại Khinh, em vĩnh viễn không biết được tôi yêu em nhiều như thế nào đâu.”

Sức lực của anh càng lúc càng gia tăng khiến miệng vết thương của tôi chảy ra máu tươi mới. Hòa Nhất là một con rắn độc lạnh lùng.

Hòa Nhất lại bắt đầu chơi một trò chơi mới, tôi không thể tránh được, chỉ có thể theo anh ta chơi trò chơi này. Sau khi bị thương, không thể bơi lội, không thể hoạt động mạnh, cả ngày chỉ có thể ở lại trong phòng đọc sách, thật sự là nhàm chán quá. Mà trong lúc tôi nhàm chán, trong thâm tâm có một áp lực nhỏ, giống như áp lực trên bầu trời chuẩn bị đổ cơn mưa xuống vậy _ Nếu Đường Tổng thật sự đi tìm Phạm Vận, tôi sẽ tiếp tục duy trì hình tượng hiền thê hoàn mỹ hay là phải bộc phát cảm xúc đây.

Đây quả là một vấn đề, là một vấn đề nghiêm trọng, trong khi rảnh rỗi nhàm chán, tôi chỉ có thể càng rảnh rỗi xây dựng tâm lý cho chính mình _ chẳng phải là chỉ gặp bạn gái trước thôi sao, cũng bình thường thôi, không có ai nói sau khi chia tay thì không thể gặp lại. Đã rất lâu rồi, Phạm Vận không có về nước. Đường Tổng chỉ mang lại cô một ít cái gì lợ dưa chua mì thịt bò cũ kỹ, nguyên liệu đáy nồi lẩu, đồ chua Tứ Xuyên cái gì cũng là bình thường, dù sao người ta cũng là đã có nhiều năm tình cảm, chẳng lẽ không chơi lại món đồ chua?

Cảnh giới mình nên rộng lượng, tâm trạng được phóng thích, gọi phục vụ Elina đưa trà chiều lên cho tôi.

Trà là “Chè đỏ Kỳ Môn đặc biệt, hương thơm cổ lạ tuyệt đỉnh, danh tiếng cao hương Bất Nhị môn” Kỳ Môn Hồng Trà, màu sắc nước trà hồng đậm, hương vị đậm đà. Điểm tâm là ba tầng mâm sứ trang trọng, bày đủ loại món điểm tâm nhỏ, bánh nướng put-đing, bánh ngọt Hạ Lạc Đặc, bánh mì dầu oliu đen Italy ăn kèm rau chân vịt và sandwich phô

mai, xoài Mộ Tư, cùng với nước ô mai, những món điểm tâm ngọt tinh xảo luôn làm cho người ta muốn ăn không ngừng.

Elina là điển hình của người nông thôn nước Anh, chất phát, hai gò má có những tàn nhang đáng yêu, chăm sóc tôi cực kỳ chu đáo, tôi rất có cảm tình với cô ấy, liền mời cô ấy cùng nhau ăn chung. Nhưng mời như thế nào cô nhỏ này cũng không dám, đôi tay nhỏ bé kia vầy vầy từ chối giống như nghĩ ta bắt cô ấy ăn thuốc độc vậy.

Thôi, ăn cơm không hăng hái thì đầu óc có vấn đề, để chứng minh đầu óc mình không có vấn đề, tôi bắt đầu tích cực thưởng thức buổi trà chiều.

Nhưng lúc ăn uống mà Elina cứ đứng ở một bên, cảm giác hơi quái dị muốn nói lại thôi.

“Còn chuyện gì không?” Tôi hỏi, thật tình tôi không thường nói chuyện với bọn họ bởi vì tôi nghe tiếng Anh có chút khó khăn.

“Xin hỏi tiểu thư, cô và cậu chủ rốt cuộc có quan hệ gì?” Elina đến cửa xác định không có ai mới dám hỏi vấn đề này.

“Theo cô là quan hệ gì?” Tôi cười hỏi.

“Ngài quản gian Davy không cho phép chúng tôi lên đàm luận về chuyện của cậu chủ, nhưng tò mò về cô quá, chúng tôi đoán, cậu chủ là một quan viên Trung Quốc, mà cô là..... người tình. Mong tiểu thư tha thứ, cái này chỉ là suy đoán của chúng tôi thôi.” Elina không nói chuyện thì thôi, vừa nói thật sự làm người ta kinh sợ.

“Không có gì không thể tha thứ, các người đoán đại khái đã chính xác, nhưng mà người tình là tôi không thích tiền bạc của anh ta, cũng không thích con người anh ta luôn.” Tôi nói.

“Vì sao vậy? Anh ấy đẹp trai biết bao nhiêu!” Elina cảm thấy không thể tin được.

Tôi cũng biết là không thể tin nổi, người Châu Á thấy Hòa Nhất đẹp trai là chuyện bình thường, không lẽ người Châu Âu cũng bắt đầu người mất một mí?

Elina nói: “Xin hỏi tiểu thư, cô đã có người trong lòng rồi à?”

“Đúng vậy.” Tôi dùng buổi trà chiều của Hòa Nhất nhưng trong lòng lại nghĩ đến một người khác.

“Chẳng lẽ người đó so với cậu chủ ưu tú hơn sao?” Elina hỏi.

Tôi lắc đầu “kỳ thật so sánh không được ưu khuyết điểm của Hòa Nhất và Đường Tổng, hai người một vẻ khác nhau. Đây chắc là do tình yêu đi, nếu chỉ cân nhắc về điều kiện vậy dễ dàng hơn. Ý của tôi là, chẳng phải chúng ta đều yêu mến người có diện mạo bên ngoài đẹp mắt, nhiều tiền sao? Vậy thế giới liền yên bình.” Tôi nói.

“Tiểu thư, hy vọng cô có thể chung sống với người cô yêu.” Elina chúc phúc cho tôi.

Tôi cảm ơn cô ấy đã chúc phúc, cùng cô ấy trò chuyện mới biết, Elina là con gái của một gia đình nông dân gần đó, trong nhà còn có hai em gái và ba anh trai. Chắc là rất náo nhiệt. Elina còn nói, mỗi ngày vào buổi ăn tối mọi người cùng nhau vây quanh lại với nhau, rất vui vẻ.

Có nhiều anh chị em như vậy thật tốt quá. Tôi thấy hâm mộ, lại hỏi: “Có nhiều con như vậy, cha mẹ của cô có thiên vị không?”

“Làm sao có thể chứ?” Elina kinh ngạc miệng há to ra “Chúng tôi đều là con của ba mẹ, là lễ vật mà thượng đế cho ba mẹ.”

Tốt quá, cha mẹ không thiên vị. Tôi nghĩ

Elina còn nói “Hằng năm vụ mùa thu đông đến, nơi đây có hoạt động săn bắn, đoàn người và ngựa dẫn theo chó săn đi săn hồ ly. Đúng rồi, cậu chủ rất thích săn bắt, hằng năm đều đến đây tham gia hoạt động này.” Elina nói.

Nghe vậy, bỗng nhiên trong lòng tôi nghĩ ra một ý, cái ý nghĩ ấy đang chậm chạp hình thành, vì vậy làm bộ như vô tình hỏi thăm về đường đi đến chỗ săn hồ ly. Từ nhỏ Elina đã sinh trưởng tại địa phương này đương nhiên rất quen thuộc, chỉ đường cho tôi cực kỳ tỉ mỉ, trong đầu tôi dần dần hiện ra bản đồ.

Bản đồ mang tên mượn việc đi săn bắn để bỏ trốn.

Tôi là cả đời sinh mệnh không ngừng chạy trốn. Cuộc sống đã sớm làm cho tôi trở thành người đàn ông, ai muốn nằm trong thành ngủ ngon? Không có thời gian rảnh rỗi, tôi còn phải đi cứu vương tử.

Tính thời gian, tôi tới nước Anh cũng đã được một tuần, hay nói cách khác, tôi với Hòa Nhất trong sáng nằm trên giường nói chuyện phiếm đã được một tuần. Đúng là một kỳ tích, không thể không bội phục Hòa Nhất. Đêm này, lúc chúng tôi đang nằm trên giường thì tôi hỏi: “Nghe nói kỹ thuật săn bắn của anh tốt lắm phải không?”

“Kỹ thuật trên giường của anh cũng tốt lắm, có muốn thử không?” Hòa Nhất không then là người Trung Quốc – đòi trụ.

“Mỗi lần muốn nói chuyện với anh đều không được, vậy thì ngủ đi.” Tôi xoay người đắp mền nhắm mắt.

“Được rồi, được rồi, tôi sai rồi, chúng ta nói chuyện tiếp đi. Kỹ thuật săn bắn của tôi có thể xem là không tệ.” Cho tới giờ mặt của Hòa Nhất cũng không đỏ.

“Ồ...” Tôi tiếp tục nhắm mắt, chiều này gọi là lạt mềm buộc chặt.

“Đúng lúc, ngày mai là ngày săn bắn, nếu em thấy hứng thú thì cùng nhau đi.” Hòa Nhất đề nghị.

“Anh đồng ý cho tôi ra ngoài?” Tôi hỏi mang chút xiu bất mãn.

“Không còn cách khác, cho dù sinh mạng một bông hoa mạnh mẽ nếu cứ đặt trong nhà suốt ngày cũng sẽ tàn.” Hòa Nhất tắt đèn Lưu Ly đầu giường, nằm bên cạnh ôm lấy tôi.

Thật lâu, hai người không ai nói chuyện, tôi muốn nhắm mắt ngủ thì lúc đó Hòa Nhất mở miệng.

“Đại Khinh.”

“Hừm?”

“Ly hôn đi.”

Tôi không nói gì, nếu có thể cách xa tôi đã sớm đi đến nơi nào rồi.

“Biết không? Con gái ở Ni Bạc Nhĩ trưởng thành sẽ cùng cây Belle cử hành hôn lễ, đây là “Trái Belle” kết hôn, tượng trưng cho cuộc hôn nhân vĩnh hằng. Sau khi các cô thành niên kết hôn với đàn ông, là lần thứ hai kết hôn, bởi vì các cô gặp quá nhiều bất hạnh, rắc rối, lừa gạt, cho nên mọi người gọi đó là “cuộc hôn nhân ngắn ngủi giả dối”. Nếu sau khi kết hôn, các cô gái không thấy hạnh phúc, có thể đặt trái Belle bên gối người chồng, bày tỏ các cô phải bỏ đi.” Hòa Nhất chậm rãi giải thích với tôi về cái phong tục lạ lùng của quốc gia này.

Cuối cùng anh ta hỏi tôi: “Đại Khinh, có biết vì sao anh lại nói cho em biết ý nghĩa của phong tục này không?”

“Biết.” Tôi nói: “Anh muốn nói cho tôi biết, cùng kết hôn với quả Belle là vương đạo, như vậy sẽ không xuất hiện một quả Belle khác của anh, ở phòng anh, đánh con của anh, ngủ với chồng là anh đúng không?”

Hòa Nhất không thèm để ý tới hiểu nghĩa khác của tôi, tiếp tục công bố đáp án: “Ý của anh là hôn nhân của em vô cùng ngắn ngủi, giả dối.”

“Vậy cái gì mới chân thật, mới vĩnh hằng?” Tôi hỏi.

“Không có cái gì là chân thật là vĩnh hằng.” Hòa Nhất cho tôi đáp án khiến người ta chán nản, nhưng rất chân thật.

Tôi lắc đầu, âm thầm bày tỏ mình không đồng ý: “Hôn nhân của tôi, vui vẻ hay đau khổ đều là chân thật, trong mắt người khác nó ngắn ngủi, nhưng trong lòng tôi nó như một tường thành vĩnh hằng vững vàng kiên cố”

Về điểm này, tôi và Hòa Nhất hoàn toàn không phương pháp để tư tưởng giống nhau.

Mang theo bất đồng về tư tưởng, hai chúng tôi ngủ chung với nhau trong sáng, ngày hôm sau thức dậy liền chuẩn bị đi sẵn.

Ở quanh nhà có một chuồng ngựa, Hòa Nhất nuôi ngựa ở đó, anh ta cười

một con ngựa Vorontsove nhanh nhẹn, thân hình nó cao lớn, vẻ ngoài đẹp đẽ. Hòa Nhất mặc một bộ quần áo cưỡi ngựa màu đen, quần bò, giày ủng, nhìn qua tà khí rất nặng, càng đẹp trai mê người.

“Lên đây, anh với em cùng cưỡi.” Hòa Nhất đưa tay ra cho tôi.

“Tôi cũng muốn cưỡi.” Tôi không đưa tay mình ra.

“Hả...?” Hòa Nhất híp mắt lại, tỏ ra không tin tưởng.

“Có gan anh cho tôi một con.” Tôi khoanh tay lại. dưới ánh mặt trời nhìn anh ta hài hước.

“Tôi muốn cưỡi một con ngựa khác, kỹ thuật cưỡi ngựa của tôi do Duy Nhất tập luyện, tuyệt đối sẽ không té xuống.”

Đi theo Hòa Nhất băng qua nông trường, anh ta chở về phía đối diện có một cánh rừng lớn nói “Con mồi ở trong đó.”

Tôi nhìn về phía rừng cây, trong nội tâm rung mạnh, không nói được, cảm giác rất quen thuộc, giống như đã từng đến nơi này. Đi vào, có lẽ do buổi sáng, nơi này có màn sương mỏng, bỗng nhiên tôi tỉnh ngộ, cảnh sắc nơi này giống như con mộng không có hồi kết từ nhỏ của tôi.

Chính là hình ảnh đó, tôi không thể nào ra khỏi rừng cây.

Trái tim tôi bỗng nhiên đập mạnh liên hồi, như biết trước sắp có chuyện gì xảy ra, hơn nữa việc đó sẽ thay đổi lớn đến cuộc đời tôi.

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cổ họng bắt đầu căng lên, thậm chí khăn trang đến muốn nôn mửa, trên trán cũng xuất hiện tầng tầng mồ hôi.

“Em làm sao vậy?” – Hòa Nhất hỏi

Tôi lắc đầu, nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng trấn tĩnh lại – “Không sao” – tôi nói – “Đã lâu không cưỡi ngựa, có chút khản trương”

“Không nghĩ tới, em cũng có lúc sợ” – hai mắt hẹp dài của Hòa Nhất tràn đầy chế nhạo.

Chúng tôi đang nói chuyện, bụi cỏ phía trước xuất hiện động tĩnh, Hòa Nhất đôi chân cử động, cưỡi con ngựa, cầm súng sẵn, nhanh chóng hướng về phía kia chạy đến.

Tư thế giết chóc của anh ta thật phóng khoáng mà thành thạo, cánh tay giờ súng có lực, nhắm ngay con mồi, đôi mắt với đường cong tuyệt đẹp, hô hấp tĩnh táo trấn định, ngón tay tao nhã bóp cò.

“Đoàng” – một tiếng súng vang lên, con cáo phía trước ngã xuống, đau khổ quẫy đạp, đôi mắt nhìn lên bầu trời, thở dốc dồn dập, ở bụng một lỗ thủng lớn.

Máu tanh từ từ lan ra, núp trong sương mù, tiến vào lỗ mũi tôi.

Hòa Nhất và ngựa, như một vị vua, vị vua thắng lợi, dùng máu tanh tế điện vua của mình, hướng con mồi bị giết đi tới.

Cùng lúc đó, tôi giương roi ngựa trong tay – “pằng” – một tiếng đánh vào thân ngựa, bởi vì kinh hoảng, tôi xuống tay rất nặng, con ngựa bị đau, cấp tốc chạy như bay, lời nói Elina từng chữ từng chữ hóa thành bản đồ trong đầu tôi, nơi này quen thuộc giống như từ nhỏ mình đã lớn lên trong rừng cây này vậy.

Tôi muốn chạy trốn, bởi vì rừng cây này thật kinh khủng, Hòa Nhất thật kinh khủng, tôi muốn chạy trốn.

Queo phải, lướt qua nhánh cây cao nửa người ở bụi cỏ, tiến vào một đường mòn, nhảy qua hàng rào, đi đến cuối rừng cây, có thể có đường lớn, đường lớn sẽ có xe chạy ngang qua, địa bàn ở đây tôi sẽ là nữ vương, thế lực Hòa Nhất chắc không mạnh mẽ đến vậy, chỉ cần tôi kêu cứu, thành công có thể rất lớn.

Tôi nắm chặt roi, cúi người, để mặc con ngựa mang tôi chạy trốn, tốc độ

cực nhanh, sáng sớm gió lạnh hóa thành dao nhỏ, cắt vào mặt tôi, hai tai tôi không nghe được bất kỳ âm thanh nào, trừ tiếng gào thét. Lục phủ ngũ tạng theo ngựa lắc lư, giống như toàn bộ lệch khỏi vị trí.

Lần nhảy cao nhất, tôi mở mắt ra ----- phát hiện đã tiến vào cuối rừng cây, xuyên qua, tôi đã thành công.

Vui mừng chưa kịp thấm thấu toàn thân, một chuỗi tiếng cười sắc bén chế nhạo vang lên bên cạnh tôi, con ngựa chột dừng lại, nâng lên hai chân trước, đem tôi hất ngã xuống đất.

Cái mông chạm đất, rầu rĩ, tôi xoa nhẹ một hồi, mới trở lại bình thường. Lúc này một con ngựa khác thông thả bước tới, tôi ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy Hòa Nhất.

Anh ta từ trên cao nhìn xuống – “em cho rằng tôi yên tâm đem một con ngựa chưa được huấn luyện qua để cho em cưỡi sao?” – anh ta nói.

Tôi không nói gì, nói gì cũng không cần thiết, thắng làm vua thua làm giặc.

Hòa Nhất nhúng người nhảy xuống ngựa, dùng roi ngựa nâng cằm tôi lên, gai phía trên làm cho tôi đau đớn. Tôi cũng không nói lời nào, cứ bình tĩnh như vậy nhìn anh ta.

“Em cứ như vậy mà ghét ở cùng tôi sao?” – Hòa Nhất hỏi, thanh âm rất nhẹ, mà ánh mắt lại rất nặng nề.

“Không liên quan đến anh” – tôi lắc đầu nói – “tôi chỉ muốn trở về nơi của tôi mà thôi.

“Nơi có Đường Tông sao?” – Hòa Nhất biết còn cố hỏi.

Tôi gật đầu, không giấu giếm.

Anh ta ngồi chồm hồm, một chân quỳ xuống đất, nhìn tôi đang nửa nằm dưới đất, nói – “em cố chấp đến khiến cho người khác tức giận, Đại Khinh”

Tôi không phủ nhận ý này, tôi vốn cố chấp, nếu không cũng sẽ không

như con thiêu thân.

“Nói chuyện đi, em ở đây kêu ngạo cái gì? Em như vậy chắc chắn tôi không dám làm tổn thương em sao?” – tâm tình Hòa Nhất bỗng bùng phát, cơ hồ là rống lên với tôi. Tôi không biết đến tột cùng là cái gì kích thích anh ta.

“Đại Khinh, tôi không nhìn lầm em, em thật lợi hại, đối phó đàn ông, em rất được, không biết dùng thủ pháp gì? Vờ tha để bắt? Nói cho tôi biết, nói rõ cho tôi biết” – Hòa Nhất nín lấy cầm tôi, rất dùng sức, giống như muốn bẻ gãy tôi.

“Anh xem trọng tôi thôi, tôi làm gì có thủ pháp gì?” – tôi cau mày, nhìn anh ta, tôi chán ghét Hòa Nhất nóng nảy như vậy.

“Xem trọng? không, là tôi đánh giá thấp em” – hơi tức Hòa Nhất tiếp tục tăng – “Em là dùng cổ độc sao? Nếu không tại sao tôi phải đâm đầu vào đây? Tại sao Đường Tổng cũng từ từ rơi vào đây?”

Trong lòng tôi chấn động, Đường Tổng rơi vào, là ý gì?

“Em không hiểu sao? Để tôi nói cho em biết, Đường Tổng đã đến Anh, cũng không có đi gặp Phạm Vận, không liên lạc với cô ấy, mà vội vàng đi tìm em” – Hòa Nhất muốn nhìn thấu tâm tư tôi, anh ta nhìn chăm chăm tôi, lời nói giống như chui từ kẽ răng mà ra – “Đại Khinh, em rất vui sao? Ít nhất ván này, em thắng Phạm Vận”

Đầu có chút ảo mộng, giác quan mơ hồ, trái tim nhảy tốc độ thật nhanh, thì ra người trong lúc cực độ vui mừng và cực độ đau khổ là giống nhau.

Đường Tổng thật. . . . . đang tìm tôi.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại Hòa Nhất vang lên, anh ta nghe, ánh mắt vẫn nhìn tôi, tôi nghe thấy anh ta nói với đầu bên kia, không dùng phương pháp gì ngăn cản cậu ta, để tôi chế trụ cậu ấy.

Từ ánh mắt anh ta, tôi hiểu rõ, giờ phút này, Hòa Nhất lại biến thành một con mẫn xà máu lạnh.

“Đường Tổng đã đến đây sao?” – tôi không ngốc, không khó khăn để

đoán được chuyện xảy ra.

Hòa Nhất nhìn chăm chăm tôi, không nói lời nào.

“Anh còn muốn làm gì nữa?” – tôi khuyên anh ta – “Hòa Nhất, trò chơi đã kết thúc, Đường Tống vẫn như cũ là chồng tôi, bất kể là về luật pháp hay là về tình cảm, cho nên, anh buông tay đi”

Tôi đứng lên, đi trở lại, hướng về phía có Đường Tống mà đi.

Đi được năm bước, tôi nhớ rõ ràng, chỉ có năm bước, sau lưng tôi Hòa Nhất mở miệng – “Đại Khinh, tại sao chỉ có một mình tôi phải khó chịu, không công bằng, không phải vậy sao?”

Lòng căng thẳng, trực giác tôi cảm thấy, có chuyện sẽ xảy ra, ngay khi tôi không kịp phản ứng, tôi bị té nhào xuống đất.

Anh ta đem thân tôi lăn qua, tôi nghe thấy âm thanh vải vóc bị xé rách, sợi tơ trong không khí run rẩy.

“Hòa Nhất, buông tay” – tôi cảnh cáo.

“Không buông, cả đời cũng không buông” – giọng nói của anh ta lộ ra tuyệt vọng

“Anh không thể đối với tôi như vậy” – quần áo tôi từ từ giảm bớt, bãi cỏ thật lạnh, tôi bắt đầu run.

“Tôi không chịu nổi, Đại Khinh, em không biết tôi khó chịu đến cỡ nào. Trơ mắt nhìn hai người đi, trơ mắt nhìn hai người có nhau, tôi không chịu nổi, thật xin lỗi, Đại Khinh, tôi phải....lưu lại một chút trí nhớ cho em “

“Hòa Nhất, không nên ép tôi hận anh” – tôi giả vờ, chống đối, hò hét.

“Vô dụng thôi, Đại Khinh, cùng nhau xuống vực thôi” – cuối cùng, Hòa Nhất nói với tôi như vậy.

Anh ta đè tôi, tôi đem hết toàn bộ sức lực nhưng vẫn không chống lại được, đây là kiếp số trong đời tôi. Trong nháy mắt Hòa Nhất tiến vào tôi,

tôi hi vọng cảm giác không nhạy, tôi buộc mình không được nhớ đến khoảnh khắc này. Tôi ngẩng đầu, mở to hai mắt, trong mắt tôi, là rừng rậm, là chim bay, chiếm cứ cả bầu trời.

Anh ta giết chóc tư thế thành thạo mà phóng khoáng, tay giờ súng dùng lực nhắm ngay con mồi, mắt một đường cong tuyệt đẹp, hô hấp bình tĩnh, bóp cò, ngón tay thon dài tao nhã.

Còn tôi, thông khổ quấy đạp tứ chi, cặp mắt nhìn lên bầu trời, dồn dập thở dốc, ở bụng cảm giác lồi lõm không lồ.

Tôi không biết cực hình bao lâu mới kết thúc, khi anh ta rời khỏi cơ thể tôi, thì cơ thể tôi tự động cuộn tròn lại, tạo thành chông cựa, yếu ớt mà mãnh liệt.

“Đại Khinh” – Hòa Nhất ôm tôi, lấy tay vuốt ve mỗi một tác da trên cơ thể tôi. Anh ta chỉ kêu tên tôi, không ý thức mà kêu. Cứ một lần lại một lần kêu lên.

Tôi nhắm hai mắt, nhẹ giọng khạc ra một câu – “Đời này, tôi nợ anh, đã trả xong rồi”

Nghe vậy, trong nháy mắt Hòa Nhất dừng lại, sau đó, tôi cảm thấy run rẩy, đến từ chính thân thể của anh ta, tôi rất kỳ quái, Hòa Nhất lại biết run rẩy.

Tôi và thân thể của anh ta rất lạnh, tất cả đều lạnh, đến từ tuyệt vọng, anh ta tuyệt vọng, tôi tuyệt vọng, hai chúng tôi cùng một loại người, nhất định không sưởi ấm được cho nhau.

Ánh mặt trời từ từ dâng lên, tôi nghe thấy tiếng vó ngựa, hướng bên này của tôi mà tới, tôi quá mệt mỏi, căn bản không muốn quan tâm là người nào đến, là nam hay nữ, căn bản cũng không quan tâm thân thể của tôi đang xích ^ _ ^ lỏa, nếu bị người khác nhìn thấy, sẽ khó chịu đến mức nào.

Ta không nghĩ, không để ý.

Trên thế gian này, tất cả cũng chỉ là mộng ảo.

Cho đến khi tôi cảm nhận được Hòa Nhất khác thường, đánh hơi được hơi thở của động vật giống đực lúc gặp phải kẻ địch, mới đột nhiên tỉnh ngộ, giống như có một đôi bàn tay xé nát trái tim mình.

Người đó, là Đường Tổng, chỉ có Đường Tổng, mới có thể làm cho Hòa Nhất phát ra hơi thở như vậy.

Tôi không ngẩng đầu, không dám, tôi không kêu cứu, không dám, tôi không nhúc nhích, tôi không dám.

Tôi chỉ lặng lẽ đem thân thể của mình co rúc, co rúc, thành một hạt bụi nhỏ, một hạt bụi không mở ra.

Tôi nghĩ, đây là một chuyện tàn nhẫn nhất tôi từng gặp, chính là người đàn ông mình yêu, tận mắt nhìn thấy một người đàn ông khác đoạt lấy.

Khó chịu cỡ nào, tôi cảm thấy mình ghê tởm.

Mãnh liệt kích thích để tôi đau khổ, đau khổ để tôi suy nghĩ mình muốn vì vậy mà chết đi, không cần đôi mắt, vậy mà giác quan tôi trở nên nhạy cảm, tôi nghe thấy Đường Tổng xuống ngựa, từ từ hướng tôi đi tới, tôi cảm nhận được Hòa Nhất đứng lên, hướng phía anh đi đến, nháy mắt hai người gặp nhau, tôi nghe thấy xương tay đánh nhau, thanh âm máu và thịt trên người, Hòa Nhất chịu một trọng lực kêu rên, một cái, hai cái, ba cái, bốn, năm, nhớ ...nhớ..... tôi không nhớ rõ lắm, Đường Tổng đến tột cùng đánh anh ta bao nhiêu, tôi chưa từng gặp qua một trận đánh an tĩnh như vậy, tôi đánh hơi được mùi vị máu tươi. Trận đánh này kéo rất dài, đến nỗi cơ hồ có thể làm một sinh mạng biến mất.

Sau đó, một người đi tới đây, cởi áo khoác ra, đắp lên thân thể tôi, người đó nhẹ nhàng ôm lấy tôi, ôm vào trong ngực, tôi nghe thấy thanh âm Đường Tổng, rất dịu dàng, rất dịu dàng.

“Ngoan, chúng ta về nhà” – anh nói – “anh lập tức đưa em về nhà”

Lần đầu tiên trong đời, phát hiện, thì ra thanh âm dịu dàng có thể làm lòng người đau nhói, chưa từng chảy nước mắt, cứ như vậy mà chảy xuống, từ khóe mắt chảy xuống rơi vào sợi tóc, như một viên Băng Châu.

Anh lập tức ôm tôi lên ngựa, sức nảy lắc lư đều được ngực anh làm cho chậm lại, trong lòng bỗng nhiên an tĩnh, chưa bao giờ tôi có cảm giác an tâm mà dần dần ngủ mê man.

Sau đó tôi được biết, lúc đó tôi bắt đầu sốt cao, có lẽ thân thể tôi yêu thương bản thân mình, muốn thông qua hôn mê để cho tôi trốn tránh sự việc. Giữa lúc mơ màng, tôi cảm thấy mình tiến vào bệnh viện, treo ngược bình nước, kim tiêm, vị thuốc sát trùng, còn có mặt của Đường Tông, đó là tất cả trí nhớ của tôi.

Bệnh rất khó chịu, toàn thân máu giống như thiêu đốt, khí lực toàn thân cũng bị đốt sạch, hô hấp cũng nóng, tôi không tự chủ cầu cứu, những lúc như vậy, luôn có một đôi tay kiên định cầm lấy tay tôi, nhẹ giọng an ủi tôi, khiến tôi từ từ an tĩnh lại.

Bởi vì biết có một đôi tay thời thời khắc khắc bên cạnh bảo vệ, tôi cũng không quá khủng hoảng.

-----oOo-----

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lần này bệnh khá lâu, khi tỉnh lại đã là một tháng sau, thời tiết cuối thu. Mở mắt ra là sáng sớm, tuy có ánh mặt trời, nhưng cũng không ấm áp lắm. Lúc ấy, trong phòng bệnh có hai bóng người, đều mặc áo trắng, bóng trắng bên cạnh tôi vừa rút ống tiêm truyền dịch ra, vừa cười nói – “Đường tiên sinh, anh đối với vợ anh thật tốt” – Một đầu bóng trắng khác đang loay hoay cắm hoa bách hợp, điểm đậm nhu hòa, mùi hương duy nhất làm gian phòng ấm áp.

Tôi đem mắt mở ra và yên lặng, nhìn về phía cái bóng đang loay hoay cùng bó hoa – so với trí nhớ tôi bóng dáng ấy hơi gầy đi.

“A, Đường phu nhân tỉnh” – hộ sĩ áo trắng nhìn thấy tôi mở mắt, lập tức đi ra ngoài gọi bác sĩ.

Trong phòng bệnh, Đường Tông đến bên cạnh tôi, đưa tay sờ sờ gương

mặt tôi, nhẹ giọng nói – “chúng ta về nhà”

Anh lặp lại lời hứa, dẫn tôi về nhà.

“Ừm” – Tôi mở miệng, lại phát hiện giọng nói có chút khàn. Không đợi tôi yêu cầu, Đường Tổng liền bung đến một ly nước, tỉ mỉ đút cho tôi uống, từ từ nuốt xuống vài hớp, thậm chí giọng cổ họng, tôi mới nói – “mới vừa rồi nghe hộ sĩ kia nói, lúc em hôn mê ở đây, anh đối với em vô cùng tốt”

Đường Tổng không lên tiếng, nhưng thần sắc trên mặt rất dịu dàng, lúc anh đang dịu dàng, tôi lại hỏi tiếp – tôi nói – “Anh cho người hộ sĩ đó bao nhiêu tiền, để cho cô ấy đợi đúng lúc em tỉnh liền nói mấy lời đó cho em nghe?”

Dịu dàng trên mặt Đường Tổng chợt dừng lại, tôi có chút dễ chịu. (NHL: bạn này thik bị ngược ta)

Đang lúc tôi âm thầm dễ chịu, người ta lên tiếng – “Thật ra cũng không có cho thứ gì lớn, chỉ mấy hộp trang sức của em thôi”

Lần này đến phiên vẻ mặt dễ chịu của tôi dừng lại, người ta nói “tự tạo nghiệt”, tự mình nói tự mình bị thương.

Bác sĩ chạy tới, tiến hành 360 độ toàn bộ trên dưới kiểm tra cho tôi, xác định thân thể tôi không có gì đáng ngại, chỉ là sau khi bệnh còn yếu, cần ở lại bệnh viện tiếp tục điều dưỡng một chút, dù sao cũng đã ở lâu như vậy, còn sợ cái gì, tiếp tục ở thêm chứ sao.

Chuyện tình ở nước Anh, chúng tôi cũng không nhắc lại một chữ, giống như đây chẳng qua là một giấc mộng, theo sốt cao của tôi mà phát ra, cơn mộng hư ảo. Tôi hiểu rõ Đường Tổng không đem chuyện này nói với bất luận kẻ nào khác, bởi vì bạn bè đến thăm tôi, sắc mặt bình thường, tôi cũng vậy chưa từng hỏi qua chuyện tiếp diễn phía sau đó, cùng một trận tuyến, hai bên phối hợp ăn ý, đem chuyện kia chôn vào trong ký ức.

Tôi không có tâm tình phạt phòng gì, có thể làm thế nào đây? Chuyện đã xảy ra, tôi không thể đi nhảy lầu hoặc treo cổ, không đáng giá bởi vì người khác phạm lỗi mà đi trừng phạt bản thân. Biện pháp duy nhất

chính là quên đi, trình độ lớn nhất quên đi. Mặt khác, tôi cũng không muốn làm Đường Tổng lo lắng. Tuy nói sau khi tôi tỉnh lại, Đường Tổng không có vẻ gì dị thường, nhưng cảm thấy đứa nhỏ này đặc biệt để ý tâm tình của tôi, tôi nhăn mày, anh đưa lưng về phía tôi cũng có thể phát hiện được. Tôi cảm thấy, trong lòng anh chắc chắn rất mệt mỏi, nên tôi tự giác, không thể làm anh lo lắng thêm.

Cho nên, nhiệm vụ mỗi ngày của tôi là có đồ ăn thì ăn, không có thì vọc máy vi tính, mỗi ngày ngâm mình trong ma thú, hoặc là cùng một nhóm người đi đánh boss, hoặc bắt đầu luyện tiểu thuyết, cuộc sống gia đình trôi qua tạm ổn.

Ngoài ra, tôi cuối cùng kết luận, Tô Gia Minh thằng nhóc này chính là ẩn ẩn hiện hiện, hiện ra, căn bản không ai thông báo với cậu ta, tự nhiên cũng có thể tìm tới, lúc nghỉ ngơi bỏ chạy đến tìm tôi, cầm lên trái cây người khác tặng tôi mà ăn, cuồng nuốt, giống như quỷ đói đầu thai.

Tôi rất kỳ quái – “Làm sao cậu tìm được tôi?” – Tôi hỏi.

“Căn bản không tính tìm cô, nhưng mà có nghe đồng nghiệp nói, bệnh viện này hộ sĩ nào cũng trẻ tuổi, xinh đẹp, tựa như những đóa hoa, tôi nghĩ ngày nào đó chạy tới vườn hoa này ngó ngó, kết quả, vừa đến thì ngửi được mùi vị của cô, nên đuổi tới đây” – Tô Gia Minh giải thích.

Tô Gia Minh ma thú không tệ, hai chúng tôi song kiếm hợp bích, đoạt được không ít cực phẩm trong kênh thế giới, đưa tới một mảng mảng chữ xì xèo, nhìn ở cấp bậc của cậu ta, tôi cũng không có đuổi cậu ấy ra ngoài.

Nhưng thật như trời đánh, đang lúc nghỉ ngơi, đứng chờ sắp xếp bản sao, đứa nhỏ này đột nhiên hỏi – “Đại Khinh, cô rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Sao lại hỏi như thế?” – trong lòng tôi lộp bộp một tiếng.

“Cô không soi gương sao, cả ngày ăn nhiều như vậy, cũng còn gầy như vậy, nhất định là có tâm sự” – Tô Gia Minh đưa gương tới trước mặt của tôi, tôi cẩn thận nhìn, quả thật, cố gắng chút thì thành mặt trái xoan rồi.

“Hiện tại đang thịnh hành gầy mà, đẹp vô cùng, hơn nữa, tôi bệnh nặng

một trận, có thể không gây sao?” – Tôi nói.

“Lừa gạt đi, lừa gạt đi, cô cả ngày cũng không nói thật với tôi, mắt tích lâu như vậy, gặp lại chính là nóng sốt nằm viện, hơn nữa, còn thường mất hôn, cô mà không gặp chuyện gì, tên tôi liền bỏ làm đôi đi” – Tô Gia Minh có chút tức giận.

“Cậu suy nghĩ quá nhiều” – tôi muốn làm lòng cậu nhẹ nhàng.

“Đường Tổng vì sao gần đây cứ nhìn chăm chăm cô, chỉ sợ vừa quay lưng là cô liền xảy ra chuyện gì, mỗi lần ra cửa còn dặn dò tôi chăm sóc cô thật kỹ” – Tô Gia Minh không biết ăn cái gì có lúc thật thông minh.

Tôi thật sự không nghĩ tới, mình và Đường Tổng mỗi người đều rất cố gắng, vẫn bị người khác nhìn ra.

Tô Gia Minh tùy tiện lừa gạt thì có thể cho qua, nhưng Duy Nhất thì không thể rồi, dù sao tôi mắt tích cũng không nhận điện thoại của cô ấy, hơn nữa sau đó sốt cao nhập viện, nghe nói tôi hôn mê, cô liền từ Mỹ bay về thăm tôi mấy lần, sợ tôi có chuyện gì sẽ không ai đánh rắm cùng cô nàng huyền thuyên rồi. Tôi tính lại không bao lâu, đứa nhỏ này lại chạy tới, đến thì đến, tôi quyết định không để cho cô ấy biết chuyện, không phải là không xem cô là bạn, chỉ sợ cô quá chí cốt, biết tôi bị khi dễ, trong cơn tức giận không biết làm ra chuyện gì.

Duy Nhất cũng không hỏi gì nhiều, mỗi ngày cứ như vậy tới phòng bệnh của tôi đi dạo vài vòng, mang đồ ăn vặt và tạp chí xử lý. Lúc tôi từ từ thả lỏng thì đứa nhỏ này ngày nào đó, đứng trước cửa, khoanh tay ngang ngực, nhìn tôi, ánh mắt kia, thật rợn người.

Tôi vốn là đang nhăm nháp cánh gà nướng, bị cô ấy nhìn như vậy, ăn cũng không nổi. Chỉ có thể lau tay, hỏi, - “Sao thế?”

“Đại Khinh, cậu tính xem chúng ta quen nhau đã bao lâu rồi” – cô ấy hỏi.

Tôi vừa nghe, trong đầu có chút buồn bực, cô cô này bình thường bình thường không ôn chuyện cũ, một khi ôn chuyện tôi sẽ gặp nạn.

Nhưng nói phải nói, tôi bấm đốt ngón tay, tính toán, nói, - “hơn mười

năm rồi, sao?”

“Tớ đối với cậu thế nào?” – Cô tiếp tục hỏi.

“Vô cùng tốt, nếu cậu là nam, tớ lập tức bỏ Đường Tổng, gả cho cậu” – Tôi nói như móc tim móc phổi, còn kém không có than thở khóc lóc thôi.

“Vậy tại sao cậu bị khi dễ không nói với tớ? Không xem tớ là chị em đúng không?” – Duy Nhất cau mày, nổi giận.

Nhìn dáng vẻ, chuyện ở Anh quốc kia, chắc là cô đã biết thất thất bát bát. Lừa gạt cũng không thể được, tôi tiếp tục cầm cánh gà lên gặm, gặm một nửa, lại để xuống, nói – “Duy Nhất, cậu muốn tớ nói như thế nào? Chuyện này tớ không muốn suy nghĩ đến, mỗi lần nghĩ đến liền đau xé tâm, tớ cũng không phải Nguyệt Quang Bảo Hợp, không thể hướng về phía ánh trắng mà hô to “mít thơm”, sau đó hê một tiếng quay lại thay đổi chuyện quá khứ. Tớ cũng biết rằng, không đề cập tới chuyện này thì chuyện này sẽ không xảy ra, nó vẫn tồn tại, vẫn luôn tại đây, nhưng chúng ta không thể nói không sao, thì bắt nó đem ra ngoài, mỗi mùng một, ba mươi thì cúng tế nó được? Tớ xem hay không xem cậu là chị em trong lòng cậu rõ ràng nhất, cậu là một người hiểu chuyện, nếu tớ có điểm dị tâm, sớm bị cậu xé tan tác rồi, còn có thể tốt đẹp mà ở chỗ này sao?”

Một hơi nói, mắt nhìn thấy cổ họng Duy Nhất lặn qua lặn lại, trên không ra trên, dưới không ra dưới, kìm nén quá mức, thật lâu sau tức giận mới chậm rãi tan biến, tôi bên này đang bịt mũi đề phòng cô ấy tức giận, Duy Nhất chợt quay đầu đi, nửa ngày cũng không quay lại.

“Sao vậy” – tôi hỏi đến mấy lần, đứa nhỏ này cũng không xoay đầu lại, “núi không dựa ta, ta đi dựa núi”. Đứng dậy, mang dép vào, chạy tới nâng cằm cô hướng bên này tôi xoay lại, cư nhiên nhìn thấy mắt đứa nhỏ này hồng hồng, nén nước mắt.

Tôi có chút luống cuống, từ nhỏ đứa nhỏ Duy Nhất này chưa bao giờ khóc qua.

“Cậu đừng như vậy” – tôi nói.

“Tại sao không thể như vậy? Tớ không chịu được, Đại Khinh, tại sao cậu

chịu khổ nhiều như vậy chứ? Hắn ta tại sao lại khi dễ cậu như vậy?” – Duy Nhất chợt khóc lên, nước mắt kìm nén kia, ào ào chảy ra.

“Này này này, tớ thật sự không sao, cậu xem, không phải tớ rất tốt sao? Đừng khóc, nhìn cậu như vậy, tớ rất khó chịu, thật” – Tôi ôm Duy Nhất, cảm giác toàn thân mình cũng theo cô mà run rẩy.

“Nhìn đi, bảo cậu không chịu nghe, nhất định đòi gả cho Đường Tống, người nhận thức lộn xộn, nếu không gả cho anh ta, trong lòng cậu sẽ khổ như vậy sao? Sẽ chịu cái tội này sao? Đại Khinh, cậu không uất ức, cũng phải để tớ uất ức? Cậu từ nhỏ đều như vậy, bị mẹ đánh hừ một tiếng cũng không hừ, còn nhìn tớ mà cười, còn nói là không sao. Đại Khinh, Đàm Duy Nhất tớ cái gì cũng không sợ, duy nhất chỉ sợ nụ cười kia của cậu, thật đau lòng” – Duy Nhất dứt khoát nắm sắp lên vai tôi, khóc bù lu bù loa.

“Duy Nhất, tớ thật sự không sao” – Tay chân tôi có chút luống cuống.

“Không cho nói không sao” – Duy Nhất hung hăng với tôi – “Tớ rất chán ghét cậu cậu mạnh như vậy?”

Tôi chỉ có thể không nói gì, yên tĩnh vượt vượt sóng lưng cô ấy, từng nhịp từng nhịp, hồi lâu, đợi cô ổn định, mới chậm rãi nói – “Duy Nhất, hãy nghe tớ nói, chuyện này, tớ đã muốn quên nó đi, không muốn ai nhắc tới, dù sao, đây cũng không phải chuyện tốt gì, đúng không? Nói thật, tớ cũng không phải cậu mạnh, dĩ nhiên, tớ cũng không thể chịu đựng được, vừa nghĩ tới Đường Tống tận mắt nhìn thấy sự việc kia, tớ liền không thể chịu đựng được. Nhưng mà có thể làm gì? Người sống trên đời, luôn có một số chuyện khó khăn cần chịu đựng, cũng không thể chuyển nó thành thuốc ngủ uống vào, nhắm mắt rồi xong. Tớ còn sống, Đường Tống cũng sống, tớ cùng anh ấy nguyện ý quên đi chuyện này. Không nói với cậu, chính là sợ cậu đi truy cứu, thật không có ý nghĩa, cậu ta đã bị trừng phạt, không cần phải đi dây dưa nữa, hiểu chưa?”

Thật vất vả, Duy Nhất mới nghe lời tôi nói ...., gật đầu một cái.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, - “Đúng rồi, làm sao cậu biết chuyện này” – tôi hỏi.

“Tìm thám tử điều tra, mặc dù Đường Tống lừa gạt rất tốt, nhưng mà sẽ

luôn để lại dấu vết, hơn nữa, cậu có gì đó không đúng, tự nhiên cũng có thể hiểu được” – Duy Nhất giải thích.

Tôi lại nghĩ đến chuyện xấu nhất có thể, tiếp tục hỏi – “Vậy anh trai cậu, anh ấy cũng không biết chuyện này chứ?”

Duy Nhất không nói gì, một khi cô ấy không nói, tôi biết ngay chuyện này hỏng bét.

“Làm sao cậu để anh ấy biết chuyện này?” – Tôi tức giận nói.

“Chuyện này vẫn là anh ấy thuê thám tử điều tra, làm sao tớ có thể gạt được?” – Duy Nhất cũng rất uất ức.

“Cậu còn có chuyện gì chưa nói, nói hết ra đi” – Tôi nói.

“Cũng không có gì, chỉ là, anh ấy sáng nay tra ra được chỗ ở của Hòa Nhất rồi” – giọng Duy Nhất nho nhỏ lại.

Nghe xong lời này, lòng tôi nhất thời lạnh băng, lập tức gọi điện thoại cho Vĩ Vĩ, kết quả tắt máy, lần này tuyệt đối hỏng bét.

Vĩ Vĩ nhất định là đi tìm Hòa Nhất, giúp tôi báo thù rồi!

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Việc cấp bách chính là phải đi tìm Vĩ Vĩ, tôi thật không biết anh ta dưới cơn nóng giận sẽ làm ra chuyện gì nữa? Vĩ Vĩ người này, tuy bình thường lạnh lạnh như băng, nhưng mà có chuyện quan trọng, cũng dám làm ra chuyện kinh thiên động địa.

“Thám tử ttr có nói cho cậu địa chỉ của Hòa Nhất không?” – tôi hỏi.

“Không có, tớ đã nói với cậu rồi, anh ấy một mực cùng thám tử tư liên lạc, về phần là ở đâu, tớ căn bản không biết” – Duy Nhất lúc này cũng có

chút sốt ruột, hỏi, “Hong rồi, anh ấy không lẽ trong lúc xúc động lại làm ra chuyện gì?”

Hai người phụ nữ trong phòng bệnh đi qua đi lại cũng không biết làm gì, nhưng chuyện này tôi cũng không muốn tìm Đường Tổng giúp một tay, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể đoạt lấy điện thoại của Duy Nhất, gọi cho Đoàn Hựu Hồng.

Không lâu, bên kia truyền đến một giọng nam lười biếng hấp dẫn – “Bảo bối, em rất cuộc vẫn đầu hàng với anh”

“Đầu hàng em gái anh, tôi là Tần Khinh” – tôi rống to.

Đoàn Hựu Hồng cười nói – “Ồ, là Khinh tỷ à? Tìm tôi có chuyện gì?”

“Có chuyện” – giờ phút này tôi ghét cậu ta còn cười đùa.

Đoàn Hựu Hồng dừng một chút, sau đó giọng nói rất nghiêm túc – “Có phải Duy Nhất xảy ra chuyện gì không?”

Xem ra cậu ta vẫn còn quan tâm Duy Nhất, nể tình phần này tôi cũng không tức giận với cậu ấy, đem chuyện đại khái nói cho cậu ta biết, sau đó nhờ cậu ấy giúp một tay tra ra chỗ của Hòa Nhất.

Đoàn Hựu Hồng đáp ứng tôi, tôi và Duy Nhất ở trong phòng bệnh lo lắng nửa giờ, cậu ấy lại gọi điện thoại tới, nói chúng tôi lập tức ra ngoài, cậu ấy đang chờ ở cổng bệnh viện.

Hai chúng tôi theo lời mà làm, ra khỏi bệnh viện, lên xe, không một phút chần chừ, cậu ấy đạp chân ga, tăng tốc mà vọt đi.

“Tra ra được chưa?” – tôi vội hỏi.

“Không xa, 10 phút là đến” Đoàn Hựu Hồng nói cho chúng tôi yên tâm.

Tôi cuối cùng cũng hiểu, tại sao Duy Nhất lại yêu Đoàn Hựu Hồng, người đàn ông này, nên chơi thì tận tình mà chơi, nên nghiêm túc làm việc, tuyệt không trễ nãi, quả thật đáng giá để yêu.

Xe chạy nhanh đến một bãi đỗ xe, thật xa tôi nhìn thấy hai bóng dáng

đang đánh nhau, giống như hai con báo đang giận dữ, cắn xé.

Đoạn Hựu Hồng vội vàng đi lên nghĩ kéo bọn họ ra, kết quả bị kéo vào cuộc chiến, vô tội bị một quyền, người này cũng chẳng chịu thua, thừa dịp hỗn loạn, trả lại cho Hòa Nhất và Vĩ Vĩ mỗi người một đấm, lại lui về, nhún nhún vai với tôi, bày tỏ, cậu ta đã cố gắng hết sức.

Tôi cũng muốn tiến lên ngăn cản, lại bị Duy Nhất chặn lại, nói – “Thôi đi, dù sao cũng không động súng, không động dao, không thể chết người, chờ bọn họ đánh xong, hết hơi, tự nhiên là ngừng lại”

Đoạn Hựu Hồng cũng tán thành, hơn nữa còn đi qua quán ăn Nhật Bản gần đó mua về shushi cá sống, hai người này giống như đang xem biểu diễn đánh nhau.

Quả thật không phải người một nhà không vào một cửa, trong nháy mắt tôi cảm thấy Đoạn Hựu Hồng và Duy Nhất thật xứng đôi.

Chờ shushi cá sống gần ăn xong, hai người đánh nhau cũng dần mất hơi sức, một chiêu cuối cùng là: Vĩ Vĩ đấm một đấm vào ngực Hòa Nhất, Hòa Nhất rên lên một tiếng, ngã xuống đất, mà Vĩ Vĩ cũng mất hết sức, nằm dài trên mặt đất.

Tôi đi tới, nhìn hai người nằm trên đất thở hì hục, liền hỏi – “Thế nào? Đánh xong rồi à?”

Hai người đều không lên tiếng, tôi tiếp tục kích thích, - “Các anh có muốn tiếp tục hay không? Tôi đi qua bên cạnh mua bông băng thuốc đỏ.....tới chờ”

Thật lâu sau, Hòa Nhất mới mở miệng – “Cậu ta lái xe đụng vào tôi trước”

“Chỉ tiếc ông trời không có mắt, bị cậu tránh ra được” – Vĩ Vĩ lạnh lùng nói.

“Hừ, đừng tùy tiện nói ông trời, chuyện này phải nói là do kỹ thuật của cậu kém” – Hòa Nhất tiếp tục tranh cãi với Vĩ Vĩ.

Duy Nhất nhìn thấy trận đánh cũng kết thúc, liền ngáp một cái nói – “Đại

Khinh, nơi này giao cho cậu, tớ và Đoạn Hựu Hồng đi trước” – nói xong hùng hùng hồ hồ lôi kéo Đoạn Hựu Hồng đi.

Tôi biết Duy Nhất làm vậy cũng là do quan tâm mặt mũi của tôi, sợ trước mặt Đoạn Hựu Hồng nói tới sự việc kia tôi không chịu được.

Lập tức, bãi giữ xe lớn như vậy chỉ còn sót lại ba người chúng tôi.

“Đàm Vĩ Vĩ, anh cho rằng mình có phân nửa là ngoại quốc thì ngon lắm phải không? Anh nghĩ rằng đụng chết anh ta không cần đền mạng có phải không?” – tôi trước tiên hướng về phía Vĩ Vĩ nổ súng.

“Cậu ta thật đáng chết, muốn anh đền mạng, anh đền là được chứ gì” – Vĩ Vĩ nói ra thật là bình tĩnh.

“Được, nếu anh muốn giết anh ta, làm ơn trước tiên đem em giết trước đi” – tôi nói.

Vĩ Vĩ nhìn tôi, đôi mắt kia lạnh như băng, nhìn qua giống như rất bi thương, anh ấy nhất định là đang nghi ngờ tôi có phải đang bị hội chứng Stockholm hay không. (Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình)

“Anh không nghĩ rằng, nếu như anh bởi vì chuyện này mà xảy ra chuyện gì không may, em làm thế nào mà đối mặt với Duy Nhất, làm thế nào đối mặt với cha mẹ anh, làm thế nào đối diện với lương tâm của mình, cho nên, nếu anh muốn giết anh ta, em cũng sẽ không ngăn cản, chỉ là trước tiên nên đem em giết trước, anh không muốn giết cũng được, bất quá lúc bản án kết tội tử hình anh, em nhất định sẽ nhảy lầu tự tử, anh cũng biết, nhà em hiện tại cũng chỉ có 2 lầu, nhảy cũng không thể chết người, còn phải chạy về nhà mẹ mà nhảy, nhà mẹ em 23 tầng, anh cũng rõ ràng đi, tuyệt đối khi nhảy xuống, óc văng khắp nơi, hoàn toàn biến dạng” – vì tránh mình bị nghi ngờ hội chứng bệnh Stockholm, tôi tranh thủ giải thích.

Quả thật, nếu Vĩ Vĩ vì giúp tôi báo thù mà xảy ra chuyện, tôi làm thế nào cũng không trả nổi, không bằng bỏ qua cái mạng nhỏ, xong hết mọi chuyện.

Vĩ Vĩ cúi đầu, lau đi vết máu nơi khóe miệng mình, máu kia dính thật nhiều, lâu sau, anh ấy mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt màu xanh như ngọc nhìn tôi, hỏi – “Tần Khinh, em muốn anh làm thế nào đây?”

Tôi nhìn không hiểu ánh mắt của Vĩ Vĩ, nhưng nghe hiểu được ẩn ý của anh ấy.

Đúng vậy, tôi phải để anh ấy làm thế nào, tình cảm anh ấy đối với tôi như thế nào, mặc dù tôi giả bộ ngu ngơ, nhưng trong lòng không thể giả bộ ngu ngơ được, từ trước đến nay, anh ấy đối với tôi yêu thương trân trọng, kết quả, tôi thỉnh thoảng bị một người đàn ông khác khi dễ, trong lòng Vĩ Vĩ tuyệt đối không dễ chịu chút nào. Tôi hiểu rõ anh ấy đau lòng tôi, muốn giúp tôi báo thù, đến nỗi xem thường mạng sống của chính mình.

Tôi thật cảm kích Vĩ Vĩ, nhưng càng cảm kích càng cảm thấy hoảng hốt.

Còn nữa, tình anh, tim anh, cả đời tôi cũng không thể trả được.

“Vĩ Vĩ, em hiểu, anh rất tốt với em, em cũng hiểu rõ anh vì em mới làm ra những chuyện này. Nhưng mà hiện tại việc duy nhất em muốn, chính là những người em yêu thương đều bình an, Duy Nhất, anh, Đường Tổng, ông bà ngoại em, Tần Lệ, Tô Gia Minh, chỉ muốn mọi người sống thật bình an, sống thật tốt, chuyện khác em đều sẽ không để ý, không quan tâm đến, anh hiểu không? Nếu bởi vì em mà anh xảy ra chuyện gì đáng tiếc, chính là đem em bức đến đường cùng” – lời nói này, tôi phải thật cố gắng, xác xác thật thật phát ra từ đáy lòng.

Dùng cặp mắt xanh như ngọc ấy nhìn tôi chòng chọc, thật lâu, Vĩ Vĩ mới cúi đầu, hoàn toàn đầu hàng.

“Vĩ Vĩ, anh ra ngoài trước đi, em có mấy lời cần phải nói với anh ta” – Tôi nói với Vĩ Vĩ

Dĩ nhiên Vĩ Vĩ không đồng ý tôi và Hòa Nhất đơn độc ở chung một chỗ, làm gì cũng không động dậy, còn dùng ánh mắt như nói cho tôi biết - Tần Khinh, lá gan cô ghê gớm thật.

Em biết, em cũng đâu muốn nhìn thấy anh ta, là anh buộc em nhìn đến, nếu đã nhìn, có mấy lời nên nói cho rõ ràng – tôi cũng sử dụng ánh mắt

trả lời lại với anh ấy.

Vĩ Vĩ cũng mệt, cuối cùng đầu hàng, đứng dậy, khập khiễng ra cửa bãi đỗ xe chờ.

Giờ phút này, chính là tôi và Hòa Nhất chính thức gặp gỡ sau sự kiện kia, nói thật, cảm giác rất phức tạp.

Đang suy nghĩ mở miệng thế nào, Hòa Nhất nằm trên đất ngẩng đầu lên, cần cổ mở thành một đường cong tuyệt đẹp, giống như thiên nga, kiêu ngạo cô độc – “Đại Khinh” – anh ta nói – “Tô Gia Minh mà em cũng đề cập tới, chính là không có anh trong đó, là mong đợi anh chết không được tử tế sao?”

“Anh nghĩ thế nào tôi cũng không thể không chế” – tôi nói.

Hòa Nhất hướng cổ lên mỉm cười, đường cong khéo miệng không ngờ dính máu, nhìn qua thật ghê người. Cười cười, anh ta chợt dừng lại, nói – “Đại Khinh, em đừng dọa anh nữa”

“Tôi làm gì mà hù dọa anh” - tôi không hiểu.

“Em dù có buồn, có giận anh, nghĩ muốn đánh, muốn giết anh đều được, đừng tự nén lấy, ghen thành bệnh, ở bệnh viện nằm một tháng, một tháng này, em có biết anh làm thế nào mà sống hay không?” – Hòa Nhất duy trì tư thế nhắm mắt hướng lên.

Tôi không nói lời nào.

“Đường Tống tuyệt giao với anh, đúng là anh đã khoét sâu vào tim cậu ấy, anh và cậu ấy kết giao anh em nhiều năm như vậy, cũng coi như sống chết chi giao, cậu ấy cũng cắt đứt với anh. Nhưng chuyện này không quan trọng.....không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là, em vẫn hôn mê. Anh muốn đến thăm, nhưng Đường Tống giữ chặt muốn chết, không cho anh đến gần em nửa bước, Đại Khinh, em phải đến xem nhà anh đi, mở tủ đầu giường ra, em nhất định sẽ nhìn thấy một khẩu súng lục nhỏ bên trong, anh tự nói với mình, nếu em thật sự chết đi, cũng không quan trọng, anh liền nhất định tự tử theo, theo em cùng chết, cùng em đầu thai, biến thành em trai của em, làm cho em cả đời vĩnh viễn nhớ thương anh, có quan hệ máu mủ, dù thế nào cũng không thể bỏ rơi anh

được” – Hòa Nhất chậm chậm nói, trên đầu máu cũng từ từ chảy xuống, từng giọt từng giọt.

“Bây giờ có nói gì, cũng vô dụng” – tôi nói – “Hòa Nhất, anh cũng là người lớn, ở lúc anh xuống tay, hậu quả tôi cũng đã nói qua, anh vẫn làm, đại biểu, anh đã nguyện ý gánh chịu, như vậy hiện tại, chính là lúc anh nên gánh lấy hậu quả”

Tôi biết tâm địa mình sắt đá, theo lý thuyết, Hòa Nhất đối với tôi tình cảm cố chấp, cũng coi là một loại tình cảm, nghe anh ta nguyện ý liều mình chết theo tôi, tôi cũng nên có chút cảm động, nhưng nghĩ đến sự kiện kia, tôi thật khó chịu.

“Anh không trốn tránh, cũng không cầu xin em tha thứ, anh hiểu rõ mình không có tư cách cầu xin sự tha thứ. Anh chỉ nghĩ, nghĩ nhìn em một lần” – Hòa Nhất mở mắt ra, bên trong ánh mắt là một trời tinh khiết – “Đại Khinh, lúc này Đàm Vĩ Vĩ lái xe đâm tới anh, anh thật sợ, sợ là trước khi chết chưa kịp nhìn thấy em một lần, như vậy anh thật không cam lòng”

“Nhìn thấy tôi làm gì? Cả hai đều không dễ chịu” – tôi quay đầu, tránh đi ánh mắt anh ta, ánh mắt đó, tôi không chịu được.

“Nếu như biết nhìn em để làm gì, vậy anh có thể không chế tâm tình mình, cũng sẽ không thành ra bộ dạng như ngày hôm nay. Như cũ, cũng có thể chơi đùa mà sống, cùng một đám mỹ nữ vô tâm hưởng thụ, cùng bạn bè nhậu nhẹt, cũng không rơi vào tình cảnh hôm nay, không giao ra toàn bộ trái tim mình như vậy, Đại Khinh, lòng anh, trên tay em, đã không còn là của mình nữa, không gặp được em, chính là trống vắng” – Giọng nói Hòa Nhất bên tai tôi phiêu đảng, như bóng ma.

“Anh nên tập quen dần đi, bởi vì sau này, tôi sẽ không muốn gặp anh nữa” – tôi nói.

Đại Khinh tôi đúng là thật tuyệt tình, nghe lời của anh ta vậy mà cũng không động lòng.

Hòa Nhất không kích động, thậm chí trong giọng nói mang chút ý cười – “Đại Khinh, nhưng mà anh không làm được, không được gặp em, anh không làm được”

-----oOo-----

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Vậy anh muốn như thế nào? Anh không làm được, cho nên nghĩ là đúng lý hợp tình ngày ngày lượn lơ trước mắt tôi, để cho tôi thời thời khắc khắc nhớ tới sự việc kia, làm cho tôi vĩnh viễn phải tránh mặt Đường Tổng, để cho tôi sống mà bị sai lầm kia giày vò cho tới chết, không thể chân chính vui vẻ mà sống sao?” – tôi cũng không thèm nhìn đến ánh mắt của Hòa Nhất, bởi vì mệt mỏi.

Đêm khuya yên tĩnh, tôi cũng từng nghĩ qua vì sao mãi đơn phương yêu Đường Tổng, cuối cùng tìm ra một đáp án, là do anh làm cho tâm tình tôi thả lỏng, ở chung với Hòa Nhất, luôn mệt chết đi, khi đối mặt với những chuyện xảy ra với anh ta, phải có một sức lực vô cùng dũng mãnh để chống lại. Bình thường, cùng Hòa Nhất yêu chính là đối thủ, mà không phải là một phụ nữ, anh ta cần tôi cùng anh ta đấu trí, đấu dũng khí, ngày ngày cùng anh ta đối nghịch, sáng tạo ra nhiều điều thú vị, làm cho cuộc sống không còn nặng nề. Một ngày hai ngày còn có thể, nhưng mà lâu ngày, thật mệt mỏi, người không thể luôn đánh máu gà mà sống. Tôi thật ra rất đơn giản, chính là muốn an tĩnh bình thản, cùng người yêu lặng lặng đứng bên cửa sổ nhìn hoa mùa hè rực rỡ, nhìn tuyết mùa đông trắng tinh. Hòa Nhất không phải là dạng người cam nguyện trầm lặng, ở chung với anh ta, tôi một ngày phải sống như ba ngày, thật mệt mỏi.

“Anh cũng không muốn làm tổn thương em, Đại Khinh, trên thế giới này anh là người muốn cho em hạnh phúc nhất “ – Hòa Nhất giải thích.

“Đây là điểm khác biệt, anh muốn ---- hạnh phúc của tôi là do anh mang tới, một khi người khác làm cho tôi vui vẻ, anh sẽ đến phá hoại. Anh thật giống một đứa trẻ, xem tôi như vật sở hữu. Hòa Nhất, anh nói anh yêu tôi, nhưng anh chưa từng làm chuyện gì để cho tôi thấy vui vẻ” – tôi thờ dãi, nhẹ giọng nói – “Hòa Nhất, cho tôi thời gian, để tôi có thể quen sự việc kia, nếu không tôi sẽ điên, anh hiểu không?”

Hòa Nhất lặng yên một hồi lâu, lần nữa mở miệng thì giọng nói lại có chút khàn khàn – “Được, Đại Khinh, em muốn anh làm gì”

“Không để cho tôi nhìn thấy anh” - Tôi nói.

“Kỳ hạn bao lâu?” – Hòa Nhất hỏi – “cả đời sao?”

Tôi muốn nói cả đời, anh có đồng ý không? Nhưng lại nói ngược lại.

Đáp án dĩ nhiên rất rõ ràng, Hòa Nhất cần tôi nhượng bộ

“Ít nhất, trước khi tôi có thể quên được sự việc kia, anh phải biến mất trong sinh hoạt hàng ngày của tôi” – đây là giới hạn thấp nhất của tôi.

“Xem ra, anh căn bản cũng không có lựa chọn khác” – Hòa Nhất cười, tôi không thích anh ta cười, quá lạnh lùng.

“Hòa Nhất, chuyện đến nước này, đã không còn là một mình anh đáng thương, chúng ta đều phải hy sinh” – tôi nói.

“Đại Khinh, em yên tâm, coi như cả đời, anh cũng phải đợi, con người của anh coi như bị phế đi, bị em phế đi, quay đầu không được, em và anh, cùng nhau chịu đựng, cùng nhau hy sinh” – Hòa Nhất thở ra một hơi, thanh âm thật thoải mái – “Anh đã đáp ứng, mấy ngày nữa, sẽ đi, đi thật xa, để cho em không còn nhìn thấy”

Nói xong, anh ta chống thân mình đứng lên, vết thương đầy mình, nhưng cũng không lộ vẻ nhếch nhác, anh ta cũng không nhìn tôi, từng bước từng bước ra khỏi bãi đậu xe.

Hòa Nhất giữ lời, hôm sau đi nước ngoài, để không gian cho tôi quên lãng. Dĩ nhiên, điều này nói sau, hiện tại tôi lo lắng là thương thế của Vĩ Vĩ, vội vàng chạy tới lôi kéo anh trở về bệnh viện băng bó.

Trên đường đi, anh cũng không thêm để ý đến tôi, mặc kệ tôi nói gì, cũng không thốt một tiếng, tôi không còn cách nào, dứt khoát cũng không nói.

Trở về bệnh viện, mới phát hiện mình đã gây họa, lúc ra đi quá vội, không cùng hộ sĩ hay bác sĩ nói qua một tiếng, kết quả quay về thì cả bệnh viện đều tìm tôi, hộ sĩ thường ngày chăm sóc tôi vừa nhìn thấy tôi liền vội nói – “Đường phu nhân, cô hù chết chúng tôi, Đường Tiên sinh

trở lại không nhìn thấy cô, gấp đến đi tìm kiếm khắp nơi”

Tôi vội vàng trở về phòng bệnh, vừa vào cửa liền đụng phải Đường Tổng.

Đầu óc tôi nhanh chóng vận chuyển, muốn tìm ra một lý do qua loa tắc trách, dĩ nhiên không thể nói thật, Hòa Nhất là đề tài cấm kỵ giữa hai chúng tôi.

“Mới vừa rồi Duy Nhất có chuyện tìm em, cho nên.....”

Tôi còn đang bận nói ra mấy lời nói dối kia, Đường Tổng cầm tay tôi, nhẹ giọng nói – “Không có chuyện gì thì tốt” – nhìn anh thật trấn định, nhưng đôi tay kia, cũng lạnh như băng. Lạnh đến tôi có chút bất ngờ, là sợ tôi xảy ra chuyện sao?

“Về sau có ra ngoài, gọi điện thoại cho anh được không?” – Đường Tổng hỏi.

Tôi gật đầu, là tôi sợ hãi, không nên để cho anh lo lắng. Mấy ngày này, Đường Tổng gây đi không ít, tôi hiểu, anh đang lo lắng tôi sẽ làm ra chuyện gì, luôn ngày đêm chăm sóc tôi, tôi không nên làm cho anh lo lắng thêm như vậy.

“Sẽ không” – tôi nói – “về sau có ra ngoài, nhất định sẽ báo cáo với anh trước tiên”

Tôi cùng Đường Tổng bên này đang phu thê tình cảm, chợt nghĩ đến Vĩ Vĩ sau lưng, quay đầu lại nhìn, Vĩ Vĩ đang nhìn chằm chằm chúng tôi, ánh mắt kia, có ý gì.

Tôi có chút lúng túng, liền nhờ Đường Tổng hỗ trợ đem Vĩ Vĩ đến khoa ngoại băng bó vết thương. Trải qua kiểm tra, tất cả đều là ngoại thương, chỉ là trên tay có một vết thương cần khâu lại. Tôi lại tâm địa sắt đá, nhìn kim khâu vết thương xuyên thấu da thịt Vĩ Vĩ kia, trong lòng vẫn rất khó chịu.

Băng bó vết thương xong, Đường Tổng hỗ trợ đi lấy thuốc, liền còn lại tôi và Vĩ Vĩ, tôi và Vĩ Vĩ đi đến hàng ghế trên hành lang ngoài.

“Vĩ Vĩ, thật cảm ơn anh” – tự đáy lòng tôi nói lời cảm ơn – “Không phải là vì chuyện hôm nay, mà còn vì tất cả những chuyện trước đây”

“Giữa hai chúng ta cần nói hai chữ này sao?” – Vĩ Vĩ nói.

“Quả thật không nên, nhưng trừ nói câu này, em còn có thể làm thế nào đây?”

“Em vẫn còn muốn ở cùng với anh ta sao?” – Vĩ Vĩ đột nhiên hỏi.

Tôi gật đầu.

“Anh không yên tâm, anh ta không bảo vệ được em” – con người xanh lam của Vĩ Vĩ cuối cùng cũng dịu dàng một màu sắc trang nhã – “Ngay cả vợ mình mà cũng không thể bảo vệ, còn gọi là đàn ông sao?”

“Chuyện lần này không thể trách anh ấy” – tôi nghĩ, nói tiếp – “Hơn nữa, em cũng không có nhu nhược như vậy, cần người khác ngày ngày bảo vệ”

“Đại Khinh, em luôn luôn bắt chước người không ngoan như vậy, đứa nhỏ lúc khóc mới có đường mà ăn. Em cho tới bây giờ đều là tự mình chịu đựng, người ta nhìn cũng muốn tức giận, cũng làm cho người ta đau lòng” – Vĩ Vĩ nhẹ giọng nói.

“Em có thể chịu được, anh yên tâm” – tôi hướng phía anh ấy mà cười.

Vĩ Vĩ nhìn tôi, đến nỗi tôi cảm thấy sợ hãi, bất chợt, anh ấy một tay ôm chầm lấy tôi, dán sát vào ngực – “Đại Khinh, tại sao em cứ khẳng khẳng một mực như vậy, vì sao cứ khẳng khẳng hướng vào nơi sẽ làm mình bị thương mà đến, tại sao không cho anh cơ hội để bảo vệ em? Anh thật sự không chịu nổi, có đôi khi thật muốn đem những tổn thương mà em gánh chịu đi giết hết, tính toán, Đường Tổng cũng là một trong số đó”

Lỗi tại tôi bị buộc dính sát vào ngực Vĩ Vĩ, nghe rõ ràng thanh âm của anh ấy trong lòng ngực chạy thật nhanh.

Người đàn ông này, luôn luôn muốn điều tốt cho tôi.

“Tại sao lại coi Đường Tổng là một trong số đó?” – tôi hỏi.

“Hòa Nhất là đả thương thân thể của em, anh ta đả thương tâm của em, càng đáng chết hơn” – Vĩ Kết thúc âm còn lạnh hơn so với ánh mắt

Nằm trong lòng ngực anh ấy, nháy mắt tôi nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, ví dụ như, Duy Nhất cùng anh ấy trước đây mỗi lần đi ra ngoài ăn lẩu cay thì anh luôn lẳng lẳng lặng lặng nghe tôi cùng Duy Nhất tám chuyện, lại lẳng lẽ gắp những món ăn tôi yêu thích vào chén tôi; hoặc như bất kể công việc có bận rộn cấp mấy, tôi mà đến nhà tìm Duy Nhất thì anh sẽ từ trong phòng đi ra ngoài, cầm quyển sách ngồi trên ghế sofa mà nhìn tôi; còn nữa, lúc tôi và Duy Nhất uống rượu say thì anh sẽ đem hai đứa tôi vớt về nhà, tỉ mỉ lau mặt tôi, quét dọn khạc ói của tôi, cũng không một câu oán hận.

Nghĩ tới những việc này, tôi lúc ở trong ngực anh, rất nghiêm túc nói – “Vĩ Vĩ, về sau em cũng sẽ không để mình bị tổn thương nữa, em đáp ứng anh, sẽ bảo vệ mình thật tốt, sẽ không để anh lo lắng nữa”

Tôi cảm giác những lời này được coi như là giống lời của người nói nhất, đáng tiếc Vĩ Vĩ không có phản ứng, giống như bị một sự vật sự việc gì đó đoạt đi lực chú ý.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cái đầu tranh thủ từ ngực Vĩ Vĩ giãy giụa ra, vừa nhìn, quả nhiên, Đường Tổng đang cầm túi thuốc, đứng cách đó không xa, nhìn chúng tôi.

Hôm nay đúng thực là xui xẻo, cư nhiên bị bắt gian tại chỗ.

Đây coi như là lần thứ hai Đường Tổng tận mắt nhìn thấy tôi và Vĩ Vĩ có chút gì gì kia, nếu giải thích là công việc cũng không được hợp lý lắm, tôi có chút hoảng hốt, nhưng hai người đàn ông này hình như rất bình tĩnh ---- Vĩ Vĩ lấy thuốc từ trong tay Đường Tổng, rời đi.

Trong lúc hai người chạm nhau, cùng nói với nhau một câu

Vĩ vĩ nói – “cám ơn”

Đường Tổng đáp – “không có chi”

Cứ như vậy, Vĩ Vĩ về nhà dưỡng thương, còn tôi ở bệnh viện tiếp tục

dưỡng bệnh.

Trong đầu chậm chậm nghĩ đến việc tôi có nên nói rõ ràng việc của Vĩ Vĩ hay không, nói như thế nào đây, đây là một vấn đề, mãi cho đến tối, tôi và Đường Tổng cũng không nói chuyện.

Buổi tốt, lúc 11 giờ, Đường Tổng bắt đầu trải chăn trên ghế salon trong phòng bệnh, tôi nói – “em cũng không có việc gì, hay là anh về nhà ngủ đi, cho thoải mái một chút”

“Em không hy vọng anh ở đây sao?” – Đường Tổng hỏi.

“Không phải, chỉ là sợ anh mệt nhọc, ghế salon nhỏ như vậy, anh luôn phải co chân ngủ, rất khó chịu” – tôi giải thích.

“Chuyện này dễ giải quyết thôi” – Đường Tổng vừa nói vừa cầm chăn đi về phía giường bệnh – “vậy tối nay anh và bà xã chen chung một ổ đi”

Tôi đang định cự tuyệt, nhưng động tác Đường Tổng mau lẹ, đã chen lên giường.

Giường nhỏ, hai người nằm sát nhau, tôi có chút không quen.

Sau lần đó, không biết vì sao, tôi đối với đụng chạm của Đường Tổng có chút kháng cự, nhưng vẫn luôn chịu đựng, nhưng mà hiện tại, tôi nhắm mắt lại, quyết định nhanh nhanh mà ngủ.

Nhưng đèn tắt không lâu, tay Đường Tổng bắt đầu níu kéo nút áo tôi, tôi giả bộ ngủ, xoay người, đưa lưng lại với anh. Nhưng chiêu này dùng không được, tay của anh vẫn như cũ không xa không rời. tôi chỉ có thể nói thẳng – “Đường Tổng, hôm nay thân thể em không thoải mái” – nhưng Đường Tổng cũng nhẹ giọng nói bên tay tôi – “không sao, anh sẽ để em thoải mái”

Nói xong, tay của anh từ dưới áo mò vào trước ngực, trực tiếp xoa ngực tôi.

Trong nháy mắt đó tôi giống như bị điện giật, chột đẫy anh ra, hơi chút dùng lực, sau khi đẩy, thân thể tôi không tự chủ mà run rẩy.

Dưới ánh trăng, Đường Tổng nhìn tôi, một đôi mắt đen, yên tĩnh.

“Em thật sự không thoải mái” – tôi có chút cố hết sức giải thích.

Đường Tổng nhìn tôi một hồi lâu, ánh mắt vẫn dịu dàng, tay anh nhẹ nhàng đem tôi ôm vào lòng, cánh tay có tiết tấu vuốt vuốt lưng tôi –
“Được được, không sao, chúng ta ngủ thôi”

Thân thể tôi vẫn còn run rẩy, tôi không không chế được, đó là loại run rẩy từ trong lòng, tôi cố gắng đè nén, nhưng uổng công.

Đường Tổng ôm lấy tôi, kiên nhẫn vỗ về, an ủi tôi, tôi thiếu qua mười phút, thân thể tôi mới từ từ bình tĩnh lại.

Tôi vẫn nghĩ rằng mình có thể chịu đựng cho qua loại chuyện này, nhưng phản ứng của thân thể hoàn toàn biểu hiện sự mềm yếu của bản thân, tận sâu trong lòng tôi càng sợ loại tiếp xúc thân thể, tôi sợ xích lõa trước mặt Đường Tổng, điều này cưỡng chế tôi lại nhớ đến ngày đó anh nhìn thấy cảnh tượng tôi bị làm nhục trong rừng kia.

“Là anh không tốt” – Đường Tổng nhẹ giọng nói xin lỗi – “Đừng sợ, anh chỉ ôm em, được không?”

Tôi gật đầu, cố gắng thả lỏng thân thể mình.

Chỉ cần Đường Tổng không tán công vào trong quần áo, tôi cũng còn yêu thích nằm trong ngực của anh, an toàn thoải mái.

Ngủ ngủ, chợt nghe Đường Tổng hỏi – “Đàm Vĩ Vĩ đối với em thật tốt”

Tôi cũng ngủ mơ mơ màng màng, cũng không để ý, cứ như vậy mà ừ một tiếng.

“Biết anh ta lâu rồi sao?” – Đường Tổng tiếp tục hỏi.

“Ừ, rất lâu rồi” – tôi vẫn còn ngủ mơ mơ màng màng.

“Bà xã, anh có thể hỏi một chuyện hay không?” – Đường Tổng hỏi

“Hỏi đi” – tôi nói, thanh âm mềm nhũn, vô cùng buồn ngủ.

“Em, vì sao lại chọn anh?” - Rốt cục Đường Tổng lại hỏi tới cái vấn đề nghiêm túc này.

Vấn đề này thật không đơn giản, trực tiếp đề cho tôi bỏ lỡ mọi thứ, bỏ chạy, vội vàng thanh tỉnh, nghiêm chỉnh mà chờ.

“Lựa chọn anh, nguyên nhân giống như nhau thôi, duyên phận” – lời này giống giống quảng cáo PS, hiệu quả, trắng đẹp, trừ bỏ mụn đỏ, dần dần, làm cho ai nhìn qua đều thấy đẹp vô cùng.

“Anh nhìn ra, Vĩ Vĩ thật là yêu thích em” – Đường Tổng nói.

“Sao, anh hâm mộ hay ghen tị?” – tôi nói giỡn

Vậy mà Đường Tổng cũng rất nghiêm túc mà ừ một tiếng, lặp lại – “Ừ, hâm mộ ghen tị”

“Ý anh là anh hâm mộ đến ghen tị Vĩ Vĩ yêu thích em sao? Ý là anh có gì đó với Vĩ Vĩ?” – Tôi cười cười.

“Hai người đàn ông có thể làm gì, súng đấu súng à” – Đường Tổng bắt đầu nổi gian tà lên.

“Xoay lưng lại cũng được mà” – tôi đề nghị.

Đường Tổng im lặng một hồi, rốt cuộc nói – “bà xã, em quá hung ác đi”

Tôi thật sự nghĩ muốn nói với Đường Tổng là, tôi mà đến thời điểm hung ác anh còn chưa có thấy qua đâu.

Náo loạn một hồi, chuẩn bị ngủ, nhưng lần này Đường Tổng thật nghiêm túc, không buông tha, tiếp tục hỏi “Em còn chưa trả lời vấn đề của anh”

“Có cái gì cần trả lời, em muốn ngủ” – tôi lằm bằm

“Trả lời xong sẽ để em ngủ” – Đường Tổng lần này là nói thật.

Bị hấn hỏi đến phiên, tôi chống thân, nằm sấp trên ngực anh, nhìn anh, từng chữ từng câu mà nói – “Đường Tổng, anh muốn biết đáp án đúng

không? Được, em nói cho anh biết, lựa chọn anh, là bởi vì yêu thăm anh, lần đầu tiên gặp mặt đã lún sâu vào, không thoát được, một ngày không nhìn thấy anh, tâm tình liền hốt hoảng, hai ngày không nhìn thấy thân gầy đi tám lạng, nếu mà ba ngày không nhìn thấy anh, em buồn bực đến mắt cũng thâm quầng. Em yêu anh đến điên dại, em đã thề, đời này nếu không thể trở thành vợ anh, thì nhất định cũng phải làm con dâu của anh. Thật may, anh vờn người ra, cứu vớt đứa con trai của anh. Nói tóm lại, tóm tắt cho gọn lại, em thật yêu thăm anh rồi, cho nên mới có thể vứt bỏ hết những con người ưu tú theo đuổi mình, cũng không để ý mọi người phản đối mà đi kết hôn với anh.

-----oOo-----

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đem lời một lần nói hết, tôi nhìn Đường Tổng, anh cũng nhìn tôi, mắt to trừng mắt nhỏ, mắt nhìn mắt thật lâu, dưới ánh trăng cũng nhìn rõ mụn cám, lâu đến nỗi hai người kìm lòng không đậu sắp sửa hôn môi nhau .....tôi phớt một tiếng, bật cười – “Đường Tổng, anh tin sao? Nhìn kiểu của anh, rất muốn làm, em không chịu nổi, ha ha ha ha...”

Tôi liếc mượng cười, thậm chí cười đến rơi lệ.

Tôi nói thật, giả dối cười.

Đường Tổng cũng cười, trong lúc cười mang một ít khấn trương, sau đó từ từ buông lỏng.

Tôi tự khiển trách mình, Tần Khinh, mà đem người khác làm cho sợ quá mức, không nên nha.

Sau khi cười xong, hai chúng tôi nghĩ nhanh chóng mà ngủ, Đường Tổng từ phía sau lưng ôm lấy tôi, đường cong hoàn mỹ hai thân thể dán sát nhau, nghe một nhà tâm lý học nói rằng, tư thế ngủ này đại biểu người đàn ông sau lưng cam kết nguyện ý yêu mình.

Cam kết thì cam kết, anh nguyện ý cho, tôi cũng nguyện ý tin.

Vài ngày sau, sau khi bổ sung nhiều dinh dưỡng, tôi được xuất viện, Đường Tổng sớm thay tôi làm xong thủ tục, kế tiếp dẫn tôi xuất viện. Bởi vì ngày hôm qua chơi đánh boss trễ, tôi ngồi lên xe kế bên ghế lái giả vờ nhắm mắt ngủ, không biết xe chạy bao lâu, nghe Đường Tổng nói – “Tới rồi, xuống xe thôi”

Tôi mở mắt ra nhìn, phát hiện không đúng, lại dụi mắt, vẫn phát hiện có gì đó ----- đây đâu phải nhà chúng tôi, là sân bay mà.

Tôi nhìn Đường Tổng, hỏi “đại nhân, ngài muốn đem tôi bán phải đến nhà ga chứ, nhầm nơi rồi, trên máy bay không thịnh hành bán người”

“Bán làm chi, anh giữ lại từ từ mà dùng” – Đường Tổng đi qua mở cửa, ôm tôi xuống, tiếp đó, đi đến sau cốp xe, lấy hành lý.

“Rốt cuộc là muốn làm cái gì đây?” - Tôi hỏi.

“Đi Hải Nam” – Đường Tổng một tay kéo hành lý, một tay kéo tôi, hướng sảnh sân bay đi vào.

Tôi nhất thời thất thần, chờ thần trí quay lại, liền bắt đầu kháng cự.

“Không được, Không được, em còn phải đi làm mà?”

“Anh đã giúp em xin phép công ty nghỉ rồi”

“Vậy cũng không được, em cũng chưa chuẩn bị cái gì mà”

“Qua đến kia mua, nghe người ta nói chỗ đó so với chỗ này có đầy đủ hết”

“Đúng rồi, xe, xe còn dừng bên ngoài đây”

“Anh kêu Dương Dương lái giúp về nhà rồi”

“Vẫn chưa được, em, em, không muốn đi”

“Chúng ta coi như đi hưởng tuần trăng mật, bà xã, em nhất định phải đi”

“Lần trước không phải đã đi rồi sao?”

“Trăng mặt không chê đi nhiều”

Cứ như vậy, tôi bị Đường Tổng lôi đi, nhét vào máy bay, căn bản không thể phản kháng, mấy giờ sau liền đến Hải Nam.

Ra khỏi cửa chính sân bay, có một chiếc xe dừng bên ngoài chờ, theo như Đường Tổng nói là anh mượn của người bạn, tài xế chở chúng tôi đến biệt thự Nhất Hải. Vào cửa, kéo rèm trắng cửa sổ, đứng trên ban công, tôi cảm thấy thân thể mình trong suốt. Ánh mặt trời, bờ cát vàng, biển xanh rộng biếc, cảnh sắc nơi đây có thể làm cho lòng người thả lỏng.

Tôi đang ngẩn nhìn cảnh đẹp, hít sâu một hơi, giọng nói Đường Tổng truyền đến từ phía sau lưng – “Bà xã, đang nghĩ gì?”

Tôi nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói – “Em đang nghĩ, giả cho anh, đúng là giả không làm người”

“Thì ra giá trị của anh chỉ là ở chuyến đi Hải Nam này thôi à?” – Đường Tổng hỏi.

“Dĩ nhiên, giá trị của anh còn thể hiện ở nhiều phương diện nữa” – tôi nói – “Nhưng mà chờ đó từ từ em sẽ khám phá sau”

Cả ngày đi đường, tôi cảm thấy hơi mệt, muốn đi tắm, bồn tắm là kiểu thùng gỗ, nằm bên trong, nghe tiếng sóng vỗ, xương cốt cả người đều thả lỏng.

Đang thả lỏng, bất chợt có một đôi tay trắng trợn đặt lên đôi vai xích lữa của tôi, giọng Đường Tổng hồng âm mập mờ - “làm như vậy, có được coi là thể hiện giá trị của anh không?”

Tay của anh, theo vai của tôi trượt xuống dưới, tôi nhẫn nhịn, liều mạng tự nói với mình, đây là Đường Tổng, là Đường Tổng tôi thích nhất, nhưng mà lý trí cũng không thắng được tình cảm, lúc tay anh vẫn tiếp tục di động trên thân thể tôi, tôi đứng lên, nhanh chóng dùng khăn tắm bao lấy cơ thể mình, đầu không quay lại, nói – “em tắm xong rồi, đi ngủ trước một chút”

Nói xong tôi hướng ngoài phòng tắm đi, để lại Đường Tổng, lẳng lẳng chờ đợi phía sau.

Tôi hiểu rõ làm vậy không tốt, nhưng, trong lòng cũng khổ tâm không ít.

Đang lúc tôi muốn đi tới giường thì Đường Tổng như một con báo săn mồi, nhanh nhẹn chạy tới, chọt ôm tôi nhào lên giường

Ký ức ần sâu trong đầu không muốn hồi tưởng lại. chọt nồ tung, tôi nồ tung đến huyết nhục mơ hồ, đau không chịu nổi ---- đau khổ quấy đập chân tay, mắt nhìn lên trời, dồn dập thở dốc, cảm giác ở bụng tạo nên một lỗ hổng khổng lồ.

Tôi nghe thấy mình hét ra tiếng thét chói tai, thanh âm kia tôi nghe thấy cũng cảm thấy không rét mà run ---- rét lạnh thê lương, thanh âm đó cũng làm Đường Tổng sợ hãi, anh bịt miệng tôi lại, nhẹ nhàng bên tai tôi, giọng dịu dàng, nói – “Tần Khinh, là anh, là anh, không phải là ai khác, em nhìn lại cho rõ, là anh đây”

Giống như trải qua đường truyền rất dài, giọng anh mới truyền vào đầu óc tôi, tôi từ từ tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện cả người chảy tầng tầng mồ hôi lạnh, có thể thấy được tâm tình vừa rồi kích động rất mãnh liệt.

Hai chúng tôi nằm trên giường lẳng lẳng thở, thời gian kéo dài rất lâu, cũng không ai nói gì, chỉ liên tiếp nghe tiếng sóng biển, cùng với thỉnh thoảng truyền tới tiếng cười của du khách.

Đường Tổng phá tan sự yên tĩnh, quyết định bàn về chuyện này – “Đại Khinh, em có phải rất sợ anh đụng đến em?”

Sự thật đúng là như thế, nhưng mà tôi không biết phải mở miệng thế nào? Phủ nhận chính là nói láo, mà thừa nhận sẽ làm tôi khó chịu, tôi chỉ có thể lựa chọn im lặng.

“Đừng sợ, là anh, anh là Đường Tổng, là chồng của em, anh sẽ không để bất cứ người nào làm tổn thương em nữa” – giọng Đường Tổng vẫn là dịu dàng như vậy, nhưng trong giọng nói lại chứa kiên định tuyệt đối.

“Không cần sợ” – Đường Tổng từ từ đưa tay tới, tôi nhắm mắt lại, nhớ lại lời Đường Tổng nói, đây là Đường Tổng, là chồng của tôi, tôi đã từng liều mạng mà gả cho anh.

Nhưng vô dụng, khi tay kia chạm vào da thịt tôi, tôi vẫn giống như bị lửa đốt, chột nhảy lên.

Vẫn thất bại.

Tôi biết rõ, đây là hậu di chứng, và lại hậu di chứng này rất nghiêm trọng, tôi tránh né đại biểu cho sự việc kia cũng không có được chôn vùi đi, vẫn tồn tại giữa hai chúng tôi, tôi và Đường Tổng trong khoảng thời gian này cười nói, trong khoảng thời gian này che giấu, thậm chí ngay cả chuyến đi Hải Nam này, tất cả đều là buồn cười, uống công che giấu.

Tiếp đó, tôi cũng không nói chuyện với Đường Tổng, không khí giữa hai chúng tôi nặng nề đến cực điểm.

Đau khổ như vậy kéo dài đến ngày thứ hai, mười mấy giờ đó, anh trừ một câu “em đã thức” và tôi một câu “ừ” ra, không có đối thoại nào khác.

Mặc dù chiến tranh lạnh, nhưng bụng vẫn muốn lấp đầy, Đường Tổng chở tôi đến nơi lân cận ăn buffe hải sản. Không hổ danh địa phương cận biển, hải sản thật nhiều, tươi sống, con nào cũng to, nhìn làm cho người ta thèm thuồng, sò Mai, bạch tuột, cua bông, bào ngư, ốc hương, hào non, sò biển, tôm hùm....cái gì cần đều có.

Kinh nghiệm sương máu nói cho chúng tôi biết, hai vợ chồng chiến tranh lạnh tuyệt đối không nên đi ăn buffe, ăn hơn mười phút, tôi còn chưa phát huy hết 20 phần tài nghệ thường ngày của mình, bên kia Đường Tổng cũng không tốt hơn bao nhiêu, vốn thường ngày so với sức ăn của tôi còn kém, hôm nay càng thêm ít.

Thua thiệt, bữa ăn hôm nay tuyệt đối là thua thiệt.

Tôi đứng trước bữa tiệc buffe, lần đầu tiên thất bại mà cảm thấy xấu hổ.

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đang xấu hổ, chợt nghe tiếng xôn xao gần đó, tò mò nhìn qua, phát hiện có hai cô gái trẻ tuổi, vì tranh giành chỗ mà đánh nhau, mày đẩy tao, tao xô mày, tựa như giành chồng vậy. Đang xô đẩy, chợt một người đàn ông to khỏe từ trên trời rơi xuống, ngăn cản trước mặt cô A, tát một cái lên mặt cô B làm cô này té xuống đất. Thì ra người đàn ông to khỏe là bạn trai cô A, đáng thương cô B nhu nhược bị đánh té xuống đất, đứng cũng không đứng dậy nổi, mà bạn bè của đôi nam nữ kia còn chỉ chỗ vào người ta mà chửi bới.

Hiện trường nhất thời xôn xao hẳn lên, lòng tôi có chút căm phẫn, mặc dù hai cô gái đó cũng không đơn giản, nhưng chuyện con gái gây gổ với nhau, đàn ông khuyên can là được rồi, nhảy ra thành linh còn đánh con gái nhà người ta một cái coi là chuyện gì đây? Đàn ông đánh phụ nữ thì không nói? Đánh xong miệng còn không sạch sẽ mắng chửi thì hơi quá đáng đi.

Mặc dù đại đa số người ở hiện trường trong lòng cũng bất bình giống tôi, nhưng nhìn người đàn ông to con kia, cơ ngực, cơ bụng, cánh tay bắp thịt, không ai dám tiến lên.

Người đàn ông to béo kia thấy không ai dám ra mặt, khí thế càng thêm phách lối, giống như con cua đi ngang, tiếp tục chửi vào cô B đang che mặt khóc trên mặt đất. Đang mắng hăng say, đột nhiên có một người bước ra, khuyên can, “anh bạn, hơi quá rồi”

Con người tôi vừa nhìn thấy, xuất hiện trên sân chính là ông chồng nhà mình, Đường Tổng, vội vàng ném con cua xuống, co chân chạy đến đó.

Người đàn ông to khỏe khí thế đang hăng, hừ lạnh với Đường Tổng một cái, nói, “mắc mớ gì đến mày?”

“Anh là một người đàn ông, lại trước mặt mọi người đi đánh một cô gái, có phải hơi quá đáng hay không?” Đường Tổng nói.

Người đàn ông to con kia triệt để bị chọc giận, nói “ông mày không chỉ

đánh phụ nữ, còn đánh luôn cả mày nữa!” – nói xong, người đàn ông to béo đó liền giơ cao cánh tay cuộn cuộn bập thít hướng Đường Tổng vùng một cái! Một quyền này khí thế hung hăng đánh về phía mặt của Đường Tổng, đây hoàn toàn là trần trụi ghen tỵ, ghen tỵ gương mặt tuấn tú của Đường Tổng.

Dù sao cũng lẫn lộn trong quân đội từ nhỏ, không ngoài ý muốn, Đường Tổng tránh thoát, không chỉ tránh khỏi, còn thuận tiện trả lại một quyền cho người đàn ông to con kia, vừa vắn rơi vào lồng ngực của hắn. Tôi cảm thấy Đường Tổng cũng là ghen tỵ, ghen tỵ người ta cơ bắp rắn chắc.

Một quyền này hậu quả cũng rất nghiêm trọng, người đàn ông cường tráng đó che ngực hơn nửa ngày, gương mặt vắn vẹo như bánh quai chèo.

Cô A vừa thấy bạn trai mình bị đánh, nhất thời quơ đôi móng vuốt hướng Đường Tổng nhào tới, làm như boss, hệ số khó khăn cô A so với người đàn ông to lớn kia cao hơn, dù sao người đàn ông tốt không thể đánh phụ nữ, Đường Tổng không thể động thủ với cô, sức lực đều giữ lại, trên mặt trên cổ lập tức xuất hiện mấy vết cắt móng tay đỏ tươi.

Nhìn vết thương kia, tôi nổi giận, máu sôi trào, lập tức vạch đám người ra, ngăn trước mặt Đường Tổng, một tay nắm lấy tóc cô A, một cước làm cho cô té ngã trên đất.

Phụ nữ đánh phụ nữ, căn bản không cần bận tâm đ*o nghĩa giang hồ.

Tôi và Đường Tổng cứ thế chiến đấu thành công, lúc đó trong quán ăn hô hào hai chúng tôi là Thần Điều đại hiệp; trên giang hồ còn đồn hai chúng tôi là đặc công bí mật của quốc gia.

Tôi đối với danh hiệu này rất bất mãn, nhiều điều xấu nha! Nguyên rửa Đường Tổng cụt tay thì thôi đi, còn nguyên rửa cả tôi có 16 năm không ^_^ có sống, quần chúng quả thật là quá độc ác.

Bất quá trận đánh này không tệ, khiến không khí ngọt ngào giữa tôi và Đường Tổng hoàn toàn tan rã, từ quán ăn đi ra, tôi nhìn vết thương trên người Đường Tổng, không nhịn được bật cười.

“Anh nói này bà xã, em nhìn như rất là hả hê đi, anh bị thương mà em còn cười được sao!” – Đường Tổng hơi có chút bất mãn.

“Không có biện pháp, anh cũng quá thương hương tiếc ngọc đi” – tôi giễu cợt – “Hiện tại anh mới biết, bà xã anh còn tương đối dịu dàng chứ?”

Đường Tổng cúi đầu, một hồi sau ngẩng lên nói, “Trải qua trận đánh vừa rồi, anh phát hiện, sau này không thể làm chuyện xấu, nếu không em tuyệt đối có thể một cước đá anh gãy chân nha!”

“Đó là do em hy sinh hình tượng, giống Mai Siêu Phong ra tay cứu người thôi!” – tôi giải thích.

“Thật ra anh cũng coi như đã kết hôn với người phụ nữ dịu dàng rồi, ở nơi anh làm việc, 180 cái đầu đàn ông, có khi trời tối còn khóc lóc chạy đến phòng làm việc, toàn thân trên dưới đều bị thương, khóc đến thương tâm, nói cái gì bị bà xã dùng cây phơi đồ đánh”

Thật nên để Đường Tổng đi ra ngoài cho biết, nếu không còn nói tôi là Nữ Lưu Manh.

“Muốn đi đâu nữa không?” – Đường Tổng hỏi – “Ra ngoài một chuyến, cũng nên đi chơi thật tốt một chút”

“Chân trời góc biển đi” – tôi đề nghị.

Vậy mà Đường Tổng không đồng ý, lấy lý do là truyền thuyết nói vợ chồng hay tình nhân mà đến đó nhất định sẽ chia tay.

Nói thật, nghe anh ngăn cản, trong lòng tôi có chút ngọt ngào. Nhưng mà nghĩ muốn chọc anh, nên nói – “À à, thì ra anh muốn đầu bạc răng long cùng em nha!”

“Đạo này, cưới một cô dâu cũng không dễ dàng, thế nào cũng phải quần thật chặt thôi!” – Đường Tổng nói.

Cuối cùng chúng tôi quyết định đến bãi biển chơi, ngày thường bơi lội trong hồ, tôi hay mặc đồ bơi liền mảnh, nhưng ở biển Hải Nam, các cô gái bốn phía đều mặc bikini, tôi khế cắn răng, cũng mua một bộ bikini màu vàng nhạt, để tăng cường hiệu quả, bên trong phần ngực còn lót thêm hai miếng đệm, loại tốt nha, trong nháy mắt lớn như cái chén.

Vừa đi ra ngoài, quay đầu nhìn từ trên cao, Đường Tống nằm trên cát, dưới cây dù, nhìn tôi, đôi mắt nhỏ kia, cách cặp mắt kính vẫn thấy lấp lánh.

“Không nhận ra?” – tôi hỏi.

“Nhận ra, không nhận ra ngực thôi” – Đường Tống nói thẳng.

“Đây mới là tài nghệ thật sự” – tôi không thèm để ý đến lời trêu chọc của anh, nằm trên bãi cát, bắt đầu thoa kem chống nắng. Đường Tống giật mình một cái, cuối cùng chần chờ, xem chừng muốn giúp tôi bôi, nhưng sợ tôi bị kích động, nên thôi.

Sau khi xử lý xong, hai chúng tôi nằm ngắm trời ngắm biển, quan trọng nhất là ngắm người.

Không còn cách khác, tuần nam mỹ nữ quá nhiều, không nhìn mới lạ, chúng tôi vừa nhìn còn vừa đánh giá.

“Anh xem cô nàng kia đi” – tôi chỉ vào một mỹ nữ ngực cúp E nói nhỏ với Đường Tống, đó tuyệt đối là giả.

“Làm sao em biết đó là giả?” – Đường Tống hỏi.

Nghe xong mấy lời này, cũng biết Đường Tống không có kinh nghiệm, tôi lập tức nói cho anh biết tri thức cơ bản – “Anh nghĩ đi, nơi đó có xương quai xanh rõ ràng như vậy, ngực còn lớn như vậy được à? Nhà cô nàng chẳng lẽ mỡ nhiều hơn mắt sao, toàn bộ hướng nơi quan trọng mà to sao? Không xem cho rõ lại tự động nhắm ngay nơi quan trọng?”

Không chỉ đánh giá mỹ nữ, hai chúng tôi còn thảo luận tuần nam.

Một tuần nam vóc dáng gầy yếu nhưng “khỏe mạnh” từ từ đi ngang qua người hai chúng tôi, quần bơi bao bọc thật chặt, đem “hùng vĩ” nhà mình hiển lộ vô cùng tinh tế.

Tôi nhăn nhăn không được oa lên một tiếng.

“Đó cũng không phải là thật” – Đường Tống ở một bên nhắc nhở.

“Cái này cũng có thể làm giả sao?” - lòng tôi hiếu kỳ cực độ - “hay là nhét thêm gì đó vào, hay là phẫu thuật cho to lên à?”

Đường Tổng nói mình cũng không rõ lắm.

“Vậy sao anh có thể chắc chắn của người ta là giả chứ?” – Tôi nói cho Đường Tổng biết, đây là xã hội pháp trị (quốc gia trị bằng pháp luật), nói chuyện là phải chịu trách nhiệm.

Đường Tổng chậm rãi nói - “Trong lòng anh, lợi hại hơn anh, đều là giả”

Tôi bây giờ mới phát hiện, đứa nhỏ Đường Tổng này, trong lòng thật sự vô cùng mạnh mẽ.

-----oOo-----

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặt trời ấm áp, tôi nằm trên cát ngủ một lúc lâu, cũng không ngủ say lắm, nhưng loại cảm giác này thật thoải mái, thật ấm áp, mặt hướng biển rộng, ngày xuân ấm áp.

Ngủ cũng được một lúc, chậm rãi mở mắt ra, phát hiện Đường Tổng một mực canh giữ bên cạnh tôi.

“Sao vậy?” – Tôi có chút ngượng ngùng.

“Lúc em ngủ, trông giống như trẻ con” – Đường Tổng mỉm cười, nụ cười kia, thật bất trị. Môi hồng, răng trắng, thật hấp dẫn, trái tim tôi đập thình thịch.

“Vì sao?” – Tôi hỏi.

“Rất yên tĩnh, hơn nữa thỉnh thoảng còn mỉm cười, tựa như đối với thế giới này rất thỏa mãn, một chuyện nhỏ cũng làm cho em rất vui vẻ” – giọng Đường Tổng giờ phút này như chứa sự ấm áp của ánh mặt trời.

“Vừa ngốc, mà còn lưu manh!” – tôi giải thích kết luận của anh.

“Không lẽ anh thường nhìn em ngủ à?” – tôi hỏi.

Vốn là nói đùa, không ngờ Đường Tổng lại thừa nhận – “Đúng vậy, nửa đêm tỉnh lại, sẽ nhìn”

Tôi trầm nghĩ, chửi thề, má nó, khó trách tôi thường xuyên mơ, cảm giác hình như có người nhìn mình chăm chăm, sống lưng cũng lạnh lạnh, hóa ra Đường Tổng nửa đêm thường giả quỷ dọa người.

“Anh đang suy nghĩ, sau này đứa nhỏ có thể giống em hay không?” – Đường Tổng bỗng nhiên đưa tay nắm lấy gương mặt tôi, nói, “Nếu là con gái, giống em cũng được, mắt cười cong cong, mặt tròn tròn, hy vọng lớn lên giống cái bánh bao nhỏ”

“Lớn lên giống gì cũng được không thể giống bánh bao..... sẽ bị chó gặm” – tôi nói. Trong lòng lại có chút khác thường, tim đập tương đối nhanh, bởi vì hai chúng tôi lần đầu tiên nói về chuyện con cái.

Con cái, không phải không nghĩ tới, có lúc người lớn từng khuyên nên sớm sinh con, đàn ông mà có con, sẽ nghĩ đến mẹ của cốt nhục, lòng cũng sẽ đặt trên người của mình nhiều hơn.

Nhưng tôi không nghĩ vậy, tôi không hy vọng con mình là vì gắn kết quan hệ của cha mẹ mà được sinh ra, đây đối với đứa bé mà nói rất không công bằng.

“Xuống biển chơi một chút đi” – tôi đề nghị, mượn đề tài này để không nói đến vấn đề kia nữa.

Hai chúng tôi bơi được một hồi. Đường Tổng lại đi đến chỗ sâu hơn lướt sóng, tôi ở chỗ cạn ngắm nhìn anh.

Trong lúc vận động Đường Tổng có một loại tư thái rất đặc biệt, rất có sức sống, trước kia vẫn cho là anh rất trầm lạnh, đến khi tiếp xúc lâu ngày mới thấy, anh cũng có thất tình lục dục như người ta, tôi thích anh như vậy hơn.

Chợt nghe có người dùng giọng Anh lơ lớ nói – “cô gái, dây áo bơi của cô tuột ra rồi kìa”

Theo bản năng tôi vội sờ lên dây áo bơi trên cổ, đúng là đã tuột ra, may là ở dưới nước, đồ bơi dính sát người, nếu không đã sớm ‘lộ cảnh xuân’ rồi. Tranh thủ buộc lại dây áo, xác định đã tốt, mới quay đầu lại, hướng người tốt bụng nói lời cảm ơn.

Người tốt bụng là một anh chàng ngoại quốc đẹp trai, mắt xanh mũi cao, cười lên như ánh mặt trời. Tôi có vẻ thích thích, nên nói chuyện với anh ta.

Người tốt bụng tên là Jeff, du khách người Mỹ, rất thích Trung Quốc, nói cái gì cảnh non xanh nước biếc thật đẹp, đặc biệt thích món gà xé cay với vịt quay Bắc Kinh (sak sak...chảy nước miếng, mình cũng thích 2 món này), thật giống tôi, đều tham ăn. Tôi hỏi vì sao lại đi một mình, cậu nhóc này nói mình cùng bạn gái đến đây, nhưng mà ngày hôm trước mới gây gổ với bạn gái, vừa chia tay, nên mới đến đây một mình, mượn cảnh đẹp an ủi tâm linh bị thương của mình.

Tôi chợt nhớ ra nên hỏi, có phải anh ta và bạn gái đến ‘chân trời góc biển’ hay không? Jeff ngạc nhiên, hỏi ngược lại tôi làm sao mà biết. Tôi liền nói cho cậu ta rõ lời giang hồ đồn đãi, sao khi nghe được, cậu ta hối tiếc không thôi.

Xem ra cũng linh ghê, tôi bắt đầu kính nể Đường Tổng anh mình mà ngăn cản không cho đi.

Đang cùng Jeff nói chuyện thật vui vẻ, chợt một đôi tay xuất hiện vòng qua vai tôi, đôi tay đó có hóa thành tro tôi cũng biết, người nhà mình, Đường Tổng.

“Tán gẫu cái gì mà thấy vui vẻ như vậy?” – Đường Tổng cười hỏi.

“Nói chuyện chơi thôi” – bình thường tôi thích trả lời đơn giản, giới thiệu với Đường Tổng – “Đúng rồi, vị này là Jeff, người Mỹ, cũng đi du lịch như chúng ta”

Đường Tổng chủ động hướng Jeff đưa tay ra, hai người tiến hành bắt tay hữu nghị.

Sau khi xong, ba người cùng im lặng, Đường Tổng lại nói – “Không giới thiệu anh sao?”

Tôi vỗ ót, tự nhiên cũng quên mất vụ này, vội vàng giới thiệu – “Jeff, đây là Đường Tổng”

Giới thiệu xong, tôi cảm thấy, hình như là, tựa như là, có lẽ là, Đường Tổng xiết chặt bả vai của tôi hơn một chút.

Kế tiếp, lại nghe anh cười nhắc nhở - “Bà xã, sao không giới thiệu quan hệ của chúng ta?”

Tôi thề là mình quên mất, không phải cố ý giấu giếm, vội nói – “đúng rồi, Đường Tổng là chồng tôi”

“Còn trẻ tuổi vậy mà đã kết hôn rồi sao?” – Jeff ngạc nhiên mở to mắt.

“Đúng vậy, con chúng tôi cũng có hai đứa rồi” – Đường Tổng mỉm cười.

Cái mỉm cười này, tôi thấy rất là kỳ quái.

Jeff nói thêm vài câu, rồi từ biệt đi chỗ khác, Đường Tổng ôm tôi đi ra chỗ sâu hơn, tôi hỏi – “anh vừa rồi là xảy ra chuyện gì?”

“Cái gì mà xảy ra chuyện gì?” – Đường Tổng hỏi ngược lại.

“Làm gì mà nói chúng ta có hai đứa con?” – tôi hỏi.

“À, chỉ đùa thôi mà” – Đường Tổng hời hợt, lại nói – “Về sau chúng ta nhất định có con”

Tôi đứng lại, nghi ngờ nhìn Đường Tổng, hỏi – “Anh nói cho em biết đi, anh đang ghen?”

“Có sao?” – Đường Tổng không thừa nhận – “Bà xã, em suy nghĩ quá nhiều”

“Vậy tại sao thái độ đối với Jeff kém như vậy?” – tôi hỏi tới.

“Anh yêu nước, không thích mấy nước liên minh G8” – Đường Tổng nói ra cái đáp án tôi không thể nào tiếp nhận nổi.

Miễn cưỡng không có hạnh phúc, tôi cũng không tiếp tục truy hỏi anh nữa. Đeo kính bơi lên, bắt đầu bơi lội. Dưới nước là một thế giới yên tĩnh khác, chỉ có âm thanh trầm lặng, thêm một ít màu xanh trong suốt. Đang bơi vui vẻ tự do, chợt, chân tôi bị ai đó bắt lấy, khẽ kéo về phía sau, tôi bị ôm vào lòng ngực ai đó, kế tiếp, còn được tặng một cái hôn miễn phí.

Trong thế giới màu xanh trong suốt mà yên tĩnh, Đường Tổng ôm lấy tôi, nhẹ nhàng hôn, tình cảm của anh trên môi tôi trần trụi, da thịt tôi bị nước biển vờn quanh, trắng trong thuần khiết như tơ lụa.

Nếu có thể, tôi hy vọng cứ chìm mãi trong nước biển như thế này, cùng với Đường Tổng. Ở đây, không có Phạm Vận, không có Hòa Nhất, không có những sự việc rắc rối, trong một thế giới đắm chìm.

Hy vọng chỉ là hy vọng, tại lúc hít thở không thông, Đường Tổng kéo tôi cùng nhau nổi lên mặt nước. Tôi không đạp đến đáy, chỉ có thể vòng tay quanh cổ anh. Tháo kính bơi xuống, sợ nước chảy vào mắt, nhắm mắt một hồi mới mở ra, vừa nhìn, phát hiện Đường Tổng đang nhìn chăm chăm tôi.

“Chẳng lẽ lúc nhắm mắt cũng giống như đứa trẻ?” – tôi hỏi

Đường Tổng lắc đầu.

“Vậy tại sao nhìn em như vậy?” - Tôi hỏi.

“Tại vì, trong lòng sinh ra một loại cảm giác” – Đường Tổng nhìn tôi, dưới ánh mặt trời, trông mắt anh sâu không thấy đáy.

“Cảm giác gì?” - Tôi hỏi.

“Sợ”

“Sợ cái gì?”

“Sợ, em sẽ bị người khác cướp mất” – Anh nhìn tôi, ánh mắt nghiêm túc

mà dịu dàng.

Thân thể tôi bỗng nhiên xuất hiện một loại nhiệt độ, có thể đem xương cốt mình hòa tan, hòa tan thành một loại nước mùa xuân, bên trong nhộn nhạo, không biết vì sao, mắt có chút nhoi nhoi.

Đường Tổng, rốt cuộc cũng sợ tôi rời khỏi, rốt cuộc anh cũng có chút quan tâm đến tôi.

“Anh không cần sợ hãi, thật” – tôi nói, tay vuốt ve gương mặt của anh, mang một chút thương yêu – “Em sẽ không đi”

Mà trong lòng, như có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Đường Tổng, nếu anh không vứt bỏ em, em sẽ không bao giờ rời đi.

-----oOo-----

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ lúc mới bắt đầu quen biết nhau, tâm hồn lạnh lùng, sau đó đến đâu vô mồm, rồi hiểu ý mỉm cười, đến khi nghỉ phép thân thể kết hợp, rồi đến hôm nay quan tâm, đoạn đường này đi qua, thật không dễ dàng.

Mà nhiều gian khổ hơn nữa, với tôi, cũng là cam tâm tình nguyện.

“Bà xã” – Đang nghĩ mông lung Đường Tổng gọi tôi, giọng nói trước sau như một vẫn dịu dàng.

“Sao vậy?” – Tôi nhìn anh, cảm giác ánh mắt thật huyền ảo, nói thật, rất muốn ôm cổ anh như vậy mãi.

“Có chuyện, anh không biết có nên nói với em hay không”

“Chuyện gì?” – trái tim tôi bắt đầu nhảy thành thịch, không lẽ Đường Tổng bị cảnh đẹp nơi đây hấp dẫn, bất thần lại bị cổ độc cho nên dẫn đến suy nghĩ muốn tỏ tình với tôi chứ? (bà này thiệt là...)

Tôi hít một hớp khí, liều mạng nhìn chằm chằm môi của anh. Giây phút này, đối với tôi mà nói là vừa sợ lại vừa mong đợi.

Trong lúc tôi đang chờ đợi đó, cái câu nói của Đường Tổng chậm chạp mà khó khăn rồi cuối cùng cũng được nói ra.

“Ngực của em, hình như rớt mất một bên”

(hahahahahaha)

Phải, anh nói chính là câu này.

Trong nháy mắt tôi giống như hóa đá, hệ thống ngôn ngữ thần kinh không kịp hãm được muốn phun ra câu, kê kê của anh mới rớt ra một bên, nhưng sắc trở lại, miệng lơ đãng mở nhưng hướng về phía ngực mình nhìn lại, nhất thời kinh hãi, Đường Tổng thật không phải mắng tôi, anh nói là sự thật ----- cái độn ngực tôi dùng để nâng ngực không nhìn thấy.

Kết quả, ngực trái lớn, ngực phải nhỏ, người ta là bị teo não, còn tôi thì bị teo ngực, thật là mất mặt.

Vội vàng mang kính bơi vào, chui vào trong nước, tìm kiếm khắp nơi, không có kết quả, chỉ có thể nhịn đau, đưa tay lấy miếng độn bên trái xuống luôn.

Bộ ngực súc nước, tôi cũng không còn hăng hái dạo nước luôn, tôi và Đường Tổng lên bờ, ngồi trên cát. Cùng ngắm cảnh đẹp. Trời xanh biển biếc cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng bởi vì bên cạnh là người ấy, cảnh đẹp có nhìn chán cũng cảm thấy mới lạ. Tôi và Đường Tổng chơi đùa trên cát, cho đến mặt trời xuống núi, màu xanh trên trời rút đi, lộ ra màu sắc loang lổ, có điểm hoang tàn. Du khách từ từ rời đi, chỉ còn lại vài nhóm du khách còn ở lại. Tôi nhìn một cô gái ngoại quốc tay cầm bình rượu vừa uống vừa đi trên bãi cát.

“Nhìn đi, từ trước đến nay, chia tay người yêu đều là con gái đau khổ, người ngoại quốc suy nghĩ thoáng vậy mà cũng không ngoại lệ” - Tôi thọc cánh tay Đường Tổng nói.

“Không chừng chàng trai làm cô ta đau khổ cũng đang núp chỗ nào đó âm thầm đau khổ thì sao?” – Đường Tống phản bác.

“Không thể nào, trong tình cảm, con trai từ trước đến nay luôn là lòng dạ ác độc mà. Trên đời này, luôn là cô gái bị vứt bỏ, chết vì tình, còn con trai tính đếm trên đầu ngón tay cũng không đến mấy người” – cuối cùng tôi đưa kết luận.

“Không phải lòng dạ độc ác, mà là, hơi lý tính một chút. Nếu như tình cảm không thể tiếp tục được, vì sao không buông tay? Dù sao trong cuộc đời còn có những người và những chuyện khác đáng giá, quý trọng hơn” – Đường Tống cho là như vậy.

“Anh sẽ...vĩnh viễn nhớ đến một người sao?” – tôi hỏi Đường Tống.

Anh ngừng lại, cùng lúc đó, lòng tôi cũng ngừng lại. Mọi hồi lâu sau, anh ngẩng đầu, nhìn bầu trời xa xăm, ánh nắng chiều, nhẹ giọng nói – “vĩnh viễn một người, nghĩa là cả đời, vấn đề này, anh chỉ có thể ở một khắc cuối cùng của cuộc đời mới có thể trả lời chính xác cho em biết được”

“Em sẽ nhớ” – tôi nói – “em sẽ vĩnh viễn nhớ một người”

“Người nào?” – Đường Tống liếc mắt nhìn tôi.

“Giống anh, vấn đề này, chỉ có thể ở một khắc cuối cùng của đời mình em mới có thể trả lời cho anh biết” – chú cảnh sát có nói qua, thừa nước đục thả câu không có phạm pháp, cho nên ta thừa.

Anh cười, tôi cũng cười, nhưng không phát ra tiếng.

Tôi và Đường Tống ngồi trên bãi cát, nước biển thỉnh thoảng xô vào, phủ lên chân tôi, thấm thấm lạnh, thật thoải mái. Một đoạn thời gian dài, hai chúng tôi cũng không nói chuyện, nhìn ánh nắng chiều. Nhìn nhìn, bỗng nhiên Đường Tống đưa tay, nhẹ nhàng đem đầu tôi đặt trên vai của anh.

Trong lòng tôi, đây là một động tác rất thân mật, loài người đúng là động vật kỳ quái, xảy ra quan hệ thân thể không nhất định sẽ có tình cảm, nhưng mà làm ra cái động tác nhu tình nồng nàn nào đó lại nhất định là

có tình cảm.

Bả vai Đường Tổng rất chắc chắn, yên tĩnh mà an toàn ----- anh luôn cho tôi cảm giác như vậy. Tôi thuận theo nằm trên bả vai của anh, giống như con mèo chờ bị thuần phục.

Quan hệ nam nữ chính là thuần phục và bị thuần phục.

Ở bên cạnh Đường Tổng, tôi có thể buông lỏng tất cả, thậm chí buông lỏng đến ngủ quên đi, bị Đường Tổng ôm trở về chỗ ở biệt thự. Đêm nay, anh cũng không đụng vào tôi, chúng tôi chỉ tựa sát nhau, tôi ngủ rất sâu.

Lần nghỉ phép này chơi thật tận hứng, bơi lội trong biển, ăn hải sản, uống nước trái cây, mua sắm, ngâm nước nóng, chơi đến ba bốn ngày, rất là vui vẻ. Dĩ nhiên, loại vui vẻ này hợp với một trình độ ngoài mặt nào đó thôi, bởi vì chúng tôi không tiến thêm một bước tiếp xúc thân thể, mọi người đều hiểu, tận đáy lòng tôi có một nút thắt khó gỡ. Mà Đường Tổng coi như là rất săn sóc tôi, tận lực kéo tôi đi đến các nơi du ngoạn, làm cho tôi có thể tạm thời quên mất những rắc rối kia.

Hôm nay, chúng tôi đang đi trên đường, bỗng nhiên bị một người đàn ông ngăn lại, nguyên lai là bạn của Đường Tổng, dáng dấp thật đẹp trai, cao cao to to, anh đẹp trai tức giận, nhìn bộ dáng có vẻ là hoa hoa công tử. Không nhìn ra, bình thường Đường Tổng không nói không rằng, nhân duyên thật đúng là rộng, mặc dù nhìn qua người nọ là một hoa hoa công tử không nên kết giao, nhưng mà tôi cảm thấy, tứ hải giai huynh đệ vẫn tốt hơn, hoa thì hoa, chỉ cần Đường Tổng của tôi không hoa là được.

Tiểu Hoa nói tối nay anh ta có một party riêng tại nhà, bắt buộc chúng tôi phải tham gia, bất quá chúng tôi dù sao cũng không có việc gì làm, Đường Tổng đáp ứng.

Vì buổi tiệc tối, tôi tạm thời đi mua một bộ dạ phục, thử vào, đứng trước gương soi, đi một vòng, nhìn thật khiêu gợi, đang đắc ý, phát hiện Đường Tổng nhìn tôi qua gương, rất mê mẩn. Không hấp dẫn được chồng mình không phải là người vợ tốt, tôi vội vàng không ngừng cố gắng, ưỡn bộ ngực nhỏ nhắn của mình. Vốn là muốn lấy được một vài lời khen ngợi, kết quả người này tự nhiên mỉm cười nói một câu – “Bà xã, lần này đừng độn thêm gì, nếu không, lát nữa một lớn một nhỏ, không hợp lắm”

Lời này nhắc cho tôi nhớ tới chuyện xấu hổ của mình lúc ở dưới biển, ngực héo rũ, lập tức nghĩ đến muốn ỏi ra máu tím chết anh, nhưng nghĩ tới mình tuổi trẻ mà trở thành góa phụ không tốt lắm nên thôi đi.

Mặc bộ dạ phục, đi giày cao gót, chiều nay tôi và Đường Tổng phải đi đến buổi tiệc. Vừa vào, nhìn mới biết, đây là buổi tiệc của mấy công tử có chút tiền cùng với mấy người mẫu mới nổi hội họp. Các loại gian tình, các loại thông đồng, người xem hoa cả mắt. Thừa dịp tôi đi đông đi tây lấy đồ ăn, khối thịt béo Đường Tổng liền bị các mỹ nữ xuống tay, đủ loại hướng anh vọt tới.

Tôi cầm cái đĩa vừa ăn vừa nhìn, thật vui vẻ. Đường Tổng né tránh đám mỹ nữ, lướt qua đám người đi tới bên cạnh tôi, siết chặt gương mặt tôi, oán giận nói - “xem vui không?”

“Rất vui!” – tôi vừa ăn vừa cười hỏi – “Ôi, được nhiều mỹ nữ bao quanh như vậy có cảm giác gì?”

Đường Tổng im lặng, nói – “anh nghi ngờ tại sao có cảm giác mấy người này nhìn bộ dáng cứ giống giống nhau vậy?”

Tôi cười – “Hiện tại thấy em đây giống như Tiểu Thanh Tân nên phục chứ gì?”

Còn chưa cười được bao lâu, Đường Tổng ném cho một câu nói thiếu chút nữa làm tôi sặc chết – “bà xã, em không cần lại vũ nhục Tiểu Thanh Tân chứ?”

-----oOo-----

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi rút cuộc ngộ ra được, đưa nhỏ Đường Tổng này, không thích hợp thân thiết với anh đâu, nếu không, anh liền bắt đầu khích bát mình, trên thực tế chính là vua châm chọc khoác áo thư sinh nho nhã.

“Thích chỗ này không?” – Đường Tổng hỏi.

“Tạm được, mùi vị thức ăn không tệ” – tôi nói.

“Em chính là một kẻ tham ăn” – Đường Tổng đánh giá – “Chỉ cần có ăn, đem em đi bán đến vùng núi cũng được”

“Em xem chút rơi nước mắt đây, ôi Đường Tổng, anh rút cuộc cũng hiểu em, không dễ dàng nha”

“Anh đi phòng vệ sinh một lát, em đứng đây đợi anh, đừng chạy lung tung” – Đường Tổng dặn dò, không đợi tôi trả lời, lại tự trả lời – “A thật quá lo rồi, ở đây thức ăn nhiều vậy, em làm sao mà bỏ đi lung tung được chứ”

Tôi nổi giận, Đường Tổng này công lực ‘vua châm chọc’ càng ngày càng tăng đi, không chừa đường cho người ta sống sao?

Bất quá Đường Tổng nói cũng không sai, đồ ăn ngon và nhiều như vậy, tôi thật không nỡ đi. Đang lẳng lặng ăn ngấu ăn nghiền, vừa ngước mắt chợt trông thấy một bóng dáng quen thuộc, cơ ngực, cơ bụng, bắp thịt, cánh tay, không phải người ở trong buổi tiệc buffe hải sản đánh con gái người ta bị Đường Tổng dạy dỗ, người đàn ông to con kia sao? Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Nhìn kỹ lại, hình như có điều gì lạ --- người đàn ông to béo đó hình như đang theo đuôi Đường Tổng đi phòng vệ sinh, hơn nữa bên cạnh còn có thêm ba trợ thủ.

Một người đối phó còn được, bốn người mà nói, Đường Tổng nhất định thua thiệt. Tôi vội vàng bỏ qua thức ăn ngon, đạp giày cao gót cộc cộc chạy đi giải cứu ‘phu quân’. Đến nơi không thềm để ý lịch sự chi cả, trực tiếp vọt vào nhà vệ sinh nam, quả nhiên, bên trong đang đánh nhau, bốn người đàn ông to béo kia lấy bốn chọi một, đối phó với Đường Tổng, Đường Tổng dù cho lợi hại cỡ nào, cũng đánh không lại được. Chỉ có thể cố gắng hết sức bảo vệ những nơi nguy hiểm. Tuy nói trước kia tôi với Duy Nhất có đi luyện qua Taekwondo, nhưng mang giày cao gót với mặc áo dạ tiệc, hơi sức có cũng không thể triển khai, liều mạng nhất định không thể, tôi chỉ hét lớn một tiếng – “mấy người còn tiếp tục đánh anh ấy, tôi lập tức chạy ra ngoài kéo người đến chặn cửa dìm chết các

người”

Tôi cảm thấy mình giờ phút này giống như ma nữ T, kỹ năng đánh lạc hướng thật tốt, lời vừa nói ra, bốn người kia lập tức bỏ lại Đường Tổng chạy lại phía tôi. Dù sao cũng không phải dân chuyên nghiệp, tôi chỉ có thể tháo giày cao gót, hai tay hay bên, phóng như lao, bỏ chạy ra ngoài. Nhưng vận số không được tốt lắm, tóc bị một người nào đó phía sau nắm được.

Mắt thấy mình sẽ bị đánh, may mắn Đường Tổng đuổi tới kịp, giúp tôi ngăn chặn bốn người kia. Lúc này chúng tôi đang bên cạnh hồ bơi, cách một đoạn là đến nhóm người đang tụ hội kia, chính là đang lúc cao trào như thế, pháo hoa được bắn lên, thanh âm kia lớn đến nỗi muốn phá vỡ màng nhĩ người ta, dễ dàng đem tiếng kêu cứu của tôi nhấn chìm.

Tiểu Hoa công tử còn đứng đằng kia, hai bên còn ôm hai cô người mẫu sát rạt, căn bản không chú ý đến tôi và Đường Tổng bị người đuổi theo đánh gần chết.

Tôi đang muốn chạy tới cầu cứu, một người trong đó ngăn tôi lại, nhìn qua bên kia, Đường Tổng đang bị ba người còn lại bao vây, một người trong đó còn lấy ra cái dao găm Thụy Sĩ!! Đánh nhau thì đánh đi, còn dùng dao nữa chứ, quả thật quá độc ác đi!! Mắt thấy dao găm đang đâm tới, tôi không suy nghĩ, trực tiếp cầm giày cao gót hướng về phía hắn ném tới. Một phát ngay giữa, vừa vịn gót giày trúng ngay đỉnh đầu của hắn, máu chảy ra, đau đến hắn buông con dao rơi xuống đất.

Đường Tổng nhanh tay lẹ mắt, xông tới đem hung khí đoạt lấy, cuối cùng cũng tạo cho anh một cơ hội có lợi, tôi đang cao hứng, nên quên bên cạnh còn có một nhân vật nguy hiểm đang phụ trách mình, hắn ta chậm chậm nắm cổ áo tôi, tát tôi một bạt tai. Tuy nói ra ngoài lẩn lộn cũng dễ bị người ta đánh, nhưng bạt tai này cũng không nể mặt đi, tôi lập tức giận dữ, âm thầm vận khí, một cước đá hắn ngã chổng vó.

Đang đắc ý, ai ngờ, ‘nhạc cực sinh bi’, vì dùng sức quá mạnh, duyên số đưa chân đá đến cạnh hồ bơi, cho nên tôi cắm đầu ngã vào hồ bơi, trên đường ngã xuống cái đầu còn bị đập mạnh xuống, mắt muốn nổ đom đóm, hai mắt biến thành màu đen.

(** nhạc cực sinh bi: vui mừng quá độ hóa đau thương)

Khi đó còn thở, phát hiện mình đang trong nước, nhìn lên bầu trời, một mảng khói lửa, cô đơn đến tuyệt đẹp. Nước chặn lại lỗ tai, không nghe được bất kỳ thanh âm nào, chỉ nhìn thấy mặt Đường Tông bên cạnh hồ bơi, không còn giọt máu. Trên mặt anh không có máu, nhưng bốn phía xuất hiện rất nhiều tia máu nho nhỏ, như dây lụa đỏ tươi bóng loáng, ở trong nước lượn lờ thật kỳ dị.

Tôi bị thương?

Tôi bỗng nhiên nhớ lại ở căn biệt thự vùng ngoại ô nước Anh kia, cũng bên hồ bơi, trán tôi bị thương. Lúc trí nhớ và thực tế trùng điệp hiện ra, trong lòng tôi chợt sinh ra một tia sợ hãi, như có một con mãnh thú đang mở cái miệng rộng ra, đầy răng nhọn, hung hăng cắn cổ họng của tôi, làm tôi không thể hít thở, tay chân liêu mạng quẫy đạp, nước chảy vào trong miệng không ngừng, sắc đến nỗi tôi hận không thể chết đi.

Tôi nhớ lại thời khắc kia.

Đau khổ quẫy đạp, mắt nhìn lên trời, dồn dập thở dốc, bụng tạo thành một lỗ hổng cảm giác lồi lõm.

Trí nhớ đau khổ thì tự ngược tình thần, thực tế đau khổ thì chà đạp thân thể, hai phía đồng thời đánh tới, đem ý chí và thân thể của tôi đánh ngã.

Tại nơi vô cùng sâu và lạnh đó, bỗng nhiên có một người ôm lấy tôi, đôi tay kia, lớn mà ấm áp, ôm tôi thật chặt, như nói với thân thể tôi rằng, nó sẽ không bao giờ vứt bỏ tôi. Lúc tôi bắt đầu cảm nhận được ý chí mãnh liệt đó, thân thể tự động tỉnh táo lại, con mãnh thú kia cũng tự nhiên biến mất, trong nháy mắt mất tích --- tôi cảm thấy an tâm trước nay chưa từng có.

Đôi tay này, là ý chí của tôi, là thân thể của tôi, là tất cả của tôi, vô cùng tin tưởng. Tôi tin rằng nó sẽ bảo vệ tôi, mãi mãi.

Đôi tay kia nâng tôi lên khỏi mặt nước, không khí trong lành tràn vào phổi tôi, tôi không cầu gì cả, ở trong lòng Đường Tông, tôi nhắm mắt mê man ngủ.

Sau đó mới biết, cái tên to con kia cũng là vô tình trong buổi tiệc mà

nhìn thấy chúng tôi, đối với sự việc kia còn ghi hận trong lòng, vì vậy liền rủ đồng bọn đi vây Đường Tổng, muốn dạy dỗ Đường Tổng một chút, không nghĩ tới tôi sẽ xuất hiện, và lại còn náo động như vậy. Nhìn thấy tôi rơi xuống nước, còn bị thương, bốn người đó sợ gây ra án mạng, vội vàng bỏ trốn, Đường Tổng nhảy xuống cứu tôi lên, đưa đến bệnh viện gần đó. Bởi vì chuyện xảy ra tại buổi tiệc của Tiểu Hoa công tử, anh ta vô cùng lo lắng, nên cùng với Đường Tổng vẫn canh giữ bên cạnh tôi, lo trước lo sau, còn nhờ bạn bè đem bắt bốn người kia lại, hung hăng dạy dỗ một phen.

Thật ra tôi là do bị kinh sợ quá độ mà thân thể suy yếu, ở bệnh viện không bao lâu thì tỉnh lại.

Tiểu Hoa công tử vui mừng ra mặt, vội nói – “chị dâu, chị tỉnh lại rồi, chị làm cho Đường Tổng lo lắng muốn chết”

Tôi chậm chạp hạ mắt xuống, nhìn về phía Đường Tổng, nhẹ giọng hỏi – -- “Anh.....là ai?”

Lời vừa nói ra, Tiểu Hoa công tử vỗ đùi một cái, đùng đầu vào cửa, nói – “thảm thảm, thành ra người mất trí nhớ”

“Em... không nhớ anh?” – Đường Tổng hỏi.

Tôi dĩ nhiên nhớ, cũng không phải là công chúa đậu phụ, làm sao đùng một cái thì mất trí nhớ chứ? Bất quá, dọa Đường Tổng một chút, nhưng mà cũng không dám tiếp tục giỡn nữa ---- bởi vì, Đường Tổng nhìn qua mặc dù rất bình tĩnh, nhưng mà sắc mặt, lại làm cho người ta đau lòng.

-----oOo-----

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lần này hình như chơi hơi quá, tôi vội vàng tặng hăng một cái, day day huyết thái dương, nói – “Ai ôi, hình như nhớ lại rồi”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Tiểu Hoa công tử cũng đối với tôi khi dễ, tôi

làm bộ như không nhìn thấy.

Bác sĩ tới kiểm tra một chút, cảm thấy không có gì đáng ngại, trán cũng chỉ bị thương ngoài da, thấy vậy, Tiểu Hoa công tử nhận được cuộc điện thoại nũng nịu nên đi về.

Trong phòng bệnh còn lại tôi và Đường Tổng, mới rồi còn đùa dai với anh như vậy, trong lòng tự kiểm điểm lại, đang tính nói xin lỗi, trong đầu hiện ra chút ý tưởng, nghĩ ra một tiết mục hài hước nào đó trêu chọc anh cười một chút. Nhưng Đường Tổng làm gì cũng không chịu mở miệng, xem ra chắc là rất tức giận. Bất quá từ trước tới nay, tức giận gì cũng không biểu hiện trên mặt, chỉ là nhàn nhạt, không thêm để ý tới ai, làm cho người ta sờ sợ.

Nếu tiết mục hài hước không được, tôi liền điều anh đi làm gì đó, rót nước cho tôi, gọt trái cây, ngược lại Đường Tổng nói gì cũng làm theo, chỉ như cũ không nói một lời nào.

Cuối cùng tôi không chịu được, lúc anh gọt vỏ táo dài đến 30cm, thì tôi thở dài, nói – “anh rút cuộc là muốn thế nào?”

Đường Tổng mắt cũng không ngược, sắc mặt, giọng nói cũng không gì biến hóa, chỉ lãnh đạm mà nói – “Em biết mà”

“Em cũng không phải con sâu trong bụng anh, làm sao mà biết anh đang nghĩ gì chứ?” – miệng tôi cứng rắn.

Ai ngờ, đứa nhỏ này thật có phương pháp trị tôi, hời hợt mà nói – “Không biết thì thôi vậy”

Ai biểu tôi yêu anh chứ? quan trọng hơn mà nói là do tôi không đứng trước, vội vàng cuối đầu – “Được rồi” – tôi nói – “Đừng giận nữa, về sau em sẽ không dọa anh như vậy nữa là được chứ gì”

Nghe vậy, Đường Tổng cũng không có phản ứng gì, tôi tiếp tục cố gắng, đưa tay kéo kéo cánh tay anh, làm nũng một chút – “Em thật sự sai rồi, đại khái là do đầu bị đập mạnh, não bị chấn động, anh cũng đừng đối với em....”

Câu nói phía sau còn chưa nói hết, Đường Tổng chợt ôm lấy tôi, hơi sức

kia lớn đến nỗi, thô lỗ mà nói, cứ cũng muốn bị ép văng ra, văng nhả mà nói, cái rắm cũng muốn bị ép thả ra. Nhưng mà tôi là tiếc một nửa quả táo kia kia, trắng như tuyết, nước trong veo, rót trên mặt đất dính bụi cát thật là tiếc quá đi.

Đường Tống ôm tôi, cũng không nói lời nào, hồi lâu sau cũng không nói gì.

Tôi mặc anh ôm, trong đầu có một chút trống rỗng không hiểu, hồi lâu sau, mới trong trống rỗng đó ngộ ra chút gì, nhẹ giọng hỏi – “Anh sợ em quên anh?”

Đường Tống không lên tiếng, nhưng ôm lấy cánh tay tôi, dừng lại trong nháy mắt.

“Vì sao lại sợ? em chỉ là, chỉ là.. vợ trên danh nghĩa của anh mà thôi” – tôi mở miệng, lần đầu tiên cảm thấy cổ họng mình có gì đó nghẹn nghèn, đè nén đến khó chịu.

“Không, không chỉ là.....” – anh phủ nhận, nhẹ nhàng.

“VẬY, coi em là gì?” – tôi nhẹ nhàng, hỏi.

Hải Nam khí trời thật tốt, gió từ bên ngoài thổi vào, ấm áp, phòng bệnh bị gió thổi vào, làm rèm cửa lay động, bên cửa sổ như có một con chim đang đậu, không ngừng vỗ cánh. Có lẽ chỉ có tôi mới hiểu, cái vỗ cánh đó không phải vì tự do mà bay đi, mà là vì muốn rút ngắn khoảng cách tiếp xúc hơn.

Trời xanh bát ngát, so ra vẫn kém cái màu trắng bên khung cửa sổ ấy.

Đường Tống đặt tôi nằm lên giường, nhìn thẳng mắt tôi, hai mắt xinh đẹp kia, nhìn tôi, nói một câu:

Anh nói – “Tần khinh, đừng rời xa anh”

Nháy mắt đó, thế giới của tôi, pháo hoa, không tiếng động, nổ rộ, yên tĩnh mà đẹp đẽ.

Thân thể vốn còn phòng bị của tôi, theo những lời nói này, hoàn toàn

biến mất.

Đường Tổng cúi đầu, môi của anh, đặt trên cổ của tôi, mềm mại di chuyển, qua mỗi một chỗ đều gây tê dại, giống như hạt mưa dày đặc rơi trên mặt nước, gợn sóng vui vẻ không ngừng lan rộng, hoàn toàn không thấy dấu hiệu dừng lại.

Gợn sóng mờ ảo bắt đầu tăng lên không ngừng, từng động tác của Đường Tổng, đều làm tăng nhiệt độ của tôi lên, thân thể bắt đầu xụi lơ, như hồ nước mùa xuân âm áp.

Nước xuân tăng lên, quần áo tôi cùng với da thịt, bắt đầu ướt ươn ướt, cắn chặt hàm răng, ưỡn người, đôi tay trong không trung hư ảo quơ loạn, muốn nắm lấy cái gì đó. Đường Tổng cầm tay của tôi, đem nó đặt trên lưng của anh, tôi giống như bắt được bè gỗ, hung hăng, nắm lấy, giờ phút này tôi cần là máu tươi và thịt. Tôi giống như con thú khát máu, tham lam tìm kiếm trên người Đường Tổng. Lúc anh bọc lại tôi, thời khắc đó, thậm chí tôi cắn lên vai của anh, cắn rất sâu, mùi máu tươi nhất thời lan rộng qua kẽ răng của tôi, tôi nghe được nên thả ra.

Đột phá để tái sinh đều cần dùng máu tươi và thịt để tế cúng.

Lần vuốt ve này, tôi và Đường Tổng quan hệ trở lại, anh không còn là vị Phật cao quý trong lòng tôi, mà mặt này, anh đã lây nhiễm da thịt nhục dục loài người, lây nhiễm thuần khiết, lây nhiễm phức tạp. Phức tạp đánh bại đơn thuần. Trong mắt tôi, anh trở nên đáng yêu hơn, đáng giá tôi vì anh mà sống chết không màng.

Mà tôi, tựa như cũng tại loại đầm máu này mà đem sự kiện ngày đêm cắn xé lòng mình tạm thời quên đi, không hề rối rắm, bỏ qua cho mình, bỏ qua cho Hòa Nhất, bỏ qua cho Đường Tổng.

Thân thể tôi, như một đóa hoa, hướng Đường Tổng nở rộ, mở ra như chưa bao giờ đầy đủ, cho anh tiến vào, cũng là chưa bao giờ sâu thẳm như vậy.

Lần đầu tiên, lúc cuồng hoan, chúng tôi nhìn thấy nội tâm của nhau.

Rất nhiều lời không cần phải nói ra, ngôn ngữ thân thể thay thế tất cả.

Ngày đó, chúng tôi không nói bất luận cái gì, chỉ không ngừng làm—tình, giống như hai thiếu niên không biết mệt mỏi.

Cuộc hành trình Hải Nam lần này, làm cho quan hệ giữa tôi và Đường Tổng phát triển thêm một bước, nếu không phải là nhận được điện thoại của Tần Lệ, đoán chừng hai chúng tôi còn tiếp tục ở lại đây chơi thêm nửa tháng.

Tần Lệ gọi tới là vì Dương Dương, nói đùa nhỏ này đưa xe nên xảy ra tai nạn.

Dương Dương thích đua xe, coi như là sở thích nghiệp dư, tuần trước cùng người ta đua xe đụng vào ven đường, xe thể thao lộn ngược 360 độ ra sau mới dừng lại. Tai nạn xe cộ xảy ra cũng không tính là gì, đua xe thường như vậy, hơn nữa đùa nhỏ này cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng lần này, mọi người sau đó cẩn thận kiểm tra mới phát hiện, hình như có người động tay động chân, thắng xe không ăn.

Tính chất này có vẻ nghiêm trọng, quả thực là mưu sát, bên kia không có Hòa Nhất, nên chỉ có thể gọi Đường Tổng quay về làm chủ.

Chuyện này không nhỏ, Đường Tổng và tôi thương lượng xong liền book vé máy bay quay trở về, trước tiên đến xem Dương Dương.

Đúng như tôi dự đoán, Tần Lệ ngày đêm chờ đợi bên giường cậu ấy, so với mẹ Dương Dương còn hơn cả mẹ cậu ta, cả người gầy đi một vòng, mắt thâm đến thấy cái hột đào, khóc không ít đi. Vừa nhìn thấy chúng tôi tới, vội lôi kéo tay tôi nói – “chị, anh rồ, các người cần nhanh tìm ra hung thủ một chút”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” – trong điện thoại cũng không nói rõ, tôi vội trấn an em ấy.

Không biết Dương Dương đắc tội với người nào, bọn họ hoài nghi là đám người trong Vườn Địa Đàng lần trước. Tần Lệ nói xong, mắt đỏ hoe – “Chị, nếu Dương Dương có việc gì không may xảy ra, em cũng không thể sống nổi”

“Em ngoài cậu ta không muốn gả cho ai nữa sao?” – tôi hỏi

Tần Lệ gật đầu, đầu nhỏ kia, gật cũng rất kiên định đi.

Tôi nhìn cậu ấy, trong lòng luôn nghĩ, muốn tìm thời gian cùng cậu ấy nói chuyện một lần.

-----oOo-----

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói làm là làm, việc này không thể kéo dài, vì vậy, thừa lúc Đường Tổng đi xem xét tình hình, Tần Lệ ra ngoài mua thức ăn, tôi đi đến giường bệnh của Dương Dương.

Thật ra cậu ta tính ra cũng không quá thân thiết, bình thường tụ họp cũng không nói với nhau mấy câu, có thể nguyên nhân lúc đầu là do cậu ta cũng là người thâm yêu tình địch của tôi, tôi và cậu ấy vẫn duy trì một khoảng cách. Cho nên hiện tại đơn độc ở chung một chỗ có chút lúng túng.

Dương Dương nhìn qua thương tích không nhẹ, khắp nơi đều băng bó, trói thêm mấy vòng nữa chắc cũng thành xác ướp luôn. Nhìn tôi đi vào, đứa nhỏ này có chút ngạc nhiên, cố cười, nói – “chị dâu, sao lại tới đây”

“Tới thăm anh một chút” – tôi cũng cười.

Sau khi cùng cậu ta khách sáo, tôi quyết định nói thẳng, sắp xếp lại suy nghĩ, trực tiếp hỏi – “Dương Dương, anh cảm thấy Tần Lệ thế nào?”

“Chị dâu, cô là có ý gì?” – Dương Dương biết tôi tới thăm cậu ta là có dụng ý.

“Anh đừng nghi ngờ, tôi chỉ muốn biết, trong lòng anh, Tần Lệ rốt cuộc như thế nào?” – thái độ của tôi đặc biệt chân thành.

“Tần Lệ, vô cùng tốt” – Dương Dương bắt đầu khách sáo với tôi.

“Tốt đến có thể làm cho anh cam tâm tình nguyện cưới làm vợ hay

không?” – tôi dõi theo cậu ta.

“Chị dâu, việc này.....” – Dương Dương có chút cứng họng.

“Dương Dương, đừng trách tôi xen vào chuyện của người khác, Tần Lệ là em gái tôi, hôn sự của em gái, tôi phải quan tâm. Tần Lệ không phải cô gái xấu, từ nhỏ đã biết giúp đỡ người già băng qua đường, nhặt được của rơi liền giao cho cảnh sát trả lại cho người bị mất. Mặc dù có chút ít tùy hứng, nhưng em ấy đối với người khác rất tốt, tất cả mọi người đều nhìn thấy, vì anh mà ngăn một nhát dao kia, vì anh nằm viện mà chạy đôn chạy đáo lo trước lo sau, mặt tròn nhỏ thiếu chút gầy như cái chày, người khác không biết còn tưởng em ấy đi Hàn Quốc chỉnh sửa dung nhan nữa. Em ấy quyết tâm liều mạng yêu anh, rõ ràng không phải anh thì không chịu gả” – tôi một hơi đem Tần Lệ bán sạch sẽ.

Nghe xong, Dương Dương cúi đầu, nhẹ giọng nói – “Tôi hiểu rõ, Tần Lệ tốt với tôi”

Sau khi nói xong, lại không nói thêm nữa, tôi có chút gấp gáp, đứa nhỏ này cũng quá kéo dài đi, dứt khoát làm rõ ràng, trực tiếp hỏi – “Xem ra lòng Tần Lệ đối với anh, anh cũng đã biết, vậy anh đối với Tần Lệ là thái độ gì đây? Là thật lòng muốn cưới em ấy? Hay là sợ tổn thương nó, vì cảm kích mà không tự nguyện đính hôn với nó?”

Dương Dương vẫn cúi đầu, lông mi dài ngạo nghễ ưỡn lên, sống mũi cũng cao, xác xác thật thật là một người đẹp trai, khó trách Tần Lệ lại ngã vào tay cậu ấy. Nhưng mà đẹp trai cũng không thể không nói câu nào chứ, cậu ấy cũng phải nói một câu gì đi chứ. Trong lòng tôi gấp gáp lại nổi lên một câu, nói – “Trong lòng anh có phải hay không còn nhớ Phạm Vận?”

Vừa nghe đến cái tên này, lông mi Dương Dương đột nhiên rung động, giống như trí nhớ bị đánh, run rẩy từ trung tâm phát ra.

Nhìn cậu ấy như vậy, lòng tôi lạnh xuống. còn nói gì nữa, còn có thể nói lời nào đây. Tần Lệ bại hoàn toàn --- Dương Dương căn bản không quên được Phạm Vận.

“Anh và Phạm Vận có phải vẫn còn liên lạc” – tôi hỏi

Dương Dương im lặng, một hồi lâu, rớt cuộc gật đầu, một điểm này, giống như có cây búa, hung hăng đập vào lòng tôi. Trong lòng cảm giác rất phức tạp, chua xót mà sợ, vì Tần Lệ, cũng vì mình.

“Vậy, Tần Lệ biết chuyện này không?” – tôi tận lực bình tĩnh hỏi cậu ta.

Dương Dương lắc đầu.

“Anh có phải vẫn còn muốn Phạm Vận? Chỉ cần cô ấy một ngày không kết hôn, anh cũng không buông tha hy vọng?” – lời này hỏi ra tôi cũng không chịu nổi, có cảm giác, giống như đang trả bài.

Dương Dương không trả lời, hoàn toàn im lặng. Mà tôi cũng lặng im, chuyện tình cảm, đúng hay sai vẫn là mơ hồ, nhưng căn bản đạo đức phép tắc vẫn phải có.

“Dương Dương, nếu anh thật không biết rốt cuộc muốn kết hôn với Tần Lệ hay không, như vậy hãy đem những lời thật lòng của mình mà nói cho em ấy biết, để cho em ấy tự mình quyết định, có thể hay không?” – lời này do tôi là người ngoài cuộc nên chỉ có thể nói với Dương Dương như vậy.

Đã nói đến nước này, không cần nói thêm nữa, rời đi là thượng sách.

Đi trong lối nhỏ của bệnh viện, tôi bỗng nhiên cảm thấy một loại sợ hãi, từ trong thân mình phát ra, lời nói Dương Dương như một cây châm, đâm trúng vào chuyện tôi cố ý quên thật lâu --- cậu ấy vẫn có thể liên lạc với Phạm Vận, như vậy còn Đường Tống?

Đường Tống và Phạm Vận, có hay không vẫn còn liên lạc.

Trong đầu không tự chủ nhớ lại dây đeo tay hồng lạc kia, Đường Tống quăng vào thùng rác, sau đó tôi cũng không nhìn thấy lần nào nữa, nhưng sâu trong lòng mình biết là Đường Tống đem giấu nó ở một nơi nào đó. Cái ý nghĩ này tôi muốn đem nó chôn đi, vậy mà nó lại giống như một sinh mệnh dai dẳng, từ dưới đất chui lên.

Vốn là lòng tốt, nháy mắt trở nên buồn bực, trong lòng giống như bị mèo bắt, ngứa ngáy, thậm chí trong đầu xuất hiện một tia sợ hãi --- tôi muốn về nhà, tìm lại sợi dây đeo tay hồng lạc kia.

Đường Tổng đang cùng mấy người bạn điều tra chuyện Dương Dương bị thương, tôi nói muốn về nhà nghỉ ngơi, anh cũng không nghi ngờ.

Vừa về đến nhà, tôi liền trực tiếp đến thư phòng của Đường Tổng, nơi này tôi chưa bao giờ đi vào, là thế giới riêng tư của anh, mà hôm nay, tôi lại lên vào, hèn hạ mà nói là như kẻ trộm.

Động tác của tôi rất cẩn thận, kiểm tra cũng rất cẩn thận, mỗi một món đồ động vào, sau đó đều trả về chỗ cũ, bảo đảm anh sẽ không biết được.

Vậy mà nỗ lực hơn cả tiếng đồng hồ, cũng không có thu hoạch gì, tất cả đều là tài liệu làm ăn, không có bất kỳ thứ đồ tình cảm nào.

Anh thật sự, đem món đồ đó bỏ đi?

Tôi ra khỏi thư phòng, tại đầu cầu thang, ngồi xuống, lau mồ hôi trên trán, mồ hôi lạnh, là do sợ hãi, tôi cảm thấy tôi rất đáng sợ.

Trước kia chưa từng muốn tới đây điều tra, nhưng cố tình đang lúc tình cảm với Đường Tổng có tiến triển lại xuất hiện ý nghĩ như vậy, Tần Khinh, tại sao mày lại có càng nhiều, ngược lại càng muốn có nhiều hơn? Mày không phải từng nói với mọi người, mày cần, chỉ là bên cạnh Đường Tổng, mặc cho trong lòng anh suy nghĩ đến ai, đều không oán trách hay sao? Vậy tại sao hiện tại lại muốn làm huyện như vậy?

Thì ra lòng người ta, đúng là động không đáy.

Tôi vẫn ngồi mát hờn như vậy, Đường Tổng đi tới lúc nào cũng không hay biết.

“Sao vậy?” – Anh ngồi xuống cạnh tôi trên bậc thang, đưa tay vuốt trán tôi, cau mày nói – “Bệnh sao? Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy?”

“Không sao” - tôi lắc đầu.

“Hôm nay ở bệnh viện, anh gặp lại một người bạn, Tử Ba, em còn nhớ không? Trước kia có tham gia hôn lễ của chúng ta” – Đường Tổng ngồi trên bậc thang tán gẫu với tôi.

Tôi từ chối cho ý kiến, ngày đó người tới nhiều quá, quả thật không có ấn tượng gì cả.

“Tử Ba cùng vợ kết hôn nhiều năm, vẫn chưa có con, lần này cậu ấy cùng vợ đến bệnh viện là thụ tinh nhân tạo” – anh nói với tôi – “vì làm thụ tinh ống nghiệm, vợ cậu ấy ăn uống rất cực khổ, trên người xuất hiện nhiều vảy” – Đường Tổng nắm bờ vai tôi, nhẹ giọng nói – “Anh lúc đó liền nghĩ, chúng ta sau này nếu có vô sinh, cũng sẽ không để em đi làm giống như vậy, cực khổ, nhận nuôi một đứa con là được rồi”

“Không sinh con làm sao mà được chứ? Bố mẹ chồng khẳng định không chịu” – tôi cười Đường Tổng có ý nghĩ kỳ lạ.

“Nhà Tử Ba ba đời đều là con một, cho nên cậu ấy nhất định phải có thể hệ sau, anh không giống vậy, còn có một đồng anh em, để bọn họ giúp chúng ta truyền lại nòi giống cho Đường gia đi” – Đường Tổng nói.

“Anh là nghiêm túc?” – tôi nhìn Đường Tổng không giống như nói đùa.

“Em không nhìn thấy vợ cậu ấy trước đây hình dáng rất sáng sủa, bây giờ lại tiêu tụy như vậy. Người đàn ông nào để cho vợ mình chịu cái cảnh này chứ, Tử Ba nói với anh cũng rớt nước mắt. Nếu mà về sau như vậy, ba mẹ có hỏi, anh sẽ nói vấn đề là ở anh, do anh nòng súng không có đạn”

“Thế nào đi theo em riết rồi nói chuyện lại không văn minh rồi hả?” – tôi cười

Tôi cười không nổi, nhưng trong lòng cảm thấy ảm áp.

Trong một khắc kia mới biết, trên đời này lời nói động lòng người nhất không phải là “anh yêu em”, mà là “anh không nỡ để em chịu tội”

-----oOo-----

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời điểm tôi cảm thấy hạnh phúc giống như đi trên một đường thẳng thì Duy Nhất trở về, hơn nữa còn mang về một người —— đứa bé trong bụng của cô.

Ở trong quán cà phê, tôi nhìn người đối diện quần khăn quàng cổ, đeo kính đen lớn, sắc mặt nhợt nhạt, trong lòng cũng có chút luống cuống.

Của người nào? Không kịp nghe cô nói, tôi liền hỏi.

Còn có thể là ai hay sao? Duy nhất căn môi thật mạnh, giống như căn cha của đứa bé. Trên đời này người có thể làm cô vừa hận vừa yêu chỉ có duy nhất Đoạn Hựu Hồng rồi.

Cậu cũng không phải là không có kinh nghiệm, làm sao lại không biết dùng các biện pháp bảo vệ? Tôi cau mày.

Chưa kịp. Duy nhất tiếp tục căn môi.

Hiện tại định làm như thế nào? Nói với hắn chưa? Tôi hỏi.

Hỏi xong những lời này tôi liền cố gắng nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Duy Nhất, chỉ thấy cô cắn chặt răng, đôi môi tái nhợt. Thật lâu, cũng không có trả lời.

Vậy là cậu tính toán không cần đứa bé này rồi. Tôi cuối cùng cũng biết tính toán rõ ràng của Duy Nhất.

Đại Khinh, giúp tớ tìm một bác sĩ đáng tin cậy, làm giải phẫu cho tớ, trong vòng hai ngày nay, càng nhanh càng tốt. Duy Nhất tựa hồ là sáng sớm đã hạ quyết tâm.

Tớ cảm thấy cậu nên thương lượng với hắn đi. Tôi khuyên nói.

Khuya ngày hôm trước tớ đi tìm hắn chính là vì thương lượng chuyện này, kết quả là? Phát hiện hắn cùng một người phụ nữ khác hẹn hò, cậu nói xem tớ còn lời gì để bàn bạc với hắn chứ. Duy Nhất hừ lạnh.

Vậy cậu nên đem lỗi của cha trút giận lên con. Tôi khuyên.

Là tôi thật xin lỗi đứa nhỏ này, cha mẹ của nó vẫn còn chưa có lớn lên,

nó ra ngoài chưa chắc sẽ có cuộc sống sung sướng. Duy Nhất cố gắng cho tôi thấy được sự lạnh lùng trên gương mặt, lòng của cô cũng không phải sắt đá, tôi xem cho ra cô cũng không bỏ được đứa nhỏ này.

Nhưng nếu Duy Nhất nói như vậy, tôi cũng vậy chỉ có thể đáp ứng.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, tôi lập tức hẹn Tô Gia Minh đi ra ăn cơm, nhờ hắn giúp một tay tìm bác sĩ đáng tin. Ba mẹ Duy Nhất cũng coi là người có mặt mũi, nếu nghênh ngang đi bệnh viện, bị nhìn thấy thì lại sinh ra không ít rắc rối.

Hai chúng tôi hẹn ở cửa hàng bán canh, canh của cửa hàng này rất tinh xảo đặc sắc, nghe thấy mùi thơm nức bốn phía, mùi thơm làm người ta chảy nước miếng, uống vào cảm giác rất ngon và bổ dưỡng, thật sự là tuyệt sắc tuyệt vị. Mặc dù vị trí không thuận lợi, hoàn cảnh không tốt lắm, nhưng mùi vị không chê vào đâu được, mỗi ngày người đến mua canh xếp hàng rồng rắn, may nhờ tôi biết bà chủ nơi này, lúc này mới có một chỗ để ngồi.

Sau khi Tô Gia Minh tiêu diệt ba bát canh to, xong sờ sờ bụng, liếc mắt nhìn tôi, nói, có chuyện gì cần nhờ vả tôi?

Cậu xem, tôi là cái loại người đó sao? Hôm nay chỉ là mời cậu tới ăn cơm, tâm sự. Tôi cười gấp thêm một cái bánh bao hấp bỏ vào chén Tô Gia Minh, giả bộ lơ đãng nói, đúng rồi, cậu có quen bác sĩ làm bên khoa phụ sản không?

Cậu muốn phá thai? Lần trước giới thiệu thuốc tránh thai cho cậu vô dụng? không thể nào đâu, chẳng lẽ mua nhầm thuốc giả rồi hả? Tô Gia Minh âm thanh thật lớn, cô, dì, chú, bác, anh, chị bên cạnh bắt đầu duỗi dài lỗ tai tới nghe lén.

Không phải là của tôi. Tôi trừng mắt nhìn Tô Gia Minh, đem chuyện của Duy Nhất nói cho hắn.

Tô Gia Minh coi như là phúc hậu, nói là ăn của tôi bát canh, chắc chắn giúp tôi đem chuyện này làm xong.

Tôi an tâm, nhưng bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện xảy ra hai ngày trước.

Ngày đó tôi mỗi ngày ở phòng bếp rót nước len len uống thuốc tránh thai, còn chưa có nuốt vào, Đường Tổng chợt từ sau nhẹ nhàng đem thuốc đoạt, sau đó vòng quanh eo của tôi, nhỏ giọng nói, chúng ta sinh đứa bé thôi.

Chợt nghe lời này, tôi có chút không phản ứng kịp, hỏi ngược lại, anh không phải là mới nói không quan tâm em sinh con sao?

Ý anh là, tình huống nếu chúng ta không sinh được, không để cho em vất vả chịu thụ tinh ống nghiệm. Nhưng đâu có ai nói chúng ta không thể sinh a. Đường Tổng lần nữa giải thích lời của mình.

Bây giờ không phải là quá sớm, em bé sinh ra cuộc sống của chúng ta sẽ thay đổi, nếu không, đợi vài năm nữa chúng ta chơi đã rồi hãy sinh con? Tôi đối nhau đề tài con cái này rất là nhạy cảm.

Vậy mà người mạnh còn có người mạnh hơn, núi cao còn có núi cao hơn, Đường Tổng khẽ hôn cổ của tôi một cái, một đám con kiến nhỏ trong nháy mắt liền bò đầy toàn thân tôi, cắn nuốt sạch suy nghĩ của tôi, Đường Tổng lại phán thêm một câu, bà xã, chúng ta sinh đứa bé thôi. Sự hấp dẫn liên tiếp này làm cho thông minh của tôi hoàn toàn nghỉ đến cơm a, trực tiếp đem thuốc đưa cho Đường Tổng, đồng thời giao luôn thân thể của mình cho hắn.

Không thể không nói, đêm đó Đường Tổng phục vụ rất đến nơi.

Nhưng chờ hưởng thụ hết phục vụ, hôm sau tôi phục hồi tinh thần lại, trong lòng bắt đầu nóng như lửa đốt, nếu là mang thai thật thì làm thế nào? Nghĩ muốn đổi ý, nhưng đã đồng ý Đường Tổng không uống thuốc nữa, nếu là nói không giữ lời, nhất định sẽ ảnh hưởng tình cảm vợ chồng, hành động lần này không tốt, thật không tốt.

Cho nên ở cửa hàng bán canh, tôi đem khốn nhiều này giao cho Tô Gia Minh.

Tô Gia Minh lại nhìn tôi, ánh mắt kia, cùng bát canh có điểm giống, nhiệt độ cao a. Đại Khinh. Hắn hỏi, cậu như vậy có mệt hay không?

Ai biểu cậu học chuyên ngành y lại không cố gắng phát minh phương pháp ngừa thai đơn giản đây? Tôi đáp lễ hắn.

Tôi không phải nói cái này mệt mỗi, tôi là nói, cậu ở đây đoạn hôn nhân này quan hệ nhìn chung thật là mệt mỗi. Tô Gia Minh lại đem một bát canh nữa nhét vào trong miệng mình, lời nói mơ mơ hồ hồ . Đại Khinh, cậu có phải hay không còn lo lắng hẳn sẽ cùng cái đó Phạm cái gì chạy đi a, cho nên mới không dám mang thai à? Thật ra thì cậu giúp Đường Gia sinh đứa cháu béo ra ngoài, địa vị thì càng ổn a.

Tôi không muốn đứa bé lớn lên trong một hoàn cảnh bất thường. Tôi nói.

Tô Gia Minh cười xấu xa, ơ, cậu cũng biết mình cùng Đường Tổng quan hệ trong đó rất bất thường à?

Tôi khó được hẳn để ý đến. Tô Gia Minh lại tiếp tục nói, Đại Khinh, tôi xem a, cái người này cậu bị bóng ma khi còn bé ám ảnh, cậu hận mẹ cậu không cho cậu một gia đình bình thường, cho nên trong tâm âm thầm thề, không thể để cho con của mình lớn lên với một gia đình không bình thường —— tỷ như cha của hẳn không thương mẹ hẳn mà lại yêu một người khác tại phía xa Anh quốc a di cái gì. Đây cũng là một loại bệnh tâm thần, phải trị .

Tôi có chút tức giận. Tô Gia Minh, cậu bị Bát Quái à? Chuyện gì cũng thám thính, hơn nữa chúng ta ở địa phương cậu liền tiếp cận , về sau bảo cậu là thím Tô tốt lắm.

Cậu nhất định dùng cái loại kính ngữ này tôi cũng vậy vui lòng nhận lấy. Tô Gia Minh vẽ mặt đắc ý, đứng lên đi nhà cầu xuyt xuyt.

Tôi cúi đầu tiêu diệt bát canh, còn chưa có tiêu diệt hết một bát, hẳn trở lại, sắc mặt không tốt lắm. Đại Khinh, nhà cầu bị nghẹt, thật là ác tâm.

Cậu nói, cái người này người làm sao ác độc như vậy à? Minh ghê tởm coi như xong, còn cẩn thận miêu tả dùng để ghê tởm tôi. Tô Gia Minh thật không có phúc hậu.

Mau giúp tôi tìm nhà cầu thôi. Tô Gia Minh mặt bắt đầu kìm nén đến đỏ.

Nơi này chỗ vắng vẻ, không có nhà cầu công cộng, tôi chỉ có thể nhờ bà chủ giúp một tay, bà chủ trong lúc cấp bách đưa cho hẳn một cái giống như cái chậu, bảo Tô Gia Minh đi bên cạnh phòng trữ đồ giải quyết. Tôi

cùng với hấn vừa đi, phát hiện phòng giữ đồ đen thùi lùì, tựa hồ không có đèn. Chỉ là cũng không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, Tô Gia Minh nắm lên chậu nước rửa mặt liền hướng vào trong .....xuyt xuyt.

Tôi ở ngoài cửa coi chừng, đang lúc nhàm chán, lại nghe thấy bên trong truyền đến dòng điện xèo xèo, ngay sau đó chính là Tô Gia Minh kêu đau một tiếng.

Tôi liên tiếp hỏi thăm hai lần, hấn đều không trả lời. Sẽ không phải là thú tính đi lên, tự mình ở bên trong tự kỷ? Vội vàng xô nhẹ cửa nhìn vào, phát hiện Tô Gia Minh che hạ dương, gương mặt vắn vẹo dị thường.

Nhà quan sát cẩn thận, phát hiện chậu nước rửa mặt để cắm xuống dây điện, từ trên xuống dính chặt lỏng khả nghi.

Lúc này mới tỉnh ngộ, nguyên lai là Tô Gia Minh người này đi tiểu sai lệch, chất lỏng trực tiếp rơi vào dây điện, trở thành chất dẫn, dòng điện theo đi tiểu trụ hướng lên, đem chim nhỏ của mình cho điện giật.

Người này thật là bi kịch.

-----oOo-----

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bất kể như thế nào, việc Duy Nhất nhờ vả tôi cuối cùng cũng làm tròn, nhưng trong lòng là bất ổn không yên, việc này không biết đến tốt cùng có đúng hay không, muốn tìm Đoạn Hựu Hồng thương lượng, lại cảm thấy đối với Duy Nhất không tốt, vì vậy một đêm tôi liền như vậy lăn qua lộn lạo không thể say giấc rất rối rắm.

Dù sao cũng là ngủ cùng người trên giường, Đường Tổng rất nhanh phát hiện, vòng chặc eo tôi hỏi thăm tôi phiền chuyện gì.

Bán đứng bạn bè chuyện này tôi mặc dù thường làm, nhưng bán Duy Nhất giá cao quá lớn, cho nên chỉ có thể nhịn không nói được. Đường Tổng đối với tôi thái độ luôn luôn tự nguyện không truy hỏi đến cùng, vì

vậy tôi tiếp tục tại trên giường sôi trào.

Ngày hôm sau, chia vào chính là hai mắt thâm quầng cùng với áp lực thật lớn, Đường Tổng đưa tôi đi làm, thấy thái độ của tôi khác thường không nói lời nào, tay cầm bánh bao hấp đang cắn cũng biết có vấn đề, tôi biết rõ trong lòng hẳn nghi ngờ, nhưng vì không muốn bị Duy Nhất tính tình thất thường vừa mắng vừa cầm dao chém, tôi quyết định đối với Đường Tổng trầm mặc.

Buổi trưa không việc gì lớn, rất rỗi rãi, càng rỗi rãi lòng tôi lại càng sợ — buổi chiều sẽ phải giúp Duy Nhất đi làm giải phẫu rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định vận dụng vũ khí cuối cùng. Lấy điện thoại di động ra, lén gọi điện thoại cho Vĩ Vĩ.

Mới vừa nghe vĩ vĩ biết là tôi, còn có chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn, nhưng hãy nghe em nói hết, bên kia liền trầm mặc.

Anh là anh trai của Duy Nhất, anh làm chủ đi. Tôi không hiền hậu, đem hết mọi vấn đề đổ hết lên đầu Vĩ Vĩ.

Vĩ Vĩ trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng quyết định đi tìm Đoạn Hựu Hồng bàn bạc, sợ hai người đàn ông này kích động gặp chuyện không may, tôi cũng vậy đi theo.

Khi tìm được hẳn thì Đoạn Hựu Hồng đang trong phòng làm việc ngồi làm việc, mặc dù người này ham chơi, nhưng đối với sự nghiệp của mình cũng rất quan tâm. Lúc đầu gặp chúng tôi, Đoạn Hựu Hồng có chút kinh ngạc, nhưng lập tức khôi phục vẻ mặt cà lơ phớt phơ, cười nói, ơ, 2012 đã tới rồi? Hai người cư nhiên tới tìm tôi kết bạn?

Tôi nếu cùng Đoạn Hựu Hồng múa mép khua môi, thì đến năm 2012 đùa giỡn cũng chưa xong. Tôi nói thẳng, Duy Nhất mang thai, nhất định là của anh, chiều nay cô ấy sẽ làm giải phẫu, muốn hay không muốn, anh làm chủ đi.

Nói vừa xong, Đoạn Hựu Hồng tắt cả động tác vẽ mặt thậm chí là hô hấp cũng dừng lại, thế nhưng loại hít thở không thông dừng lại chỉ kéo dài một giây, ngay sau đó Đoạn Hựu Hồng liền trở lại bình thường Đoạn Hựu Hồng nói, Duy Nhất không muốn cho tôi biết, nhất định là có lựa chọn, tôi tôn trọng quyết định của cô ấy.

Thời điểm Duy Nhất đến tìm anh, anh đang cùng người phụ nữ khác anh anh em em, cho nên vì nóng giận mới làm ra chuyện như thế này, tôi giải thích.

Chị Khanh, chị bây giờ là muốn tôi chạy như bay đến bệnh viện, ôm Duy Nhất hô lớn không cho phép em bỏ con của chúng ta, sau đó hai ta ôm nhau cùng gọt ngọt ngào ngào ngào thề non hẹn biển chân trời góc biển em là gió anh là cát triền triền miên miên đến chân trời sao?

Tại nơi mẩu chốt này, Đoạn Hựu Hồng còn có tâm tình nói giỡn, tôi lửa giận thăng cấp nhanh chóng, âm điệu cũng có chút lạnh lùng, chỉ nhẹ giọng nói, tôi không muốn anh làm cái gì, chỉ là nhắc nhở anh, áo mưa an toàn rất tiện nghi, chớ con mẹ nó vì tiết kiệm được ít đồng bạc lại tổn thương đến thân thể cả hai.

Đoạn Hựu Hồng không lên tiếng, hần hiểu được nhất đúng là nhìn mặt mà nói chuyện, tuyệt đối sẽ không chạm đến giới hạn cuối cùng.

Tôi cũng vậy không muốn nói thêm cái gì, đang chuẩn bị nói một câu để kết thúc, Vĩ Vĩ đoạt cơ hội này, hần nhìn Đoạn Hựu Hồng, trong thanh âm nghe không ra cái gì lửa giận, chỉ có lạnh lùng, chuyện giữa nam với nữ vốn là người tình ta nguyện, chuyện này là Duy Nhất tự nguyện, không trách được cậu, cậu có quyền làm ra bất kỳ lựa chọn nào. Nhưng sau này tôi cấm cậu đùa giỡn với em gái tôi, dĩ nhiên tôi cũng vậy sẽ quản giáo cô ấy và không để cô ấy liên lạc với cậu nữa.

Nói xong lời nói này, Vĩ Vĩ dẫn tôi đi.

Anh thật sẽ không can dự vào chuyện này? Sau khi từ phòng làm việc của Đoạn Hựu Hồng đi ra, tôi hỏi Vĩ Vĩ.

Miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc, những lời này không phải em thường nói. Vĩ Vĩ hỏi ngược lại tôi.

Lời này là không sai, nhưng tôi lo lắng là, hai người này đều có chút nào tàn, tâm trạng đang kích động sẽ dẫn đến những hành động tàn nhẫn, sợ chính là bọn họ tỉnh táo lại sẽ hối hận. Tôi nói.

Bọn họ không lúc nào là không kích động, phá bỏ đứa nhỏ là kích động,

giữ lại cũng có thể là kích động. Con người Vĩ Vĩ cùng màu sắc bầu trời rất giống nhau. Đang mê mẩn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của hắn, chợt khước mắt quét một chiếc xe, nhìn giống như là xe của Đường Tống, nhưng quay đầu đi nhìn kỹ, chiếc xe kia vụt qua, liền bóng dáng cũng không lưu lại.

Ước định thời gian vừa đến, tôi liền cùng Vĩ Vĩ đi bệnh viện. Không đợi Duy Nhất ném tới ánh mắt tôi, Vĩ Vĩ liền lên tiếng, đừng trách cô ấy, anh là anh của em, bất kể em quyết định như thế nào, anh đều phải ở lại bên cạnh cùng với em.

Những lời này không thể nào tuyệt hơn, đôi mắt Duy Nhất ửng đỏ rồi.

Cậu thật quyết định rồi hả? Tôi hỏi Duy Nhất.

Duy Nhất cắn môi dưới, cực kỳ lâu, rốt cuộc gật đầu.

Đem Duy Nhất hộ tống về nhà, may nhờ cha mẹ bọn họ đi ra ngoài du lịch nửa tháng, sắp xếp thỏa đáng ra cửa thì trời cũng đã tối, Vĩ Vĩ quyết định đưa tôi trở về. Trên xe, chúng tôi một mực bàn luận về chuyện tình của Duy Nhất cùng Đoạn Hựu Hồng.

Làm sao anh có thể ngăn lại hai người bọn họ gặp mặt? Tôi hỏi.

Trước kia là Duy Nhất một mực đâm đầu vào, anh ngăn lại không được, nhưng bây giờ trải qua chuyện này, cô ấy trưởng thành rất nhiều, hiểu được sẽ không nghịch ngợm nữa. Vĩ Vĩ chắc chắn nhưng giọng nhàn nhạt.

Muốn đưa cô ấy ra nước ngoài sao?

Không cần, xuất cảnh có ghi chép có thể bại lộ mục tiêu, anh sẽ giấu kỹ cô ấy.

Thật có thể lừa gạt được Đoạn Hựu Hồng?

Duy Nhất nghĩ lừa gạt được, là có thể lừa gạt được.

Tôi không lên tiếng, nhìn qua cửa kính trên xe, tốc độ rất chậm, nhưng quay cửa kính xe xuống, phía ngoài cảnh vật lại vội vàng lướt qua. Qua

thật thiên đường là một khái niệm, địa ngục cũng là một khái niệm. Người đang ở bất kỳ thời gian nào, bất kỳ quyết định gì cũng có thể có ảnh hưởng trọng đại. Duy Nhất đã quyết định, mà tôi vẫn còn do dự lựa chọn.

Đang suy nghĩ vấn đề thì thời gian luôn là trôi qua rất nhanh, chờ tôi phục hồi tinh thần lại, xe đã ở trước cửa nhà mình rồi.

Vào đi thôi. Vĩ Vĩ nói.

Anh nhắn với Duy Nhất, ngày mai em lại đến thăm cô ấy. Nói xong, tôi phát tay một cái, cùng hân tạm biệt. Đang mở cửa xe thì lại nghe thấy Vĩ Vĩ khẽ gọi một tiếng, Đại Khinh.

Hả? Tôi quay đầu lại.

Hắn nhìn tôi, nghiêm túc, trầm mặc, tựa hồ có thật nhiều muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn còn đem tất cả hóa thành mỉm cười một cái, không có gì, vào đi thôi. Hắn nói.

Tôi nghĩ mình cái gì cũng đều hiểu, ánh mắt của tôi cũng là nghiêm túc, trầm mặc, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể đem tất cả tâm tình cũng hóa thành mỉm cười một cái. Ừ, em đi đây. Tôi nói.

Chuyện Duy Nhất chấm dứt, tôi rút cuộc nhẹ một hơi, quá mức buông lỏng hậu quả chính là sau khi mở cửa trực tiếp lên lầu, lại không phát hiện Đường Tổng đang ngồi ở trên ghế sa lon. Khi bước lên bậc thang thứ năm thì mới phát hiện hắn — Đường Tổng vùi ở bên trong ghế sa lon, cũng không còn nhìn tôi, vẻ mặt rất trầm mặc.

Làm sao anh không lên tiếng. Tôi hỏi.

Đường Tổng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn tôi thật lâu, thật sâu, sau đó hỏi những câu làm tôi thấy choáng váng, hôm nay, em với ai đi ra ngoài?

Đường Tổng là người thông minh, hắn hỏi như vậy, chứng tỏ hắn đã biết rõ, nhớ lại buổi trưa chiếc xe kia, tôi quyết định nói thật, cùng Vĩ Vĩ.

Các người thường liên lạc sao?

Thỉnh thoảng.

Em cảm thấy như vậy tốt sao?

Em coi anh ấy như bạn bè.

Còn hẳn thì sao?

Bạn bè.

Em xác định?

Tại sao anh hỏi như vậy.

Bởi vì anh muốn biết một ít chuyện.

Nếu anh đang tự hỏi, liệu em có phản bội anh, em có thể thề, tuyệt không thể, em Tần Khinh không phải loại người đó.

Anh chưa bao giờ lo lắng phương diện này.

Vậy anh lo lắng cái gì?

Anh lo lắng sự ích kỷ của em sẽ làm anh, hẳn cùng với em bị thương.

Cái gì ích kỷ?

Muốn một người đàn ông vĩnh viễn yêu em, lại cầu cũng không được. Lời Đường Tống nói, lắng lắng ở phòng khách vang vọng.

Lòng tôi dừng lại, giống như là bị một sợi dây thừng càng buộc càng chặt. Hồi lâu, rốt cuộc nói một câu, yên tâm, em không phải Lâm Huy Nhân, hẳn cũng không phải Kim Nhạc Lâm.

Lần gây gỗ này, lấy câu này chấm dứt.

-----oOo-----

Chương 47

Một ngày vất vả bận rộn, tôi sớm một chút liền lên giường ngủ, đáng tiếc lúc cãi nhau, có thể như rùa rút cổ trốn tránh thực tế không chỉ có nam nhân. Tôi người này tính tình cũng tương đối gấp gáp nóng nảy, chờ hòa hoãn xuống sau mới có thể tỉnh táo.

Tôi tức giận cũng không phải là do Đường Tổng theo dõi tôi, ép hỏi tôi, mà là giận hằn chính miệng nói tôi ích kỷ, tôi giận hằn đem tôi và Vĩ Vĩ gộp chung, giống như tôi là loại phụ nữ khôn kiếp.

Vậy mà sau khi tỉnh táo lại, hướng sâu trong nội tâm mình nhìn lại, tôi có hay không sự ích kỷ trong lòng? Nếu như có, vì sao tôi ở thời thời khắc khắc cự tuyệt Vĩ Vĩ, nhưng nếu như không có, vì sao tôi biết rõ mình cùng vĩ vĩ sẽ không có kết quả, nhưng vẫn là cùng hằn giữ vững quan hệ bạn bè?

Lòng người là khó hiểu nhất, trong thân thể kia dù có thường xuyên chạm cũng không chạm đến, nhất định vô cùng thâm sâu.

Lần đầu tiên, tôi cố gắng đi vào nội tâm của mình, nghiêm túc suy nghĩ cái vấn đề này — Vĩ Vĩ, chỉ là một sự hâm mộ, nhưng cũng mang đến cho tôi một chút nào đó mừng rỡ. Phụ nữ là hoa, cần yêu, cần đòi hỏi.

Được đàn ông tán thưởng. Tôi cũng vậy không cách nào ngoại lệ, đối mặt với sự theo đuổi của hằn thì trừ đi phiền não, trong lòng phải là có một chút xiu mừng rỡ.

Đường Tổng là đàn ông, hằn hiểu***** một người đàn ông đối với một người phụ nữ bằng tất cả tình cảm. Như vậy hằn tố cáo tôi cái gọi là lòng ích kỷ, cũng không vô lý.

Tôi cũng chỉ là nghĩ ở trước mặt hằn ra vẻ cùng người khác bất đồng, vậy mà rốt cuộc, tôi cũng vậy chỉ là một người phụ nữ bình thường.

Nghĩ đến chỗ này, trong nội tâm nửa là thông suốt, nửa là như đưa đám.

Không nghĩ tới, cuộc chiến tranh lạnh này kéo dài hơn một tuần, Đường Tổng mỗi ngày sáng sớm liền ra cửa, nửa đêm mới về nhà, tôi đoán hình

như hấn muốn trốn tránh, đã như vậy, đúng như hấn mong muốn, mặc dù chưa ngủ, tôi cũng vậy giả bộ ngủ say, tránh nói chuyện cùng gặp mặt với nhau.

Trong một tuần, xảy ra rất nhiều chuyện. Đầu tiên, không khí lạnh từ Seberia tràn về, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, thở ra toàn là khói trắng, trên đường cảnh tượng người đi đường vội vã tất cả đều đổi thành áo lông, đeo lên khăn quàng cổ, bao tay. Tiếp theo, Vĩ Vĩ chuẩn bị đưa Duy Nhất đi. Quả không ngoài dự đoán, không chờ đến hai ngày Đoàn Hựu Hồng đến tìm Duy Nhất, Vĩ Vĩ ở đêm đó liền đem Duy Nhất đưa đi, chỉ nói cho một mình tôi biết Duy Nhất được an bài ở vùng ngoài ô thuộc một thị trấn nhỏ có phong cảnh tươi đẹp, nơi đó có một người bà con xa, Vĩ Vĩ cầu xin hấn chăm sóc Duy Nhất. Vĩ Vĩ còn dặn tôi tạm thời đừng đi thăm Duy Nhất, bởi vì dựa vào thủ đoạn của Đoàn Hựu Hồng, nhất định sẽ theo dõi tôi. Đến lúc đó chuyện nhất định lòi ra, đối với Duy Nhất tâm tình cũng không tiện.

Nếu nói lòi ra, chính là chuyện đùa nhỏ.

Thật ra Duy Nhất không có phá thai, trước lúc phẫu thuật, Vĩ Vĩ lặp lại lời nói của Đoàn Hựu Hồng cho cô nghe, Duy Nhất nhìn qua biểu tình không có gì lớn, trầm mặc đến cuối cùng, còn cười như nước chảy mây trôi, nói, như vậy cũng tốt, cả hai không còn dính dấp gì với nhau hết.

Tôi vốn tưởng rằng cô ấy đã quyết định vứt bỏ tất cả, ai ngờ thời khắc nằm ở trên bàn mổ, Duy Nhất mà lại rơi lệ, che bụng khóc bù lu bù loa .

Vĩ Vĩ chỉ nói một câu, quả quyết nhất định sinh ra đứa nhỏ này, xác định không tùy hứng, làm người trưởng thành.

Duy Nhất khóc gật đầu.

Cứ như vậy, hai anh em quyết định giữ lại đứa nhỏ này. Giấu giếm Đoàn Hựu Hồng là ý của Duy Nhất, cô nói, cô tôn trọng sự lựa chọn của hấn.

Chỉ bằng những lời này, tôi càng thêm khẳng định hai người này kiếp trước nhất định là oan gia.

Quả nhiên, sau khi đưa Duy Nhất đi, Đoàn Hựu Hồng tìm đến tôi, cười hì hì mời tôi ăn cơm. Tôi đi, gọi một bàn lớn món ăn, dù sao Đoàn Hựu

Hồng tình nguyện để tôi hút máu. Trong bữa ăn, Đoạn Hựu Hồng cười hi hi kéo đông kéo tây, từ vấn đề bảo vệ môi trường tới dân chạy nạn ở Ethiopia, từ cống ngầm dầu nói tới dầu hỏa tăng giá, chính là một chữ không nói Duy Nhất. Nếu là bình thường, tôi nhất định là không có kiên nhẫn cùng hấn tán ngẫu, nhưng lúc này không giống ngày xưa, trước khi đi Duy Nhất nói cho tôi biết câu nói kia — cô cùng Đoạn Hựu Hồng đã không còn quan hệ. Tôi cần gì một người không quan trọng bán đứng Duy Nhất đây? Vì vậy tiếp tục vui đầu ăn.

Đến cuối cùng, còn là Đoạn Hựu Hồng không chịu đựng được, thở dài xin tha, nói, bà cô Đại Khinh, tôi van cầu cô liền nói cho tôi biết Duy Nhất ở đâu đi, được không?

Nếu là người cô muốn gặp, dù cho trốn ở chân trời góc biển đều sẽ bị cô lôi ra. Ngược lại, nếu là cô không muốn gặp, cho dù là đào ba thước đất cũng không tìm ra được. Tôi đối với Đoạn Hựu Hồng tổng kết được đặc tính của Duy Nhất.

Cô là tức giận, tôi hiểu biết rõ, nhưng trải qua thời gian dài như vậy thực tế chứng minh, tôi cùng Duy Nhất mới là trời sinh một đôi, tôi cùng cô ấy, có hư, cũng hư cùng nhau, nếu hai chúng tôi tách ra, trên thế giới không biết có bao nhiêu nam nữ bị gieo họa rồi, còn không bằng hai chúng tôi tiếp tục ở gần nhau. Chị Đại khinh, chị xác định muốn duy trì hòa bình thế giới, thì chỉ chỗ tôi tìm cô ấy đi. Đoạn Hựu Hồng đối với tôi tổng kết xem như vô cùng chính xác, có thể so với hệ thống định vị GPS, quả nhiên là biết rõ đưa bé vẫn còn.

Nhưng chuyện lần này không giống nhau, tôi để đưa xuống, nhìn Đoạn Hựu Hồng, cũng không còn tức cũng không còn giận, cùng hấn bình tĩnh giảng đạo lý. Đoạn Hựu Hồng, đứa nhỏ trong bụng của Duy Nhất có thể ở trong lòng của anh chính là một cái trứng thụ tinh, liền khối thịt cũng không tính, nhưng đối với phụ nữ mà nói, đó chính là một sinh mạng mới mọc ra như một nhánh cây, cắt rứt, tánh mạng của mình cũng không hoàn chỉnh. Duy Nhất lần này bị tổn thương, sẽ không giống như trước kia dễ dàng khôi phục. Tôi nghĩ ở góc độ nào đó anh hiểu Duy Nhất nhiều hơn tôi, ở thời điểm anh có vợ hứa hôn, cô ấy chỉ say một đêm sau đó đứng lên coi như gãy cái răng đợi máu lưu thông rồi lại hấp tấp đuổi theo anh, cho thấy đứa nhỏ này sức đề kháng rất mạnh, mà cô ấy lần này chính miệng nói cho tôi biết cùng anh đã kết thúc, anh cũng có thể hiểu, cái này kết thúc chính là thật kết thúc.

Đoạn Hựu Hồng không nói ra lời, mà tôi bụng cũng không sai biệt lắm no rồi, vì vậy đứng dậy cáo từ.

Đoạn Hựu Hồng gọi tôi, chị Khinh, các người giúp tôi chăm sóc thật tốt cô ấy đi, là tôi thật có lỗi với cô ấy.

Tôi cùng Vĩ Vĩ cũng sẽ chăm sóc thật tốt cho cô ấy, nhưng không phải là vì giúp anh. Còn nữa..., chuyện nam nữ ngàn vạn lần đừng nói xin lỗi, vô nghĩa vô dụng còn tăng thêm bi thương. Tôi nói. Cứ như vậy đi, về sau không có chuyện gì đừng liên lạc, anh cũng không cần theo dõi tôi làm gì, sớm biết anh làm chuyện này, trong thời gian ngắn tôi cũng vậy sẽ không đi thăm Duy Nhất.

Còn có cái gì muốn nói không? Không có tôi liền đi. Tôi nói. Một bữa cơm đến lượt tôi nói với hắn nhiều lời như thế, tôi cảm giác mình có phần thiệt thòi.

Đoạn Hựu Hồng móc ra điều thuốc, đốt hút, giữa ngón tay thon dài đang kẹp lượn lờ thuốc lá. Đại Khinh, hắn nói, cô nhắc Duy Nhất đừng hận tôi, tôi không phải là không yêu cô ấy, chỉ là tôi sợ.

Sợ mất đi tự do? Sợ mình đang thanh xuân lại mất đi địa vị người đàn ông độc thân hoàng kim? Tôi hỏi.

Đoạn Hựu Hồng lắc đầu một cái, lại gật đầu, chậm rãi, giống như là sàn lọc ý tứ, thật lâu, mới lên tiếng, giữ lại đứa bé thì tôi và Duy Nhất nhất định phải kết hôn, đến đây phải đi vào cuộc sống hôn nhân bình thường. Tôi và cô ấy yêu nhau là một chuyện, nhưng sống chung lại là một chuyện khác, cách sống của chúng tôi giống như là một trò chơi, từ trong đó lấy được vô hạn niềm vui thú. Một khi kết hôn, sẽ bị vô số chuyện vụn vặt dây dưa, trò chơi không còn, niềm vui thú không còn, tôi cùng Duy Nhất cũng sẽ từ từ biến thành bình thường trong mắt đối phương. Đúng vậy, tôi lo lắng mất đi tự do, cũng lo lắng Duy Nhất mất đi tự do. Kết hôn không phải là mục tiêu sống của cô ấy, cô ấy cần vui vẻ, cần niềm vui thú. Tôi không muốn chuyện diễn biến thành tôi cấm hận cô ấy làm tôi mất đi tự do, cô ấy cấm hận tôi làm cô ấy đánh mất niềm vui vẻ.

Tôi từng nghe Duy Nhất nhắc qua, mẹ Đoạn Hựu Hồng ngày xưa là nữ minh tinh xinh đẹp, sau khi bị người cha của hắn kẻ lắm của nhiều tiền

lấy về nhà, chịu đựng không ích nổi cô đơn cùng trách nhiệm, khi hấn năm tuổi thì uống thuốc độc tự vẫn.

Vào giờ khắc này, tôi mới rõ ràng, trong lòng của mỗi người đều có một nỗi đau lớn, ảnh hưởng tới cuộc đời của mỗi người.

Tôi không có tư cách đối với hấn phán xét cái gì, chỉ có thể nói ra câu nói sau cùng. Có lẽ, Duy Nhất so với tưởng tượng của anh, trở nên chính chắn rất nhiều.

Sau khi cơm nước xong tôi liền trở về ban giáo dục có công việc, lớp lớn rời đi thì lớp nhỏ lên tới cần sắp xếp lịch trình học tập các cấp, vội vàng sửa sang lại văn kiện lấy hết nửa ngày, thừa dịp rảnh uống trà lúc ngẩng đầu lại phát hiện Đường Tổng chẳng biết lúc nào đi vào bên trong phòng làm việc, đang ngồi ở đối diện mỉm cười nhìn tôi.

Cái này kinh hãi đủ hù dọa tôi thiếu chút nữa bị chết vì sắc nước trà rồi.

Thật vất vả nuông xuống ngum trà, tôi hỏi, sao lại tới đây?

Đón em. Đường Tổng hồi đáp lời ít mà ý nhiều.

Làm sao tìm được phòng làm việc?

Hỏi bảo vệ.

Sao tự nhiên hôm nay lại đi đón?

Đột nhiên ý thức được mình làm ông xã cư nhiên chưa từng tới đón người nào đó tan việc, thật sự là thất trách, vội vàng bồi thường.

Thông qua một hỏi một đáp, cuối cùng là đem sự lạnh lùng tích tụ hơn tuần nay cho hòa tan. Đường Tổng chủ động cầu hòa, tôi cũng vậy không thể để bụng nữa, nhìn xem thời gian không sai biệt lắm, dọn dẹp một chút đồ rồi tan việc, đi theo hấn cùng nhau ra cửa.

Hiếm thấy, Đường Tổng cư nhiên không có lái xe, chẳng qua nơi tôi làm việc cũng không xa nhà, đi bộ nhiều một chút cũng tốt.

Đường Tổng đi ở bên cạnh, cảm thấy ấm áp khó tả, thời tiết trở lạnh, thế

giới to lớn như vậy, có một người bạn yêu sâu đậm nguyện ý cùng bạn đi bộ, đó chính là điều tuyệt vời nhất.

Đi đến hẻm nhỏ thì tôi thấy cây cột điện ngã bắt ngang qua đường, trong nháy mắt tính trẻ con bộc phát, tôi bước lên lấy hai tay làm thăng bằng, bước đi

Đường Tổng ở dưới mặt đất muốn kéo tôi xuống, bị tôi cự tuyệt — cái cột điện thô như vậy cũng không qua được, không phải là quá mất mặt sao?

Đi từng bước một, đến chính giữa thì chợt tác quái, làm bộ muốn trượt, khoe mắt phát hiện Đường Tổng toàn thân run lên, lập tức muốn tới đỡ, tôi lại cười cười đứng lên.

Trong lòng nhất thời như nở hoa, người phụ nữ thích xem nhất, chính là đàn ông vì mình chịu khổ, cái này có được tính là biến thái hay không.

Một cây cột điện có thể dài bao nhiêu, rất nhanh đã xong, tôi nhảy xuống đất, Đường Tổng bắt được tôi, thuận thế ôm tôi vào lòng. Bị hấn như vậy ôm một cái, tôi phát giác mình tránh thoát không được rồi, đứa nhỏ này căn bản không có ý định buông tôi ra.

Thế nào? Tôi hỏi.

Chuyện ngày đó, là anh không tốt, không nên nói như vậy với em. Đường Tổng chủ động xin lỗi, mặt của hấn bùng bít ở tóc tôi, vì vậy thanh âm ong ong, có hương vị rất lạ.

Chuyện đã qua, tôi đã sớm quên mất. Tôi trấn an hấn. Chuyện ngày đó, em cũng vậy không đúng, anh là chồng em, em có nghĩa vụ giải thích mọi chuyện với anh rõ ràng.

Không cần giải thích. Đường Tổng nói. Anh tin tưởng em.

Em cũng vậy, tay đặt ở eo của hấn, chậm rãi co lại.

Đại Khinh. Đường Tổng ngửi đỉnh tóc tôi. Anh biết rõ trước kia làm rất nhiều chuyện thương tổn em, cho anh cơ hội, để cho anh bù đắp cho em được không?

Tôi cười khẽ, cười vì Đường Tổng không hiểu — hẳn có vị trí thế nào trong lòng của tôi, hẳn muốn, tôi tất nhiên sẽ đáp ứng.

Thời tiết lạnh lẽo này, bên trong hẻm nhỏ vắng vẻ, chúng tôi ôm nhau, trong thoáng chốc giống như có ánh mặt trời chiếu rọi, thật là ấm áp.

-----oOo-----

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.VN

Về sau mới biết, tuần lễ trước Đường Tổng đi sớm về trễ không phải vì tôi giận dỗi, mà là vội vàng đi điều tra sự việc Dương Dương bị thương. Thật dễ dàng rồi cuộc có chút mặt mũi, số là Dương Dương tuổi trẻ khí thịnh, lúc đua xe chọc phải một nhóm băng đảng, hơn nữa nhóm người kia bụng dạ hẹp hòi, thích đánh nhau, liền tìm cơ hội chinh hấn.

Nhóm người kia lai lịch cũng không nhỏ, liều mạng khẳng định là không được, vì vậy Đường Tổng liền tìm cơ hội.

Dĩ nhiên những chuyện này tất cả đều là từ trong miệng Tần Lệ biết được, Đường Tổng cũng không nói cho tôi biết những thứ này, hẳn cả ngày ở trước mặt tôi ra vẻ đúng là một thiếu gia đang hoàng, thường đỡ bà lão qua đường, thỉnh thoảng còn kiêm chức đàn ông của gia đình. Mỗi ngày đúng giờ đến công ty làm việc, về nhà sớm còn giúp tôi nấu ăn, có chồng như thế, còn cầu xin cái gì đây.

Đường Tổng không muốn nói cho tôi biết những chuyện này, nhất định là hẳn có lý do, tôi tin tưởng hẳn, vì vậy không muốn hỏi tới.

Chưa tới mấy ngày, Tần Lệ giọng mang hưng phấn nói cho tôi biết, Đường Tổng bọn họ đem nhóm người kia hung hăng đùa bỡn, làm bọn hắn tổn thất không ít.

Cái gì tổn thất? Nghe Tần Lệ vừa nói như vậy, tôi liền cảm thấy nhóm người kia buồn bán nhất định có kỳ hoặc.

Đương nhiên là buôn bán không thể lộ ra ngoài ánh sáng, anh rề đầu tiên là án binh bất động, chờ bọn hắc buồm lỏng cảnh giác, khi bọn hắc bắt đầu hành động thì báo cảnh sát, một lưới bắt hết, lần này làm cho bọn họ là nguyên khí tổn thương nặng nề, ít nhất tổn thất hơn phân nửa tài sản. Tần Lệ hận hận nói. Đáng đời, lại dám khi dễ đến Dương Dương nhà chúng ta, đúng là tìm đường chết.

Dương Dương nhà cô cũng đừng quá bộc lộ tài năng, lần này cũng là do hắc chọc người ta trước. Tôi khuyên nói.

Cho dù như thế, nhóm người kia cũng không nên trực tiếp ra sát chiêu đi, quá độc. Chỉ cần tổn thương tới Dương Dương, Tần Lệ tuyệt đối là sẽ lập tức biến thành một Độc Phụ.

Tôi cũng vậy không muốn cùng cô ấy giải thích, bởi vì gần đây tôi có quá nhiều chuyện phiền lòng nhưng đem chuyện tôi so sánh với chuyện này quả thật giống như so hạt mè còn nhỏ hơn.

Chuyện phiền lòng của tôi cũng không mới mẻ gì, chính là con cái.

Nghe lời Đường Tổng, tôi không có sử dụng biện pháp ngừa thai, may nhờ hắc không phải Thần Thương Thủ (ý nói tay súng thiện xạ bách phát bách trúng), tháng này bà cô đúng lúc lại tới, tôi thở dài một hơi. Xả hơi xong, lại bắt đầu phiền não tháng sau bà cô rút cuộc có thể hay không đúng lúc.

Buồn phiền làm tóc nhanh bạc, chỉ có thể sử dụng phương pháp nguyên thủy nhất— kỳ an toàn liền làm, giai đoạn nguy hiểm không làm.

Vì vậy kỳ an toàn vừa qua, giai đoạn nguy hiểm vừa đến, tôi liền bắt đầu giả bộ đau bụng đau răng, đau hông, tránh khỏi tiến hành chuyện kia.

Nhưng phương pháp này lúc đầu còn có hiệu quả, từ từ Đường Tổng cũng kiềm chế không được, ngày này sau bữa cơm chiều tôi đang ngồi ở trên ghế sa lon xem tivi, hắc ngồi ở một bên khác nhìn tạp chí kinh tế tài chính, vốn là bình an vô sự, cũng không biết lúc nào thì, đôi tay kia sờ sờ tác địa để ở đầu vai của tôi, kế tiếp tôi liền bắt đầu giả bộ.

Tôi đau bụng. Tôi từ chối, cũng đem cái hông hướng bên sofa dựa vào.

Đường Tổng giống như chó theo đuôi dựa tới bên người tôi, đem môi đặt ở vành tai của tôi khuếch lên, nhẹ giọng nói, vận động xong thì sẽ không đau.

Vận động em gái anh, vận động không phải là tập thể dục, có thể giúp hết đau sao.

Mẹ kiếp Đường Tổng hướng tới ngày càng gần, tôi trong nháy mắt hóa thân thành một con lươn, chuồn một cái từ bên cạnh hắn trượt ra ngoài. Nói, đúng rồi, ngày mai phải nộp công văn, tối nay phải làm thêm giờ sửa sang lại hoàn chỉnh, sợ thể lực tiêu hao, hay là ngày mai thôi.

Nói xong lời này thì tôi hướng cầu thang kia chạy. Kết quả mới vừa chạy lên hai bậc thang, liền bị hắn bắt được, hai cánh tay đem tôi một vòng, vững vàng vây quanh tôi.

Anh vận động, em chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi, không chỉ không tiêu hao thể lực, sau khi kết thúc ngược lại sẽ sảng khoái tinh thần. Đường Tổng đầu độc, nhìn vẻ mặt của hắn tôi có chút hoài nghi người đàn ông mặc áo trắng thuần lương này có phải là đại phúc hắc trong truyền thuyết.

Sảng khoái tinh thần? Ông xã, anh tại sao không nói kéo dài tuổi thọ? Tôi cười ha ha, thân thể chợt co xuống dưới, muốn lặp lại chiêu cũ, hóa thân thành cá trạch chạy trốn. Nhưng lần này Đường Tổng sớm có phòng bị, cư nhiên thuận thế liền đem tôi đè ở trên bậc thang, tiếp phải cái ấy ấy.

Đàn ông quả nhiên đều là ích kỷ, hắn tốt hơn, có tôi là đệm thịt, thoải mái ép chặt, mà sau lưng tôi là bậc thang, cứng ngắc cầu thang a, ép tới eo tôi đều muốn đứt, lập tức không để ý đến hình tượng nhỏ bé kêu to lên.

Đoán chừng là âm thanh của tôi quá mức thê lương, ảnh hưởng đến chức năng phát huy bình thường của Đường Tổng, hắn một tay ôm lấy ngang hông của tôi, chọn lựa nguyên tắc nhất cự ly, đặt tôi ở trên bàn phòng ăn.

Anh coi em là thịt kho tàu? Hay cánh gà chân gà? Tôi vừa giãy giụa vừa hỏi Đường Tổng. Tôi dầu gì là một con người, cư nhiên xem tôi như thức ăn để trên bàn cơm.

Hoàn cảnh mới có đột phá mới. Đường Tổng giải thích.

Tôi đang muốn mắng đột phá em gái anh a! Kết quả hần cứ nhiên sử dụng đòn sát thủ, ngón tay thon dài đem mắt kiếng để một bên, lại đem áo sơ mi trắng từng nút từng nút mở ra, lộ ra lồng ngực gầy gò hấp dẫn.

Tôi nghe thấy giữa cổ họng thanh âm ừng ực ừng ực nuốt nước miếng, cũng biết, lần này mình lại gặp hạn.

Thôi, nếu là dưới tình huống này còn có thể cự tuyệt hần, vậy tôi không phải là Tần khinh, hần cũng không gọi Đường Tổng rồi.

Kết quả là, ở trên bàn cơm, tôi giống như chân gà, thịt kho tàu bị gặm sạch sẽ.

Có thể trách người nào, chỉ có thể trách mình quá sắc, Đường Tổng quá mức hấp dẫn, còn sợ giai đoạn nguy hiểm quá dài.

Nghe nói phụ nữ tinh thần khẩn trương quá độ đối với thụ thai có ảnh hưởng, do đó việc không phòng bị kéo dài một tháng, bà cô còn là đúng lúc lại tới. Tôi bắt đầu cảm giác mình là người trời sanh không đẻ thụ thai, cũng nhẹ nhàn để xuống lo lắng, bắt đầu hưởng thụ.

Rất nhanh liền đến Nguyên Đán, một năm mới lại tới, thời gian trôi qua thực vui vẻ. Hôm nay ngày lễ, Đường Tổng dẫn tôi trở về nhà chồng ăn cơm, tất cả mọi người quan tâm bụng của tôi, hi vọng sớm ngày đội lên, tôi áp lực quá nhiều.

Sau khi ăn xong bà nội bảo người làm ôm một đồng thuốc bổ được liệu lớn đến trên xe chúng tôi, dặn phải ăn mỗi ngày, nói là phương thuốc cổ truyền, không lâu sẽ gặp tin tức tốt.

Trên đường, Đường Tổng lái xe, tôi không việc gì làm, lật xem thuốc bổ được liệu bà nội đưa, phát hiện nam nữ ăn đều có, trong đó phái nam nhiều hơn. Tôi vui vẻ, nhìn Đường Tổng nói, xem nè, bà nội quan tâm anh, biết anh sinh ra đã kém cỏi, cần tầm bổ mỗi ngày.

Đường Tổng không nói lời nào, tiếp tục lái xe.

Vâng, tôi Tần khinh! Có cơ hội liền khoe mẽ bọn chuột nhắt, điểm này

không tốt lắm, thấy Đường Tổng không có phản ứng, tôi tiếp tục chế nhạo hắn. Xem đi xem đi, ngay cả mẹ anh cũng biết là của anh vấn đề, bạn học Đường, xem ra hình tượng phái nam không quá chói lọi đây.

Sau khi chế nhạo xong, Đường Tổng vẫn là không có phản ứng, tôi sợ hắn tức giận, liền thử dò hỏi, thế nào buồn bực đến nỗi không nói lời nào?

Đường Tổng liếc lấy tôi một cái, ánh mắt rất nhẹ, thanh âm cũng rất nhẹ, nhưng nói ra lời nói lại làm cho tôi có chút không chịu nổi. Bởi vì đợi lát nữa em sẽ mệt mỏi nói không ra lời, cho nên hiện tại anh tận lực để cho em nói sảng khoái.

Đây là uy hiếp trắng trợn, tôi vội xin tha. Thôi, thôi, còn mấy ngày nữa là phải đi làm, ngàn vạn lần đừng nóng vội sẽ thiêu hủy ba năm kiếm củi của tôi.

Khóe miệng Đường Tổng nâng lên nụ cười. Không có sao, dù sao mẹ cho chúng ta nhiều thuốc bổ như vậy, chúng ta thừa dịp ngày nghỉ này vòng đi vòng lại tiêu xài bổ sung thôi.

Thương hắn nhiều năm như vậy, đến thời khắc này tôi rốt cuộc mới hiểu, Đường Tổng không nên tùy tiện chọc.

-----oOo-----

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng tôi ở nhà mẹ chồng chơi khá lâu, về đến giữa đường đã là nửa đêm, bờ sông bắn pháo hoa, rét lạnh nhưng rực rỡ, cô đơn nhưng màu sắc xán lạn, đẹp không sao tả xiết.

Anh khi còn bé thích coi bắn pháo hoa sao? Tôi hỏi.

Dĩ nhiên, tại sao hỏi như thế. Đường Tổng cười.

Bởi vì nhìn anh là biết, từ nhỏ chính là cậu bé mặc quần áo trắng chỉ biết

ngồi học trong phòng.

Em nên hiểu rõ về anh hơn, khi còn bé anh rất nghịch ngợm.

A, không nhận ra, sau này vì sao anh không nghịch ngợm?

Bởi vì biết những cô gái này thích kiểu đàn ông u buồn, cho nên chuyển hình tượng.

Nghe xong lời này, tôi cười đến đau bụng, Đường Tổng đưa nhỏ này bị tôi ảnh hưởng càng ngày càng tệ rồi, thật có cảm giác thành tựu.

Đang cao hứng, lại phát hiện Đường Tổng sắc mặt chột nặng nề.

Thế nào? Tôi là người không chịu được hù dọa, có chút hơi khản trương.

Không sao. Hấn an ủi tôi, lại đạp chân ga, nhanh chóng tăng tốc, giống như là muốn thoát khỏi người nào đó.

Tôi quay đầu lại nhìn, phát hiện hai chiếc SUV đang im ắng đi theo phía sau chúng tôi, theo sát không nghỉ, ở nơi này đêm tối yên tĩnh, giống như dã thú ẩn núp.

Có người theo dõi chúng ta, và lại người đó không có ý tốt.

Trong đầu chợt nhớ lại Tần Lệ từng nói với tôi về nhóm người kia, không nhận được nói ra, là người lúc trước Dương Dương chọc phải?

Đường Tổng không trả lời tôi, chỉ nhỏ giọng nói, ngoan ngoãn ngồi im, nghe theo lời anh làm đi.

Mặc dù tốc độ tim đập tăng nhanh, nhưng tôi còn là tận lực không biểu hiện ra dáng vẻ hoảng sợ, để tránh Đường Tổng ngoài việc lái xe còn phải để ý tâm tình của tôi.

Kế hoạch Đường Tổng là chạy nhanh đến nơi đông người, đối phương dù có ngang ngược thế nào, cũng không dám làm càn. Vì vậy, sau khi xuống cầu, vốn nên hướng phía bên phải trung tâm chợ, nào có thể đoán được một chiếc màu đen xuất hiện ngay đầu, đem con đường ngăn lại. Mắt thấy phía sau hai chiếc xe lại tăng tốc hướng tới cửa tôi đang ngồi

vọt tới, có ý muốn đụng vào, Đường Tổng không cách nào, chỉ có thể chuyển sang bên trái.

Bên trái chỉ có một đường, vả lại tương đối vắng vẻ. Tôi hiểu rõ chuyện là càng lúc càng nguy cấp, lòng bàn tay cũng không nhịn được tiết ra mồ hôi. Không đợi Đường Tổng kêu, tôi liền cầm điện thoại lên, gọi cho bọn người của Dương Dương.

Dương Dương vừa nghe cũng bắt đầu không tự chủ được, hỏi chúng tôi đang ở chỗ nào, nói lập tức cho người đến cứu giúp. Vậy cũng không yên tâm, giống như người xưa nói, nước xa không cứu được lửa gần. Không chừng khi bọn hắn đến nơi, tôi cùng Đường Tổng cái xương cũng không còn.

Đến lúc này thì tôi thấy rõ, trận thế này, nhóm người kia nhất định là dân liều mạng, tối nay nhất định phải để cho chúng tôi đổ máu.

Đang rất lo lắng, một trong hai chiếc xe đột nhiên xông lên, đụng vào đuôi xe của chúng tôi. Lúc này tôi ruột gan đảo lộn, đầu óc bị lắc tan tác, trong dạ dày thức ăn cũng thiếu chút nữa muốn phun ra.

Ý đồ của bọn họ rất đơn giản, chính là muốn ép chúng tôi vào trong hẻm nhỏ phía trước. Đường Tổng tất nhiên hiểu, không muốn khoanh tay chịu trói, nhấn ga, muốn lái vào một con đường khác, nhưng không chờ chúng tôi lấy lại sức, một chiếc xe khác lại xông lên, hướng vào chỗ ngoài của tôi muốn đụng. Đường Tổng vội vàng bị lệch tay lái —con đường duy nhất trước mắt chỉ có hẻm nhỏ kia.

Từ đầu đến cuối tôi đều ngậm chặt miệng, không phát ra một tiếng thở, sợ ảnh hưởng Đường Tổng. Quay đầu nhìn lại, phát hiện kể từ lúc tiến vào ngõ hẻm, trong đó có một chiếc xe ngăn ở đầu ngõ, hai chiếc xe kia tạm thời không thấy tung tích.

Bọn họ chặn ở hai bên ngõ hẻm khác, chúng tôi không ra được. Đường Tổng biết tôi đang suy nghĩ gì, tôi cùng hắn bây giờ đã phối hợp ăn ý.

Anh định làm như thế nào? Tôi hỏi.

Anh xem em thể dục không tệ, trèo tường được không? Đường Tổng hỏi.

Tôi dĩ nhiên biết Đường Tổng không phải loại người nhàm chán, vào thời khắc này sẽ không lãng phí thời gian hỏi vấn đề không cần thiết, vì vậy liền gật đầu nói vâng

Rất tốt, chờ xe dừng lại, chúng tôi cùng nhau xuống xe, bắt đầu dựa vào tường rào. Lời còn chưa dứt, Đường Tổng liền dừng xe lại, hiệu suất thật cao.

Ngõ hẻm này hai bên đều là nhà trệt tương đối cũ kỹ, nhưng bởi vì khu này là thành củ cải tạo, thuộc về khu đất giải tỏa, cư dân phần lớn đã đi nơi khác, nếu lớn tiếng kêu cứu cũng sẽ không có người xuất hiện —có thể thấy được những người đó đều đã vạch ra kế hoạch rất tốt, nơi này chính là nơi tốt nhất để ra tay.

Đường Tổng lôi tôi đứng ở trên mui xe, ôm tôi lên tường rào, song khi tôi đưa tay đi kéo hắn thì hắn lại không có cảm tay của tôi.

Tôi bỗng nhiên hiểu hắn muốn làm cái gì, trong nội tâm một hồi sợ hãi, vội nói, nếu anh dám làm như vậy, em cả đời cũng sẽ không tha thứ cho anh!

Nếu để cho em bị thương, anh cả đời cũng sẽ không tha thứ cho mình. Dưới ánh trăng mát lạnh, Đường Tổng đứng ở mui xe nhìn tôi, giống như là nhiều năm trước, tôi lần đầu tiên thấy hắn đứng ở trên đài chủ tịch —cảm giác ám áp tràn đầy trong tim tôi.

Em không đi. Tôi nói. Em không thể để anh ở lại hy sinh, bỏ đi một mình.

Tần Khinh, em phải ngoan. Hắn giống như là dụ dỗ một đứa bé, trong giọng nói tràn đầy cưng chiều. Nếu em ở lại hai người chúng ta khó lòng trốn thoát còn vướn tay vướn chân. Nhưng nếu như em đi, anh có thể kéo dài thời gian, còn có một đường sống. Em đừng sợ, nhảy qua tường rào bên kia, chạy ra đường lớn, càng xa càng tốt, không nên quay đầu lại, tìm người đến cứu anh.

Một cơn gió thổi qua, mặt của tôi đặc biệt lạnh, khi đó cũng không biết, mặt đầy nước mắt. Anh gạt em, anh sẽ chết, em sẽ không còn được gặp lại anh. Tôi nói.

Anh có gạt em bao giờ chưa? Em chạy về phía trước qua 3 ngã ba, quẹo trái, nơi đó có một đồn cảnh sát, đi báo cảnh sát, ngõ hẻm này rất dài, anh nhất định có thể cầm cự được đợi em tới. Đường Tổng đối với tôi bảo đảm.

Không nên gạt em. Tôi nhìn ánh mắt của hắn, cũng nhìn thấy ánh trắng mềm mại trong đó.

Nghe lời anh. Hắn sau khi nói xong câu đó liền nhảy xuống đất, khởi động xe, hướng phía trước đi tới, không liếc lấy tôi một cái.

Tôi đã không có lựa chọn khác, người đang tinh thần cao độ hết sức khẩn trương, bất kỳ cảm giác gì đều là chậm chạp, tôi nhảy xuống tường rào, chạy vào nhà trệt, dùng tay run rẩy mở cửa, chạy trên đường, tôi vững vàng nhớ lời Đường Tổng nói.

Khập khiễng chạy qua ba ngã ba, ra đường lớn, chung quanh không có một bóng người, gió đêm ở bên tai thổi o o, bên đường cành cây to nghiêng ngả, đèn đường chiếu lạnh như băng, đồn cảnh sát giống như là một hình ảnh quá xa xôi.

Tôi chạy không ngừng nghỉ, cho dù chân đau đến kim châm muối xát, cho dù thân thể lạnh đến run rẩy, tôi cũng không có ngừng nghỉ, cứ rần chạy qua ba ngã ba, quẹo trái, tôi muốn tìm được đồn cảnh sát, tôi muốn đi cứu Đường Tổng.

Nhưng là ở trước mặt tôi, cũng là một ngõ cụt.

Nơi này căn bản không có đồn cảnh sát, không có cứu viện.

Trong nháy mắt tôi hiểu ra, Đường Tổng lừa tôi, hắn chỉ là muốn tôi thoát thân, chạy được càng xa càng tốt, tôi rốt cuộc hiểu được, sâu trong mắt của hắn ánh trắng mềm mại, tôi còn có thể nhìn thấy vẻ bịn rịn lưu luyến không muốn rời xa.

Toàn thân máu không ngừng đông lạnh, lại không ngừng nóng lên, thân thể bị kích động giống như đã không phải là của mình.

Ở vào lúc tôi tuyệt vọng nhất, tiếng điện thoại di động phá vỡ suy nghĩ.

Tôi nhận điện thoại, bên trong truyền tới, là một thanh âm quen thuộc. Đại Khinh, nói cho tôi biết các người bây giờ ở đâu.

Là Hòa Nhất.

Tôi giống như là người vô tình đứng ở bên vách núi, bị người ta lấy đi thứ quý giá nhất đời mình, chợt khóc ò lên, nước nỡ nói với hắn.

Tôi khóc đến gần như than vãn, chưa từng nghĩ tới Tần Khinh sẽ có lúc là người phụ nữ yếu đuối như vậy.

Không phải tôi sợ chết, mà là sợ sẽ không còn được gặp lại người kia, sợ sẽ không còn cơ hội nói với hắn câu.

Em yêu anh.

-----oOo-----

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm khuya mùa đông rất khắc nghiệt, trong không khí tràn đầy hơi thở của kim loại rỉ sắt, tôi bắt đầu trở về đường cũ. Nhưng cảm giác con đường lại dài và xa như vô tận, chung quanh rất an tĩnh, chỉ có trái tim không ngừng đập kịch liệt, phát ra tiếng vang cực lớn bao trùm tất cả âm thanh, mang theo hơi nóng của máu.

Khi tôi trở lại chỗ cũ thì phát hiện nơi đó đã tụ tập rất nhiều người, rất nhiều xe, ánh đèn giống như ngọn lửa màu trắng, thiêu đốt cái hẻm nhỏ vắng vẻ kia.

Ở khung cảnh náo loạn bên trong, tôi nhìn thấy Hòa Nhất, hắn đang cùng thuộc hạ vội vàng đem một người đặt lên xe.

Đó là một người. . . . . Cả người đầm máu. Nghe nói địa ngục tầng thứ mười ba là huyết trì, mà giờ khắc này người vừa được khiêng lên xe, giống như là từ trong huyết trì bị vớt ra, máu chảy ra từ đầu và mặt của hắn, chợt nhìn lại, diện mạo hình như rất giống một người.

Tôi cố gắng nhìn chăm chăm vào mặt của hắn, mặt hắn không chút thay đổi, nhưng là khi tay của người kia đưa lên, cũng đang run rẩy. Tôi hiểu rõ loại cảm giác đó — sợ.

Sợ từ đáy lòng.

Sợ người mình yêu thương nhất rời đi.

Bỗng nhiên, chợt tỉnh ngộ, tôi xông tới người trước mặt, dùng sức nhìn người toàn thân là máu, sau khi xác nhận, hai mắt đau đến dường như muốn nổ tung.

Đường Tổng.

Tôi làm sao có thể không nhận ra, đây chính là Đường Tổng!

Giống như là bị nhìn chăm chăm, tôi bình tĩnh ở nguyên tại chỗ, không làm bất kỳ động tác gì, tôi không dám ôm hắn, hắn cả người toàn là thương tích, tìm không ra bất kỳ bộ phận hoàn chỉnh nào có thể để cho tôi ôm.

Đại khinh, lên xe, người ôm lấy thân thể hắn. Hòa Nhất đem tôi đẩy mạnh ngồi ở phía sau xe, cùng đồng bọn đem Đường Tổng cẩn thận đặt ở trên đùi tôi, sau đó nhanh chóng khởi động xe, giống như chim bay hướng bệnh viện chạy đến.

Ánh sáng lạnh lùng của ánh đèn hai bên đường không ngừng lùi về phía sau, chiếu vào trên mặt Đường Tổng, gương mặt tuần tú trước mặt bởi vì bị đánh nghiêm trọng mà bắt đầu sưng vù, giống như là có hàng ngàn chỗ rách, càng không ngừng rướm máu ra bên ngoài, máu che lấp cả diện mạo một màu đỏ thẫm, chất lỏng giống như hoa anh túc nát vụn.

Mặc dù lúc này tan nát vỡ vụn, nhưng ở trong lòng tôi, hắn vẫn như cũ là người đứng ở mũi xe, nhìn tôi, đáy mắt có ánh trắng dịu dàng mềm mại rất rõ ràng.

Tôi cúi người xuống, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói, đừng chết, xin anh, đừng chết.

Trong hoảng hốt, tôi nhìn thấy ngón tay của hắn có một chút động tĩnh, giống như muốn giơ lên, vậy mà cuối cùng vẫn còn vô lực buông xuống.

Sau khi xe tới bệnh viện, trải qua kiểm tra, Đường Tổng lập tức được đưa vào phòng phẫu thuật, tiến hành giải phẫu mổ sọ.

Tôi đứng ở ngoài phòng phẫu thuật, giống như là trải qua một giấc mộng, nhìn rất nhiều người ở trước mặt đi tới đi lui, nhưng lại không nhận ra được, bọn họ vội vàng đang nói cái gì, một câu cũng nghe không hiểu. Cho đến khi cánh tay bị lay động mạnh, mới từ từ hồi tỉnh.

Chị, đừng làm em sợ! Tần Lệ lay động cánh tay của tôi thật mạnh.

Tôi lắc đầu một cái, muốn nói cho Tần Lệ biết mình không có bị gì, nhưng hơi sức giống như là toàn bộ mất đi, không cách nào há miệng được.

Anh rề không có sao. Tần Lệ an ủi tôi.

Tôi gật đầu một cái, giống như là một tượng gỗ không hề có năng lực tư duy.

Đám người cận bả kia, mỗi lần đều dùng thủ đoạn cận bả này, tôi đi làm thịt bọn họ! Dương Dương chẳng biết lúc nào ngồi lên xe lăn tới đây, cắn chặt hàm răng.

Tất nhiên là phải tìm bọn đó tính sổ, nhưng không phải hiện tại. Hòa Nhất nhìn hắn nói, thanh âm rất nhẹ nhưng lại có cảm giác ra lệnh không thể không nghe theo. Tất cả chờ Đường Tổng tỉnh lại rồi nói.

Dương Dương mặc dù cũng xúc động giận dữ, nhưng vẫn nghe lời Hòa Nhất.

Hòa Nhất quay đầu nhìn tôi, đối với Tần Lệ căn dặn, em đem chị của em đến phòng vệ sinh rửa tay xóa hết vết máu đi, tránh khi ba mẹ Đường Tổng tới sẽ hoảng sợ.

Tần Lệ nghe lời làm theo, đỡ tôi dậy, dìu đến phòng vệ sinh. Nhưng khi đi đến trước mặt a Vane thì cô ta chợt kéo tôi lại.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, mới phát hiện mắt a Vane sừng đỏ giống như bị nước tiêu nóng rót vào. Cô ta nhìn chăm chăm tôi, gần từng chữ, vì sao cô có thể bỏ lại một mình hần chạy? Cô có biết khi chúng tôi chạy tới là lúc hần ngực xuống đất đang bị 6 người cầm cây đánh không? Tần Khinh, con mẹ nó cô ích kỷ làm cho người khác ghê tởm!

Cô làm cái gì? Mau buông ra! Tần Lệ muốn lấy tay đang ngăn của a Vane ra, nhưng tay a Vane giống như là khóa sắt, gắt gao nắm chặt tay của tôi, lạnh mà cứng rắn cảm giác rõ ràng có thể xuyên thấu qua áo lông thật dày, trực tiếp truyền tới da thịt của tôi.

Cô có tư cách gì nói như vậy với chị tôi? Cô căn bản không hiểu rõ chuyện tình giữa bọn họ! Tần Lệ nhìn chăm chăm a Vane.

Nếu như là tôi sẽ không giống cô ta mềm yếu như vậy, vào lúc nguy hiểm nhất chỉ biết tự mình thoát thân. Mặc dù tôi không cùng a Vane nhìn thẳng vào mắt, nhưng là vẫn cảm thấy, cô ấy nhìn tôi rất lạnh lùng.

Không có chuyện nếu như, cô từ đầu đến cuối không có cơ hội cùng anh rê tôi ở chung một chỗ, đừng giả bộ thể hiện đáng vẻ chính nghĩa của mình, ai cũng biết cô có ý không tốt! Tần Lệ bị chọc giận rồi, không còn nể nang gì nữa nói toạc ra.

Nhóm của Dương Dương vội vàng đi lên khuyên can.

A Vane giống như là bị ai đó bóp chặt cổ, bộ dáng thật lâu không thể hô hấp, tôi hiểu, đó là đau, đau tan lòng nát dạ.

Yêu, nhục, thù hận có thể làm cho con người đánh mất lý trí, a Vane nhìn Tần Lệ, chợt oán độc cười một tiếng, nói, cô cho rằng Dương Dương thật lòng yêu cô?

Bệnh viện vốn yên tĩnh nhưng không thể yên tĩnh hơn lối đi nhỏ nhưng không một tiếng động.

A Vane, đủ rồi. Hòa Nhất nghĩ muốn ngăn chặn, nhưng đã không kịp nữa. A Vane chỉ vào Dương Dương, ánh mắt lại nhìn Tần Lệ, nói, Dương Dương, nói cho cô ta biết đi, trong lòng anh yêu chính là người nào? Là cô ta sao?

Cô có ý gì? Mặt của Tần Lệ từ từ bắt đầu đổi trắng, nhưng ánh mắt lại rất cao ngạo.

Ý là, Dương Dương căn bản không yêu cô, mấy người chúng tôi đều biết người hấn yêu là Phạm Vận, chẳng lẽ cô không biết, hấn hầu như mỗi ngày đều phải cùng Phạm Vận gọi điện thoại? Gửi tin nhắn? Chẳng lẽ cô không biết, hai tháng trước Phạm Vận hủy bỏ lễ đính hôn, hấn liền lập tức đi Anh quốc bên cạnh cô ấy ba ngày? A Vane mỉm cười dùng âm thanh nhẹ nhất như muốn mưu sát Tần Lệ.

Tần Lệ đưa mắt nhìn sang Dương Dương, Dương Dương lại nhìn trên đất, không có dũng khí cho cô bất kỳ giải thích nào.

Tiểu Lệ, theo chị chị đến nhà vệ sinh. Bây giờ đến lượt tôi lôi kéo Tần Lệ đi, giờ phút này cô ấy giống như là một búp bê, chạm nhẹ một cái sẽ bể tan tành. A Vane ngăn chúng tôi lại, còn muốn nói điều gì đó, tôi giương mắt, cản lại lời của cô ấy.

A Vane, làm người đừng quá tuyệt tình, không nên đem chuyện của người khác ra chế nhạo.

Không biết là lời của tôi hay là vẻ mặt của tôi có tác dụng, a Vane ngăn người, cuối cùng tránh ra.

Trong gương phòng vệ sinh, mặt tôi cùng Tần Lệ cũng đều tái nhợt.

Lúc ấy, hấn nói là đi Singapore bàn chuyện làm ăn, nên không cần em đến sân bay đưa đón, mà em vì sao quá ngu, lại có thể tin lời của hấn. Tần Lệ ảm đạm cười, tôi chưa từng thấy cô ấy có hình dạng này tâm trạng suy sụp.

Chia tay hấn đi. Tôi nói. Đến thời khắc này tôi mới ý thức được, sự tồn tại của Dương Dương đối với Tần Lệ mà nói quá nguy hiểm.

Tần Lệ lắc đầu, ánh mắt dứt khoát. Em không cam lòng, hấn là người yêu đầu tiên của em, bỏ ra toàn bộ tâm tư cùng sức lực, em thậm chí còn đỡ một dao cho hấn, em không cam lòng cứ như vậy để hấn rời đi.

Là yêu, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, trong tình yêu, rất ít người có thể phân ra giới hạn.

Tôi chỉ có thể đem Tần Lệ ôm vào trong ngực, cô ấy đầu tiên là trầm mặc, sau ô ô mà khóc lên.

Tôi mặc cho cô ấy làm như vậy, cô ấy đã chịu đựng quá nhiều, cũng đừng nên ở trước mặt của tôi đè nén bi thương nữa.

-----oOo-----

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ánh sáng đèn phòng phẫu thuật giống như dây cung trong lòng mọi người, vừa muốn ánh sáng kia tắt đi bác sĩ bước ra ngoài thông báo tình hình, vừa hy vọng nó vẫn tiếp tục sáng, ít nhất chứng tỏ Đường Tổng vẫn còn sống.

Chờ đợi trong đau khổ là nỗi đau đớn nhất không thể nào chịu nổi, trong lòng như là chất đầy hòn đá, không thở nổi. Tần Lệ đã mua thức ăn, nhưng tôi một chút cũng ăn không vô, không có bất kỳ ham muốn gì, cái gì cũng là vô ích.

Giống như Thương Hải biến thành Tang Diên (ý nói sự thay đổi lớn từ ruộng dâu xanh thắm biến thành biển xanh) thời gian dài như vậy, đèn phòng phẫu thuật tắt cuộc cũng tắt, bác sĩ trưởng từ bên trong đi ra, một nhóm người lập tức bao vây lại hỏi thăm — ngoại trừ tôi.

Tôi không dám tiến lên, khi bạn quan tâm quá mức đến một người nào đó thì bạn lại không có can đảm để biết sự thật.

Giống như việc tôi không dám đi hỏi Đường Tổng có yêu tôi hay không, giống như tôi không dám biết Đường Tổng còn sống hay không

Tôi thậm chí tự động đóng lại thính giác cùng thị lực, dựa lưng thật sát vào vách tường lạnh như băng, thân thể tự động bày ra tư thế phòng thủ, cho đến lúc Tần Lệ hưng phấn xuất hiện trước mặt tôi.

Chị có nghe không, anh rề không có chuyện gì.

Cuối cùng hiểu rõ, cảm giác hoàn toàn thư giãn là như thế nào, đó là sâu trong lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Sau khi từ phòng phẫu thuật đi ra, Đường Tổng trực tiếp được đưa vào phòng ICU (phòng chăm sóc đặc biệt) – theo dõi 24 giờ giai đoạn nguy hiểm sau phẫu thuật

Trong lúc, tôi không ngủ không nghỉ, vẫn đứng ở bên ngoài cùng với hân. Mặc dù tôi không thể cùng hân nói chuyện, không thể chạm vào gương mặt của hân, nhưng tôi muốn khi Đường Tổng tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy là tôi.

Râu Đường Tổng bắt đầu mọc ra, bộ mặt bầm tím, hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng trước kia, trong con mắt của tôi, hân giống như là như thiên thần anh tuấn bình thường.

Bởi vì, đó là Đường Tổng trên thế gian này chỉ có một.

Tôi - Đường Tổng.

Mỗi một phút, mỗi một giây, tôi đều dán mắt vào phòng ICU trên thủy tinh, nhìn bóng mình mờ hồ cùng bóng của hân chồng lên nhau, không ngừng hồi tưởng lại quá khứ, mỗi một phần kỷ niệm chỉ thuộc về chúng tôi, cũng lấy ra, lau chùi cẩn thận, ôm ái đặt lại chỗ cũ.

Tiếp tục như vậy nữa, em sẽ là người đầu tiên ngã quỵ. Bên tai chợt vang lên thanh âm của Hòa Nhất.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện một đám người kia chẳng biết lúc nào đã rời đi, giờ phút này bên ngoài phòng giám hộ chỉ còn lại tôi cùng với Hòa Nhất.

Tôi liếm môi khô khốc, nhẹ giọng giải thích, em thật sự không phải cố ý không ăn tự trừng phạt mình hoặc là giận dỗi, em thật sự, nuốt không trôi.

Lúc nào thì trở nên mềm yếu như vậy, không giống như là Đại Khinh anh biết. Hòa Nhất vừa nhìn tôi, nhẹ nhàng cười.

Lúc này mới phát hiện ra, chỉ sau một thời gian ngắn, Hòa Nhất có chút thay đổi, cả người trầm ổn không ít.

Em vốn mềm yếu, chỉ là thích giả bộ mạnh mẽ mà thôi, tôi muốn thể hiện vẻ mặt dễ dàng mỉm cười, tiếc rằng lực bất tòng tâm, ngay cả khoe miệng cũng không cách nào cong lên.

Hòa Nhất bỗng nhìn qua thủy tinh nơi Đường Tổng đang nằm hôn mê, dùng một giọng nói bình tĩnh tôi chưa từng nghe qua nói, Đại Khinh, phấn chấn lên, nếu Đường Tổng có thể bảo vệ em, em cũng phải bảo vệ Đường Tổng.

Tôi lại một lần nữa cảm thấy, Hòa Nhất thật thay đổi, giống như là trải qua lễ rửa tội nào đó, nội tâm được giác ngộ, không còn là công tử lãng nhãng, tính tình nóng nảy chỉ thích tìm niềm vui, ngược lại từ từ tiến hóa thành một người đàn ông chân chính.

Tôi quyết định nghe theo lời của hắn, dù trong lòng không muốn ăn, cũng phải cố gắng ăn, ít nhất phải thể hiện hình dáng thật tốt — tôi muốn khi Đường Tổng nhìn thấy, tôi không việc gì.

Chủ ý đã định, quyết tâm ra ngoài tìm cái gì đó ăn, nào có thể đoán được vừa mới đứng lên, trong nháy mắt trời đất quay cuồng, trước mắt từng trận biến thành màu đen, nhất thời cảm cực không nổi, lại hôn mê bất tỉnh.

Giấc ngủ này cũng không hề an ổn, áp lực quá lớn, không dám ngủ say cũng không dám mộng寐, đầu nặng nề choáng váng, giống như đặt lên toàn bộ thế giới.

Lúc hoàn toàn tỉnh táo lại thì, phát hiện mình nằm ở trên giường bệnh, Hòa Nhất ngồi ở bên giường, ngó ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Tôi động động đôi môi, phát hiện cổ họng khô khốc, thanh âm cũng khàn khàn dọa người. Hòa Nhất, Đường Tổng đã tỉnh rồi hả?

Hòa Nhất quay đầu lại, nhìn tôi, gật đầu một cái.

Tôi xem thần sắc hắn có gì không đúng, trong lòng trầm xuống, vội hỏi,

thế nào? Có phải là hấn xuất hiện di chứng gì?

Hòa Nhất lắc đầu. Không có, hấn đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, tình huống bắt đầu chuyển biến tốt.

Em đi thăm anh ấy. Tôi giùng giàng, Hòa Nhất ngăn cản tôi lại, sắc mặt nặng nề. Đại Khinh, ghe anh nói, Đường Tổng không có sao, nhưng trong lúc em hôn mê, cô ấy đã trở lại.

Phụ nữ là sinh vật mẫn cảm nhất, trong nháy mắt tôi liền hiểu tất cả, toàn thân tê dại, tôi nghĩ mình giờ phút này sắc mặt nhất định rất kém cỏi.

Phạm Vận.

Trở về là Phạm Vận.

Trong cổ họng giống như mắc kẹt thứ gì, thật lâu mới có thể mở miệng nói chuyện lần nữa. Cô ấy bây giờ đang ở đâu?

Hòa Nhất vừa nhìn tôi, nhưng không nói lời nào, tôi bắt đầu sợ vẻ mặt của hấn, bởi vì điều đó chứng tỏ tình huống vẫn còn tệ hơn tôi nghĩ.

Tôi hít sâu một cái, nhẹ giọng đối với Hòa Nhất, nói đi, những chuyện này sớm muộn gì cũng đến, lúc đến thì nên đối mặt.

A vane đem chuyện Đường Tổng bị thương báo cho Phạm Vận, Phạm Vận quay về. Có thể em không cần biết, em đã ngủ một ngày một đêm, sau khi Đường Tổng đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng vẫn hôn mê, bác sĩ cũng nói không rõ rốt cuộc hấn khi nào sẽ tỉnh lại, điều này khiến mọi người tận lực cùng hấn nói chuyện, sớm kêu hấn tỉnh lại, nếu hấn không tỉnh có khả năng trở thành người sống đời sống thực vật. Chúng ta, bao gồm cha mẹ Đường Tổng đều cùng hấn nói nhiều chuyện, hấn hoàn toàn không có động tĩnh, cho đến khi Phạm Vận xuất hiện. Phạm Vận ghé vào lỗ tai hấn nói câu gì đó, không bao lâu hấn liền tỉnh lại. Hòa Nhất thanh âm chậm mà yếu, tận lực xem mình là người ngoài cuộc. Hấn hiểu được, ít nhất vào thời khắc này, hấn phải là người ngoài cuộc. Chuyện đã quá mức phức tạp, không chịu nổi nữa nếu hấn tham gia.

Tôi xuống giường, đi giày vào, hướng phòng bệnh Đường Tổng đi tới. Dù thế nào, cũng phải đi thăm hấn một cái mới đúng.

Tôi cự tuyệt Hòa Nhất đi theo, hẳn hiểu được tôi giờ phút này cần an tĩnh, liền đáp ứng tôi.

Chuyện Đường Tổng lần này kinh động không ít người, bởi vì liên lụy đến rất nhiều người quan trọng, cho nên cũng không dám kinh động đến cảnh sát. Ở phòng bệnh của Đường Tổng, cả tầng đều vắng vẻ, chỉ để lại hơn mười người bảo vệ thân tính. Bởi vì nhận được tôi, bọn họ cung kính tránh ra.

Nhưng khi sắp đi tới phòng bệnh Đường Tổng thì tôi nghe thấy loáng thoáng giọng nói nức nở nghẹn ngào của bà nội. Cháu tôi đã như vậy, ông cũng đừng đuổi Phạm Vận đi nữa, để cho cô ấy ở lại chăm sóc nó. Ông cũng nhìn thấy thương tích của nó rồi, bác sĩ nói tính mạng thiếu chút nữa sẽ không còn, nếu chúng ta đuổi Phạm Vận đi, nó nhất thời kích động xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ không sống được.

Nó bây giờ là đàn ông đã có vợ, còn cùng với người yêu cũ ở chung một chỗ như vậy thì ra thế thống gì? Hơn nữa tiểu Khinh còn nằm ở trên giường bệnh, làm như chẳng khác nào không đem người Tần gia để ở trong mắt. Đây là giọng nói của ông nội, xem ra, ông cũng từ quân đội chạy về.

Ông cũng không biết cháu tôi trong lòng khổ sở như thế nào vì Phạm Vận, lần trước nó xảy ra tai nạn xe cộ đến xương cũng gãy, lần này nếu không phải Phạm Vận trở lại, nó cũng không biết bao lâu mới tỉnh. Ông già này, đây là nghiệt duyên của tụi nó, chúng ta muốn trông nom cũng không cần biết. Cháu tôi trong lòng khổ, mấy năm tôi đây đều biết, nhưng vì tương lai của nó, tôi cũng vậy chỉ có thể nhìn. Nhưng chuyện lần này, tôi thấy rõ, cái gì cũng không bằng mạng sống, chỉ cần nó còn sống, nó muốn ở chung một chỗ với ai, tôi cũng đồng ý. Bà nội vẫn nức nở nghẹn ngào, nhưng tôi cảm thấy, sự nức nở nghẹn ngào kia giống như trào ra từ trong lòng mình.

Chuyện còn chưa tới tình trạng này, đến lúc đó tôi cùng nó nói chuyện một lần. Ông nội cái gì cũng không còn tỏ thái độ, nhưng nghe ra được, giọng nói đã mềm nhũn ra.

Dù con người có rắn rỏi thế nào, dù sao tuổi trên năm mươi, sợ nhất chính là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Gia đình không còn ngăn cản, Phạm Vận cũng hủy bỏ đính hôn, thì còn gì cản trở đây?

Thì ra là chỉ cần một ngày, một ngày, trong tay tôi tất cả lá bài đều bị nhìn thấy, nếu như là tiền đánh cuộc, tôi đã thua không thể nghi ngờ.

Khi phục hồi lại tinh thần thì mới phát hiện ra mình cũng không có tiếp tục đi đến phòng bệnh Đường Tổng, mà là đi ra bệnh viện.

Bầu trời trong sáng, mùa đông khó có được khí trời tốt.

Tôi đang suy nghĩ, tại sao mình và Đường Tổng luôn là trời xui đất khiến.

Nhiều năm trước, tôi thiếu chút nữa trả lại cho hắn ví tiền.

Nhiều năm sau, tôi thiếu chút nữa trở thành người đầu tiên hắn thấy sau khi hắn tỉnh lại.

Nhưng cuối cùng người thay thế tôi, đều là Phạm Vận.

Hoặc là đúng như bà nội nói, đây là nghiệt duyên.

Tôi chiến thắng thời gian, chiến thắng bi thương, lại thua một đoạn tình duyên của hắn.

-----oOo-----

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mang tâm trạng hoảng hốt, cũng không biết mình sắp sửa đi đến nơi nào. Trên đường người qua kẻ lại thật náo nhiệt đông đúc, nước mắt hình như muốn rơi xuống. Chợt nhớ trước đây không lâu chính là vào cuối mùa thu, khí trời u ám lạnh lẽo, tôi tựa đầu vào ngực Đường Tổng, ấm áp đến tận cùng, mà giờ này, trong ngực hắn đang ôm lấy người nào?

Nhớ về kỷ niệm, trong lòng không khỏi sinh ra một tình cảm cứng rắn. Cuối cùng là tôi không buông tay, muốn tôi đem hai tay dâng Đường Tổng cho người khác, tôi không cách nào làm được.

Tâm ma trong lòng khiến cho mọi sự vật đều thay đổi. Tôi theo suy nghĩ của mình đi tới bệnh viện quen thuộc— Tô Gia Minh đứng lúc ở chỗ đó.

Khi tôi đi là buổi trưa, đúng thời gian nghỉ ngơi, hắn đang bung một chén mì thịt bò phần phật phần phật hút.

Tôi trực tiếp ở trước mặt hắn ngồi vào chỗ của mình, không đợi hắn hỏi, nói thẳng, Phạm Vận hủy bỏ đính hôn trở về, cha mẹ Đường Tổng cũng không còn ngăn cản, cuối cùng để cho bọn họ ở chung một chỗ.

Tô Gia Minh tựa hồ là bị tin tức này làm cho giật mình, thật lâu mới đem thức ăn trong miệng nuốt xuống bụng.

Vậy cậu định làm như thế nào? Hắn hỏi.

Giúp tớ. Tôi chỉ nói hai chữ này.

Tô Gia Minh cúi đầu, lông mi của hắn dài mà cong, giống như khi còn bé. Tôi nhớ được lúc ấy ở trước mặt tôi, hắn thường xuyên làm ra cử động nho nhỏ như vậy. Trong lúc hoảng hốt, tôi cảm thấy tất cả mọi người vẫn chưa có lớn lên.

Nếu là như vậy, nên giúp thế nào?

Cậu cảm thấy, giầu giém được sao? Tô Gia Minh hỏi.

Uống rượu độc có thể giải khát, tớ cũng đồng ý. Tôi mỉm cười.

Con người này hắn thật đáng giá sao? Tô Gia Minh chột ngắc đầu lên, nhìn tôi, cái loại ánh mắt đó đặt ở trên người hắn thật là xa lạ.

Chỉ cần tớ yêu hắn một ngày, hắn đáng giá được tất cả. Tôi tiếp tục mỉm cười, mỉm cười phải tôi hết phương cứu chữa rồi.

Tô Gia Minh cắn hàm răng, thanh âm cũng rất nhẹ, được, Đại Khinh, tớ giúp cậu.

Lần nữa trở lại phòng bệnh thì đã là sau hai giờ chiều. Tần Lệ cùng Hòa Nhất bọn họ đang tìm tôi khắp nơi, tôi hiểu rõ bọn họ là sợ tôi nghĩ không thông suốt xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Làm sao có thể đây? Nếu như mà tôi chết rồi, chỉ còn lại một luồng khói, thì người nhà của tôi thờ phượng bằng gì? (Mô phật)

Chị, chị đi đâu vậy? Tần Lệ cẩn thận từng li từng tí nhìn tôi, hỏi, chị không sao chứ?

Ra ngoài đi lòng vòng, các người đừng lo. Tôi cười an ủi họ.

Chị, chúng ta về nhà trước đi, trở về nhà ông bà ngoại, hai người bọn họ vừa điện thoại tới, nói nhớ chị, chị em chúng ta cùng nhau trở về ở bên cạnh bọn họ mấy ngày thôi. Tần Lệ quan sát cẩn thận nét mặt của tôi.

Anh rể em vẫn còn ở nằm bệnh viện, chị sao có thể không chăm sóc? Tôi vỗ vỗ tay Tần Lệ, ý bảo cô yên tâm. Đi, chúng ta đi thăm anh rể thôi.

Nhưng, nhưng người phụ nữ kia cũng ở đó. Tần Lệ càng nói thanh âm càng thấp.

Vẫn luôn muốn gặp cô ấy. Tôi nói.

Hòa Nhất từ xa xa nhìn tới tôi, ánh mắt sáng tối không rõ.

Lúc chúng tôi đi, xa xa đã nhìn thấy một nhóm người của Đường Tổng đứng trước phòng bệnh, Dương Dương như cũ ngồi lên xe lăn, nhìn vào cửa phòng bệnh Đường Tổng, ánh mắt có chút cô đơn. A Vane liếc lấy tôi một cái liền dời đi ánh mắt, tôi nên nghĩ đến, là cô ta thông báo cho Phạm Vận trở về.

Đoàn người đều có tâm sự riêng, trong lòng thấp thỏm. Thời điểm giống nhau duy nhất chính là nhìn thấy tôi có ý định tiến vào thì sắc mặt của ai cũng lộ vẻ khân trương.

Bên trong, có người. A Vane nhắc nhở. Mới vừa rồi Đường Tổng đuổi chúng tôi ra ngoài, nói là muốn cùng cô ấy nói chuyện riêng.

Chúng tôi vẫn chưa về, tay vừa chạm vào tay cầm trên cánh cửa, nói,

mới vừa rồi Đường Tổng đuổi chính là mọi người, cũng không bao gồm tôi.

Nói xong cũng không còn kiên nhẫn đợi cô ta đáp lời, trực tiếp liền đẩy cửa đi vào.

Đập vào mắt chính là cảnh tượng không muốn nhìn thấy nhất — chồng của mình cùng bạn gái trước cùng ở trong phòng.

Con ác mộng chợt trở thành thực tế, hai mắt có chút căng đau, nhưng dù sao cũng coi là ở thế gian này mò mẫm lẫn lộn qua không ít năm, tôi rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

Có câu nói — bạn gái trước giống như cây sừng, tôi yếu thì cô ấy mạnh, tôi mạnh thì cô ấy yếu.

Tôi tiến vào thì Phạm Vận đang ngồi ở trước giường bệnh Đường Tổng, cô ấy trong trí nhớ của tôi không kém là bao nhiêu, da trắng nõn, mảnh khảnh thon thả, ngũ quan thanh lệ, một cái song móc gài áo khoác, hiện ra bản chất phong độ lạnh lùng của người trí thức. Mà Đường Tổng, trải qua lần bị thương này, hai gò má hãm sâu vào, suy yếu rất nhiều, lại tăng thêm một chút xanh xao ỷ vị.

Nhìn thấy tôi tiến vào, hai người đều có chút hốt hoảng thoáng qua rồi biến mất, thấy thế trong lòng tôi hơi đau.

Em mới tới. Đường Tổng thanh âm có chút khàn. Nghe ba mẹ nói em cũng té xỉu, không sao chứ?

Không sao, có thể là bị sợ. Tôi nhìn hẩn mỉm cười, sau đó duy trì nụ cười này chuyển sang Phạm Vận. Xin chào, tôi là vợ của Đường Tổng, Tần Khinh.

Nghe trong miệng tôi xưng hô, Phạm Vận sững sốt chốc lát, nhưng cô ấy cũng không phải là người không phóng khoáng như vậy, khoảnh khắc đó liền đứng dậy, nói, xin chào, tôi là Phạm Vận.

Giới thiệu lẫn nhau xong xuôi, tôi trực tiếp ngồi ở bên giường Đường Tổng, hỏi, cảm giác như thế nào rồi?

Đã tốt hơn nhiều, không có gì đáng ngại. Đường Tống trấn an, nhưng nhìn ra được bởi vì đồng thời đối mặt vợ cùng bạn gái trước, vẻ mặt có chút không tự nhiên.

Lần sau không cho phép gạt em đi một mình nữa, em hiểu rõ anh là vì cứu em, nhưng nếu anh vì vậy mà đã xảy ra chuyện gì, em sống cũng không sung sướng. Tôi vừa nói vừa chạm vào tay Đường Tống, tay của hắn thật lạnh.

Những người kia đều là do anh chọc phải, không nên liên lụy đến em, hơn nữa. . . . . Đường Tống dừng một chút, tựa hồ ý thức được những người bên cạnh, không có nói thêm gì nữa.

Cũng cùng có tên trong hộ khẩu, còn nói cái gì liên lụy. Tôi mỉm cười, giống như cười đến hết thuốc chữa.

Không khí như vậy chỉ với người thứ ba mà nói, thật sự là lúng túng.

Phạm Vận đứng dậy, nói, em còn có chút việc, đi trước đây, Đường Tống, em. . . . . Lần sau trở lại thăm anh.

Thật sự là phiền cô. Tôi đứng dậy tiễn khách, mỉm cười, lại cười đến hết thuốc chữa.

Hai người phụ nữ đều có tâm sự riêng nhìn nhau, không nói ra được tình cảm đang xoay vòng.

Phạm Vận xoay người, đi ra ngoài, dáng người thanh thoát, nhìn rất đẹp mắt, trong nháy mắt khi cô ấy mở cửa, tôi lấy ra tờ xét nghiệm của bệnh viện nhìn Đường Tống nói, mới vừa rồi thân thể em không thoải mái, đi kiểm tra, phát hiện mang thai, anh lên chức ba rồi.

Thanh âm không lớn không nhỏ, đủ Phạm Vận nghe.

Tôi nhìn thấy bóng dáng của cô ngừng lại, giống như bị người từ sau đâm một mũi tên, một chút chật vật như vậy chỉ là trong nháy mắt, sau đó cô ấy khéo léo đóng cửa lại, giống như chuyện gì cũng không xảy ra.

Dù bị Đường Tống ôm vào trong ngực thì tôi vẫn nghĩ đến Phạm Vận, nghĩ tới bộ dáng của cô ấy, nghĩ tới thanh âm của cô ấy, nghĩ tới sắc mặt

cô ấy sau mỗi lần bị tôi kích thích, muốn cùng cô nói một câu.

Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý tổn thương cô, chỉ là không muốn dễ dàng mất đi hẳn.

Có lẽ, cô ấy cũng muốn tôi nói những lời này thôi.

Rất nhanh, chuyện tôi mang thai mọi người đều biết, bố chồng mẹ chồng tự nhiên rất là cao hứng, lập tức đem ý tưởng trước kia vứt bỏ, tìm đến chuyên gia chăm sóc cuộc sống ăn uống thường ngày của tôi, cũng bắt đầu mua sắm đồ dùng cho em bé. Tần Lệ cũng vui vẻ không thôi, nói là mình rất cuộc cũng có đứa cháu trai. Đường Tổng thì vẫn nắm tay của tôi, cái gì cũng không nói, chỉ là đôi tay kia lạnh như băng, từ từ ấm áp.

Mọi người náo nhiệt chúc mừng, duy nhất tỉnh táo chính là Hòa Nhất.

Hắn luôn là đứng ở đằng xa yên lặng nhìn tôi, mà tôi thì lại xa xa cùng hắn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt.

Tôi sẽ giải thích cùng Hòa Nhất, tôi hiểu được ánh mắt của hắn, hắn đang vì tôi cảm thấy thật đáng buồn.

Thật đáng buồn là tôi đánh bại tình địch, lại dùng đứa bé.

Hắn không biết là, đáng buồn nhất chính là, đứa bé này căn bản không tồn tại.

-----oOo-----

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi thỉnh cầu Tô Gia Minh giúp đỡ, chính là làm tờ xét nghiệm giả, khiến cả nhà Đường Tổng tin tưởng mình mang thai. Một chiêu rất cũ, nhưng dùng thì rất hiệu quả. Lời nói dối này có thể duy trì được bao lâu tôi cũng không có nghĩ tới, bởi vì điều đó không phải là tôi có thể nắm giữ.

Sau khi tuyên bố xong chuyện mình mang thai, trong lòng cũng rất bình tĩnh, giờ phút này tôi chỉ muốn làm một người bàng quan, không lao碌, chỉ ở một bên yên lặng quan sát, số mạng sẽ như thế nào, không phải chúng ta có thể biết trước.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Đường Tổng thương thế cũng từ từ hồi phục, gần đây tin tức tốt chính là, buổi tối đó Đường Tổng bị tập kích người cầm đầu cùng với người đứng phía sau chỉ đạo đã bị trừng trị, trong đó đương nhiên không thể bỏ qua Hòa Nhất và sự ủng hộ của cha Đường Tổng.

Mỗi cấp bậc đều có phương pháp xử lý khác nhau, tôi không cần đi tìm hiểu nhiều hơn, chỉ cần biết rằng, nguy hiểm đã hoàn toàn giải trừ.

Sau khi Đường Tổng biết được tôi mang thai, mỗi ngày chỉ cho phép tôi ở lại bệnh viện chốc lát, nói sợ bệnh viện bệnh khuẩn quá nhiều, đối với cái thai trong bụng của tôi không tốt.

Tôi cũng vậy nghe lời làm theo, cần phải nghe lời nói thật sao? Lời nói thật đúng là, mỗi ngày đợi tại trong nhà thì trong lòng giống như là bị móng vuốt của con mèo cào xới —— tôi lo lắng trong thời gian mình rời đi, Phạm Vận sẽ đến thăm hấn.

Phạm Vận cũng không trở về Anh quốc, tôi ý thức được điểm này, tôi lúc bắt đầu thường mất ngủ, cô ấy giống như là bom hẹn giờ, luôn làm tôi mất đi ý chí.

Ở trước mặt mọi người, bao gồm luôn Đường Tổng, tôi luôn thể hiện vẻ mặt nhẹ nhõm sung sướng, giống như chuyện gì cũng không còn xảy ra, giống như mình chỉ là một người phụ nữ hạnh phúc khi mang thai.

Sự khác thường của tôi không ai biết chỉ trừ một người, hôm nay từ phòng bệnh của Đường Tổng đi ra ngoài, vừa đúng gặp Hòa Nhất.

Vào lúc nguy cấp, tôi có thể quên chuyện đã từng xảy ra, thong dong cùng hấn đối thoại, nhưng một khi nguy cấp không còn, hai chúng tôi đơn độc ở chung một chỗ liền bắt đầu có chút cổ quái, vì vậy chỉ có thể làm bộ như không thấy, từ bên cạnh hấn đi qua.

Hòa Nhất có vài lời muốn nói với tôi. Làm trễ nãi chút thời gian được

không? Hấn hỏi.

Tôi nghĩ nghĩ, gật đầu.

Sợ người khác dòm ngó, hai chúng tôi đi tới bậc thềm cầu thang nơi này khá an toàn, hiếm khi có người đi qua.

Hấn móc ra gói thuốc, đứng ở phía trước cửa sổ, trước đó hỏi tôi có cho phép hấn hút một điếu hay không.

Trong bụng tôi chỉ có lục phủ ngũ tạng, còn lại cái gì cũng không có, lại nói, tôi cũng không muốn nguy trang ở trước mặt Hòa Nhất. Tôi không chỉ đồng ý, hơn nữa còn từ trên tay hấn lấy một điếu.

Hai người ở chung một chỗ hút thuốc, trầm mặc thời gian yên lặng đại khái hút hết nửa điếu thuốc, Hòa Nhất bỗng nhiên nói, Đại Khinh, em nhất định phải làm như vậy?

Tôi nghĩ, Hòa Nhất đã biết chuyện tôi giả mang thai.

Quả nhiên, hấn nói tiếp, em cảm thấy lời nói dối này có thể duy trì bao lâu?

Tôi lắc đầu một cái. Em cũng không biết, trước kia cảm giác mình cái gì cũng có thể làm chủ, nhưng vừa gặp phải Phạm Vận, lại hoàn toàn luống cuống tay chân, mang thai là phương pháp duy nhất em có thể giữ lại Đường Tổng.

Nếu như Đường Tổng chỉ là vì đứa bé mà ở lại, em cũng chấp nhận sao? Hòa Nhất nhắc nhở.

Nếu như hấn không ở lại, em sẽ càng khó chịu. Tôi dựa lưng vào cửa sổ, gió thật lớn, thổi mái tóc dài của tôi không ngừng hướng lên hai gò má. Hòa Nhất, em đây cả đời, cũng không thể nào vui vẻ, cần nhất tình thương của cha tình thương của mẹ cũng không có được, Đường Tổng là hy vọng cuối cùng của em.

Đại Khinh, lúc em đáng yêu nhất chính là yêu Đường Tổng, lúc em đáng buồn nhất cũng là yêu Đường Tổng. Hòa Nhất kết luận.

Tôi không nói, chỉ là cúi đầu mỉm cười cùng cam chịu.

Hòa Nhất giúp tôi tiến hành cái âm mưu này tốt hơn, hẳn dùng rất lớn lễ vật, hối lộ bà nội vì tôi chọn chuyên gia khoa sản, đem chuyện tôi giả mang thai tạm thời che dấu.

Tôi không biết Hòa Nhất giúp tôi vì cái gì, vì đền bù sai lầm của chính mình? Hay vì cái gì khác? Tôi đã không còn tinh thần suy nghĩ, bất luận như thế nào, tôi cảm tạ hẳn.

So với việc mang thai giả bị tố giác, tôi lo lắng hơn chính là Phạm Vận.

Cô ta quả thật thường xuyên đi bệnh viện thăm Đường Tổng, lần đó gặp mặt làm tôi nhớ mùi nước hoa trên người cô ấy, Diên Vĩ Hoa cùng với mùi hoắc hương hỗn hợp. Mà nhiều lần, tôi đi thăm Đường Tổng thì ở trong phòng bệnh đều ngửi thấy mùi này. Ngôn ngữ phụ nữ chỉ có phụ nữ là hiểu nhất, Phạm Vận không có buông tha, mùi thơm là cô ấy cố ý lưu lại lần sau nhiều hơn lần trước, hòa lẫn mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, làm cho tôi cảm giác rất là khó chịu.

Nhưng biểu hiện của tôi giống như một người vợ dịu dàng, cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói.

Vốn cho là mình có thể như vậy tiếp tục hoàn mỹ phần diễn xuất, nhưng cuối cùng vào một ngày trước mùa xuân, mọi việc đổ bể.

Ngày đó trời mưa rất to, rơi vào trên thân người, giống như viên đá nhỏ, đập vào người rất đau. Nhưng tôi vẫn muốn đi thăm Đường Tổng, cầm bình canh chung cách thủy đi bệnh viện. Mưa to mưa tầm tã, toàn bộ thế giới đều là mưa. Muốn đón bắt taxi căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành. Tôi cầm cây dù, đi mấy dặm đường mới ngồi lên xe buýt. Chạy tới bệnh viện thì toàn thân không có một chỗ nguyên vẹn, một bộ dạng nhếch nhác.

Thời khắc tôi nhếch nhác nhất, chợt nhìn thấy Phạm Vận từ bệnh viện đi ra ngoài.

Tinh khiết thanh lệ, cùng tôi toàn thân nhếch nhác tạo thành đối lập rõ rệt.

Khi ý thức phản ứng kịp lúc, thì thân thể đã tự động tránh né một bên, tránh được cùng với cô ấy đối mặt.

Dán lưng vào vách tường lạnh như băng, thế mới biết mình mềm yếu như thế nào.

Cô ấy tới bao lâu, ở trong phòng bệnh làm cái gì, giờ phút này trở thành cái gai trong lòng tôi, vững vàng đâm vào trái tim làm tôi phân tâm. Đường Tổng thấy tôi đến, rất là ngoài ý muốn, vội tìm khăn lông sạch sẽ vì tôi lau giọt nước trên tóc, cũng nhẹ giọng oán giận nói, mưa lớn như thế, em lại có bầu, tòi đây làm gì?

Em sợ một mình anh cô đơn. Tôi nhìn ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng hỏi, hôm nay em là người đầu tiên tới thăm anh?

Ừ. Đường Tổng gật đầu. Chỉ có em quan tâm anh nhất.

Lời nói dối nghe cực kỳ động lòng người.

Anh uống canh. Tôi đem canh trong bình giữ ấm đổ ra, trên tay tại bận rộn, nhưng chớp mũi lại đánh hơi được tựa như là hơi thở lạnh lẽo —— Diên Vĩ Hoa cùng với mùi hoắc hương hỗn hợp—— chuyên thuộc về mùi của Phạm Vận.

Suy nghĩ bị phân tán, động tác cũng không ổn, không để ý, canh nóng trong bình văng lên mu bàn tay. Đau đớn để làm cho bức bối xông lên đầu, tôi chợt đem bình canh ấm quăng xuống đất.

Nước canh văng khắp nơi, bể tan tành, tiếng kim loại va chạm ầm ỹ, trong phòng bệnh một mảnh yên lặng.

Đừng gặp cô ấy nữa.

Tôi muốn ra lệnh Đường Tổng như vậy, lời đến khóe miệng, lại nuốt xuống.

Tình yêu làm cho người ta mềm yếu, tôi từ từ biến thành một dạng ốc sên thối rữa.

Đường Tổng nhỏ ống truyền dịch trên mu bàn tay ra, tia máu trào ra, hắn

kéo tôi đến trong phòng rửa tay, dùng nước xả vào mu bàn tay đang đỏ của tôi.

Thương tích này không có gì. Tôi vừa nói vừa nhìn vào gương, gương mặt mình trong gương tái nhợt.

Đường Tổng cái gì cũng không nói, chỉ là cúi đầu cẩn thận chăm sóc tay của tôi.

Hắn đứng đây gần bên tôi, sợi tóc thậm chí chạm được gương mặt của tôi, vậy mà lòng của tôi, lại cách hắn xa như vậy, xa như vậy.

-----oOo-----

Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nghĩ mình cùng Đường Tổng đã đi đến ngõ cụt nào đó rồi. Từ khi Phạm Vận xuất hiện, hắn đối với tôi cũng không có bất kỳ lãnh đạm gì, nhưng trong lòng đã có ngăn cách, dù bọn họ có bất kỳ tiếp xúc gì đối với tôi mà nói đó là một loại đau khổ.

Trong khoảng thời gian này tinh thần cùng tâm trạng của tôi cực kỳ tệ, thậm chí nói chuyện qua điện thoại với Duy Nhất, cô ấy cũng phát hiện.

Đại Khinh, nếu tiếp tục như vậy nữa cậu sẽ phát điên. Đó là lời khuyên của cô ấy.

Tôi không phản bác, bởi vì chính mình cũng cảm thấy lời cô ấy nói là sự thật.

Chớ con mẹ nó ử rử cuối đầu như vậy, cùng tiểu yêu tinh kia đấu một trận, cậu dù sao là chính thức, còn sợ cái gì? Nỗi khổ của tôi đoán chừng cũng chọc giận đến Duy Nhất, cô ấy trực tiếp mở miệng mắng.

Tớ sợ, chính là mình đến cuối cùng chỉ còn lại vị trí chính thức này. Tôi nói.

Tớ nghĩ cậu nên trực tiếp ra lệnh Đường Tổng không cho phép hấn gặp tiểu yêu tinh đó, nếu không. . . . .

Nếu không liền cùng hấn ly hôn? Còn nói phá bỏ cái thai, trong bụng mình vốn không tồn tại đứa bé? Tôi cười, hiện nay mình thật không có tư cách gì uy hiếp Đường Tổng.

Tôi chợt nghĩ, trước kia tự cho là mình hiểu biết nhưng thật ra chỉ mình hiểu bản thân thôi. Biết mình sức lực chưa đủ, cho nên đối với Đường Tổng căn bản không đòi hỏi.

Đại Khinh, tiếp tục như vậy để làm gì? Cậu không cùng Đường Tổng nói rõ ràng, đừng nói Phạm Vận đi Anh quốc, nếu như cô ta đi âm phủ trong lòng cậu vẫn có cái gai, nhổ ra cũng nhổ không được. Duy Nhất nói đến trọng điểm.

Phạm Vận là bông hoa trắng trong lòng Đường Tổng, cũng là cây gai trong lòng tôi, từ khi bọn họ bắt đầu yêu nhau, gốc cây gai vẫn sinh trưởng ở trong lòng tôi, nhất định phải hành hạ tôi cả đời.

Còn nữa Đại Khinh, chuyện cậu giả mang thai thật không ổn, giấy bọc được lừa sao? Duy Nhất bắt đầu giảng dạy. Không phải là tớ rửa cậu, đến lúc bị phát hiện cậu ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.

Tôi không nói, tiếp nhận giáo dục của cô ấy, việc làm của chính mình quả thật không đúng, có thể nhìn ra lúc ấy quá khủng hoảng cùng với sự xuất hiện của Phạm Vận đối với tôi là một đả kích nặng nề.

Sau khi cùng Duy Nhất nói chuyện tâm tình của tôi cũng tốt lên đôi chút, qua mấy ngày sau, Đường Tổng được xuất viện.

Nguyên nhân, vì cái ngày tôi mất không chế làm canh nóng văng lên mu bàn tay sau đó khiến tay bị thương, tôi liền không có đi đến bệnh viện nữa — còn chưa tìm được thái độ đối mặt với Đường Tổng. Mỗi ngày Đường Tổng gọi điện thoại tới tôi đều cố ý lãnh đạm bình tĩnh chống đỡ, nói vài ba câu liền thoái thác có chuyện cúp máy.

Nói tóm lại, tôi dường như kiêu ngạo rồi.

Cho nên hôm nay gần tới Đường Tổng bỗng nhiên xuất hiện ở trong nhà

thì quả thật làm cho tôi có chút kinh ngạc, nhưng đã lâu không thấy, có chút lúng túng, nói cái gì cũng không nói liền vào phòng bếp nấu cho hắn bữa ăn bồi bổ hắn, soạn quần áo pha nước tắm cho hắn, chuẩn bị trải chăn làm ấm giường, hai người cùng nhau ngủ.

Trong lúc đó tôi một câu cũng chưa nói qua với hắn.

Thật sự là quá mức lúng túng, tôi đưa lưng về phía Đường Tổng nhắm mắt giả bộ ngủ.

Trong bóng tối yên tĩnh, tay của hắn chọt sờ nhẹ cái eo của tôi.

Bà xã, ngủ chưa?

Tôi lắc đầu một cái. Thật lâu không nghe thấy sự xung hô này rồi, lại có chút mùi lòng, Tần Khinh mày thật là đồ bỏ đi.

Em không tò mò, hôm nay tại sao anh trở về? Đường Tổng gần sát thân thể của tôi hơn, lồng ngực của hắn dựa vào lưng của tôi, thân thể ấm áp, máu là ấm áp, sinh mạng là ấm áp, thật tốt.

Anh hôm nay tại sao trở lại? Tôi theo lời của hắn hỏi. Coi như là chơi trò chơi đi, có thể để cho mọi người vui vẻ là tốt rồi.

Anh tự trốn viện về nhà. Đường Tổng thật bình tĩnh nói ra một câu giống như tiếng sét ngang tai, tôi nhất thời liền xoay lại đối mặt với hắn, mày nhú lại, tôi đang tức giận.

Đừng có giận, bác sĩ nói anh có thể xuất viện, nhưng em cũng biết đặc tính, mẹ kiếp, cẩn thận dè dặt, nhất định bảo anh chờ thêm mấy ngày nữa để quan sát. Đường Tổng giải thích.

Vậy anh cũng không nên tự mình bỏ đi, quá nguy hiểm. Tôi nhỏ giọng khiển trách.

Vậy mà một lời tức giận cũng bị một câu nói của Đường Tổng dập cho tắt.

Hắn nói, bởi vì anh nhớ em.

Được rồi, Đường Tống, xem như anh lợi hại.

Mặc dù trong lòng tương đối vui mừng, nhưng ngoài miệng vẫn còn nói cứng. Nhớ tới em làm gì? Cũng không phải là không ai tới thăm anh.

Nghe vậy, Đường Tống từ từ cúi đầu, chôn đầu ở bên cần cổ của tôi, nhẹ giọng nói, em có phải thấy cái gì hay không?

Bởi vì phẫu thuật, đầu Đường Tống bị cạo sạch, tóc cũng chỉ mới mọc ra một đoạn ngắn đâm vào gương mặt của tôi ngứa ngứa. Tôi muốn tránh ra, nhưng Đường Tống lại ôm tôi thật chặt, không thoát được, chỉ có thể nói, cái gì cần thấy cũng đã thấy rồi.

Nếu như em bởi vì cô ấy mà tức giận, anh có thể thề, anh cùng cô ấy thật không có gì. Ở trên hõm vai của tôi, Đường Tống hướng tới tôi bảo đảm. Quá khứ đã qua, anh sau này, chỉ có em.

Đây cũng là lần đầu tiên, tôi cùng Đường Tống nhắc tới Phạm Vận.

Khi nghe thấy cái chữ cô đó thì trong lòng tôi một hồi chua xót đau đớn, khó chịu, tôi hiểu rõ Đường Tống vì để tránh cho tôi kích thích mà đem hai chữ Phạm Vận này dùng chữ cô thay thế, nhưng kết quả cũng không khác nhau là mấy, tôi biết rõ cái tên đó vẫn cứ cất giữ ở trong lòng hẩn.

Nhưng là, nhiệt độ bên cạnh thuộc về Đường Tống, chân thật mê người. Tôi tự nói với mình, đây mới là điều tôi nên quan tâm.

Cuối cùng, tôi đưa tay, sờ lên vết thương trên đỉnh đầu Đường Tống, vết thương đến đột ngột, tàn khốc, đầu ngón tay mang theo thương tiếc, đối với Đường Tống và với chính mình.

Hứa với em, đừng qua lại với cô ấy nữa. Tôi rút cuộc nói ra được những lời này.

Đường Tống trịnh trọng ở giữa hõm vai tôi gật đầu.

Anh sẽ không làm cho em buồn nữa. Hẩn bảo đảm như vậy.

Tôi tin tưởng Đường Tống, tôi nhất định phải tin tưởng hẩn, tôi tự nói với bản thân, nếu như còn muốn cùng hẩn tiếp tục đoạn đường này.

Rốt cuộc cũng có một khoảng thời gian bình an, Đường Tổng ở nhà dưỡng thương, hầu như mỗi ngày đều cùng tôi ở chung một chỗ, như vậy làm cho tôi có cảm giác an toàn cực lớn, sự bất an trong lòng tạm thời bị áp chế.

Những ngày bình an trôi qua rất nhanh, đúng lúc này, tôi nhận được điện thoại của cha.

Cha mặc dù đối với tôi không tệ, nhưng dù sao không phải ruột thịt, cũng có chút xa cách, rất ít gọi điện thoại cho tôi, bắt máy trong nháy mắt tôi liền dự cảm tìm tôi là có liên quan đến Tần Lệ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cha kêu tôi về nhà thăm Tần Lệ một chút, nói là cô ấy tinh thần tâm trạng không tốt lắm.

Nghe xong điện thoại tôi liền rời đi, trong khoảng thời gian này bởi vì Phạm Vận, tôi phiền não với chuyện tình của mình, bỏ quên Tần Lệ, thật sự là không nên. Vốn cho rằng tâm tình Tần Lệ không tốt, muốn nhờ tôi khuyên răn, tới nơi mới phát hiện, chuyện có chút nghiêm trọng.

Tần Lệ nằm trên giường, đã hai ngày không ăn gì, cha mẹ khuyên như thế nào cũng không nghe.

Tôi đẩy cửa đi vào, phát hiện Tần Lệ sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ, hai gò má gầy gò, đôi môi trắng bệch, không còn nửa phần bóng dáng trước kia?

Tiểu Lệ, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Tôi hỏi. Có phải liên quan đến Dương Dương hay không?

Suy đoán của tôi là chính xác, trên thế gian có thể tổn thương đến Tần Lệ cũng chỉ có Dương Dương mà thôi.

Tần Lệ cũng không nhìn tôi, chỉ là chậm chạp nháy mắt nói, hần nói hần thật xin lỗi em, ai muốn hần xin lỗi, ai cần hần xin lỗi?

Em cùng hần, chia tay? Tôi thử dò xét hỏi thăm.

Tần Lệ lắc đầu một cái, động tác giống nhau chậm chạp. Là hần đơn

phương muốn cùng em chia tay. Cô ấy nói.

Là bởi vì Phạm Vận? Tôi tiếp tục hỏi.

Nghe cái tên này, Tần Lệ chột cười lạnh, giống như là người bị thần khinh.... Chính là cô ta, bởi vì cô ta trở lại, Dương Dương lại có hy vọng, cho nên hắn muốn cùng em chia tay, muốn được tự do theo đuổi người phụ nữ kia. Hắn thậm chí còn nói với em, đó là người phụ nữ đầu tiên hắn yêu, cũng là người phụ nữ duy nhất hắn yêu. Khi mà em hỏi hắn, em là cái gì của anh. Hắn nói thật xin lỗi, thì ra em trong cuộc đời của hắn chỉ là ba chữ thật xin lỗi.

-----oOo-----

Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Lệ nói chuyện với tôi, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào không khí một mảng màu trắng, ánh mắt của cô chết lạnh. Chị, em sẽ không đồng ý.

Tiểu Lệ, đừng vì một người không đáng mà buông rơi hạnh phúc của mình. Tôi khuyên nói.

Chị, em hỏi chị. Tần Lệ chậm chạp quay đầu lại, ánh mắt của cô không hề có thần thái, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa một ngọn lửa lạnh như băng. Chị tự hỏi lòng, chị sẽ buông tay anh rề sao?

Tôi á khẩu, không tìm được câu trả lời.

Làm người bàn quang, tôi có thể dễ dàng khuyên Tần Lệ rời xa Dương Dương, nhưng nghĩ về chuyện của mình không biết phải như thế nào? Có thể nhẹ nhàng như thế không?

Tôi thật không đủ tự tin.

Chị, em xin chị, đừng khuyên em rời khỏi anh ấy. Chị nên giúp em, chúng ta cùng nhau tìm cách đuổi Phạm Vận đi, có được hay không, cô

ta vốn không nên trở về! Tần Lệ thanh âm đột nhiên lớn lên, giọng nói bởi vì mấy ngày không ăn không uống nước, khàn khàn dọa người, làm cho người ta nghĩ đến người từ cõi âm hiện về.

Tiểu Lệ bình tĩnh lại. Tôi đề cô ấy lại, tôi cảm nhận được thân thể cô ấy khẽ run.

Chị, giúp em một chuyện, cầu xin chị giúp em. Tần Lệ bắt được tay của tôi, nắm chặt, giống như là sợ móng vuốt của một con thú, nhìn cô ấy giống như bị thần kinh.

Tần Lệ muốn tôi đi theo cô ấy gặp Phạm Vận, đây chính là thỉnh cầu của cô ấy. Vì tình trạng của cô ấy như vậy, cha mẹ không cho phép cô ấy đi ra ngoài một mình.

Có cần thiết không? Tôi hỏi Tần Lệ. Người quyết định cuối cùng là Dương Dương, nếu như hắn cố ý muốn cùng Phạm Vận ở chung một chỗ, coi như Phạm Vận biến mất, hắn cũng sẽ không trở lại.

Sao không liên quan đến cô ta? Nếu cô ta không trở lại, Dương Dương cùng em không phải thật tốt sao? Cô ta trở lại, Dương Dương liền bị mê hoặc, muốn cùng em chia tay. Tần Lệ ngay cả lông mi cũng run rẩy. Chị, xin chị, đi cùng với em.

Tôi không cách nào cự tuyệt, bởi vì nhìn ra được, Tần Lệ muốn là phải làm, nếu như mà tôi từ chối, thì tự cô ấy cũng sẽ len lén đi gặp Phạm Vận, mà tinh thần cùng tâm trạng của cô ấy kém như thế, có tôi đi cùng, nhất định khá hơn chút.

Về sau tôi hỏi tương lại, nếu như lần đó quyết tâm cứng rắn cự tuyệt Tần Lệ, kết quả có thể sẽ rất khác.

Đáng tiếc, nếu như kết quả là do mình tạo ra, thì đó không phải là kết phải chân thật.

Tần Lệ trước đó đã hẹn Phạm Vận, tôi giúp tiểu Lệ rửa mặt, mặc quần áo, trang điểm, cô ấy yêu cầu tôi chuẩn bị trạng thái tốt nhất. Tôi theo lời làm theo, bởi vì tôi hiểu, phụ nữ sĩ nhục lớn nhất chính là ở trước mặt tình địch bày ra bộ dạng nhếch nhác.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, tôi mang theo Tần Lệ ra cửa, thì bị mẹ phản đối.

Nó suy yếu như vậy, còn đi ra ngoài làm cái gì? Mẹ nhìn tôi, trong mắt có chứa địch ý.

Mẹ, là con ép chị ấy dẫn con đi ra ngoài. Tần Lệ nói.

Có lẽ là vì sắc mặt cùng ánh mắt của Tần Lệ, mẹ muốn nói cái gì đó, lại bị cha ngăn cản. Tốt lắm, có Tiểu Khinh đi cùng, không có sao, chị em đi ra ngoài giải sầu cũng tốt. Tiểu Khinh àh, con đang có bầu, nhất định phải cẩn thận, có chuyện gì thì gọi điện cho chúng ta.

Con phải cẩn thận. Mẹ dặn dò Tần Lệ.

Tôi quay mặt đi, nhìn về phía nơi bậc thang, nhìn lâu, nên cũng không cảm thấy đau.

Cuối cùng cũng được đi ra ngoài, ước chừng quán cà phê cách nhà cũng không xa, địa điểm tương đối yên tĩnh, hoàn cảnh ưu nhã, bốn bề đều là cửa sổ thủy tinh, nước chảy theo thủy tinh trượt xuống, từ trong nhìn ra ngoài, giống như là mưa to tầm tã.

Phạm Vận cũng không có làm bộ làm tịch, chúng tôi ngồi xuống không bao lâu cô ta liền đến.

Ba ly cà phê bùng lên, ai ai cũng đều có tâm sự của mình, yên lặng.

Tần Lệ lên tiếng trước nhất. Phạm Vận, hẹn cô tới là muốn hỏi cô một chuyện, hy vọng cô trả lời thật lòng.

Phạm Vận cũng là người thông minh, vừa nhìn đã biết. Nếu như là về chuyện của Dương Dương, tôi chỉ có một câu — tôi cảm tạ hấn, nhưng không thương hấn.

Tần Lệ dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng cả thân thể lại như cũ căng thẳng. Đã như vậy, cô có nói với hấn rõ ràng chưa?

Nhiều hay ít, hấn đã biết được. Chân mày Phạm Vận cau lại.

Hy vọng cô ở trước mặt tôi nói rõ ràng cho hẳn biết, cô cùng hẳn không có phát triển có thể được không? Tần Lệ nuốt ngụm nước bọt, bộ dáng như rất khát.

Xin lỗi. Phạm Vận cự tuyệt. Tôi cảm thấy cách làm như thế là không cần thiết và lại quá trẻ con.

Không lẽ cô muốn cả đời mập mờ như vậy? Đối xử với Dương Dương lúc nóng lúc lạnh, để cho hẳn mê muội không dứt? Tôi cũng rất xin lỗi, không thể không mắng cô một câu hạ tiện. Tần Lệ tay phải vẫn đặt ở trong túi áo, khẽ run.

Tiểu Lệ. Tôi nhỏ giọng ngăn lại.

Không cần thiết đem mọi chuyện làm cho nó lúng túng như vậy.

Tôi cùng Dương Dương chỉ là bạn bè tốt nhiều năm, hướng chi, trong lòng tôi đã có người khác. Nói đến đây, Phạm Vận chậm rãi dời mắt hướng tới nhìn tôi.

Tôi cùng cô ấy đều rõ, trong lòng hai người, cùng tồn tại một người đàn ông.

Tần Lệ cũng không ngu ngốc, liền nói ngay, nói cách khác, bên cạnh cô câu dẫn anh rề tôi, vừa cầm Dương Dương phòng hờ vậy sao?

Long mày Phạm Vận nhú lại đường cong càng tăng lên, cũng không muốn cùng Tần Lệ nhiều lời, chuyển sang tôi nói, em gái cô tâm tình có chút kích động, tôi nghĩ chúng ta nói tới đây thôi.

Nói xong đứng dậy ngay lập tức muốn rời đi, nhưng Tần Lệ lại tiến lên, một tay bắt được tay của cô ta, gầy đến giống như chỉ có một lớp da, mà tay phải, như cũ ở vẫn ở bên trong túi áo, run rẩy càng tăng cao.

Đừng bày ra bộ dạng tao nhã thánh thiện, nếu như cô vô tội đúng như mình nói, bây giờ điện thoại ngay cho Dương Dương, nói cho hẳn biết cô cùng hẳn không có cơ hội! Tần Lệ thanh âm rất bén nhọn, làm cho mọi người trong quán cà phê cũng chăm chú nhìn.

Tôi vội vàng tiến lên muốn hai người tách ra, nhưng sức mạnh Tần Lệ lại

lớn đến kinh người.

Phạm Vận mặc dù hết sức nhẫn nại, nhưng lời nói cũng bắt đầu nặng. Cô Tần, mời cô chú ý đến hành động của mình. Mọi người đều là người trưởng thành, cô không có quyền bắt buộc người khác làm theo ý mình.

Quyền? Vậy cô có quyền gì câu dẫn Dương Dương cùng anh rể tôi? Cô có quyền gì muốn đến thì đến muốn đi thì đi, tùy ý phá vỡ hạnh phúc của người khác? Đàn ông không nhìn ra, cho rằng cô là đóa hoa trắng thánh thiện, nhưng phụ nữ chúng tôi biết trong lòng cô xấu xa! Hôm nay tôi chính là muốn gỡ mặt nạ của cô xuống!

Tần Lệ vừa nói liều mạng níu lấy áo Phạm Vận, vẻ mặt lại có chút dữ tợn.

Phạm Vận cũng bị chọc giận, nói, nếu như hạnh phúc là thật, ai cũng không đoạt được, cái loại hạnh phúc trắng trong nước hoa trong gương kia (ý nói là hạnh phúc hư ảo), sẽ chỉ làm người khác đánh mất cảm giác an toàn, làm cho người ta trở nên điên cuồng như cô. Dương Dương chưa từng yêu cô, dù tôi có tồn tại hay không, hắn cũng không yêu cô.

Nghe vậy, Tần Lệ ngơ ngẩn, giống như ba hồn bảy vía bị những lời này lấy đi, cả người giống như tượng gỗ đắp bùn, cứng đờ ngay tại chỗ.

Trong lòng tôi quặn đau, biết được tâm tình cô ấy giờ phút này không còn hy vọng, trong trường hợp đó cũng không nghĩ tới, một giây, trong khóe mắt Tần Lệ lóe lên một ánh mắt tuyệt vọng tàn ác, tay phải chưa bao giờ lộ diện chợt đưa ra, bên trong hắn là một cây dao găm Thụy Sĩ, là cây dao Dương Dương thích nhất, Tần Lệ từ hắn cứng rắn đành lấy, lúc đó cô ấy cười uy hiếp nói, nếu sau này hắn tìm đến người phụ nữ khác, chắc chắn sẽ dùng cây dao này diệt đôi gian phu dâm phụ bọn hắn.

Tôi kinh hãi, muốn vươn tay đoạt lấy, nhưng Tần Lệ lại vượt lên trước một đoạn, mạnh mẽ đẩy tôi ra, ngay sau đó, ánh sáng lóe lên một bên gò má của Phạm Vận, trời nóng ẩm mùi máu nhất thời tràn ngập trong không khí.

Người chung quanh kêu lên thảm thiết sợ hãi, nhưng Tần Lệ vẫn chưa dừng tay, dùng cây dao găm Thụy Sĩ ép Phạm Vận ngồi trên ghế sa lon, trong không khí mùi máu từ từ thêm nồng, bay vào chóp mũi, như muốn

nôn mưa.

Tôi bằng tốc độ nhanh nhất xông lên phía trước, một tay cầm lưỡi dao kia, một cổ bẹn nhọn đau nhức, máu trong nháy mắt từ lòng bàn tay chảy xuống.

Tần Lệ nhìn thấy tôi bị thương mới ngừng lại, cả người run rẩy giống như là con thú nhỏ bị thương. Tôi đem cây dao kia đoạt lấy, trong mắt đau đớn.

Tần Lệ, tại sao em có thể hủy hoại mình như vậy? Tôi hỏi.

Tần Lệ nhìn tôi, ánh mắt đại ra.

Chị, em sớm đã tự hủy hoại mình rồi. Cô ấy như vậy nói cho tôi biết.

Kế tiếp chính là một trận lộn xộn, ba mẹ tới, Phạm Vận cùng tôi được đưa vào bệnh viện, Dương Dương tới, Đường Tổng tới.

Trận lộn xộn này kéo dài đến hai ngày, hai bên hòa giải, rốt cuộc trở lại bình thường.

Vết thương của Phạm Vận phần lớn là bị ngoài da, không có nguy hiểm đến tính mạng, cô ta không có báo cảnh sát, bỏ qua cho Tần Lệ. Còn Dương Dương bởi vì chuyện này, hoàn toàn cùng Tần Lệ chia tay, bày tỏ sẽ không gặp nhau nữa. Mấy ngày đó, Đường Tổng cũng thường xuyên đi bệnh viện thăm Phạm Vận, khi trở về trên mặt luôn là tràn ngập mệt mỏi cùng trầm tư.

Tôi về nhà thăm Tần Lệ lần thứ nhất, cô nhốt mình ở trong phòng, gầy hơn, chỉ còn lại sinh mạng mỏng manh, tôi nói cái gì cô ấy cũng không đáp lại.

Lúc xuống lầu, mẹ mặt lạnh nói tôi tạm thời đừng đến thăm Tần Lệ nữa, tôi hiểu rõ chuyện Tần Lệ đâm bị thương Phạm Vận đổ ở trên đầu tôi.

Rất có thể, tất cả mọi người đều cho là như thế, bao gồm Đường Tổng.

Đường Tổng có chuyện đang gạt tôi, hẳn có bí mật, có nhiều lần, tôi ở ngoài thư phòng nghe hắn đang cùng ai đó nói điện thoại, mẹ kiếp nhưng

lúc đến gần thì hấn lại cảnh giác ngừng lại, khi tôi mở cửa thì hấn lại khôi phục thành bộ dáng đang đọc văn kiện.

Ngồi nghiêm chỉnh, như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi không xác định cùng hấn trò chuyện có phải là Phạm Vận hay không, nhưng tôi xác định chính là, hấn thường xuyên đến bệnh viện thăm Phạm Vận — Tô Gia Minh báo cho tôi.

Bác sĩ chữa trị cho Phạm Vận chính là bạn học của hấn, từ đó gián tiếp biết được, Đường Tổng thường đến bệnh viện thăm Phạm Vận, hai người nói chuyện với nhau rất lâu, mà mỗi lần Đường Tổng đến về mặt Phạm vận luôn rất vui vẻ.

Đại Khinh, cậu thăm rồi. Tô Gia Minh như vậy nói cho tôi biết.

Hấn nói không sai, tôi tự mình cũng cảm thấy tự mình có chút thảm, giả mang thai cũng làm rồi, nhưng lại buộc không được chồng của mình.

Tôi cũng không có đem tất cả tâm tình biểu hiện ra, bởi vì lý trí kìm nén tình cảm, nhắc nhở tôi thời khắc Phạm Vận bị thương tôi cũng có trách nhiệm, Đường Tổng thân là bạn bè cùng người yêu cũ, đi thăm cũng là chuyện bình thường.

Đáng tiếc nhiều thời điểm, tôi như cũ gắt gao nhớ ngày đó Phạm Vận bị thương lúc Đường Tổng chạy đến trên mặt lộ vẻ khẩn trương.

Tôi nghĩ, nếu như nằm ở đó chính là tôi, hấn cũng sẽ có vẻ mặt như vậy. Chỉ là, tôi nghĩ mình quá tham lam — duy nhất, tôi chỉ nghĩ tới tôi là duy nhất của hấn.

Còn nhớ rõ Đường Tổng từng nói, quá khứ đã qua, anh sau này, chỉ có em.

Chỉ là, quá khứ mặc dù đã qua, trí nhớ như cũ vẫn tồn tại.

Tôi dù có kiên cường thế nào đi nữa, cũng không sánh được quá khứ của bọn họ.

Vào đầu mùa xuân, đồng nghiệp đi du lịch Nepal trở về, mang đến rất

nhiều quà tặng, rất nhiều khăn lụa đặc sắc của dân tộc, dây chuyền vòng tay khuyên tai bằng bạc, tượng gỗ điêu khắc, đồng điêu khắc, mặt nạ vân vân...., chất thành một đống, để cho chúng tôi tự do chọn lựa.

Tôi lại nhìn trúng một hình trái cây, vỏ ngoài cứng rắn, rất kỳ lạ.

Có tên là quả Belle, đồng nghiệp nói cho tôi biết, quả Belle là một loại trái cây.

Tôi nhớ lại, đã từng có người nói cho tôi biết, Belle có ý nghĩa là hôn nhân. Hắn nói, hôn nhân của tôi, là giả dối cùng ngắn ngủi.

Tôi đã từng hỏi hận? Nhìn quả Belle kia, tôi ngộ không ra.

-----oOo-----

Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giữa tôi cùng Đường Tổng tình cảm vẫn như cũ, vậy mà tôi lại từ từ cảm giác giữa hai người có một tầng sương mù màu trắng.

Tôi nhìn không rõ hắn, mà hắn, có thể cũng không nhìn rõ tôi.

Về chuyện Phạm Vận bị thương, chúng tôi không bàn luận gì, làm thế nào để nói đây? Chẳng lẽ nói, àh, thật vô ý, em gái em lỡ làm người bị thương bạn gái trước của anh, nguyên nhân là do bạn gái trước đường như muốn cướp em rể tương lai của em, hơn nữa cô bạn gái trước đường như còn chưa dứt tình cảm với anh, đúng rồi nhân tiện nói một câu, em rể tương lai cùng bạn gái trước chính là bạn học của nhau, cũng là người bạn thân kia của anh.

Quan hệ lòng vòng quá phức tạp, tôi kìm nén đến tức giận.

Trừ lần đó ra, Đường Tổng dường như đối với bụng của tôi không có hứng thú gì lớn, cũng không có như xưa mỗi ngày tiếp xúc.

Anh có phải hay không cảm thấy đứa nhỏ này tới rất không đúng lúc?

Tôi không kèm chế được, một ngày liền hỏi câu này.

Đường Tổng đang đeo mắt kính đọc sách, nghe vậy, ngó ra một hồi lâu, mới lẳng lặng nói, làm sao biết chứ?

Tôi cúi đầu, không nói chuyện nữa.

Về cái đề tài này, chúng tôi không bàn luận nữa, hai người đồng thời có tâm sự, để ý lời nói làm cho mọi chuyện trở nên mệt mỏi hơn.

Chính thức khẳng định Đường Tổng cũng không quá quan tâm “đứa con” trong bụng tôi, là lúc tôi nghe câu trả lời của hắn vào một ngày tôi đến nhà mẹ chồng ăn cơm.

Sau khi biết tôi "Mang thai", mẹ chồng cứ đúng 3 giờ 5 phút là gọi điện kêu chúng tôi về nhà ăn cơm, thuận tiện uống canh tắm bổ bà vì tôi bỏ công ra nấu. Hôm nay hết giờ làm sớm, tôi không đợi Đường Tổng liền tự mình tới nhà mẹ chồng, lúc đi cũng không đúng dịp, đang lúc mẹ chồng nghỉ ngơi, không muốn quấy rầy, liền kêu người giúp việc dẫn tôi đi đến phòng của Đường Tổng.

Mặc dù Đường Tổng ra ngoài ở riêng đã lâu, nhưng trong nhà còn giữ lại rất nhiều thứ của hắn, phần lớn là văn bằng cúp chứng chỉ ..., toàn bộ chất đầy hai tủ sách lớn, biểu dương thời kỳ ưu tú của hắn.

Tôi dùng đầu ngón tay vuốt ve một chút những vật phẩm kia, giống như loại động tác vô nghĩa này có thể giúp cho mình chạm được quá khứ của Đường Tổng— cho dù là một chút xiu, cũng tốt.

Dù sao, không thể tham dự quá khứ của hắn là tiếc nuối lớn nhất của tôi.

Đi thăm hết đồ phía ngoài, tôi kéo ra ngăn kéo, bên trong rất nhiều album, tất cả đều là hình của Đường Tổng. Mở ra tờ thứ nhất, chính là Đường Tổng lúc sơ sinh, mặt tròn trắng nõn, cực kỳ đáng yêu. Kế tiếp, là hắn lúc còn nhỏ, đang lúc mọi người vây xung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú, không có cười nữa, hiện ra vẻ trầm tĩnh. Thời niên thiếu của hắn, áo trắng nhẹ nhàng, trên mặt mặc dù còn có vẻ ngây thơ, nhưng trong ánh mắt lại tương ứng với số tuổi của mình.

Đang suy nghĩ, cuốn album trong khe hẹp chợt rơi ra một tấm hình, rớt

xuống trên mặt đất.

Đợi thấy rõ người trên tấm hình kia thì con mắt giống như là bị một lưỡi dao sắc bén cắt, đau không thể tả — đó là tấm ảnh thời niên thiếu của Phạm Vận, một bộ đồ trắng, mắt ngọc mây ngài, nụ cười xinh đẹp.

Máu nóng trong thân thể tôi chợt xông lên đầu, huyết thái dương đập thành thạch, nhất thời ngã ngối ở trên giường, nửa ngày cũng chưa trở lại bình thường.

Tôi không ngốc đến nỗi tin Đường Tổng sẽ đem Phạm Vận gì đó vứt bỏ đi, nhưng chính lúc nhìn thấy tấm hình tôi có một cảm thụ khác, trong nội tâm tôi giống như trời long đất lở, bên ngoài lại yên tĩnh không một tiếng động.

Không biết qua bao lâu, không biết dùng bao nhiêu sức lực ý chí mới có thể bình tĩnh lại, bàn tay khẽ run đem hình bỏ vào trong ví tiền của mình.

Đang lúc sợ sệt, chợt nghe thấy Đường Tổng đi lên lầu, tôi nép sát vào vách không muốn hấn biết tôi ở đây, nhưng hấn lại đi thẳng vào phòng của mẹ chồng.

Tôi lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài, bước chân nhẹ giống như một con mèo nhỏ, từ từ tiến về gian phòng đó. Nép vào cánh cửa, bên trong hai mẹ con đối thoại âm thanh mơ hồ truyền ra.

"Bây giờ đã làm ba rồi, cũng không thể giống như trước kia tới lui cùng Phạm Vận, dứt khoát với con bé ấy đi, đừng làm tiểu Khinh biết, tránh cho nó mất hứng ảnh hưởng tâm tình."

"Con hiểu."

"Đúng rồi, gần đây mẹ thấy tiểu Khinh có vẻ gầy, ngày mai mẹ hẹn với thầy trung y tới khám cho nó, sẵn kiểm tra đứa bé luôn."

"Không cần, đừng phiền phức như vậy."

"Phiền phức gì? Mẹ hỏi con rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nhà người ta khi lên chức ba đều vui mừng hơn hờ, còn con thì không đem chuyện đứa bé để trong lòng. Nhưng mẹ nói cho con biết, coi như con dù không

thích tiểu Khinh, đứa bé kia vẫn là con của con, chứ không quan tâm."

"Mẹ, chuyện chúng con, chúng con tự lo được."

"Cái gì tự lo? Con cho rằng mẹ thật không nhìn ra con đối với Phạm Vận tình vẫn chưa dứt? Con à, nếu tiểu Khinh không có đứa nhỏ này, mẹ nói không chừng cũng mềm lòng sẽ đồng ý cho con cùng Phạm Vận, nhưng bây giờ tình huống bất ngờ, con không thể để cho con của con nó không có cha? Cho nên vẫn là nên chuyên tâm ở bên cạnh tiểu Khinh đi, hiểu chưa?"

"Mẹ, con hiểu rồi."

Tôi giống như mèo từ từ rụt trở về.

Khi phát hiện tôi trong phòng của hắc thì Đường Tống trong mắt lướt qua một tia ngẩn ngủ kinh ngạc. Đi xuống ăn cơm, hắc nói.

Tôi mỉm cười, ừ.

Trong bữa tiệc, mẹ chồng vừa nhìn tôi uống canh, vừa hỏi, các con tính đặt tên gì cho đứa nhỏ chưa?

Không vội. Đường Tống vui đầu ăn cơm.

Cái gì không vội? Không bao lâu nữa đứa bé sẽ ra đời, mẹ nói con làm ba, một chút cũng không hiểu chuyện, ban đầu mẹ còn nghi ngờ, nhưng ba liền suy nghĩ hết tên này đến tên khác để lựa chọn. mẹ chồng oán giận.

Vậy thì mọi người quyết định là được rồi. Đường Tống thuận nước đẩy thuyền.

Làm sao con liên một chút cũng. . . . . Làm phiền mẹ như vậy, mẹ chồng cũng không tiện nhiều lời.

Nhưng tôi hiểu bà muốn nói điều gì.

Đường Tống, đúng là không để tâm đến đứa bé — kể từ sau khi Phạm Vận bị thương.

Có lẽ là tim của hắn quá nhỏ, chỉ có thể quan tâm một người thôi.

Cơm nước xong chúng tôi đón xe về nhà, nhìn bên đường ánh đèn màu da cam, người thì lưa thưa, tôi duỗi ngón tay, ở cửa sổ trên thủy tinh vẽ lung tung.

Chợt, một thanh âm từ trong cơ thể tôi lao ra. Anh nói xem, con chúng ta nên đặt tên gì thì được?

Đây là thanh âm của tôi.

Đường Tổng suy nghĩ một hồi lâu mới nói, tên gì cũng được.

Nghe vậy, tâm tôi chợt lạnh, bởi vì không quan tâm, cho nên không thêm để ý vậy sao? Nếu như đứa bé là hắn cùng Phạm Vận cùng chung có được, có hay không cũng sẽ lạnh nhạt như vậy?

Cho tới bây giờ, tôi đều cho rằng bất luận nội tâm của chính mình nhiều âm mưu, nhiều chanh chua, nhiều tục tằn, cũng sẽ không ở trước mặt Đường Tổng biểu lộ ra ngoài. Vậy mà sự thật chứng minh, không phải là mình có thể nhẫn nhịn, chỉ là tình huống cũng không khiêu chiến đến cực hạn của tôi.

Vào giờ khắc này, tôi nội tâm hắc ám tất cả đều bộc phát.

Về sau tôi cũng tìm tòi nghiên cứu lòng của mình giờ phút này, rốt cuộc cho ra kết luận, đây là một cách trả thù — trả thù Đường Tổng coi thường đứa bé của chúng tôi.

Anh còn nghĩ đến Phạm Vận sao? Tôi trực tiếp hỏi ra ngoài.

Rất là thuận miệng, đủ để nhìn ra cái vấn đề này nấn ná ở trong lòng đã rất lâu.

Đường Tổng yên lặng, thời gian rất lâu sau cho ra câu trả lời. Không, không có.

Vậy tại sao trong ngăn kéo của anh còn để hình của cô ta? Tôi hỏi.

Đường Tổng không đáp, mà lúc này xe đã chạy về tới ga-ra, hai chúng tôi cùng nhau xuống xe, một trước một sau đi về nhà.

Hắn hình như là muốn trốn tránh cái đề tài này, trực tiếp lên lầu, tôi giật mình, cũng đi theo.

Đường Tổng vào phòng tắm, bắt đầu cởi quần áo. Tôi đứng ở cửa, thẳng tắp nhìn, nhìn thân thể của hắn, trong lòng lại tràn ngập một tia bi ai.

Tắm hình này, anh muốn giải thích thế nào? Tôi đem hình của Phạm Vận lấy ra.

Hắn không nhìn, cũng không đáp.

Đôi mắt của tôi cũng từ từ nhắm lại.

Em đến tốt cùng là muốn anh làm cái gì? Hắn đưa lưng về phía tôi, rút cuộc mở miệng.

Tôi nhìn hình, một thanh âm lần nữa lao ra. Em muốn anh xé nó đi.

-----oOo-----

Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khiến phụ nữ già đi chính là thời gian, biến người phụ nữ trở nên xấu xí nhất chính là ghen tuông.

Tôi lơ đãng nhìn vào trong gương, dường như không quen biết người phụ nữ với khuôn mặt tái nhợt trong gương kia, khóe miệng giật giật giống như động kinh, đôi mắt thần thờ không hề có chút thần thái.

Nhưng ngũ quan đó khuôn mặt đó lại rất quen thuộc.

Người đó chính là tôi, Tần Khinh. Rất quen mà cũng rất xa lạ.

“Anh nói rồi, cô ấy và chúng ta đã không còn liên quan đến nhau, tám

hình kia trước đây rất lâu anh đã đặt bên trong bàn đọc sách, ngay cả anh cũng không nhớ, chứ không phải anh cố tình dấu giếm”. Đường Tổng vẫn đưa lưng về phía tôi, giống như không bao giờ muốn xoay đầu lại.

“Vậy anh hãy chứng minh cho em xem”. Tôi nói :“Anh xé nó đi”.

Tôi cần anh chứng minh, rất cần.

Tôi cần cảm giác an toàn, rất cần.

“Tần Khinh, nếu anh làm như vậy, lòng của em có thật sự thoải mái không?” Đường Tổng hỏi. Trong nháy mắt, bóng lưng của hắn rũ xuống có chút mệt mỏi.

Có thoải mái hay không thì tôi không rõ, nhưng nếu hắn không làm tôi sẽ nổi điên, chắc chắn sẽ nổi điên.

“Đúng vậy”. Tôi nói với Đường Tổng:“Chỉ có như vậy em mới an tâm”.

Đường Tổng chợt xoay người lại, đoạt lấy tấm hình trong tay tôi, xé thành hai mảnh, bỏ vào trong bồn cầu, nhấn nút xả, hai nửa tấm hình của Phạm Vận xoay tròn theo dòng nước rồi rút xuống.

“Còn có chuyện gì, cần anh chứng minh nữa không?” Đường Tổng hỏi.

Giọng nói của hắn vẫn giống như thường ngày, nhưng tôi lại mơ hồ cảm thấy lạnh như băng.

Có câu “Bình nứt không sợ bể”, tôi từ trước đến nay không phải là loại phụ nữ thông minh, nếu mọi chuyện đã như thế, tôi không ngại làm cho nó trở nên tệ hơn. Đây là thiếu sót trong tính cách của tôi, tôi cũng không hiểu được câu “Tức nước vỡ bờ”, chỉ biết mạnh mẽ thẳng tiến.

“Có” Tôi yêu cầu Đường Tổng làm ba chuyện :“Lấy cái lược tay màu hồng ra cắt đứt trước mặt em”.

Những lời này vừa thốt ra, ngay cả tôi cũng cảm thấy mình quá đáng, nhưng đau thì cũng đã đau rồi, tôi không ngại đau hơn.

Nghe vậy, Đường Tổng yên lặng, ánh sáng trong mắt hắn không ngừng

lưu chuyển, tâm tình quá mức phức tạp, tôi nhìn không thấu.

“Mất rồi”. Hấn nói.

“Đừng gạt em”. Tôi nói.

“Anh nói thật”.

“Vật kia đối với anh quan trọng như vậy sao?”

“Quan trọng không phải là quá khứ mà là hiện tại. Tần Khinh, đừng trở thành người anh không nhận ra”.

“Bất kỳ chuyện gì xảy ra ở quá khứ cũng sẽ ảnh hưởng đến hiện tại, có lẽ ngay từ đầu anh đã không nhận ra em”.

“Em rốt cuộc muốn như thế nào?” Đường Tống hỏi. Hấn bắt đầu nhìn tôi giống như người xa lạ.

Tôi làm khó hấn, hấn tội gì không làm khó tôi?

“Vẫn câu nói cũ, chứng minh cho em xem, em sẽ học cách quên”. Thái độ của tôi rất cứng rắn, cứng rắn đến đáng sợ.

“Em chắc không”. Đường Tống quả quyết :“Tần Khinh, tình cảm của em đang đi vào ngõ cụt, cho dù anh có chứng minh như thế nào thì em cũng không thể quên được, vấn đề không phải là anh phải làm gì, mà là lòng của em”.

“Vậy ý của anh là từ chối?” Tôi hỏi.

“Tần Khinh, em đừng ép anh nữa”. Ánh mắt của Đường Tống rất lạnh, rất bi thương.

Ánh mắt của hấn làm lòng tôi đau nhói.

Tôi khoát tay, đáng vẻ mệt mỏi, rời khỏi phòng tắm.

Tôi nghĩ, mình đã hoàn toàn khiến cho Đường Tống chán ghét, mà Đường Tống cũng hoàn toàn khiến cho tôi thất vọng.

Tiếng nước rào rào từ nhà tắm dần xa, khi tinh thần tôi phản ứng thì phát hiện mình đã lái xe ra cửa, không mang theo điện thoại di động. Cũng tốt, nếu như tôi đem theo điện thoại di động, thì cũng sẽ không có cuộc gọi nào từ Đường Tống cả, tôi nghĩ khi đó mình sẽ nổi điên, chỉ bằng ngay từ đầu không đem theo thì tốt hơn.

Bằng lái xe của tôi chỉ mới vừa lấy được vài ngày, lái xe có chút chưa quen, nhưng chạy trên đường vẫn không có vấn đề gì, tôi lái xe vào trung tâm thành phố, nơi đó có rất nhiều đèn, nơi đô thị phồn vinh, ít nhất có thể làm tôi phân tâm mà không để nước mắt chảy ra.

Đến khi tay và chân tê cứng, tôi thuê một phòng lớn ở khách sạn, quyết định tối nay không về nhà.

Cũng không phải là tôi không muốn gặp Đường Tống, mà là sợ Đường Tống không muốn nhìn thấy tôi.

Phòng trong khách sạn rất lớn, có phòng khách nối liền với phòng ngủ, vách tường được thiết kế thành một dãy cửa sổ san sát nhau, có thể nhìn ra ngoài, cả thành phố trở thành một hình ảnh thu nhỏ, tụt vào trong mắt.

Tình tình ái ái, sinh sinh tử tử của con người thật ra rất nhỏ bé, nhưng bản thân tôi lại không thể nào hiểu nổi.

Ngồi trên ghế sa lon, mượn rượu giải sầu, tôi bắt đầu tự rót tự uống.

Khả năng chịu đựng của tôi rất lớn, sau khi tôi giải quyết xong một chai thì cả dạ dày cũng đã đầy, khó chịu đến nỗi muốn tự sát.

Tôi xộc xệch vội vàng chạy vào toilet, không cẩn thận té ngã trên đất, cái cùi chỏ đập vào bồn rửa tay, đau đến nỗi muốn chảy nước mắt. Không để tôi kịp xử lý vết thương, thì hỗn hợp trong dạ dày liền cuộn cuộn muốn trào ra, tôi ngúc mặt vào bồn cầu, liều mạng nôn ra.

Tiếng nôn ọ vang vọng ở trong toilet, đến nỗi lỗ tai của tôi cũng cảm thấy ong ong, dư vị nôn mửa thật sự rất khó chịu, ruột gan của tôi thiếu chút nữa cũng muốn nôn ra theo. Nôn xong lần thứ nhất, tôi muốn đứng lên, nhưng lại phát hiện hai chân không còn chút sức lực nào, thử cố gắng đứng dậy, nhưng hai ba lần đều ngã trở lại trên nền đất. Thời tiết

hôm nay rất lạnh, không khí lạnh bắt đầu len lỏi thấm vào trong xương của tôi, hàm răng cũng bắt đầu run lên.

Tôi nghĩ mình tự làm thì tự chịu đi.

Đang nghĩ tới nay mình sẽ chết cồng trong toilet thì bất chợt có một đôi tay đến giúp tôi, nâng tôi dậy sau đó ôm lấy tôi, đặt tôi lên cái giường lớn mềm mại, sau đó dùng khăn lông ấm áp nhẹ nhàng lau mặt cho tôi. Thân thể cảm thấy thoải mái, thần trí cũng liền thanh tỉnh lại, tôi mở mắt ra, phát hiện một bóng người đang bận rộn ở trước mắt tôi, đôi mắt đào hoa dài và nhỏ kia, cho dù như thế nào tôi cũng không thể quên được.

“Hòa. . . . . Nhất?” Tôi nhẹ giọng gọi tên hắn.

“Yên tâm, tôi chỉ muốn chăm sóc em thôi, đừng lo lắng”. Hắn giải thích.

“Sao anh lại đến đây?” Tôi hỏi :“Anh theo dõi tôi sao?”

“Tôi không có rãnh rồi như vậy đâu, nhà hàng cùng khách sạn này là do tôi mở, trùng hợp hôm nay đến đây kiểm tra, thì thấy em đi vào. Nghĩ là tâm trạng của em không tốt nên không muốn làm phiền tránh cho em khó chịu, nhưng nghe nói em kêu không ít rượu, sợ em uống say gặp chuyện không may, nên ở ngoài cửa lắng nghe. Cuối cùng nghe thấy em ở trong ôi đến nghiêng trời lở đất, nên anh mới mở cửa vào xem một chút.” Hòa Nhất giải thích.

“Có lẽ do tác dụng của còn.” tôi bỗng nhiên bật cười.

“Cãi nhau với Đường Tống sao?” Hắn vừa lau mặt cho tôi, vừa lầu bầu nói :“Có hỏi cũng vô ích, trừ anh ta ra thì còn có ai có thể khiến người phụ nữ không tim không phổi như em trở nên đau lòng như thế này chứ?

“Em có tim cũng có phổi, chính vì tim phổi của em quá nhiều, cho nên mới đau khổ thành ra như thế này đây”. Tôi lớn miệng phản bác.

“Toàn bộ tim phổi của em đều dành cho Đường Tống cả”. Hòa Nhất nhẹ nhàn nói.

Tôi run lên, chợt ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Hòa Nhất, gằn từng chữ :“Hòa Nhất, có phải là tôi không nên yêu Đường Tống?”

“Em không chỉ không tim không phổi, mà lòng dạ còn rất sắt đá nữa”. Hòa Nhất chợt hừ nhẹ một tiếng :“Đại Kinh, em hỏi tôi vấn đề này, chính là giết người không dùng dao đó”.

“Thôi càng nói càng bậy?” Lăn nữa ngã xuống giường, tôi chóng mặt, cả căn phòng đều xoay tròn.

Trong khoảnh khắc đó, Hòa Nhất nhìn không khí nói :“Em không phải là không nên yêu anh ta, mà do tình yêu của em quá ích kỷ, khiến em đánh mất chính mình”.

Tình yêu của mình quá ích kỷ sao?

“Thật ra, Đường Tổng là người rất có trách nhiệm, anh ta sẽ không dễ dàng vứt bỏ em”. Hòa nhất giảng đạo.

“Anh thử nghĩ xem, nếu một người đàn ông, vì trách nhiệm mà chấp nhận ở bên cạnh một người phụ nữ, điều đó thật đau khổ.” Tôi nói

“Đại Kinh, em không thể trách Đường Tổng, từ lúc bắt đầu em chính là trách nhiệm, em xuất hiện trong cuộc đời Đường Tổng cũng là vì trách nhiệm. Mà bây giờ, em lại bắt đầu chán ghét trách nhiệm của bản thân. Em nói xem, lỗi là do ai?” Hòa Nhất lòng vòng từ nãy đến giờ, không phải là không có lý.

“Tình yêu khiến cho người ta trở nên tham lam”. Tôi tìm lý do.

“Chuyện giả mang thai phải làm thế nào đây?” Hòa Nhất lại ném ra một vấn đề khó giải quyết nữa.

“Hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu để ngày mai lo.” Tôi bắt đầu cười hà hà, xem ra rượu đã bắt đầu ngấm rồi.

“Nếu không thì, hãy làm bộ như bị sảy thai đi”. Hòa Nhất vừa nói xong hai bàn tay nắm chặt kê răng rắc, tôi hôm nay làm người tốt, giúp anh ta đa thông khớp xương ngón tay.

Tôi cười nhạo, cười Hòa Nhất xem mình là người tốt.

“Tại sao anh lại giúp tôi?” Tôi hỏi.

“Bởi vì anh đối với em vẫn chưa hết hy vọng”. Hòa Nhất nhìn tôi, ánh mắt thành thật đến nỗi khiến lòng tôi cả kinh.

“Anh yêu tôi, giống như tôi yêu Đường Tống”. Tôi dời ánh mắt sang chỗ khác.

“Mãi mãi là tự mình chuốc lấy đau khổ, không có kết quả sao?” Hòa Nhất buột miệng nói.

“Tôi đi tắm.” Tôi cố gắng đứng dậy.

Quần áo mặc trên người bởi vì nồm mưa nên bị dính bần, rất hôi không thể ngủ được.

Hòa Nhất giúp tôi xả nước xong, đỡ tôi đi vào, hắn nói sau khi giúp tôi xong xuôi hắn sẽ rời đi, dường như hắn lo lắng tôi sẽ bị chết đuối trong bồn tắm vậy.

Sau khi cởi quần áo ra, tôi ngồi vào trong nước ấm, cả người khoan khoái rất thoải mái. Tôi hít sâu một hơi, vùi đầu vào trong nước. Trong nháy mắt, trước mắt lướt qua rất nhiều người.

Đường Tống, Hòa Nhất, Phạm Vận, Dương Dương, Tần Lệ, a Vane, Vĩ Vĩ, Tô Gia Minh, Duy Nhất. . . . . Từng khuôn mặt, huyên náo chen chúc trong đầu tôi.

Nín thở quá lâu, trong lồng ngực giống như là ẩn dấu một cái trống đang gõ thùng thùng, nhịn không được, tôi thoát ra khỏi mặt nước, hít lấy từng ngụm từng ngụm không khí.

Vào lúc tôi vừa thoát ra khỏi mặt nước, cửa phòng tắm liền bị người nào đó mạnh mẽ đẩy vào.

Tôi cả kinh, quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt của Đường Tống như đang chứa một ngọn lửa giận, ngùn ngụt cháy.

Thực sự là chuyện này phát triển quá mức bất ngờ, nhất thời không kịp thích ứng, tôi ngây người nhìn.

“Đường Tống, cô ấy uống rượu say, đúng lúc đó tớ trông thấy, liền vào chăm sóc cho cô ấy, cậu đừng suy nghĩ nhiều.” Tôi nghe thấy âm thanh giải thích của Hòa Nhất ở bên ngoài.

Đường Tống không nói một lời, cứ như vậy nhìn tôi, thật lâu mới nói :“Hòa Nhất, cậu đi ra ngoài đi.”

Đợi một lúc lâu, rốt cuộc tôi cũng nghe thấy tiếng đóng cửa của Hòa Nhất.

Đường Tống liền đứng ở cửa phòng tắm nhìn tôi, nhìn ánh mắt của hắn, càng ngày tôi càng không hiểu.

“Em biết mình đang làm cái gì không?” Đường Tống hỏi.

“Tôi và hắn, thật không có xảy ra chuyện gì cả.” Tôi giải thích.

“Em muốn anh cùng cô ấy giữ khoảng cách, nhưng em cùng Hòa Nhất lại coi như không có xảy ra chuyện gì?” Đường Tống nói.

Nước trong bồn tắm từ từ trở nên lạnh, tôi cười khẽ :“Bây giờ anh đang bắt lỗi của em sao?”

“Tần Khinh, đừng cố tình gây sự nữa.” Đường Tống đi tới, kiên quyết lôi tôi từ trong bồn tắm ra ngoài, lau sạch sẽ cơ thể, sau đó giúp tôi mặc áo ngủ vào.

“Anh thấy bây giờ chúng ta đã huề nhau chưa?” Tôi cười.

“Đúng vậy.” Đường Tống thừa nhận.

“Không thể nào.” Tôi đẩy hắn ra.

“Tại sao?”

“Bởi vì giữa em và Hòa Nhất không có gì, nhưng anh cùng Phạm Vận lại có rất nhiều”

“Đại Khinh, em không cảm thấy mình đã thay đổi sao?” Đường Tống

lặng lặng nhìn tôi.

Nhìn gương mặt của hắn, đây là người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời của tôi, từng là một thời tuổi trẻ của tôi, mà bây giờ quan hệ của chúng tôi lại biến thành khó chịu như vậy, thật rách nát. Tôi bỗng nhiên thấy mệt mỏi, mệt đến nỗi chỉ có thể thốt ra một câu :“Đường Tổng, tại sao chúng ta lại biến thành như thế này?”

Đúng vậy, tại sao lại biến thành như vậy.

Tôi thật không hiểu.

-----oOo-----

Chương 58

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đường Tổng cũng không hiểu, trong mắt hắn cũng nhuộm đầy vẻ mê muội giống như tôi.

Tiếp tục như vậy, tôi sẽ không còn là tôi, mà hắn cũng sẽ biến thành một người khác không còn là hắn nữa. Hòa Nhất nói rất đúng, tình yêu của tôi quá ích kỷ, làm tôi đánh mất chính bản thân mình.

Tần Khinh tôi yêu đến độ quên mất tên của mình.

Đường Tổng, tôi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt của hắn, nhẹ giọng nói “Chúng ta tạm xa nhau một thời gian đi”.

Tôi buông tay không phải vì tôi bỏ cuộc, chỉ là muốn cho hai bên một chút thời gian, để hiểu rõ lòng mình.

Sau khi ra quyết định này, tôi mang theo đồ của mình ra ngoài ở, tôi thuê một khách sạn ở tạm được hai ngày, đến ngày thứ ba không biết từ đâu Tô Gia Minh biết được chuyện này, hắn đến tận khách sạn tìm tôi, kiên quyết kéo tôi đến một căn nhà nhỏ khoảng 40m², còn nói căn nhà này là của bạn hắn, nhưng bạn hắn đã xuất ngoại, muốn một người tới ở giữ nhà, tránh bị ăn trộm, đặc biệt là ở miễn phí. Tôi nhìn căn nhà này, gọn

gàng sạch sẽ, rất ấm áp, cũng không khách sáo. Dĩ nhiên, Tô Gia Minh cũng không chịu thiệt, tôi đền ơn hắn bằng cách, mời hắn ăn cơm trưa một tháng.

Cùng Tô Gia Minh ăn cơm cũng có hai mặt, chỗ tốt chính là có người nói chuyện, vị giác đặc biệt ngon hơn. Chỗ xấu chính là người này bản tính nhiều chuyện, mặc dù trong miệng chất đầy thức ăn nhưng vẫn hỏi tôi vì sao dọn ra ngoài ở, tôi lúc đó luôn trả lời một cách qua loa.

“Sống một mình thấy có quen không?” “Hoàn hảo”. “Dự tính ở riêng bao lâu?” “Đang suy nghĩ”. “Có muốn đi thêm bước nữa không?” “Không muốn nghĩ”. “Chiêu này là lấy lui làm tiền Phá Thủ Trâm Chu* à?” “Muốn nghĩ sao cũng được”.

*Dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, quyết tâm đánh thắng.

Dĩ nhiên, vấn đề sau cùng của hắn làm tôi bùng nổ không còn bình tĩnh nữa – “Cậu không sợ ở riêng như thế này sẽ tạo cơ hội cho Đường Tổng cùng Phạm Vận tái hợp à?”.

Mẹ nó, tôi ghét cái miệng của Tô Gia Minh.

“Nhìn kìa, sợ rồi sao”. Tô Gia Minh cười đắc ý.

“Nếu cậu không sợ tở bỏ độc trong cơm thì ít nói lại một chút đi”. Tôi nhẹ nhàng uy hiếp hắn.

Tô Gia rõ là một đồng chí tốt, biết khó mà lui, cúi đầu ăn cơm, không hề thắc mắc cái vấn đề này nữa.

Không được bao lâu, hắn lại không nhịn nổi, hỏi: “Tần Khinh, cậu rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Nếu muốn ly hôn thì làm sớm đi, tranh thủ bây giờ vẫn chưa già, còn có thể tái giá, ai nói cậu kém hơn Đường Tổng.”

“Sao lại có loại người khuyến khích người ta ly hôn? Thật là làm chậm sự phát triển của xã hội”. Tôi đứng ở góc độ lớn phê bình hắn.

“Tở chính là suy nghĩ cho cậu, thử nghĩ xem, dựa leo buổi sáng hai đồng

một cân, buổi trưa một đồng rưỡi một cân, buổi tối bán thảo một đồng một cân”. Tô Gia Minh vẫn còn thuyết phục tôi.

“Cậu nói xem bản thân là một người đàn ông, tại sao suy nghĩ không có một chút gì là trưởng thành, cả ngày tới lui xía vào chuyện người khác, càng lúc càng giống tở, cậu làm thế không sợ phụ lòng liệt tổ liệt tông nhà cậu à?” Tôi lo lắng.

“Chị Khinh à, chị không cần phải lo chuyện đó, liệt tổ liệt tông nhà chúng tôi cũng không nhọc lòng chị quan tâm”. Công lực mồm mép của Tô Gia Minh ngày càng cao rồi.

“Tở thật không muốn quan tâm chuyện nhà của cậu, chỉ là cậu cả ngày quan tâm chuyện gia đình của tở, cực kỳ rãnh rỗi”. Tôi lắc đầu.

Cũng không biết lời nói này có chỗ nào chọc đến hắn, đứa nhỏ này giận dỗi đứng lên, khẽ ném chiếc đĩa, nước canh văng ra ngoài, xoay người rời đi.

Tôi đuổi theo cũng không được, không đuổi theo cũng không xong, ngờ ngác tại chỗ, có chút lúng túng. Thở dài ngồi xuống, tiếp tục ăn, một bàn lớn thức ăn, không thể lãng phí.

Đang vui đầu ăn, bỗng nhiên có người ngồi xuống ở phía đối diện. Ngẩng đầu lên, liền bắt gặp một đôi mắt nhỏ dài.

“Trùng hợp gặp tôi?” Tôi biết rõ nhưng vẫn muốn hỏi.

“Làm sao có thể trùng hợp nhiều lần như vậy? Anh đặc biệt tới tìm em”. Hòa Nhất cũng không giấu giếm.

“Tìm tôi làm gì?” Vừa đúng lúc tôi ăn cũng no rồi, tôi tính tiền, sau đó cùng hắn đi ra ngoài.

“Nghe nói em cùng Đường Tông cãi nhau vì chuyện lần trước”. Hòa Nhất thăm dò. “Cần anh giải thích gì không?”

“Cái gì cần giải thích cũng đã giải thích xong rồi, vả lại mọi chuyện không phải bắt đầu từ anh”. Tôi thẳng thắn.

“Hay là bởi vì Phạm Vận”.

Tôi im lặng.

“Đại Khinh, như vậy có ý nghĩa gì? Anh cảm thấy em có chút cố chấp rồi”. Hòa Nhất nói.

Tôi lắc đầu một cái, những chuyện này thật không muốn nói thêm nữa.

Hòa Nhất cũng phát hiện tôi ít nói, hắn đề nghị đi uống chút đồ, tôi muốn yên tĩnh suy nghĩ, nên từ chối.

“Sợ Đường Tổng tiếp tục hiểu lầm”. Hòa Nhất liếc tôi một cái, nhẹ nhàng hỏi.

“Ba chúng ta có sợ cũng đã hiểu lầm, còn sợ gì cái thế giới này hiểu lầm”. Tôi cũng nhẹ nhàng liếc hắn một cái.

Hòa Nhất cúi đầu, một hồi lâu không nói lời nào, lông mi rủ thấp, che lại cặp mắt sâu xa khó đoán. “Đại Khinh, em nói vậy có ý gì?”

Tôi nói thẳng. “Hòa Nhất, chuyện lúc trước tôi có thể cố quên, nhưng lại không biện pháp làm như không có chuyện gì xảy ra.”

Khóe miệng Hòa Nhất dường như muốn cong lên, nhưng buồn cười là không có hơi sức. “Đại Khinh, thời gian cho em hình như chưa đủ đúng không?”

“Vấn đề không phải thời gian, mà là tôi. Chuyện đã xảy ra, tất nhiên sẽ có hậu quả, tôi không cách nào đối diện cùng anh như trước, quan hệ giữa tôi và anh tồn tại chỉ càng thêm lúng túng, ngay cả bạn bè cũng không thể nào tiếp tục được”. Tôi trực tiếp nói.

Nói thẳng như thế, cũng không sợ tổn thương hắn, đời là như vậy, mọi người đều như vậy, tàn nhẫn đối với người yêu mình, lại chịu đựng chính người mình yêu tàn nhẫn.

Hòa Nhất lặng lẽ trầm xuống, thời tiết bây giờ là cuối mùa đông đầu mùa xuân ánh mặt trời rực rỡ, nửa là rét lạnh nửa là ấm áp, chiếu vào trên mặt hắn, gương mặt đó, nhìn thật hay, nhưng tôi không thích hắn, bản thân

cũng cũng hận chính mình, đau khổ đều là tự tìm đến.

“Không có chuyện gì, tôi đi trước”. Tôi nói.

Ở lại cũng không thể thay đổi gì, cuộc sống chính là phức tạp như vậy.

Hòa Nhất gọi tôi lại. “Em có biết ông chủ phía sau của Màu Sắc phường là ai không?” Hấn đột nhiên hỏi.

Tôi không lên tiếng, dừng bước, nhìn về phía hấn.

“Là Đường Tông.” Hấn nói. “Sau khi chia tay với Phạm Vận, hấn liền mở ra hội sở đó, là nơi để tưởng niệm người cũ.”

Tôi im lặng chờ đợi, tôi nghĩ những gì Hòa Nhất muốn nói không chỉ bấy nhiêu đây.

Quả nhiên, hấn lật ra lá bài tây. “Ở bên trong Màu Sắc phường, Đường Tông có một gian phòng, bên trong chứa có rất nhiều đồ, muốn đi xem không?”

Tôi không thể nói ra chữ không, cho dù biết đây là cái bẫy của Hòa Nhất, tôi cũng nhất định phải đi.

Tôi nghĩ, cái mà tôi cần, nhất định là ở chỗ đó.

Đồ đạc ở Màu Sắc phường được để ở lâu ba bên trong căn phòng nhỏ, thật không tầm thường chút nào, là nơi cất giữ thích hợp nhất. Cái chìa khóa Hòa Nhất tìm được, lai lịch dĩ nhiên cũng không quang minh, nhưng mà giờ phút này tôi không có ý định tìm hiểu.

Cửa mở ra, ánh đèn bên trong mờ mờ, đứng một hồi lâu mắt mới có thể thích ứng. Mà sau khi thích ứng, tôi phát hiện trừ một tủ sách dựa vào tường, còn lại không có đồ đạc gì.

Tôi hướng về tủ sách bước đi thông thả, mắt thoáng thấy một màu đỏ, màu đỏ đến cũ kỹ, màu đỏ đến ảm đạm, lại có thể chói mắt như vậy.

Đó chính là cái lắc tay màu đỏ, chính là lắc tay bị tôi vứt bỏ hấn nhặt lại, chính là lắc tay chứng kiến tình cảm của Đường Tông cùng Phạm Vận,

cũng chính là lắc tay hắt nói đã vút đi.

Nó yên lặng nằm ở nơi đó, từ trên cao mà nhìn xuống tôi, giống như vô thanh nhưng lại phát ra tiếng cười lạnh ác ý –nó chiến thắng, căn bản không cần tôi đây, cái người thất bại như đưa đám tới đây để làm tăng màu sắc của nó – nó tự tin, là chuyện đương nhiên cố nhược kim thang (vững như thành đồng).

Nó chưa từng xem tôi là đối thủ, tôi không có tư cách này.

Không chỉ nó, mà tất cả những đồ vật trong tủ sách ở đây đều cao ngạo cười.

Hình Đường Tống cùng Phạm Vận chụp chung, áo tình nhân, vật trang sức, rất nhiều vật phẩm, ghi lại khoảng thời gian tôi sợ nhất, ngay cả cầm lên xem cũng không có dũng khí.

Trong lòng của tôi giống như có cái động, sâu không thấy đáy, có hơi có sức nhưng im lặng để thời gian trôi qua, giống như tôi trời sinh là một loại yếu ớt như vậy.

Nếu như Màu Sắc phường là trái tim của Đường Tống, thì gian phòng này chính là một góc xó xỉnh ẩn dấu ở đáy lòng, cùng tình cảm của Phạm Vận vĩnh viễn tồn tại.

Thật mệt mỏi, từ xưa đến nay tôi chưa bao giờ mệt mỏi như vậy. Tôi cuối cùng cũng hiểu, tôi chiến đấu không chỉ là một Phạm Vận.

Mà còn có đoạn tình cảm ngây thơ trong sáng của cuộc đời Đường Tống.

Tôi thắng được Phạm Vận, nhưng đấu không lại Đường Tống.

Thấy rõ mình không tự lượng sức, cả người bắt đầu rét run, lạnh đến nổi hàm răng run lên.

“Anh thật đê tiện phải không ?” Bên tai truyền tới âm thanh tự giễu của Hòa Nhất.

“Không liên quan gì đến anh.” Tôi nói xong liền xoay người đi ra ngoài, hai mắt bắt đầu căng đau, sẽ không để mình đau khổ nữa. Nếu không tôi

sẽ điên.

Cúi đầu đi về phía trước, hành lang trải thảm thật dày, đạp lên không một tiếng động. Có lẽ là quá yên tĩnh, cho nên khi Hòa Nhất kéo mạnh tay tôi, thì tôi chợt nghĩ không biết chiều nay là năm nào?.

Tôi theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về phía Hòa Nhất, mà Hòa Nhất lại nhìn về phía trước, giống như phía trước có lũ lụt hay thú dữ gì đó.

Theo ánh nhìn của hắn, tôi phát hiện hai người.

Nam cao lớn, nữ mảnh khảnh, đi lại với nhau, rất hài hòa – ý tôi là, nếu như không có sự hiện diện của người vợ như tôi ở chỗ này.

Đường Tổng cùng Phạm Vận đang đứng ở trước cửa một gian phòng, Phạm Vận muốn đi, nhưng Đường Tổng lại ngăn cản, lôi lôi kéo kéo, làm hắn xem chút vấp ngã, một cảnh hỗn loạn.

Trong nháy mắt, Đường Tổng ngẩng đầu, nhìn thấy tôi. Trên mặt giật mình giống như hoa nở rộ – tôi cảm giác trong tâm trí mình có cái gì đó nổ tung.

Bốn người chúng tôi cứ như đứng yên tại chỗ, án binh bất động, giống như người nào động trước, thì sẽ làm rối loạn trận đấu.

“Phạm Vận, đã lâu không gặp, đi, chúng ta đi uống một chén.” Hòa Nhất chủ động lên tiếng, lôi kéo Phạm Vận, đẩy cửa gian phòng ra, đi vào.

Ngay sau khi cửa đóng lại, ánh mắt của Phạm Vận tôi không thể quên được – rất phức tạp, nồng nặc thâm trầm.

Là nụ cười của người chiến thắng, là ám hiệu của người khiêu chiến, còn là cái khác, tôi đều không muốn tìm hiểu.

Ánh đèn mờ chiếu lên người Đường Tổng mơ hồ không rõ, hắn từ từ tiến đến gần tôi, nhưng thanh âm lại càng ngày càng xa xôi – “Hôm nay anh đi cùng Phạm Vận, không giống như trong tưởng tượng của em đâu.”

“Giữa các người là như thế nào? Em nghĩ mình đã không có quyền biết.”

Đây là câu trả lời của tôi.

“Này. . . . . Là có ý gì?” Đường Tống bỗng tiến lên một bước.

“Ý của em là, em đồng ý. . . . . Tác thành hai người.” Sự gần gũi mà chúng ta có thể chạm đến nhau là hơi thở, nhưng hai trái tim lại xa xôi có thể là vô biên vô tận.

Hô hấp của Đường Tống dường như ngừng lại chốc lát, mở miệng ra lần nữa, thì trong giọng nói tăng lên phần lạnh lẽo.

“Nếu như không có Hòa Nhất, em vẫn đưa ra quyết định như vậy?” Hần hỏi.

“Em cùng Hòa Nhất hoàn toàn không có liên quan.” Tôi giải thích.

“Trong mắt của anh, là có.” Đường Tống nhìn tôi, từ từ lui về sau một bước.

Hần đến và đi rất tự nhiên, hẳn có thể tùy ý kiểm soát khoảng cách cùng tôi, cái hẳn muốn là khoảng cách an toàn, thiếu hụt tình yêu vợ chồng cũng được, có thể an toàn gắn bó làm bạn đến đầu bạc răng long. Nhưng tôi không làm được, hoặc là xa tận chân trời, hoặc là gần trong gang tấc.

Chỉ trách, tôi yêu hẳn, thế nhưng hẳn lại không yêu tôi.

Tôi không muốn giải thích, lướt qua hẳn, bước chân nhẹ nhàng rời đi. Đường Tống bắt được cánh tay của tôi, dùng sức hơi mạnh.

“Tại sao bây giờ không cùng anh nói chuyện một cách đàn hoàng?” Đường Tống tay trái kéo tôi, đưa lưng về phía tôi.

“Em đã nhìn thấy những thứ trong gian phòng kia rồi.” Tôi nói thẳng, thanh âm mệt mỏi ngay cả mình cũng lấy làm kinh hãi. “Đường Tống, những thứ đó, quá nhiều quá nặng, em mang không nổi.”

Tay của hẳn, kịch liệt run rẩy, giống như bị đốt cháy đỏ bừng bị phồng một cách nặng nề.

Khí quản của tôi chật hẹp dưỡng khí lưu thông tựa như một sợi tóc, thật

khó chịu.

Rốt cuộc hiểu rõ, tôi chiến đấu, không phải Phạm Vận, mà là cả thanh xuân của Đường Tổng, là phần ký ức hằn trên trọng nhất, là tình cảm tạo thành những cảm xúc quan trọng nhất của hắn.

Tôi không biết tự lượng sức mình, tôi đã hoàn toàn thất bại.

-----oOo-----

Chương 59

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi trở lại ngôi nhà nhỏ tạm của mình, thì tôi đã trở thành một người cô đơn, con đường phía trước mênh mông mù mịt, không ai có thể giúp được tôi. Đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ, nước nóng làm cho thân thể trở nên linh hoạt, nhưng trong lòng tôi vẫn như cũ, cứng ngắt vô năng.

Trong một thế giới hài hòa nhưng áp bức như vậy, khó chịu đựng nhất chính là bị thất tình.

Mà tôi đây vừa thất tình, còn mất thêm một thứ quan trọng nhất, đó là mộng mơ của tuổi thanh xuân.

Mở tủ lạnh, tôi lôi hết tất cả chai rượu trong đó, mở ra uống hết. Không có đồ nhắm, chỉ có thể mở ti vi, xem những tiết mục quen thuộc kia, mà hi hi ha ha ngây ngô cười.

Cho đến khi một người đàn ông là khách mời bước lên sân khấu, đẹp trai giàu có, nói năng lịch sự, vừa bắt đầu trên bục khán đài phụ nữ lớn tuổi, phụ nữ trẻ tuổi tất cả đều thiết tha kỳ vọng, nào có thể đoán được vào lúc cuối cùng, người đàn ông này lại nói người yêu hắn hai năm trước đã qua đời. Lời còn chưa nói hết, trên bục khán đài có một người đã tắt đèn, đó là Tiểu La Ly 21 tuổi, nguyên nhân tắt đèn là – trong lòng hắn vĩnh viễn có bạn gái trước, là phụ nữ, tôi không thể vô tư, vĩ đại như vậy, có thể dễ dàng tha thứ trong tim của chồng mình có hình bóng của một người phụ nữ khác.

(Đây là một game show giống như của VN ta)

Xem xong cái này, tôi bắt đầu dùng chai rượu đập vào đầu của mình. Tần Khinh mày ngu a, người ta chỉ là cô bé 21 tuổi nhưng lại hiểu đạo lý đó, mày lớn như vậy mà cũng không hiểu, mày sống thật lãng phí.

Đang cao hứng đập đầu, chợt bên ngoài có người gõ cửa. Vốn là không muốn để ý tới, nhưng gõ một hồi, cửa cư nhiên bị mở ra.

Đi vào là vua nhiều chuyện Tô Gia Minh.

“Mặc dù hiện tại vẫn còn sớm, nhưng cũng không thể xông vào nhà người ta mà không có lý do, tớ nói Tô Gia Minh cậu này dù thế nào thì tớ cũng là phụ nữ, cậu không nghĩ trực tiếp xông vào nhà sẽ gặp đủ tình huống lúng túng sao? Là cậu quá ngây thơ hay là đầu óc của tớ u tối? Nhưng mà hôm nay lỡ rồi, cậu đưa lại chìa khóa cho tớ trước”

Tôi nói một tràng dông dài, nhưng một chữ cũng không lọt vào tai Tô Gia Minh, hắn nhìn tôi một hồi lâu, cuối cùng hỏi một câu – “Tại sao cậu khóc?”

Tôi nghiêng đầu, nhanh chóng dùng tay áo lau nước mắt, chỉ vào TV nói: “Vui quá khóc”.

“Cậu nói như vậy là sỉ nhục sự thông minh của tớ?”. Tô Gia Minh nói rõ.

“Tớ không sỉ nhục sự thông minh của cậu, cậu đem sự thông minh của mình tự xưng là thông minh chính là tự sỉ nhục sự thông minh”. Tôi nói

“Rốt cuộc tại sao khóc? Là bởi vì Đường Tống sao?” Tô Gia Minh hỏi.

“Đừng nhắc tới tên của hắn, tớ muốn được yên tĩnh”. Tôi nói.

“Cậu cho rằng tớ không đề cập tới cậu cũng sẽ không nhớ hắn, cậu cho rằng tớ không đề cập tới cậu cũng sẽ không đau lòng, cậu cho rằng tớ không đề cập tới thì hắn và cái người nào đó sẽ biến mất khỏi thế gian này? Cậu cho rằng tớ không đề cập tới thì cậu có thể vượt qua sống một cuộc sống bình thường?”

Tô Gia Minh chợt nâng cao âm thanh kích thích tâm tình của tôi. Tôi đột

nhiên đứng lên, say rượu làm tôi bị hoa mắt cảm giác chông chênh giống như mình đang đứng trên thuyền. Tôi hướng về phía hắn nói, “Tô Gia Minh cậu cứ mặc kệ tớ đi, cho dù là bạn bè thân thiết, cũng không cần tham gia vào cuộc sống riêng tư của nhau, tớ không muốn chuyện gì của tớ cậu cũng tham dự!”

Lời này vừa nói ra, Tô Gia Minh giống như là bị nghẹn xương cá, trên mặt lúc trắng lúc đỏ, nếu như tâm tình là nước, vậy trong lòng hắn nhất định là nổi lên cuộn cuộn sóng to gió lớn.

Lời này vừa nói ra, tự như tôi cũng tỉnh táo lại, Tô Gia Minh có lúc nhiều chuyện khiến người ta ghét, nhưng dù sao cũng giúp đỡ tôi rất nhiều, vậy mà tôi lại mất tự chủ la hét hắn loại hành vi này cũng quá tệ đi.

Đang muốn nhận sai, nói lời xin lỗi, thế nhưng hắn lại mở miệng trước tôi một bước.

“Tần Khinh, cậu cho rằng tại sao mỗi lần cậu gặp chuyện không may tớ đều ở bên cạnh cậu, cậu cho rằng tại sao mỗi sự việc tớ đều muốn tham gia, cậu cho rằng tại sao tớ đối với chuyện của cậu thì rất quan tâm?”

Tô Gia Minh hít sâu một cái, cậu nói sau cùng là cắn hàm răng mới nói ra được. “Tần Khinh, bởi vì tớ thích cậu! Cậu ngu ngốc!”

Hắn gào thét xong, liền chạy đi ra ngoài, cặp chân kia bước rất nhanh, nhanh chóng vượt qua cánh cửa rồi.

Tiếng đóng cửa giống như tiếng nổ trong đầu tôi, tôi cũng vậy ngã nhào trên ghế sofa.

Không biết là tôi nên cười? Hay nên khóc? Khi tôi phát hiện mình mất đi một người đàn ông thì ông trời lại cho tôi một người đàn ông khác.

Tô Gia Minh mắng tôi ngu ngốc rất đúng, tôi giống như một phiêu thu, chỉ biết thu tiền. (hok hiểu suy nghĩ của chị Khinh)

Cứ như vậy tôi vui ở trên ghế sofa say khướt, khi tỉnh lại phát hiện trời đã sáng, TV đèn điện vẫn còn mở, mà tôi bởi vì cả đêm nằm trên ghế sofe nên bị cảm lạnh cả người ê ẩm, chảy nước mũi ho khan phát sốt, cái

nào cũng có.

Cuộc sống này trôi qua thật là hỗn loạn, tình cảm bị thương thân thể cũng bị thương theo, xem ra không thể không chửi ông trời một tiếng . (>.

Tàn khinh tôi dù thế nào cũng coi là một nữ anh hùng, tuyệt đối không thể thê thảm ưu tư chết trong căn hộ này, nghĩ tới đây, tôi cố gắng đứng lên, muốn rời ghế sofa, nhưng bởi vì đánh giá cao năng lực của mình mà ngã xuống đất, bàn tay còn bị khay trà bằng thủy quệt bị thương.

Họa vô đơn chí, tôi chỉ có thể chịu trận, nằm trên đất, cảm giác lạnh như băng, sàn nhà bởi vì ảnh hưởng nhiệt độ từ tôi mà trở nên nóng bỏng.

Đang nghĩ chắc là mạng nhỏ của mình sắp mất rồi, giữa lúc mơ mơ màng màng tôi nghe tiếng mở cửa sột sột soạt soạt, sau đó là tiếng bước chân vội vàng tới gần, kế tiếp một đôi tay ôm lấy tôi từ trên sàn nhà.

Mắt tôi mở không ra, thế nhưng được ôm trong ngực làm tôi nhớ lại chuyện trước kia, tôi vòng tay qua cổ người đó, khẽ gọi một tiếng Đường Tổng.

Tôi ôm cánh tay cứng ngắc trong chốc lát, sau đó được đưa lên giường đắp chăn cẩn thận, những người mang bệnh điều ích kỷ, không quan tâm đến người khác, chỉ biết ôm gối ngủ thiếp đi.

Cơ bản đó không phải là mơ, khi tỉnh lại tôi phát hiện hai chuyện, một là bàn tay mình đã được băng bó cẩn thận, hai là nhìn thấy một bóng dáng cao ngất trên sofa, trái tim trong nháy mắt thắt chặt lại, cố gắng nhìn kỹ mới thấy người đó không phải là người tôi nghĩ đến.

“Đầu giường có cháo, tự mình ăn đi”. Tô Gia Minh đưa lưng về phía tôi, lạnh lùng nói.

“Lạnh ngắt” Tôi nhìn tô cháo để nguội, thật sự không muốn ăn.

“Gọi Đường Tổng đến mà hâm nóng cho cậu đi”. Hấn nổi giận nói.

Một câu nói cạnh khỏe, tỉnh táo nhìn xuống chân tay, phát hiện còn có thể nhúc nhích, liền đứng dậy cầm chén đi vào phòng bếp. Hâm nóng

cháo , Tô Gia Minh bên ngoài hô, “Nhân tiện cũng cho tớ một chén cháo nóng”.

Tôi có chút tức, hướng hấn quát, “Cậu không thấy tay tớ bị thương và lại đang bị cảm nặng à? Bác sĩ mà như vậy đó hả?”

“Tối hôm qua Tớ hầu hạ cậu cả đêm, hôm nay cũng mệt rồi, không phải cậu cũng nên hầu hạ lại tớ chứ?” Tô Gia Minh cũng sẵn giọng với tôi.

Tôi nói không lại hấn, và lại mình có phần đuối lý, bắt quá phá lệ một lần không cãi nhau với hấn. Bưng hai chén cháo nóng đến phòng khách, hai người bắt đầu phân phát phân phát ăn.

Cháo nóng xuống bụng, cảm giác thân thể tốt hơn nhiều, đang thoải mái , Tô Gia Minh bên cạnh buông chén xuống , bỗng nhiên nói, “Tối hôm qua cậu vẫn luôn miệng gọi tên Đường Tống”.

“Ừ, người này thiếu tớ rất nhiều tiền”. Tôi nói.

Tô Gia Minh liếc tôi một cái, “Đại Khinh, cậu thử nghèo cho tớ xem”.

Tôi không nói lời nào, tiếp tục ăn cháo.

Một hồi lâu, hấn lại lên tiếng, còn có chút mắc cỡ ngại ngùng. “Đại Khinh, dù sao thì, tớ đã nói ra . . . . . Lời trong lòng, tớ đối với cậu thế nào chắc cậu cũng hiểu rõ, trong lòng cậu suy nghĩ gì, nghĩ tới người nào tớ hiểu. Tớ cũng vậy. . . . . Không rõ mình rốt cuộc muốn làm gì, dù sao, dù sao. . . . .”

“Dù sao tớ cũng là một người bạn cũ, lúc chúng ta còn nhỏ cậu đối với tớ đã có chút ý tứ, sau đó tớ rời đi, cũng không nói với cậu một tiếng, kết quả cậu vẫn tưởng nhớ, không nghĩ tới nhiều năm sau gặp lại, ký ức quay trở về, lại phát hiện tớ kết hôn rồi, cho nên cậu cũng không dám làm gì”. Tôi vài ba lời đã nói ra cái áp a áp ứng không nói thành lời của Tô Gia Minh.

“Cậu . . . . Đã sớm biết?” Tô Gia Minh mở to mắt.

“Mới vừa hiểu”. Tôi giải thích. “Kinh nghiệm sống nhiều như vậy, nhìn thấy cũng không biết sao”.

“Cứ cho như những lời cậu nói đi. . . . . Nhưng tối hôm qua cậu luôn miệng gọi tên Đường Tổng, tớ vì vậy hiểu ra, muốn cậu quên cũng không thể nhanh như vậy. Tớ. . . . . Chúng ta vẫn là bạn bè thôi”. Tô Gia Minh nhìn tôi, mắt to mày rậm gương mặt cho chút mịn mờ cùng lo lắng, nhìn thấy thật đau lòng.

Tôi gật đầu.

“Bạn bè là tất nhiên, nhưng những thân phận khác tớ không cách nào cho cậu được”.

Nghe vậy, hắn thở ra một hơi, kế tiếp đưa chén cho tôi, đi, “Cho trầm một chén ngụ cháo nữa”.

“Cậu đắc ý đi”. Tôi đập hắn một cước.

Trong lúc đùa giỡn, chợt nhận được điện thoại của Dương Dương, tôi lập tức đi đến nhà hắn – đón Tần Lệ.

-----oOo-----

Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy ngày này bởi vì chuyện của mình mà không có lúc rảnh, hơn nữa mẹ tôi ngăn lại, tôi cũng rất ít đi thăm Tần Lệ, cho nên khi chạy tới chỗ Dương Dương nhìn thấy bộ dáng Tần Lệ thì liền kinh hoảng – hai gò má Tần Lệ hãm sâu, da tái nhợt khô ráo, cặp mắt linh động trước đây đều bị cuồng loạn thay thế.

Dương Dương không ở chung với cha mẹ, mà mua nhà ở tiểu khu số 1, lầu 24, cửa sổ sát đất ở ban công mở ra, gió lạnh thổi tới o o.

Nhà Dương Dương nay đã hỗn độn, có thể đập cũng đã đập, tất cả y phục treo trong tủ quần áo đều bị lôi ngoài dùng dây kéo cắt thành vô số mảnh vụn.

Tôi không có hỏi cũng biết, đây là Tần Lệ làm.

Dương Dương ngồi trên ghế sofa hút thuốc lá, trong mắt là tia máu, đầu tóc rối bời – cũng không dễ chịu.

Nhìn thấy chúng tôi, Dương Dương chỉ chỉ Tần Lệ, nói, “Các cô dẫn cô ấy đi đi.”

“Em không đi”. Tần Lệ ngơ ngác đứng tại chỗ, cả người đã không có hồn phách, chỉ còn cái miệng đóng mở. Em không đi, nên đi cũng không phải là em.

“Cô rút cuộc muốn tôi làm sao? Phải làm sao mới bằng lòng bỏ qua cho tôi?!” Dương Dương che mặt.

Em muốn anh và cô ta chia tay. Thẻ xác của Tần Lệ đang nói chuyện.

Không thể nào. Dương Dương trả lời như đinh chém sắt.

“Anh cho rằng cô ta yêu anh à, cô ta cũng chỉ là bởi vì không chiếm được anh rể em, cho nên mới đồng ý ở bên anh! Cô ta căn bản là người xấu xa chân đứng hai thuyền! Cô ta là. . . . .”

Tần Lệ không thể lâm ly mắng xong, Dương Dương đột nhiên đứng lên, nhìn cô ấy, trong mắt là vẻ chán ghét và lạnh lùng.

“Đủ rồi Tần Lệ, thật đủ rồi, cô cần thứ gì tôi đều có thể cho cô, tất cả tài sản cũng có thể cho cô, chỉ cần cô bỏ qua cho chúng tôi được không?”

“Em không bỏ! Tần Lệ lắc đầu. Anh là của em, chúng ta vốn đã đính hôn, anh đã đồng ý kết hôn với em.”

“Tần Lệ, tôi yêu là cô ấy”. Dương Dương nhìn thẳng Tần Lệ, mọi người luôn dễ dàng nói ra lời tàn nhẫn đối với đối với người mình không thương.

Tôi đi lên phía trước, che lại lỗ tai Tần Lệ. Tôi không muốn để cho em gái của mình bị thương tổn.

“Tần Lệ, chúng ta đi, nếu như em còn coi chị là chị thì hãy đi với chị”.

Nhưng Tần Lệ giống như không nghe thấy, tiếp tục nói với Dương Dương, “em biết rất rõ, anh không có sai, em cũng không có sai, sai là Phạm Vận, chính là cô ta, nếu như không có cô ta, chúng ta nhất định sẽ thật tốt, chúng ta là có thể kết hôn, có phải hay không? Dương Dương, em sẽ làm cô ta biến mất, anh đồng ý với em, chỉ cần cô ta biến mất, anh sẽ trở lại bên em phải hay không?”

“Đủ rồi!” Dương Dương chợt đứng lên, vút điều thuốc trong miệng lên mặt đất, tàn thuốc đốt cháy đen tấm thảm, mùi khét và nám đen, đã không cách nào lau đi.

“Tần Lệ cô thật điên rồi, tôi cảnh cáo không cho phép cô tôn thương Phạm Vận lần nữa, nếu không tôi sẽ giết chết cô!” Dương Dương rống to.

Thanh âm kia là thật lớn, tôi cảm giác da mình cũng bắt đầu co lại.

Dương Dương còn muốn cảnh cáo cái gì, tôi chắn trước mặt Tần Lệ. Mắt lạnh nhìn hắn, nói, “Dương Dương, dù nói thế nào, cậu và Tần Lệ cũng đã từng thân mật, coi như tách ra, cũng không cần thiết nói lời tôn thương người. Cậu yên tâm, tôi sẽ quản tốt Tần Lệ, nhất định sẽ không làm trễ nãi hạnh phúc của cậu”.

“Chị dâu, tôi chỉ là, tôi thật sự cũng bị cô ấy làm cho điên rồi!” Dương Dương phiền não xoa tóc, giống như một con thú bị thương.

“Tần Lệ chỉ là hiện tại có chút mơ hồ, đợi nó tỉnh táo lại, nhất định cũng sẽ tìm người mới. Tuy nói tình cảm là chuyện anh tình tôi nguyện, nhưng cậu cũng không thể nói hoàn toàn không có lỗi, Tần Lệ ở tình trạng bây giờ, một nửa bởi vì tính tình của nó, một nửa cũng bởi vì cậu giấu giếm. Hiện nay xem ra cậu đã quyết định, lường trước ai cũng không ngăn được cậu. Tôi hiểu biết rõ tính

người vốn thiện, càng tốt

với cậu thì càng không quý trọng, nhưng Tần Lệ dù sao cũng dùng chân tình đối đãi cậu,

đánh cược tánh mạng chẵn dao cho

cậu, tình ý này không cầu cậu hồi báo, chỉ cầu bây giờ cậu tránh xa nó ra là được.” Tôi tận lực không chế tâm tình của mình.

Trong lòng tôi cũng rõ ràng Tần Lệ điên cuồng như vậy nhất định sẽ khiến cho Dương Dương chán ghét, nhưng vẻ mặt chán ghét của Dương Dương lại làm cho người đứng xem là tôi đây cũng thất vọng đau khổ – dù là đối với một người dung cũng không cần lạnh lùng vô tình đến vậy.

Đang nói, Tần Lệ giống như chợt nhìn thấy tôi, chợt bắt lấy tay của tôi, nói : “chị, chị giúp em giữ Dương Dương lại, chị mau khuyên anh ấy một chút!”

“Tần Lệ, chúng ta đi về trước”. Tôi nắm lấy cánh tay Tần Lệ, cũng ra hiệu Tô Gia Minh giúp tôi. Nhưng Tô Gia Minh còn chưa có tới đây, Tần Lệ lại đẩy tôi ra, vọt tới trước mặt Dương Dương, cuồng loạn nói, “Em không đi, Dương Dương anh yêu em , em biết rõ là anh yêu em! Chỉ cần không có Phạm Vận anh sẽ trở lại, anh chờ, em lập tức làm cho cô ta biến mất!”

Kiên nhẫn cuối cùng còn dư lại của Dương Dương bị Tần Lệ kéo đứt, hấn chợt đẩy ngã Tần Lệ xuống đất, biểu hiện trên mặt chán ghét tới vạn vạo. “Tần Lệ, cô là kẻ điên. Tôi nói lại một lần cuối cùng, tôi không có yêu cô, người tôi yêu vẫn luôn là Phạm Vận, trước kia, hiện tại, tương lai đều là như vậy”.

“Đủ rồi, Dương Dương!” Tôi ngăn lại.

“Đề cho tôi nói xong”. Dương Dương nhìn Tần Lệ, gằn từng chữ, “Tần Lệ, tôi và Phạm Vận, tháng sau sẽ đính hôn, tôi và cô đã không thể, nếu như Phạm Vận bởi vì cô gặp phải bất kỳ tổn thương nào, tôi vĩnh viễn cũng sẽ hận cô”.

Nói xong, Dương Dương cầm áo khoác lên, vọt ra khỏi cửa.

Tôi muốn tiến lên đỡ dậy Tần Lệ, Tần Lệ lại giống như là mọc rễ trên mặt đất vậy, giống như bức tượng gỗ.

Tôi cùng với Tô Gia Minh muốn mang cô ấy đi, nhưng làm sao cũng

không kéo được cô ấy. Chỉ có thể coi chừng, đợi cô ấy bình tĩnh.

Giữ chừng hai giờ, Tô Gia Minh nhìn đôi môi Tần Lệ cũng bị rách, liền chủ động đi xuống lầu mua nước và thức ăn. Mà tôi vừa tiếp tục coi chừng Tần Lệ, vừa gọi điện thoại cho cha, để cho bọn họ tới giúp một tay.

Cúp điện thoại, lại phát hiện Tần Lệ đang nhìn tôi, ánh mắt rất dịu dàng.

“Tiểu Lệ, chúng ta về nhà có được hay không, tối nay chị em chúng mình cùng nhau ngủ”. Tôi sờ sờ gương mặt của em ấy, chạm tay đều là xương cốt.

“Chị, em cùng Dương Dương, đã không thể nào có phải hay không?”. Tần Lệ giống như là thoát khỏi từ trong một cơn ác mộng, tỉnh táo mà suy yếu.

Tôi không có trả lời, bất kỳ ngôn ngữ đều có thể mang tổn thương cho em ấy .

“Em lần đầu tiên thấy Dương Dương là trong buổi tiệc, anh ấy đang chú tâm suy nghĩ gì đó, em nhìn anh ấy một cái, liền thấy anh ấy giống thanh niên nghệ thuật.

Lần thứ hai gặp anh ấy là ở trong ktv , anh ấy hát bài hoa hồng đỏ, phải chăng yêu là một việc quá khó khăn, Đến mức

chẳng cảm nhận được đau đớn, hát không hay lắm, còn có chút sai nhạc, nhưng lúc anh

ấy chuyển micro cho em thì em cảm thấy long bàn tay hơi nóng.

Lần thứ ba gặp anh ấy là ở ven đường Tân Giang, em đang đi bộ, phát hiện nơi xa hình như là xe của anh ấy, em cũng không nghĩ nhiều, em trực tiếp liền ngoắc ngăn lại, ngồi xuống. Nói, cảm ơn, lần sau mời anh uống cà phê nhé.

Lần thứ tư em cứng rắn kéo anh ấy ra ngoài uống cà phê thì liền nhận ra, mình đã thích anh ấy.”

Tần Lệ từ từ nhớ lại.

“Chị, chị biết không? Đêm đầu tiên em ở đây, anh ấy ngủ say, em là chống tay bên giường nhìn anh ấy, nhìn lông mi dày của anh ấy, nhìn mũi cao của anh ấy, nhìn đôi môi của anh ấy, nhìn hầu kết của anh ấy. Lúc ấy em nghĩ đến thời gian sẽ qua thật nhanh, nghĩ tới chúng em lập tức đầu bạc, lập tức con cháu lượn quanh đầu gối, lướt qua những năm tháng đầy biến cố, bình an dắt tay đến già. Đáng tiếc. . . . . Cũng không thể như nguyện.”

“Tần Lệ, đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta trở về ngủ một giấc thật ngon.”

Tần Lệ gật đầu, “chị , chị giúp em lấy cái khăn nóng em rửa mặt một chút, em không muốn hù dọa ba mẹ.”

Trên mặt Tần Lệ loang lổ nước mắt, quả thật thật hù dọa người, tôi thấy em ấy đã bắt đầu nghĩ thông suốt, liền vào phòng tắm lấy cái khăn nóng, đang vắn nước, chợt nghe một tiếng “bịch”.

Tôi đi ra ngoài, phát hiện không thấy Tần Lệ, cửa sổ sát đất ban công mở rộng, rèm cửa sổ bị gió lạnh thổi phấp phật.

Trong óc ong ong, tôi đi từng bước một gần ban công, dùng sức nắm lan can, nhìn xuống dưới – trong bụi cỏ xanh, có màu trắng mờ mờ, từ lầu 24 nhìn xuống, hình như có một con búp bê rơi xuống vỡ tan.

-----oOo-----

Chương 61

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Lệ đã chết, cô ấy từ tầng 24 nhảy xuống, tự sát.

Ba mẹ ông bà ngoại, một đêm già đi rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối tôi cũng không khóc, có phải khi bạn bị tổn thương đến một giới hạn nào đó, ngay cả nước mắt cũng không thể rơi chỉ là thứ dư thừa.

Đứng ở ban công tầng 24 nhìn xuống, chân có một chút run sợ, tôi nhớ Tần Lệ có chứng sợ độ cao, nhưng cô vẫn nhảy, thậm chí không có một chút do dự, tình yêu có thể lớn thế nào mới có thể làm được như vậy. Vào lúc này tôi mới hiểu, cô ấy bị tổn thương như thế nào. Cô dùng chính tính mạng của mình, chứng minh cho mọi người thấy.

Mẹ không cách nào chấp nhận nỗi sự thật này, lúc này ngất xỉu, nằm ở bệnh viện, cha trong nháy mắt cũng suy sụp, hậu sự của Tần Lệ do một tay của tôi làm, bao gồm nghi thức cáo biệt bạn bè của Tần Lệ, tôi cũng không có thông báo với ai hết – tôi hy vọng sau khi Tần Lệ chết có thể ra đi thanh thản, đừng bị quấy rầy bởi những chuyện linh tinh ở thế gian này.

Đường Tổng vẫn luôn ở bên cạnh tôi, tôi không từ chối, giờ phút này tôi đã đến giới hạn của mình, tôi cần sự ủng hộ của hắn.

Tôi chọn nghĩa trang cho Tần Lệ bên cạnh mảnh đất nơi Tần Lệ nằm có một cây lê, ngày hạ táng, hoa của cây lê nở rộ, tuyết trắng tinh khiết, một sinh mạng mới, một bắt đầu mới. Hình trên mộ bia Tần Lệ chụp vào sinh nhật năm cô 18 tuổi, lúc đó tôi ở bên cạnh cô ấy, trong hình cô nở nụ cười rục rịch, giống như chưa bao giờ trải qua cực khổ.

Tôi muốn Tần Lệ vĩnh viễn quên đi tất cả, lần sau chuyển thế, trong cuộc sống của cô ấy sẽ không có Dương Dương, cũng sẽ không có Phạm Vận.

Dương Dương cũng tới, nhưng đứng xa xa, hắn giờ phút này cũng mất đi hồn phách, tóc hỗn loạn, mặt mũi tiêu tụy. Chờ mọi người sau khi rời đi, tôi đi về phía hắn.

“Tôi thật sự, thật không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy”. Dương Dương nhìn về phía mộ bia xa xa của Tần Lệ, ánh mắt dờ dẩn.

“Không, anh có nghĩ tới, trong giây phút anh quyết định vứt bỏ cô ấy, sâu trong lòng anh đã nghĩ đến những việc này, anh biết cô ấy sẽ bị thương, nhưng là anh không quản được, anh buông tay cô ấy ra, để đến với người phụ nữ khác, nếu anh cho rằng đó là tình yêu, thì tôi không có gì để nói”. Tôi lạnh lùng thốt ra lời thật tình, nhưng trong tiếng nói lại không có bao nhiêu hận ý, trách ai được? Cuộc đời như thế, ai cũng không thể trách.

“Thật..... thật xin lỗi”. Dương Dương lẩm bẩm nói.

“Không liên quan đến bất cứ ai, đây là nghiệt duyên, coi như cô ấy kiếp trước thiếu nợ anh, kiếp này đã trả sạch. Dương Dương, cứ như vậy đi, giữa hai người nợ nần đã kết thúc. Cô ấy làm như vậy, chính là vì quên anh, quên một cách triệt để. Tôi cũng hy vọng anh có thể quên cô ấy. Đến đây, hai người không còn nợ nần gì nhau, tương lai cho dù anh cùng với ai ở chung một chỗ, là quyền tự do của anh, anh có thể tìm được hạnh phúc của mình hay không, cũng không liên quan đến cô ấy. Tôi không hận anh, nhưng cũng không thể quên được chuyện này, sau này tôi mong anh đừng đến thăm Tần Lệ, cũng hy vọng anh sẽ không gặp mặt người nhà của tôi, đây là tình cầu cuối cùng của tôi”.

Đây là lần nói chuyện cuối cùng của tôi cùng Dương Dương, sau đó, chúng tôi giữ đúng lời hứa. Dương Dương đi Canada, không trở lại nữa.

Mẹ cố gắng đứng lên rời khỏi giường bệnh để tham gia tang lễ của Tần Lệ, tang lễ vừa kết thúc, lập tức té xỉu. Mọi người đưa mẹ vào bệnh viện, tôi cùng Đường Tổng cũng đến bệnh viện chăm sóc cho bà.

“Em nghỉ ngơi đi, để anh trông mẹ cho”. Đường Tổng nhìn tôi, lo âu.

“Không cần, giữa mẹ và em, còn có chuyện chưa giải quyết, em nhất định phải đối mặt”. Tôi nói.

“Anh có thể làm gì cho em?” Đường Tổng hỏi.

“Anh ở đây với em, như vậy là rất tốt rồi”. Tôi nhàn nhạt cười, trong lòng có một chút thanh thản.

Tôi đoán quả không sai, sau khi mẹ tỉnh lại, vẫn dùng ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn tôi chằm chằm.

Tôi muốn Đường Tổng đi ra ngoài, để tôi một mình với bà ấy.

“Tiểu Lệ bị mày hại chết, mày có thể vui vẻ như vậy sao?” Đây là câu hỏi đầu tiên của bà ấy.

“Tại sao mẹ luôn cho là con sẽ hại Tần Lệ?” Tôi hỏi ngược lại, trong lòng không có uất ức, không có phần hận, rất là bình tĩnh.

“Bởi vì mày ghen tỵ với tiểu Lệ”. Đây là câu trả lời của mẹ tôi.

“Con ghen tỵ với cô ấy vì cái gì?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Mày ghen tỵ vì tiểu Lệ có mẹ thương yêu, mày ghen tỵ nó có một gia đình hoàn chỉnh, mày ghen tỵ nó có cha!” Mẹ sau khi nói xong bắt đầu thở, thân thể yếu đuối không chịu nổi kích động.

“Mẹ, con đã không còn là một đứa trẻ, tình yêu thương của mẹ có hay không đối với con đã không có quan trọng.” Tôi bình tĩnh nói ra lời thật lòng.

Mẹ xoay đầu đi, không nhìn tôi.

“Lúc còn nhỏ, con rất ghen tỵ với tiểu Lệ, nhưng dần dần con cũng hiểu là mình vô phúc, không có duyên phận với cha mẹ, sau này, cũng không suy nghĩ nữa”. Tôi đem suy nghĩ của mình nhẹ nhàng nói ra. “Tiểu Lệ xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người không dễ chịu, con hiểu rõ mẹ sẽ trách con, bởi vì nếu như không phải vì gả con cho Đường Tổng, có thể cả đời Tần Lệ cũng sẽ không gặp Dương Dương. Nếu như con không coi trọng cô ấy, có thể bây giờ cô ấy vẫn rất tốt. Con thật xin lỗi Tần Lệ, con không phải là một người chị tốt” .

Mẹ vẫn duy trì tư thế đưa lưng về phía tôi, chỉ là thân thể đang run rẩy.

“Mẹ, con hiểu mẹ chán ghét con, con dù có làm gì cũng không thay đổi được phải không?” Tôi hỏi.

Mẹ hít sâu một cái, phun ra một câu nói khẽ run. “Có thể, chỉ cần mày vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt của tôi, tôi có thể tha thứ.”

“Rất đơn giản”. Tôi mỉm cười. “Mẹ, nếu như đây là nguyện vọng của mẹ, con sẽ thực hiện.”

“Mẹ khỏe rồi nhớ giữ gìn thân thể, con sẽ không bao giờ làm phiền mẹ.” Tôi nói.

Có thể tôi vĩnh viễn cũng không rõ tại sao mẹ lại hận tôi như vậy, nhưng trải qua một loạt chuyện, tôi đã không còn để ý lắm. Con người cũng

chính là thứ rắc rối nhất.

Đường Tổng cùng tôi trở về nhà, sau nhiều ngày xa nhau đây là giây phút kề cận gần bó đầu tiên của chúng tôi. Tắm xong, tôi cùng hắn nằm ở trên giường, cứ như vậy ôm nhau. Tôi còn yêu hắn, giống như Tần Lệ đến chết vẫn yêu Dương Dương.

Đèn bàn tỏa ra ánh sáng nhu hòa, tôi ôm Đường Tổng, đầu tựa vào trong bộ ngực của hắn, nghe nhịp đập trái tim hắn, thoáng chốc hiểu ra lời nói “Muốn thời gian nhanh chóng trôi qua” của Tần Lệ.

Lúc tôi còn nhỏ cũng không thích Tần Lệ, nhưng cô ấy lại luôn bám theo tôi, như cái đuôi nhỏ, tôi đi đâu cô ấy cũng theo đó, bỏ rơi cũng bỏ rơi không được. Có một lần tôi bị mẹ mắng bởi vì cô ấy, quá tức giận, vừa lúc cô ấy tới quán lấy tôi, tôi liền đem sự tức giận trút lên người cô ấy, đẩy cô ngã, cùi chỏ bị thương, đổ một mảnh lớn. Cô nước mắt ràn rụa, cũng không dám khóc lớn tiếng, giống như con tiểu bạch thỏ chỉ nhìn tôi, cẩn thận từng li từng tí hỏi “Chị, chị giận em hả?” Tối hôm qua nằm mơ, tôi lại mơ thấy cảnh này.

Tôi ôm Đường Tổng, nhẹ nhàng nói.

“Tất cả đã qua rồi, còn sống, nhất định phải sống thật tốt”. Đường Tổng ôm tôi càng chặt hơn.

Con người là như vậy, luôn đề đến lúc mọi chuyện không cách nào cứu vãn, thì mới hối hận. Tôi nghỉ lại thời điểm ôm lấy Tần Lệ, nói tiếng “Thật xin lỗi”. Lông mi của tôi chạm vào trước ngực Đường Tổng, từng cái.

“Đừng suy nghĩ nữa, ngủ một chút đi, đã mấy ngày liên tục em không có nhắm mắt rồi”. Tay Đường Tổng vỗ vào trên lưng tôi, làm tiết tấu, giống như bài hát ru con đều đều.

“Đường Tổng, em không muốn hối hận lần nữa, đời này em đã làm quá nhiều chuyện hối hận rồi, cho nên em muốn hôm nay nói ra tất cả”. Ánh sáng của đèn dịu dàng là ảo ảnh, tôi có thể an toàn đem chuyện lòng của chính mình thổ lộ.

“Anh biết không? Thật ra thì lúc ở trường cấp 3 em đã thích anh”. Tôi

nói.

Cuối cùng tôi cũng có thể đem chuyện này nói ra khỏi miệng, chưa bao giờ nghĩ tới, chuyện này vốn cho là sẽ giữ kín cả đời, không ngờ tâm sự trong lòng cứ như vậy nói ra trước mặt Đường Tổng.

Đường Tổng im lặng, tôi thật sự rõ ràng cảm nhận tim của hắn dừng lại, sau đó kịch liệt nhảy lên.

“Anh chưa từng chú ý tới em, nhưng em vẫn luôn nhìn anh. Anh đứng ở trên đài đọc diễn văn, hay đang lồi lồi kéo kéo ở cầu thang, ví tiền của anh cứ như vậy nhặt được, lòng của em cứ như vậy mất. Nó đi theo anh, anh không muốn, nó cứ như vậy lang thang quá nhiều năm, em muốn lấy lại cũng không được, nó không cần người khác, chỉ cần anh. Nếu nó nghe lời một chút, em đã sớm được giải thoát. Nhưng thiên hạ lớn như vậy, nó chỉ cần một người, em cũng hết cách rồi”. Tôi nói tiếp, có mấy lời một khi mở miệng, thì không thể nào ngừng được.

“Khi chúng ta gặp mặt xem mắt, anh không nhớ rõ em, em biết mình dù sao cũng chạy không thoát, đời này chính là muốn ràng buộc với anh. Em tin số mạng, em chấp nhận. Khi anh muốn em gả cho anh, em đồng ý. Đêm tân hôn anh bỏ đi, em không quan tâm. Bởi vì em biết bao nhiêu đó đối với em là đủ, em cảm thấy chỉ cần được ở bên cạnh anh, lo lắng cho anh thì trái tim anh sẽ mở ra đón nhận em. Nhưng anh đối với em ngày càng tốt, ham muốn của em ngày càng nhiều, thậm chí em bắt đầu muốn chiến đấu với đoạn tình cảm trong quá khứ của anh”.

Đường Tổng vẫn im lặng như cũ, chỉ là tình cảm trong lòng bắt đầu nổi sóng, tôi cảm nhận từ trái tim của hắn.

“Đường Tổng, thật ra em không hề mang thai. Đây là mưu kế của em, nhìn thấy Phạm Vận, em sợ hãi, yếu đuối, bắt đầu không từ thủ đoạn. Em giả bộ vô tâm nói chuyện mang thai, nhưng thật ra vô cùng đặc ý”.

“Anh hiểu”. Đường Tổng che kín môi tôi. “Chuyện này anh hiểu, là anh chưa đủ tốt, anh để cho em đánh mất cảm giác an toàn. Tần Khinh, chúng ta bắt đầu lại lần nữa có được không, quên hết tất cả đi, cho anh một cơ hội, để cho chúng ta bắt đầu lại”. (hic hic ta khóc >.

Tôi không trả lời, chỉ là vòng tay qua cổ của hắn, dùng môi đáp lại hắn.

Dưới ánh đèn, cố hết sức cởi quần áo xuống, thân thể của chúng tôi hướng về nhau, tay chân quần quít triền miên tình ý, lần này là tôi chủ động, giống như là muốn đem toàn bộ nhiệt tình bên trong thân thể buông thả bình thường. Cái gì tôi cũng đều cho hắn, thân thể, tình cảm, hơi thở, tư tưởng, tất cả những gì của tôi đều cho hắn.

Chỉ cần hắn muốn, cái gì tôi cũng có thể cho.

Kích tình đi qua, Đường Tổng ngủ say. Tôi đứng dậy, mặc quần áo tử tế, trên bàn ánh đèn huỳnh quang hiện lên 3 giờ sáng. Mọi vật đều yên tĩnh, mà tôi lại phải rời đi. Là đi xa, mục đích không biết.

Tôi chỉ cầm tiền của ông bà ngoại cho, còn lại mọi thứ, tôi đều để lại.

Giống như chén nước đổ đi không thể nào hót đầy, giống như Tần Lệ không thể nào sống lại, tôi cùng với Đường Tổng cũng không cách nào bắt đầu lại lần nữa.

Tôi đi, không phải sám hối vì Tần Lệ chết đi, không phải vì trốn tránh, chỉ là vì tìm lại chính mình. Qua nhiều năm như vậy, tôi thủy chung rơi vào một chữ tình, tránh cũng tránh không được, chưa bao giờ nhìn xem trời cao bao nhiêu, lớn bao nhiêu.

Cái chết của Tần Lệ làm cho tôi hiểu ra rất nhiều, cô ấy là chị em với tôi, chúng tôi đều cố chấp như nhau, nếu vẫn còn ở lại đây, biết đâu chừng tôi sẽ là Tần Lệ thứ hai.

Trên thế giới có rất nhiều nơi đẹp hơn đặc sắc hơn, tôi cần đi xa để thoát khỏi cố chấp của mình, để nội tâm được bình tĩnh lại.

Sẽ dừng chân ở nơi nào, tôi không rõ lắm.

Tôi đã nói, con người cũng chính là thứ rắc rối nhất.

Cuối cùng tôi liếc nhìn Đường Tổng đang ngủ say, nhìn lông mày của hắn mở ra rất anh tuấn rất đẹp mắt, nhìn quả Belle bên cạnh gối của hắn, nhìn tờ giấy thỏa thuận li hôn nằm trên bàn, tôi khép cửa phòng.

Đêm khuya ánh đèn ở trạm xe lửa sáng choang, cũng có không ít người lui tới, tôi mua một vé ngồi trên xe lửa, sáng sớm ngày thứ hai có thể đến

một nơi khác.

Xe lửa khởi động, tôi cũng nhắm hai mắt lại, ánh đèn ở trên mặt tôi chuyển động mờ mờ, trong tôi giống như nhìn thấy gần nửa đời của rất nhiều người, rất nhiều chuyện, bọn họ cãi nhau, cuối cùng quay trở về bên nhau bình an yên ổn.

Lật người, tôi ngủ thiếp đi, không mộng mị, thật là an ổn.

-----oOo-----

Chương 62

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi tôi đi là mùa xuân, mỗi một nơi tôi đi qua đều có hoa tươi nở rộ.

Hoa ngày càng rực rỡ, đơm hoa kết trái. Rồi ánh mặt trời gay gắt báo hiệu mùa hè đã tới.

Không khí lạnh tràn về bắt đầu mùa đông, quần áo cũng phải mặc dày hơn để giữ ấm. Trời dần vào thu.

Cái ba lô của tôi đã bắt đầu trở nên cũ rách, đôi giày thể thao trong chân cũng đã thay đổi vài lần, nửa năm đi qua, mà tôi, vẫn lang thang vô định như cũ.

Tôi nhớ có một ca sĩ đã từng hát một câu, “Mùa thu đừng đến, mùa thu đừng đến, tôi còn chưa quên được anh ấy”. Hôm nay mùa thu lại tới, tôi như cũ chưa quên được Đường Tống, cũng không có ý định quên – hẳn cho tôi thật nhiều vui vẻ, tôi nên quý trọng.

Thời điểm tôi rời đi cũng không mang theo điện thoại di động, cứ mỗi lần đến một nơi nào đó, tôi đều mua bưu thiếp gửi cho Ông Bà Ngoại, báo cho bọn họ biết tôi vẫn bình an. Thanh thoảng cũng sẽ dùng điện thoại công cộng gọi cho Duy Nhất, báo cáo tình hình gần đây của mình.

Vào mùa hạ Duy Nhất sinh ra một bé gái, đặt tên là Tĩnh Hạ. Một sinh mạng mất đi thì sẽ có một sinh mạng khác ra đời, cái thế giới này vĩnh

viễn sinh sôi không ngừng.

Duy Nhất quyết định làm mẹ đơn thân, nhưng Đoàn Hựu Hồng lại “Thần Thông Quảng Đại”, biết chuyện này, luôn trăm phương ngàn kế tìm cách nhìn con của hắn.

Tôi hỏi Duy Nhất muốn tha thứ cho hắn sao? Duy nhất trong điện thoại cười nhạt, nói, “Vào lúc tứ cần hắn nhất, hắn không ở bên cạnh, bây giờ trở về còn có ý nghĩa sao?”

Trải qua những chuyện này, Duy Nhất đã trưởng thành rất nhiều, trong lúc vô tình, chúng tôi đã trưởng thành, chỉ là không ngờ tới, cái giá của việc trưởng thành lại đắt như vậy. Duy Nhất nói với tôi, mong ước hiện tại của cô ấy chính là nhìn Tĩnh Hạ lớn lên bình an.

“Tĩnh Hạ có người mẹ yêu nó như vậy, thật là hạnh phúc”. Tôi nói.

“Tĩnh Hạ hiện tại chỉ thiếu một người mẹ thôi”. Duy nhất có điều ngụ ý.

“Vậy cậu tìm cho con bé một anh trai đi”. Tôi nói.

“Mà anh trai của tứ chỉ thích một mình cậu”. Duy Nhất cũng thẳng thắn nói dứt khoát. “Tứ nói Đại Khinh, dù sao cậu cùng Đường Tổng cũng không còn gì nữa rồi, thôi thì gả cho anh tứ đi, nhà tứ từ trên xuống dưới ai cũng thích cậu, cậu gả tới đây tuyệt đối sẽ được tổ chức đoàn thể hoan nghênh”.

“Chớ để tổ chức đoàn thể kiểm tra kinh nghiệm của tứ là được rồi”. Tôi cười.

“Cậu thật nhẫn tâm nhìn Tĩnh Hạ không có mẹ àh?” Duy nhất bắt đầu đánh bài tình cảm.

“Tứ không đành lòng nhìn cậu của Tĩnh Hạ bị tứ làm chậm cuộc đời”. Tôi nói.

Duy Nhất khôi phục nghiêm chỉnh. “Đại Khinh, nói thật lòng đi, cậu không có một chút cảm giác gì với anh của tứ sao?”

Tôi cũng khôi phục nghiêm chỉnh. “Duy nhất, tứ bây giờ thật sự cái gì

cũng không muốn, chỉ muốn yên tĩnh, những thứ tình tình ái ái kia, quá phiền phức rồi”.

“Được rồi được rồi, cậu đi làm ni cô đi”. Duy Nhất giận đến cúp điện thoại.

Bị tôi chọc cho tức giận không chỉ có một mình Duy Nhất, còn có bạn học Tô Gia Minh, hẳn tức giận chuyện tôi không từ mà biệt đến nỗi muốn đòi mạng tôi, trong điện thoại quở trách tôi một hồi lâu, thật vất vả mới làm hắn hết giận.

“Cậu thật sự muốn đi theo chủ nghĩa “Khô Hạnh Tăng” à?” Tô Gia Minh hỏi. (Chủ nghĩa khô hạnh, tu theo kiểu hành xác >.

“Đừng nói khó nghe như vậy, tớ đây là đang thử nghiệm cuộc sống”. Tôi nói.

“Thử nghiệm cái rắm! Những ngày này chỉ là, chạy ra bên ngoài ăn gió nằm sương, không có chỗ ở cố định, cậu khác gì một con chuột, đầu óc cậu có vấn đề à, máu xông lên đến não rồi hả!” Tô Gia Minh lại bắt đầu nộ khí dâng cao rồi.

“Thô bỉ”. Tôi vô cùng đau đớn phê bình hắn.

“Dù sao thì cậu mau mau trở lại cho tớ”. Tô Gia Minh ra tối hậu thư.

“Bạn học Gia Minh, cậu thấy ai được được, thì tự mình gả đi đi, đừng chờ chị”. Tôi nửa đùa nửa thật mà nói.

Tô Gia Minh trầm mặc “Tớ biết”, chợt oán hận nói, “Đừng xen vào việc của người khác”.

Nói xong cũng cúp điện thoại luôn.

Không rảnh mà đặc tội với hai người, Đại Khinh tôi đây chết lúc nào cũng không biết.

Nhưng phạm làm người ai cũng có lúc đặc tội với kẻ khác, tôi không nhân rồi, tiếp tục du lịch, kết quả, ngày nào đó đang ngủ mơ mơ màng màng trong khách sạn, lại bị ai đó gõ cửa làm cho tỉnh ngủ. Mở cửa ra

nhìn, nhất thời kinh ngạc – người tới là anh trai của Duy Nhất.

Vĩ Vĩ bộ dạng lạnh lùng, nhìn gương mặt tỉnh táo của tôi, nhú nhú mày, ra lệnh, “Đi đánh răng, súc miệng, mặc quần áo”.

Tôi cũng vậy chỉ có thể làm theo, sau khi chuẩn bị xong, hắn lại kéo tôi ra ngoài ăn cái gì đó. Sau khi lấp đầy bụng, tôi mới tới kịp hỏi hắn, “Làm sao anh tìm được em?”

“Trước kiểm tra xem em gọi điện thoại công cộng từ nơi nào, sau đó điều tra xe em ở khách sạn nào, cứ như vậy tìm tới”. Vĩ Vĩ lời ít mà ý nhiều.

“Tìm em làm gì”. Tôi hỏi.

“Không làm gì hết, chỉ là muốn tận mắt nhìn thấy em”. Màu lam trong mắt của Vĩ Vĩ lạnh như băng lại có thâm tình, rất phức tạp.

“Em thật không có chuyện gì”. Tôi tiếp tục mạnh miệng.

“Nếu không có chuyện gì em sẽ không bỏ lại tất cả đi xa như vậy”. Vĩ Vĩ vạch trần tôi.

Tôi cúi đầu, hồi lâu nói, “Vĩ Vĩ, em chỉ là muốn yên tĩnh”.

“Anh hiểu”. Vĩ Vĩ gật đầu.

“Anh thật hiểu?” Tôi nhìn hắn.

“Nếu thật là hiểu, vậy anh đuổi theo em làm gì?”

“Nói thì dễ làm mới khó, anh hiểu rõ em muốn yên tĩnh, nhưng, anh không quản được mình, vẫn muốn tới”. Trên mặt Vĩ Vĩ không có biểu cảm gì, nhưng tôi thật sự cảm giác một tia ảm áp.

“Vĩ Vĩ, em mệt mỏi”. Tôi nói. “Em chán ghét nửa cuộc đời rách nát của em, em muốn ra ngoài để hít thở chút không khí”.

“Nếu như em muốn nghỉ ngơi, anh sẽ chờ em”. Vĩ Vĩ nói.

“Đừng chờ em, Vĩ Vĩ, em vẫn chưa quên anh ấy”.

“Anh nói anh sẽ chờ em, bây giờ vẫn còn thời gian”.

“Nhưng nếu anh chờ, kết quả như thế nào anh có biết không? Cuối cùng em vẫn không thể quên anh ấy, nếu sau này sống với anh, trong lòng em vẫn còn anh ấy. Đây không phải là kết quả anh muốn, như vậy em đây cũng không đáng để anh đợi. Vĩ Vĩ, em muốn đi xa, nhưng trên lưng lại đeo thứ gì đó rất nặng nề, sự chờ đợi của anh cũng là một phần nặng nề trong đó”.

Vĩ vĩ cam kết, hẳn là âm áp của tôi, đồng thời cũng là gông xiềng của tôi, bất kể tôi đi bao xa, trên lưng vẫn luôn đeo cảm giác tội lỗi – tôi vĩnh viễn làm chậm tương lai của Vĩ Vĩ.

Vĩ Vĩ bị chấn động, từ trước đến giờ Vĩ Vĩ vẫn luôn bình tĩnh, trước mặt tôi chưa bao giờ lộ ra bất cứ điều gì.

.

“Anh chưa từng nghĩ tới, anh tạo cho em áp lực như vậy”. Hấn nói.

“Bởi vì em quan tâm anh, sự tồn tại của anh rất quan trọng trong cuộc sống của em, cho nên em mới bị áp lực. Vĩ Vĩ, em và Duy Nhất rất thương anh, em hy vọng anh có thể tìm thấy hạnh phúc trước em”. Sau đó, cái gì tôi cũng không nói.

Ngày đó, chúng tôi cái gì cũng không nói tới, chỉ là yên tĩnh ngồi ở trong vườn hoa khách sạn, ngắm hoa.

Ngày thứ hai, Vĩ Vĩ để lại cho tôi một tờ giấy. Đây là bức thư của bà ngoại, vì bà biết được hẳn đến tìm tôi, cố ý nhờ hẳn mang tới.

Trên tờ giấy viết một địa chỉ, bà ngoại nói, đó là nơi ở của cha tôi.

“Bà ngoại em nói, bà biết cha em là nút thắt trong lòng của em, bà hy vọng em có thể tự mình cởi ra nút thắt ấy”. Vĩ Vĩ nói cho tôi biết.

Cầm tờ giấy kia, trong lòng tôi cực kỳ phức tạp, nhất thời không thể lên tiếng.

“Có cần anh đi cùng với em không?” Vĩ Vĩ hỏi.

Tôi lắc đầu một cái, mỉm cười. “Không, anh có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, và có người quan trọng hơn cần phải gặp”.

Muốn buông xuống lòng mình, trước hết phải biết buông tay người khác, đây là kinh nghiệm tôi đúc kết được trong nửa năm đi xa, buông Vĩ Vĩ ra, tôi mới có thể đạt đến tự do trong tinh thần.

“Nghe nói, thỏa thuận ly hôn, hần còn chưa ký tên”. Vĩ Vĩ đề lại một câu nói như vậy, cầm hành lý lên rời đi.

Tôi sửng sốt một hồi lâu mới phản ứng được, câu đó của hần là ám chỉ Đường Tổng.

Tôi cuối đầu cười gượng, thật ra tờ hôn thú có thể đại diện cho cái gì, Đường Tổng giống như tôi, bị quá khứ quấy rầy rồi.

-----oOo-----

Chương 63

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Cha" cái từ này trong tự điển của tôi có một sự tồn tại đặc biệt, khi còn bé tôi luôn nghĩ ông một ngày nào đó ông sẽ đột nhiên xuất hiện, từ mẹ dẫn tôi đi, sống một cuộc sống mới. Nhưng cuộc sống ngày ngày trôi qua, ngực của tôi từ mặt phẳng như sân bay dần dần phát triển thành cúp B, ông ta cũng không có tin tức, nhiều lần thất vọng tôi từ bỏ ý nghĩ tìm kiếm.

Nhưng bỗng nhiên vào lúc tôi không còn hy vọng, cái địa chỉ mà tôi phải cầu xin cũng không có, cứ như vậy nằm trên tay của tôi, loại cảm giác đó rất phức tạp. Từ khát vọng biến thành sợ hãi – có lẽ cha của tôi cũng không giống như trong tưởng tượng. Giữ lại một chút ảo tưởng, hay tự cởi nút thắt ra? Tạm thời tôi nghĩ không ra.

Không tôi trong khoảng thời gian này cũng thoải mái rồi, chuyện gì nghĩ không ra thì không cần suy nghĩ, tôi đem tờ giấy cẩn thận đặt ở chính

giữa bên trong ba lô, tiếp tục đi về phía trước không mục đích.

Tôi bây giờ, cả người nhẹ nhõm rất nhiều, mỗi ngày chính là đi chơi chụp hình, chụp cỏ bên đường, trẻ con cười đùa trong sân trường, việc nhà thức ăn, đi tới đâu chụp tới đó, sống một cuộc sống tự do tự tại, thế giới tự nhiên cho tôi sự dịu dàng, tâm hồn cực kỳ tự do.

Thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ lại khoảng thời gian đã qua, những thứ tình tình ái ái kia, bây giờ nghĩ lại thấy có vẻ vụn vặt. Không chỉ là tôi, tôi biết đám người kia, bọn họ cũng vui lấp trong lòng họ những ồn ào trong tình yêu, không rảnh bận tâm những người xung quanh, cuộc sống thật rắc rối, giống như mua dây buộc mình.

Mà quá khứ của mình, nghĩ đến cũng không phải là vô tội, vừa cố chấp vừa nhát gan, cuối cùng cũng hiểu rõ, trước kia liều mạng tìm kiếm cảm giác an toàn từ Đường Tổng là một hành động thất bại như thế nào – có thể cho tôi cảm giác an toàn không phải là bất kỳ người đàn ông nào trên thế gian, mà chính là tôi.

Nếu là sợ sệt, dù được quan tâm săn sóc đến dường nào cũng không thể cho được cảm giác an toàn.

Thật ra thì mỗi người ai cũng có cái sai, lỗi này xen lẫn lỗi kia, kết quả đúc thành tôi đi xa.

Mỗi khi đến chỗ nào có chùa, tôi đều sẽ vì Tần Lệ thắp hương cầu nguyện, hy vọng cô ấy ở Thế Giới Cực Lạc yên nghỉ, nếu có kiếp sau, tôi hy vọng cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, có thể có được hạnh phúc bình thường nhất cũng đủ rồi.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi mới hiểu được, cuộc sống bình thường mới chính là cuộc sống vui vẻ nhất.

Dù sao cũng chỉ là một phụ nữ đi du lịch một mình, trong nửa năm đi du lịch dù cẩn thận như thế nào cũng không khỏi gặp phải lưu manh, nhiều lần ví tiền của tôi cũng bị trộm đi, nhưng vận số cũng tốt, lần nào cũng được người nào đó giúp lấy về, bình yên vô sự.

Giống như ngày hôm nay, lúc tôi tính tiền rời khách sạn thì phát hiện ví tiền không cánh mà bay, còn chưa kịp sốt ruột, bà chủ liền lấy ví tiền ra,

đưa cho tôi, nói là sáng nay có một người đàn ông nhờ bà đưa cho tôi.

“Cô rất may gặp được người tốt bụng, nghe nói cậu kia vì giúp cô lấy lại ví tiền mà bị đâm một nhát vào cánh tay đấy”. Bà chủ nhiệt tình miêu tả chuyện xảy ra từ tối hôm qua, từ hàng xóm sát vách chứng kiến được quá trình xảy ra.

Thì ra là tối hôm qua tôi đi ra ngoài chụp hình thì ví tiền bị ăn trộm lấy đi, nhưng lại hồn nhiên không phát giác, vui vẻ trở về khách sạn. Kết quả một người tốt bụng nhìn thấy, liền theo đuôi ăn trộm, trải qua một phen độ sức, cũng lấy lại được ví tiền, nhưng lại bị thương phải băng bó cánh tay.

Tôi vốn định gặp mặt người tốt đó để cảm tạ, nhưng bà chủ cũng không biết hắn ở đâu, chỉ nói hắn để lại ví tiền sau đó rời đi.

Đã như vậy, chỉ có thể cảm tạ trong lòng.

Tôi lập tức ngồi xe lửa đi đến một nơi khác, dự định là 6 giờ tối đến nơi, kết quả trên đường có một đoạn xuất hiện sạt lở, ngừng mất mấy giờ, đến nơi thì đã nửa đêm, trời tối đen rồi, đây là một ngoại ô nhỏ, trạm xe lửa ở ngoài thành, xe buýt ít tuyến, vả lại xe buýt vẫn chưa tới, ở trạm đợi xe buýt này có ít nhất mười người phần lớn là từ phương xa tới.

Tôi vốn định ngồi chờ xe buýt, chợt một người đàn ông thấp bé sắp ba mươi tuổi đi tới, nói “Giờ này đã không còn xe buýt, chờ cũng vô ích”, hắn cũng tính toán sẽ kết thúc công việc, có thể tiện thể cho tôi quá giang vào thị trấn.

Khí trời quả thật lạnh bắt đầu lạnh, gió bắt đầu thổi vù vù, trên thân người nào có lỗ hổng liền chui vào, ngay cả giọng nói của tôi cũng bắt đầu run. Hơn nữa thời gian chờ xe buýt quả thật rất lâu, nơi ngoại ô hoang dã này, tôi đi theo một người dân ở đây cũng không phải là chuyện xấu, nên dứt khoát đứng lên theo hắn lên xe.

Xe lập tức khởi động, nhìn ngoài cửa sổ từng dãy đèn màu da cam không ngừng lùi về sau, chợt nhớ lại năm đó vào đêm tết Nguyên Đán bị người phục kích, trời cũng lạnh như vậy, tôi ngồi ở trên xe Đường Tống, ngoài cửa sổ cảnh sắc cũng giống như vậy.

Ban đêm cuối mùa thu làm cho người ta rất cô đơn, cũng không biết người kia giờ khắc này đang làm cái gì?

Đang miên mang suy nghĩ, chợt phát hiện có gì đó không đúng – xe này càng chạy càng xa.

“Đi nhầm đường sao?” Tôi cau mày.

Kỳ lạ tài xế không để ý tới tôi, tôi chỉ có thể lần nữa hô to một tiếng “Dừng lại”, kết quả giống như cục đá rớt vào trong nước không chút phản ứng, kỳ lạ đến nỗi khiến cả người tôi đều lạnh.

Lần này ông trời muốn tôi mất mạng thật rồi, cứ nhiên lên tặc xe, kế tiếp không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nghĩ tới đây, đôi tay tôi phát run, trán đổ rất nhiều mồ hôi.

Tôi bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ, tức thì sinh ra một kế, thừa dịp hăn chưa chuẩn bị, mở cửa xe, đem ba lô quần áo nhét bên ngoài xe.

Trong ba lô có tất cả tiền cùng quần áo, hăn muốn tiền, nhất định sẽ đi nhặt lên, ít nhất có thể trì hoãn thời gian.

Quả nhiên đúng như tôi dự đoán, tên tài xế lùn lùn chửi thề một tiếng, lập tức thắng xe lại, tôi nhân cơ hội này tôi mở cửa xe ra nhắm hướng ngược lại chạy thực mạng. Nơi này là vùng ngoại thành, không có đèn đường, chung quanh rất tối, tôi cố gắng chạy về phía trước, nhưng không bao lâu liền nghe thấy âm thanh của động cơ xe truyền đến, ánh sáng của đèn xe chiếu lên người tôi toàn thân cực kỳ lạnh.

Đường lớn không thể đi, tôi trực tiếp chui vào bụi cỏ chung quanh cao đến nửa người, cuối người xuống mà đi qua, trời vừa mới mưa, trong đất toàn là bùn, vừa ướt vừa trơn, nước dơ lạnh thấm vào giày, cả đôi chân cũng đông cứng, nhưng vì mạng sống, tôi vẫn không ngừng chạy. Chung quanh cũng không biết là cỏ gì, đặc biệt cứng rắn, va vào mặt rất đau.

Mạng sống giống như ngàn cân treo sợi tóc tôi cảm thấy mình không qua khỏi, nghĩ đến chuyện xấu nhất có thể xảy ra, cả người tôi bắt đầu run rẩy, sâu trong lòng tôi vô cùng sợ hãi không ngừng chạy về phía trước. Nhưng lúc đó tôi bước hụt chân, ngã xuống một cái hố lớn toàn là bùn.

Hồ bùn sâu khoảng một mét, vấy bẩn lên người của tôi, lúc này tay chân tôi run đến nỗi không cách nào leo lên được, sợ đến bật khóc, nhưng không dám khóc ra tiếng, chỉ có thể dùng răng cắn chặt lấy tay.

Đêm càng khuya, gió càng lớn, cả người tôi ướt lạnh, cảm giác như ở Địa ngục – tôi nghe thấy tiếng xe tên lưu manh dừng lại, cũng chui vào bụi cỏ, dưới ánh sao, thậm chí có thể nhìn thấy bóng đen thấp bé của hắn.

Vào lúc này tôi hoảng sợ đến nỗi trái tim muốn văng ra ngoài, thì đột nhiên không biết từ đâu xuất hiện một bóng đen cao lớn, cùng tên lưu manh kia vật lộn một hồi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên xa xa có chuông báo động mãnh liệt. Tôi nghi ngờ mình bị ảo giác, nhưng cẩn thận lắng nghe, phát hiện tiếng chuông báo động từ từ gần. Người đàn ông lưu manh cũng nghe thấy, nóng nảy, lập tức bỏ chạy, sau đó. . . . .

Sau đó tình huống cụ thể thế nào, tôi cũng không rõ lắm, bởi vì trời lạnh, bởi vì sợ hãi, sau khi tôi cố gắng leo ra khỏi hồ bùn liền choáng váng nặng.

Khi tỉnh lại thì tôi đang ở trong bệnh viện, bên cạnh là một anh cảnh sát đẹp trai đang chờ tôi lấy thông tin, nói cho tôi biết người đàn ông lưu manh kia đã chạy thoát, hy vọng tôi có thể giúp một tay họa lại khuôn mặt của hắn mà truy nã.

Uống xong chén cháo tôi bỗng nhiên nhớ lại anh hùng bóng đen tối hôm qua, liền hỏi thăm, kết quả cảnh sát đẹp trai mặt ngơ ngác nói chưa từng thấy qua người này, nói tôi có phải là nhớ nhầm chuyện gì không.

“Vậy các người làm sao biết tôi bị nguy hiểm?” Tôi hỏi.

“Là có người báo cảnh sát, thế nào, không phải cô báo hay sao?” Cảnh sát đẹp trai mặt ngơ ngác, tôi cảm thấy phải gọi hắn anh ngơ ngác mới đúng.

Đến cuối cùng là ai giúp tôi, cũng không tra được, tôi chỉ có thể cảm tạ cái thế giới này người tốt bụng thật nhiều.

-----oOo-----

Chương 64

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit : Whitduck2508

Tuy nói không bắt được người, nhưng bọn người của anh ngạc đã tìm thấy được hành lý của tôi, trước tiên, tôi không kiểm tra ví tiền mà là kiểm tra ngăn bên trong chứa tờ giấy ghi địa chỉ của cha.

Thì ra trong lòng tôi vẫn để ý.

“Buổi tối ở Trạm xe lửa rất nguy hiểm, trước kia đã từng xảy ra chuyện cô gái đi một mình bị giết chết, tôi nói này, sao lá gan của các cô lại lớn như vậy?” Anh ngạc dựa vào bộ đồ cảnh phục bắt đầu dạy dỗ tôi.

Tôi chỉ có thể đem chuyện đường bị sặc lở nên xe lửa đến trễ nói ra, tranh thủ Đảng xử lý khoan hồng.

“Rốt cuộc cô tới đây làm cái gì?” Anh ngạc tò mò.

“Bởi vì cuộc sống quá nhàm chán, cho nên đi du lịch khắp nơi chứ sao.” Tôi nói.

Anh ngạc lắc đầu một cái, tất nhiên là không tin lời của tôi. “Một cô gái bỏ nhà đi, nhất định là bởi vì trắc trở trong tình yêu.” Bộ dáng của anh mờ mịt làm ra vẻ đã từng trải qua đau khổ.

Tôi cũng không phản bác, anh ta nói cũng không phải không có lý.

Nếu tình cảm thuận lợi, đoán chừng tôi hiện tại đã ở nhà vội vàng chăm con dưỡng cái rồi.

Sau khi mọi chuyện xử lý hoàn tất, tôi chưa kịp thưởng thức phong cảnh nơi này, liền lập tức ngồi xe lửa đi đến một nơi khác. Khác biệt chính là, mục đích chuyến đi này rất rõ ràng – tôi muốn đi tìm cha.

Chuyện lần này giúp tôi hiểu, cái mạng nhỏ này của tôi có thể mất bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào, tôi không muốn cái mạng nhỏ của mình đến thời khắc cuối cùng vẫn còn điều tiếc nuối.

Nơi cha ở là một thị trấn nhỏ của Giang Nam, phong cảnh thanh nhã, bởi vì giao thông không thuận tiện, nên cũng không ít người đến đây kinh doanh buôn bán. Thật ra thì thị trấn cũng không lớn, tôi tìm được một quán trọ, rửa mặt, ăn cơm, chụp hình, cũng chưa vội vã đi tìm, cho dù biết có thể cha đang ở gần đây.

Không phải là không thêm đề ý, chỉ là ở cố ý kéo dài thời gian. Tôi có quá nhiều nỗi sợ, sợ ông ấy có thể có gia đình mới không tiện ra mặt nhận người thân, sợ ông ấy là một người bản tính phong lưu căn bản không nhớ trước kia có người con gái này, sợ..... Ông ấy có lẽ đã không còn trên thế gian này.

Cứ như vậy nhẩn nhện đến buổi chiều ngày hôm sau, tôi mới đứng dậy đi tìm.

Trong thị trấn có một con sông nhỏ chảy qua, cha tôi đang ở bên kia con sông, đi qua cầu đá, xuyên qua một dãy nhà mái ngói, tôi tìm được địa chỉ đó. Là một cửa hàng nhỏ bán tranh thủy mặc, trên tường treo đầy tranh chữ, ở giữa có một cái bàn đọc sách, phía trên bày đầy Văn Phòng Tứ Bảo (bút, mực, giấy, nghiên), mặc dù đơn giản nhưng lại rất nhỏ nhắn.

Nhìn hồi lâu, tôi xoay người, mới phát hiện có một người đàn ông trung niên đang từ bên trong đi ra, nhìn tôi chăm chú một hồi lâu.

Tờ giấy bà ngoại đưa cũng chỉ có địa chỉ, không có tên họ, cho nên tôi không cách nào hỏi lên, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy ông ấy, tôi biết ngay, chính là ông ấy.

Sợi dây thâm tình máu mủ nói cho tôi biết điều này.

Ông ấy, chính là người cha chưa bao giờ gặp mặt của tôi.

Người đàn ông này rất khó đoán tuổi, ông ấy trẻ nhiều hơn so với tưởng tượng của tôi, nói ông ấy 34 tuổi cũng có khả năng. Khi còn trẻ nhất định ông ấy là một người đàn ông rất đẹp trai, ở tuổi trung niên vẻ đẹp này có thêm vẻ thành thực, rất hấp dẫn.

Tôi nhìn ông ấy, nhất thời không biết mở miệng như thế nào, ông ấy nhìn tôi một lúc lâu, sau đó mở miệng hỏi “ Con là Tiểu Khinh?”.

“Ông biết tôi?” Trong lòng tôi xúc động.

“ Đôi mắt của con rất giống mẹ”. Ánh mắt của ông ấy từ từ dịu dàng mềm mại.

“Mẹ con có khỏe không?” Ông ấy hỏi.

“Dạ.” Tôi gật đầu, không biết nên nói gì.

“ Cũng đã trễ thế này, tối nay ở lại đây ăn cơm đi”. Ông ấy nói xong liền đi vào trong bếp, bắt đầu làm thức ăn.

Không lâu sau, món ăn liền làm xong, đậu phụ chiên hành lá, cá hấp, Nấm kim cô xào trứng, mùa xào chay, món ăn nhẹ, ngon miệng.

Trong lúc ăn cơm, ông ấy liền đem chuyện của mình nói tất cả cho tôi nghe.

Ông tên là Du Thu, đúng là cha của tôi, Ông Bà nội của tôi đều là giáo viên dạy vẽ, ông ấy từ nhỏ ảnh hưởng từ Ông Bà nội, cũng học tập vẽ tranh.

“ Mẹ con chưa từng nói về cha dù là một chút phải không?” Ông ấy hỏi như thế.

Tôi gật đầu.

“ Bà ấy không đề cập tới, có lẽ muốn quên đoạn thời gian này thôi”. Ông ấy suy đoán.

“ Giữa hai người, đến tốt cùng là bắt đầu như thế nào?” Đây là vấn đề cả đời tôi luôn muốn hiểu rõ.

“ Một tiểu thư nhà giàu không rành việc đời, bị bạn học lôi kéo đi xem triển lãm tranh, quen biết một học sinh vui vẻ có chút tài văn chương, vẽ tranh, câu chuyện cứ như vậy bắt đầu.” Trong mắt của cha nổi lên chút

màu sắc huyền ảo. “ Khi đó cô ấy 19 tuổi, đứng dưới bóng cây hoa đào, chấp tay sau lưng, ánh mắt kiêu căng lại yếu ớt, làm cho người ta không nhìn được muồn tới gần. Giống như đã định sẵn, chúng ta yêu nhau, nhưng tình yêu của chúng ta không được gia đình cho phép. Khi đó trẻ người non dạ, cái gì cũng không bằng tình yêu, cha và mẹ con bỏ trốn, cha làm giáo viên mỹ thuật trong một khu nhà trung tâm, mẹ con cũng mang thai trong thời gian đó. Đó là khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong đời của cha.” Ông ấy uống một hớp rượu, từ từ nhớ lại.

“Sau đó thì sao?” Tôi hỏi. “Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?”

“ Mẹ con từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh nhà giàu, chợt trở lên nghèo túng, tất nhiên sẽ không quen. Có lẽ đúng với câu nói của người xưa, cuộc sống cơm áo gạo tiền làm vợ chồng không hạnh phúc, chúng ta bắt đầu cãi vã. Nói ra thật xấu hổ, là một người đàn ông, cha không thể cho vợ con cuộc sống thoải mái, thật sự là vô dụng. Một ngày nọ, chúng ta vì chuyện vụn vặt cãi nhau ầm ĩ, hôm sau cô ấy để lại tờ giấy, nói mình không thể chịu đựng cuộc sống nghèo khổ như vậy được nữa, quyết định về nhà chấp nhận cuộc hôn nhân cha mẹ an bài, hơn nữa. . . . . muốn phá bỏ con. Cô ấy nói nếu cha thật sự yêu cô ấy, thì không nên quấy rầy cuộc sống của cô ấy. Mặc dù cha rất đau khổ, nhưng không thể không thừa nhận làm như vậy đối với cô ấy mà nói mới là tốt nhất. Cha vẫn cho là con đã không có mặt trên thế gian này, không nghĩ tới, cuối cùng mẹ con vẫn sinh ra con.”

“Cái tên Khinh này, là lúc ấy hai người ước định đặt cho tôi sao?”

“Đúng vậy. Lụa hoa không buồn thất, đào mạn không nhan sắc. Nhớ chàng chàng không về, trở về há quen biết.”

“Đây là câu thơ mẹ con thích nhất.”

Nghe vậy, tôi im lặng.

“ Kể từ khi mẹ con đi, cha bắt đầu sa sút, xin nghỉ công việc dạy vẽ, chu du khắp nơi, gặp được rất nhiều người, rất nhiều chuyện, dĩ nhiên cũng trải qua mấy đoạn tình cảm, nhưng trong lòng vẫn không quên được cô ấy, cuối cùng không lý do mà thôi. Năm ngoái cha đi tới đây, nhìn phong cảnh nơi này rất tốt, liền quyết định ở lại. Thế nào cũng không nghĩ đến, lúc này, còn có thể nhìn thấy con gái mà cha nghĩ là đã mất đi”

Đêm này, cha đem tất cả mọi chuyện nói hết với tôi, hơn nữa còn nói rất nhiều chuyện thú vị ở nước ngoài. Ông ấy trời sinh là người biết cách nói chuyện, trên người toát ra sự hấp dẫn rất mạnh, có thể làm cho người ta an tâm lắng nghe, làm người ta vui vẻ.

Thấm thoát hai cha con ngồi truyện trò đến nửa đêm, tôi quyết định trở về quán trọ, hứa ngày mai trở lại thăm ông ấy.

Từ cửa hàng nhỏ đi ra, đêm khuya, cả thị trấn yên tĩnh ngủ sâu, những con sóng nhỏ gợn lăn tăn, ánh trăng chiếu sáng lành lạnh, đẹp không sao tả xiết.

Tôi đi trên đường đá lạnh, đến giữa cầu thì dừng lại, không quay đầu, chỉ là nhẹ giọng nói với người vẫn đi theo sau lưng, “Anh tính đi theo bao lâu?”

“Vấn đề là em quyết định đi bao lâu”. Giọng nói đàn ông quen thuộc ở phía sau vang lên.

-----oOo-----

Chương 65

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Em gần đây rất nhàm chán đúng không?” Tôi quay đầu, vừa đứng nhìn thấy ánh trăng trong đôi mắt kia, vừa thuần khiết vừa tà ác, mâu thuẫn nhưng rất hòa hợp

Người tới, chính là Hòa Nhất.

“Làm sao có thể đem chính bản thân mình làm người giúp vui lúc nhàm chán vậy?” Hòa Nhất hỏi.

“Đây là định nghĩa của anh, em không nghĩ vậy”. Tôi phản bác.

“Trời lạnh như thế này, còn đứng nói chuyện phiếm, đợi lát nữa chết rét, những người không hiểu sẽ cho rằng hai chúng ta tự tử vì tình, lúc đó

đến cả mặt mũi cũng không còn”. Hòa Nhất đề nghị chúng tôi trở về quán trọ nói chuyện, tôi đồng ý.

“Ồ, thì ra hai vị biết nhau à?” Ông chủ khoát áo bành tô giúp mở cửa nhìn thấy tôi cùng Hòa Nhất trở về, vẻ mặt rất vui, giống như nhìn thấy một màn gian tình trong phim truyền hình của TVB vậy.

Thế mới biết, thì ra là Hòa Nhất theo dõi tôi, cũng thuê một phòng trong quán trọ này, ở ngay phòng trên lầu.

Sau khi vào phòng tôi liền đập hấn một cước, hung hăng mắng, “Tôi hôm qua tự hỏi không biết người nào ở trên lầu đi tới đi lui sột sột soạt soạt làm cho em hơn nửa đêm cũng chưa ngủ được, thật là ác độc biết không?”

Hòa Nhất né tránh, nằm soài trên giường, không chịu đứng lên.

“Theo dõi em bao lâu rồi”, tôi đưa hấn ly nước trà, hơi nóng truyền đến bàn tay thật ấm áp.

“À, Đại Khinh này em rốt cuộc cũng tìm được chân lý của cuộc đời rồi hả?” Hòa Nhất đổi chủ đề.

“Ai mượn anh lo”. Tôi không để ý tới hấn, ôm ly trà nóng vùi ở trên ghế.

“Không có gì muốn hỏi anh sao?” Hòa Nhất thừa nước đục thả câu.

“Có, Lão Nhân Gia trước đây bị viêm nội tuyến đã khỏi chưa?” Tôi biết rõ hấn muốn ám chỉ cái gì, nên không cho hấn cơ hội.

“Em thật sự không muốn biết, Phạm Vận cùng Đường Tống như thế nào?” Hòa Nhất dùng ánh mắt đào hoa ngắm tôi.

Tôi không nói lời nào, nhưng thầm nghĩ, sao nước trà không làm nghẹn chết hấn đi.

“Phạm Vận vốn là muốn cùng Dương Dương đính hôn, nhưng sau khi xảy ra sự kiện kia, Dương Dương di cư sang Canada, cô ấy cũng trở về Anh quốc”. Hòa Nhất kể cho tôi nghe chuyện của hai người kia.

Nghe xong, tôi vẫn giữ im lặng.

“Em có phải cảm thấy hai người bọn họ kết quả còn chưa đủ thảm?” Hòa Nhất suy đoán.

“Bọn họ có thảm hơn nữa, Tần Lệ cũng không sống lại, cho nên không có gì phân biệt?” Nước trà ấm áp chậm chạp chảy xuống bụng.

“Còn chuyện của Đường Tổng? Tình hình của hắn như thế nào em cũng không muốn biết”. Hòa Nhất hỏi.

“Nếu như em nói không muốn biết, vậy anh có nói không?” Tôi hỏi ngược lại.

“Không nói”. Hắn chắc chắn.

“OK, em cũng không muốn biết bất cứ chuyện gì liên quan đến hắn, người nào nói người đó không có tiêu kê kê* ”. Tôi nảy sinh ác độc. (Tiêu kê kê là cái ấy..... của đàn ông đấy >.

“Em nhớ kỹ, là em không muốn nghe, không liên quan gì tới anh”. Hòa Nhất mỉm cười mang theo chút bí ẩn, đoán chừng là Hòa Nhất nói châm chọc, đầu óc tôi có chút tê tê.

“Khi nào anh đi?” Tôi hỏi.

“Em muốn anh đi?” Hắn hỏi.

“Đúng vậy”. Tôi nói thật.

Hòa Nhất trầm xuống lặng yên một hồi lâu, rốt cuộc nói, “Đại Khinh, em thật là độc ác”.

Nghe xong lời nói này, lòng tốt của tôi thật sự không được báo đáp, tôi muốn mình thật độc ác, tôi ngay cả một danh phận mập mờ cũng không cho hắn, nếu sự độc ác của tôi có thể chặt đứt được tơ tình của hắn, xua tan những khổ đau, để hắn có thể đón nhận một tình yêu mới. Tôi thấy mình làm người ác cũng xứng đáng.

Chỉ là anh hùng luôn luôn cô độc, tôi nhận, hắn nói tôi độc ác thì tôi sẽ

độc ác cho hắn thấy.

“Anh đừng đi theo em nữa”, Tôi biết Hòa Nhất sẽ quan tâm đến cảm nhận của mình, “Anh đừng tạo phiền phức cho em nữa được không?” Tôi cố ý cau mày.

“Hai ngày sau anh sẽ đi”. Hòa Nhất cuối cùng cũng mở miệng. “Ôi, Đại Khinh, hơn nửa năm không gặp, em cũng không nghĩ tới anh?”

“Không nghĩ”. Tôi lạnh như băng trả lời hắn.

“Thật không có lương tâm”. Hòa nhất thở một hơi dài.

“Vây được rồi, anh về phòng của anh đi, em mệt muốn nghỉ ngơi một chút”. Tôi hạ lệnh đuổi khách.

“Lười phải đi, tối nay anh muốn ngủ ở đây”. Hòa nhất kéo chăn quần ngang người, nhắm mắt giả bộ ngủ.

“Được, anh ngủ ở đây, em đi ngủ phòng của anh”. Tôi thấy chiêu đỡ chiêu, đứng dậy ra cửa.

Ai ngờ sau lưng vang lên tiếng bước chân, cả người tôi bị một lực mạnh mẽ kéo đến trên giường, đèn trong phòng cũng tắt ngay sau đó.

Tuy nói tôi đã ly hôn, nhưng cũng không thể làm loạn 419, lúc này tôi liền phản kháng, nhưng hắn lại mở chân ra đè tôi xuống, làm tôi không thể động đậy. Tôi nóng nảy, trực tiếp kêu, “Hòa Nhất, anh còn lộn xộn nữa thì tôi không khách khí!” (có ai hok biết 419 hèm, nếu hok biết thì để lại comment *).

“Đừng nóng vội, chờ một chút”. Hòa Nhất mặc dù áp chế tôi, nhưng lại không làm bất cứ động tác gì.

Tôi nhìn hắn, ánh mắt của hắn không hề nhìn tôi, mà ngó ra ngoài cửa sổ, giống như là đang đợi ai đó.

“Lại đang chơi trò gì?” Tôi hỏi.

“Không nói cho em biết”. Khóe miệng Hòa Nhất nâng lên.

Tôi đang buồn bực, không bao lâu cửa phòng bị gõ, một âm thanh nghiêm túc nói, “Mở cửa! Chúng tôi là cảnh sát!”

Phải nói, cái tên Hòa Nhất này cũng thật là xui xẻo, mỗi lần gặp hắn cũng sẽ gặp chuyện không may.

Tôi đẩy Hòa Nhất ra, mở đèn mở cửa, đi tới hai cảnh sát, đưa ra giấy chứng nhận sau đó hai đồng chí cảnh sát nói, “Có người tố cáo nói nhìn thấy tội phạm, mời hai người lấy thẻ căn cước ra kiểm tra”.

Thẻ căn cước giống như một tờ giấy thông hành, đi ra ngoài, làm sao mà có thể không mang, tôi lập tức lấy ra hấp tấp giao cho chú cảnh sát. Nhưng Hòa Nhất tìm trong túi, lại không tìm được.

Hiềm nghi có chút lớn.

Hòa Nhất giải thích nói mình thật sự có mang theo, chỉ là tạm thời mất đi, cũng nói bản thân rất tuân thủ pháp luật kính già, yêu trẻ, yêu đảng, yêu nước, một công dân tốt, lúc đi học ở đại học còn hai lần xin gia nhập đảng, hơn nữa thân phận của hắn cũng có thể chứng minh.

Nghe lời này, chú cảnh sát quay đầu hỏi, tôi phủ nhận không quen biết Hòa Nhất.

Tôi lắc đầu, tự mình nói cùng hắn căn bản là bèo nước gặp nhau, hắn tới phòng tôi mượn chai dầu gió.

Lần này, hiềm nghi đối với Hòa Nhất càng lớn. Chú cảnh sát tuyệt không bỏ qua cho một người xấu, quyết định mang Hòa Nhất đi điều tra.

Lúc gần đi, Hòa Nhất quay đầu lại, nhẹ nhàng sâu kín nhìn tôi nói, “Các người thật độc ác”.

Các người? Tổng cộng chỉ có một mình tôi, ở đâu ra thêm một người nữa?

Tôi không hiểu.

Cuối cùng sau khi điều tra biết Hòa Nhất là một công dân thiện lương,

liền thả hấn trở về, nhưng vì ngồi ở đồn canh sát một đêm, thân thể nhỏ bé không chịu nổi, ngủ một ngày.

Tôi mặc kệ hấn, tự mình đi thêm thăm cha, ông vì tôi làm điếm tâm, khẩu vị vẫn nhẹ như cũ, hai người lại vừa ăn vừa tán ngẫu cho tới trưa.

Gần tới trưa, bỗng nhiên có một người đàn ông trung niên đến thăm, trong tay xách theo một bao thuốc bắc, đi theo đường cũ đưa đến cho cha, nói, “Lão Du à, thuốc này mới bốc, nhớ uống sau khi ăn, đúng rồi thân thể có khỏe hơn chút nào không?”

Phụ thân nhận lấy, nói cảm ơn, sau đó lãnh đạm nói, “Cũng vậy thôi”.

Người đàn ông trung niên kia cau mày nói, “Cái người này, bị bệnh mà cứ kéo dài, tiếp tục như vậy nữa, coi chừng ông. . . . .”

Cha dùng ánh mắt ngăn lại lời nói tiếp theo của người đàn ông trung niên, sau đó chỉ vào tôi giới thiệu, “Đây là Tiểu Khinh con gái của tôi, đây là bạn tốt của cha, gọi là chú Trần, chú ấy tốt lắm”.

“O, ở đâu chui ra đứa con gái vậy? Có điều khuôn mặt và dáng dấp cũng có điểm giống ông, Lão Du, ông thật có phúc”.

Buổi cơm trưa này ba người chúng tôi cùng nhau ăn, trong buổi ăn, chú Trần nhiều lần nói tới bệnh của cha, nhưng lần nào cha cũng nói sang vấn đề khác.

Sau khi ăn cơm xong, chú Trần cáo từ, tôi tiễn ông ấy đi ra ngoài, đến chỗ không người liền hỏi thăm cha rốt cuộc là bị bệnh gì, kết quả chú Trần nói ra cha bị “Nhiễm trùng đường tiểu”.

“Đã không thể kéo dài được nữa, phải thay thận, nếu không sẽ không còn sống được bao lâu nữa. Nhưng bệnh này đã làm cạn kiệt sức lực của ông ấy”. Chú Trần lắc đầu mà thở dài .

“Tổng cộng cần bao nhiêu?” Tôi hỏi.

“Hiện tại thận ở bệnh viện không có, muốn thông qua những cách khác, tối thiểu cũng phải hơn 20 vạn, hơn nữa phí giải phẫu thuốc thang, ít nhất hơn ba mươi vạn”. Lão Trần nói. “Cô gái, con phải nghĩ cách, nhất

định phải giúp cha con một lần, dù sao đây cũng là mạng sống của cha con”.

“Con hiểu”. Tôi trả lời cho chú Trần biết.

-----oOo-----

Chương 66

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xế chiều hôm đó, tôi cùng cha ngồi xe hơi đi thị trấn lớn đến ngân hàng rút tiền, trực tiếp đưa cho cha, 50 vạn, một nửa tiền gửi ngân hàng của tôi.

“Con làm cái gì vậy?” Cha hỏi.

“Bệnh của cha, chú Trần đã nói với con”. Tôi nói.

Cha thẹn đỏ mặt. “Ai đời, làm cha chưa bao giờ nuôi dưỡng con gái, cứ nhiên ngược lại muốn lấy tiền của con, rõ là. . . . .”

“Cha là cha của con”. Tôi nói. “Chúng ta thật vất vả mới gặp nhau, con không muốn cha bỏ con mà đi”.

“E rằng, thân thể này cũng không do cha làm chủ”. Cha dờ mắt đi, thờ dài.

“Cha sau này con nhất định sẽ chăm sóc cha thật tốt”. Tôi nói.

“Cha hiểu rõ, con rất có hiếu”. Cha mỉm cười.

“Cha, con nhất định sẽ chăm sóc cha, chỉ cần cha ở lại bên cạnh con”. Tôi nhìn vào ánh mắt của ông, nhẹ nhàng kiên định mà lặp lại.

Ông cúi đầu, chốc lát, nhìn lên, trên mặt anh tuấn là nụ cười. “Đói bụng không, cha nấu cơm cho con ăn”.

Sau khi trở lại quán trọ, tôi tắm nước nóng, sau đó nằm ở trên giường

nghĩ ngợi. Vốn là sẽ đi ngủ sớm, nhưng Hòa Nhất giống như là kéo kéo, bám một bên, một hồi sau gõ cửa phòng của tôi.

“Trong cục cảnh sát như thế nào?” Tôi hỏi.

“Lần sau anh dẫn em đi vào tự mình thử nghiệm đi”. Hòa Nhất phản đòn.

Tôi cười trộm, Hòa Nhất này rất cáo già, ít khi bị chinh, lần này thật sự là hả lòng hả dạ.

“Buổi chiều nay em rút nhiều tiền như vậy làm gì?” Hòa Nhất hỏi.

Hắn mặc dù ở phòng nằm ngủ, nhưng đối với hành tung của tôi lại hiểu rõ như vậy, tôi thận trọng sờ sau gáy của mình, thật là có chút lạnh.

“Đem cho ba của em”. Tôi nói.

“Mới nhìn nhau có mấy ngày đã tìm em đòi tiền?” Hòa Nhất cười một tiếng ngắn ngủi.

Tôi cười cười, không lên tiếng.

“Đại khinh, anh hiểu em tìm được cha cũng không dễ dàng, vui vẻ đó, nhưng nghĩ lại, ông ấy rốt cuộc là người như thế nào, em hiểu được sao?” Hòa Nhất ngồi xuống cạnh giường của tôi.

“Chỉ bằng ông ấy là cha em, điều này còn chưa đủ sao?” Tôi hỏi.

“Em nên biết, cha mẹ đều không phải hoàn mỹ”. Lời nói của Hòa Nhất giống như nhắc nhở.

“Em dĩ nhiên hiểu, trên người em nhiều khuyết điểm như vậy cũng do di truyền từ bọn họ”. Tôi nói.

Hòa Nhất còn muốn nói điều gì đó, nhưng dừng lại, không nói nữa.

“Anh tính khi nào thì đi?” Ta hỏi.

“Yên tâm, anh không ‘cản trở’ công việc của em đâu”. Lông mày Hòa Nhất nhíu lên.

“Là em sợ mình ‘cản trở’ anh”. Tôi nói.

“Đại Khinh, nửa năm đi xa làm cho trí nhớ của em có chút thiếu sót à, quên anh không phải là một người hiền lành rồi hả ? Đối mặt với những thanh niên tốt em mới có thể nói làm ‘cản trở’, đối mặt với một người ‘Tội ác chồng chất’ như anh đây, em nói hai từ ‘cản trở’ khẳng định làm cho người khác cười đến rách mép”. Chân mày khõe mắt của Hòa Nhất toát lên vẻ giễu cợt.

“Hòa Nhất, anh thật ra là một người xấu nhưng rất tốt”. Tôi đánh giá.

“Tiết kiệm từ ngữ đi, ý tứ chính là anh là một người tốt – phụ nữ các em lúc từ chối người khác không biết dùng từ ngữ mới hơn à?” Hòa Nhất hỏi.

“Tạm thời không nghĩ ra”. Tôi nói.

“Tốt lắm, em ngủ đi”. Hòa Nhất đứng lên rồi đi.

Tôi thoáng mở to mắt, đối với sự tự giác của hấn cảm thấy có chút kinh ngạc. “Hòa Nhất, anh thật thay đổi rồi à?”

“Anh chỉ không muốn lại bị bắt đến cục cảnh sát”. Hòa Nhất giải thích xong, trên mặt còn mang một nụ cười bí ẩn.

Tôi biết hấn có bí mật, nhưng cũng không có tinh thần để truy cứu, cái gì tới thì sẽ tới. Tôi nằm xuống, đếm bánh sủi cảo ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, không có đi đến nhà cha, mà là trực tiếp ở trong tiệm ăn bữa ăn sáng.

Hòa Nhất vừa nhìn thấy tôi, nhướn mí mắt, bày tỏ kinh ngạc. “Sao không đến nhà cha em ăn sáng?”

“Đợi lát nữa đi”. Tôi mời hấn cùng nhau ăn điểm tâm, sữa đậu nành bánh tiêu, rất ngon miệng.

Sau khi ăn xong, tôi đứng dậy ra cửa, xuyên qua cầu đá, lướt qua hàng rào, đi tới cửa hàng nhỏ trước nhà, nhưng không đi vào – vì cửa chính

khép chặt, tôi không đi vào được.

Cánh cửa kia vẫn đóng, vẫn chưa mở ra.

Tôi ngồi ở trước thềm đá mọc đầy rêu xanh, đợi đến khi mặt trời chiều ngã về tây mới rời đi.

Muốn đứng dậy, nhưng đôi chân ngồi lâu tê rần không nghe sai bảo, đang lúc nóng nẩy, một đôi tay đỡ tôi đứng dậy.

“Em không nên tin tưởng ông ấy”. Hòa Nhất đỡ tôi đứng dậy, trong mắt mang theo một thứ giống như là thương hại. “Đại Khinh, anh đã điều tra, ông ấy và đồng bọn, ngày hôm qua mang theo tiền suốt đêm chạy đi”.

Hòa Nhất nói cho tôi biết, Du Thu đúng là cha của tôi, nhưng cũng là một tên lương gạt, ông dùng khuôn mặt anh tuấn, cách nói chuyện thu hút làm cho người ta dễ dàng tin tưởng, rất nhiều nơi ông đi qua điều có người thừa kiện. Ông căn bản cũng không có bệnh, mà cái người họ Trần đó cũng chỉ là đồng bọn của hắn. Tất cả tất cả, đều là một tuồng kịch, diễn vì tôi.

“Cần báo cảnh sát không?” Hòa Nhất hỏi tôi.

Tôi lắc đầu một cái.

Hòa Nhất nhìn chòng chọc tôi một hồi lâu, đột nhiên hỏi. “Đại Khinh, có phải từ lúc bắt đầu em đã biết rõ mọi chuyện?”

Nhìn nước sông trong suốt trước mặt, tôi im lặng.

“Thì ra là em biết”. Hòa Nhất tỉnh ngộ.

Tôi vẫn im lặng.

Đúng vậy, diễn trò không chỉ là bọn họ, còn có tôi. (hic thương TK quá)

Tôi hiểu rất rõ tính tình của mẹ, bà rất cố chấp, biết là sai, cũng sẽ làm sai tới cùng, sẽ không nửa đường lùi bước. Mà y theo cá tính của bà, chỉ có ông ấy phụ bạc bà, bà mới có thể ôm hận như vậy. Cho nên tôi biết rõ, ông đang nói láo. Ban đầu cho rằng ông ấy sợ tôi hận ông, cho đến khi

người họ Trần xuất hiện, khéo léo hỏi tiền, lúc này mới hiểu rõ, thì ra tất cả chỉ là âm mưu. Tôi đã cho ông cơ hội, tôi nói rồi sẽ chăm sóc ông thật tốt, nhưng ông vẫn chọn cách rời đi. Ở trong lòng ông, tình cảm không đáng giá.

Chuyện xưa không khó tưởng tượng, 20 năm trước, ông lừa gạt hết tất cả tiền bạc lẫn tình cảm, chỉ chừa cho mẹ cô một bụng, cứ như vậy rời khỏi.

Bà cao ngạo, bị thất bại thảm hại trong tình yêu, cả sinh mạng cũng bị phá hủy. Nhưng bà vẫn thương ông, giống như tôi yêu Đường Tống, giống như Tần Lệ yêu Dương Dương. Bà giữ lại tôi, đặt tên cho tôi theo ước hẹn của bọn họ. Lựa hoa không buồn thất, đào mận không nhan sắc. Nhớ chàng chàng không về, trở về há quen biết? Phải yêu nhiều, mới có thể nhớ mãi không quên. Phải hận nhiều, mới có thể đối với tôi như thế.

Rốt cuộc cũng hiểu rõ, tất cả yêu, tất cả hận, đều có nguyên nhân.

“Đại khinh, nói một câu, để cho anh biết em không có sao”. Hòa Nhất chau mày.

Tôi nghĩ nếu mình không đáp ứng, hẳn sẽ bắt tôi đi bệnh viện. Vì vậy tôi lên tiếng. “Em không sao, Hòa Nhất, thật không có sao”.

“Anh Không tin”. Hòa Nhất nói ra ý nghĩ của mình.

“Là thật, khổ sở nhất định sẽ có, tan nát cũng nhất định không thiếu. Thế nhưng lại làm cho em hiểu rất nhiều chuyện, cũng hiểu được vì sao mẹ lại đối với em như vậy. Em không phải nói không oán giận bà, nhưng ít ra, em có thể bắt đầu hiểu bà. Mà ông ấy, bất luận như thế nào, cũng là người tạo ra em, em sống ở trên thế gian này gặp rất nhiều người, rất nhiều chuyện, tiền bạc kia, ông muốn lấy đi cũng không vấn đề gì”. Tôi cũng vậy nói ra suy nghĩ chân thật của mình.

“Gặp anh, cũng là chuyện đáng để cho em cảm thấy cảm kích phải không?” Hòa Nhất hỏi.

“Dĩ nhiên”. Tôi nói. “Gặp gỡ quen biết với các anh là may mắn của em. Hòa Nhất, anh ở trong lòng em, so với tưởng tượng của anh quan trọng hơn rất nhiều”.

“Nhưng không phải thứ anh muốn..... May mắn”. Hòa Nhất mỉm cười nhưng là cười khổ. “Đại Khinh, nửa năm qua này, em thật thay đổi quá nhiều, đã hiểu ra nhiều chuyện. Vốn dĩ em giống như một đứa trẻ bị quăn lầy bởi những phức tạp trong tình cảm, em nhìn không rõ, anh cũng vậy không thấy rõ, cho nên có kỳ vọng. Nhưng bây giờ, tất cả cảm tình cũng đã định. Mà anh cũng thấy rõ chuyện tình cảm của anh và em trước kia, rất đáng tiếc, rất sạch sẽ”.

“Hòa Nhất”. Tôi nhìn hắn, kêu tên của hắn.

“Không cần nhiều lời”, câu nói này bao hàm nhiều ý nghĩa, chúng tôi đều hiểu.

“Hiện tại, mới là lúc anh phải đi”. Hòa Nhất ôm tôi vào trong lòng, nhẹ nhàng ở bên tai tôi nói một câu.

“Đại Khinh, em vĩnh viễn cũng không biết anh yêu em nhiều thế nào”.

-----oOo-----

Chương 67

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hòa Nhất đi rồi, nói không khổ sở là quá mức giả dối, dù sao trong cuộc sống của tôi hắn là một sự tồn tại không thể phủ nhận. Ngoài hắn ra không một ai trên thế giới này, đối với tôi tình cảm có thể đẹp như thế quý quýet như thế và cũng nồng nàn như thế . Hắn giống như lửa khói, in dấu vào cuộc đời của tôi một bóng dáng rất đặc biệt, rất đặc biệt.

Cha đã không trở lại, tôi cũng không thể chờ đợi như vậy mãi, nên tiếp tục chuẩn bị hành lý đi đến một nơi khác.

Nơi tôi đến lần này là một nông thôn nhỏ, hẻo lánh, dân ở đây không tới 100 gia đình. Trước kia giáo vụ đã từng đến đây hoạt động từ thiện một lần, khích lệ giáo sư đi dạy học, tôi cũng tới đây ở được mấy ngày. Trường học là một khu nhà rách rưới nằm trên đỉnh núi chỉ có một ông hiệu trưởng cùng một gã giáo sư khác cùng chung quản lý công việc của toàn bộ trường học.

Tôi cùng hiệu trưởng coi như cũng có quen biết, nói với ông ấy mình dự tính ở nơi này dạy học một thời gian, ông rất vui vẻ, lập tức dọn dẹp phòng, sắp xếp chỗ ở cho tôi.

Đi một khoảng thời gian cũng quá dài, tôi cần dừng lại, nơi này chính là nơi tôi nghỉ chân.

Nghỉ ngơi nửa ngày, xế chiều hôm đó liền bắt đầu dạy học, tôi phụ trách dạy môn ngữ văn cho toàn trường, ngày ngày dạy bọn nhỏ đọc sách biết chữ, rất thích. Học sinh có thể đi học cũng không dễ dàng, nên ai cũng nghiêm túc, nhìn khuôn mặt non nớt của bọn họ, những con người trong sáng thánh thiện, tôi cảm giác giống như nhìn thấy Phật Tây Tạng. Các thôn dân cũng rất nhiệt tình, thỉnh thoảng còn mang thức ăn đến cho tôi như thỏ hoang, gà rừng .....

Ở một nơi khác đang xây dựng trường học, tôi dùng thời gian còn lại đóng góp một chút sức lực. Học sinh ở đây rất háo hức vui vẻ, mỗi ngày đều chạy đến đứng ở bên ngoài xem công trình đang xây dựng, dùng ngón tay tính xem còn bao nhiêu ngày mới có thể vào đi học.

Nơi này vắng vẻ đến nỗi ngay cả chuyển phát nhanh cũng không tới được, nhưng người nơi đây rất thật thà chất phác, yêu cầu của bọn họ rất đơn giản, đơn giản đến đơn sơ, tuy nhiên nó rất hạnh phúc. Có lẽ con người chính là như vậy, đạt được càng nhiều, thì càng muốn nhiều hơn, ngược lại vui vẻ càng ít đi.

Điều phiền toái duy nhất là, phụ nữ nơi này đối với cuộc sống của tôi cực kỳ quan tâm, sau khi biết tôi vẫn còn độc thân, mỗi ngày đều dắt đối tượng đến giới thiệu cho tôi, nào là ông chủ nhỏ A Thặng bán hàng ở căn tin, hay là Chí Cường con trai trưởng thôn. Nhìn những người đàn ông đó bộ dáng thuần khiết xấu hổ kia cũng biết là trai tơ, tôi là phụ nữ đã kết hôn cũng không muốn tranh giành tài nguyên với những phụ nữ trong thôn, vì vậy liền nói cho các bác nhiệt tình ấy biết mình là quả phụ, chồng vừa mới chết, cần để tang ba năm. Các bác ấy về mặt đồng tình, vì vậy không làm mai mối nữa, tôi cũng vậy được vui vẻ thanh tịnh.

Cứ như vậy, tôi ở nơi ‘Thâm sơn cùng cốc’ này hết mấy tháng, sự bình yên trước nay chưa từng có, có thể nói hoàn mỹ – nếu như không có một chút khác thường.

Chút khác thường đó chính là học sinh thường xuyên đưa cho tôi đồ ăn vặt thường ngày tôi rất thích và một vài cuốn sách, hỏi bọn hấn từ nơi nào có được, bọn hấn đều trả lời có một câu là bà con xa trong thị trấn đưa đến, mấy đứa nhỏ này rất kính tiếng, câu trả lời lại thống nhất. Điều này cũng làm cho tôi thôi không hỏi nữa, nhưng kỳ quái hơn chính là, đám trẻ này không có việc gì liền tụ chung một chỗ nhỏ giọng bàn luận cái gì đó, nhìn thấy tôi đi tới, liền lập tức tản ra, giống như tôi bị bệnh lây nhiễm không bằng.

Bởi vì phụ trách môn ngữ văn cho tất cả các cấp của cả trường học, công việc nặng nề, thoáng một cái thời gian đã qua, trong nháy mắt, đã đến sinh nhật tôi.

Hôm nay, nhận được điện thoại của Duy Nhất, trước chúc tôi sinh nhật vui vẻ, sau đó nói quà tặng ở cô ấy là, muốn tôi nhất định phải trở về lấy. Tôi nói, vậy được, cậu giữ cho tốt đi. Việc này làm cô tức giận đến nỗi khóc oa oa. Sau đó lại dùng chính sách dụ dỗ, đem điện thoại di động để ngay khoe miệng Tĩnh Hạ, nghe âm thanh trẻ con y y nha nha, ánh mắt tôi có chút chua xót.

“Trở lại đi, Tĩnh Hạ cũng chưa nhìn thấy cái người dì này đây”. Duy Nhất nói.

“Một ngày nào đó sẽ trở lại”. Tôi nói.

Duy Nhất rút cuộc buông tha, nói, “Đại Khinh a Đại Khinh, cậu thật là búống bỉnh như trâu”.

“Khó trách cả đời cơ khổ”. Tôi cười ha ha ha bổ sung câu tiếp theo của cô.

“Phi phi phi, sinh nhật đừng nói những lời xấu này”. Duy Nhất mê tín.

“Đoạn Hựu Hồng còn làm phiền cậu không?” Tôi hỏi.

“Ừ”. Duy Nhất khẽ hừ một tiếng.

“Duy Nhất, tớ hỏi cậu một câu, thành thật trả lời tớ, những ngày này, cậu thật cảm thấy hấn sửa đổi sao?” Tôi hỏi.

Duy Nhất im lặng hồi lâu mới nói, “Đại Khinh, tớ không bỏ hấn được, nhưng lại không thể tha thứ khi đó hấn buông tay Tĩnh Hạ”.

“Trong lòng cậu vẫn luôn có cái gai sao?” Tôi thở dài, khuyên nhủ. “Duy Nhất, trên thực tế hôn nhân cùng tình cảm cũng có thiếu sót, không thể hoàn mỹ. Có lúc, cậu tha thứ cho người khác cũng là cách để giúp bản thân mình thấy được trời xanh biển rộng”.

Ông nghe bên kia thật lâu không có trả lời, chỉ nghe giọng nho nhỏ của Tĩnh Hạ bi bô tập nói.

Tôi đang muốn cúp điện thoại, Duy Nhất chợt oán giận một câu, “Chính cậu đối với Đường Tổng còn chưa xong, vậy mà đi khuyên tớ”.

“Tớ như thế nào chưa xong, không phải để hấn tự do sao?” Tôi nói.

Duy Nhất do dự một hồi, rốt cuộc nói. “Đại Khinh, có chuyện này tớ vẫn chưa nói với cậu, Đường Tổng mất tích, sau khi cậu rời đi không bao lâu, hấn cũng mất tích luôn”. (đến đây thì biết ai theo dõi TK rồi nhé *.

“Ừ”. Tôi chỉ nói một chữ như vậy.

“Cậu thật không lo lắng?” Duy Nhất không tin.

“Hấn lớn thế này rồi, có cái gì cần thiết phải lo lắng đây?” Tôi hỏi hột.

“Đại Khinh, lời này nếu là trước kia tớ là nhất định sẽ không nói với cậu, nhưng tớ không đành lòng nhìn cậu tiếp tục phiêu bạt. Tớ nói, cậu đi tìm Đường Tổng đi, giống như cậu nói, tha thứ hấn, giúp bản thân thấy được trời xanh biển rộng”. Duy Nhất nhẹ giọng nói. “Đại Khinh, cậu đi lâu như vậy, tớ mới tỉnh ngộ, chỉ có hấn có thể cho cậu bình yên”.

“Lo cho bản thân cậu đi”. Tôi cười cúp điện thoại.

Sau khi tan học, học sinh đưa tới một cái bánh sinh nhật nhỏ, phía trên để một ít dâu tây, tươi ướt át. Tôi lôi rượu nước mơ dưới sàng ra, vừa ăn bánh vừa uống rượu. Tửu lượng không tệ, nhưng tôi uống nhiều, nên có chút say.

Hiện tại khi say tôi sẽ nhớ tới Tần Lệ, nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng liền bắt đầu khó chịu. Thật sự là không chịu nổi, liền đứng dậy đi ra bên ngoài dạo một chút, hít gió một chút để bay bớt mùi rượu.

Lúc ra cửa trời đã tối đen, tôi lảo lảo đi trên sườn núi, cảm giác dưới chân giống như giẫm lên hoa, mà cảnh vật ở trước mắt cũng lay động không ít. Bỗng nhiên, trượt chân, cả người ngã xuống sườn dốc. Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một đôi bàn tay kéo tôi lại, cố gắng bám chặt lên đất bằng phẳng.

Giữa lúc trời đất quay cuồng, tôi ngửi thấy mùi hương rất quen thuộc, mùi ngô đồng mát mẻ cùng với bạch xạ hương bí ẩn của Mỹ.

Mùi hương đặc biệt này, chỉ có trên thân và hơi thở của người kia.

Trong nháy mắt, thời gian quay ngược, tôi trở về bên cạnh vườn hoa, bóng dáng cao lớn khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông đang ôm tôi, muốn tôi gả cho hắn.

Tôi đẩy hắn ra, ngồi chồm hổm trên mặt đất, thừa dịp cảm giác say, khóc đến nước mắt đầm đìa.

Tôi chưa bao giờ luống cuống ở trước mặt của hắn như thế, từ trước đến nay, tôi là người vợ trầm tĩnh đoan trang, ngay cả lúc đùa giỡn cũng lo lắng đề phòng, chỉ sợ làm hắn chán ghét. Nhưng bây giờ, tôi đã không còn là vợ của hắn, tôi là phụ nữ, phụ nữ có thất tình lục dục.

Thất tình lục dục của tôi bị chạm đến cực hạn rồi.

Đường Tống, tại sao vào lúc em buông tay thì anh mới chịu nắm lấy tay của em?

-----oOo-----

Chương 68

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Whitduck2508

Tôi cũng không biết mình khóc như vậy bao lâu, khóc đến tức ngực, cảm giác càng lúc càng say, cuối cùng mệt mỏi thiếp đi.

Khi tỉnh lại, phát hiện mình đang ở ký túc xá của trường, Đường Tổng ngồi trên ghế bên cạnh, cũng không biết nhìn tôi bao lâu. Tuy nói đã từng là vợ chồng, nhưng hơn nửa năm không gặp, nam nữ thụ thụ bất thân. Tôi vội vàng đứng dậy, lại phát hiện quần áo ngày hôm qua đã cởi ra, trên người chỉ có áo ngủ.

Hơn nữa, bên trong áo ngủ trống rỗng.

Không cần phải nói, Đường Tổng đã giúp tôi thay.

Càng không cần phải nói, cái gì nên nhìn, không nên nhìn, hẩn đều nhìn thấy cả rồi.

Tôi đang suy nghĩ, đây có tính là hành vi lưu manh hay không thì hẩn lên tiếng, hỏi tôi có đói bụng không.

Trong bụng trống rỗng, quả thật có chút đói, tôi gật đầu một cái, nhìn hẩn bụng một chén cháo nóng đưa tới giường cho tôi.

Uống cháo xong, thân thể bắt đầu ấm lên, tôi bình tĩnh lại, ngày hôm qua say rượu nổi điên thổ lộ tình cảm, thổ lộ xong rồi, tôi lại là Đại Khinh thường ngày.

“Anh đang theo dõi em?” Tôi biết rõ còn hỏi.

“Nếu như anh nói là đúng, em sẽ làm thế nào?” Đường Tổng hỏi ngược lại.

“Em sẽ, yêu cầu anh trở về”. Tôi nói thật.

“Ừ”, Đường Tổng gật đầu một cái, cũng không nói thêm gì, cầm chén cháo tôi uống xong để trên bàn, đi ra khỏi phòng. Vài phút sau, trở lại ngồi xuống bên cạnh tôi, nói, “Anh không có theo dõi em, cho nên em không thể yêu cầu anh trở về”.

Đầu óc tôi có chút mơ hồ, người này hơn nửa năm không gặp, nay đã học được cách nói láo rồi.

Tôi còn đang mơ hồ, Đường Tống lại lên tiếng. “Buổi trưa em muốn ăn gì, anh đi nấu?”

“Không cần, nhân lúc trời còn chưa tối, anh trở về thành phố nhanh đi, đường núi không dễ đi, muốn em giúp anh thu dọn đồ đạc không? Không cần khách sáo với em, dù sao đi nữa, cũng từng là đồng chí cách mạng cùng chung hộ khẩu”. Tôi hạ lệnh đuổi khách.

“Đúng nha, đường núi quả thật không dễ đi, cho nên anh định ở lại nơi này một thời gian, chờ người ta sửa xong đường. Mặt khác, chúng ta vẫn còn là đồng chí cách mạng cùng chung hộ khẩu”. Đường Tống bắt đầu nổi lên vẻ đùa giỡn với tôi.

Tôi trầm mặc, bắt đầu hoài nghi có nên mời thầy cúng trong thôn tới xem Đường Tống một chút, đứa nhỏ này nhất định trúng tà.

“Em đứng lên đi rửa mặt trước đi, anh đi tìm đồ ăn”. Đường Tống bị trúng tà đứng lên đi ra bên ngoài.

Chờ hẩn đi khỏi, tôi vội dậy rửa mặt, mặc quần áo, đi ra ngoài xem xét, phát hiện quần áo mặc ngày hôm qua đều được giặt sạch, phơi ở trong sân, bao gồm áo lót cùng quần lót.

Không cần phải nói, là Đường Tống làm.

Đón lấy ánh mặt trời, tôi nghĩ, Đường Tống thay đổi.

Khẩu vị trở nên nặng.

Không lâu sau, Đường Tống xách theo mấy túi thức ăn trở lại, ở đây không có chợ bán thức ăn, có lẽ mua ở nhà dân. Sau khi mua về, cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp vào phòng bếp bắt đầu xào thức ăn nấu cơm. Tôi đứng ở ngoài cửa, ngược lại cảm thấy có chút khó xử, giống như chính mình là khách. Không có việc gì làm, dứt khoát liền lấy bài tập của học sinh ra sửa.

Sửa được một hồi, thức ăn nấu xong. Tôi đi ra ngoài vừa nhìn thấy, nước

miếng có chút không tự chủ.

Cá nấu thịt băm, da cá gián ròn, rau xào, canh thịt ớt. Đều là món tôi thích ăn.

Với lại tức giận với ai nhưng cũng không thể tức giận với dạ dày của mình. Tôi ngồi xuống, cũng không khách khí, cầm đũa lên ăn. Vì không nhìn thẳng Đường Tổng, tôi là cúi đầu ăn, chỉ có thể ăn ăn, cảm giác da đầu ngứa một chút, ngẩng đầu lên, đúng lúc thấy Đường Tổng đang dịu dàng nhìn tôi.

“Em cũng không phải là mẹ nuôi của anh, anh nhìn em ăn cơm như thế làm gì?” Tôi hỏi.

Đường Tổng cười cười, không nói lời nào.

Sự công kích nhỏ bé của tôi giống như đánh vào bông, không chiếm được ưu thế gì, đặc biệt không có gì vui, chỉ có thể tiếp tục ăn cơm.

Ăn xong rồi, vẫn như cũ Đường Tổng đi rửa chén, tôi bắt đầu hết sức tập trung vào việc viết giáo án, quyết định không để ý tới hấn nữa. Nhưng Đường Tổng cũng là một người an phận, hấn lấy ra một cuốn sách, ngồi xuống bên cạnh tôi, không nói một lời.

Nói thật, trong lòng tôi rất là phiền não, muốn nói hấn đừng quấy rầy, nhưng người ta yên tĩnh đến nỗi thiếu chút nữa hô hấp cũng ngừng, nói người ta quấy rầy cũng không đúng, nhưng người này luôn nhìn tôi chằm chằm, làm tôi rợn cả tóc gáy, thật sự không phải là một việc tốt.

Cuối cùng, tôi không thể ngồi yên, đứng lên lấy áo khoát chuẩn bị ra bên ngoài đi dạo một chút.

Đi loanh quanh trên đường nhỏ, chung quanh tất cả đều là ruộng lúa, cảnh sắc thật không tồi, nên Đường Tổng không lẽ nào đi theo phía sau, tôi sẽ càng vui vẻ hơn.

Tuy nói hoàn cảnh gian khổ làm cho con người trở nên mộc mạc hơn, nhưng miệng tôi lại tham ăn, mỗi ngày vẫn hay tới quầy bán đồ ăn vặt duy nhất trong thôn mua chút đồ ăn. Bên cạnh quầy bán đồ lặt vặt không có chỗ trống, bên trong bày hai bàn mặt chược, xế chiều mỗi ngày đều có

người đến phát triển “Tinh hoa dân tộc”, mặc kệ mưa gió.

Vậy mà hôm nay, mọi người nhìn Đường Tổng phía sau lưng tôi, ai cũng há to mồm. Thật lâu, Ông chủ nhỏ A Thặng bán đồ ăn vặt chỉ tay vào Đường Tổng nói. “Anh Đường, bị bại lộ mục tiêu rồi hả?”

Người dân trong thôn cũng rớt rít phụ họa.

Tôi nghe ý này liền suy nghĩ, mọi người ai cũng biết sự hiện hữu của hắc, cũng giúp hắc lừa gạt tôi đây. Nhìn nhìn tôi như là nguyên nhân của sự việc, người này thật là xui xẻo đi.

Mua đồ ăn vặt xong, đang muốn về nhà, mấy bà cô bà thím trong thôn nhiệt tình kéo tôi lại, tận tình khuyên bảo van nài hơn nửa ngày, ý tứ trọng tâm chính là – “cháu gái a, cháu cũng đừng tức giận với Đường Tổng nữa, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa. Đường Tổng người ta cũng đuổi theo cháu tới nơi này rồi, sợ cháu không tha thứ, còn tránh một thời gian dài như vậy, đâu có dễ dàng? Nghe các cô khuyên, cháu hãy cùng cậu ấy làm hòa đi. Bằng không chính là không cho các cô mặt mũi.”

Ồ, đứa nhỏ Đường Tổng này, hơn nửa năm không thấy, chiêu giả bộ đáng thương cũng đã dùng rồi, có thể mua chuộc lòng người, còn đem chuyện tha thứ hay không tha thứ cho hắc liên quan đến mặt mũi của mấy bà cô bà thím trong thôn.

Chiêu này cũng thật là thâm hiểm.

Tôi cười ha hả, thật vất vả mới trốn được các bà cô bà thím trong thôn, thật vất vả mới trở về phòng. Đường Tổng sau đó cũng về tới, tôi quay đầu, ánh mắt oán độc, bắt đầu trừng hắc.

Hình như hắc không chút cử động, không nhìn thẳng ánh mắt của tôi, đi vào phòng tôi, lách ca lách cách một hồi, không bao lâu, tôi thấy hắc thay mới ga giường, áo gối, chăn, mang đi giặt.

Tôi ở đây không có máy giặt, chỉ có cách nguyên thủy nhất giặt tay, mà Đường Tổng đang vì tôi bắt đầu dùng tay giặt ga giường.

Tôi cau mày, trực tiếp gọi hắc,” Đường Tổng, anh đường đường là một

cậu ẩm đến đây giúp em giặt ga giường làm gì, ăn no rồi việc hay sao?”

Lời nói của tôi không chút khách khí, chỉ muốn kích hấn rồi đi.

Không ngờ Đường Tống lại nhu nhược tiếp nhận, nói, “Ừ, buổi trưa ăn rất no”.

Nghe hấn nói như vậy, tôi cũng không thể ầm ĩ, chỉ có thềm kìm nén tức giận trong lòng, không có nơi bộc phát.

Giặt xong quần áo, Đường Tống lại bắt đầu quét dọn phòng, căn phòng ở tạm của tôi được hấn quét dọn trong sạch sẽ hấn lên, quả thật xứng đáng là một chiến sỹ thi đua.

Cơm tối như cũ là vẫn là hấn nấu, sau khi ăn xong, hấn dọn dẹp bát đĩa gọn gàng như trước, chậm chạp, từ từ mất hơn một giờ.

“Không phải định ở lại nơi này chứ?” Chờ tôi kịp phản ứng thì trời đã tối rồi, tôi vội vàng đuổi người.

Nhưng Đường Tống làm thế nào cũng không đi, nói trời tối, đi một mình sợ.

Tôi nói “Em có thể tiễn anh đi”, hấn lắc đầu nói “Hai người đi cũng không an toàn”.

“Phòng này nhìn tổng thể cũng chỉ có một cái giường lớn, chẳng lẽ anh muốn ngủ chung với em à?” Tôi hỏi.

“Em cũng đã mời, vậy được thôi”, Đường Tống Chính Nhân Quân Tử gật đầu, Chính Nhân Quân Tử chạy đến trên giường tôi, Chính Nhân Quân Tử giở mùng, Chính Nhân Quân Tử nằm xuống, còn Chính Nhân Quân Tử mời mọc nói “Em cũng đến đây đi.”

Tay tôi lúc ấy liền ngứa ngáy, thật muốn chạy vào phòng bếp lấy con dao băm vằm hấn thành trăm mảnh.

-----oOo-----

Chương 69

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi khoanh tay trước ngực, nhìn hắn, hiếp mắt hỏi. “Anh bây giờ đang làm gì?”

Đường Tổng trả lời rất nhẹ. “Giúp em làm ấm giường”.

Tôi tự nói với chính mình phải tỉnh táo, tránh kích động có thể làm mất một mạng người.

Đường Tổng vén chăn lên, đặc biệt thuần khiết nói. “Đừng khách sáo, lên đây đi”.

Tôi cũng không muốn khách sáo với hắn, trực tiếp đi đến, níu lấy cánh tay hắn, muốn kéo hắn ném ra ngoài cửa. Nhưng hắn một giả ngốc, hai né được tập kích của tôi, ba lui về vách tường phía sau, khẽ cười nói, “Bà xã, em cũng không nên làm loạn”.

Tôi nổi giận, cũng không để ý hình tượng, trực tiếp nhảy lên giường, kéo lấy quần áo của hắn, cau mày nói, “Một em không phải vợ anh, hai không làm loạn, ba chính là hôm nay anh tuyệt đối không thể ngủ trên giường của em”.

“Vậy anh xuống đất ngủ, được chưa”. Hắn nói xong, không đợi tôi kịp phản ứng đã xuống giường, lấy từ trong tủ ra cái chăn đơn mỏng trải trên mặt đất, cứ như vậy nằm ngủ.

Nhìn bộ dáng hắn tôi có thể đoán, trừ khi phòng này bị lửa đốt cháy, bằng không hắn sẽ không đi.

Tôi chịu thua, lúc này cũng tắt đèn đi ngủ.

Thời tiết lúc này không phải trời đông giá rét, nhưng mỗi khi đêm đến nhiệt độ trên núi sẽ giảm xuống rất thấp, phải đắp chăn bông, Đường Tổng nằm trên sàn nhà lạnh như băng, nhất định là lạnh lẽo thấu xương. Nhưng, đây là hắn tự chuốc lấy, tôi nhắm mắt ngủ, không muốn lo cho hắn nữa.

Ngủ được đến nửa đêm, Đường Tống nằm trên đất bắt đầu không ngừng nhảy mũi.

Hắn nhảy mũi ra lục phủ ngũ tạng cũng không liên quan đến tôi, tôi tự nói với chính mình, tiếp tục giả vờ ngủ.

Nhảy mũi chừng mấy phút đồng hồ, chợt dừng lại, tôi thở ra một hơi, lặng lẽ mở mắt ra, lại thiếu chút nữa bị hù chết – Đường Tống cứ nhiên ôm chăn đơn mỏng đứng ở trước giường tôi, nhìn tôi chăm chăm. Thử nghĩ xem nửa đêm tắt đèn, chợt mở mắt ra phát hiện một người đứng ở trước giường nhìn mình chăm chăm, người sống còn sợ hù dọa chỉ là người chết!

“Anh làm cái gì vậy?”. Tôi ngồi dậy, căm tức nhìn hắn.

“Anh lạnh”. Giọng Đường Tống nghe có chút vô tội.

“Lạnh thì về nhà anh đi!” Tôi tiếp tục căm tức nhìn hắn.

“Không, anh muốn coi chừng em”. Đường Tống kiên trì.

“Anh coi chừng em làm gì?” Tôi bắt đầu tức giận.

Đường Tống thanh âm chợt dịu dàng, trong giọng nói mang theo một chút chua xót. “Anh chỉ sợ, thừa dịp anh ngủ, em lại đi mất, anh sợ anh không thể tìm được em”.

Nếu như tôi nói trên thế giới này ai có thể khiến tôi khóc, người đó nhất định là Đường Tống.

Trong ngực dâng lên một tâm tình khó tả, kèm chế hòi lâu mới có thể bình tĩnh lại. Tôi hất mặt, nhẹ giọng nói, “Đường Tống, lúc cần đi em sẽ đi”.

Đường Tống muốn nói cái gì, nhưng lại bị một nhảy mũi cắt đứt, tôi phát hiện toàn thân hắn bị đông cứng đến nỗi run rẩy. Đường Tống mặc dù bề ngoài nho nhã, nhưng cũng rất cố chấp. Tôi biết rõ hắn tối nay tuyệt đối sẽ không rời đi, không cách nào, chỉ có thể nhượng bộ.

Tôi chạy vào bếp lấy ra một con dao, trực tiếp để vào giữa giường, nhìn

Đường Tổng nói, “Lên đây đi, nhưng chỉ là cho anh mượn chỗ để ngủ, nếu anh có động tác nào vượt rào, chớ trách em lòng dạ độc ác”.

Nói còn chưa dứt lời, Đường Tổng liền nhảy lên giường, ngoan ngoãn nằm xuống.

Tôi nhắm mắt lại, muốn lập tức ngủ nhưng vẫn không thể, tôi nghĩ Đường Tổng nằm bên cạnh chắc cũng giống tôi.

Thức đêm mới biết đêm dài, giống như là một thế kỷ trôi qua vậy, tôi mở miệng kêu người bên cạnh.

“Đường Tổng”.

Trong bóng tối, hắn lập tức trả lời tôi. “Ừ, anh nghe”. Hắn nói.

“Trên đường đi em nhiều lần bị mất ví tiền, đều là do anh giúp em tìm trở về sao?”

Đường Tổng không trả lời.

Không thể phủ nhận, tôi nhìn thấy vết thương trên cánh của hắn, bà chủ khách sạn có nói qua, người giúp tôi lấy lại ví tiền bị ăn trộm đâm một nhát trên cánh tay.

Đường Tổng vẫn im lặng.

“Còn có lúc ở trạm xe lửa gặp phải cướp, thiếu chút nữa gặp chuyện không may cũng là anh giúp em thoát khỏi nguy hiểm”. Tôi nói câu này thì đã không dùng câu nghi vấn.

Đường Tổng như cũ không nói gì.

“Khoảng thời gian này, anh đều ở phía sau, âm thầm chăm sóc em, thật rất cảm ơn”.

Đường Tổng nhẹ giọng nói, “Bảo vệ em, là việc anh phải làm”.

“Anh cảm thấy mắc nợ em sao?” Tôi nói. “Thật không cần thiết, Đường Tổng, ngay cả Dương Dương, em cũng chưa bao giờ cảm thấy hắn mắc

nợ Tần Lệ, huống chi là anh. Trong tình cảm không ai mắc nợ ai, anh cần gì phải hành hạ mình?

Dưới mền, Đường Tổng chợt nắm lấy tay của tôi. “Anh theo em, đúng là vì đền bù, nhưng không phải đền bù vì cho rằng anh mắc nợ em”.

“Vậy là vì cái gì”. Tôi hỏi.

“Vì, đền bù những thua thiệt anh đã gây ra cho em”. Đường Tổng chậm rãi nói. “Đền bù bởi vì anh sơ sót cùng lơ là, khiến hạnh phúc vốn có rời đi”.

“Có lẽ những hạnh phúc kia vốn cũng không phải là thứ anh cần, nó đi rồi, trong lòng anh cảm thấy trống trải, lúc này mới cảm giác được giá trị của nó. Nhưng trên thực tế, hạnh phúc của anh có lẽ ở chỗ khác”. Tôi có nhiều ngụ ý.

“Trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu như anh vẫn còn chưa phân biệt rõ những chuyện này, vậy thì anh không xứng đáng có được tình yêu của em”. Đường Tổng cũng có nhiều ngụ ý.

“Bà xã, chúng ta có thể thẳng thắn trực tiếp nói về chuyện này một lần không?” Thấy tôi thật lâu vẫn không nói lời nào, Đường Tổng hỏi thăm.

“Không cần nói nhiều, cái gì cần hiểu, em đã hiểu rồi”. Tôi cự tuyệt.

“Nếu như anh nói, bắt đầu từ thời khắc anh kịp cứu em, anh đã quyết định xem em là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời của anh, mãi mãi không thay đổi, em có tin không?” Đường Tổng hỏi.

Hô hấp của tôi nhất thời khó khăn, tâm tình khó tả này một lần nữa xông lên đầu. Tôi đã từng ước ao cái danh hiệu "Người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời của Đường Tổng", tôi bỏ phí tuổi thanh xuân, bỏ qua tất cả những cơ hội hạnh phúc khác, bỏ qua tự ái của người phụ nữ, chỉ là muốn lấy được cái danh hiệu này. Thế mà, vào lúc tôi từ bỏ cái danh hiệu này, nó lại từ trên trời mà giáng xuống, đặt ở trước mặt tôi, sau đó hỏi tôi có tin không, nó vẫn luôn nhìn tôi, chỉ là tôi không phát giác ra.

Tâm tình của tôi thật là khó nói lên lời.

“Em tin hay không tin, thì có ý nghĩa gì đâu? Đường Tống, rất nhiều chuyện đã thay đổi”. Tôi nhìn vào không trung hư vô, nhẹ giọng nói.

“Con người cùng sự vật luôn luôn thay đổi, chuyện gì cũng có thể xảy ra”. Đường Tống nói.

“Đường Tống, em rời khỏi, là muốn tìm lại chính mình . Trước khi chưa tìm ra, em sẽ không đưa ra bất kỳ quyết định gì”. Tôi nói.

“Anh cũng không ép em đưa ra cái quyết định gì, anh chỉ hy vọng em cho phép anh ở lại bên cạnh em”. Đường Tống nói.

“Anh đừng quấy rầy em, đừng làm em mất tự do, em sẽ không thấy rõ những thứ khác”.

“Nếu như đối với em anh là một sự quấy rầy, vậy em đi đến chỗ nào cũng sẽ không có được sự yên tĩnh”.

Nghe vậy, tôi dừng lại, thật lâu mới cố hết sức nói, “Đường Tống, em yêu anh, cũng không phải lỗi của em, đừng lợi dụng điểm này khi dễ em”.

Đường Tống nắm tay tôi thật chặt, tôi thậm chí nghe đầu khớp xương nhẹ vang lên. “Tần Khinh, em nên biết, anh không có. Anh chỉ không muốn chúng ta lãng phí thời gian”.

“Ý anh là gì?”. Tôi lật người, nhìn hắn. “Anh muốn nói, lúc anh không yêu em thì em yêu anh, lúc anh yêu em thì em không yêu anh, như vậy chính là lãng phí thời gian, đúng không?”

“Lãng phí, chính là chúng ta cũng yêu đối phương, nhưng lại không nói ra, hối hận cả đời”. Đường Tống nói.

“Cũng có thể điều đó sẽ tạo nên hạnh phúc cho bốn người?” Tôi nói.

“Tần Khinh, hy vọng em tha thứ cho anh, đừng đẩy anh rời xa em”. Đường Tống cả người căng thẳng, giống như là đang đợi Thẩm Phán phán tội.

Tôi dứt khoát rút tay ra khỏi lòng bàn tay của hắn, nhắm mắt lại, không

nói lời nào.

Tôi thật sự mệt mỏi, quá khứ, tương lai, từ bỏ, đạt được, cũng làm cho tôi mệt mỏi, tôi không thể hứa với hân bất cứ điều gì.

Tôi chỉ có thể, ngủ say.

-----oOo-----

Chương 70: Đường Tổng – Ngoại truyện 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi muốn cùng Phạm Vận kết hôn, đây chính là quyết định sau cùng của tôi.

Trong lúc gia đình tụ họp đông đủ, trên bàn cơm tôi nói ra quyết định này, tất cả mọi người nhìn tôi, tựa hồ không thể tin được, từ trước giờ tôi vẫn là đứa con hiếu thuận, vâng lời cha mẹ trong trường hợp này lại chọn cách cãi lệnh cha mẹ.

Cha mẹ không đồng ý hôn sự của tôi cùng bạn gái Phạm Vận, bọn họ cho là tôi nên giống như anh chị xung quanh, cưới người vợ môn đăng hộ đối, mà Phạm Vận, chỉ là con gái của một gia đình bình thường. Bởi vì điều này, tôi cùng với cha mẹ gần đây cãi vả không ít, hai bên cũng mệt mỏi.

Mà tình cảm của tôi cùng Phạm Vận, cũng bởi vì điều đó từ từ phai nhạt – chúng tôi đều trưởng thành rồi, tự nhiên hiểu được, tình cảm không chỉ là chuyện của hai người.

Ví dụ đơn giản nhất, lúc mới bắt đầu tôi cũng từng mang cô ấy đến nhà khi ăn cơm, khi sum họp gia đình, vậy mà không đợi cha mẹ nói gì, mấy anh mấy chị chê cười cũng làm không khí khó chịu không ít, cuối cùng chỉ có thể đưa cô ấy về trước.

Phạm Vận cái gì cũng không nói, nhưng suốt ngày buồn buồn không vui. Tôi hiểu cô là người bị hại – cô là người có lòng tự ái rất cao, bởi vì tôi, bị không ít tổn thương, tôi cũng vì vậy đối với cô rất nhân nhượng. Có

một lần a Vane nói với tôi, “Đường Tống, em chưa từng thấy người đàn ông nào đối xử với bạn gái tốt như anh”.

Tôi quay lưng lại, chỉ có thể cười khô, nếu như mà tôi thật đối tốt với Phạm Vận, thì sẽ không để cô chịu nhiều uất ức như thế.

Phạm Vận bắt đầu khuyến khích tôi rời khỏi gia đình, ra ngoài gây dựng sự nghiệp, thật ra tôi cũng không nghĩ mình sẽ tiếp nhận tài trợ của cha mẹ, nên vui vẻ đồng ý.

Kết quả, cha mẹ càng tạo áp lực cho tôi, mà Phạm Vận cũng ép tôi ngày càng chặt, cô ấy hy vọng tôi giảm bớt số lần về nhà.

"Bởi vì sau khi về nhà, tâm trạng của anh đều xuống cực thấp". Cô nói như vậy.

Tôi hiểu sự lo lắng của cô, cô sợ tôi sau khi về nhà, gặp người nhà nói ra nói vào sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của chúng tôi. Cô nói không phải không có lý, tôi bắt đầu giảm bớt số lần về nhà.

Nhưng trong một trận cãi nhau với cha mẹ, cha có nói một câu “Nếu con nhất quyết cưới Phạm Vận, cha mẹ sẽ đoạn tuyệt quan hệ với con”, sau khi nghe câu nói kia, Phạm vận bắt đầu trầm mặc, hồi lâu, cô chợt nói ra một câu, “vậy quyết định của anh như thế nào?”.

“Anh nhất định sẽ lấy em, sống chung một nhà với em”. Tôi hứa chắc chắn với cô.

“Như vậy anh muốn đoạn tuyệt quan hệ sao với cha mẹ sao?” Trong mắt Phạm vận lóe lên một tia ánh sáng.

“Dĩ nhiên không thể nào, họ là cha mẹ của anh”. Tôi nói.

“Như vậy nếu phải lựa chọn giữa em và gia đình, anh sẽ chọn ai?” Phạm Vận nhìn thẳng tôi.

“Em cùng gia đình, đều là người quan trọng nhất trong cuộc sống của anh”. Tôi nói.

“Đường Tống, trên thế giới không chuyện gì là hoàn hảo”. Phạm Vận ép

hỏi.

“Em cùng gia đình, anh sẽ không từ bỏ bên nào”. Tôi lặp lại lời hứa với cô.

“Đường Tổng, chuyện tới bước này, anh phải đưa ra quyết định, hoặc là em hoặc là cha mẹ của anh?” Phạm Vận đứng tại chỗ, nhưng tôi cảm giác bóng dáng của cô giống như đè lên tâm trí mình.

“Anh sẽ không bao giờ nói cho cha mẹ biết anh từ bỏ em, hoặc nói với em anh từ bỏ cha mẹ”. Tôi nói.

“Đường Tổng, anh như thế là muốn ép em”. Phạm Vận đưa ra cảnh cáo cuối cùng.

“Em cũng đừng ép anh, cha mẹ sinh anh ra và nuôi lớn anh, anh không thể nào cùng họ đoạn tuyệt quan hệ”. Giờ phút này, tôi cảm thấy một loại vô lực bi ai.

“Đường Tổng, anh để em đấu tranh một mình. Thật xin lỗi, em không thể kiên cường như vậy, em từ bỏ”. Phạm Vận nói xong những lời này, liền rời khỏi cửa.

Tôi đuổi theo, nhưng không thấy bóng dáng của cô, chỉ có thể ảo não nắm chặt quả đấm.

Tôi không nghĩ tới, Phạm Vận cứ như vậy đi Anh Quốc, mấy tháng trước cô ấy nhận được một suất học bổng ở Anh, chuyện này tôi cũng không biết được.

Cô là một phụ nữ thông minh, đã sớm nghĩ xong đường lui. Nhưng đây cũng là chuyện thường tình, tôi không phản đối. Hòa Nhất nói cho tôi biết.

Thật ra thì tôi không trách Phạm Vận, là tôi không giữ được lời hứa. Tôi nghĩ như vậy.

“Đường Tổng, thật ra thì cậu và Phạm Vận cũng không thích hợp”. Hòa Nhất tay cầm điếu thuốc, tay bung ly rượu, vẻ mặt cợt nhả. “Chẳng lẽ cậu không phát giác, cậu cùng cô ấy hai người ở hai thế giới khác nhau

à?”

“Chúng tớ rất hòa hợp”. Tôi nói

“Nếu chỉ là yêu đương thì không sao, nhưng nếu muốn sống cả đời, thì hai người chắc chắn không thích hợp”. Hòa Nhất nhả khói thuốc, giống như là một thầy bói đang tiên đoán tương lai. “Cho tới bây giờ đều là cậu chịu cô ấy không phải sao? Cậu rời khỏi gia đình, thay đổi chỗ ở, quen biết rất nhiều bạn bè thân thích. Tất cả chỉ là hoàn cảnh khách quan bên ngoài, cậu không thể thay đổi thói quen cuộc sống đã ăn sâu trong xương máu của cậu. Đường Tổng, niềm vui của cậu xen lẫn khó chịu”.

Hòa Nhất là một người như vậy, cả ngày vui vẻ đùa giỡn, nhìn như phóng đảng không phép tắc, nhưng trong số bạn bè, hiểu tôi nhất chính là hắn.

Lời của hắn cũng không sai, tôi cùng với Phạm Vận trong vui sướng xen lẫn khó chịu. Tôi và cô là người của hai thế giới, nếu sống cùng nhau, phải có người nhượng bộ cùng hy sinh. Cô là một người kiêu ngạo, mà tôi yêu cô cũng vì điều đó, cho nên, tôi quyết định làm người nhượng bộ cùng hy sinh, dùng cái này để dung dưỡng sự kiêu ngạo của cô.

Tôi hiểu rõ bản thân cũng không vui vẻ gì, nhưng cho đến giờ phút này, tôi cũng chưa bao giờ đặt ra vấn đề – Phạm Vận, là người thật sự thích hợp với tôi sao?

Cái vấn đề này quá mức khó khăn, tôi không muốn nghĩ tới.

Phạm Vận như là một ngọn lửa, kiêu ngạo xinh đẹp tràn đầy ánh sáng.

Mới bắt đầu, là cô chủ động nói chuyện với tôi. Lúc ở trường cấp 3, một lần tôi lơ đãng đánh rơi ví tiền, là cô nhặt được, trả lại cho tôi, nói giỡn muốn tôi mời cô ăn cơm. Sau đó, cô thường xuyên tới tìm tôi đàm luận về bài tập, chúng tôi dần dần thân quen. Sau đó, thuận nước đẩy thuyền, hai người hợp lại với nhau. Trong lúc đó cũng không tránh khỏi cãi vã, nhưng chúng tôi vẫn vui vẻ bên nhau suốt những năm học.

Mãi đến khi đi vào xã hội, mới hiểu được làm người rất khó khăn.

Sau khi Phạm Vận đi Anh Quốc, mỗi ngày tôi đều gọi điện thoại cho cô,

cho dù ở trong điện thoại, tôi cũng có thể cảm thấy thái độ thờ ơ lãnh đạm của cô, cho đến một ngày chúng tôi lại tranh cãi với nhau vì chuyện của cha mẹ, rốt cuộc nói ra hai chữ chia tay.

Mấy ngày sau đó, tôi chỉ ở nhà, cái gì cũng không muốn làm. Cho đến khi a Vane nói cho tôi biết, mấy ngày nay cô không liên lạc được với Phạm Vận, hy vọng tôi có thể đi Anh Quốc thăm cô ấy.

Tôi nghĩ lại rất nhiều chuyện, nghĩ đến lời hứa của mình, tôi đã hứa với Phạm Vận rất nhiều lần, nhất định sẽ sống chung với cô ấy.

Tôi không muốn thất hứa với cô ấy.

Tôi lập tức bay qua Anh Quốc, cầu hôn với cô, sau đó bay trở về nước, vừa đúng lúc họp mặt gia đình, lòng tôi nóng như lửa đốt, không muốn chậm trễ, vì vậy trong bữa tiệc gia đình nói ra câu nói kia.

“Con muốn cùng Phạm Vận kết hôn, đây chính là quyết định sau cùng của con.”

Sau đó, tôi nhắm mắt lại, chuẩn bị ngênh đón cuồng phong bạo vũ sắp đến, nước mắt của mẹ, tát tay của cha, tôi đều có thể chịu đựng.

Nhưng không ngờ tới một vật nặng trực tiếp ngã xuống đất.

Cha của tôi, người đàn ông cao 1m85, cứ như vậy té xuống đất, che ngực, sắc mặt trắng bệch.

Chúng tôi lập tức đưa ông vào bệnh viện, bác sĩ bảo chúng tôi chuẩn bị tình huống xấu nhất.

Khoảng thời gian chờ đợi đó, so với cả đời cũng khá dài. Tôi nhớ lại bộ dáng khi còn bé cha vác tôi lên đầu, nhớ lại khi tôi bị té trên đất bể đầu chảy máu, cha bắt chấp tất cả ôm tôi chạy đến bệnh viện, nhớ lại ánh mắt ông nghiêm nghị nhưng lại rất cưng chiều.

Thật may là, tính mạng của cha tạm thời thoát khỏi nguy hiểm. Mẹ khóc lóc van xin tôi, bảo tôi đồng ý chia tay Phạm Vận. Nhìn ánh mắt yếu đuối của cha, tôi rốt cuộc gật đầu.

Tôi chưa từng nghĩ tới, làm người, sao có thể khó đến như vậy.

Khó đến nỗi tôi không cách nào tiếp nhận được.

-----oOo-----

Chương 71: Đường Tổng – Ngoại truyện 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy năm đầu tranh, rốt cuộc tất cả đều kết thúc, tôi thảm bại, buổi tối hôm đó, tôi gọi điện thoại cho Phạm Vận, quyết định đem chuyện này nói với cô.

Cô cái gì cũng không nói, chỉ là trầm mặc hồi lâu, sau đó, bên kia truyền đến âm thanh gác máy của điện thoại.

Tôi và cô, cứ như vậy kết thúc.

Tôi nghĩ, chính mình mới chân ướt chân ráo tiến thân vào xã hội, thực tế vừa nghiêm khắc vừa tàn khốc, quy tắc trò chơi không cho phép mình làm theo ý của mình, xã hội vốn là như vậy.

Tôi đem tất cả mọi thứ thuộc về Phạm Vận, đều đặt ở trong phòng nhỏ của Màu Sắc Phường, để hoài niệm về mối tình đầu của một thời thanh xuân. Thứ duy nhất vẫn theo bên người, là vòng tay màu đỏ do chính cô làm tặng tôi. Đó là thời điểm chúng tôi vui vẻ nhất, nhớ khi đó, tôi hứa với cô, “Chúng ta nhất định sẽ bên nhau mãi mãi”.

Đáng tiếc lời hứa chỉ là lời hứa, tôi thất hứa.

Đeo nó lên, ngoài việc luôn nhớ về Phạm Vận, nhiều lúc nó còn nhắc nhở tôi – vĩnh viễn đừng bao giờ hứa với phụ nữ, sự đau khổ lớn nhất chính là làm người khác thất vọng.

Người trong nhà bắt đầu sắp xếp đôi tượng kết hôn cho tôi, cũng hỏi thăm tôi yêu cầu điều kiện thế nào.

Tôi chỉ trả lời một câu, “Mọi người hài lòng là được”.

Khi đó, tôi mất đi tình yêu, thì kết hôn với bất kỳ người phụ nữ nào cũng không còn quan trọng nữa.

Rất nhanh, bọn họ sắp xếp một cuộc xem mắt cho tôi, ngày đó trời mưa rả rích, tôi theo mẹ đi đến địa điểm xem mắt. Dọc theo đường đi, mẹ một mực khuyên can.

“Tiểu Tổng, đừng trách cha mẹ, chúng ta đây thật lòng muốn tốt cho con. Mẹ thừa nhận bản thân Phạm Vận không có lỗi, nhưng các con là hai người ở hai thế giới khác nhau. Cô ấy không giúp được gì cho sự nghiệp của con, mà còn có thể có thể là chướng ngại lớn nhất của con. Lỡ sau này cha mẹ cô ấy hai ngày ba bữa tìm chúng ta giúp đỡ, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của các con. Còn nữa, cô ấy đi du học, sẽ càng ngày càng có khoảng cách với con, hai đứa còn đang trong giai đoạn yêu nhau nên cảm thấy rất ngọt ngào, một khi thật sự sống chung hôn nhân ràng buộc, quá nhiều khó khăn sẽ xuất hiện, các con đi không xa. . . . .”

“Mẹ, đừng nói nữa”. Tôi cắt đứt lời của mẹ.

Tôi thật có lỗi với cô, không muốn nghe thêm những lời trách móc cô nữa.

Người tôi xem mắt, chính là đối tượng môn đăng hộ đối, nghề nghiệp giáo viên, tính chất công việc thanh nhàn. Trong lúc tâm trạng của tôi xuống thấp, cũng không hề nhìn kỹ cô, chỉ cảm thấy là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng ít nói.

Sau đó, mẹ hỏi tôi đối với cô ấn tượng như thế nào. Nhìn ánh mắt mong chờ của cô, tôi gật đầu một cái.

Chọn cô ấy đi, người vợ tương lai, chỉ cần là cô gái dịu dàng ít nói là được.

Tên của cô là Tần Khinh.

Chúng tôi bắt đầu lui tới, cô là một cô gái rất tốt, cũng không tùy hứng, im lặng, nghe lời. Tôi cùng cô duy trì tần số hẹn hò nhất định, xem phim, ăn cơm, tôi nghĩ cứ lui tới một năm, đại khái có thể kết hôn sống đến chết là được rồi.

Người chung quanh, đều sống như vậy, không phải sao?

Nhưng mà có một sự chuyển biến làm thay đổi tất cả.

Ở buổi tiệc hôn lễ của bạn bè, tôi nhận được điện thoại của a Vane, cô nói cho tôi biết – Phạm Vận ở Anh Quốc đã đồng ý đính hôn với người theo đuổi cô.

Tôi ngửa đầu nhìn lên trời, ánh mặt trời sáng rực rỡ như thế, đáng giận chính là vừa ấm áp lại vừa lạnh lung.

Tôi sẽ không quấy rầy cuộc sống của Phạm Vận, cô có thể hạnh phúc, cũng là tâm nguyện lớn nhất đời tôi.

Mà tôi, ở thời khác đó cũng quyết định rồi.

Lúc này, Tần Khinh đi tới, từ trong ánh mặt trời đi vào chỗ ở tối tăm của tôi, cô nhẹ giọng hỏi, “không sao chứ”.

Trên người của cô có mùi vị của ánh mặt trời, tôi ôm lấy cô, tham lam hút.

Ở cô có một sự dịu dàng ấm áp, tôi cần cô, tôi hôn cô.

Tôi nhìn cô sau đó cầu hôn với cô.

Tôi cũng không ngờ chuyện này lại xảy ra nhanh chóng như vậy, bạn bè chung quanh nói rằng có thể là tôi bị đả kích khi nghe tin Phạm Vận đính hôn, nản lòng thoái chí nhất thời kích động.

Có thể chỉ có tôi mới biết rõ nguyên nhân này, bởi vì trong một khắc kia, ở trong lòng tôi, chỉ muốn được yên tĩnh.

Mà đối tượng giúp tôi yên tĩnh, không phải là ai cũng có thể.

Trong một khắc kia, tựa hồ chỉ có cô – Tần Khinh – người phụ nữ dịu dàng yên tĩnh đó.

Buổi chiều sau khi kết hôn, tôi rời khỏi ngôi nhà của mình, tôi không

cách nào cùng cô tiếp xúc thân mật được. Dĩ nhiên không phải chán ghét, cô là một cô gái quá xinh đẹp. Chỉ là tôi cảm thấy nếu như mình làm như vậy, có thể chính là sỉ nhục cô.

Thật ra thì lý do đó cũng chỉ có 50%, tôi đã cùng cô kết hôn.

Đây đối với cô đã là một loại lừa gạt cùng sỉ nhục.

Đường Tổng tôi chỉ là một thằng đàn ông ích kỷ.

Điểm duy nhất giúp tôi dễ chịu hơn chính là, cô cũng không có tình cảm gì với tôi. Tôi mơ hồ cảm thấy trong lòng vợ mình có cất giấu một người, tôi không biết là ai, nhưng tôi tin rằng, cô yêu người đó rất sâu đậm.

Ai đã từng yêu, sẽ dễ dàng cảm thấy điểm này.

Tôi đoán rằng, tôi và cô cũng chỉ mới gặp nhau, bởi vì gia đình sắp xếp, cô chia tay người yêu, để kết hôn với người đàn ông môn đăng hội đối là tôi đây.

Bất kể như thế nào, vào cái ngày kết hôn đó, tôi liền tự nói với mình, tôi sẽ đối xử tốt với cô, không thể cho cô tình yêu, thì sẽ cho cô rất nhiều vật chất, để cho cô vui vẻ.

Từ từ, tôi bắt đầu đưa cô đi tham gia những buổi tiệc của bạn bè tổ chức, tôi muốn cùng cô có nhiều cơ hội tiếp xúc với nhau hơn, để cả hai từ từ dung hợp. Ai ngờ a Vane lại làm cho cô khó chịu, tôi đang muốn lên tiếng giúp đỡ, Tần Khinh lại nhanh nhẹn ứng đối, làm a Vane mất mặt. a Vane bình thường cũng không phải là loại người hiền từ gì, trong nhóm bạn bè chơi chung chưa có ai là đối thủ, hôm nay cư nhiên thua bởi trên tay cô.

Xem ra cô vợ mới cưới này cũng rất có cá tính, nếu không có chuyện gì cũng đừng nên chọc ghẹo đến cô.

Trong lúc, Tần Khinh đi phòng vệ sinh, không bao lâu a Vane cũng đi, tôi sợ họ xảy ra xung đột, cũng lập tức đi theo. Nào ngờ trên đường đi nhận được điện thoại của Phạm Vận, do dự hồi lâu, tôi cũng nghe máy.

Sau khi bật máy, hai người nhất thời không biết nói gì, chưa bao giờ nghĩ

tới giữa chúng tôi lại có một sự lạnh nhạt như vậy.

“Tổng”. Cô ấy gọi tôi.

“Là anh. . . . . Em ở Anh Quốc, tất cả đều tốt sao?” Tôi hỏi.

“Nghe nói, anh kết hôn”. Cô nhẹ giọng hỏi.

“Phải”. Tôi nhắm mắt lại.

“Ai có thể nghĩ tới, người kết hôn với anh không phải là em”. Phạm Vận cười một tiếng, tiếng cười giống như là đang khóc.

Tôi cái gì cũng không nói ra được, vòng xuyên màu đỏ trên tay liên tục nhắc nhở – Tôi là một người đàn ông thất bại.

Bất luận là đối với Phạm Vận hay là đối với Tần Khinh.

Cảm thấy không còn gì để nói nữa, chỉ có thể nói một tiếng gặp lại, cứ như vậy cúp điện thoại.

Trở lại phòng, phát hiện Tần Khinh đã rời đi, nghe nói Hòa Nhất đưa cô về, tôi yên lòng, nhớ tới chuyện trước kia, trong lòng phiền muộn, liền muốn Nhất Túy Giải Thiên Sầu,

Lại không nghĩ tới, say thật, được Dương Dương đưa về nhà, ngủ một đêm, buổi sáng tỉnh lại mới phát hiện Tần Khinh mới vừa về nhà, và lại trên người có mùi rượu nồng nặc.

Tôi không có hỏi thăm cô đi đâu, làm gì, bởi vì cảm giác mình không có tư cách để hỏi như vậy, tôi tìm thuốc đặt ở đầu giường, lại đi vào bếp nấu cháo.

Trong phòng bếp, tôi vừa nấu cháo, vừa ngửi mùi thơm của hạt sen, lần đầu tiên bắt đầu suy nghĩ về cô vợ mới cưới này.

Tôi cảm giác được Tần Khinh cũng không vui vẻ, nguyên nhân là bởi vì người đàn ông trong lòng, hay là cái gì khác, tôi cũng không biết. Nhưng, dù sao cô cũng là vợ của tôi, tôi hy vọng chúng tôi có thể cho đối phương thời gian để quên đi tình cảm trong lòng của mỗi người.

Đây là lần đầu tiên tôi vì vợ mình nấu cháo, cũng là lần đầu tiên biết được, tôi có một gia đình.

-----oOo-----

Chương 72: Đường Tống – Ngoại truyện 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi tỉnh lại, nhìn thấy cháo trên bàn, cô hỏi, “Là anh nấu sao?”.

“Mua”. Tôi nói láo.

Nấu cháo vì cô là một hành động được coi là quá thân mật, tôi tạm thời vẫn chưa dám thừa nhận.

Sau khi chúng tôi trở lại nhà cô, tôi cảm thấy mối quan hệ mẹ con của Tần Kinh không tốt lắm, có thể nói là lạnh lùng, tôi không biết nguyên nhân, cũng không muốn tìm hiểu – Tôi vẫn như cũ có chút sợ, những chuyện thế này phải là người rất thân thiết mới có thể lắng nghe.

Trên tâm lý mặc dù đã tiếp nhận Tần Kinh là vợ, nhưng trên mặt cảm tình, nói thật, tôi cùng với cô chưa từng làm qua chuyện đó.

Chúng tôi, vẫn nhạt như cũ.

Cuộc sống của tôi bắt đầu đi vào quỹ đạo, nhưng sâu trong nội tâm, vẫn còn có một chút tình cảm thất thường bị đè nén, tạo thành núi lửa hoạt động, nó bùng phát vào ngày sinh nhật của Phạm Vận. Tôi yêu cô ấy nhiều năm như vậy, không phải vừa nói chia tay là có thể quên. Tôi cùng cô trải qua 6 lần sinh nhật, điều này đã trở thành thói quen, vì vậy tôi quyết định năm nay vì cô làm một sinh nhật cuối cùng – một mình tôi, ở trường học, nơi lần đầu chúng tôi gặp nhau.

Ban đêm ở trường học, có hơi lạnh, nhưng nơi này mỗi một nơi, đều rất quen thuộc, mỗi một chỗ, đều có kỷ niệm, tôi mượn rượu để gột sạch mọi thứ. Sau đó, tôi lái xe đi rất nhiều nơi, sau đó, tôi xảy ra chuyện.

Sau khi tỉnh lại, hai mắt mẹ đầm lệ nhìn tôi, khuyên nhủ, con ..... . Quên cô ấy đi.

“Không thể quên, chỉ là sau này, con sẽ không tùy hứng như thế nữa”.

Đúng lúc, nên hoàn toàn buông tay đi về phía trước.

Mà đúng lúc này, Tần Khinh tiến vào, tôi biết cô nhất định đã nghe lời nói mới vừa rồi. Vậy mà cô biết rõ đạo lý, cái gì cũng không hỏi nhiều, chỉ là đối với tôi hết lòng chăm sóc, như vậy càng làm cho tôi cảm giác áy náy.

Trong lúc nằm viện, bác sĩ Tô Gia Minh xuất hiện, tiết lộ cho tôi biết một ít chuyện khi Tần Khinh còn bé, mặc dù chưa nói xong, nhưng tôi biết, khi còn bé Tần khinh nhất định rất không vui. Mà ở trong bệnh viện, tận mắt nhìn thấy cô ấy bị mẹ đánh, thì càng thêm chắc chắn vào suy đoán của mình.

Tôi nhìn thấy cô ngồi ở trên ghế dài của bệnh viện, hút thuốc, trên mặt tràn đầy cô đơn. Không biết tại sao, trong giây phút đó lòng tôi thật sự chua xót.

Sau khi xuất viện, tôi đưa cô đi mua xe, vốn là muốn cho cô vui vẻ, nhưng nhìn ra, Tần Khinh cũng không thích những thứ vật chất này – Cho dù tôi đưa cô bất kỳ quà tặng quý giá nào, cô cũng đều không thích lắm, tôi không khỏi có chút tò mò, rốt cuộc là cái gì mới có thể làm cô vui vẻ?

Vợ của tôi, rất là khó hiểu.

Tôi bắt đầu dạy cô lái xe, một nam một nữ ở trong không gian chật hẹp, tự nhiên tránh không được những tiếp xúc thân mật, mỗi lần đụng phải Tần Khinh, cô đều sẽ xấu hổ, trên mặt cố thể hiện vẻ bình tĩnh nhưng lại đỏ hồng một cách đáng yêu, làm tôi rất hứng thú càng trêu chọc cô nhiều hơn.

Vợ của tôi, rất là đáng yêu .

Tôi phát hiện ra trong lúc vô tình, bắt đầu đến gần cô.

Không lâu sau, vào dịp sinh nhật a Vane, tôi chuẩn bị đưa Tần Khinh đi tham gia, trước đó nhắc nhở a Vane, để cô đừng làm khó Tần Khinh nữa.

“Anh không phải yêu thương cô ta rồi chứ?” A Vane cười to.

Tôi im lặng, nghiêm túc nói, “A Vane, đừng làm khó Tần Khinh, cô ấy không có lỗi, thật sự mà nói trên ý nghĩa, cô cũng là người bị hại”.

A Vane nhìn kỹ nét mặt của tôi, hồi lâu chợt cười lạnh. “Người ta nói, đàn ông nhẹ dạ, quả nhiên không sai, thế nào, đã yêu Tần Khinh rồi hả?”

“A Vane, tôi muốn bắt đầu cuộc sống mới”. Tôi nói cho cô biết.

Đúng vậy, cuộc sống mới cùng Tần Khinh.

Vào cái ngày sinh nhật của a Vane, tôi phát hiện Tần Khinh cùng Hòa Nhất ở chung một chỗ, hành động mập mờ. Lúc này, trong lòng tôi có chút khó chịu, không thể nói ra.

Kết quả là bọn họ chủ động trước.

Hòa Nhất cầm tay Tần khinh đưa cho tôi nói, “Ừ, trả lại cho cậu”.

Mà Tần Khinh khi được tôi hỏi thăm thì biểu hiện có chút ngúng ngẩy, giống như là đang giận lẫy.

Nhìn khuôn mặt cô, trong lòng của tôi chợt suy nghĩ. “Nếu như, nếu như tất cả vẫn chưa muộn, anh muốn cùng em bắt đầu..... Thật sự bắt đầu. Bây giờ, có còn kịp không?” Tôi hỏi cô như vậy.

“Mỗi người đều có quá khứ không phải sao? Nhưng hiện tại vẫn là quan trọng nhất.”

Tần Khinh đồng ý.

Không lâu sau, tôi đưa cô đến Giao Huyện ngoại ô thành phố nghỉ mát, đường đi rất xa chúng tôi cũng nói chuyện cho qua thời gian, tôi phát hiện Tần Khinh là người nói chuyện rất có duyên, nói chuyện với cô làm tôi rất thư giãn. Trong lúc đi chơi, tôi lại phát hiện, Tần Khinh là một người rất hài hước, trong vòng một ngày tôi có thể bị cô chọc cười rất

nhiều lần.

Bắt đầu từ lúc nào mà ở bên cô lại thú vị như thế? Hay là vì, tôi bắt đầu từ từ để ý cô.

Có viên trân châu, quả thật cần phải nghiêm túc giám định và thưởng thức.

Chỉ là kể từ sau khi gặp anh Phạm, cảm xúc của Tần Khinh bắt đầu xuống thấp. Tôi biết rõ cô từ anh Phạm nghĩ đến chuyện xưa của mình, Tần Khinh nhất định biết được chuyện trước đây của tôi cùng Phạm Vận, tôi hiểu cô, nhất định để trong lòng chuyện này. Buổi tối hôm đó, cô một mình ở phòng khách uống rượu, tôi không đành lòng nhìn cô uống nhiều, liền đi đến, an ủi cô – “Đừng nghĩ nhiều, mỗi người một chuyện, đều không giống nhau”.

Tần Khinh giống như là biến thành một người khác, ôm lấy tôi, vội vàng tìm kiếm thứ gì đó. Dưới ánh trăng mờ ảo, trên người cô có một mùi thơm nhẹ nhàng, không giống với hơi thở ấm áp khi tôi cầu hôn với cô. Người trước làm tôi nghĩ đến Phật, người sau làm tôi muốn. . . . . Trầm luân.

Tôi đắm chìm.

Tôi muốn cô.

Giống như lúc cầu hôn cô, không chuẩn bị. Cùng Tần Khinh ở chung một chỗ cũng không có sự chuẩn bị.

Nhưng Tần Khinh lại hối hận, sáng sớm ngày hôm sau, cô liền rời đi, điện thoại cũng không nghe.

Sau khi hỏi thăm, tôi biết cô trở về thành phố, nên cũng nhanh chóng trở về. Sau khi về đến nhà, tôi không hỏi cô nguyên nhân, chỉ là muốn cô nấu một bữa cơm. Mỗi khi thấy cô nấu cơm, tôi có một loại cảm giác rất an tâm, chỉ có gia đình mới cho thể cho tôi cảm giác đó.

“Tần Khinh, chúng ta thử một chút, chúng ta hãy thử bắt đầu quan hệ thân mật hơn một chút đi” Tôi nói với cô, cũng là đang tự nói chính mình.

Tôi đã rất thích cô, hơn nữa, yêu cô, cũng không phải là chuyện khó khăn.

Chúng tôi sống chung với nhau cực kỳ vui vẻ, Tần Khinh bắt đầu thể hiện bản chất thật của mình, cô như vậy, làm tôi rất vui, có trời mới biết đã rất lâu tôi không cười, nhưng khi sống cùng cô, tôi cuối cùng cũng có thể tìm lại được nụ cười.

Những lúc cô gặp mặt Hòa Nhất, vẻ mặt có cái gì đó mất tự nhiên, làm tôi thật không thoải mái, cảm giác mình có phần tức tối. Không lâu sau, a Vane cho tôi xem vài tấm hình, trong hình có thể thấy rõ, Tần Khinh cùng Hòa Nhất tiến vào khách sạn.

“Tôi tin tưởng bọn họ”. Tôi nói cho a Vane nghe.

Nhưng có trời biết, trong lòng tôi bắt đầu nảy sinh nghi ngờ.

Rất nhanh, giữa chúng tôi có một trận cãi vã đầu tiên – Cô vứt bỏ vòng đeo tay màu đỏ của tôi.

“Trả lại cho tôi, được không?” Tôi khẩn cầu.

“Vật đó, đối với anh rất quan trọng sao?” Cô hỏi.

Tôi nghĩ, Tần Khinh nhất định là biết lai lịch món đồ này.

Tôi thừa nhận. “Đúng vậy, vật đó đối với tôi rất quan trọng”.

Khóe miệng cô nhếch lên, tôi không nhìn ra ý nghĩa của nó, sau đó cô nói cho tôi biết vị trí vòng đeo tay.

Tôi không biết tại sao mình lại đối xử với cô như vậy, tôi cũng hiểu cô để tâm là đúng, nhưng tâm tình của tôi quá phức tạp, Phạm Vận, Hòa Nhất, cô, trộn lẫn lại với nhau, tôi không thể phân biệt rõ, ruột cuộc mình để ý vòng đeo tay hay là muốn trả thù chuyện cô cùng Hòa Nhất vào khách sạn.

Cứ như vậy, chúng tôi chiến tranh lạnh với nhau.

Tôi có chút hối hận, đồng thời cũng nghĩ đến, mình không nên đeo vòng tay này nữa – Nếu như muốn cùng Tần Khinh bắt đầu.

Tôi đem vòng tay đặt ở trong phòng nhỏ của Màu Sắc Phường, tôi không phải cố ý hoài niệm, chỉ là trong cuộc sống của tôi, đã từng có một đoạn tình cảm xuất hiện, tôi không thể quên điều đó.

-----oOo-----

Chương 73: Đường Tổng - Ngoại truyện 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lúc chiến tranh lạnh, ông ngoại Tần Khinh ngã bệnh, cô vội vã về nhà thăm, tôi cũng quyết định đến đó để nhận lỗi với cô, nhưng lại nhìn thấy cô cùng Đàm Vĩ Vĩ ở chung một chỗ. Tôi nhìn ra được, người đàn ông này có tình ý với Tần Khinh. Nhưng đồng thời cũng nhận ra, ngoại trừ sự kính trọng, Tần Khinh không có ý gì đối với hắn.

Tôi từ từ cảm thấy chuyện có chút kỳ quái, nếu quả thật đúng như phỏng đoán trước đây của mình, Tần Khinh gả cho tôi là bởi vì gia đình tôi cùng gia đình cô môn đăng hộ đối, nhưng gia thế của Đàm Vĩ Vĩ cũng không thua kém, tại sao cô phải từ bỏ người đàn ông yêu mình mà chấp nhận gả cho tôi?

Tôi không đủ tự tin để so sánh với một Đàm Vĩ Vĩ ưu tú như vậy.

Tần Khinh không trả lời tôi, điều này làm tôi càng thêm nghi ngờ phán đoán trước đây của mình.

Tôi bắt đầu muốn tìm hiểu cô, đồng thời cũng muốn cô hiểu rõ về mình hơn.

Sau cùng, tôi cũng hiểu rõ, cô không phải như trong tưởng tượng của tôi là một cô gái lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, cô không phải là bông hoa trong nhà kính, càng không phải là một người yếu đuối, cô mềm mại nhưng lại vô cùng dẻo dai, tính cách rất ngoan cường.

Cô chưa bao giờ khóc thút thít hay tỏ ra yếu đuối ở trước mặt tôi, nhưng

lại làm cho tôi sinh ra ham muốn che chở, bảo vệ cô.

Vào lúc tình cảm của chúng tôi dần dần ấm lên thì Hòa Nhất bắt cóc cô mang tới Anh Quốc.

Từ khi cô mất tích, tôi vận dụng hết tất cả các mối quan hệ quen biết để tìm cô, trong lúc gọi điện thoại, tôi phát hiện tay mình khế run, vì hiểu ra một điều, Hòa Nhất là một người đàn ông đa tình trăng hoa, nhưng một khi nghiêm túc thì không ai có thể ngăn cản hắn.

Tôi sợ hắn sẽ tổn thương đến Tần Khinh.

Qua mấy đêm tìm kiếm không ngừng nghỉ, tôi cũng tra ra vị trí của Hòa Nhất. Nhưng tôi vẫn chậm một bước, chuyện tôi không muốn thấy đã xảy ra.

Trong rừng cây, cô co rút thân thể lỏa lồ của mình, nhìn thấy da thịt trắng nõn của cô tôi giống như bị thương, trong nháy mắt tôi mất đi lý trí, tôi thậm chí muốn Hòa Nhất cứ như vậy biến mất.

Tôi hung hăng đánh Hòa Nhất, bắt đầu từ lúc này hắn không còn là anh em của tôi nữa.

Tần Khinh bệnh nặng một trận, sau khi tỉnh lại, hai chúng tôi không nhắc đến chuyện kia, thế nhưng chuyện này, giống như là một câu hỏi không có câu trả lời trong lòng của Tần Khinh, cô không nói, tôi không hỏi. Chỉ âm thầm, chăm sóc cho cô, không Hòa Nhất tiếp cận cô nửa bước.

Nhưng một chút lơ là, Đàm Vĩ Vĩ lại chen vào, tôi nhìn thấy Đàm Vĩ Vĩ ôm cô, mặc dù biết giữa bọn họ không có gì, nhưng tôi vẫn cảm thấy không thoải mái, tôi vốn không phải là một người đàn ông độ lượng như vậy.

Tôi lại hỏi Tần Khinh một lần nữa, tại sao đồng ý gả cho tôi, lần này, câu trả lời của cô là cô yêu tôi. Nghe đáp án này, trong nháy mắt đầu óc của tôi trở nên trống rỗng. Cô lập tức cười to, nói mình chỉ là muốn trêu chọc tôi.

Tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm, tôi thầm nghĩ, nếu như đây là thật, vậy tôi sẽ làm thế nào?

Sau sự kiện kia, Tần Khinh né tránh chuyện sinh hoạt vợ chồng với tôi, tôi đưa cô đi Hải Nam, hy vọng phong cảnh đẹp và lãng mạn có thể giúp cô thư giãn. Cùng cô đi dạo, tắm nắng, tôi bắt đầu tưởng tượng tương lai của chúng tôi – sẽ có một bé gái đáng yêu, lớn lên nhất định phải giống cô.

Vốn cho là đến địa điểm mới hoàn cảnh mới, sẽ không có Hòa Nhất, không có Đàm Vĩ Vĩ, nào có thể đoán được vào lúc không ngờ nhất một người đàn ông ngoại quốc tên Jeff xuất hiện, tôi không thích hắn – vừa nhìn thì cũng biết hắn chính là kẻ phá rối rồi.

Ở dưới nước biển xanh thẳm, tôi ôm lấy cô, một giây ngắn ngủi kia, tôi cảm thấy sợ – sợ cô sẽ bị người khác cướp đi.

Sau đó, Tần Khinh bị thương, sau khi tỉnh lại, nhìn tôi hỏi một câu: “Anh là ai?”.

Nói thật, trong giây phút đó, trái tim tôi ngừng đập.

Thật may cô chỉ nói giỡn, thế nhưng giây phút đó, tôi biết địa vị Tần khinh ở trong lòng tôi đã không còn như trước.

Giữa lúc bất tri bất giác, tôi đã yêu cô. Tôi bắt đầu muốn Tần Khinh sinh con, không phải là vì duy trì gia đình, mà vì chúng tôi có tình cảm, tuyệt đối có tư cách sinh con, một đứa con chỉ thuộc về hai chúng tôi.

Nhưng việc đời không phải lúc nào cũng như ý, bởi vì Dương Dương, tôi chọc phải một đám xã hội đen, vào ngày tết nguyên đán, tôi và Tần Khinh bị họ trả đũa. Tình huống nguy cấp, nhưng tôi rất tỉnh táo, trong lòng luôn có một ý nghĩ, không để cho Tần Khinh bị thương.

Tôi lừa cô, để cho cô đi trước, tôi ở lại, một mình đối mặt đám người đó.

Những thước báng, côn, gậy đánh vào đầu tôi như mưa, trên người không chỗ nào là không đau. Nhưng tôi cắn răng chịu đựng, cố gắng chịu đựng, tôi không thể có chuyện, tôi đã hứa với Tần Khinh, tôi sẽ không xảy ra chuyện gì, tôi còn muốn cùng cô sống đến đầu bạc răng long, tiếp tục sống đến khi nào chết đi..

Tôi rơi vào hôn mê, mơ hồ biết mình được cứu, nhiều lần muốn mở miệng hỏi thăm tình hình của Tần Khinh, nhưng bởi vì quá mức suy yếu mà không thể. Sau khi tỉnh lại, đứng bên cạnh, lại là Phạm Vận.

Đối mặt với Phạm Vận, ngoài sự chua xót trong lòng, nhiều hơn hết chính là áy náy, áy náy vì không thể thực hiện lời hứa ngày xưa với cô, mà còn..... tôi đã thay lòng.

Tôi đã yêu một người phụ nữ khác.

Tần Khinh cùng Phạm Vận chạm mặt nhau, Tần Khinh nói cho tôi biết cô mang thai, tôi đương nhiên là rất vui mừng, nhưng bình tâm lại thì thấy cô cố ý nói chuyện này trước mặt Phạm Vận. Quả nhiên, cảm xúc của Tần Khinh bộc phát, cô làm rơi hộp đựng canh, sau mấy ngày cũng không đến thăm tôi. Tôi biết cô để ý Phạm Vận, tôi cũng nói với bản thân mình nên chú ý. Tôi tự mình ra viện, về nhà ôm cô, bảo đảm với cô, sau này sẽ không gặp mặt Phạm Vận nữa.

Nhưng sau khi Tần Lệ đâm Phạm Vận bị thương, tôi vi phạm lời hứa với Tần Khinh, đi gặp Phạm Vận.

Có lẽ tính cách của tôi thật là dài dòng dây dưa, nhưng dù sao cô ấy cũng từng là người yêu của tôi, tôi không thể không quan tâm cô ấy.

Sau đó, từ a Vane tôi biết được một chuyện, Tần Khinh không có mang thai. Trong lòng tôi rất rõ, tôi biết Tần Khinh làm như vậy là bởi vì sự xuất hiện của Phạm Vận, nên ra sức giúp cô giấu giếm cha mẹ, tôi không muốn làm cho hai ông bà già thất vọng, cũng không muốn Tần Khinh để lại ấn tượng không tốt trong lòng bọn họ.

Khi Tần Khinh vô tình nhìn thấy tấm hình của Phạm Vận ở phòng tôi, tôi có thể thề tôi thật sự không cố ý, tấm hình kia nằm ở đó rất lâu rồi, ngay cả tôi cũng không nhớ, nhưng tôi lại không có ý định giải thích với cô. Tôi nghĩ cho dù mọi chuyện có thế nào, thì chuyện Tần Khinh giả mang thai phải cố gắng giữ kín không để vạch trần, tôi lo lắng a Vane sẽ nói ra.

Lần cãi vạ này, cảm xúc của tôi cùng với Tần Khinh rất kích động, tôi đã không nhớ mình nói gì. Tôi thật không hiểu, chẳng lẽ tôi đối với cô còn chưa đủ tốt? Tại sao cô luôn nghi ngờ?

Sau đó, Tần khinh bỏ đi ra ngoài, tôi tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng lại phát hiện cô cùng Hòa Nhất ở trong khách sạn.

Tôi cùng cô lại xảy ra cãi vã, sau đó cô nói muốn ở riêng, hơn nữa dọn đồ đạc đi ra ngoài.

Vào lúc tôi cực kỳ buồn chán, a Vane lại hẹn tôi đến Màu Sắc Phờng, khi đó, tôi cũng không biết Phạm Vân đang ở đó. A Vane nói, cô muốn đem chuyện Tần Khinh giả mang thai nói ra, tôi dĩ nhiên hết sức ngăn lại, cũng cùng với cô tranh luận một lúc.

Phạm Vân im lặng nhìn chúng tôi một hồi, rồi cuộc hỏi một câu, “Đường Tống, có phải anh đã yêu Tần Khinh?”

Tôi im lặng.

Phạm Vân xoay người rời đi, ngay cửa ra vào, tôi giữ cô lại.

Trong mắt Phạm Vân đầy nước. “Đường Tống, em chưa bao giờ nghĩ, anh sẽ yêu một người khác”. (Móa nó con này tự tin gớm, xin lỗi các bạn vì mình bức xúc quá)

“Thật xin lỗi”. Tôi nói.

“Em vẫn không quên được anh, dù cho người nhà của anh có làm nhục em thế nào, em cũng vẫn muốn nắm chặt tay của anh. Anh nói chỉ vì mạng sống của cha, chúng ta tạm thời chia tay, em đồng ý, không lâu sau anh liền cưới Tần Khinh, em cũng không hề làm loạn, em tin tưởng anh sẽ không có tình cảm với cô ấy, chỉ là muốn làm cha mẹ vui lòng. Cho dù là bất kể như thế nào, trong lòng anh luôn có em, em là người mà anh yêu nhất, thậm chí là người yêu duy nhất, em nghĩ rằng tình cảm của chúng ta là vô giá, là độc nhất vô nhị. Nhưng hiện tại thế nào? Anh sẽ nói với em, anh cưới Tần Khinh là bởi vì anh yêu cô ấy? Cuối cùng anh nghĩ gì? Anh muốn tổn thương em như thế nào thì anh mới ngừng lại?” Tâm tình Phạm Vân rất kích động.

Tôi cố gắng an ủi cô, trong nội tâm cũng tràn đầy chua xót. Cuộc đời tôi yêu hai người phụ nữ, nhưng đồng thời lại tổn thương đến họ sâu sắc.

Tôi rất thất bại.

Tôi không nghĩ tới, Tần Khinh nhìn thấy hết một màn này, mà Hòa Nhất lại đứng bên cạnh cô, bọn họ lại đang cùng nhau.

Tôi cùng với Tần Khinh tan rã trong không vui, cô là bởi vì Phạm Vận, mà tôi là bởi vì Hòa Nhất.

Lần gặp mặt lại, là ở đám tang của Tần Lệ, Phạm Vận bởi vì biết tôi có tình cảm cùng Tần Khinh nên quyết định buông tay, chấp nhận Dương Dương, Tần Lệ vì không chịu nổi đả kích này, nhảy lầu tự sát.

Tần Khinh cũng giống như mất đi hồn phách, giờ phút này cô rất lệ thuộc vào tôi. Tôi nghĩ, tôi sẽ chăm sóc cho cô, giải thích tất cả với cô, đền bù tổn thương cho cô.

Song vào đêm đó, Tần Khinh thẳng thắn nhìn tôi nói ra tất cả, cô yêu tôi, từ nhiều năm về trước, 8 năm, toàn bộ 8 năm.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra tất cả, tất cả đều có nguyên nhân.

Tại sao cô đồng ý gả cho tôi, tại sao cô từ chối hết những người đàn ông ưu tú theo đuổi, tại sao cô lại để tâm đến Phạm Vận, tại sao cô phải giả mang thai.

Tần Khinh không làm sai bất cứ chuyện gì, trừ yêu tôi.

Tôi thật sự không xứng đáng với tình yêu của cô.

Tôi cho rằng mình đối với cô đã rất tốt, nhưng không ngờ, cô lại có thể âm thầm cho tôi tình cảm mãnh liệt như vậy.

“Tần Khinh, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa có được hay không, quên quá khứ, quên tất cả, cho anh thêm một cơ hội” Trong giây phút đó, tôi chỉ có một thỉnh cầu duy nhất.

Chúng tôi ôm nhau thật chặt, kịch liệt làm..... Chuyện yêu.

Sáng sớm hôm sau, cô ra đi, chỉ để lại một quả Belle.

Cô từ bỏ đoạn hôn nhân này, cô đối với tôi hoàn toàn thất vọng.

Tôi một mình ngồi trong phòng đợi cô gần nửa tháng, ở đây, khắp nơi đều có dấu vết của cô. Cũng không phải là không muốn đi tìm cô, chỉ là tôi sợ, sợ mình tổn thương cô quá sâu, sợ cô không còn tình cảm gì với tôi, sợ cô sẽ không trở về.

Sau đó, tôi nhìn thấy nhật ký của cô, nhật ký rất dày đến mấy quyển, trước kia tôi lại không phát hiện. Trong nhật ký, phần lớn cô ghi lại chuyện về tôi, lúc tôi đọc diễn văn ở trên đài, khi tôi cứu cô ở bậc thang, hay chuyện cô nhặt được ví tiền của tôi. . . . .

Lục lại trí nhớ, tôi trở lại lúc học ở trường cấp 3, nhìn thấy cô bé kia, cô bé đó luôn yên lặng ở một bên nhìn tôi.

Tôi hiểu rõ, mình thật may mắn, vì được cô yêu sâu đậm như vậy

Càng thêm hiểu rõ, mình thật thất bại, bởi vì để cho cô cứ như vậy rời đi.

Phạm Vận tới tìm tôi, cô nói muốn đi Anh Quốc, cô hối hận vì mình đã phá hỏng mọi chuyện, cô nghe nói Tần Khinh đã rời đi, liền tới thăm tôi, hỏi một lần cuối cùng tôi và cô ấy có thể trở về như trước kia không?

Tôi cự tuyệt cô, có thể đời này tôi thiếu Phạm Vận rất nhiều. Quá khứ tốt đẹp, nhưng đã là quá khứ, cũng chỉ là một hồi ức mà thôi.

Phạm Vận đi, cô nói, cả đời này, sẽ không bao giờ gặp lại tôi.

Tôi có lỗi với cô, cho nên tôi không thể để mình tiếp tục phạm sai lầm. Tôi quyết định đi tìm Tần Khinh, tôi không muốn mình hối hận, tôi sẽ không từ bỏ cô.

Tần Khinh đi du lịch, cô đi rất nhiều nơi, không chút phấn son, tinh khiết như nước, lúc này cô đẹp hơn so với bất cứ lúc nào. Nhưng tôi không thể đến gần nhìn cô, chỉ có thể ở phía sau âm thầm bảo vệ cô.

Giúp cô lấy lại ví tiền, vì cô đánh với tên tắc xe, thậm chí thấy Hòa Nhất vào phòng cô liền giả danh bảo cảnh sát. Cuối cùng cô ở thôn nhỏ trong núi, tôi cũng vậy đi theo, nhờ những người trong thôn giữ bí mật cho tôi.

Nhưng cuối cùng, cô cũng phát hiện.

Cô muốn tôi đi, chỉ là, tôi làm sao có thể đi được.

Tần Khinh, em đã đi vào trái tim của anh, anh muốn kéo em ra, nhưng trái tim này, bị tàn phế mất rồi.

-----oOo-----

Chương 74

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày thứ hai vừa tỉnh lại, tôi biết ngay những ngày yên tĩnh của mình đã kết thúc – Vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy vô số thôn dân đứng bên ngoài tường rào củ kỹ chờ xem náo nhiệt. Đừng nói là thân thể khỏe mạnh, ngay cả người già yếu cũng chạy tới tham gia.

Nhìn đám người đông kịt kéo đến đây, tôi nhìn tường rào củ kỹ yếu ớt cảm thấy vô cùng sùng bái.

Thấy tôi mở cửa, trên mặt mọi người ai cũng đều lộ ra một loại vui mừng– Một bà bác bị rụng hết mấy cái răng chống gậy rung rẩy mà nói, cháu gái, tối hôm qua ngủ cùng giường với Tiểu Đường có thấy thoải mái không!

Vẻ mặt cứng ngắc của tôi cố nặn ra một nụ cười, sau đó từ từ lui về sau, nhìn Đường Tổng nói, chuyện do anh gây ra, tự mình giải quyết đi!

Đường Tổng rất là hợp tác, hắn bây giờ giống như một Tiểu Bạch Thỏ, bề ngoài đặc biệt thuần khiết, tư thái đặc biệt ngoan ngoãn. Nhưng nói thật, ngay cả tôi cũng không nắm được tâm tư của hắn sâu cạn thế nào.

Đường Tổng sau khi ra cửa cũng không biết sử dụng cái biện pháp gì, không lâu sau, mọi người cũng giải tán. Tôi cũng không muốn hỏi nhiều, trực tiếp đến trường dạy học. Vào buổi trưa, Đường Tổng lại đem cơm đến cho tôi, dĩ nhiên, trong đó cũng có phần cho hiệu trưởng cùng thầy giáo khác.

Có câu nói, ăn của người thì mang ơn người, hiệu trưởng bọn họ sau khi

cơm nước xong liền bắt đầu ở bên tai tôi không ngừng nói tốt cho Đường Tông.

Ở trường học phải nghe hiệu trưởng la mắng, ở trên đường phải nghe thôn dân khuyên can, về nhà thì, Đường Tông lại chết sống không chịu đi, tôi thật sáng suốt, mua thêm một cái chăn bông, ép buộc hắn ngủ trên sàn nhà. Mỗi lần Đường Tông ôm chăn ngủ trên sàn nhà thì cũng sẽ lộ ra một chút buồn bã trong ánh mắt, giống như tôi là một người độc ác. Nhưng nghĩ lại, rõ ràng là hắn da mặt dày muốn ngủ ở đây, oán tôi chuyện gì?

Tôi từ từ phát hiện, tuyệt chiêu của Đường Tông chính là giả bộ đáng thương, mỗi lần chọc tôi, không đợi tôi nổi giận, hắn liền lập tức biến thành một Tiểu Bạch Thỏ, chịu mọi uất ức, nhẫn nhịn, chỉ còn khóc là hắn chưa làm thôi. Làm cho tôi thật không đành lòng, chỉ có thể dần con tính. Cũng không thể không nhẫn, nhưng càng nhẫn hắn lại càng tiến thêm một bước. Cứ lặp đi lặp lại như thế hắn danh chính ngôn thuận ở trong phòng của tôi, mà thôn dân đối với hắn cũng thay đổi xưng hô từ Tiểu Đường biến thành người đàn ông của cô giáo Tần, mỗi lần nghe xưng hô này tôi liền lạnh cả người.

Cứ như vậy, thoáng một cái, lại qua thêm một tháng nữa, nháy mắt liền tới mùa hè.

Trước đây tôi có hứa với hiệu trưởng, học kỳ này kết thúc, tôi cũng sẽ không đứng lớp nữa. Bởi vì trước đó có liên lạc với mấy thầy cô giáo, cho nên không cần lo lắng học sinh không có người dạy.

Sau đó, tôi quyết định tiếp tục đi, đương nhiên là tránh xa Đường Tông. Nhưng Đường Tông cũng không phải đèn đã cạn dầu, hắn biết trước, không đợi tôi có gì động tĩnh gì. Tối hôm đó tôi đang viết giáo án, hắn đem một chén hoành thánh chiên giòn đặt ở trên bàn tôi.

Tuy tôi hiểu đây chính là viên đạn bọc đường của kẻ địch, nhưng không nhịn được thức ăn hấp dẫn, sau đó cầm đũa lên ăn.

Hoành thánh chiên dầu cay, cắn một miếng tan nhanh vào trong miệng, bánh nhân thịt bên trong có hạt sen, trong veo nhẵn nhụi. Tôi ăn thật ngon, Đường Tông bỗng nhiên nói, “Em phải đi sao?”

“Em có đi đâu?” Tôi phủ nhận.

“Bởi vì anh ở đây, cho nên em muốn đi sao?” Đường Tổng tiếp tục hỏi.

“Nếu như em trả lời đúng, vậy anh có thể rời đi không, trả lại thời gian thanh tĩnh cho em?” Tôi để đũa xuống, hỏi ngược lại.

Đường Tổng không nói.

Tôi thở dài, nói, “Đã như vậy, anh còn hỏi làm gì? Đường Tổng, em sợ nhất chính là hy vọng để rồi thất vọng, cho nên không muốn cho người khác hy vọng”.

Đường Tổng vẫn im lặng.

Sau khi ăn xong, tôi chỉ huy hắn đem chén bưng đi rửa, thừa dịp đó chạy đi vẩy nước lạnh vào mặt. Khi trở về phát hiện hắn đang mắc màn, trải giường chiếu, trên cánh tay, trên cổ, nổi rất nhiều những mụn đỏ nhỏ – Mùa hè này đặc biệt rất nhiều muỗi, diệt muỗi cũng vô dụng, chỉ có thể dùng màn, nhưng những ngày này Đường Tổng đều ngủ sàn nhà, tất nhiên phải bị muỗi đốt.

“Anh về nhà đi, trên đất không có màn, em không muốn sáng sớm ngày mai tỉnh lại phát hiện anh bị muỗi đốt đến khô máu”. Tôi khuyên nói.

“Không có sao, anh không sợ muỗi”. Tuy là nói như vậy, nhưng Đường Tổng lại lộ ra ánh mắt Tiểu Bạch Thỏ đó nhìn tôi.

“Tối nay anh phải trở về”. Tôi ra lệnh.

“Anh thật sự không có sao”. Đường Tổng vẫn còn mạnh miệng.

“Anh phải trở về”. Tôi nói, tôi thật không muốn Đường Tổng trở thành bữa tiệc lớn cho những con muỗi đó.

“Nếu không, hôm nay anh tạm thời ngủ với em?” Đường Tổng hỏi, vẻ mặt kia đặc biệt thuần khiết.

“Hôm nay, anh là thậnhất định phải đi về”. Thanh âm của tôi rất nhẹ, nhưng là rất kiên quyết.

Đường Tổng nhìn tôi một hồi lâu, cuối cùng gật đầu.

Đợi hẵn đi, tôi nằm trên giường, bắt đầu hưởng thụ giấc ngủ một mình đầu tiên của mấy tháng qua. Nhưng lần qua lộn lại hơn một giờ cũng không còn ngủ được, cuối cùng bất đắc dĩ đứng dậy, mở cửa phòng, nhìn Đường Tổng vẫn đứng ở cửa ra vào cho muỗi đốt nói, “Vào đi”.

Trên cánh tay hẵn, trên bắp chân tất cả đều là những mụn đỏ, sưng thành một mảnh. Tôi thoa thuốc cho hẵn, sau đó thở dài nói, “Đường Tổng, anh tội gì phải làm như vậy?”

“Đại Khinh, anh chỉ là muốn coi chừng em”. Đường Tổng nói. “Anh biết rõ, em lại muốn đi”.

“Nếu em muốn anh lại theo dõi em, cho dù anh canh chừng em ngày đêm cũng vô dụng”. Tôi nói.

Đường Tổng chợt cầm tay của tôi. “Em thật đối với anh không còn tình cảm sao?”

Tôi khẽ cắn chặt môi dưới, gật đầu. “Đúng vậy”.

Tôi nhìn hẵn, nói dối.

Nghe vậy, Đường Tổng cũng không có buồn, hẵn khẽ mỉm cười, con ngươi bên trong phản chiếu bóng dáng của tôi. “Không sao, anh đối với em còn có rất nhiều rất nhiều tình cảm, đủ chúng ta sử dụng”.

“Đủ dùng không?” Tôi hỏi. Đường Tổng đã thay đổi.

“Đủ dùng hay không, phải thử qua mới biết”. Đường Tổng nói.

“Như vậy em cho anh biết, em đã làm, trước kia không phải chúng ta cũng đã thử qua một lần sao? Em đối với anh có rất nhiều rất nhiều tình cảm, em cho là đủ chúng ta sử dụng, nhưng sự thật nói cho em biết, không đủ, vĩnh viễn không đủ, chỉ cần có một bên không dốc lòng, bên kia cố gắng thế nào đi nữa cũng chỉ là uống công”. Tôi đẩy hẵn ra, đứng lên.

Đường Tống ngồi ở trong màn, lụa mỏng màu trắng bao trùm hẳn, mọi thứ trước mặt mờ mờ. Hấn nhẹ giọng nói, “Tần Khinh, thật ra thì hiện tại hai chúng ta đều có tình cảm, chỉ là em đem nó nhốt lại, em sợ mình bị thương, em không phải dám làm càn, đúng không?”

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng cười. Quả nhiên, hẳn nhìn ra tôi đang nói dối.

Tôi đối với hẳn tình cảm nhiều như vậy, làm sao có thể nói hết là hết đây.

Hắn nhìn tôi, chậm rãi nói. “Tần khinh, tình cảm của anh đối với em, không phải kiểu một ngày là có được, đó là tình cảm được vun đắp do chung sống lâu dài, ngày từng ngày tích lũy mà thành, nó giống như một con sông chảy dài, vì vậy em không cảm nhận được. Lúc anh nhìn em cười, lúc ôm anh, hay là lúc anh hôn em, anh muốn em, anh nói muốn em sinh con cho chúng ta. . . . . Những thứ kia, đều là tình cảm thật của anh đối với em, là thật, là phong phú. Từ đầu chí cuối, giữa chúng ta, tình không chỉ có một mình em bỏ ra, anh thật sự là muốn cùng em sống đến già, đối tốt với em, yêu em. Chuyện Phạm Vận, anh rất xin lỗi, trước đây anh không xử lý ổn thỏa đoạn tình cảm này làm cho em bị tổn thương, thì chuyện anh bị trừng phạt là đương nhiên. Bởi vì trong lúc anh chưa hoàn toàn quên cô ấy thì lại kết hôn với em, anh cho rằng chúng ta chỉ là hai người thất bại trong tình yêu kết hợp với nhau, nhưng lại không hề biết, em vì anh, hy sinh như thế nào, bỏ ra tình cảm sâu đậm ra sao. Sau khi kết hôn, dần dần anh bắt đầu tìm hiểu em, em mang đến cho anh niềm vui, chúng ta cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, vượt qua nhiều khúc quanh co như vậy, hưởng thụ nhiều sung sướng như vậy, đến cuối cùng, anh biết anh yêu em. Đúng vậy, yêu em cũng không khó khăn, tuyệt đối không. Rồi sau đó, anh để cho em thất vọng – Phạm Vận trở lại, anh chỉ nghĩ đến cảm giác áy náy của mình với cô ấy, lại quên mất thân phận của mình, anh đã là chồng của em, anh không có quyền bắt em thông cảm với người yêu cũ. Anh lại một lần nữa làm em thất vọng đến nỗi phải đi xa, sau khi em đi, lúc này anh mới hiểu tình cảm của em đối với anh. Tần khinh, buổi sáng hôm đó sau khi em rời đi, sau khi anh tỉnh lại, nhìn quả Belle bên giường, nghĩ tới đêm trước em nói ra tình cảm của mình, loại cảm giác đó, thật rất khó chịu, anh hối tiếc đến nỗi muốn đem chính mình xé thành từng mảnh. Anh là một thằng ngu, mới có thể để cho em rời đi”.

Sau khi nghe hẳn nói, trái tim tôi giống như sen nở hoa, phân biệt không rõ đâu là yêu đâu là may mắn.

-----oOo-----

Chương 75

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hạnh phúc nhất là, ít nhất trong cuộc đời này, người đàn ông tôi yêu nhất, thật sự yêu tôi.

Đau chính là, việc đời luôn luôn thay đổi, chúng tôi cứ thế lướt qua nhau.

“Dừng đi”. Đường Tống cúi đầu khản khoản. “Tàn khinh, đừng rời khỏi anh”.

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng nuốt nước mắt và đau khổ trở ngược vào tim – Nếu như mặc cho quá khứ che kín hai mắt, làm sao có thể nhìn thấy phong cảnh đây?

Hít thật sâu vào, sau đó tôi mở miệng, thanh âm bình tĩnh trong veo. “Đường Tống, em phải đi, hơn nữa còn là đi một mình. Không phải em không tin anh, cũng không phải không tha thứ cho anh, mục đích em ra đi chỉ là muốn tìm lại chính mình. Gần một năm qua đi, em vẫn luôn suy nghĩ. Trước đây, khi sống cùng với anh em đã không còn là chính mình, có thể nói, từ lúc yêu anh, em đã không còn là chính mình. Em tự ti, em ỉn hẫn, em trầm mặc, em xem anh là tất cả cuộc đời của em. Anh là người quan trọng nhất, là duy nhất, cuộc sống của em giống như chỉ vì anh mà sống, từ khi bắt đầu yêu anh, em đã không còn tự do. Em yêu anh tám năm, nhót mình tám năm, đến cuối cùng nhìn lại, mình từ từ biến thành một người cố chấp, mềm yếu, đáng thương, luôn không có cảm giác an toàn. Em yêu anh rất nhiều, nhưng cuộc đời vốn không hoàn hảo. Rời khỏi anh, tránh xa anh, cũng không phải không còn tình cảm với anh, mà là muốn tìm lại mình một cách trọn vẹn nhất, em muốn trở thành duy nhất trong lòng của người mình yêu, anh có thể hiểu không?”

“Sự xuất hiện của anh, làm em cảm thấy cản trở vậy sao?” Tròng mắt Đường Tống tối lại.

“Đúng vậy, anh không giúp được gì cho em, bất cứ ai cũng không thể giúp được em, đoạn đường này chỉ có một mình em đi”. Tôi nói.

“Sự lo lắng trong lòng em, đã không còn là vấn đề tình cảm giữa chúng ta nữa rồi”. Đường Tổng tổng kết.

“Thật ra thì, cho tới nay em không nghĩ vấn đề giữa chúng ta xuất phát từ tình cảm, mà là chính em”.

Trước đây tôi chậm một bước để Phạm Vận tiếp cận Đường Tổng, cho nên, cũng không thể trách tạo hóa trêu người, chỉ nên trách tôi quá mức nhút nhát.

Cũng không thể trách Đường Tổng sau khi kết hôn vẫn lạnh lùng đối với tôi, chỉ trách tôi quá mức trầm mặc.

Cho nên, cũng không thể trách Đường Tổng chưa cho tôi đầy đủ cảm giác an toàn, chỉ trách tôi quá không tự tin.

Tôi không hối hận khi hiểu ra đạo lý này, thiên hạ không có bữa ăn nào là miễn phí, chúng tôi phải trả một cái giá thật cao mới có thể hiểu ra chân lý của cuộc sống này.

Đối với tương lai, tôi không biết gì cả, nhưng cũng không mờ mịt. Bởi vì tôi đã tìm được chính mình, cho nên hành động việc làm đều có khuynh hướng cảm xúc, không còn nông nổi nữa. Tôi tin tưởng có một ngày, tôi sẽ hiểu mình đến cuối cùng là muốn cái gì.

Mà bây giờ, cái tôi muốn làm, chính là muốn tìm lại chính mình.

Tôi cũng từ từ hiểu được đạo lý này, mấy tháng nay ở cùng Đường Tổng, tôi đã hiểu rõ hơn về hắn, còn nhiều hơn hiểu rõ mình, cũng hiểu rõ tình cảm giữa chúng tôi hơn. Sau khi cùng hắn nói chuyện phân tích, tôi càng hiểu ra, vấn đề của tôi, không phải Phạm Vận, không phải Đường Tổng, mà là tôi.

“Anh có thể hiểu em sao?” Tôi hỏi Đường Tổng, “Anh có thể hiểu tại sao em phải đi một mình chưa?”

Đường Tổng nhìn tôi, ngũ quan hiền hậu, đáy tròng mắt là một mảnh dịu dàng. “Tần Khinh, anh không hiểu lắm, nhưng anh sẽ đợi”.

“Đừng chờ em, có lẽ ở trên đường, em sẽ gặp một ai đó thích hợp với em, sẽ đồng ý gả cho hấn, cho nên anh đừng chờ em”. Tôi nói.

Đường Tống mỉm cười, mang theo tư thái kiên định. “Chờ đợi hay không chờ đợi, không phải anh, hay em có quyền quyết định, chỉ có thể do chỗ này quyết định”.

Hấn chỉ vào trái tim của mình, nhẹ giọng nói, “Anh sẽ không đi, chỉ ở chỗ này, đợi em”.

Học kỳ vừa kết thúc, tôi liền dọn dẹp mọi thứ rời đi, ngày hôm đó, thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời ập ập, tôi đi tới chân núi, quay đầu nhìn lại thấy bên trong căn phòng nhỏ một bóng dáng cao lớn màu trắng – Đường Tống giống như một thân cây, đứng đưa qua lại.

Tôi thu anh mắt của mình, xoay người, rời đi.

Tôi không biết mình có trở lại hay không, điều duy nhất có thể xác định, tương lai mình chắc chắn sẽ có những quyết định tốt hơn.

Tôi lên đường đi Tây Tạng, nghe nói nơi đó bầu trời còn tinh khiết hơn so với ánh mắt trẻ con.

Mới tới cao nguyên, phản ứng của thân thể tôi không được tốt, không có ra ngoài chụp ảnh như trước, ở trong nhà trọ nằm chùng mấy ngày, thiếu chút nữa chết đi. Thật vất vả mới thích nghi được với môi trường mới, kết quả có người tìm tới – lần này không có gì mờ ám, người tới chính là Duy Nhất.

“Có phải các người gắn máy theo dõi trên người tớ hả?” Tôi hỏi. “Sao ai cũng có thể tùy tiện tìm được tớ thế này?”

“Muốn tìm thấy cậu không nhất thiết phải sử dụng công nghệ cao của máy theo dõi đâu?” Gần một năm không thấy, Duy Nhất vẫn như cũ là một người chuyên châm chọc người khác.

“Tìm tớ có chuyện gì?” Tôi hỏi.

Duy Nhất hung tợn khạc ra mấy chữ. “Nhớ cậu”. Sau đó ôm tôi, khóc như ai lấy mất châu báu.

“Dừng, dừng, dừng ngay, tới vẫn bình an vô sự? Đừng làm cho tớ có cảm giác như mình bị uất ức lắm vậy”. Tôi vội vàng khuyên nhủ.

“Tớ không khóc vì cậu, tớ khóc là vì hai ta chúng ta đã bỏ phí tuổi thanh xuân của mình”. Một năm không thấy, Duy Nhất trở thành văn sĩ rồi.

Chỉ là một hai năm trôi qua, hai chúng tôi một người thành mẹ, một người ly dị chồng, tôi còn nhớ trước đây không lâu chúng tôi vẫn còn là thiếu nữ thanh xuân kia mà, thời gian trôi qua, thật là tàn nhẫn.

Thân thể Duy Nhất giống như tôi, cao nguyên thật không thích hợp với chúng tôi, chúng tôi vừa mới gặp nhau cô liền ngã bệnh, tôi vội vàng chạy trước chạy sau bưng trà dâng nước cho cô. Mặc dù đang mang bệnh, nhưng Duy Nhất vẫn không thay đổi, tận dụng triệt để, nói chuyện không ngừng.

“Anh tớ đi để đô rồi, đoán chừng không trở lại, đều là cậu gây ra”.

“Dạ dạ dạ, tớ tội đáng chết vạn lần”.

“Đúng rồi, Hòa Nhất cũng rời đi, đoán chừng chờ cậu sinh đứa thứ hai thì mới sẽ trở về”.

“Ừ, chắc phải đợi đến năm 2022”.

“Còn nữa..., cái tên Tô cái gì đó Minh, cùng một nữ đồng nghiệp trong bệnh viện kết hôn”.

Mẹ kiếp, khó trách người này gần đây không có liên lạc với tôi, quá bạc tình rồi.

“Đại Khinh a Đại Khinh, cậu nhìn cậu xem, phong lưu gần nửa đời vô ích, quay đầu lại một móng cũng không còn”. ^ _ ^

“Dạ dạ dạ, là tớ phụ lòng thiết tha hy vọng của Đảng Hòa Quốc đối với tớ, tớ sẽ tự giác viết 10.000 chữ kiểm điểm”.

“Tớ nói Đại Khinh này, vì sao cậu càng ngày càng lẻo mép?”

“Tớ nói Duy Nhất, vì sao cậu càng ngày càng nhiều chuyện vậy”.

Vẫn là chị em tốt như cũ, vừa cãi vả xong liền quay lại ôm nhau.

Đợi cô nhiều chuyện xong rồi, cũng đến lượt tôi. “Duy nhất, cậu không phải chăm Tĩnh Hạ à?”

“Ném cho ba nó chăm mấy ngày, con cũng không phải là một mình tớ sinh ra, hấn cũng cần có trách nhiệm làm ba”. Duy Nhất nói.

“Hấn đối với đứa bé như thế nào?” Tôi hỏi.

“Rất nuông chiều, tính xấu của Tĩnh Hạ cũng do hấn mà ra”. Duy Nhất cau mày.

“Vậy cậu cùng cha của nó, làm hòa chưa?”

“Thỉnh thoảng tới nhà của tớ qua đêm”. Duy Nhất nói thật.

Tôi từ chối cho ý kiến.

“Cậu cảm thấy, tớ có nên làm hòa với hấn không?” Duy Nhất hỏi.

“Muốn làm hòa thì làm hòa, không muốn làm hòa thì thôi, Duy Nhất, làm thế nào miễn cậu vui vẻ là được”. Tôi khuyên.

“Là tớ không bỏ được hấn, nhưng trong lòng luôn có cái gai”. Duy Nhất rũ mắt. “Mỗi lần nghĩ tới hấn từng bỏ rơi Tĩnh Hạ, tớ liền hận không được gặm xương của hấn”.

“Không phải loài người được tiến hóa từ sinh vật sao, chúng ta ai cũng sẽ phạm sai lầm. Không có bất kỳ đoạn tình cảm nào là hoàn mỹ không tỳ vết, Romeo buổi sáng yêu Rosalind, buổi chiều liền nhòem lên Juliet, không như thế thì làm sao lưu danh muôn đời, mọi người ai cũng đều biết đến đoạn tình yêu đẹp đó? Duy Nhất, yêu chính là tha thứ”. Tôi nói.

“Cậu không phải là rất ghét Đoạn Hựu Hồng sao? Tại sao lại bắt đầu nói giúp hấn rồi hả?” Duy nhất hỏi.

“Tớ ghét hấn, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, nhìn cũng hiểu, cậu

chỉ yêu một mình hấn, hạnh phúc của cậu chỉ có thể từ hấn”. Tôi nói.

“Biết không? Tớ ghét nhất cậu nói lời thật lòng”. Duy Nhất u oán.

“Sau khi tiếp thu ý kiến của cậu, hấn cũng biết hấn sai lầm, sau đó gắng mà chỉnh sửa hấn, dần dần hấn sẽ thay đổi thôi”. Tôi khuyên.

“Vậy còn cậu? Cũng sẽ tha thứ Đường Tống chứ?” Duy Nhất hỏi.

“Phải đem vấn đề cụ thể ra mà phân tích”. Tớ nói.

“Ý tớ là, đừng để ý đến hấn, ở chỗ này tìm đàn ông khỏe mạnh, đẹp trai”. Duy nhất bắt đầu chảy nước miếng rồi.

-----oOo-----

Chương 76

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chờ Duy Nhất nghỉ ngơi và thích nghi với môi trường mới, hai chúng tôi tổ chức thành một nhóm, lại bắt đầu gieo họa cho nam đồng bào Tây Tạng. Đoán chừng Duy Nhất ở nhà một năm chăm con, bản tính đề nén quá lâu, vừa đánh hơi thấy đàn ông đoan chính liền dằn không được. Tuy nói Duy Nhất khuôn mặt nhỏ bé rất chuẩn, nhưng ánh mắt kia quá lộ liễu rồi, nam đồng bào có tặc tâm không có tặc đảm, cũng không dám đến gần, sợ hai chúng tôi dùng sắc dụ bọn họ buôn bán nội tạng người.

Tôi cau mày, nói “Nếu tiếp tục như vậy, đừng nói hoa đào, ngay cả hoa cúc cũng bị cậu tiêu diệt”.

“Có thể diệt đều là hạng người hời hợt, chết không đáng tiếc”. Duy Nhất mạnh miệng.

Nếu không có trai đẹp, thì có thức ăn ngon cũng tốt, bột mì, trà sữa, rượu lúa mì, thị bò hong gió, lưỡi bò chung, mọi thứ đều đem ra, tôi đoán chừng lại có không ít trai đẹp bị tướng ăn của chúng tôi dọa rồi. Sau khi ăn xong liền bắt đầu đi tham quan, hôm nay quyết định đi thăm cung điện Potala, Duy Nhất nghe một hướng dẫn viên du lịch bên cạnh ca tụng

cung điện này là nơi chứng kiến tình yêu của Tùng Tán Kiền Bồ cùng Văn Thành công chúa, lại lập tức bắt đầu châm chọc, nói hai người kia căn bản chính là hôn nhân chính trị, cả hai đều không có tình yêu, nếu không vì sao sinh hoạt lâu như thế mà ngay cả con cái cũng không có?

“Người ta là công chúa nói không chừng là muốn kiểm chế? Cậu xem tó cùng Đường Tổng sống với nhau thời gian dài như vậy cũng không có con thì sao?” Tôi nói.

“Tính chất không giống nhau, tên Đường Tổng kia tuyệt đối thân thể có vấn đề nên sinh không được, thật tốt khi cậu không đi theo hắn”. Duy Nhất kết luận.

Đang lúc này, điện thoại Duy Nhất vang lên, vừa nhìn thấy số Đoàn Hựu Hồng, lập tức bỏ chạy ra xa nhận điện thoại. Tôi cũng không muốn quấy rầy, một mình đi tham quan . Cung điện Potala thật hùng vĩ, đèn cheo leo, đi lại ở trong đó, làm người ta chợt cảm thấy mình rất nhỏ bé. Đi tới đi lui, bất tri bất giác đi đến nơi để kinh thư làm bằng những ống tre, cảm giác những ống tre màu đồng trang nghiêm đó hiện lên bề dày của lịch sử, đi tới, đầu ngón tay chạm vào, lướt qua những ống kinh, tâm tư trong nháy mắt thanh thản, trong đầu thoáng qua vô số hình ảnh hỗn loạn, những hi vọng ảm đạm nửa đời người cũng bình yên rơi xuống đất, im ắng yên tĩnh .

Khi lướt đến ống kinh thư cuối cùng thì tôi dừng lại, quay đầu, đập vào trong mắt là một hình ảnh màu trắng, trong lòng chợt cứng lại.

Vậy mà khi định thần lại, thì phát hiện ra người đàn ông áo trắng đó có vóc dáng tương tự Đường Tổng.

Thì ra là, tất cả hỗn loạn cũng có thể để xuống, duy chỉ có người này, mới có thể khơi lên nhưng hạt bụi trong lòng. Đi lâu như vậy, được rồi mất, vẫn trốn không thoát bóng dáng màu trắng ấy.

“Nhìn xem cậu vẫn chưa dứt tình, con người cũng muốn rút ra rồi, đúng là không có tiền đồ”. Thanh âm của Duy Nhất vang lên ở sau lưng tôi.

“Người nợ đáng đáp không tệ”. Tôi nói.

“Người nợ rất giống Đường Tổng”. Duy Nhất vạch trần.

Tôi không nói.

Duy nhất thở dài. “Xem ra Đường Tổng thật sự là khắc tinh trong cuộc đời của cậu, thôi, trở về tìm hấn đi, tớ thấy một năm này hấn đi theo cậu khắp nơi, cũng coi là thật lòng”.

Tôi lắc đầu một cái.

“Còn muốn tìm kiếm chính mình?” Duy Nhất cau mày. “Tớ nói Đại Khinh này, muốn tìm lại chính mình không nhất thiết phải dựa hết vào du lịch là có thể thành công, cậu nhất định phải trở về với cuộc sống, trở về với bạn bè”.

Lời nói của Duy Nhất làm cho tôi xúc động rất lớn, đúng vậy, cuối cùng tôi vẫn phải trở về cuộc sống, đây chẳng qua là vấn đề thời gian.

Buổi tối hôm đó, tôi dùng điện thoại của khách sạn gọi cho Đường Tổng— lúc rời đi, hấn đưa cho tôi số điện thoại của hấn, nói nếu như muốn tìm hấn thì gọi số này, bất luận sớm tối, hấn cũng sẽ nghe – đây là số điện thoại chỉ thuộc về một mình tôi.

Tôi gọi, nhưng bên kia, chỉ có một giọng nói lạnh băng của người phụ nữ – “Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”.

Thật ra thì, nếu gọi cũng không biết sẽ nói gì, có lẽ chỉ muốn nghe giọng nói của hấn một chút.

Thở dài, đặt điện thoại xuống, cũng bỏ luôn ý định gọi điện thoại cho hấn.

Tối hôm đó, tôi không thể gọi cho Đường Tổng, nhưng ngày hôm sau, Duy Nhất lại nhận được điện thoại của bà ngoại tôi – kêu tôi trở về một chuyến.

Mẹ bệnh nặng.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng yếu ớt như thế này của mẹ, ở trong lòng tôi, bà là hoàn mỹ ưu nhã cứng rắn lạnh như băng, vì vậy ở bệnh viện nhìn thấy bà gầy chỉ còn xương bọc da thì tâm tình của tôi phức tạp

khó có thể tưởng tượng.

Bà nằm ở trên giường bệnh, thần trí đã lâm vào trạng thái hôn mê, mà trên người của bà, chen vào rất nhiều cái ống, cả người gầy như bộ xương.

Ung thư vú thời kỳ cuối, khi phát hiện mẹ đã suy kiệt không còn chút sức lực nào, mẹ cũng cự tuyệt trị liệu.

Ông Bà Ngoại cũng già đi rất nhiều, một năm qua này, xảy ra rất nhiều chuyện. Nhìn bọn họ đầu đầy tóc bạc, tôi bắt đầu ý thức được mình quá ích kỷ.

“Mẹ con, nó bị bệnh nhưng không nói với ai hết, cứ như vậy mà gắng gượng, nó một lòng muốn chết sớm”. Bà ngoại nhắm mắt lại, cổ họng nghẹn ngào.

Bà ngoại cả đời trải qua rất nhiều chuyện, coi như kiên cường, nếu là người khác, đoán chừng đã chống đỡ không nổi.

“Con hiểu, Tần Lệ chết đi, là một đả kích quá lớn đối với bà, bà mất đi mục tiêu sống, sinh mạng cũng suy sụp ngay sau đó”.

Nhìn dung nhan bị tâm ma hành hạ của bà, trong lòng tôi vô cùng phức tạp, tôi quyết định ở lại chăm sóc cho bà – vì thời gian tôi sống cùng bà đã không nhiều.

Trên thế giới duy nhất đoán không ra, chính là lòng dạ con người, duy nhất không lường trước được, chính là sinh mạng.

Mẹ tôi thân thể rất suy yếu, vẫn ngủ mê man, mãi cho đến buổi chiều mới tỉnh lại. Nhìn thấy tôi trong nháy mắt, bà rất kích động, mấp máy môi muốn nói chuyện. Tôi dán lỗ tai ở bên miệng của bà, qua thật lâu, mới nghe rõ lời của bà.

“Tiểu Lệ, con trở về rồi”.

Thần trí bà không minh mẫn, lại nhận nhầm tôi thành Tần Lệ.

Tôi gật đầu một cái, nói, “Đúng vậy, mẹ, con đã trở về”.

Lúc này bà mới an tâm, cầm thật chặt tay của tôi, lại từ từ ngủ.

Tôi ngồi ở trước giường bệnh, nhìn mẹ nắm tay của tôi, gầy yếu nhưng lạnh như băng, từ trước tới nay, tôi và bà chưa từng có hành động thân mật như vậy, khi còn bé nhìn Tần Lệ luôn rúc vào trong ngực bà, tôi luôn ghen tỵ.

Nhưng không ngờ tới, một ngày, bà sẽ nắm tay của tôi – cho dù đây chỉ là một hiểu lầm.

Tôi ngồi như vậy đến tối thì ông ngoại vào thay cho tôi đi ăn tối. Cảm giác đói bụng ập tới, vừa đứng bên cạnh bệnh viện có một quán hoành thánh, mặc dù hoàn cảnh không tốt, nhưng mùi vị tuyệt ngon, tôi ngồi xuống, gọi một chén, ngồi ăn.

Bên trong làm cho tôi một chén hoành thánh, nhân hạt sen trong veo nhẵn nhụi, làm tôi không khỏi nhớ lại trong phòng nhỏ ở thôn trên núi, Đường Tổng vì tôi nấu chén hoành thánh.

Hắn tắt máy, chứng tỏ hắn đã buông tay. Cũng tốt, mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình. Hắn theo đuổi một năm, coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Tôi đang vừa ăn vừa nghĩ, chợt một người ngồi xuống ở trước mặt tôi. Tình cảnh này quá quen thuộc, tôi ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy một người quen cũ – Tô Gia Minh.

“Bạn học Tần Khinh, cuối cùng cậu cũng chịu trở lại”. Hắn cắn răng nghiêng lợi nói.

“Bạn học Tô Gia Minh, nghe nói cậu kết hôn”. Tôi nhìn hắn mỉm cười.

Hắn tạm ngừng, tiếp tục trút giận. “Tớ cũng không thể đợi cậu cả đời”.

“Ai cho cậu chờ tớ?” Tôi vội vàng nói rõ.

“Được, được, được coi như tớ tự mình đa tình”. Tô Gia Minh giận dữ.

“Cũng kết hôn rồi, về sau đừng giở tính trẻ con như vậy nữa. Đúng rồi,

lúc nào thì mang bà xã của cậu tới giới thiệu đây”. Tôi nói.

“Thôi đi, bà xã tớ là đại mỹ nhân, sợ cậu tự ti thôi”. Tô Gia Minh nhẹ giọng hừ hừ.

“Thôi đi, Tần khinh tứ da mặt còn dày hơn thành tường, tuyệt đối sẽ không tự ti”. Tôi tranh cãi với hắn.

Chậm chạp, ăn xong hoành thánh, tôi muốn trở lại bên cạnh mẹ, liền tính tiền cùng hắn tạm biệt.

“Vội vã như vậy làm cái gì?” Tô Gia Minh hỏi.

“Tớ muốn về bệnh viện chăm sóc bệnh nhân”. Tôi giải thích.

Tô Gia Minh thở dài. “Tần Khinh, cái người này quả nhiên cả đời thiếu nợ hắn”.

“Thiếu người nào?” Tôi thật sự không hiểu tại sao Tô Gia Minh lại nói như vậy.

“Còn có ai ngoài Đường Tổng. Cậu xem, cậu hy sinh cho hắn nhiều năm thanh xuân như vậy, thật vất vả rồi đi, cho là có thể thoát khỏi hắn, ai ngờ người này lại thành người sống đời sống thực vật, chuyện này không phải kích thích sự đồng cảm của cậu sao? Tớ thấy cả đời này cậu sẽ dính cùng một chỗ với hắn. Chỉ là Tần khinh tứ nhắc nhở cậu, tình huống của hắn như thế nói không chừng mười mấy hai mươi năm cũng không tỉnh lại, tớ khuyên cậu nên thực tế một chút, sớm mà tính toán đi”.

Tô Gia Minh một mình đọc thoại làm cho máu của tôi trong nháy mắt dần lạnh.

Mặc dù không nghe rõ ràng trước sau, nhưng có một câu hắn nói, tôi nghe rất rõ ràng – Đường Tổng thành người sống đời sống thực vật.

-----oOo-----

Chương 77

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong nhất thời tôi không thể suy nghĩ được gì, trong đầu như có vô số đàn quạ bay qua, trước mắt bỗng nhiên mờ mịt.

Về sau tôi mới biết, ngày thứ hai sau khi tôi đi Đường Tổng gặp chuyện không may, bên cạnh trường học có một con sông, mùa hè nước sông chảy xiết, bơi lội vào thời gian này rất là nguy hiểm. Mặc dù cha mẹ thầy cô giáo nhắc đi nhắc lại không cho phép trẻ con đến gần sông, nhưng bọn học sinh không chống cự nổi sự mát mẻ của nước sông hân dãn, thỉnh thoảng len lén chạy đi. Mà buổi trưa ngày hôm đó, chính là một trong những ngày nóng nhất trong năm, bốn học sinh thừa dịp cha mẹ ngủ trưa không ai trông nom, len lén chạy đến bờ sông bơi lội, vô ý bơi vào trong dòng nước chảy xiết, tính mạng rất nguy kịch, Đường Tổng nghe tiếng kêu cứu, chạy tới bờ sông nhảy xuống cứu chúng. Nhưng nước sông chảy xiết, bọn trẻ con lại không ngừng giãy giụa, trong lúc đang cố gắng cứu đứa thứ tư, thì một con sóng to đánh tới, hấn bị nước sông cuốn đi.

Thôn dân chạy tới ngay sau đó, em học sinh thứ tư đã bị nước cuốn trôi đã chết, còn Đường Tổng cũng bởi vì bị nước cuốn trôi nên rơi vào trạng thái hôn mê, bác sĩ nói, nếu tình trạng người sống thực vật như thế này mà trôi qua mấy tháng, tình hình sẽ ít có chuyển biến tốt, cho dù sau này tỉnh lại, cũng sẽ không hoàn toàn hồi phục.

Số điện thoại hấn đưa cho tôi, còn nói chỉ một mình tôi mới có thể gọi, chắc là bị mất vào lúc đó, không biết rơi ở đâu.

Lần này, chúng tôi một lần nữa lại vụt mất nhau.

Trên giường bệnh Đường Tổng an tĩnh nhắm hai mắt, cho dù mang chụp dưỡng khí cũng không thể che hết vẻ mặt tuấn nhã của hấn. Từ lần đầu tiên tôi chăm chú nhìn hấn cho tới bây giờ, bao nhiêu năm tháng đã qua đi, bên cạnh đó cũng xảy ra không ít những chuyện ồn ào, chuyện xưa nhiều như vậy, làm sao một hai câu có thể nói cho người nghe hiểu rõ ràng.

Cha mẹ Đường Tổng vẫn làm bạn ở bên cạnh hấn, chỉ là một năm không gặp, họ cũng cũng già đi vài tuổi rồi. Đối với hai người già, tôi rất áy náy, còn chuyện nói dối mang thai nhất định làm cho bọn họ rất thất

vọng, mà thời điểm trước khi đi tôi cũng chưa nói câu xin lỗi với bọn họ. Hơn nữa – nếu như không phải vì tôi, Đường Tổng cũng sẽ không đến thôn nhỏ trong núi kia, có thể cũng sẽ không thành bộ dáng hiện tại như thế này.

Vậy mà cha mẹ Đường Tổng cũng không có ý trách móc gì tôi.

“Tiểu Khinh, chuyện trước kia đã là quá khứ, hiện tại mẹ chỉ hy vọng con ở bên cạnh Tiểu Tổng, giúp chúng ta kêu tỉnh nó tỉnh lại, mẹ cùng cha cũng sắp chịu đựng không nổi nữa rồi”. Trong mắt mẹ Đường Tổng chỉ có sự tiêu tụy.

Tôi đồng ý, cho dù bọn họ không nói, tôi cũng sẽ đồng ý.

Tôi bắt đầu lui tới giữa mẹ và Đường Tổng, hai bên đều cần sự chăm sóc của tôi, đối với người còn sống, phải gánh lấy trách nhiệm của mình, hơn nữa giữa bọn họ và tôi, cũng không chỉ là hai từ “Trách nhiệm” đơn giản như vậy. Khoảng thời gian này, tôi rất mệt mỏi, không chỉ có thân thể, mà còn tinh thần, chỉ mười ngày trôi qua, tôi gầy đi đến 5kg.

Thân thể của mẹ ngày càng gầy yếu, phần lớn thời gian, bà đều ở trạng thái ngủ mê.

Mỗi lần kiểm tra, bác sĩ nhú chặt chân mày sau đó nói cho chúng tôi biết thời gian của bà đã không còn nhiều lắm.

Cho dù tỉnh lại, mẹ cũng không nhận ra người trước mặt, bà dần dần quên hết mọi người. Tôi đang suy nghĩ, có phải bà đang bắt đầu một cuộc sống mới, nên mới đem những chuyện liên quan đến cuộc sống củ quên đi.

Chỉ có quên lãng, mới có thể có được một cuộc sống mới sao?

Ở bên kia Đường Tổng cũng không có tiến triển gì, nhưng mỗi ngày, tôi đều ở bên cạnh giường hắt cùng hắt nói chuyện.

Lúc thì nói những chuyện thú vị xảy ra ngày hôm nay.

“Đường Tổng, còn nhớ cái người tên Tô Gia Minh không, hắt cưới được một người vợ rất đáng sợ, lần trước hai người gây gỗ, hắt bị phạt ngủ

ban công gần nửa tháng, cuối cùng chịu không nổi chạy tới than thở với em”.

Lúc thì nói những chuyện cũ đã qua.

“Em nhớ ra trước đây còn học ở trường, em quả thật yêu thầm anh đến nỗi trở nên biến thái, có một lần ở căn teen anh muốn ăn món thịt bò xào, em cũng bắt chước ăn món thịt bò xào suốt một tuần lễ, sau lần đó mỗi khi nhìn thấy thịt bò em đều muốn ói”.

Cũng có lúc tôi đọc cuốn sách mà mình thích cho hắn nghe.

Bảo Ngọc xưa nay vẫn thích Tập Nhân có vẻ nhu mì, xinh xắn, bẽn nài Tập Nhân cùng mình diễn lại những việc nàng tiên Cảnh ảo đã chỉ dẫn trong mộng. (Trích trong Hồng Lâu Mộng)

Tôi vẫn không ngừng nói, nhưng hắn vẫn thủy chung không mở mắt ra.

Anh rốt cuộc muốn như thế nào mới chịu tỉnh lại đây? Đường Tông? Có phải anh muốn buông tay em?

Mùa hạ năm nay, ngọt ngào đến không thở nổi.

Ở trong bệnh viện, thường xuyên có thể gặp phải người quen, a Vane chính là một người trong đó, mối quan hệ của tôi cùng cô chưa bao giờ tốt, lại ngại chào hỏi, vốn định xem như người lạ thoáng qua là xong, nhưng cô chủ động gọi tôi lại.

Tôi dừng bước, nhìn cô cúi đầu một hồi lâu, mới nói, “Phạm Vận nhờ tôi nhắn với cô, cô ấy rất xin lỗi người nhà của cô, ý tôi là, về chuyện của Tần Lệ”.

Nghe đến cái tên Phạm Vận đó, tôi có cảm giác hơi hốt hoảng. Lắc đầu một cái, tôi nhìn a Vane nói, “Tình yêu vốn không thể miễn cưỡng, Tần Lệ thua, cũng không trách được ai, tôi cùng với người nhà cũng không thể nào lo lắng cho cô mãi được, cũng không ai có thể khuyên được cô”.

“Không tha thứ cho cô ấy có nghĩa là rất ích kỷ, nhưng tôi vĩnh viễn cũng không thể xem như không có chuyện gì xảy ra”.

“Không thể nào”.

Tôi cho là a Vane chỉ nói chuyện này, nhưng cô lại tiếp tục nói, “Còn có một chuyện về Đường Tổng”.

“Chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Lần đó, hấn bị thương dẫn đến hôn mê, khi hấn tỉnh lại trong bệnh viện, người hấn gọi tên chính là cô. Có điều Phạm Vận đứng lúc đứng ở đó, cho nên tất cả mọi người ngộ nhận tưởng rằng cô ấy làm cho hấn tỉnh lại. Phạm Vận cũng vì chuyện này mà thất vọng với Đường Tổng”.

“Tại sao bây giờ lại nói cho tôi biết?” Tôi hỏi.

A Vane cắn cắn môi dưới, chột thoải mái cười. “Tôi nhớ cô giúp Đường Tổng rất nhiều lần, tôi cũng hiểu trong lòng hấn cô là quan trọng nhất, nếu lần trước cô có thể kêu tỉnh hấn, tôi tin tưởng lần này cô cũng sẽ làm được như vậy”.

Tôi nhìn a Vane, đây là lần đầu tiên tôi nghiêm túc chăm chú nhìn cô. Cô thích màu trắng đen, thích ăn thịt hun khói, thích mặc áo theo phong cách Punk*, cô dùng bề ngoài trung tính để che giấu nội tâm tinh tế tỉ mỉ của mình.

*Một style của giới trẻ.

Thật ra thì, cô đã từng giống tôi, thì có cái gì khác biệt, hai người phụ nữ chúng tôi dùng hai phương thức khác nhau để yêu Đường Tổng.

Tôi gật đầu một cái, đáp ứng cô.

“A Vane”. Tôi nói với cô. “Tôi hy vọng cô có thể sớm tìm thấy hạnh phúc”.

Cô hiểu mục đích của tôi là gì, chê cười nói, “Cô thông suốt rồi sao?”

Tôi gật đầu, “Đã hiểu, nhưng nhận thấy thời gian quá muộn, để lại nhiều tiếc nuối”.

“Có lẽ chỉ là thử nghiệm, Tần Khinh, tôi chúc phúc cho cô cùng Đường

Tổng”. A Vane nói xong, xoay người rời đi.

Nhóm người kia từng ở bên trong Màu Sắc Phường ồn ào một trận, hôm nay, một đám người tự do nhưng lại như một con chim mỗi cánh, rồi rít bay đi, để lại cô đơn cùng nước mắt.

Có lẽ đúng như người xưa nói, thế gian không bữa tiệc nào là không tàn.

Trân trọng người trước mắt, quý trọng chuyện trước mắt.

Buổi tối tôi cùng với một nhân viên hộ lý phụ trách chăm sóc cho mẹ, đến nửa đêm thì tôi không chịu đựng được, ngủ gật ở trước giường bệnh.

Chợt cửa bị đẩy ra, Đường Tổng đứng ở ngay cửa, nhìn tôi, ánh mắt rất bi thương.

“Đường Tổng, anh đã tỉnh?” Tôi vui mừng.

Nhưng hắn lại nói, “Anh phải đi”.

“Anh đi đâu vậy?” Tôi muốn đứng lên, nhưng hai chân lại không có lực.

“Anh phải đi”. Hắn lặp lại câu nói này.

Nhìn ánh mắt của hắn, tôi nhất thời giống như bị hàng vạn mũi tên xuyên qua, đau không thở nổi.

“Đường Tổng, đừng đi, vì em, đừng đi”. Tôi khẩn cầu hắn.

Trong mắt Đường Tổng đầy vẻ đau thương giống như là hộp mực từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất. “Tần Khinh, anh phải đi”. Hắn vẫn như cũ lặp lại câu nói đó.

Nói xong, hắn từ từ lui về phía sau, từ từ biến mất trong sương mù dày đặc.

Tôi hoảng hốt sợ hãi, mở choàng mắt, trợn mắt nhìn vào hư không một hồi lâu, mới giật mình tỉnh lại, thật may đây chỉ là giấc mộng.

Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, tôi thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện chẳng

biết lúc nào, mẹ đã tỉnh lại, và lại đang nhìn tôi.

“Mẹ, có phải cảm thấy nơi nào không thoải mái? Con đi gọi bác sĩ”. Tôi vừa nói vừa nhấn chuông, nhưng tay lại bị bà kéo.

“Lựa hoa không buồn thất, đào mận không nhan sắc. Nhớ chàng chàng không về, trở về há quen biết?” Mẹ nhìn tôi, từ từ ngâm nga bài thơ này.

Tôi đứng tại chỗ, kinh ngạc mà nhìn bà.

“Đây là bài thơ mẹ thích nhất, từ nhỏ mẹ luôn nghĩ, mẹ muốn đem chữ “Khinh” trong bài thơ này đặt tên cho con gái của mẹ”. Mẹ tiếp tục nhìn tôi, trong mắt hoàn toàn xa lạ, tôi chưa từng thấy tình cảm dịu dàng như thế của bà.

“Tiểu Khinh, do mẹ quá yêu ba con, yêu đến nỗi có thể chết vì ông, thế nhưng ông chưa bao giờ yêu mẹ, chưa bao giờ”. Trong mắt mẹ rơi xuống một giọt nước mắt.

-----oOo-----

Chương 78: Đại kết cục . .

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi không biết phải trả lời như thế nào, tôi chưa từng có kinh nghiệm tâm sự những chuyện như thế này với bà.

“Ông đã lừa gạt tất cả tiền, tất cả tự ái, ông phá hủy cả cuộc đời mẹ, nhưng vì. . . . .”

Mẹ không tiếp tục nói nữa, nhưng tôi thấy, bà muốn nói cái gì đó.

Nhưng vì. . . . . Bà còn thương ông. Cuối cùng, thành hận, ông không có ở bên cạnh, cho nên hận tôi.

Tôi chính là người bị hại trong đoạn oan duyên này, nhưng đoạn oan duyên này lại cho tôi một sinh mạng.

Ai đúng, ai sai, giống như sau tai nạn xe hư hỏng nặng, hoặc là như chân với tay, phân biệt không rõ ràng.

Cuối cùng thì tôi có thể yêu, có thể hận ai đây.

“Tiểu Khinh, nghe nói con đi tìm ông ấy? Ông có. . . . . Nhắc qua mẹ không?” Mẹ cố gắng nuốt nước bọt xuống, rất khó khăn hỏi thăm.

Ánh mắt của bà, lại giống như là đứa trẻ, mang theo sự thuần khiết khát vọng thể lương.

“Ông tên là Thu Du, là một người đàn ông rất phong độ, đúng vậy, con đã gặp ông ấy”. Tôi ngồi chồm hổm như đứa trẻ, nhẹ giọng tai nói ở bên tai mẹ. “Mẹ, ông ấy nói cho con biết, năm đó cũng không muốn lừa gạt mẹ. Ông chỉ là muốn cầm khoản tiền kia đi làm ăn buôn bán, muốn tạo ra thật nhiều thật nhiều tiền, để mẹ con mình có những ngày tháng tốt hơn, nhưng vì ông thất bại, bần khốn vất vả, lại sợ mẹ thất vọng, nên không dám tới gặp chúng ta”. Tôi bịa ra một câu chuyện cũ, nếu như chuyện xưa có thể để làm cho người ta vui vẻ, thiệt giả có cái gì khác nhau chứ?

“Ông ta nói sự thật cho con biết?” Mẹ giùng giăng muốn suy nghĩ, nhưng lại bị tôi ngăn lại.

“Là thật, ông vẫn luôn nghĩ tới mẹ, ông vĩnh viễn nhớ người thiếu nữ mười chín tuổi đứng ở dưới tàng cây hoa anh đào, chấp tay sau lưng, ánh mắt kiêu căng lại yếu ớt, làm cho người ta không nhìn được muốn tới gần”.

Mẹ từ từ bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói, “Ngày đó, trên mặt ông tràn ánh sáng, rất đẹp trong mắt của mẹ, mẹ chưa từng gặp qua người con trai nào đẹp đến như vậy”.

Tôi cầm tay của bà, tay của bà đang từ từ trở nên lạnh.

“Ông đi về phía mẹ, mẹ rất khấn trương, nhưng lại không muốn biểu hiện ra, cứ như vậy gắng gượng. Ông đi tới, nhìn mẹ cười một tiếng, hoa anh đào sau lưng còn kém xa so với nụ cười của ông”.

Đôi mắt mẹ mở to không chớp, giống như đang từ từ tua lại đoạn phim.

“Ông nói, làm người mẫu cho ông có được không? Giọng nói của ông rất dễ nghe, giống như là mây, mềm nhũn, liên tục, rất hay rất dễ nghe. . . . .”

Mẹ vẫn đang cố gắng để nói, nhưng thanh âm đã yếu ớt đến nỗi không thể nghe rõ.

“Mẹ không có cách nào cự tuyệt, ông chính là một đám mây, mẹ muốn bắt, cũng bắt không được, muốn chạy trốn, cũng không trốn thoát, thân thể của mẹ mệt nhọc một chút, nhưng tâm mệt nhọc cả đời, cả đời cứ thế mà đi qua rồi. . . . .”

Tôi nhấn chuông gọi, bác sĩ chạy tới cấp cứu, một hồi ồn ào, tôi cảm giác được, tựa như có một bàn tay mềm mại mơn trớn gương mặt của mình, sau đó. . . . . Bay đi.

4 giờ 50 phút sáng, mẹ ra đi.

Ông bà ngoại mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng biết được tin tức này, vẫn không chịu nổi, bị bệnh liệt giường. Tất cả hậu sự của mẹ, cũng do một tay tôi lo.

Tôi đem tro cốt của mẹ an táng ở bên cạnh Tần Lệ, như vậy hai người bọn họ sẽ không cô đơn.

Bận rộn đến giữa trưa ngày thứ hai, tôi ngất xỉu, sau khi tỉnh lại nhìn thấy Duy Nhất cùng Đoạn Hựu Hồng đứng bên cạnh giường.

Tôi thở phào một hơi, sâu xa nói, “Trước kia cứ nghĩ bên cạnh tớ có đến mấy bảo vệ, không ngờ một năm sau chỉ còn sót lại hai người”.

“Chúng tớ coi như không tệ”. Duy nhất vừa nói xong liền muốn đánh tôi, nửa đường lại đỏ tròng mắt, thu tay lại, nói, “Đại Khinh, cậu gây đi quá”.

Tôi nhìn mình trong gương, quả thật không nhận ra người ở bên trong.

“Hiện tại ở Mỹ thịnh hành trào lưu gây mà” Tôi cười muốn đứng lên.

Đoạn Hựu Hồng nháy mắt với Duy Nhất để cho cô ngăn tôi lại, vừa nói,

“Chị Đại Khinh, mấy chuyện còn lại để tôi làm cho, chị phải cố gắng nghỉ ngơi thật tốt”.

Tôi trừng mắt nhìn hấn, nói, “Tiểu tử cậu muốn lấy công chuộc tội?”

Đoạn Hựu Hồng lại bắt đầu cọt nhĩa, nói, “Đúng nha, chị Đại Khinh đại nhân có đại lượng, cho tôi một cơ hội đi”.

Tôi hiểu bọn họ sợ thân thể tôi không chịu nổi, đều là ý tốt, tôi không thể phụ bọn họ, cũng liền đồng ý. Nằm trên giường truyền nước hết một ngày, chờ đến khi khỏe lại, lại bắt đầu đi đến phòng của Đường Tổng.

Duy nhất kéo tôi, nói, “Bà cô, ở yên một chỗ đừng tới đi, thật không muốn nghỉ thêm một chút nữa à?”

“Tớ là một nữ lưu manh như vậy, làm sao có thể nói nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi đây?” Tôi cười.

Duy Nhất lo lắng nhìn tôi, nói, “Đại Khinh, cậu muốn khóc phải không, cứ khóc đi, không ai cười cậu đâu, nếu ai dám cười, tớ lập tức biến người đó thành tàn tật”.

“Nào có ai an ủi người ta mà lại lưu manh như vậy?” Tôi nói.

“Đại Khinh, cậu đừng cố chịu đựng nữa, kiềm nén nhiều quá đến khi phát bệnh tớ không có tiền chạy chữa cho cậu đâu”. Duy Nhất tiếp tục khuyên.

“Tớ thật sự không sao”. Tôi cười.

Tôi hiểu điều Duy Nhất quan tâm, sau khi mẹ qua đời, một giọt nước mắt tôi cũng không rơi, không phải hận, chỉ là tôi không khóc nổi.

Thật là không khóc nổi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cơ hội tĩnh lại của Đường Tổng ngày càng nhỏ, nhưng tôi vẫn thường xuyên nói chuyện với hấn.

Hôm nay cuối hè, tôi bắt đầu đọc cho Đường Tổng nghe cuốn sách hấn thích nhất – 《 Tiểu Vương Tử 》 .

Năm tôi sáu tuổi, tôi đọc một quyển có tên là 《Câu chuyện chân thật về Tự Nhiên》 Trong sách là. . . . .

Ngày trước, tại một tỉnh cầu nào đấy có một vị Tiểu Vương Tử. . . . .

Đến nơi đông đúc nhưng vẫn thấy mình cô độc. . . . .

Nó là hoa hồng của tôi. . . . .

Quan trọng nhất là mắt không nhìn thấy. . . . .

Nếu như một người để mặc cho người khác thuần phục mình, vậy hẳn sẽ rất nguy hiểm. . . . .

Mà tôi chính là bị Đường Tổng thuần phục rồi.

Thế nhưng tôi lại không thể làm Đường Tổng tỉnh lại.

Những đau thương ản sâu trong lòng phút chốc dâng lên, làm tôi không cách nào chịu nổi.

“Đường Tổng”, tôi vuốt ve gương mặt của hắn, nhẹ giọng nói, “Đường Tổng, Tần Lệ đi, mẹ cũng đi, trên thế gian này không có mấy người có thể để cho em dựa vào, em thỉnh cầu anh tỉnh lại, cầu xin anh, tỉnh lại đi, em thật sự sắp chóng đỡ không nổi nữa”.

Trên gò má của Đường Tổng nhỏ xuống vài giọt nước mắt – Chính là những giọt nước mắt của tôi.

Tôi vùi mặt vào lòng bàn tay của hắn, nhẹ nhàng khóc sụt sùi. “Đường Tổng, van cầu anh, em xin anh nhanh nhanh tỉnh lại. Không phải anh nói muốn cùng em sống tốt thời gian còn lại sao? Không phải nói muốn sinh một bé gái giống như chúng ta sao? Sao anh lại trốn tránh? Sao anh có thể cứ như vậy ngủ mãi?”

Những chuyện trước kia ai đúng ai sai đã không còn quan trọng, tôi chỉ biết tôi yêu Đường Tổng. Đi xa như vậy, cũng không làm cho tôi quên hắn, mà là giúp tôi hiểu được như thế nào yêu. Nhưng khi tôi tỉnh ngộ, hắn lại ngủ say. Có lẽ đây là trời cao muốn trừng phạt chúng tôi tỉnh ngộ

quá muộn. Nhưng tôi đã biết sai rồi, tại sao vẫn tiếp tục trừng phạt tôi?

“Đường Tổng, nếu lời anh nói yêu em là sự thật, tại sao khi thấy em khóc anh cũng không lên tiếng? Anh chứng minh cho em thấy anh yêu em đi, ôm em đi, hôn em đi, tại sao anh không nhúc nhích?” Tôi nhẹ nhàng khóc, tất cả tim phổi đều giống như bị thương kìm nén đến nỗi căng cứng.

Nhưng cuối cùng Đường Tổng vẫn không nhúc nhích.

Tôi khóc đến run rẩy thân thể, một đôi tay nhỏ bé lại đặt ở trên tay của tôi, truyền tới bên tai âm thanh nha nha non nớt.

Ngẩng đầu, nhìn thấy một bé gái trắng hồng xinh xắn, là Tĩnh Hạ.

Quay đầu lại nhìn thấy cửa phòng bệnh khép hờ, tôi biết nhất định là Duy Nhất mang theo Tĩnh Hạ đến thăm tôi, lại bắt gặp tâm tình tôi không tốt, lại không thể khuyên can, liền để Tĩnh Hạ đi vào an ủi tôi.

Tĩnh Hạ chỉ biết kêu ba mẹ, mỗi lần nhìn thấy tôi cũng chỉ gọi nha nha, vậy mà nhìn Đường Tổng đang nằm trên giường, bé lại dùng ngón tay út mập mạp, gọi ra rõ ràng hai chữ “Ba ba”.

Tôi nhin không được bật cười, cải chính nói, “Tĩnh Hạ, đây là chú, chú, chú”.

Tĩnh Hạ lại không nghe, vẫn như cũ kêu, “Ba ba”.

“Đợi lát nữa cha ruột con tới không nổi giận đến chết mới lạ” Tôi vuốt xuôi sống mũi nhỏ của Tĩnh Hạ, tiếp đó đứng dậy đi đến phòng rửa tay chuẩn bị rửa mặt rồi đưa Tĩnh Hạ trở về.

Tiếng nước ào ào mở ra, tôi loáng thoáng nghe Tĩnh Hạ trước kêu mấy tiếng ba ba, tiếp đó lại nghe giọng cười ha ha ha khanh khách .

“Một mình con cười khúc khích cái gì đây? Tĩnh Hạ?” Tôi vừa hỏi vừa đi ra khỏi phòng rửa tay, lại phát hiện, bàn tay nhỏ bé của Tĩnh Hạ bị một bàn tay cầm.

Mà cái tay kia, gầy yếu trắng nõn – thuộc về Đường Tổng.

Tôi ngo ngẩn tinh thần, từng bước từng bước thong thả đi tới.

Tôi nhìn thấy, Tĩnh Hạ ngồi ở mép giường bệnh, đang cười vung vẩy cái móng, mà trên giường bệnh chính là người đàn ông đó, hấn mở mắt, đang thương yêu nhìn Tĩnh Hạ.

Khăn tay thấm ướt nước rớt xuống đất, trên mặt đất cũng loang lổ nước, tôi đứng tại chỗ, nội tâm bị chấn động bởi cảm xúc mạnh mẽ đầu óc choáng váng.

Người đàn ông kia nâng lên trông mắt mệt mỏi, mỉm cười nhìn về phía tôi, thời gian vô tình trôi qua, thế nhưng hấn vẫn là thiếu niên áo trắng như năm đó, dáng dấp tao nhã, vẫn đầy đặn và rất ấm áp dịu dàng.

Nước mắt ngân ngấn ở bên trong, tôi nghe thấy hấn nhẹ giọng nói, “Bà xã, anh mới là kẻ bị em thuần phục”.

Đêm hôm đó, ôm lấy Đường Tống, tôi nằm mơ – một người đàn ông đưa tôi từ trong rừng cây với sương mù dày đặc đi ra ngoài, hấn quay đầu lại, hấn mỉm cười, chóp mũi của tôi đều là hương vị mát mẻ của ngô đồng nước Mỹ cùng bạch xạ hương bí ẩn.

-----oOo-----

Chương 79: Ngoại truyện về Hòa Nhất . .

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi đây cả đời chỉ yêu một người phụ nữ.

Mà lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy người phụ nữ này thì cô đang là cô dâu của người khác.

Ngày đó, cô mặc áo cưới màu trắng, khăn voan che mặt, xinh đẹp tuyệt trần nhưng lại rất khiêm tốn. Tôi chỉ đứng xa xa nhìn cô một cái, liền quay đầu đi – tôi chắc chắn cuộc hôn nhân này cũng chỉ là một buổi tiệc của người giàu sang, đẹp đẽ nhưng đầy lạnh lùng.

Cuộc hôn nhân không tình yêu này đối với tôi cũng không có gì mới mẻ

Tôi còn biết, trong lòng của chồng cô có một người phụ nữ khác.

Quả nhiên, đêm tân hôn, hẳn là chồng liền ra ngoài uống rượu. Cô không làm loạn, là một người hiểu chuyện, mẫu phụ nữ đàn ông muốn cưới – môn đăng hộ đối và lại không can thiệp chuyện của nhau.

Lần đầu tiên chú ý tới cô là ở sinh nhật a Vane, thấy cô cùng a Vane cãi nhau cũng có chút đặc sắc, người phụ nữ này giống người hầu, nhìn nhỏ xinh, nếu như thực căn một cái, thế thì có mắc ghen không.

Lần đầu tiên cảm thấy người phụ nữ này rất có ý tứ, là ở nhà hàng bên bờ sông, cô uống say, sau đó kéo tay của tôi, nói một câu.

“Đường Tổng, con mẹ nó tôi yêu chết anh”.

Đường Tổng là chồng của cô, là bạn tốt của tôi.

Cuộc sống của tôi rất nhàm chán, mà khi đó, tôi rốt cuộc phát hiện người này có thể giúp tôi bớt nhàm chán. Tôi bắt đầu vô tình hay cố ý theo dõi cô, đồng thời phát hiện bên cạnh người phụ nữ này cũng không ít người không tệ lắm thương mến cô, điều này càng thêm thú vị – tôi không tin có người có thể vĩnh viễn yêu một người.

Tôi không phải là không tin tưởng phụ nữ, không phải là không tin tưởng vào tình yêu, chỉ là không tin bản chất của con người.

Liền mang theo những hứng thú đó nghiên cứu tìm tòi, giữa tôi và cô bắt đầu một cuộc truy đuổi.

Trong quá trình này, từ từ, tôi cảm thấy người phụ nữ này đối với Đường Tổng yêu, quá sâu đậm rồi, đến nỗi. . . . . Làm cho người ta đổ kỵ.

Vì vậy ở trong vườn địa đàng, ở trong bóng tối, tôi hôn cô, môi của cô rất mềm, lưỡi rất ngọt, nhưng nhiệt độ rất lạnh, cô đối với tôi không có bất kỳ cảm giác gì, cô nghĩ đến một người đàn ông khác – cô ở trên người tôi, tìm kiếm hình bóng của chồng cô.

Tôi cũng chỉ là kẻ thế thân.

Tôi thích em, nhưng, cách yêu vẫn còn rất xa. Tôi đây làm sao có thể nói cho em biết, cũng như vậy tự nói với mình.

Thừa dịp Đường Tổng nằm trong bệnh viện, tôi đến nhà tìm cô, mạnh mẽ cùng với cô nằm ở trên một cái giường, thật sự là cái gì cũng không làm, chỉ đắp chăn bông nói chuyện phiếm, nhưng cảm giác đó thật tuyệt, đó là lần đầu tiên, tôi nghĩ đến từ ngữ “Sở hữu”.

Thế nhưng người phụ nữ làm tôi nghĩ đến điều này lại không có bất kỳ tình cảm nào với tôi, từ trong lòng đến ánh mắt của cô đều là Đường Tổng – trong nhật ký của cô, từng câu từng chữ, ghi lại tám năm tình yêu của cô đối với Đường Tổng.

Một đêm kia, tôi bỗng nhiên cảm thấy một chút hoảng hốt, tôi bắt đầu sợ mình sẽ sa chân vào.

Tôi không phải là người sợ miệng lưỡi thế gian, cô đã kết hôn chuyện này căn bản sẽ không trở thành lý do cản trở tôi, cái tôi quan tâm chính là trái tim của cô. Mà lòng của cô, đã tất đều đặt trên người Đường Tổng, phần thắng của tôi quá nhỏ.

Tôi không đi tìm cô nữa, cũng chỉ là nhất thời hứng thú, giữ khoảng cách là được.

Đây là suy nghĩ của tôi.

Vậy mà vào cái ngày sinh nhật của Dương Dương, a Vane nói cho tôi biết, Đường Tổng quyết định muốn đem cô trở thành vợ chân chính của hắn. Trong nháy mắt đó, những thứ kêu ngạo, thoải mái, cùng bình tĩnh trước đây không cánh mà bay.

Tôi rốt cuộc phát hiện, mình lại trở thành một trò cười, vốn cho rằng mình làm chủ cuộc chơi này, quay đầu lại thì phát hiện ra, mình cũng chỉ là một con cò nhỏ.

Tôi, cô cùng Đường Tổng đều là con cò trong ván đấu tình cảm.

Đường Tổng là tướng lĩnh duy nhất trong mắt cô, còn tôi chỉ là một lính quèn tầm thường.

Tôi nắm tay cô đưa cho Đường Tổng, tôi không muốn mình lâm vào cảnh tượng buồn cười hơn nữa.

Sau. . . . .

Nghe nói, bọn họ xuất ngoại du lịch.

Nghe nói, bọn họ chung đụng được rất vui vẻ.

Nghe nói, Đường Tổng gần đây rất vui vẻ.

Mà tôi, con mẹ nó giống như một tên hèn nhát núp ở trong nhà không ngừng uống rượu uống đến trời đất mù mịt uống đến hộc máu uống đến thiếu chút nữa chết ở trong nhà. Dù là như vậy, nhưng tôi vẫn không quên được cô.

Lần nữa nhìn thấy cô trong nháy mắt, tôi biết ngay mình bị ma nhập – tôi không buông cô ra, nếu bị cô chán ghét, cũng muốn tiếp tục dây dưa.

Nếu thành ma, tâm tình không cần không chế nữa, tôi biết cô không muốn thân mật với đàn ông khác ngoài chồng, tôi lái xe đe dọa người đàn ông cô thầm mến, hành động này làm cô giận dữ đi tìm tôi.

Tôi đã sử dụng hết tất cả vốn liếng mới có thể nhìn thấy cô.

Hòa Nhất ơi là Hòa Nhất, thật là đáng buồn cho mày.

Nhưng đã làm ma, cần gì phải che che giấu giấu? Tôi xuống một nước cờ cuối cùng – trói lại cô đưa đến Anh Quốc.

Ở nơi đó, tôi chiếm được thân thể của cô, đồng thời cũng nhận được câu nói lạnh lùng của cô.

“Đời này, tôi nợ anh, cũng đã trả xong rồi”.

Tại thời điểm này tôi liền có dự cảm, đời này, tôi nhất định không chiếm được cô.

Sau cô cùng Đường Tổng dây dưa quấn quít, tôi không có nhúng tay vào

nữa, cho dù tôi hao tâm tổn trí, như vẫn không chiếm được cái mình muốn.

Như vậy, thì hủy diệt tất cả đi. Tôi đem toàn bộ bí mật của Đường Tổng kể cho cô nghe, một khắc đó, tôi nhìn thấy vô ích trong mắt cô, giải thích cũng vô ích, trong mắt cô không có bóng dáng của tôi.

Một khắc đó tôi rút cuộc hiểu rõ, trái tim của cô chỉ có thể chứa một mình Đường Tổng,

Cũng giống như, lòng của tôi chỉ có thể chứa một mình cô.

Là mệnh, là vận, là nghiệt, là tiện.

Một tiếng thở dài, tất cả đều kết thúc, cuối cùng gặp lại cô, là sau khi cô rời đi.

Sau đó tôi định cư ở nước Pháp, mở ra một nhà hàng bán đồ ăn Trung Quốc, lúc hứng thì xuống bếp làm một vài món, nếu không thì ở quán cà phê đọc sách ngồi chơi một ngày. Thời gian trôi qua, giống như một giấc mơ, nhớ lại đều không tin đó là sự thật.

Thoáng một cái, cũng không biết qua bao nhiêu năm, trưởng bối qua đời, tôi vội trở về chịu tang.

Trở lại chốn cũ, đúng là có một tư vị khác, ghé thăm bạn cũ, tán dóc nói chuyện, Màu Sắc Phường không còn náo nhiệt như xưa.

Đi ở trên đường, phát hiện không ít trẻ con được cha mẹ dẫn ra ngoài chơi, lúc này mới tỉnh ngộ hôm nay là ngày 1 tháng 6 ngày quốc tế thiếu nhi.

Người cô đơn, thật đúng là xấu hổ chỉ biết đi loanh quanh. Dự định mua ly cà phê chuẩn bị trở về nhà hàng, trong dòng người nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đã quấy nhiễu nhiều năm trong cuộc sống của tôi.

Cô ngồi nghỉ ngơi ở trên ghế, tóc dài xoa vai, rũ xuống khuôn mặt, năm tháng càng làm cho cô trở nên chín chắn.

Tôi lại không tự chủ được đi về phía cô, giống như nhiều năm như vậy

nhưng chưa từng trôi qua, quá khứ chỉ cần một tiếng cười tà của cô, hai chúng ta có thể bắt đầu đầu trí đầu dũng một lần nữa.

Ngay tại lúc này, một người đàn ông dắt một đôi nam nữ song sinh khoảng sáu tuổi xinh đẹp từ tiệm kem đi ra.

Cô lập tức nghênh đón, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Người đàn ông đó, chính là Đường Tống.

Một nhà hạnh phúc đó ôm nhau hòa vào đám người trên đường, biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Tôi đứng tại chỗ, run sợ hồi lâu, cuối cùng lại cười khổ.

Sau đó, tôi đi qua rất nhiều nơi, nhìn vô số thứ, gặp qua rất nhiều người, trong nội tâm cuối cùng vẫn giữ lại bóng dáng của cô, tâm cứ như một khối vô ích vậy, muốn bỏ sung cũng không được. Nửa đêm tỉnh mộng tôi thường nhớ lại câu nói cuối cùng cô nói với tôi – Anh vĩnh viễn không biết trong tim em anh quan trọng thế nào.

Tôi cả đời chỉ yêu có một người phụ nữ.

Nhưng cô lại không thương tôi.

Tên của cô là Tần Khinh.

-----oOo-----